ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ ராமாநுஜ

ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸம்ஸ்தாபன ஸபையின் சார்பாக

மாதந்தோறும் வெளிவரும்

ஸத் ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாசன பத்ரிகை

யுவஸூ
சித்திரை முதல்

தொகுதி 1

தாதுஸூ
ஐப்பசி வரை

பத்ராதிபர் :

வடகரை ராமாநுஜாசாரியார்

சீந்திரப்ப முதலி தெரு, ஜி. டி. மதராஸ்.

இதன் விலை ரூபா 1—12—0

உயிரெழுத்துக்கள் (அச்செழுத்துக்கள்)

அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	ரு	ரூ	லு	ஏ	ஐ	ஓ	ஔ	அம்	அ:
𑌅	𑌆	𑌇	𑌈	𑌉	𑌊	𑌋	𑍠	𑌌	𑌏	𑌐	𑌓	𑌔	𑌅𑌂	𑌅𑌃
అ	ఆ	ఇ	ఈ	ఉ	ఊ	ఋ	ౠ	ఌ	ఏ	ఐ	ఓ	ఔ	అం	అః
अ	आ	इ	ई	उ	ऊ	ऋ	ॠ	ऌ	ए	ऐ	ओ	औ	अं	अः

மெய்யெழுத்துக்கள் (ஹலெழுத்துக்கள்)

க				ங	ச				ஞ	ட				ண	த				ந
𑌕	𑌖	𑌗	𑌘	𑌙	𑌚	𑌛	𑌜	𑌝	𑌞	𑌟	𑌠	𑌡	𑌢	𑌣	𑌤	𑌥	𑌦	𑌧	𑌨
క	ఖ	గ	ఘ	ఙ	చ	ఛ	జ	ఝ	ఞ	ట	ఠ	డ	ఢ	ణ	త	థ	ద	ధ	న
क	ख	ग	घ	ङ	च	छ	ज	झ	ञ	ट	ठ	ड	ढ	ण	त	थ	द	ध	न

ப				ம	ய	ர	ல	வ	ஶ	ஷ	ஸ	ஹ
𑌪	𑌫	𑌬	𑌭	𑌮	𑌯	𑌰	𑌲	𑌵	𑌶	𑌷	𑌸	𑌹
ప	ఫ	బ	భ	మ	య	ర	ల	వ	శ	ష	స	హ
प	फ	ब	भ	म	य	र	ल़	व	श	ष	स	ह

உயிா மெயயெழுததுககள்

க	கா	கி	கீ	கு	கூ	கரு	க்ரு	கலு	கே	கை	கோ	கௌ	கம்	கஃ
𑌕	𑌕𑌾	𑌕𑌿	𑌕𑍀	𑌕𑍁	𑌕𑍂	𑌕𑍃	𑌕𑍄	𑌕𑍢	𑌕𑍇	𑌕𑍈	𑌕𑍋	𑌕𑍗	𑌕𑌂	𑌕𑌃
క	కా	కి	కీ	కు	కూ	కృ	కౄ	కౢ	కే	కై	కో	కౌ	కం	కః
क	का	कि	की	कु	कू	कृ	कॄ	क्लृ	के	कै	को	कौ	कं	कः

இதேமாதிரி மறற மெயயெழுததுககளில உயிரெழுதது சோநது வருவதை உறறு நோககிக கொளளவும

மேலும கரநத ஸமயுகதாக்ஷரங (கூடடெழுததுக) களில மறற எழுததுககளைப போல அதிக மான வேறு பாடினறி, ய ர முதலிய சில வெழுத்துககளுககே வேறுபாடு காணபபடுகிறது அவவாறு வேறுபாடுளள அக்ஷரஙகளில தறகாலம அடியேனுடைய புததிககு விஷயமான சில அக்ஷரங்களை இஙகு குறிபபிடபபடுகினறன இதறகு மேலுளள விதயாஸஙகளை யறிஞாபால கேடடறிநது கொளக

கய	கர	ாக	ஊய	நந	ஊவ	தவ	ஜஞ
𑌕𑍍𑌯	𑌕𑍍𑌰	𑌰𑍍𑌕	[illegible]	𑌨𑍍𑌨	[illegible]	𑌤𑍍𑌵	𑌜𑍍𑌞

மு[illegible].

ஆரியர்காள்,

நம எமபெருமானார தரிசனததை வளாததருளவதாகவே திருவவதரிததருளின பூருவாசாரியாகள பாரம ஐகரஸயததை யநுபவிதது நமககு அருமருநதான ஸ்ரீஸூகதிகளை அருளியுள ளாாகள படடா, நமபிளளை, பிளளை லோகாசாரயா முதலான ஆசாரயாகளின ஸ்ரீஸூகதிகளுககும ஸ்ரீமநநிகமாநத மஹா தேசிக னுடைய ஸ்ரீஸூகதிகளுககும சிற சில விஷயஙகளில ஸவலப அபிப ராய பேத மிருபபதாகக கூறுவதறகு அவகாசமுளளது எம பெருமானுடைய திருககுணஙகளில ஈடுபாடுடையவாகள அக குணஙகள விஷயமாக ஆதத விசாரஙகளைப பணணபபுகுநது அபிபராயபேதஙகளை வெளியிடுவது உசிதமேயாகும. "பிணஙகி அமராபிதறறும குணம" என்று ஆழவார அருளிசசெயதபடி நிதயவிபூதியிலும பகவதகுணஙகளிலே விவாத முளளதென்றால அது இநநிலததிறகு மிகவும ஏறகுமதேயாகும் மனறோ? எமபெரு மானுடைய குணஙகளுககு அதிசயததை ஸாதிபபதையே முககிய நோககமாககொணடு இதில எவ்வளவு விவாதம நோநதாலும அததனையும குணவிததாகளுக்குப பரமபோகயமேயாகும

படடா முதலான ஆசாரயவாயாகள எமபெருமானுடைய திருககுணஙகளை எவவளவேனும அதிசயபபடுததிக கூறுவதிலேயே முழுநோககுடையவாகளாதலால சருதிதிஹாஸ புராணஙகளையும அருளிச செயலகளையும வெகு அழகாக நிாவஹிதது எமபெருமா னுடைய திருககுணஙகளை எலலையான நிலததிலே கொணடு நிறுததி வாதஸலயம தயா எனகிற குணஙகளின ஸவரூபததை மிகத தெளிவாக நிஷகாஷிததருளினாகள. அநத நிஷகாஷம ஸமு சிதநதானென்று கொணடே ஸ்ரீதேசிகனும தமமுடைய திவய ஸூகதிகளில பலவிடஙகளிலும எமபெருமானை தோஷபோகய னாகவும பரதுஃககதுஃககியாகவும துதிததிருககினறாா இவவிஷ

யததில விவாதததை வளாததிக கொணடு போவது விவேகிகளுககு ஆவசயகமனறு

ஆயினும ஸ்ரீமதுபயவே (திருசசி) ஏ வி கோபாலாசாரியா ஸவாமி இதுவிஷயமான விவாதததை மிகவும பெரிதாககிக கொணடு ஸஞசிகைகள எழுதியுளளாா அவறறைக கணட அடியேன உபயஸமபரதாயததிலுமுளள ஆசாாயாகளும பிணஙகாத இவவிஷயததில இவா விஞஞன பிணககஙகளைப பெருககுவது சிறிதும உசிதமனறு எனபதை விளஙகககாடடி ஸஞசிகைகள வெளியிடடிருககிறேன அவறறை பராமாணிகாகள யாவரும பரிசீலிததே யிருபபாாகள ஸ்ரீகோபாலாசாாயஸவாமியும அவறறின மீது யாதொனறும பராமாணிக ஸஹருதயஹருதயஙகமமாக எழுதகிலலாா எனபதும திணணம

இதனிடையே ஸ்ரீ உ வே. வடகரை ராமாநுஜாசாாயஸவாமிகளும ஷை ஸ்ரீகோபாலாாயஸவாமிகளும தயா குண விஷயமாகச சில பதரிகாஸமவாதஙகள நடநதிருபபதை அடியேன கணடேன. இவையும ஸஹருதயாகளுககு விநோதாவஹஙகளா யிருககுமாதலால வெளியிட வுரியன எனறு அடியேன நினைததபடியே இவை அசசாகி வெளிவருகினறன. ரஸிகாகள இவறறைப பூாததியாக வாசிததுக களிபபாாகளாக இவை பகவத குண விஷயமான சாசசைகளாதலால இவறறில கண செலுததுவது யுகதமேயாகும

இஙஙனம
ஸ்ரீவைஷணவதாஸன,
ஸ்ரீ அணணஙகராாய தாஸன.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வாஸாம்ஸேவ ஸஊாரம்ஹாம் வரயொமீரு ஜயூஊாம் ।
வாநாஜி ஊநிவயஞ்ஜாம் வநெடு ஏரரவரம்வரராம் ॥

ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்தவைஜயந்தீ

பதரிகோதயமாகிற

ஆதித்யோதயத்திற்கு அருணோதயம்

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸமஸ்தாபந ஸபை காரியதரிசி

வடகரை இராமாநுஜார்யதாஸன் எழுதியது

ஸுயம் தம்தஊநயல் ரஞ்வஊஸிதஸ்லநுபரஷ்யெ ஊஸெூ ஷஷ்ருதா
நித்யம் தெதரவி ஊருருல் ஷஷ்லுஷ்யுஊயா வெப்யா ஸஷெப்யா
த்ருயீ।யஷிநவ்யஹிசாரிணீ ஸ்லுஷ்யுஊயம்ஸநுபரஷ்யவாதிவ்ருதீம்
யத்தத் ஶுக்ஷணஶுக்ஷணாய ஊநயெ தஸெஷநஊஸ்ஷஊஷெஹ ॥

ஸ வீ ஶொவாஶுவயெல்விஷ்டிவிதவிவ்ருதிம் ஸ்ரீஊயாயா
விஶொக்ய வ்ராவீநாவாயஷஸ்ஞெத் ரநஏஷணஊஷிவம்கவஊய
ராஊாநஜொஷம்। ஸஞ்ஸராரம்யஷிவாவரிஊஜிதநிஜஸ்லூஞ
ஊாவீக்ஷ்ய வெசதத்த்ரும் வ்ராஊாண்ய வயஷ்யாதஜிஹவரி
ஊூபநக்ஷத்ரஷொஷாநுஏணாம்யஸ ॥

ஸ்ரீராமானுஜஸித்தாந்தத்தில அபிநிவேசமுடைய ஆரியாகள ஸந்நிதியில அடியேன வடகரை இராமானுஜாசாரி ஸாஷ்டாங்க பரணதி பூாவகம விணணபபித்துக கொளவது

நாளது ஹு ஜுலை மாதததில வெளிவநத ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூகதி ஸமரக்ஷிணீ 1-வது ஸஞ்சிகையில தயாகுண ஸவரூபவிசார எனறு தலையங்கமிடடு ஏ வி ஸ்ரீ உ வே கோபாலாசாரய ஸவாமியிஞல எழுதபபடட வயாஸத்தை பாாதது பரதுகக துககிதவம தயா சபதாாததம எனறு ஸ்ரீ உ வே அணணஙகராசாரய ஸவாமி அரு ளிச செயதது அவரபிபராயமலலவே? படடா முதலான அபியுக தாகளின அபிபராயமனறே? அதுவும ஶருதியிலும இதிஹாஸ ஶரேஷடமான ஸ்ரீராமாயணததிலும ததபீதாமபரததிலும பிறப பிலியான பரமபுருஷன பிறநது படைதத கலயாணகுணமாகப படிககபபடடதே

பரதுககதுககிதவததின காாயமான பரதுகக நிராசிகீாஷையை தயா சபதாாதத மெனபதும நம நிகமாநத மஹாதேசிகன திரு வுளளமே, ஆதலின இது விஷயமாய விவாத முணடாவதறகு யாதொரு காரணமும கிடையாது

உணமை இவவாறிருகக உஙகளிருவாககும விவாத முணடான தின காரணம தஙகளுககுள ஒருவாககொருவா உணடாயிருககும தவேஷமே, அநத தவேஷமிலலாமலிருககுமபடி எலலாம வலல இறைவன இனனருள புரியவேணடுமெனறு ஒரு விணணபபம வரைநது கொணடேன அதைக கடைக கணிதத ஆனறோரும நீணடோா மறுபபொனறு அனுகரஹிததாா, அதறகு அடியேன சிற்றறிவிறகு விஷயமான பூாவாகள அனுகரஹிதத அாதத விசே ஷஙகளில சிலவறறை பததிரிகைமூலம தெரிவிததுககொணடேன விஷயமிவவாறிருகக ஷை ஸமரக்ஷிணீ மூனறாவது ஸஞ்சிகையில அடி யேன வரைநதிருககும பததிரிகைகளில சிலவாகயஙகளை மாததிரம அனுவதிதது அதறகுக கணடனம எழுதபபோவதாகப பாாிதது அதறகு ஸமபநதமிலலாத சிலவறறை எழுதவும செயதிருககிறாா அதைக கணணுறற அடியேன அது விஷயததை அவவாறு கணடிப பது சாியனறு, அடியேன பததிாிகைகளையும தேவாீா ஸ்ரீமுகததையும அபபடியே அசசிடடு அபபால அதுவிஷயமான மறுபபு எழுதுவதே

உசிதமெனறு விணணபபிததுக கொண்டேன. அது விரிவாயிருக கினறமையால எஙகள பதரிகையில அசசிடுவது அஸாதயம எனறும சுருககமாக எழுதியனுபபினால அதைப பதரிகையில பரசுரபபடுத தக கூடுமெனறும நியமிததருளினா அநநியமனததைச சிரமேற கொணடு சுருககமாகச சிலவறறை விணணபபிததுக கொணடிருக கிறேன இநநிலைமையில அறிவிறசிறிய அடியேனுககும அறிவிற பெரிய ஸ்ரீ உ வே ஏ வி கோபாலாசாரய ஸவாமிககும நடநதிருக கும வாதபரதிவாதரூபமான பதரிகைகள ஸ்ரீ வைஷணவாகளனை வரும கடைககணிககும பாககியம பெறறுமேயாயின அடியேனுககு உபயசமபரதாயததிலுமுளள அபிநிவேசததை உபயசமபரதா யததிலுமுளள ஸ்ரீவைஷணவாகள அனைவரும நன்கறியககூடும எனறு நினைதது அபபதரிகைகளை அசசிடவும ஆவலுடையனானேன மேலும உடையவா திருவடி ஸமபநதம பெறற உபயஸமபரதா யததிலுமுளள நமது பூரவாசாரயாகள, ஆழவாா முதலான ஆசாா யாகள அருளிசசெயதிருககும திவயபாசுரஙகளை அனுஸநதிதது அவவாததானுஸநதான பரிவாஹரூபமாக அனுகரஹிததிருககும ஸ்ரீஸூகதிகளின ஆததவிசேஷஙகளை உளளது உளளபடியே நிஷ பகஷபாதமாய் வெளியிட்டு அவைகளின ஐககணடபததையும அனை வரும அறியுமாறு ஸ்ரீராமானுஜ ஸிததாநத வைஜயநதீ எனறு பெயாபெறற பதரிகையை மாதநதோறும வெளியிட உததேசிதது அதறகுப பெருமாள கோவில பரதிவாதி பயஙகரம ஸ்ரீ உ வே அணணஙகராசாரய ஸவாமியை ஆசிரியராக இருநது நிாவஹிககும படி வேணடிககொணடேன அநத ஸவாமியும அபபடியே அனுகர ஹிததிருககினறனா அதுபோலவே உபயஸமபரதாயததிலுமுளள உபயவேதாநதபரவாததகாகளும ஸ்ரீமானகளும விஷயதானமும விததததானமும செயது இபபதரிகை நீடூழி நிலைநினறு நிலவுமபடி அனுகரஹிககவேணடும எனறு ஸாஷடாஙக பரணதிபூரவகம ஸவி நயம விணணபபிததுக கொளகிறேன இநத ஸஞசிகை ஸ்ரீராமா னுஜ ஸிததாநத வைஜயநதிபதரிகோதயமாகிற ஆதிதயோதயததிறகு அருணோதயமாக அசசிடபபட்டது

இஙஙனம

அடியேன் - வடகரை இராமாநுஜாசாரி

ஸ்ரீ வைஷணவதாஸ பாததூளி

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம

பதரிகாஸமவாத பரஸதாவநா

எமபெருமாஞா தாசனமெனகிற விசிஷடாதவைத ஸிததாநததகில அபிநிவேசமுடைய ஆரியாகளுககு ஓா விகஞாபநம எமபெருமான தொடஙகி எமபெருமாஞரளவும நமது ஸமபரதாயததில இரணடு பிரிவாக இருநததாக குருபரமபரை முதலான கரநதஙகளில காணககிடையாது அபபால உலகாரியரையும நிகமாநத தேசிகரையும காரணமாககொணடு இரணடு பிரிவாகபபிரிநது வநதிருககினறதும ஸுபரஸிததமே அவவாறு எதோசிறிது அபிபராய பேதஙகளால பிரிவுணடாயிருநதாலும ஸமபரதாயாததஙகளை மிகவும அழகாக பரவசனம செயயவலல மஹானுபாவாகள மலிநது பொலிநதிராநினற அநநலலடிககாலததில வசைமொழிகள கூறி கரநதஙகள எழுதி அசசிடடு பரவசநம செயதிருபபதாகக காணககிடையாது இருளதருமிவவுலகில இககலியின கடைசியாகிய இபபொலலாககாலததில அபசாரபபடட அரும பெரும மஹானகள மிகவும குறைநதுபோய இநதளததில தாமரை பூததாறபோல நமது பூாவாகளின அனுகரஹததால ஒவொருவருணடாயிருநதாலும அவாகளுககும எனபோலவாாகளின தெளாபபாகயததால தவேஷபுததியுணடாய அவரவாகளின அபிபராயததை சிதைததுவதறகு பூாவாசாரியாகளின ஸ்ரீ ஸூகதிகளுககு விபரீதாாததஙகள செயதுவருவது மிகவும வருநதத தககதே இதை உறறுநோக்கின நிாதோஷமான எமபெருமாஞா தாசனததிறகு இது ஒரு தருஷடி பரிஹாரமெனறே சொலலககூடும

யுக, ஜாதி, ஆசரம, வாணஙகளுககு உரிததான ஆசாரஙகளை அனுதரவுசெயது ஆலயாதிகளில பராமமண சணடாள விபாகமற ஒனறாயக கலநது பரிமாறினால நமது ஹிநதுககளில தவேஷமனறியில ஸவராஜயம பெறறு ஸவதநதரமாயவாழலாம எனறு மஹாதமாககளும பணடிதாகளும ஆசாரியாகளும ஆசையுடன பரயதநம செயதும பகவதசஙகலபமிலலாதலால நிறைவேறாமல நினறிருபபது அனைவருமறிநததே அனேகமபேதமுளள அனேகககூடடஙகளை

யுடைய ஹிருதுஸ்தூகத்தை சாஸ்த்ரோக்தங்களான ஸநாதந தா்மங்களை ஒழித்து இகத்திலும் பரத்திலும் ஒருபயனுமின்றிக்கே யாகும் படியான காரியங்களில் உத்ஸாஹத்துடன் ப்ரவா்த்திக்க முனிதாகள் மலியக்கிடைக்கிறாா்களே யல்லாமல் மூலபுருஷன் ஒருவனுய ஒரு தாயவயிற்றில் பிறந்து ஸஹோதராகளபோலேயாய இகத்திலும் பரத்திலும் நன்மைபயக்கும் ஸநாதநதா்மங்களை அனுஷ்டிக்குமவா்களாயிருக்கும் ஒரு சிறிய கூட்டத்தை கூடியிருந்து குளிா்ந்து வாழும்படி செய்ய ஒரு மஹானும் ப்ரபந்நம் செய்யக்காணுதது மிகவும் ஆச்சா்யமே

இவவாறிருக்கும் இவவிஷயத்தில் அறிவொன்றுமில்லாத நீ இவ்வாறு எழுதியதால் என்னபயன் ? என்று வினவக்கூடுமே "ப்ரயோஜநமநுத்திஸ்ய நமந்தோபி ப்ரவா்த்ததே" என்கிறபடி நிஷ்ப்ரயோஜனமான இக்காரியத்தில் ப்ரயத்நப்படுவது அடியேனுடைய புத்தியின் மாந்த்யத்தைக் காட்டினுலும் தற்காலம் திருச்சிமாநகா் திருவுறப் பொலியும் திருவாளா் ஏ வி கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி திருவுள்ளமுவந்தருளிய தயாகுண ஸ்வரூபவிசாரத்தை விருப்புடன் பாா்த்த அடியேன் ஷை ஸ்வாமி ஸன்னதிக்கு விடுத்த விண்ணப்பத்திற்கு விடையாக ஸ்வாமி பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி திருவுள்ளமுவந்து விடுத்த திருமுகம் சீலமில்லாச் சிறியனை அடியேனை இவ்வாறு எழுதும்படி தூண்டிற்று

ஸ்ரீ உ வே ஏ வி கோபாலாசார்யாக்கு அடியேன் எழுதிய முதலபத்திரிகை பினவருமாறு —

சென்னை, 26-7-35

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த வித்வத்கரேஸரராயும் ஆங்கிலேயபாஷையையும் அப்யஸித்து ந்யாயஸ்தலங்களில் லௌகிகந்யாயங்களை எடுத்துப்பேசுமவாகளிலும் முதன்மைவாய்ந்தவராயெழுந்தருளியிருக்கும் ஏ வி கோபாலாசார்யஸ்வாமி ஸந்நிதாநத்தில் அறிவொன்றுமில்லாவடியேன் வடகரை இராமானுஜாசாரி அநேக ப்ரணதிபூர்வகம் விஞ்ஞாபித்துக்கொள்வது தேவரீா் ஸ்ரீ உ வே அண்ணங்கராசாா்யஸ்வாமியை ப்ரதிபக்ஷிடாக்கி அனுக்ரஹித்தவாத்ஸல்யாத்மக விவரணாக்யகரந்தத்தை வதத்ராயிருப்பு ஸ்ரீமான் ராமய்யங்காரின் அனுக்ரஹத்தால் பாா்க்கும் பாக்யம் பெற்றேன்

அதைப்பார்த்ததில் தேவரீர்வாக்ம்ருதப்ரவாஹத்தின் பெருமையைப்பார்த்துப் பேரானந்தமும் அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமியினிடத்திலுண்டாயிருக்கும் த்வேஷபுத்தியினால் நமது பூர்வாசார்யர்களின் மதங்களையும் இவரபிப்ராயமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி கண்டிக்க நேர்ந்தது பற்றி வருத்தமும் அடையநேர்ந்தது. ஆதலால் இதுவிஷயமாய் அடியேனுக்குத் தோன்றிய சிலவிஷயங்களை ஸ்வாமியின் ஸௌலப்யாதிகுணங்களை முன்னிட்டு ஸ்வாமிஸன்னதியில் விண்ணப்பித்துக்கொள்ளவும் துணிந்தேன். ஸ்வாமிஸாதித்த வாத்ஸல்யவிவரணகாரத்தில் வாத்ஸல்யார்த்தவிவரணமன்றிக்கே தயாஶப்தார்த்த விஷயமாய் ஸ்வாமிஸாதித்திருக்குமதில் அடியேனுக்குத்தோன்றிய சிலவற்றை இப்போது விஜ்ஞாபித்துக்கொள்கிறேன். ஸ்வாமி அருளிச்செய்திருக்கும் அதிகப்ரமாணவிஷயங்களை நன்கறியும் நன்மை அடியேனுக்கில்லாவிடினும் அறிவில்சிறிய அடியேனுடைய புத்திக்குத்தோன்றியது பின்வருமாறு: பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வம் பரதுக்கதுக்கித்வம் ஆகிய இவ்விரண்டும் தயாஶப்தார்த்தமென்பது அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி திருவுள்ளமென்றும் பரதுக்கநிராசிகீர்ஷை தேவரீர் திருவுள்ளமென்றும் வேதங்களால் அளவிடவரிதான ஆனந்தமுடைய அனந்தசயனனிடம் கர்மபரவசர்களானசேதனர்களுக்கு ஆத்யாத்மிகாதி தாபத்ரயங்களடியாக ஏற்படும் துக்கத்தை இந்த அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி ஏற்றுவது சரியன்றென்றும் இப்புடைகளிலே பரக்கப்பேசி காளிதாஸப்ரப்ருதிகளான உ[illegible]களால் சொல்லப்பட்டவைகளை ப்ரமாணங்களாகவும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதுவிஷயம் உற்றுநோக்கின் எனக்கு பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வம் பரதுக்கதுக்கித்வம் ஆகிய இவ்விரண்டும் அண்ணங்கராசார்யர் மதமல்லவென்றும் பரதுக்கநிராசிகீர்ஷா தேவரீர் மதமல்லவென்றும் இவ்விரண்டும் தங்களும் நம்மிராமானுஜன் முதலான நமது பூர்வாசார்யர்களின் அபிப்ராயங்களே தவிர, உங்களிருவர்களுடையதல்லவென்று எனக்குத் தோன்றுகின்றமையால் இது விஷயமாய் அடியேன் பெரியோர்களின் பொருளடியாகப் பெற்ற ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களை இங்குவிவரிக்கத்துணிந்தேன்.

“சூட்டுநன்மாலைப்படியே” ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான ஸர்வேஶ்வரன் நித்யமுக்தாதி ஸமஸ்த பரிஜனங்களால் நிரந்தரம் பரிசர்யமாணனாய்ப் பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயும்

"ஜீவே துககாருலே விஷ்ணோ கருபா கா பயுபஜாயதே" எனகிற படி ஸம்ஸாரி சேதனாகளவிஷயததில தயமானமனவாய அவாகள துககமஸஹிபாதவனய தானுமதுககிதது அவாகள துககததை நிவாததிககத திருவுளளமபறறி பிரபபீலியான தான ஆதியஞசோதி யுருவான திவயமஙகளவிகரஹததை ஸகலமனுஜநயநவிஷயமாகநி நாட்டிலபிறநது படாதனபடடுசசெயத ஆனைதசெதாழிலகளெல லாம நிாஹேதுக பரமகருபாகாாயமெனறே நமது பூாவாசாாயாகள அனுகரஹிதத கரநதஙகளில ஆஙகாஙகு அறுதியிடபபட்டிருக கிறது எனபோலவாாகளும அறிபககிடககினறதே

இதுநிறக எலலையிலலா ஆனநதமுடைய எமபெருமானிடம ஆனநததகிறகு எதிாததட்டான அரதியை அபளருவேஷயமான வேதமே 'ஸ ஏகாகீ ந ரமேத' எனறு அறுதியிடுகினறதே வயஸ நேஹ மநுஷயாணாம பருஙமபவிதுககித எனறும ஸமாநஸ்ுாக காருதஸத ஸாநதவயநநிதமபாவீத எனறும ஸஞஜாதபாஷப. பரவீரஹநதா எனறும ராகவோ பாாதரம தருஷட்வாபரியம பரா ணம பஹிரு சாம துககேந மஹதாவிஷட தயான பூாகபராயண பரம விஷாதமாபநந விலலாபாகுலேநதரிய எனறும இததிபாதிப பலலாயிரம பரமாணஙகள பனனியுரைககுஙகால பாரதமாம

விஷயமிவவாறிருககு உஙகளிருவாககுமுணடாயிருககும எதோ சிறிது தவேஷததினடியாக தேவரீாபோலவாாகள வாககிலிருநது விநதமை மாதரததைககொணடு அவவாததததை அவா நிநதிததுப பேசுவதும அவா சொலலியது ஸமபரதாயாாததமாயிருநதாலும அவா வாககிலிருநதுவநதமைமாதரமகொணடு தேவரீாபோலவாாகள கணடிததுபபேசுவதும கரநதமூலமாக நிநதிததுஎழுதுவதும இது விஷயமறிபாத சிலஸ்ரீவைஷணவஸாதுககளுககும வடகலை தெனகலை எனறு தவேஷபுததியுணடாககுவதுடன அாததவிஷயஙகளிலும அபபடியோ இபபடியோ எனகிற ஸநதேகததையும உணடாக குகினறது

ஸாகேஸா வரனுடைய கருபாவிஷமாய அவரவாகள புததிக குத தோனறியவாறு தவேஷ புததியனறியில அழகாக எழுதினுல அது அனைவாககும ஆதரணீயமாயே யிருககுமெனபதில ஐயமிலலை.

(ராமகுணஙகளில ஈடுபடடு ஒருவாபுகழவும மறறொருவா கருஷண குணஙகளில ஆழநது கருஷணனைபபுகழவும கடைசியாக அவனே பினனோதாதாகி கருஷணனுயவதரிததானெனறு இருவரும ஸமா தானமாமாபபோலே ஸமஸாரிகளபடும துககததை ஸஹியாமல 'ஸஏகாசீ ந ரமேத' எனறு துககிததிருககும நிலைமையில ஈடுபபட்டுப புகழவும மறறொருவா இவாகள துககநிவருததிககாக அவன பண ணும ஆனேத தொழிலகளில அவகாஹிதது 'பிறநதவாறும வளாநத வாறும'' எனறீடுபடடுப புகழவும கடைசியில ஸமஸாரிகள இழவு ஸஹியாதவனுய துககிபபானும அவாகள துககநிவருததிககாக பரயதநம செயவானும பரமகாருணிகனுன ஸாவேஶ்வரனே யாதலை யால) அரஙகனைப பாடினவாயால குரஙகனைப பாடமாடடேனென ருபபோலே ஆனுலும மஹானுபாவாகளான தேவரீா போலவாாக ளுககு ஒருவாககொருவா தவேஷபுததி உணடாகினற ஒருவிஷயத் திறகுமாததிரம வருநதநேரிடுகினறது இனிமேலாவது தாஙகள போலவாாகளுககு இவவாறு தவேஷபுததியுணடாகாமல எலலாம வலல இறைவன இனனருள புரியுமாறு வேணடுகிறேன

இபபததிரிகை அகில ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளும அறியுமாறு பததிரிகை களின வாயிலாய பரசுரம செயயவருளினுலும நலமாமெனறு நினைக கிறேன தேவரீா கருபைககு நான பாததிரமானது தோறற ஒரு ஸ்ரீமுகம அருளினுல அது எனசெனனிககுப பூஷணமாம—

இஙஙனம அடியேன,
வடகரை இராமானுஜாசாரி,
25, ஆசாரபபன தெரு, சென்னை.

ஏ வி ஸ்ரீ உ வே கோபாலாசாரியாா
அடியேனுககு அனுகரஹிதத திருமுகம

ஸ்ரீமதஸவாமி திருவடிகளில தாஸன அனநதபரணுமஙகள செயது விகஞாபனம ஸவாமிஅனுகரஹிதத ஸ்ரீமுகம கிடைததது தாஸனுடையசுவடியை ஒருபொருளாக எணணிக கடாக்ஷிததது்ால தஙகளுமேன ஆனுல ஸமீக்ஷமேக்ஷிகையாக விஷயஙகளோத திருவுள

ளததில வாஙகவிலலையெனறு ஸ்ரீமுகததிலுள்ள பராமரசஙகளால தெரிகிறது நேரிலவாராததைசொனனால எனனசமசயஙகளோ? விபரபததிகளோ? இருநதாலும விரிவாக விணணபபிககலாம ஸஙகரஹமாக இஙகே விகஞாபிககிறேன

எமமணணுஸவாமிககும தாஸனுககும பரம ஸௌஹாரத தமே யுளது பரஸபரம தவேஷமிருபபதாக திருவுளளததில பட்டது அதயநதம அமூலம "அதவேஷடாஸாவபூதாநாம" எனறு கீதாசாரயன பணிதத குணஙகளை சிரகாலமாக இடைவிடாமல அபயஸிததுவருகிற தாஸனுககு ஓரிடததிலும தவேஷபுததிககு பரஸகதியிலலை பூரவாசாரயாகள எலலோரும இநத விஷயததில ஏககணடரே எனபது தாஸனுடைய தருடநிசசயம பூரவாசாயாகள எலலோருடைய திருவடிகளையும ஸாவதா சிரஸாவஹிதது வரும தாஸனுககு ஓரிடததிலும அபசாரமநேர ஸாதயமேயிலலை

பரதுககாஸஹிஷணுதவததை அடியேன ஒபபவிலலை யெனறு ஸவாமி எழுதியிருபபது சரியிலலை *

அநத அஸஹிஷணுதவததால ஈஸவரனுககு துககிதவம காரயமாகுமா? அலலது பரதுககநிராசிகீரஷை காரயமாகுமா? எனபது விவாதபதம பரதுககநிராசிகீரஷை தயை எனறு ஸவாமி ஒபபுககொளளுகிறதாக எழுதியிருககிறது துககிதவம ஸிததாநதமா? அதுஒடடிமா? எனபதுவிசாரம எஙகேயோ ஒரோசபதமிருபபதைககொணடு அதறகு முககியமான வாசயாததததைசசொலலி முனபினஸகலஸூகதிகளையும வஸதுஸவபாவஙகளையும விபரீதமாககுவது யுகதமாகாது தயை நராகளுடைய வயஸநததைபபோககுவது எனறு படடா ஸ்ரீஸூகதி, "பரவயஸநஹாநதருஞம" அயவாாதுககததைபபோககும தயை தனககுததுககததை விளைவிபபது எனறால சேருமா?

இதுவிஷயமாக சாஸ்திரததாலும அதறகுமூலமான உபநிஷததுககளாலுமகீதாதிகளாலுமதீரமானிககபபடவேணடும 'ஜீவே துககாகுலே விஷணோ கருபா காபயுபஜாயதே" எனகிறவசனம துககிதவத்தை ஸாதிககமாடடாது கருபாசபதாாததம எனனவென்றலலவோ விசாரம

ஸமஸாரிசேதனாகளவிஷயததில தயமானமனவாய அவாகள படும துககம ஸஹியாதவனய தானும துககிதது அவாகள துககததை நிவருததிககத திருவுளளமபறறி பிறபபிலியானதான ஆதிபஞசோதியுருவான தனனுடைய திவயமஙகளவிகரஹததை ஸகலமனுஜநயநவிஷயமாககி நாடடிலபிறநது படாதனபடடுசசெயத ஆனைதொழிலகளெலலாம கருபாகாாயமெனறு ஸௌமியவாகபததில தானுமதுககிதது எனபதுமடடும மறுதளிககபபடுகிறது இஙகே ஸருஷடிபரகரணம கீதை 9ம * அதயாயம 20மசலோகம "ஸஹ யகஞை" எனறவிடததில பாஷயததில அசேதனபராயமாயுளள பரஜைகளைபபாாதது பரமகாருணிகராய அவாகளை உஜஜீவிபபிகக ஆசைபபடடு தமஆராதனமான யகஞம விதிததபபகறகாக யகஞங களோடு அவாகளை ஸருஷடிததுப பினவருமாறு பேசினா எனறு ஸாதிததறில கருணைபரினகாாயம உஜஜிஜீவிபிஷை எனபது ஸபஷட மாக ஸாதிககபபடடது துககபரஸதாபமே கிடையாது ஸ்ரீபாஷ யகாராதிருவாககால ப்ரகாகிதவவிருததமான ஹேயபரதயநீகதவ மும நிரதிசயாநநததவமும பதேபதே ஸாதிககபபடுகிறதேயொழிய பாஷயகதயஙகளில ராமாவதாரததில துககிதவகநதமே எஙகுமகப படாது தத்பரதிஷேதமோ மலியக கிடககிறது

சாரீரகததில தாஸன சுவடியில காடடியிருபபதைக கவனிகக வேணும அதறகெலலாம விரோதமாக துககிதவபக்ஷததிறகு என ன பணிபபுளது 'ஸஏகாகீ ந ரமேத" எனபது துககிதவததை நிரூ பிககமாடடாது இநதசுருதியினபொருளை ஸாவாாததவிதியில நாயகஸரம முதல சலோகததில விசாரிதது ரமணாபாவம எனறது துககிதவ மலல வெனறு காடடபபடடிருககிறது 'நாரதிபர ஸஙக: அரதி சருதிபரச ததாநீம ஏகாகிதவம அநிஷடம ஸ்ரீதோ பரமமாதி ஸருஷடாவுதயுஙகதே இதயபிஸநததே' * எனறு துடஙகிய பஙகதிகளைக கவனிககவேணும

கரியையோடுகூடிய நஞ நிஷேதம பரஸஜய பரதிஷேததததைத தானசொலலும அவா ரமிககவிலலை எனறால அவாதிருவுளளததிறகு உகபபாகவிலலைஎனறுமடடுமதானபொருளாகும விரோதியான துக கததின ஸதபாவமேறபடாது ஔதாஸீனயததைவிட்டு ஓர ரக்ஷ

ஞைசை உணடாயிறறு அவதாரரஹஸயவிஷயமான ஶ்லோகங களையும் பாஷயததையும கவனிததால ஸவாமியினுடைய பரசனங கள பூரணமாய பரிஹருதமாகும—"பரகருதிம ஸவாம அதிஷ டாய' எனபதறகு பரகருதி ஸவபாவ ஆதமஸஙகலபேநேதயாதத: அதோபஹதபாபமதவாதி ஸமஸத கலயாண குணாதமகதவம ஸாவஜைஞம அஜஹதா தேவ மனுஷயதவாதி ஸஜாதீயஸமஸ தாநம குாவந" எனறு அஙகேபாஷயம ஸாவம பரமேஶவரம பரகாரம அஜஹதேவ எனறும ஸாதிததா அபஹதபாபமத வாதி எனறு குணாஷடகஙகளின கரஹணம இதில விசேஷதவம ஒனறு விசேஷதவததை சஷததேனும விடாமலலலவோ அவதா ரம எபபடி உணமையில துககம ஸமபவிககும! அபபடியே ஸா வகஞாதி மறற குணஙகளும நழுவாது

அவதாரஙகள நாடகஙகள எனறும ஈஶவரனதுககாதிகளை நடிககிறுன எனபதும ஸமபரவிததம காபபவாசம பிறபபு முதலியதெலலாம நாடகநதானே? "நைஷகாபபதவமாபேதே நயோந யாமவஸதபரபு நபூத ஸஙக ஸமஸததாநம தேஹோஸய பரமாத மந நதஸய பராகருதா மூாததி மாமஸமேதோஸதிஸமபவா" முதலிய அவதாரவிஷய பரமாணஙகளை மறககலாமோ?

"தனரோதபவகபசுபவமஶபிஶதவநாடயம" "பரபஞசம நிஷப ரபஞசாபி விடமபயஸி பூதலே | பரபநந ஜநதாநநத ஸநதோஹம பரிதும பரபோ" எனறு ஸ்ரீபாகவதம "பிறநதவாறும" எனனும அனுபவததை உததவரும ஸ்ரீபாகவதம 3வது ஸகநதம 2வது அதயாயம 16வது ஸலோகம 'மாம வேதயதயேததஜஸய ஜநம விடமபநம யதவஸமதேவகேஹே | வரஜேச வாஸோ ரிபயாதிவ ஸவயம புராதவயவாதஸீத யதநநதவீாய " எனறவிடததில அனு பவிததா பிறபபு முதலியது விடமபநம எனமுா சதருபயததால போல காலயவனனைககணடு படடணததிலிருநது ஓடியதும நடன மெனமுா இபபடி ஸாவைஶவாயததைக குலைததுககொளளுவது போலககாடடியது அவரை விமோஹபபடுததியது மாயாமருகத தைககணடு பெருமாளும பிராடடியும பரமிபபது நடனமதானே யாகும நாகபாஶததால கடடுபபடடதும அதறகழுவதும மூாசசிப பதும நடனமே விஶவாகஸவபாவததை சஷததேனும விடாமல

அவதரிதத பெருமானுககு 'பருஶமபவதிதுககித" எனபது நடனமேயாகும இதராதா வயாகாதம வரும ஹெயபரதயனீக ஸவபாவததிறகு துககம அணுகமுடியுமோ? ஆனநத ஸபாவத திறகு அபாயம கூடுமோ? "மனுஷயாணாம" எனறு ஸகலமனுஷ யாகள துககஙகளிலும தாம அவாகளைவிட இனனுமமிகவும° தீவ்ர மாக துககபபடுவதாக ஸ்ரீ கோவிநதராஜா வயாகயானம" 'பருஶம" எனறு பணிததிருபபதால மனுஷயஜாதியாயிருநதால மட்டுமபோ தும பெருமாள துககபபடுவதறகு, துககபபடுகிறவன வயஸநமபோ லலல பெருமாளவயஸநம சேறறிலழுநதிய யானைபோலத தமமா ஹாதமயததிறகு அனுருணமாக ஸததையுளள பாயநதம துக கிதராகிறா எனறுஅவாபணிபபு நடனமெனறால எலலாமொட டும-தாதவிகதுககமெனறால ஸகலவேதாநதஙகளாலும பாதிககப படும கருணையினால பநதுககள மடிவாரே எனறு துககபபடட அாஜுனனைபபாாதது பணடிதாகள சோகிககமாட்டாரெனறும அபரிஹாயமான விஷயததில நீசோகிபபது யுகதமலலவெனறும பெருமாள பேசுகிறா ஜீவதுககஙகள பரிஹாாயமானால துககததிற கிடமிலலை ரக்ஷணவயாபாரததிறகுததானிடமுணடு அபரிஹாா யமானால ஸாதராம துககபபடநயாயமிலலை காளிதாஸன "தயா ளுமஙகஸபருஷடம" எனறபடியே ஸதோதாரததிலும "மருதாத தயாளு மதுர" எனறவிடததில தயாளு எனறவுடன உலகததில அதிரைபபோலே துககததிறகு பரஸஙகம வருமோ எனறு பயநது உடனே ஆனநதமயமான மதுர ஸவபாவததைக காட்டி துககத திறகிடமே யிலலைஎனறு விளககினா "ஸமாநபேஶாக காருதஸத" எனபதும விசேகமான ஈஸவரஸவபாவததை உணமையில மாறற வலலதலல-இஙகே சரணாகதனை ஸாஹருததின துககததில ஸமாநபேஶா எனறு ருஷிபணிபபு "பருஶமபவதி துககித" என னுமஇடததில எலலாமனுஷயா விஷயததிலும அவாகளுககும மிகவும மேலபட்டதுககமெனறு பணிபபு நடனமெனறாலதான விரோதமிலலாமலஇருககும பரமதீரமும கட்டளைக ஆனநதமு மான ஈஶவரஸவபாவததிறகு விரோதமாக இதை முககியமாகக கொளளககூடாது

"யாதெததயாஶ ருகஸலிலாஞசன ஸமபரமாக்ஷம வகதரமவிநீய பபாவநயா ஸதிதஸய ஸாமாம விமோஹயதி பீரபி யதபிபேதி"

என றவிடததிலும கணணீரும பயமும பாவனை எனபது ஸபஷடம, அவதரிததுவிடடகால பெருமாளுககும பயமுணடோ? "துகக ஸமயோக வியோகம யோகஸமஜஞிதம" என று யோகிகளுககே துக கீததின ஸபாஸம இராது ஈஶவரன யோகீஶவரன மஹாயோகி. பலலாயிரம பரமாணஙகள ஈஶவரனுககு சோகம கலேசம முதலியது ஒனறுமிலலை எனறும ஹேயமான துககததிறகு அவன பரதிபட னெனறும ஸபஷடமாக அறுதியிடுகையில உலகததில தீராகளிடத தில துககலேசமுமிலலாமல தயாகுணம குடிகொணடிருபபதையும அனுபவ ஸிததமாகப பாாததிருகக தயாகுணம ஈஶவரனிடமிருக கிறதெனபதைகொணடு துககததை ஶாஸதரபபணிபபுககு விரோத மாக ஆபாதனம செயயமுடியாது—ஈஶவரனதான துககபபடாமல தயாகுணததை வஹிககமுடியாதோ? உலகததில பலகாநதஙகளில தயாஶபதம துககஸமபநதமே இலலாமல அனுகரஹபுததியைமட டும சொலலவிலலையா? "அநுகதமம பாதரமிதம தயாயா" எனனு மிடததில துககாாதத மொடடுமோ? விசோகமான ஆனநதமயபரம மததைபபோல நமமைப ரஹமமணம செயய வேணடியது புருஷாாதத மாயிருகக நமமைபபோல துககியாக நாம பருமமததைப பணிபபது உசிதமா? மூனறுவிதமான பரிசசேதஙகளையும ஸமதவாதிகதவ ஸம பாவனையையுமமீறின உமமுடைய பரிபரடிம பருமம ஸவபாததை மாயாபலததால நீரே எனன மறைததாலும உமமிடததில அநநய பாவமுடைய சிலமஹாதமாககள உளளபடி பாாககிறாாகள எனற ஸதோதர ரதநம 16வது ஶலோகததினாலும அவதாரசேஷடிதங களிலும ஈஶவரனுககு உணமையில தனனுடைய ஸாவேஶவரதவ வீதசோகதவ பரிபூாணாநததவ ஸவபாவஙகளுககு ஈஷததேனும லோபம வர பரஸகதியே இலலை எனபது ஸபஷடம சிலமஹாத மாககள உளளபடி காணுகிறாாகள பிறா உளளபடி காணவிலலை பயபாவனை செயவதும காபபவாஸததையும பிறபபையும பாவனை செயவதும, துககபாவனைசெயவதும கரோதாதிகளை ஆஹாாய மாககொளளுவதும மனுஷயஜாதீயதவததை பாவனைசெயவதும உததவா குநதிஆழவாா முதலியவாகளுககுப பொறுககககூடிதா யிருககவிலலை ஸருஷடிவிஷயததில யளகபததியம அனுகரஹ காாயம எனற ஈடடு ஸ்ரீஸூகதியிலஅனுகரஹம எனபது தயை தான

"ஏவமநிஸாககஸாஹருதி தவயி ஸாவஜநதோ" என்ற ஆள வநதார ஸ்ரீஸூகதியில ஸருஷ்டிபரஸதாவமாகையால நிஸாககஸள ஹாரததம தயைதான அனுகரஹமும ஸௌஹாரததமும துககித வததைச சொலலமாட்டாது "நிஸாகக ஸாஹருதி" எனபதின் வயாகயானததில ஸதோதரபாஷயததில "ஏகாகீநரமேத" என்னும சருதியை உதாஹரிதது தயமான மநஸதவததை சொலலியதாக வயாகயாநம தாஸனுடையகரநதஙகளைப பாரபபவருககு ஸவதர ஸாமயபுததியேயுணடாகுமே யலலாது ஒரிடததிலும தவேஷபுதகி யுணடாக நயாயமேஇலலை அவதானததுடனும தாட்ஸதயததுடனும தாஸன எழுதுவது முழுவதையும கடாகஷிததபிறகு திருவுளளிததில படும சஙகைகளுககு நேரில தெரிநதவரையில ஸமாதானம விணணபபம செயகிறேன அவகாசமிலலை ஜோலியதிகம உடமபிலுமஅசகதி, ஜரையும வநதுவிட்டது அதிகமாக எழுதககூடவிலலை, பதிலவேணடுமெனறு நியமிததபடியால ஏதோ கொஞசம விணணபபம செயகிறேன கூஷமிததருளவேணும தாஸன

ஹெவாஹவாய-ஃ, 6-8-1935

ஸ்ரீ உ வே கோபாலாசாரயஸவாமி ஸனனிதிககு
எழுதிககொணட பதில பததிரிகை.

அடியேன வடகரை இராமாநுஜாசாரி அனேக பரணதி பூரவகம செயயும விணணபபம

பொருளலலாதவெனனைப பொருளாககி அனுகரஹிதத கருபாபரீவாஹ ரூபமான பததிரிகை பாரததுப பரமானநதமுடைநதேன ஸவாமி சாதிததிருககும கரநதஙகளுககு ஸதூலமான ஆததம ஒனறு உணடெனறும ஸூகஷமமானதோராதத விசேஷமுணடெனறும அவைகளில அடியேன சிறிய ஞானததன அறிநதது ஸதூலாரததமெனறும ஸவாமி திருமுகததால தெரிநது கொணட அடியேன இருளதரும இவவுலகில தறகாலம இபபடியும ஒரு ஜ்ஞாந பூரததியுடைய வயகதியுணடோ? எனறு ஆசசாயமடைநதேன அறிவிறசிறிய அடியேன தெரிவிததுககொணடதும அதுவே. அணணஸவாமிககும தேவரீருககும ஸௌஹாரததமேயுளளது எனறதுவே வேணடுவதும, ஸ்ரீ உ வே அணணஸவாமிககும தேவரீருக்கும ஸூகஷமமாக ஸௌஹாரததமேயுளளது ஸதூலமாகப

பார்த்தால் த்வேஷம் தோன்றுமென்றும் தேவரீர் திருமுகத்தாலேயே வெளியாகின்றமையால் த்வேஷமுள்ளதாக அடியேனறிந்தது அமூலமல்ல ஸமூலமே. "அத்வேஷ்டா ஸர்வபூதாநாம்" என்ற கீதாசார்யன் வாக்யத்தை அப்யஸித்துவருகிற தேவரீர் "த்விஷதந்நம் நபோக்தவ்யம், த்வந்நம் த்விஷத் கௌராந், ஸமஸாரேஷு நராதமான், க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமசுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு" முதலானவைகளையும் அப்யஸித்திருக்கக் கூடுமே. அப்யஸித்திருந்தால் த்வேஷபுத்தியுண்டாகப் ப்ரஸக்தியுண்டே

தயா ஸப்தார்த்த விஷயத்தில் நமது பூர்வாசார்யர்கள் எல்லோரும் ஏககண்டராயிருந்தால் 'தயா பரதுக்கா ஸஹிஷ்ணுதா" என்று எம்பெருமானார் அறுதியிட்டதிறகு "பரதுக்க துக்கித்வம்" என்று ஒரு பக்ஷமும் 'பரதுக்க நிராசிகீர்ஷா" என்று ஒரு பக்ஷமும் உண்டாகக் காரணமேன்? இரண்டும் ஸமானார்த்தமென்று தேவரீர்திருவுள்ளமாயிருந்தால் பரதுக்க துக்கித்வத்தைக் கண்டிப்பானேன்? "பரதுக்க துக்கித்வம்" பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்திருக்கும் க்ரந்தங்களிலும் லௌகிக வ்யவஹாரங்களிலும் அனுபவத்திலும் ஸ்பஷ்டமாகக் காணுகிறது ஸ்ரீ உ வே அண்ணங்கராசார்யர் சொல்லுவதாகக் கண்டிக்கத்தெழுவது அவரிடமுள்ள த்வேஷபுத்தி என்பதற்கு மூலமாகாததெவ்வாறு?

எம்பெருமானாருளிச்செய்த பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டால் பரதுக்க துக்கித்வத்தையும் ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும் துக்கத்தைப் பொறுக்க முடியவில்லை என்றால் துக்கத்தை அடைகிறான் என்று சொல்லாமல் துக்கத்தை நிவ்ருத்தி செய்ய இச்சிக்கிறான் என்று ஸாமான்யர்களும் சொல்லமாட்டார்கள்

காருண்யம் கருணா க்ருணா க்ருபா தயா அநுகம்பா ஸபதங்கள் அநுக்ரோஸார்த்தத்தில் வர்த்திக்கின்றன என்று ஸமானார்த்தமாகப் படிக்கப் பட்டிருந்தாலும் ஒவ்வொரு ஸப்தத்திற்கும் தாத்பர்யம் வேறுபட்டிருப்பது தேவரீரறிந்த விஷயமே அது போலவே 'பரதுக்க துக்கித்வமும்' 'பரதுக்கநிராசிகீர்ஷையும்' வித்யாஸமுள்ளதென்று சொல்லத் தடையில்லை இவ்வுலகில் ஒருவன்

கஷடப படுவதைப பாரதத மறறொருவன வருநதகக காணகினறோம வருநதி அவன வருததததைத நிவாததிகக இசசிபபதையும் பாரக கினறோம இசசிதது வருததததைத நிவாததிகக உபாயம தேடு வதும தெரிநததே உபாயம தேடித துககததைப போககுவதும பாவிததமே துககம தீரநத அவன சநதோஷிபபதைப பாரதது தான பரமானநத மடைவதும ஸ்வபாவிததமே

இவையனைததையும தயா எனறு ஒரே ஶபதததால சொலலி விடடால பேசுமவாகளுககும எழுதுமவாகளுககும, மிகவும ஸௌகாயமாயே இருககும அபபடிச சொலலாமல தயா இசசா கஞானம ஶகதி ஆனநத எனறு பல குணஙகளாகப பகுததுப பேசுகினறமையால அநத அநத ஶபதததிறகும வேறு வேறாக அாததம சொலல நேரிடுகினறமையால பரதுகக துககிதவததை தயா ஶபதாாததமாகவும மறறவைகளை அடைவே மறறகுணஙக ளாகவும நிாவஹிகக நேருகினறது "பரதுகக துககிதவததை" ஸாமானய மனிதாகளின தயையாகச சொலலி ஶ்வரன தயை வேறு எனறு சொலலப புகுநதால தயா ஶபதாாததததிறகு இரணடு விதமாக அாததம செயயவேணடிவரும (துககததை நிவருததிசெயய சகதி இலலாதவனுககும பரதுககநிராசிகீாஷை உணடாகாமலிருபபதுடன தயை உணடாககாணகினறமையால) முனபினனுளள ஸமஸத கலயாணகுண பரகரி பாதகஙகளான ஸூகதிகளுககும வஸதுஸவபாவததிறகும தயா ஶபதாாததமெனறு பாஷயகாரா பணிதத "பரதுககாஸஹிஷணுதா" மிகவும அனுகூலமா யிருகக "பரதுகக நிராசிகீாஷா" எனறு மாறறுவது யுகதமாகுமா?

தானும துககிதது எனறு அடியேன எழுதியிருநததை கான பரமானநதமடைநது எனறு எழுதியிருநதால தேவரீா மறுககாம லிருகக நேரிடும அபபடி எழுத "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" எனற ஶ்ருதி வாககியமும பரதயகஷானுபவஙகளும இடமகொடுககவிலலையே. அடியேன அவவளவு பாககியம பெறறிலேன தானும துககிததது என்றது அடியேனுடைய அபிபராயமனறே "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" எனற ஶ்ருதி வாககியமனறோ? அதையலலவோ மறுகக ப்ராபதம கருணையின காாயம உஜஜிஜீவயிஷை எனறு கீத

ஶலோகஙகளைக கொணடு தேவரீா ஸாதிதத விஷயததை அடியே
னும ஆஜ்ஞாதொழில களெலலாம கருபா காாயமெனறே எழுதி
யிருககினறேன அதையே தேவரீரும ஸாதிதது இருபபதை
ஆராயநது நோககினால அடியேன எழுதியவிஷயததை நனறாயக
கடாக்ஷிககவிலலை எனபது நனகு விளஙகுகினறது உஜ்ஜிஜீவயிஷா
கருபா காாயமானால கருணை காரணமாகத தடடிலலையே அநத
கருணைதான "பரதுககாஸஹிஷ்ணுதா" அதனகாாயமே உஜ்ஜிஜீவ
யிஷா எனறு தேவரீரனுகரஹிதத 'பரதுகக நிராசிகீாஷா" எனறு
சொலவதில பாதகமேன? பரதுககாஸஹிஷ்ணுதவததையும நிர
திஶய ஆனநததையும பாஷ்யகாரா பாஷ்யஙகளில பணிததிருந
தால இரணடையும குணமாக வனறோ நிாவஹிககபபடவேணடும
துககிதவம ஹேயமனறோ? எனனில ஹேயமாகாது (ஸவாாதத
மாயுளள ஹேயகுணஙகளை ஹேயகுணஙகளாகவும பராாததமா
யுளள ஹேயகுணஙகளை உததம குணஙகளாகவும அபபடியே
ஸ்வாாததமாயுளள குணஙகளையும பராாததமாயுளள குணஙகளை
யும அடைவே ஹேயகுணஙகளாகவும உததமகுணஙகளாகவும
பரதயக்ஷ அனுபவத்திலும் சாஸதரஙகளிலும காணபபடுகினற
மையால)

"ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" எனற சுருதிககு உகபபுமிலலை வெறுபபு
மிலலை எனறு அாததம செயவது மிகவும சோகிககத தகுநததே
வேதஙகளாலும அளவிடமுடியாத நிரதிஶய ஆனநதமுடைய
எமபெருமானுககு உகபபிலலை எனபதை எவவாறு சகிககமுடியும
உகபபிலலை எனபதை சகியாதவாகள வெறுபபுணடு எனபதை
எவவாறு சகிபபாாகள எனறு சொலலக கூடும இதுவே மிகவும
ஸூக்ஷ்மமாயக கவனிககவேணடிய விஷயம நிரதிஶய ஆனநத
முடைய எமபெருமானுடைய ஆனநததை இலலை செயதது,
ஸமஸாரிகளும நிதய முகதாகளைபபோலவே தனனை ஆஶ்ரயிதது
உஜ்ஜீவிகக பராபதமாயிருகக அததை யிழநது ஸமஸாரமாகிற
பெருங கடலிலே விழுநது நோவுபடுமதைத திருவுளளம பறறின
தாலுணடான துககமனறோ? ஆனநததை இலலைசெயத துககம
எஙகே போம இருடடிருநத விடததில வெளிசசமுணடாயிற்
றெனறால வெளிசசமுணடு எனறு சொலலாமல இருடடுமிலலை

வெளிச்சமுமில்லை என்று சொல்லுவது பொருந்துமா? இவ்விடத்தில் உகப்பும் வெறுப்புமில்லாத வஸ்து கிடையாதோ? ஶாஸ்த்ரங்களில் ஆங்காங்கு நடுநிலைமை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது ப்ரத்யக்ஷத்திலும் காணப்படுகின்றது என்று நினைக்கக்கூடும். உகப்பும் வெறுப்புமில்லாத நடுநிலைமை உள்ளதன்று என்று நான் நிஷேதிக்கவே இல்லை (ஆனந்தமுமில்லாமல் துக்கமுமில்லாமல் நடுநிலைமையுள்ள வ்யக்திகளை ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்கின்றமையால்) எல்லையில்லா ஆனந்த முடைய வஸ்துவிற்கு ஆனந்தமில்லை என்றால் அவ்வானந்தத்தை இல்லை செய்தது ஆனந்தத்திற்கு எதிர்த்தட்டான துக்கமே ஆதல்வேண்டும் (இருட்டை யில்லை செய்யக் கூடியது இருட்டிற்கு விரோதியான வெளிச்ச மாதலால்) மேலும் நிரதிஶய ஆனந்தத்தை இல்லை செய்த துக்கமும் நிரதிஶயதுக்கமாகவே இருத்தல்வேண்டும் அத்துக்கத்தைத்தான் "பரதுக்காஸஹிஷ்ணுதா" த்யா என்று எம்பெருமானாரும் மற்றுமுள்ள தேஶிகர்களும் அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள் நம் நிகமாந்த தேஶிகரோ அத்துக்கம் துக்கநிவ்ருத்திக்கு உறுப்பாகுமல்லது ஸ்வபலமாகாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி "பரதுக்க நிராசிகீர்ஷா த்யா" என்று அருளிச்செய்தார்

இவ்வளவு எழுத வேண்டி நேர்ந்தது "பரதுக்காஸஹிஷ்ணுதா த்யா" என்று எம்பெருமானாரருளிச்செய்தது யுக்தம் என்கைக்காக. "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" என்ற ஶ்ருதிக்கு ரமணாபாவத்தைக் கண்டிப்பதற்கு இவ்வளவு எழுதத் தேவையில்லை. அதெங்ஙனே எனில்,

ரமணாபாவமே நிரதிஶய ஆனந்தத்தை இல்லை செய்ய வில்லையா? ஐயோ! கல்யாணகுணங்களை நிறம்பெறச்செய்யும் பரதுக்க துக்கித்வத்தை மறுத்து நிரதிஶய ஆனந்தத்தை இல்லைசெய்யக் கூடிய ரமணாபாவத்தை ஸாதிப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கதே.

"ஆதலால் பிறவிவேண்டேன்" என்றும் "இன்னின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை" என்றும் மிகவும் ஹேயமாகச் சொன்ன பிறப்பு ஸர்வேஶ்வரனுக்கு பரார்த்தமாக ஸ்வேச்சையினாலுண்டானமையாலன்றோ? ஒளிவரும் ஜந்மங்களாயிற்று "பிறந்தவாறும், வளர்ந்த வாறும்" என்றும், "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" என்றும்

ஆழவாாகளை ஆழஙகால படுததும அவனுடைய ஸௌலபயாதி குணபூரகாஶஙகளான அவதாரஙகளை நாடகமெனறால "பஹூநி மெ வயதீதாநி ஜநமாநி தவசாாஜுந" "பாகருதிம ஸவாமதிஷடாய" எனறும 'ஜநமகாமசமேதிவயம" எனறும சொலலபபடுகிற கீதா சாாயனுடைய வாகயஙகளும ராமாயணதிகாநதஙகளும அவன அனுஷடிததுக காடடிய ஆசாரஙகளும அருளிச செயத ஆாதத விஶேஷஙகளும நடனமாகவேணடிவரும மேலும நமது எமபெரு மானா தாஶனமெனற விஶிஷடாதவைதமே ஒழிநதுபோய அத வைதமே அலலவோ நிலைநிறகும தயா ரூபதாாதகததை பாதுகக நிராசிகிரஷா எனறு ஆாததம செயயபபுகுநது நிதயோதஷமான எமபெருமானா தாஶனததையே இலலை செயவது மிகவும வருந தததககதே "ஸவமேவருபம தததஸஜாதீய ஸமஸதானம ஸவஸவபாவஜம" "அஜஹூதேவகுாவந" எனறும "ஆதிபஞசோதி யுருவை அஙகுவைததிஙகுப பிறநது" எனற ஸ்ரீ ஸூகதிகள எவ வாறு பொருநதும "பருஷம பவதி துககித" எனபது நாடக மானால "பஹவோநருப கலயாணகுண புதாஸய ஸநதிதே" எனறு தொடஙகி "தமேவம குணஸமபனனம" எனறு நடுவிலும "தம தேவ தேவோபமம" எனறு இறுதியிலும சொனனவைகள எல லாம நடனமாகவே யாதலவேணடும இபாகரணததில சொலலப படும குணஙகள எலலாம ஸதயமாகவும ஆஶரித ரகஷண ஸௌ காயா பாதகஙகளாகவுமனறோ படிககபபடடிருககினறது "பருஷம பவதிதுககித" எனபதை குணமாககொலலனறோ மறற குணஙகளும கலயாணகுணஙகளாகும துககிதவததை ஹேயமாககொல மறற வைகளும ஹேயமாகவனறோ நேரும "பருஷமபவதி துககித" எனபதிறகு கோவிநதராஜா முதலான மஹானகள ஸதபுருஷா களுககும ஸாதாரணமாயிருககும குணமபோலனறு இது ராம னுககு அஸாதாரண குணமெனறு திருவுளளமபறறி அலபஜநது சேறறிலழுநதுவதுபோலேயோ யானை அழுநதுவது. ஸாமானய மனிதாகள படும துககம போலேயோ ஸாவேஶவரன படும துககம. அவாகளுககுணடாயிருககும துககம நமமுடைய பரிபாலனக குறைவாலனறோ எனறு மிகவும சோகிதது அவாகள துககததை நிவாததிததும "ஹரீரேஷாஹி மமாதுலா" எனறும "ருணமபர வருததம" எனறும தனவாயாலே சொலலி வருநதுகிறன மிகவும

ஹேயமான லஜ்ஜையை "த்வம் லஜ்ஜஸே கஸ்ய கோயமுதாரபாவ" என்றிட்டபடுகிறார்கள் பலவாயிரம் ப்ரமாணங்கள் ' ஈச்வரனுக்கு ஸ்வவிஷயமான சோகக்லேசாதிகள் இல்லை என்று சொல்லுகின்றனவே அல்லாமல் சேதனர்கள்படும் துக்கத்தைப்பார்த்துத் தான் சோகிக்காமல் இருக்கிறான் என்று சொல்லவில்லை என்று "உத்ருத்ய புஜமுச்யதே" துக்கம் ஹேயமானாலன்றோ ஹேயப்ரதிபடத்வத்திற்கு விரோதமாகும் துக்கம் கல்யாணகுணமானால் ஹேயப்ரதிபடத்வத்திற்கு குறை என்? 'தயாளு' என்று சொல்லி 'மதுர' என்றால் தயாளு அத ஏவ மதுர என்று அர்த்தம் செய்வது உசிதமாகும் என்று தோன்றுகிறது காம பரவசர்களாய் நாட்டில் பிறந்து "உண்டியே உடையே" என்று ஓடித்திரியும் ஸம்ஸாரிகள் படும் துக்கம்போலேயோ ஸ்வேச்சையினாலவதரித்து ஸம்ஸாரிகளது துக்கத்தைப்பார்த்து அவன் படும் துக்கம் "மாயாபலேந பவதாபி நிகூஹ்யமாநம் பச்யந்தி கேசித்நிசம் த்வதநந்யபாவா" என்று சலோகத்தில் நீயேமறைத்தாலும் உண்மையை அறிகிறார்கள் என்றது, அவதாரங்கள் நாடகமல்ல என்பதற்கே ஸாதகமாகிறது. 'நிஸாகஸ்ஹ்ருதி' என்றவிடத்தில் 'ஸ ஏகாகீ ந ரமேதேத்யநேநாபிப்ரேதம் விச்வஸ்ருஷ்ட்யுபயுக்தம் தயமாந மநஸ்த்வம் ஸூசயதீதி' நிகமாந்ததேசிகை வ்யாக்யாதம் இதனாலேயும் பரதுக்க துக்கித்வரூப தயமாந மநஸ்த்வத்தைச் சொல்லத்தடையில்லை

அவதார சேஷ்டிதங்களிலும் ஈச்வரனுக்கு உண்மையில் தன்னுடைய ஸர்வேச்வரத்வ வீதசோகத்வ பரிபூர்ணாநந்தத்வ ஸ்வபாவங்களுக்கு ஈஷத்தேனும் லோப ப்ரஸக்தியே இல்லை என்று எழுதுவதற்கும், அவதாரசேஷ்டிதங்கள் நாடகங்கள் என்று எழுதுவதற்கும், எவ்வளவு பொருத்தமென்பதைக் கவனிக்க வேண்டுகிறேன். இவ்வளவு விருத்தமாக எழுதுவதைக் கவனித்தால் கங்கா ப்ரவாஹம்போல் கரைபழித்துப் ப்ரவஹிக்கும் வாக்சரியை மறுபடியும் கவனித்துப் பார்ப்பதில்லை என்று தோன்றுகிறது—ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி அனுக்ரஹீத்த க்ரந்தத்திற்கு மறுப்பாக ஸ்வாமி அனுக்ரஹித்த வாத்ஸல்யார்த்த விவரண விமர்ச க்ரந்தத்தினால் அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமியினிடத்தில் ஏதோ சிறிது த்வேஷமிருக்கக் கூடுமென்று ஸந்தேஹமாக அடியேன் அறிந்தேன்

ஸவாமி அடியேனைப பொருளாககி அனுகரஹிதத திருமுகத தால பாதுகக் துககிதவம தயா ஶபதாாததம எனறு சொலலு மவாகள எவரேனும அவாகளிடம தவேஷமுணடாய அதை மறுக கத தவறேன எனறு ஶாபதமாகக காணபபடுகினறது தேவரீா திருவுளளததில ஸௌஹாாததமிருககுமோ? எனனவோ? அதை அடியேனறிய அஶததனாயிருககிறேன மஹானுபாவரான தேவரீ ரனுகரஹிதத விஷயஙகளுககு அறிவொனறுமிலலா வடியேன பூாணமாக பதில எழுத அசகதனாயிருநதாலும எதோ சிலவற றிறகு எழுதினேன வாதஸலயாாதத விஷப மாயும சில விண ணபபிததுக கொளள வேணடியதுணடு அநதகரநதம இபபோது தான கிடைககப பெறறேன அதைபபாாதது ஸௌகாயம வாயததால அடியேனறிவிறகு எடடியதைதத தெரிவிததுக கொள கிறேன

அடியேனுககு பரவருததியும வேறுபடடு மேலும மறற ஸௌகாயஙகளும குறை படடிருநதாலும இபபோதபபடட சில விஷபஙகளில மனம ஸஹியாதவனாய எழுத நேரிடுவதைக் குறிதது வருநத நேரிட்டாலும், இதன்டியாக் எம்பெருமான்குணங்களில் அவகாஹிகக நேரிடுகினறமையால ஆனநதமாகவே முடிகினறது. போஜனபபாாதத திருடனுககும, கவனம பணணும சகதியுணடா யிறறு எனகிற ஐதிஹயததில அடியேனுககு அவநமபிககை உண டாயிருநதது ஸவாமி அனுகரஹிதத ஸ்ரீமுகததை ஸதூலமாகப பாாதத அறிவிலா வடியேனுககும எதோ சில விஷயஙகள எழுத நோநததை யிடடு அநத ஐதிஹயம ஸமபாவிதமெனறே நிசச யிததேன

ஸவாமியை நேரில கணணாரககணடு தெணடம சமாபபிககும பாகய மிலலா வடியேன ஸவாமி ஸமபநதமுளள திருமுகததாலே யாவது தரிததிருககுமாறு அடிககடி அருளபுரிய வேணடுகிறேன

இஙஙனம :

அடியேன் - வடகரை இராமாநுஜாசாரி

இநத ஏ வி ஸ்ரீ உ. வே கோபாலாசாாயஸவாமி பாதுகா வதார தத்வ விமாசம 21-வது பககததில இவா சேடலூா ஸவாமி

பின உகதிகளைத தபபெனககாட்டி இதை இனனபடி திருதத வேணடு மெனறு பணிததுளளா தம திருததலை, மறுககு யவ ரேனும வரலாம எனறும உரகககூபபிடுகிறுா எனறு இவவாறு ஸ்ரீ. உ வே அணணஙகராசாரயா எழுதுவது சரியனறு என்ற அபிபராயததுடன அதைக கணடிதது எழுதுமிவா, 20-வது பககத தில எமது நூலில ஒவவொரு வாகயமாய எடுதது அனுவாதம செயது அதைக கணடனம செயயவேணுமாய பராாததிககிறேன எனறு எழுதியிருககிறுா ஸ்ரீ உ வே. சேடலூா ஸவாமிகளும ஸ்ரீ உ வே அணணுஸவாமிகளும எதோ சில அாதத விசேஷஙகளில் விவாதம ஏறபடடிருநதால அதை சமாதானபபடுதத வநதவா இரணடு பகூஷஙகளையும அனுவாதம செயது அதில ஸாராஸாரவிசா ரமசெயது, ஒருதலைதுணிநது மறறவரையும நடுநிலைமையான நயாயஙகளைககொணடு ஸமாதானபபடுததுவது உததமமாகும. இவவாறு நடுவு நிறறலை ஒழிநது நடுவலலவறறை அவலமபிதது ஒருதலையில தோஷததை ஸதாபிதது தானவிபரீதாாததததைச சொலலி அஹஙகரிபபது உசிதமா? அவவிருஸவாமிகளும அனுக ரஹிதத அாததஙகளின தாரதமயமனறோ இஙகு கவனிககவேணடி யது அவவிரணடு ஸவாமிகளையும ஸாமானயாகளாக நிநதிதது எழுதி தன பெருமையை பரககஎழுதுவது ஸவரூபானுரூபமா?

இவவாறு மஹானுபாவாகளான பெரியோாகளைபபறறி அறி விலா அடியேன எழுதுவது எவவிதததாலும பொருநதாதாயி னும இவவரும பெரும விதவானகள ஒருவாகொருவா தவேஷ முடையவாகளாய இருககிறாகளே எனறு வருததததினுல இவ வாறு எழுதநோநதது —

இபபததிரிகைமூலம சிலமிலலாச கிறியனை அடியேன தெரி விததுககொணடதில இயலபாக அடியேனுககுளள அறிவினமை யாலும மறதியாலும விபரீதமான அடியேனுடைய அலுவலகளா லும வேறு பிற காரணஙகளாலும தவறுகள மலியக காணககூடும அததவறுகளை அடியேனிடம அனபுளள ஆரியாகள அடியேனுக கறிவிபபரேல அவாகளுடைய அனபுடைமை ஒருபொழுதும மறககறபாலதனறு

நமது ஸம்பரதாயத்தில அபிநிவேசமுடைய ஆரியாகளுககு அநயோநயம உணடாயிருககும அவதயாவஹஙகளான பேதஙகளை ஒழிதது அநயோநயம ஆனநதமுடையவாகளாய வாழுமபடி செயதருள எலலாம வலல முழுமுதறகடவுளாகிய ஸ்ரீய பதியின இணைததாமரைகளை இடையறாது சிநதிககினறேன

இஙஙனம,

25, ஆசாரபபன தெரு, G T மதராஸ

அடியேன வடகரை இராமானுஜாசாரி,
காாயதாசி
ஸ்ரீ ராமானுஜ ஸிததாநத ஸமஸதாபன ஸபை.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம

ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூகதி ஸமரகூஷிணீபததிரிகையில பரசுரபபடுதத அடியேன எழுதிககொணட வயாஸம

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸிததாநததில அபிநிவேசமுடைய ஆரியா களுககு ஓா விணணபபம

ஊயா "பரதுககாஸஹிஷ்ணுதா" எனறு எமபெருமானா அருளிசசெயதிருபபதறகு நம நிகமாநத தேசிகன, உலகததில ஸாமானய மனிதாகள பிறாகளின துககததைப பாாதது துககபபடு வது போலலல ஸாவ சகதஞன ஈசவரன தயை பரதுககததைப போககடிகக இசசிககவும செயயுமாகையால "பரதுகக நிராசி கீாஷா" தயா எனறு அநுகரஹிததாா இதை மறுகக எவரும வலலரலலா இது தான தயா ஸ்வரூபததம எனறு அறுதியிடடு சேதனாகள படும துககததைக கணணுறறு எலலாம வலல இறைவனும துககிபபது ஹேயமெனறு சொலலததுணியுமவாகளை பரதுககததை நிவாததிகக இசசிததுக கொணடிருபபதையும ஹேயமெனறு சொலலி மறுககததடையிலலை

பரதுகக நிரஸந மனறோ? ஹெயபரதயநீகதா ஆகையால பரதுகக நிரஸநததையலலவா? தயா ஸ்வரூபதத மெனறு சொலலவடுககும தயா ஸ்வரூபததையும விடடு அதன சரமா

வஸ்தையான பாதுகை நிரஸநத்தையும்விட்டு மத்யமாவஸ்தை யான நிராசிகீர்ஷை தான் தயாரூபதாத்பர்யமென்பது எவ்வாறு பொருந்தும்

இது நிற்க, தயா "பாதுககாஸஹிஷ்ணுதா" என்று எம்பெரு மானார் அருளிச்செய்ததை அடியொற்றி "பரதுக்க துக்கித்வம்" என்று பட்டர் முதலான பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்திருக்க வில்லையா? அவர்கள் அருளிச்செய்திருக்கும் அர்த்தத்தையே தற்காலமுள்ள மஹானுபாவர்கள் கரந்தரூபமாக அச்சிட்டு ப்ரசாரம் செய்வதைக் கண்டித்தால் பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த அர்த் தங்களைக் கண்டித்ததாக ஆகாதா?

பரதுக்க துக்கித்வத்தைச் சொல்லாநின்ற ப்ரமாணங்கள் வேதம், வேதார்த்த ப்ரதிபாதகமாய "நதே வாகந்ருதாகாவ்யே காசித்தத்ர பவிஷ்யதி" என்று ப்ரஹ்மாவினால் கவுரவிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ வால்மீகிப்ரணீதமான ஸ்ரீ ராமாயணம், அதற்கு கோவிந்த ராஜரால் அனுக்ரஹித்த வ்யாக்யானம், பட்டர், தேசிகன்முத லான மஹானுபாவர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகள், ச்ருத்யர்த்தங்களைத் தெரிவியாநின்ற நிகண்டுகள், தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவரின் பொய்யாமொழியாகிய திருக்குறள் முதலானவைகள் பரதுக்க துக்கித்வத்தை அறுதியிட்டிருக்க அதை மறுப்பது அசூயாஸயர் களான ஆரியர்களுக்கு ஸ்வபாவஸித்தத்தாலும் சரியன்று என்பதை அறிவிற்சிறிய அடியேன் உறுதியாய்ச் சொல்வேன்

மேற்சொல்லப்பட்ட ப்ரமாணங்களும் ஸ்ரீ உ. வே. கோபா லாசார்யஸ்வாமி அனுக்ரஹித்த பதிலும் அதற்கு அடியேன் விண் ணப்பித்துக் கொண்டதின் சுருக்கம் பின்வருமாறு

"ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" (அவன் ஒருவனுப ரமிக்கவில்லை) இந்த ச்ருதிக்கு ஸம்ஸாரி சேதனர்கள் விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரன் மிகவும் வருந்துகிறான் என்று பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்திருப் பதாக அடியேன் விண்ணப்பித்துக் கொண்டது.

அதற்கு ஏ வீ ஜீ ஸ்வாமி எல்லையில்லா ஆனந்தமுடைய எம்பெருமானுக்கு துக்கமுண்டு என்பது பொருந்தாதலின் ரமணுபாவமே சொல்லவேண்டுமென்று அனுக்ரஹித்தார்

ஆனந்தத்திற்கு பரதுக்கதுக்கித்வம் விரோதியென்று சொல்லு மவாகள், ப்ரத்யநீக குணங்களுக்கு விருத்தமான ஸௌலப்யாதி குணங்களேயும், பிறப்பிலியானவனுக்கு அனேகப் பிறப்புடைமையையும், "மஹதோ மஹீயானுக்கு" "அணோரணீயஸ்த்வத்தையும்", "நல்குரவும் செல்வம்" என்று சொல்லப்படுகிற விருத்த விபூதிகத்வத்தையும் "யாருமோர் நிலைமையனென அறிவரியவனுக்கு" "யாருமோர் நிலைமையனென அறிவெளியனுக்கும்" தன்மையையும் எவ்வாறு நிர்வஹிப்பரோ? அறியென துக்கம் விரோதமானுல ஆனந்தாபாவம் ஆனந்தத்திற்கு விருத்தமன்ரோ? 'ந ரமேத' என்னலாமோ ?

"பருஶம பவதி துக்கித" என்று குணப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், பரதுக்க துக்கித்வம் குணமென்று ராமாயணத்தை பரமாணமாகத் தெரிவித்ததற்கு அவதாரங்கள் நாடகங்கள் என்றும் அவைகள் பரமாணங்கள் ஆகாதென்றும் திருவுள்ளம் பற்றுகிருர் ஸ்ரீகோபாலார்யர்

"பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" என்றும் "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்" என்றும் "மயர்வறமதிநலம்" அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களை ஆழங்கால் படுத்தும் அவதாரங்களும் அவதரித்து அவன் அனுஷ்டித்துக் காட்டிய ஆசாரங்களும் நாடகங்களாய அப்ரமாணங்களாய விடுமேல் அவைகளே பூர்வாசார்யர்கள் பரமாணங்களாகக் காட்டுகிறதெங்ஙனே?

இந்த கோபாலார்யஸ்வாமியே தனக்கு அனுகூலமான சிலவற்றை பரமாணங்களாக உதாஹரிக்கின்றது யுக்தமாகுமா?

சில நாடகங்கள், சில உண்மையானவை, என்பரேல் நாடகங்கள் எவை? உண்மையானவை எவை? என்பதை அறிய விரும்புகிறேன் ஸ்வாமி திருவுள்ளப்படியே ராமாயணம் நாடகமாகவாகுலும் அதற்கு கோவிந்தராஜர் முதலான பல பெரியோர்கள் அனுக்ரஹித்த வ்யாக்யானங்களும் நாடகமா?

"பருஶம பவதி துக்கித" என்பதற்கு துக்கப்படுமவன் துக்கம் கண்டவுடன் இவனுக்குண்டாயிருக்கும் துக்கம் நம் காவற் சோர்வாலன்றோ? என்று அவனைக்காட்டிலும் அதிகமாக துக்கிக்கிருன் என்று பூருவாசார்யர்கள் அருளிச்செய்கிருர்களே

பட்டர் "ஸ்வார்த்தஹாநே ஶோகாதய பாவேபி பரார்த்த தத்பரஸக்தி அதோஷ. அந்யதா பரதுக்க துக்கித்வாதயோ குணா. கதமஸ்ய ஸ்யு" என்று அருளிச்செய்ததும் நாடகமா?

"ஸ்வார்த்த ஹாஸ்ய ஸோகார்த்தயபாவேபி" என்றதனால் ஸ்வார்த்த மான ஹாஸ்யமும் ஹேயமென்று சொல்லத்தட்டுண்டோ?

நம் நிகமாந்த தேசிகனும் தயா ஶதகத்தில் 16-வது ஶ்லோகத்தில் "அசிதவிஶிஷ்டாந் ப்ரளயே ஜந்தூநவலோக்ய ஜாத நிர்வேதா" என்று அருளிச்செய்திருப்பதையும் நாடகமென்று சொல்லத் துணிகின்றீர்களோ?

அமரகோஶத்தில் "தயா, அநுகம்பா, அநுக்ரோஶ: முதலான ஶப்தங்கள் ஸமாநார்த்தங்களாகப் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே அதற்கெவ்வாறு அர்த்தம் செய்வது?

அதை ஹேயகுணமென்று சொல்லவும் இயலாதே? (பாஷ்யகாரர் கல்யாணமாகத் தயையை அருளிச்செய்திருப்பதால்)

தெய்வப்புலவர் என்று போற்றப்பட்ட திருவள்ளுவர், பொய்யா மொழியாகிய திருக்குறளில் 'அன்பிற்குமுண்டோ? அடைக்குந் தாழ் ஆர்வலர் புன்கணீர் பூசல் தரும்" என்று சொல்லிவைத்திருக்கின்றனரே

பரிமேலழகரும் 'அன்பிற்கும் பிறர் அறியாமல் அடைத்து வைக்கும் தாழுளதோ? தம்மால் அன்பு செய்யப் பட்டாரது துன்பம் கண்டுழி அன்புடையார் கண்பொழிகின்ற புல்லிய கண்ணீரே உண்ணின்ற அன்பினை எல்லாருமறியத் தூற்றுமாதலின்" என்று உரை எழுதி வைத்து விட்டாரே? இதையும் நாடக மென்று சொல்லமுடியுமா?

எல்லாம் நாடகமானால் நாமும் நாடகமாகவே அர்த்தம்செய்து விட்டால் என்ன தீங்குவரும்? "மஹாஜநோ யேந கத:ஸ பந்தா" அன்றோ? எல்லாம் நாடகம் என்று சொல்லுமவர்கள் 'ஸர்வம் மித்யா" என்ற அத்வைத மதாபிமானிகளன்றோ? ஸ்வப்நம் கூட ஸத்யம் என்று சொல்லுகிற ஸ்ரீ ராமானுஜ ஸித்தாந்தத்திற்கு, பரவாதிகளாக எப்படி ஆவார்கள்?

அறிவொன்றுமில்லா அடியேனால் எழுதப்பட்டிருக்கும் விஷயத்தில் அடியேனுடைய அறிவின்மையாலும் மறதியாலும் ஏற்பட்டிருக்கும் தவறுகளை அறிவாளுபாந்த ஆரியர்கள் அடியேனுக்கு அறிவிப்பரேல் தலையல்லால் கைம்மாறிலேன்

இங்ஙனம்

அடியேன் வடகரை இராமானுஜாசாரி,
ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸ பாததூளி

ஸ்ரீ

1-வது தொகுதியின் விஷய ஸூசிகை

எழுதியவர்	விஷயம்	பக்கம்

தனிககிரநதஙகளாக அசசிடடவை

புருஷகார வைபவம 1-பாரம

ராமாயண ஶலோகாரததம

முதலியாணடான வைபவம

இநதப பாரஙகளை வேறாக எடுதது வைததிருநதால அகரநதஙகள முடிவுபெறற காலததில பயிணடு செயதுகொளளலாம

॥ श्रीरस्तु ॥
॥ श्रियः कान्ताय नमः ॥
॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

तस्मै रामानुजार्याय नमः परमयोगिने ।
यः श्रुतिस्मृतिसूत्राणामन्तर्ज्वरमशीशमत् ॥

ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்தவைஜயந்தீ.

(ஒரு மாதாநதப பததிரிகை)

—ஆசிரியா—

காஞசீ பரதிவாதிபயஙகர-அணணஙகராசாரியா.

தொகுதி 1] [பகுதி 1

ஸ்ரீ

பதராதிபரின விஜஞாபனம

ஸ்ரீராமாநுஜஸமபரதாயததைப போறறும ஸகல ஸ்ரீவைஷணவாகளையும அடிபணிநது சீலமிலலாச சிறியன ஸ்ரீவைஷணவதாஸன கைகூபபிச செயயும விணணபபம

மிக விசாலமான இநநிலவுலகினகண பலபல சமயஙகள ஏறபடடிருககினறன எனினும, ஸ்ரீராமாநுஜஸிததாநத மெனறும எம்பெருமானா தரிசன மெனறும வழஙகபபடடுவருகினற ஸ்ரீவைஷணவஸமபரதாயமானது பலவகைகளிலும சிறபபுடையதெனபது பரஸிததமே இஙஙனம பரமபாவநமான ஸமபரதாயததை வழிபடுகினறவாகள மறறமதஸதாகளிற காடடிலும மிககக குறைவாகவே இவவுலகிலுளளாாக ளெனபதும நாம சொலலாமலே விளஙகும ஆனால இது வியககததககவிஷயமனறு, ஸ்ரீமநநிகமாநத தேசிகன ஸஙகலபஸூாயோதயததில "**सर्वत करवीरादीन् सूते सागरमेखला । मृतसंजीवनी यत्र मृग्यमाणदशां गता** - ஸாவத கர

வீராதீந ஸூக்தே ஸாகரமேகலா, மருதஸஞ்ஜீவநீ யதா மருகயமாணதசாம கதா† " என்றருளிச் செய்கிறார் அஸாரங்கள் மலிந்து ஸாரங்கள் மெலிந்திருப்பதே இவ்வுலகிற்கு இயற்கை என்பது மேற்குறித்த ஸ்ரீஸூக்தியின் முக்கியமான கருத்து ஆதலால், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பரதாயஸ்தர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாக இருக்கின்றதே! என்கிற வருத்தத்தை நாம் கொள்ளாமல், உள்ளவர்களாவது பரஸ்பரமாத்ஸர்யமின்றியே ஒருநீராகக் கலந்து பரிமாறி வாழப்பெறில் இதனில் மிக்க மேம்பாடு வேறொன்றும் நம்முடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு இல்லையாகும்

நமக்கு ஶைவத்தமாநிதியாக நம் முன்னோர்கள் அருளியிருக்கின்ற திவ்யஸூக்திகளிலே இடையிடையில் திகழ்கின்ற உபதேச அமுதமொழிகளுள்

" அவன் பக்கலிலே நிக்ஷிப்தபரராயிருக்கின்ற நீங்கள் காலவரிருவர் இங்கிருக்கிற நாலுநாளும் த்யாஜ்யமான ஆத்தகாமங்களைப்பற்றி 'சீறுபாறு' என்னுதே நம் பெரியகுழாத்திலே போய்ப்புகுமளவும் ஒருமிடறாய் அநுபவிக்கப் பாருங்கோள் "

என்கிற வொரு ஸ்ரீஸூக்திரத்நத்தை நோக்குங்கால், இத்தகைய விசாலமான திருவுள்ளம் பெற்ற ஆசாரியர்களின் ஸந்ததியிற் பிறந்த நாம் இருக்கும்இருப்பு என்னே! என்று அந்தராத்மஸாக்ஷிகமாக அநுதபிக்கவேண்டியிராநின்றது. உண்மையில், பெறுதற்கு அரிதான மானிடப்பிறவியைப்பெற்று அதுதன்னிலும் எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்திகளான மஹாசார்யர்களின் திருவம்சத்திலே ஜநிக்கப்பெற்று, " ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள்பக்கல் ஸம்பந்தமே அமைகிறபோலே, அவையுண்டானாலும் இழவுக்கு அவர்கள்பக்கல் அபசாரமேபோதும்" என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்தியையும், "समस्तवृजिनोदधि-ग्रसनडम्भकुम्भोद्भव निवृत्तिमपि धर्ममत्यनघ रत्नविस्निग्रह - ஸமஸ்த

† காவீமாவது - அலரி, அது உயிரை மாய்ப்பதும் உயிரைவாழ்விக்கின்ற பொருள்களை வருந்தித் தேடிப் பிடிக்க வேண்டியவையையும் உயிரை மாய்க்கும் பொருள்கள் கண்டவிடமெங்கும் எளிதாக கிடைக்கக்கூடியவையாயும் இந்நிலத்திலுள்ளன வென்றவாறு

வருஜிநோததிகரஸங்கடமபகுமபோதபவம நிவருததிமபி தாமமதத் யநகததவிநிகரஹ $" எனகிற ஸ்ரீ தேசிகஸூகதியையும கறகப பெறறீ மஹாபாகயசாலிகளாக மகிழபபிறநத நாம வாழவேணடிய நிலைமை எததகையது? எனறு ஆராயுமிடததில, "முனனவராம நம குரவா மொழிகள உளளபபெறறோம முழுது நமககவை பொழுதுபோககாகப பெறறோம, பினனை யொனறு தனில நெஞசு செல்லாமறபெறறோம பிறாமினுககம பொருமையிலாப பெருமை யும்பெறறோமே" எனறு மணவாளமாமுனிகள அநுஸநதிததரு ளினபடியே வாத்திததாலனறி உயவு பெறலாகாதெனபது உலகெ லாமஇசையககூடியவிஷயமேயாகும

நமமுடைய குருபரமபரையிலே நடுநாயகமாக எழுநதருளியி ருபபவா எமபெருமானா தேசிகன யதிராஜஸபததியில இவவிஷ யததை "**अमुना तपनातिशायिभूम्ना यतिराजेन निबद्धनायकश्रीः। महती गुरुपङ्क्तिहारयष्टिः विबुधानां हृदयङ्गमा विभाति** - அமுநா தபநா-திசாயிபூமநா யதிராஜேந நிபததநாயகஸ்ரீ, மஹதீ குருபஙக்தி-ஹாரயஷடி விபுதாநாம ஹருதயஙகமா விபாதி" எனற சலோகத தால வெகு அழகாக அருளிசசெயதனா அஙஙனம நடுநாயகமான எமபெருமானாருடைய திருவடி ஸமபநதிகளில, கூரததாழவான எமபாா படடா நஞசீயா நமபிளளை வடககுததிருவீதிபபிளளை பிளளைலோகாசாரியா திருவாயமொழிபபிளளை மணவாளமாமுனி கள எனகிற ஒரு ஆசாாய பரமபரையும, திருககுருகைபபிரான பிளளான, கிடாமபியாசசான, எஙகளாழவான, நடாதூரம மாள, கிடாமபியபபுள்ளாா, வேதாநததேசிகன எனகிற ஒரு ஆசாாய பரமபரையும ஏறபடடு இரணடு வகுபபிலுமுளள ஆசாா யா்களும உபயவேதாநத பரவாததகாகளாய அறபுதமான ஸ்ரீ ஸூகதிரதனஙகளாலே இவவிபூதியை இருளதருமாஞாலமெனறு பேசவொணணுதபடி ஆககியருளினவாகள அனனவாகளது திவய ஸூகதிகளில சிறசில விஷயஙகளிலே அபிபராயபேதஙகள இருப பதுஉணமையே இருநதாலும, அலபஜஞாகளான நாம பாகவதா

$ ஸகலபாபஙகளுககும பராயசசிததமாக ஏறபடடுளள சரணாகதி தா மததையும பாகவதாபசாரம கபளீகரிதது விடுமெனறபடி

பசாரங்களை வளர்த்திக்கொண்டு வாதகரந்தங்களை யெழுதி வெளி யிட்டுக் கொண்டு பரஸ்பரம் இழிவுரைகளைப் பொழிந்து கொண்டு, ஆவச்யகமான லோகோபகாரங்களிற் செலவிடவுரிய அரிய அவகாசங்களைப் பழுதாக்கிக்கொண்டு கிடப்பதற்குப் போதுமான காரணம் சிறிதுமில்லையென்பது அடியேனுக்குப் போலவே மற்றுமுள்ள வாதகரந்தகாரர்களுக்கும் விமாசதசையில் விளங்காமற் போகாது.

விஷயபேதே அபிப்ராயபேதமிருப்பது உலகில் ஒவ்வொ ருவ்யக்தியிடத்திலும் காணக்கிடைக்கும். வைதிகர்களாயும் சாஸ்த் ரவிச்வாஸசாலிகளாயும் உள்ளவர்களுக்கு உண்டாகின்ற அபிப்ராய பேதங்கள் யதாகதஞ்சித் சாஸ்த்ராநுக்ருஹீதங்களாகவே ஆகக்கூடும். ஆகவே, அவரவர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயங்களிலே ப்ராப்தமா கின்ற ஆத்தவிசேஷங்களை அவரவர்கள் இதரஸம்ப்ரதாய தூஷ ணலவலேசமுமின்றியே போற்றக் குறையில்லை. பரிமிதப்ரஜ்ஞர் களான நாம் ஆக்ரஹத்திற்கும் அஸூயைக்கும் ஆட்பட்டு எழுது கின்றவற்றால் ஒரு ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ஏற்றமும் மற்றொருஸம்ப்ர தாயத்திற்குத் தாழ்வும் விளையமாட்டா. விவேகிகளுக்கு இவ் வளவு ஸம்க்ஷிப்தமான உக்தியே போதுமாதலால் இதில் இன்ன மும் விவரணம் அநபேக்ஷிதமென்று கருதுகின்றேன்.

ஸாதாரணமாகக் கீழ்வகுப்பினர்களும் பலவகைகளிற் சிறப்புப் பெறுதற்குப் பெருமுயற்சிகள் செய்யும்படியான இக்காலத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுதாயத்தினர்களான நாம் ஸ்வல்ப உட்பிரிவு களைப் பற்றிய த்வேஷ புத்திகளை அறவேயொழித்து ஐகரஸ் யத்தை அழகாகக் காட்டி அதை அநுபவபர்யந்தமாகவும் ஆக்கி "ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமுதாயத்திற்குள் எவ்வகையான வாதவிவாதமும் தலைகாட்ட மாட்டாதபடிக்கும் ஐகமத்யமே செழித்து ஓங்கும் படிக்கும் நாடுநகரமும் நன்கறிய ப்ரசாரஞ் செய்ய வேண்டியது அவசியம்" என்கிற ஊக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டு வ்யாபரிக்கக் கூடிய உத்தமாதிகாரிகளை நாடவேணுமென்று அடியேன் மநோர தித்திருக்கையில், தற்காலம் சென்னையில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த வடகரை ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி யென்பவர் அடியேனுடைய அபிஸந்திக்கு மிகவும் அநுகூலராகி வீர்யத்த

தனால் அவருடைய சிறந்த குதூஹலங்களையும் உத்ஸாஹத்தை யும் முக்கிய ஆதாரமாகக் கொண்டு, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஐக மத்யமே உலகமெங்கும் பரவிச் செல்லவேணுமென்று மேலே விவ ரித்த உத்தேசத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்குப் பாங்காக இப்பத்திரிகையின் பிரசாரம் தொடங்கப்படுகின்றது

தேசக்ஷேமம் ஜாதிக்ஷேமம் முதலிய பலவகைப்பட்ட நல்ல நோக்கங்களுடன் இவ்வுலகில் வெளிவருகின்ற பல பத்திரிகைகளினி டையே 'ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயக்ஷேமம்' என்கிற நோக்கமொன் றையேகொண்டு வெளிவரப்புகுகின்ற இப்பத்திரிகையை உபயஸம்ப் ரதாயஸ்தர்களும் ஆதரித்து, அனைவரும் விரும்பிவாசிக்கக்கூடிய இன்சுவைமிக்க விஷயங்களை உபகரித்தும் இயன்றவாறு பொருளு தவி புரிந்தும் அநுக்ரஹிக்கவேணுமென்று பிரார்த்திக்கின்றேன்

ஸ்ரீ

எம்பெருமானார் தரிசனம்

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயமானது எம்பெருமானார் தரிசனமென் றும் ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த மென்றும் வழங்கப்பட்டு வருகின் றது 'ஸ்ரீராமாநுஜரால் புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்டமதம்' என்று இதைக்கொண்டு சிலர் சொல்லுவார்கள் உண்மையில் அங்ஙன் மன்று, ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய க்ரந்தங்களை இயற்றி ஸ்ரீராமாநுஜ ரால் பரிபாலனம் செய்யப்பட்ட ஸித்தாந்தம் என்பதே இங்கு விவக்ஷிதம். இவ்வர்த்தத்தை மணவாளமாமுனிகள் உபதேசரத் தினமாலையில்

"எம்பெருமானார் தரிசனமென்றே யிதற்கு, நம்பெருமாள் பேரிட்டு
நாட்டிவைத்தார்—அம்புவியோர், இந்தத் தரிசனத்தை யெம்
பெருமானார் வளர்த்த, அந்தச் செயலறிகைக்கா"

என்ற பாசுரத்தினால் வெளியிட்டருளினார் 'ஸ்ரீராமாநுஜமதம் நவீநம்' என்கிறவாதம் தேசிகனுடைய காலத்திலேயே தோன்றிய தாகத் தெரிகின்றது யதிராஜஸப்ததியில் "**यतिक्ष्माभृद्दृष्ट मतमिह नवीन तदपि किम्?** யதிக்ஷ்மாப்ருத்த்ருஷ்டம் மதமிஹ நவீநம் தத்பி கிம்?" என்கிறச்லோகத்தில் அந்த வாதத்தை அநுவ

தித்து, பூர்வார்த்தத்தால் அதை அங்கீகரித்தும் ஸமாதாநமும், உத்தரார்த்தத்தால் வஸ்துஸ்திதிஸமாதாநமும் அருளிச் செய்யப் பட்டிருக்கிறது.

காளிதாஸர் पुराणमित्येव न साधु सर्वं न चापि काव्यं नवमित्यवद्यम् । सन्तः परीक्ष्यान्यतरद्भजन्ते मूढः परप्रत्ययनेयबुद्धिः - புராண மித்யேவ ந ஸாது ஸர்வம் ந சாபி காவ்யம் நவமித்யவத்யம், ஸந்த: பரீக்ஷ்யாந்யதரத் பஜந்தே மூட: பரப்ரத்யயநேயபுத்தி:" என்று தமது நாடகமொன்றில் கூறியுள்ளார். ப்ராசீனமென்பது பற்றியே ஒன்றுக்கு ஏற்றமும் நவீனமென்பதுபற்றியே ஒன்றுக்குத் தாழ்வும் சொல்லப்போகாது, குணபுஷ்கலமாக இராவிடில் ப்ராசீநமாயிருந்தாலும் ஹேயமாகும், குணபுஷ்கலமாகவுள்ளதாகில் நவீநமாயினும் உபாதேயமேயாகும். ஆகவே, குணமுடைமை பரிக்ராஹ்யத்வத்திற்கு ஹேதுவாகவும், குணமின்மை பரித்யாஜ்யத்வத்திற்கு ஹேதுவாகவும் தேறுமேயல்லது, ப்ராசீநத்வ நவீநத்வங்களைக்கொண்டு பரிக்ராஹ்யத்வ பரித்யாஜ்யத்வங்களை வ்யவஸ்தைபண்ணுவது புத்திமான்களின் பணியன்று என்பது மேற்குறித்த காளிதாஸச்லோகத்தின் தாத்பர்யம். இந்த ரீதியைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஸ்வாமி தேசிகன் முந்துற ஒரு ஸமாதான மருளிச் செய்தார்.

மீமாம்ஸாபாதுகையிலும் "किञ्चित् केनापि दृष्टम् - கிஞ்சித் கேநாபி த்ருஷ்டம்" என்கிற எட்டாவது ச்லோகத்தில் "प्रत्येतव्यं तदर्थ्यं पटुतरमतिभिः प्राक्तनं नूतनं वा - ப்ரத்யேதவ்யம் ததர்த்யம் படுதரமதிபி: ப்ராக்தநம் நூதநம் வா" என்ற நான்காவது பாதத்தினால் இந்தத் திருவுள்ளத்தைக் காட்டியருளினார்.

யாதவாப்யுதய மஹாகாவ்யத்திலும், "तदात्वे नूतनं सर्वमायत्यां च पुरातनम् । न दोषायैतदुभयं न गुणाय च कल्पते - ததாத்வே நூதநம் ஸர்வம் ஆயத்யாஞ்ச புராதநம், ந தோஷாயைதது பயம் ந குணாய ச கல்பதே" என்ற ச்லோகத்தில் இத்திருவுள்ளமே பொலியும். இது ஸாமாந்ய ந்யாயசிக்ஷணமாதலால் இந்த ந்யாயத்தைத்தழுவி 'ஸ்ரீராமாநுஜமதம் நவீனமாகத்தான் இருக்கட்டுமே, இருந்தாலென்ன?' என்று அப்யுபகமவாத பாணியிலே அருளிச் செய்து, உடனே "निशाम्यन्तां यद्वा निजमतितिरस्कारविगमात् निरा-

तद्भाः टङ्कद्रमिडगुहदेवप्रभृतयः-நிசாமயநதாம யதவா நிஜமதிதிரஸகார விகமாத நிராதநகா டஙகதரமிடகுஹதேவபரபருதய " [யதிராஜஸபததி-57] எனறு வஸதுஸதிதிஸமாதாநததையும அருளிச செயதாா இநத ஸ்ரீராமாநுஜமததததை பரவாததநம செயதவாகள இதாமதபரவாததகாகளிற காட்டிலும மிக முறபட்டவாகள எனறு இதனுல காட்டபபட்டது

ஸமபரதாய பரிசுததி எனகிற ரஹஸயததின உபகரமததிலும

" ஸாவலோகஹிதமான அதயாதமசாஸதர ஸமபரதாயததிறகு பரதமபரவாததகன ஸாவேசவரன மறறுளளாரேலலாரும அவனதனனுலே யாதல சேதநாநதரமுகததாலேயாதல மயாவற மதிநலமருளப பெறறு பரவாததிபபிககிறவாகள இநத யுகாரமபததிலே பரஹமாநநதயாதிகளுககுப பினபு நமமாழவாா பரவாததகராணுா "

எனறு ஸவாமி அருளிச செயதவை இஙகு ஸமரிககததககன எமபெருமானுா தாமும ஸ்ரீபாஷயததின உபகரமததிலே,

" भगवद्बोधायनकृतां विस्तीर्णां ब्रह्मसूत्रवृत्तिं पूर्वाचार्याः संचिक्षिपुः, तन्मतानुसारेण सूत्राक्षराणि व्याख्यास्यन्ते । "

[போதாயநமஹாஷியினுல செயயபபட்ட விரிவான பரஹமஸூதரவருததிகரநததததைப பூருவாகள சுருககியருளினாகள, அவாகளது கொளகையைப பினபறறி பரஹமஸூதர வியாககியானம செய்யபபுகுவோம] எனறு ஸபஷடமாக அருளிச செயதிருககையாலும் இது அநாதிமதமேயனறி நவீநமதமனறு எனபது தெறறென விளஙகும

ஸ்ரீராமாநுஜபாஷயததை ஆஙகிலததில மொழிபெயாதத தேறறிசையாரும ஸ்ரீராமாநுஜருடைய கொளகையே மிகவும ஏறபுடையது எனபதை நிரூபிததுளளாரெனறு கேளவிபபடுகிறோம அதவைதம தவைதம எனகிற மறற இரணடு தரிசனஙகளிற காட்டிலும நமது விசிஷடாதவைததாசனததின வைலக்ஷணயததை அறிநது கொணடால இதுவே புராதனமாகஇருககககூடியதெனறும இதுவே உலக அநுபவததிறகு இணஙகியதெனறும யாவரும இசையததககதாகும அதனை அடுதத ஸஞசிகையில விவரிபபோம

ஸ்ரீ

எமபெருமானும நாமும

சேதநாகளையும அசேதநஙகளையும சரீரமாககொண்டவன எமபெருமான அவன பெருமையில தலைசிறநதவன, நாம சிறுமையில தலைநிறபவாகள நாம அபபெருமானை வழிபடுதறகு உரியோம அவனதிறதது நாம செயயககூடிய வழிபாடுகள பலவகைபபட்டிருககும அவறறைபபறறின விரிவுகள சாஸதரஙகளில விசதமாகக காணககிடைககும நாமும அவறறை அடைவே விவரிககப பராபதமாகும அநத வழிபாடுகளெலலாம ஒரு புறமிருககட்டும அவாபதஸமஸதகாமனான பெருமானுககு நாம செயயும வழிபாடுகள எனனபயனைத தரபபோகினறன! நமமுடைய ஸவரூபம கடைதேறுவதறகாகவே நாம வழிபடுவோமததனை

எமபெருமான அலபஸநதுஷ்டன அநாதிகாலமாக அவனோடு எதிரமபு கோககினற (அதாவது விவாதபபடுகினற) கொடிய ஸமஸாரிகள நாம அநத நிலைமையில நினறும நாம நீஙகி, அவனோடு நமககுணடான ஒழிககவொழியாதவுறவைத தெரிநது கொண்டோமாயின இதுவே பரம பூஜையாகும ஸமபநதஜஞானமாததிரமே நமககு மேலான நனமைகளுககு எலலை அஃது உணடானால நாம எமபெருமானோடு விவாதபபடமாட்டோம விவாதம தொலைநததெனனில, எவவிதப பணிவிடைகளும நாம செயதோமாவோம

மநுஸமருதியில [8-92] यमो वैवस्वतो राजा यस्तवैष हृदि स्थितः । तेन चेदविवादस्ते मा गंगां मा कुरून् गमः - யமோ வைவஸவதோ ராஜா யஸ தவைஷ ஹருதி ஸதித:, தேந சேதவிவாதஸ தே மா கஙகாம மா குரூந கம: " எனறு சொலலிறறு இதன கருததாவது ஸாவநியாமகனையும தணடதரனையும (அலலது ஸூாயவமசததிற பிறநதவனையும அலலது ஆதிதயமணடல வாஸியாயும) எலலாககும இனியனுமிருககிற எமபெருமான உனது உளளததிலுளளேயுளன, அவனோடுவிவாதம நெடுநாளாக அநுவாததிததுக

கொண்டு வருகிறது, அதாவது இந்த ஆத்மவஸ்துவை அவன் தன்னுடையதாக அபிமானித்தால் அதற்கு இசையாதே 'இது என்னுடையதுதான்' என்று செருக்கியிருப்பதுவே விவாதம் இது தொலைந்தொழியுமாகில், கங்கை முதலிய புண்யதீர்த்தங்களில் குடைந்தாடப் போகவும் வேண்டா, குருக்ஷேத்ரம் முதலிய புண்யக்ஷேத்ரங்களை ஸேவிக்கப் போகவும் வேண்டா அஹங்காரமமகாரங்களை உள்ளே வைத்துக்கொண்டு ப்ராயச்சித்தம் பண்ணுகையாவது ஒரு பாத்திரத்தினுள்ளே அசுத்த வஸ்துவையிட்டுவைத்து மேலே பளபளவென்று சுத்திசெய்வது போலாதலால், உள்ளே எம்பெருமானோடு விவாதத்தை வைத்துக்கொண்டே க்ஷேத்ரதீர்த்தஸஞ்சாரம் செய்வது ஏதுக்கு? அந்த விவாதம் தீர்ந்துவிட்டால் இருந்த இடத்திலேயே பரமசுத்தியுண்டாதலால் ஒருக்ஷேத்ரத்தையும் ஒருதீர்த்தத்தையும் தேடிப்போகவேண்டா என்றபடி. ஆகவே விவாதம் நீங்குமளவே வேண்டுவது.

ஸம்பந்தவுணர்ச்சி உறைப்பாக உண்டானாலொழிய விவாதசாந்தி விளைப்பமாட்டாது ஸம்பந்தஜ்ஞான முண்டானவளவிலே நாம் வாழ்ச்சிபெற்றோராவோம் இதுபற்றி ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியில் [1-2-7] ஒரு இதிஹாஸம் காட்டப்பட்டுள்ளது, அதனை விவரித்துரைப்போம், ஒரு நகரத்தில் ஒரு வணிகதலைவனிருந்தனன், அவன் வெளிநாடுகளில் நீண்டகாலம் வஸித்து வர்த்தகஞ் செய்து விசேஷமாகப் பொருள் படைக்க விரும்பி த்வீபாந்தர யாத்திரைசெய்யமுயன்றான் அத்தருணம் அவனது மனைவி கருவுற்றிருந்தாள் அப்போதே அவன் புறப்பட்டு த்வீபாந்தரம் போய்ச் சேர்ந்தான் பிறகு இரண்டொரு மாதங் கடந்தபின் அவனது மனைவி ஊரில் ஒரு புதல்வனை யீன்றாள் அம்மகன் நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாகச் சுக்லபக்ஷசந்திரன் போன்று வளர்ந்துவருகின்றான் த்வீபாந்தரத்தில் வர்த்தகஞ்செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் அவ்வணிகன் மகப்பேறுஉண்டான செய்தியையறிந்து பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு விரைவிலேயே ஊர்வந்து சேரற்குப் பெருமுயற்சி செய்தும், மேன்மேலும் வர்த்தகத்தில் மீதூர்ந்துசென்ற மிலைப்பினால் கடுக மீண்டுவரமுடியாமல் நெடுங்காலம் அங்கேயேதங்கிவிட்டான் மகன்தானும் உரியவயதுவாய்த்தவள

வில் தனது குலத்தொழிலாகிய வர்த்தகத்தையே கைப்பற்றி வந்தான். வயது முதிர்ந்தவளவிலும் இவனது தகப்பன் தவீபாந்தரத்திலேயே வாழ்கிறான். பின்பொருநாள் அவ்வணிகன் மகன் தொழில்முறையில் வெளிநாட்டிற்குச் சென்றிருந்து பலசரக்குகளுடன் கடல்வழியாய் ஊர்த்துறைமுகம் வந்து சேர்ந்தான். அவன் வந்த கப்பலிலேயே அவனது தந்தையும் தவீபாந்தரத்திலிருந்து பல மூட்டைகளுடன் ஊர்வந்தனன். அந்தக்கப்பல் துறைமுகஞ் சேர்ந்தவுடனே குமாரன் தனது மூட்டைகளை இறக்குவதாக உத்தேசித்த ஓர் இடத்திலேயே தகப்பனும் தான் கொணர்ந்த மூட்டைகளை இறக்கநினைத்தனன். இவ்விருவரும் தங்களுக்குள்ள பிதா புத்ரபாவ ஸம்பந்தத்தை அறியாதவர்கள். 'இவன் நம்மகன்' என்று தந்தையறியான்; 'இவர் நம் தகப்பனார்' என்று மகனுமறியான். உண்மையில் இவர்கட்கு இவ்வுறவுமுறை தெரிவதற்கு ப்ரஸக்தியில்லையே. இக்குமாரன் பிறப்பதற்கு முன்னமேயன்றோ அவ்வணிகன் வெளிநாடு சென்றுவிட்டான். ஆகவே 'இவன் யாரோ வெளிநாட்டு வர்த்தகன்' என்று பாவிக்கலானான், தந்தையும் மகனை அங்ஙனமே பாவித்தான். இறக்கும் இடத்தைப்பற்றிய விவாதம் இவர்களுக்கு முற்றிவிட்டது. 'இவ்விடத்தை நானே முதலில் உத்தேசித்தேன்' என்று இருவரும் நெடும்போதாக வாதாடுகின்றனர். அப்போது இவ்விருவருடையவும் உறவுமுறையை உணர்ந்திருப்பானொருகிழவன் கண்டு 'அந்தோ! உறவறியாமல் இது என்ன விவாதம்!' எனவருந்தி 'இவன் உன் தந்தை, நீ அவனது மகன், இவன் உன்மகன், நீ இவனுடைய தந்தை, ஆயிருக்க எதுக்கு இங்ஙனே வீண் விவாதம்?' என்று அறிவித்தனன். அதன் பிறகு அங்கு என்ன நடந்திருக்கவேணும்? ஸம்பந்தவுணர்ச்சி உண்டானவுடனே கீழிழந்த நாளைக்குச் சோகித்து இருவர் சரக்கும் ஒருசரக்காய், தந்தை ரக்ஷகனாய் மகன் ரக்ஷ்யனாய் விவாதம் தொலைந்து பரமரஸம் தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டவாறு பேசக்கு நிலமாமோ?

அதுபோலவே நாமும் நிருபாதிகபிதாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய "உன்றன்னோடுறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க வொழியாது" என்னும்படியான உறவின் உறுதியை உற்றுநோக்கி, ரசவ

ரன் "தவம மே" [நீ எனக்கு அடியன்] என்றால் "அஹம மே" [நானெனக்கே உரியேன்] என்னுமவிவாதத்தை விட்டொழித்தால் "பொன்னுலகாளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ" என்னும்படியாக உப யவிபூதியும் நாம தாராளமாக அநுபவிக்கும் செல்வமாகுமன்றோ

மாலைப் பொழுதில் விஹாரார்த்தமாக வெளியே சென்ற ராஜ குமாரன் அழகியதொரு தோட்டத்தைக்கண்டு உள்ளே புகுந்து திளைக்கநினைத்தும் கட்டுங்காவலுமாயிருந்ததுகண்டு அஞ்சி நிற்கு மளவில் 'இஃது உன்தகப்பனுருடைய தோட்டங்காண்' என் னவே பிறகு தேங்காதே புகக்கிருந்து திளைக்கலாயிற்று என்ற வொரு கதையையும் காட்டுவார்கள்

எம்பெருமானுக்கும் நமக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் ஒன்றன்று, இரண்டன்று, ஒன்பது வகையான ஸம்பந்தங்கள் திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்திரத்திலிருந்துகிடைக்கின்றன அவற்றை மேல் ஸஞ் சிகைகளில் விவரிப்போம்

ஸ்ரீ

தேசிகனும் திவ்யப்ரபந்தமும.

ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செயல்கள் தமிழ்ப்பாஷையிலே அவதரித்திருக்கின்றமையால் வடமொழியில் பரிசயமில்லாதவர் களமாத்திரமே ஆழ்வார்களின் திவ்யப்ரபந்தங்களைக் கொண்டு போதுபோக்கவேணுமென்றும், ஸம்ஸ்க்ருதவித்வான்களாகவுள்ள வர்கள் உபநிஷத்துக்கள் முதலானவற்றைக்கொண்டே போது போக்கவேணுமென்றும் சிலர் வரம்பிட்டுப் பேசுவார்கள் இவ்விஷ யத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுள்ளம் எப்படிப்பட்டது என்ப தைப்பற்றி இங்குச் சிறிது ஆராய்வோம

வடமொழிப்பாறகடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தாற் கடைந்த வர் நம்முடைய தேசிகன் இவரைப்போன்ற ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான் "ந பூதோ ந பவிஷ்யதி" என்றால் மிகையாகாது ஸம்ஸ்க்ருதவே தாந்தத்திற்கு உபப்ருமஹணங்களாகவுள்ள இதிஹாஸபுராணாதி கள் இவர்க்கு வாசோவித்தேயங்கள் ஸஹகாரிஸாமக்ரிகளான ந்யாய

ஸ்ரீமாமறைகளும் இவர் திருவுள்ளத்தைப் பின் செல்லுமவை இங்ஙனே திருநாவீறுடைய பிரானுகிய இவர் பேசியிருக்கிற ஒரு பாசுரத்தைக் காணுங்கோள்,

‘ பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ்வார் தண்
பொருநல்வருங் குருகேசன் விட்டுசித்தன்
துய்ய குலசேகரன் நம்பாணநாதன்
தொண்டரடிப்பொடி மழிசைவந்தசோதி
வையமெல்லாம் மறைவிளங்க வாள்வேலேந்தும்
மங்கையர்கோனென்றிவர்கள் மகிழ்ந்துபாடும்
செய்யதமிழ் மாலைகள் நாம்தெளிய வோதித்
தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே ”

இது தேசிகப்பிரபந்தங்களுள் ஒன்றான அதிகாரஸங்க்ரஹத்தின் முதற் செய்யுள் ஸம்ஸ்க்ருதவேத வேதாந்தங்களில் எவ்வளவு பரிச்ரமப்பட்டாலும் கலங்கின ஞானமே அவற்றால் உண்டாகுமென்றும், ஆழ்வாரருளிச்செயல்களைக் கொண்டுதான் தெளிவு பெறுத்திக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் இதனால் காட்டினாராயிற்று இங்கு ஸம்ஸ்க்ருத சாஸ்த்ரங்களைப்பற்றிச் சொல்லுகையில் தெளியாத மறைநிலங்கள் என்று அருளிச்செய்ததை நோக்கத்தக்கது

இதிஹாஸ புராணங்களைக் கொண்டு உபநிஷத்துக்களின் தாற்பர்யத்தை அறிவதைக்காட்டிலும் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு அறிவதே மிகச் சிறந்தது என்கிற திருவுள்ளத்தை த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளியிலும் நிரூபித்தருளியுள்ளார், அதில் நான்காவது ச்லோகத்தில் यत्तत्कृत्य श्रुतीनां मुनिगणविहितैस्सेतिहासैः पुराणैस्तत्रासौ सत्त्वसीम्नः शठमथनमुनेः संहिता सार्वभौमी - [யத் தத் க்ருத்யம் ச்ருதீநாம் முநிகணவிஹிதைஸ் ஸேதிஹாஸை: புராணைஸ் தத்ராஸௌ ஸத்வஸீம்நச் சடமதநமுநேஸ் ஸம்ஹிதா ஸார்வபௌமீ] என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது (இங்கு அடியேனுடைய வியாக்கியானம் வருமாறு) வேதங்களுக்கு உபப்ருஹ்மணமாக மஹர்ஷிகள் இயற்றிய இதிஹாஸ புராணங்களைக் கொண்டு நாம் யாதொரு உபயோகமடைகின்றோமோ அந்தவுப

யோகமே திருவாயமொழியினுலுமுளளது ஆனுல அநதப புராணு திகள ராஜஸஙகளெனறும தாமஸஙகளெனறும தயாஜயஙகளாகவு மாகினறன, இஙகு அபபடியிலலை, ஸததவகுணததிறகு எலலைநில மான ஆழவாராலே அருளிசசெயயபபடடதாகையாலே கேவலம ஸாததவிகமாயிருககினற இததிருவாயமொழியாகிற தராவிடபராஹ மஸமஹிதையானது வேதோபபருமஹணஙகளில தலைமை பெற றதாகும

ஆளவநதார ஸதோதரரததததில மாதாபிதாயுவதய எனகிற சலோகததிலை ஆழவாரை இறைஞசினா அஙகுஸதோதரபாஷயத தில ஸவாமி தேசிகன அருளிசசெயதுளள அவதாரிகா ஸ்ரீஸுக திகள ஆஸதிகாகளுககுக கணடபாடம செயயததககவை

" अथ पराशरप्रबन्धादपि वेदान्तरहस्यवैशद्यातिशयहेतुभूतै सद्य परमात्मनि चित्तरञ्जकतमै सर्वोपजीव्यै उपबृहणै मधुरकविप्रभृति सप्रदायपरम्परया नाथमुनेरप्युपकर्तारं कालविप्रकर्षेऽपि परमपुरुषसकल्पात् कदाचित् प्रादुर्भूय साक्षादपि सर्वोपनिषत्सारोपदेष्टारं पराङ्कुशमुनिं * मातापिताभ्रातेत्याद्युपनिषत्प्रसिद्धभगवत्स्वभावदृष्ट्या प्रणमति—मातेति॥

எனபவை அஙகுளள ஸ்ரீஸுகதிகள பராசரமஹாஷிபணிதத ஸ்ரீவிஷணுபுராணததிறகாடடிலும வேதாநதரஹஸயாரததஙகளை மிகத தெளிவாகக காடடுகினறவை ஆழவாரருளிச செயலகள எனபது இஙகுஸபஷடமாகக கூறபபடடுளள விஷயம

யதிராஜஸபததியில நமமாழவாரைபபறறி ஒரு சலோகமருளிச செயகிறா காணமின, "यस्य सारस्वतं स्रोतो वकुलामोदवासितम्। श्रुतीनां विश्रमायालं शठारिं तमुपास्महे॥" [யஸய ஸாரஸவதம ஸரோதோ வகுளாமோதவாஸிதம, சருதீநாம விசரமாயாலம சடாரிம தமுபாஸமஹே] எனபதாமது இதில பிறபாதியின தாறபரியம யாதெனில, ஸமஸகருத வேதஙகள தததவஹித புருஷாரததஙகளைத தெளிய வெளியிடவேணுமெனறு மிகவும சரமபபடடன, ஆனால சரமததிறகுத தகுதியான பலனகிடைககவிலலை 'அநதோ! நமககு சரமமே மிககதே!' எனறு அநத வேதஙகள விடாயததன வாம, அநத நிலைமையில மகிழமாலை மாாபினரான ஆழவாா திருவவத

ரித்து ஈரச்சொற்களாலே வேதங்களுக்கு உத்தேசயமான பொருள் களைத் தெளிய வெளியிட்டருளினமையால், வேதங்களுக்கு உண்டாயிருந்த விடாய் தொலைந்தது என்பதே அன்றி, 'பகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை பரதிபாதிக்கும் விஷயத்தில் வேதங்களே! நீங்கள் ஏன் வீணாக சிரமப்படுகின்றீர்கள்? அந்தத் தொழிலை நான் வஹிக்கக்கடவேன், நீங்கள் இளைப்பாறலாம்' என்று சொல்லி ஆழ்வார் திவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச் செய்வாராயினர் என்பதும் கருத்தாகும் அதிகம்பீரமான தேசிக திவ்யஸூக்திகளிலே இன்னும் எவ்வளவோ விசேஷதாத்பர்யங்களை ஊஹித்துணரலாம்

இனி, பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் ஆழ்வார் விஷயமாக அருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை ஆராயப்புகுந்தாலோ ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை அநுஸந்தித்தவாயினால் மற்றொரு ஸரஸ்வதியைப் பேசவும் கூசவேண்டும்படி அருளிச் செயல்களுக்கு அத்தனை பெருமை அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது அதைப்பற்றி மற்றொரு கால் பேசுவோம்

திவ்யப்ரபந்தங்களின் பெருமை தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்தில் இடைவிடாது குடிகொண்டிருந்ததென்று நன்கு புலப்படுகிறது அம்ருதாஸ்வாதிநீ யென்னும் தேசிகப்ரபந்தத்திலுள்ள "அந்தமிலாப் பேரின்பமறிந்த போகும் அடியோமை யறிவுடனே யென்றுங்காத்து, முந்தைவினை நிரைவழியிலொழுகா தெம்மை முன்னிலையாந் தேசிகர்தம் முன்னே சேர்த்து, மந்திரமும் மந்திரத்தின்வழியுங்காட்டி வழிப்படுத்தி வானேற்றியடிமைகொள்ளத், தந்தையென நின்றதனித் திருமால்தாளில் தலைவைத்தோஞ் சடகோபனருளினாலே" (28) என்ற ஒருபாசுரமே போதும் ஆங்காங்கு ஊடே அருளிச்செய்துள்ள (1) "அணிகுருகை நகர்முனிவர் நாவுக்கு அமைந்தன விட்டலரிய பெரிய பெருமாள் மெய்ப்பதங்களே" (2) "குருகையில் வந்து கொழுப்படக்கிய குலபதிதந்த குறிப்பில்வைத்தனர்" இத்யாதிபாசுரங்கள் ஆழ்வாரிடத்திலும் அருளிச்செயல்களிடத்திலுமுள்ள பக்தியே வடிவெடுத்து தேசிகனாகத் திருவவதரித்ததோ! என்னலாம் படியிருக்கின்ற தேயன்றி

(1) அதிகாரஸங்க்ரஹம்—51 (2) பரமதபங்கம்—2

வேறொன்றும் சொல்லப் போகாது ஸ்வாமி தம்மை விசேஷித்துக் கொள்ளுமிடத்தும் (1) "சந்தமிகு தமிழ்மறையோன் தூப்புல் தோன்றும் வேதாந்தகுரு" என்று த்ராவிடப்ரஹ்மஸம்ஹிதைக்கே தாம் இட்டுப்பிறந்தவராக அருளிச் செய்கிறார் ஸ்வாமியை வாழ்த்துகின்றவர்களும் "செந்தமிழ்த் தூப்புல் திருவேங்கடவன் வாழியே" என்கிறார்கள் ஸ்வாமி தாம் மங்களாசாஸனம் செய்தருளுவதும் (2) "தொண்டைமண்டலவேதியர் வாழ்வே தூய தென்மறைவல்லவர் வாழ்வே" என்று தமிழ்வேதமறிந்த பகவர்களுக்கேயாயிற்று

இப்படிப்பட்ட அபிநிவேசம் தேசிகனுக்கு உண்டானது இரண்டு காரணத்தினால் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் முதலான பூருவாசாரியர்களெல்லாரும் ஒருமிடறாக ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளையே சேமநிதியாகக் கொண்டிருந்தார்களென்பது ஒருகாரணம் அவற்றில் தாம் கண்ட ஒப்புயர்வற்ற குணதிசயங்கள் மற்றொரு காரணம் "**प्रिया तु सीता रामस्य दाराः पितृकृता इति । गुणाद्रूपगुणाच्चापि प्रीतिर्भूयोऽभ्यवर्धत** - ப்ரியா து ஸீதா ராமஸ்ய தாரா: பித்ருக்ருதா இதி, குணாத் ரூபகுணாச்சாபி ப்ரீதி: பூயோऽப்யவர்த்தத" என்னுமாபோலே

இப்படிப்பட்ட மஹாசார்யர்பக்கலில் நாம் ஹார்த்தமான பக்தியை வளர்ப்பதற்கு லக்ஷணம் அருளிச் செயல்களை வரியடைவே கற்றுவல்லாராவதே மற்றும் பலவகைகளாலும் நாம் ஆசார்யபக்தியைக் காட்டலாமாயினும் இவ்வழியிலே காட்டுவது மிகச் சிறந்ததாகும்

ஸ்ரீ

ஸ்ரீலோகாசார்யர்

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்திற்குப் பிள்ளைலோகாசார்யர் சிறந்த மஹோபகாரகர் "**परिवर्तिनि संसारे मृतः को वा न जायते । स जातो येन जातेन याति वंशस्समुन्नतिम्** - பரிவர்த்தினி ஸம்ஸாரே ம்ருத: கோ வா ந ஜாயதே, ஸ ஜாதோ யேந ஜாதேந யாதி வம்ஶஸ்ஸமுந்

(1) ப்ரபந்தஸாரம்—18 (2) ஹம்ஸஸந்தேசம்—27

ந்திம" என்றார் பாதருஹரியென்கிற கவிவர். அங்ஙனம் ஸ்ரீவைஷ்ணவகுலமெல்லாம் தெய்வமாகக் கொண்டு தொழத் திருவவதரித்தருளின மஹாநுபாவர் இவர்.

எம்பெருமானாருடைய நியமனத்தாலே ஸித்தாந்தஸ்தாபகராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீபராசரபட்டருடைய திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து உய்ந்தவர் நஞ்சீயர். அவருடைய திருவடிகளில் வாழ்ந்தவர் நம்பிள்ளை. இவ்வாசிரியர் இவ்வுலகில் தோன்றிய ஒரு விலக்ஷணஸூர்யன் என்னலாமத்தனையன்றி வேறொன்றும் சொல்லவொண்ணாது. இவருடைய அம்ருதப்பெருக்கான திவ்யஸூக்திகளைப் பெரும்பாலும் பட்டோலை கொள்வதையே போதுபோக்காகக் கொண்டு இவர்க்கு நிழலும் அடிதாறும்போலே வாழ்ந்து வந்த வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் மூத்த திருக்குமாரர் பிள்ளை லோகாசார்யர்; இளைய திருக்குமாரர் அழகிய மணவாளப்பெருமாள்நாயனார் [இவர், ஆசார்யஹ்ருதயம், அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம், திருப்பாவை ஆறாயிரப்படி வியாக்கியானம், அமலனாதிபிரான் வியாக்கியானம் முதலான திவ்யக்ரந்தங்களை அருளிச் செய்தவர்.]

இவ்விரண்டு திருக்குமாரர்களும் நம்பிள்ளை திருவருளாலேயே திருவவதரித்தவர்கள். 'லோகாசார்யர்' என்கிற திருநாமம் முதலில் நம்பிள்ளைக்கு இருந்தது. அதுவே வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையினால் தமது ஜ்யேஷ்ட புத்ரர்க்கு இடப்பட்டது. இவ்விஷயம் உபதேசரத்தினமாலையில் "துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத் தோழப்பர் தம் உகப்பால், என்ன உலகாரியனோ வென்றுரைக்கப், பின்னை உலகாரியனெனும்பேர் நம்பிள்ளைக்கோங்கி, விலகாமல் நின்றதென்றும் மேல்" "பின்னை வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை யன்பால், அன்ன திருநாமத்தை யாதரித்து—மன்னுபுகழ், மைந்தர்க்குச் சாத்துகையால் வந்து பரந்ததெங்கும், இந்தத்திருநாமமிங்கு" என்ற பாசுரங்களினால் விளங்கும்.

முமுக்ஷுக்கள் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டிய அர்த்தவிசேஷங்களை மணிப்ரவாளநடையில் இவ்வுலகுக்கு உபகரிக்கத் தொடங்கின ஆசார்யர்களுள் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் முதல்வர் "தெள்ளாருஞானத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானெதிரா

சா பேரருளால, உளளாருமனபுடனே மாறன மறைபபொருளை யனறுரைததது, இனபமிகு மாறுயிரம்" எனற உபதேசாததின மாலைபபடியே திருவாயமொழிககு ஸஙகரஹ வியாககியானமாகத திருவவதரிதத ஆறுயிரபபடிககு முனனே ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாாயா களில மணிபரவாள நடையில கரநதமியறறினாருமிலா அதறகுப பிறகு ஒனபதினுயிரபபடி, இருபததினலாயிரபபடி, முபபததாறு யிரபபடி முதலிய திவயக்ரநதஙகள அநத நடையில அவதரிததன இவை பகவதகுணநுபவகரநதஙகள இவறறில ஊடேயூடே சாஸதராாதத நிருபணஙகளும பலபல இருநதாலும அவை குண நுபவததிறகே ஐகாநதிகஙகளான கரநதஙகளாகும அஙஙனன றிககே சாஸதராாததஙகளைத தொகுததுத தெரிவிககவலல திவ யகரநதஙகளைப பிளளை லோகாசாாயரெனனும இவவாசிரியரே தமது பேரருளால கயாதிலாப பூஜாபேக்ஷைகளினறியே முதன முதலாக உலகுககு உபகரிததருளினவா உபயவேதாநத ரஹஸ யாாததஙகளெலலாம இவருடைய கரநதஙகளில அழகாகவும அறபுதமாகவும அருளிசசெயயப படடிருககினறன "**श्रुतप्रकाशिका यस्मै सम्प्रदर्श्य विशुद्धताम् । नीता सुदर्शनार्येण लोकाचार्यं तमाश्रये** - சருதபரகாசிகா யஸமை ஸமபரதாசய விசுததததாம, நீதா ஸுதாச நாாயேண லோகாசாாயம தமாசரயே' எனகிற ஸ்ரீபாஷ்யபரமப ரைத தனியனபடியே ஸ்ரீஸுதாசநபடடா ஸ்ரீபாஷ்யவியாககியான மாகத தாம ஏறியருளபபணணின சருதபரகாசிகையை இவவாசி ரியா ஸநநிதியிலே கொணாநது கடாக்ஷிபபிததுப பரிஷகரிபபித துககொணடாா எனறு விளஙகுகினறது இவருடைய திவயகரந தஙகளே வேதாநத பரஸதாநததில பினபுளள முதலிகளுககும வழிகாடடியாயிருககும ஸ்ரீபாஷ்யாாததஙகளோ ரஹஸயாாததங களோ எலலாம இவவாசிரியருடைய திவயகரநதஙகளில தான மூநதுறமுனனம கையிலஙகு நெலலிககனியாக எடுததுககாடடப படடன. ததவசேகரம முதலியன காணக

இவருடைய ஸ்ரீஸூகதிகள அஷ்டாதசரஹஸயஙகளெனறு பரவிததும அவறறில முமுக்ஷுபபடி, ததவதரயம, ஸ்ரீவசநபூஷ ணம எனகிற மூனறு ரஹஸய கரநதஙகள மிகச சிறநதவை, இவறறின அமைபபை ஆழநது நோககுமிடதது இவை அபெள

ருஷேயமா யிருககலாமே யலலது புருஷ பரணீதமெனறு சொலவதறகு ஒருபடியாலும இயலாது எனறே பிராமாணிகாகள । அறுதியிடலாயிருககும ஸ்ரீபாஷயததின பெருமைககுத தககவாறு சருதபரகாசிகை அதறகு வியாககியானமாக அமைநததுபோல இநத மூனறு ரஹஸயகரநதஙகளின பெருமைககுப பொருநத விசதவாக சிகாமணியான மணவாளமாமுனிகளின வியாககியானம இவறறுககு அமைநதது ‘சாககரைப பநதலில தேனமழை பொழிநததாம’ எனகிற பழமொழியையே நினைப பூடடும "नामूलमुच्यते किञ्चिन्नानपेक्षितमुच्यते - நாமூலம லீகயதே கிஞசித நாநபேக்ஷிதமுசயதே" எனகிறபடியே பொருததமுளள வியாககியானம மணவாளமாமுனிகளதவிர மறறு எவராலும இயறறமுடியாதெனபது அநுபவரஸிகாகளான அநஸூயுககளின ஸிததாநதம பூாவோததரஸஙகதிகளைககாடடி அவதாரிகையிடுநதிறனும, மயஙகவைததல விரியவுரைததல சுருஙகச சொலலல எனனுங குறறஙகளுககு அணுவளவும இடமினறியே மூலததை விவரிககுமழகும, பிணடிதாாததததை ஆஙகாஙகு உபஸமஹரிததுக காடடும நோததியும, பராமாணிக பததியிலிருநது இறையும வழுவாத ஆாஜவமும, "अनाघ्रातावद्यं बहुगुणपरीणाहि मनसो दुहानं सौहार्दं परिचितमिवाथापि गहनम्। पदानां सौभ्रात्रादनिमिषनिषेव्यं श्रवणयोः—वाणीविलसितम् - அநாகராதாவதயம பஹுகுணபரீணாஹி மநஸோ துஹாநம ஸெளஹாாததம பரிசிதமிவாதாபி கஹநம பதாநாம ஸெளபராதராத அநிமிஷநிஷேவயம சரவணயோ —வாணீவிலஸிதம" எனறு ஸ்ரீகுணரதநகோசததில படடா அருளிச செயதபடியே அநத லக்ஷணஙகளின பரிபூாததி பொருநதிய அமுதொழுகுகினற அதபுதபஙகதிகளை எழுதியருளுமியல்வும, அதிகஹந சாஸதராாததஙகளையும எளிய தெளிய மொழிகளாலே ஸுலபபபடுததும ஸாரஸயமும மணவாளமாமுனிகளின வியாககியானஙகளிலனறி மறறு எதிலும காணககிடைககமாடடா இபபடிபபடட மஹநீயருடைய வயாகயானம பிளளைலோகாசாாயருடைய மூனறு ரஹஸயரதனஙகளுககும ஆசாாயஹருதயததிறகும அமைநதிலதெனறால, அநத மூலகரநதஙகள அவதரிததும ஒரு பேறும பெறறிலோமாவோம நமது வாசாமகோசரபரமபாக

யததினுல மாமுனிகளின வியாககியானஙகள அவறறிறகு அமைந தன இநத ஸமஸாரமணடலததில அடிககொதிபபு ஒரு புறமி ருககச செயதேயும “ எமமாவீடடுததிறமும செபபம ” எனறும “ அசசுவை பெறினும வேணடேன ” எனறும “भावो नान्यत्र गच्छति - பாவோ நாநயதர கசசதி ” எனறும “वैकुण्ठवासेपि न मेभिलाष - வைகுணடவாஸேபி ந மேபிலாஷ ” எனறும மஹான கள பேசினதுபோல அடியேனும பரமபதததை வெறுதது இவ விபூதியில நியதவாஸஞசெயயக குதூஹலிபபதுணடு, அநதக குதூஹலததிறகு முககியகாரணம யாதெனில, இபபடிபபடட ஸ்ரீஸூகதிகளை அநுபவிககுமானநதம பரமபததிலும நமககுக கிடைககமாடடாதே, இபபோது நமககுககிடைததிருககும பாககி யம மறுபிறபபிலும இஙஙனமே கிடைககுமெனறும நிசசயிககவழி யிலலையே, ஆதலால இநத திவயஸூகதிகளின அநுபவானநதம இடையறுது செலலுதறகுபபாஙகான இசசனமமே நீடூழி வாழக! வாழக !! எனன வேணடியிருததலால, இஙஙனம பாவியேனுடைய நெஞசையும பதஞசெயவிககவலல மாமுனிகளின வியாககியான ஸ்ரீஸூகதிகளிலுளள அநுபபூஷையே காரணமெனக

இததகைய வியாககியானததோடு கூடிய ஸ்ரீலோகாசாரய திவயகரநதஙகளை ஸேவிதது ஸ்ரீவைஷணவ குலம ததனையும இன புறவேணடும இவவிபூதியில நாம ஆனநதிகக வேறு வழியிலலை

இவவுலகாசிரியா நைஷடிகபரஹமசாரியாகவே யெழுநத ருளியிருநதவரெனறு பெரியாரபணிபபா இவரது அமுதமொ ழிகளின இனிமையையும பெருமையையும பறறிப பிறகு விரி வாகப பேசுவோம

लोकाचार्याय गुरवे कृष्णपादस्य सूनवे ।
ससारभोगिसदष्टजीवजीवातवे नम ॥

ஸ்ரீ

புஸ்தகவிமர்சம்

(1)

சிஷ்டப்ரயோக ஸங்க்ரஹ —இப்பெயர் பூண்ட வொரு ஸம்ஸ்க்ருதக்ரந்தம் (60 பக்கங்கள் கொண்டது) அபிப்ராய ப்ரகாசனார்த்தமாக நம்மிடம் அனுப்பப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. திருவல்லிக்கேணியிலெழுந்தருளியிருக்கும் வயாகரண வித்வான் ஸ்ரீமத் பய்யே திருமங்கலம் நடாதூர் நரஸிம்ஹாசாரியார் ஸ்வாமியால் இப்புத்தகம் இயற்றப்பட்டு தேவநாகராக்ஷரத்தில் அச்சிடப்பட்டுளது. ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாமயங்களான முன்னோருடைய சில க்ரந்தங்களில் உள்ள அருமையான சில பிரயோகங்களுக்கு வியாகரண சாஸ்த்ரப்படி உபபத்திகள் காட்டுவதற்கும் தவறுதலான பாடங்களைப் பரிஹரித்து ஸுபாடங்களை வெளியிடுவதற்கும் முயற்சி கொண்டு இப்புத்தகமெழுதியிருப்பதாக உபோத்காதத்திற் காண்கிறது. இவ்வாசிரியர் வியாகரணசாஸ்த்ரத்தில் நல்ல வல்லவர் என்பதும், சென்னைப் பிரஸிடென்ஸிகாலேஜில் ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதராக எழுந்தருளியிருந்தவரென்பதும் புலர்க்குத் தெரிந்திருக்கும். இவருடைய இப்புத்தகத்தில் நமக்குத் தோன்றின ஸந்தேஹங்களைக் கீழே விவரிக்கின்றோம். அந்த ஸ்வாமியே ஸமாதானம் எழுதி அநுக்ரஹிப்பாராயின் அதனையும் இப்பத்ரிகையிலேயே வெளியிடுவோம். வியாகரணசாஸ்த்ரீய விஷயமாதலால் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலேயே எழுதலாகிறது.

श्रीकैरविणीक्षेत्रवास्तव्यैः पण्डितैः निरुमङ्गलम् नडादूर् नरसिंहाचार्यैः प्रणीय प्रकाशिते शिष्टप्रयोगसंग्रहनाम्नि लघीयसि ग्रन्थे दृष्टिं प्रसारितवतामस्माकं प्रादुर्बभूवुस्सुबहवस्संदेहाः । सर्वानपि तान् न वयमिदानीं प्रकाशयामः । अपि तु त्रिचतुरानेव विशयान् सम्प्रति विज्ञापयामः । परान् परस्तात् ।

तत्र ४२ तमे पृष्ठे—"तत्त्वमुक्ताकलापे पु १९७ गृहीतम् 'एतं सेतुं तीर्त्वा' इति च उपनिषद्वाक्यम् । अत्र ※ आगमशास्त्रमनित्यम् ※ इति परिभा-

षैव गति " इति विलिखितमवलोक्यते। **तीर्त्वा** इत्यस्मिन् प्रयोगे विचिकित्साया अवकाशलेशोपि नास्ति। **तरित्वा** इति भवितव्यमिति विदुषामेषा मनीषा कथन्नाम साधीयसी? **तरितुम्** इतिवत् तरित्वेति हि युक्तमिति व्याकरणशास्त्रपरिचिंतिन कथमहो कथयितुमर्हन्ति? * तीर्त्वा भूतेशमौलिस्रजममरधुनीम् * इति भट्टमुरारिरपि प्रायुङ्क्त। एव सुसप्रतिपन्ना प्रयोगा जाग्रति शतश । वस्तुत शाब्दिकी निष्पत्तिरप्येवमेव। न पुन स्तरित्वेति। तदत्र अपशब्दत्वशङ्का कथम्। **आगमशास्त्रमनित्य**मिति परिभाषया समाहितिप्रकाशन च कथतरा युज्यते? परिभाषेन्दुशेखरे * सज्ञापूर्वकविधेरनित्यत्वम् * आगमशास्त्रमनित्यम् * इत्यादि परिभाषावष्टम्भत * सागर **ततुकामस्ये**त्यादिप्रयोगान् समाहितवता केषाञ्चिदुक्तिमनूद्य "तन्न, भाष्ये अदर्शनात्" इति प्रत्याख्यात खलु। तदुपरि यत्किञ्चिद्विलेखन किमनावश्यकम्। परिभाषैव गतिरिति केवल विलिख्य विरति कथमुपपद्यताम्। वस्तुत परिभाषैव गतिरिति वयमपि (रूपान्तरविषये) व्याख्यासु व्यलिखाम। परिभाषेन्दुशेखरोपरि च किमप्यलिखाम। तथा वा अन्यथा व महामतिभिरमीभि कुतो नु न किमप्यलिख्यत? तीर्त्वेत्यस्य कथमपशब्दत्वशङ्का। इत्येवात्र न प्रबलो विशय ॥

अथ ४३ तमे पुटे —* उदधिगमन्दराद्रिमथिमन्थनलब्धपयोमधुररसेन्दिराहृसुधसुन्दरदो परिघम् * इति सुन्दरबाहुस्तवीयसूक्तिमुपादाय, "अत्र 'सुध' इति अमृतपर्यायतया कूरेश प्रायुङ्क्त। तत्र सुधा इति स्त्रीलिङ्गत्वात् इन्दिराहृा या सुधा तस्या सुन्दरदोरेव परिघ –अर्गल–रक्षक यस्य तथाभूतमित्यर्थ। तथा च सुधाशब्दस्यात्र छन्दोभङ्गावहत्वात् 'सुध' इति अप्रयोज्यत्वात् 'सुधि' इति प्रयुक्त भवेत्। * उपसर्गे घो कि * इति कर्मणि किप्रत्ययान्त पुलिङ्ग इति ज्ञेयम्। विधि निधि इत्यादिवत्। अत 'सुध' इत्यपपाठ।" इति सहसा व्यलेखि। मूलस्य अयमर्थ इत्यनवबुद्ध्यैव अस्थाने चोद्यावतारण पण्डिताना कच्चिद्युज्यते? **'हरिमहमद्राक्षम्'** इति श्रवणमात्रे स्त्रीलिङ्गस्य द्राक्षाशब्दस्य कथ द्राक्षमिति क्लीबनिर्देश इति चोद्यमुपक्षिपन्त प्रति "ज्ञान-

शब्दस्य क्लीबत्वेपि ज्ञानानन्दमयमित्यत्र 'ज्ञाना' इति यथा स्त्रीलिङ्गनिर्देशस्तथैव न दुष्यतीति भाव्यम्" इति प्रत्युत्तरप्रदानवत् हहो! कोयमाक्षेप! कोय तन्निरासक्रम इति चित्रीयामहे। "மந்தரம நாட்டியனறு மதுரகொழுஞ சாறுகொண்ட சுந்தரத்தோளுடையான" इत्येषा गोदासूक्ति श्रीवत्साङ्कमिश्रे * उदधिगमन्दराद्रिमथिमन्थनलब्धपयोमधुररसेन्दिराह्वसुधसुन्दरदोःपरिघम् * इत्येव विवर्तिता। अत्र इन्दिराह्वा सुधा येन लब्धा- इति बहुव्रीहिविवक्षया सुधेत्यस्य भाषितपुस्कतामनवधाय विचिकित्साप्रकटनम् अथ अपहास्यसमाहितिप्रकाशन च कथ नु भो! पूर्णप्रज्ञाना कृत्य भवति?

अथ ४१ तमे पुटे—*नित्य काम्य परमपि कतिचित् त्वय्यध्यात्मन्यस्य तिमिरममा * इति श्रीरङ्गराजस्तव—उत्तरशतकस्थश्लोकरत्नमुपादाय, "अत्र 'त्वय्यध्यात्म' इत्यत्र **तय्यध्यात्म** इति भाव्यम। अममा इत्यत्र **अमथाः** इति च भाव्यम्। अन्यथा नान्वेति। 'मनु अवबोधने' इत्यस्मात् अमथा इति रूप भवति। किञ्च एतत्पूर्वपद्ये च 'ज्ञानं त्यमून् सममथास्समत्युदारान्' इति इदमेव क्रियापद प्रायोजि। तस्मात् अमथा इत्येव भाव्यम्। अममा इति अशुद्ध लेखकप्रमादागतमेव। तथा 'त्वयि' इत्यपि प्रामादिकमेव" इति अत्यन्तसाहसिकत्वपिशुनमस्ति लिखितम्। वस्तुतस्सुपाठानामप्यपपाठत्वेन विदूषणे को लाभ एतेषा मनीषिणाम्? अग्निना सिञ्चतीतिवाक्यवदपि कञ्चिदप्यर्थमप्रयच्छतोऽपपाठस्य स्वतन्त्रतया प्रकल्पने किं बीजम्? **अममाः**—ममकाररहितास्सन्त, **त्वयि**—श्रीरङ्गनाथे भगवति, **न्यस्य**—निक्षिप्य इत्यर्थविवक्षया भट्टपादैर्यथाऽनुगृहीतम् तथैव कोशेषु पाठो विराजते। व्याख्यायि चैवमेव प्राचीनैरपि प्राज्ञपुङ्गवै। असावेव गुरुवरोऽष्टश्लोक्या यथा [* नित्य त्वहं निर्मम * इति]ममकाररहित इत्यर्थे निर्मम इति प्रायुङ्क्त, यथा च वेदान्तदेशिकोप्यच्युतशतकादिषु प्रयुङ्क्ते स्म, तथाऽत्रापि तादृशार्थविवक्षयैव अममशब्दमप्यन्वग्रहीत्। **अमथा** इति तिङन्तपदस्य कास्विदत्र प्रसक्ति? पूर्वश्लोके तादृश रूप प्रयुक्तमिति प्रदर्शन च कस्मै फलाय? "त्रय्यध्यात्म' इति

भाव्यमिति लिखताममीषा मनसि कोऽर्थोऽभिसहित इति न विद्म । व्याकरण-ग्रन्थं पठन् कोपि विद्यार्थी **एकाज्ग्रहण**मिति पद पठितवान् । तदाकर्ण्य गुरु 'रे मूढ! एकादशीग्रहणमिति परिष्कृत्य पठ' इत्यादिदेश । अथ 'एकादश्या चन्द्रस्य सूर्यस्य वा ग्रहणम् [उपराग.] नास्ति किल' इति विद्यार्थिनाऽनुबोधितस्स 'सत्य सत्यम्, **राकाशशिग्रहण**मिति परिशोध्य पठ' इत्यनुशास्तिस्मेति कथामिमां स्मृतिपथमधिरोहन्तीं प्रयत्नेनापि न वय निगूहयितु प्रभवाम । "अन्यथा नान्वेति" इति लिखन्त एते महामतय स्वाविष्कृते पाठे कीदृगर्थान्वयमवधारयामासुरिति पर जिज्ञासित न ।

अद्य प्रस्तुतानामेतेषा विषयाणा समाहितिमुपलभ्य, अथावशिष्टानपि विशयान् विवरीतुमुत्सहेमहीत्यविलम्बवदातम् ॥

---

(2)

ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூகதிஸம்ரக்ஷிணீ —இதன மூனறாவது ஸஞசிகை (சென்ற ஆவணிமாததகில வெளிவநதது) வரபபெறறோம இதன கீழஸஞசிகைகளிலுளள விஷயஙகளைபபறறி விரிவானவிமாசம- ஏறகனவே வெளியிடடிருககினறோம ஸ்ரீதேசிகனுடைய திவயஸூகதிகளுககு அரிய பெரிய வியாககியானஙகளை வெளியிடுவதிலேயே செலவிடவுரிய அவகாசததை ஸூதராம அநாவசயகஙகளான விஷயஙகளின விசாரஙகளில செலவிடாமலிருப்பது நனறு எனறு இபபததிரிகையின ஆசிரியரான ஸ்ரீமதுபய வே (திருச்சி) ஏ வி கோபாலாசாரயஸ்வாமி ஸநநிதிககுச சிலவிணணபபஙகள எழுதிககொணடோம மிகவிரிவாக எழுதத தொடஙகிய மறுபபு நூலை இடையில நிறுததமுடியாதெனறு அநதஸ்வாமி பதில திருமுகமருளியுளளார ஆனாலும ஸ்ரீஹஸதிசைலசிகரோஜஜவல பாரிஜாதமான பேரருளாளன திருவடி வாரததிலே அநதகரணசுததியுடன அடியோம செயயும பிராததனை யாதெனில, "பழுதே பலபகலும போயினவெனறு அஞசியழுதேன" எனறும "ஊமனாகணட கனவிலும பழுதாயொழிநதன கழிநதவநநாளகள"

என்றும் ஆழ்வார்கள் அநுஸந்தித்த பாசுரங்கள் நமக்காகவேயா கும் அங்ஙனம் நமக்குப் பலநாட்கள் பாழாய்ப்போயின வாயினும் இனிக் கழியுங்காலமாவது க்ஷேமமாகக்கழியவேணும் ஸ்ரீ கோபாலா சார்யஸ்வாமி போலவார்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகுக்குப் பெரிதும் பயன்படக்கூடிய பரவருத்திகளையே மேற்கொள்ளவேணும், இங் ஙனே கடாக்ஷித்தருளவேணும்—என்பதே

பரகருத்தஸஞ்சிகையில் பாதுகாஸஹஸ்ராவதார தத்வவிமர்சம் என்பது 16 பக்கம் வெளிவந்திருக்கிறது இதில் ஆறுவிஷயங்கள் ஸ்ரீகோபாலாசார்யஸ்வாமியால் விரிவாக விசாரிக்கப்பட்டிருக்கின் றன அவற்றில் எமது அபிப்ராயம் அதிஸம்க்ஷேபமாக இங்கு வெளியிடப்படுகின்றது „ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சா- ஹமபி ராகவ ! ஸூஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யா- விவோத்ருதௌ - ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ!, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்ருதௌ” என் கிற ஸ்ரீராமாயணச்லோகத்தின் அந்வயவிஷயமான சர்ச்சைக்குச் சொல்லவேண்டியவை வயாமோஹபரசமேளஷத முதற பகுதியில (பக்கம் 39 ல) சுருங்கச் சொல்லப்பட்டுள்ளன இதில் ஸாரமான விஷயம் யாதெனில், இது ஆர்ஷப்ரயோகம் இப்படிப்பட்ட பர யோகம் லௌகிககவிகளின் வாக்குகளில் தேடினாலும் கிடைக்க மாட்டாது „ந கெளரயோ ந ச ஊர்த்வ- ந ரௌஹோ நா- ம்ராஹா ஊதி: । ஹவஞ்சி-ந கரோதோ ந ச மாதஸாயம் ந லோபோ நாசுபா மதி, பவந்தி” என்பதும் இப்படிப்பட்டதே இதில் நக் ரோத, நலோப இத்தியாதிகளை ஏகபதமாகவே கொண்டு சிலர் நிர்வஹிக்கும் புடைகளையும் நாமறிவோம் ஆனால் ஆர்ஷமென்று சொல்லிப்போருவதே நன்று என்றும், வருந்தி யோஜிக்கும் வழி கள் ரமணீயமல்லவென்றும் பெரியோர்கள் பணிப்பர் க்ரியாப தத்தை ஆவருத்திபண்ணிக்கொள்ள முடியாதவிடங்களில் காணப் படும் அநுபாஹார்யம் ஆர்ஷத்வேந ஸஹ்யம் என்பது சிறந்த ஸமாதானம் ∗ ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ∗ என்ற பரகருத்தஸ்தலத் திலும் இங்ஙனமே சொல்லலாமாயிருக்கச்செய்தேயும், வருந்தாம லும் ஸாரஸ்யபரசுரமாகவும் ஒரு யோஜனை பண்ணிப் பொருந

தவிடவூமெனறு நமபிளளைகருத தோனறவே ஈடடில அபபடிப படடயோஜனை அருளிசசெயயபபடடது ,, ஸஂஹவதெூகவா கூெகவ வாகூெஹெஹொ ந யுஜூதெ - ஸமபவதயேகவாக யதலவ வாகயபேதா ந யுஜயதே ” எனகிற நிபநதனை ஆதத ஸவாரஸயமுளள விடஙகளிலே குறுககிடாதெனபது பூருவாகளின திருவுளளம ,, தகெகைவதிரா மொஷூாஂ ஹஜதா ஷஹாரதிஂ தாவகீ ஶாவவொக்திஃ - தாககைககாலமபிகோஷடயாம பஜது பஹாமதிம தாவகீ வாகவாகதி ” எனறருளிசசெயத தேசிகன திருவுளளமும இதறகிணஙகியதே காவலிற புலனை வைதது எனறவிடததுப பெரியவாசசானபிளளை அருளிசசெயதுளள ஒரு ஸ்ரீஸூகதியும இதனை வறபுறுததும ஆகவே நமபிளளையின யோஜனையில ஸவாரஸயாதிசயமுளளதுபறறி ஒரு அவதயமும சொலலபபோகாது ஆரஷமாகையாலே இரணடு நரு இருபபதில குறையொனறுமிலலையெனறு திருவுளளமபறறியருளின தேசிகனுடைய ஸ்ரீஸூகதியும அநவதயம மறறைபபடியுளள வாகராசிகள உபேக்ஷிககததககவை

2 வரிவநி - பரிபநதி ” சபதம அஸாதுவெனறு பரஸஙகமேகிடையாது இது சாநதஸபதமா? லௌகிகபதமா? எனபதே விசாரம எத்தனையோ சாநதஸபதஙகளை மஹாகவிகள தாஙகள பரயோகிதது வருகிறாகளெனபது அபலபிககவொணணாத விஷயம சாநதஸமெனறபோதே அஸாது வெனறதாக ஆகமாடடாது திருவையாறறில ஒரு விதவசசிரோமணிஸவாமி பரிபநதி சபதம லௌகிகமாக வொனறும சாநதஸமாக வொனறும உணடெனறு ஸஞசிகையெழுதினா அதறகுமேல வரிவநிவஞஜூஹ [பரிபநதி பஞசபங்கீ] எனகிற விரிவான கரநதம வடமொழியில எமமால மூனறு வருஷஙகளுககு முன பிரசுரஞ செயயபபடடுளளது அநத சபததிறகு சாநதஸதவமேதான வடிவு அது லோகவேதஸாதாரணமனறு எனபது ஸகலவையாகரணாகளின ஸிததாநதமெனறு அதில பரககநிருபிததிருககிறேம அவவளவோடு விவாதசாநதியாயிருககிறது அநத கரநததததை நமது நணபா கடாக்ஷிததருள வேணுமென்று பிராாததிககபபடுகிறது

3 யதிராஜஸபததியில "ரஸவரீஜமூராவாவொஷ ஸாடதாடஹெஃநம் மூவணவணிஜঃ கவடஹுராவடீம் கிழி தூஷிஜநதெ - ரஸபரியளசலாகாகோஷஸபுடத புடபேதநம லவணவணிஜ காபபூராாககம கிமிதயபிமநவதே" எனறவிடததில விசாரம வெகுநாளாக நடைபெறறு வருகிறது ஸவாமி தேசிகன தவறுதலாகக கவநம பணணிவிடடாரெனறு ஒருமூடனும சொல லமாடடான பலபல ஸ்ரீஸூகதிகளில பலஹேதுககளாலே பாடு ஸகாவிதயம விளாநதிருபபதுபோல இஙகும விளாநதிருபபதாகவே நாம கூறியிருபபது அபபடிபபடட ஸகாவிதயம யாதொனறு மிலலையெனறும உளள பாடததில யாதொரு அநுபபததியும இலலையெனறும சில விதவானகள எழுதினாகள ஸ்ரீகோபாலா சாாயஸவாமியும அஙஙனமே யெழுதுகிறா புடபேதநே எனறு எழாம வேறறுமையாகப பாடமிருககலாமெனறும அபபோது ஆக்ஷேப பரஸகதியே யிலலையெனறும எழுதுகிறா ஆக்ஷேபம செயய ஆருககதிகாரம? ஒருவன ஆக்ஷேபிததாகவே கொணடா லும ஸாவஜஞரான ஸவாமியின ஸூகதியில அஜஞனொருவன செயத ஆக்ஷேபததைப பொருளபடுததிப பலமஹானகள திரணடு ருணடு விடையளிகக எனன ஆவசயகதை? சுததபாடததை நாம ஸேவிககபபெறுவதறகு முன எலலாரும ஓதுகிற பாடததையே தான நாமும நெடடுருப போடடு ஓதிவநதோம அபபோது ஓரு அநுபபததியும நமககுத தோனறாமலே யிருநதது பராசீநரான ஒரு ஆசிரியா [அஸமதகுலீநா] வியாககியானிததபாடததை உண ரபபெறற பினபு அதில அதிகஸவாரஸயம தோனறிறறு உளள பாடததில அநுபபததியும புலனாயிறறு பராமாணிகாகளான விதவானகளும எமமுடைய உபபாதநஙகளைக கேடடு உவநதனா

யாம்கணட சுத்தபாடம யாதெனில், கவடஹுரொஃடு - [காபபூரோதகம] எனபதே அமரகோசததில "மதலலிகாமசாச சீகா பரகாணடமுதகதலலஜேள பரசஸதவாசகாநயமூநி" என றுளளது பரஸிததமே "ஸஜொஃள மணஹூஸ்ஸயொঃ - ஸஙகோத்கேள கணடரசமஸயோ" எனறு வியாகரணஸூதரமு மூணடு படடரும ஸ்ரீரஙகராஜஸதவ பூாவசதகததில (102) * அநூஜணிஜகரொஃள - அநுமணிமகரோதகேள * எனறு

பரயோகிததிருககிறா அநத உக்ஷு சபதமே தேசிகனுலும காபபூர பததநோடு சோதது பரயோகிககபபட்டிருககிறது காபபூரசரே ஷட மெனறபடி அடுததுளள "சுஹிஉநவெதே - அபிமநவதே" என கிற் கரியாபததகை ஆழநது நோககிலை முனனே சுவ-ூவஉம இருககத தகுதியிலலையெனபது விவேசநவிசாரதாகடகு விளங குமா கவ-ு-ூராவ-ூ எனறு ஸவாமி ஸாதிததிருநதால அதற குசசேர 'கயு०நு விஜாநவெதே' எனறே மேலவாககியம ஸாதிக கபபட்டிருககும 'கருபபூரததினவிலையை எனன வெனறு அபி மானிககிறாகள' எனகிற வாககியம ஓழுஙகுபபட்டிருககிறதா வெனறு புததிமானகள பரிசீலிககவேணடும கருபபூரததின விலை யை எஙஙனம தெரிநதுகொளவாாகள? எனறால-இது வாாதகைப பாடாகும கிஞ்சிதநுஹிஉநவெதெ எனபதறகு இதுதான பொருள் எனனில, அதறகு நாம எனன சொலலபபோகிறோம? பராமாணி காகள அஙஙனம சொலலாாகள எனபோமதகனே 'உபபு வாணி யாகள காபபூர சரேஷடததை எனனவெனறு மதிபபிடுவாாகள' எனபது ஒழுஙகுபாடான வாாததையாதலால அஙஙனமே ஸவாமி யால அருளிச செயயபபட்டிருககிறது மூனறாவது பாதமாகிய விசேஷணம எஙகு அநவயிககிறது? எனகிற விசாரம ஒருபுறமிருக கடடும நானகாவது பாதததின முடிவில வாாததையே ஓட்ட மிலலையே 'நனறாக ஓடடுகிறது, ஒரு குறையுமிலலை' எனபவா கள தமககு இஷடமான பாடததையே தாராளமாக ஆதரிததிடுக விஷய ஸவாரஸயம நெஞசுககு விஷயமான பினபும ஆதமாவை வஞசிககுமவாகளைப பறறி நாம என சொலவோம! இநத யதி ராஜஸபததியிலேயே - மூலே நிவிசய மஹாதாமநிகமதருமாணும - எனறவிடதது நிவிசய எனபதே சுததபாடமெனறு நாம உணாதத உணாநதுவைததும நிவேசய எனறே சொலவோமெனறு ஆகர ஹிபபாா திறததிலே நாமென செயதோம? யாதவாபயுதயம நான காவது ஸாககததில (87) - நிவிசய மூலேஷு வநதருமாணும எனறவிடததுஙகூட நிவேசய எனறு திருததினுலும நாம செயய லாவதொனறிலலையே வெயயிலிற செலவாரை நிழலுககழைகக லாம, வெயயிலே எமககு இனிதெனபாரை வலிபபாரா?

ஸ்ரீ கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி (பக்கம் 44ல்)—"விசேஷணத்தோடு கூடிய விசிஷ்டத்திற்குச் சொல்லியது விசேஷ்யத்தில் ஓட்டாமல் ஸ்வாயத்தமானால் விசேஷணத்தில் ஓடும் என்றும் ஒரு நியாயம். ரஸபரிமளாதிகள் விசேஷ்யமான வில்லையில் ஓட்டக்கூடாததால் விசேஷணமான கற்பூரத்தில் ஓட்ட என்ன தடை?" என்கிறார். இந்த ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்தினால் 'உமாஸுதம் ஶோகவிநாஶகாரணம் நமாமி விக்நேஶ்வரபாதபங்கஜம்' [உமாஸுதம் சோகவிநாச காரணம் நமாமி விக்நேசவர பாதபங்கஜம்] என்பது போன்ற கவிதைகளும் சாஸ்திர ஸம்மதங்களே போலும். உமாஸுதமென்ற விசேஷணம் பாதபங்கஜத்தில் ஓட்டக்கூடாததால் விக்நேசவரனில் ஓட்ட என்ன தடை? என்று ஸாதிக்கப் ப்ராப்தமேயன்றோ? *ஸேவஸ்வ ராஜராஜ்ஞ:* இத்யாதிகள் பிசகு என்று நிஷ்கர்ஷித்த வ்யுத்பத்திவாதம் முதலிய க்ரந்தங்களுக்கும் ஜலாஞ்ஜலி போலும்.

கற்பூரத்தின் வில்லையில் ரஸபரிமளங்களை ஆரோபிக்கலாமென்று சொல்லி, "என்ன மலிவான வில்லை? இத்தனை ரஸபரிமளத்திற்கு இத்தனை மலிவான வில்லையோ என்று சலாகாகோஷம்' என்று முடித்திருக்கின்றார். தமிழ் ரீதி வேறு, ஸம்ஸ்க்ருத ரீதி வேறு. 'நீங்கள் சொல்லவேண்டும்' என்பதற்குச் சரியாக, 'யூயம் வக்தவ்யா:' என்னலாகுமோ? "கவே:ஶாஸ்த்ரோத்ருஷ்வஸ்ய ரஸம் வரீவர்து பாவஜ்ஞே" என்று சொல்லப் பொருந்துமா என்று பாருங்கள். பொருந்துமென்று தோன்றினால் கவே:மென்கிற பாடத்தையே ஆதரிக்க. இனிமேல் இதில் விசாரம் விரும்பத்தக்கதன்று.

4. பகவத் த்யாந ஸோபாந ஸ்துதியில் "வலதி புஜயோ:" [வலதி புஜயோ] என்றவிடத்து வலதி என்ற பரஸ்மைபதம் அஸாது என்று நாம் பணித்ததாக எழுதியுள்ளார். பட்டருடைய ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் "ஸ்வம் த்ரேக்ஷே" என்றவிடத்து த்ரேக்ஷே என்ற ஆத்மநேபதம் அஸாது என்று ஒரு வித்வான் ஆக்ஷேபிக்க, அதற்கு விடையாக 'அப்படியானால் வலதி என்று பரஸ்மைபதியாகப் ப்ரயோகித்ததும் அஸாதுவென்ன

வேணுமம்-எனறு பாதிபநதியாக உபநயஸிததோம தேசிக திவய ஸூகதிகளுள எதில எனன தோஷம நாம காடடியிருநதாலும அது பாதிபநதியாகவே காடடபபடடிருககுமெனபது ஸதயம 'ஆஙகு எபபடி ஸமாதானமுறையுணடோ அபபடியேதான இங குமம' எனறு தூஷகாகளுககு வாகபநதநம பணணுகிற புடையிலே உபநயஸிககபபடடவறறை மஹானகள பறறிகொணடு பாரதம பனனுவது பாஙகனறு மணவாள மாமுனிகள முதலிய பேரா சிரியாகளின அநவதய திவய ஸூகதிகளிலே தூஷணவாஷணங களைப பணணிஞாககு விடையளிககுஙகால உபநயஸிததவறறுககு எனன தாறபரியமெனறு அறிவது அறிஞாகடகு எளிதேயனறோ? ஆழநது பாராமல தூஷிபபதெனறு புகுநதால தேசிக திவய ஸூக திகளிலும இஙஙனே ஆபாத தூஷணஙகள பல பேசலாமனறோ எனறு காடடுவது குறறமாமோ ?

வியாகரண சாஸதரததில ஸ்ரீ கோபாலாசாரய ஸவாமியின நிருபணததினால தெளிவுபெறறத தககவாகளாக நாம இருககவு மிலலை அநத ஸவாமி வெளியிடடுள்ள சில ஸதோதர வியாககி யானஙகளில திஙஙாஹவெஙகள உசாவசமாக பரயோகிககப படடிருபபதை நாம நடபு முறையில அநத ஸவாமிககுப பல தடவை உணாததி யிருககிறோம சபத சாஸதரம பயிலாத குறையினால அபபிழைகள நோநது விடடதாகவும இனிமேல அவ ஹிதரா யிருககப போகிறதாகவும ஸ்ரீமுகமருளி யுளளாா தசாவ தார ஸதோதரததில * மொவாயெஉ நிஶம ஜயதி * எனற ச்லோகததின வியாகியானததில „(ஹமவாநு) ஹஹிம்ஷு மெஷா்துநா வஹமெஸ்ஃ? மிரொஹிஃ உயதி ?'' „அநி ஶம ரக்ஷூஃ? அநெநந '' இதயாதி பரயோகஙகள நமது நணபா செயதுளளவை ஸவவெஷம வரஶதஃ இவறறை நாம எடுதது உணாததி யிருககிறோமெனபதையும இநத ஸவாமியே தமது ஸஞசிகையில எழுதியுளளாா

5 பரபோத சநதரோதய நாடகததிலுளள ஸாரமான சலோக ரதனஙகளைத தனியே யெடுததுப பதிபபிததவொரு மஹ நீயா „ஶமொரஶஷவிஷஃ'' [குரோரபயவலிபதஸய]

என்கிற (மத்ய உதாஹருதயா யிருந்த) ஆர்ஷ ச்லோகத்தையும் அந்த நாடகத்தின் ச்லோகமாக மயங்கி அவற்றோடு சேர்த்துப் பதிப்பித்துவிட்டார்—என்கிறவொரு வழுவை ஒரு புத்தகத்தில் நாம் குறிப்பிட வேண்டி நேர்ந்தது, குறிப்பிட்டிருந்தோம். அவ் விஷயத்தை யெடுத்துக்கொண்டு "அண்ணா இங்கு ஏமாந்தே போனார், ஆகமாதான த்ராஷிதமாயிற்று" இத்யாதிகளான சிறிய வார்த்தைகளை இப்பெரியார் வரைந்துள்ளார். விஷயத்திற்கு மாத்திரம் விடை யளிக்கின்றே மிங்கு. குரோரபயவலிப்தஸ்ய என்கிற ச்லோகம் ஸ்ரீராமாயணத்திலுள்ளதே யன்றி நாடகத்த தன்று என்பது நாமெழுதி யிருந்தது. 'அது ஸ்ரீராமாயணத்த தன்று, தாம் சாஸ்த்ரத்திலிருந்து ஸ்ரீராமாயணத்தில் உபாத்தம்' என்கிறார் நண்பர். கோவிந்தராஜீயம் முதலிய வியாக்கியானங் களில் அங்ஙனம் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டுள்ளதாம். நான்காவது பாதம் * கார்யம் பவதி மாவஸந் * என்றுதான் ஸ்ரீராமாய ணத்திலுள்ளதாம். -வரித்வாஜெளா வியோயதெ * என்று நாட கத்திலுள்ளபடி மஹா பாரதத்தில் காணப்படுகிறதாம். ஆகவே மஹா பாரதத்திலிருந்துதான் நாடகக்காரர் எடுத்திருக்கக்கூடு மாம். சுதெத்ராவஹெதெ ॥ ஸ்ரீராமாயணம் பம்பாய்ப் பதிப்பிலும் காசிப்பதிப்பிலும் (பாடபேதங்களில்) கார்யம் பவதி மாவஸந், வரித்வாஜெளா(ஹி)வியோயதெ, வஜ்ரஹஸ்ராஜெளா(ஹி)வியோயதெ என ஐந்து வகைப் பாடங்கள் காணப்படுகின்றன. பலலாயிரம் பாடபேதங்களுள்ள ஸ்ரீராமாயணத்தில் இது வியப்பன்று. இது நிற்க. தாம சாஸ்த்ரங்களிலிருந்து உதாஹரிப்பதாக ஸ்ரீராமாய ணத்தில் மற்றும் பல ச்லோகங்களுமுண்டு. அப்படிப்பட்ட சில ச்லோகங்கள் மநுஸ்ம்ருதி முதலியவற்றில் பல வேறுபாடுகளுடன் காணப்படுவதுமுண்டு. ஆகரம் கிடைக்கப் பெறுதவைகளுமுண்டு. பெரும்பாலும் அர்த்தாநுவாதமே செய்யப்படுவதாக ஸித்தாந் தம். இதைப்பற்றின விரிவு வேண்டும்போது வெளிவரும். தாம சாஸ்த்ரங்கள், ஸ்ரீராமாயணம், மஹாபாரதம் இத்யாதிகளை யெடுத் துக்கொண்டு, எது முற்பட்டது, எது பிற்பட்டது என்று பௌர் வாபர்ய வ்யவஸ்தையை ஸப்ரமாணமாகச் செய்து தீர்க்கட்டிவிட் டால் 'அண்ணா இங்கு ஏமாந்தே போனார்" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி

அழகியதேயாகும நாடகததினுடையதல்லாதவொரு சலோ கததை நாடகததினுடையதாக எழுதினவொருவரும, அபபடி யெழுதுவது ஓா குறறமாகாது எனறு ஸமாததாம பணணப் புகுநத விநத ஸவாமியும ஏமாநதவாகளெனபது திணணம

இது சநதரோதய கவியின சலோகமெனறு, மஹாஷியின சலோகநதான, உதாஹருதநதான---எனபதை அஙகீகரிததான பினபு எனன விவாதம? அது எநத மஹாஷியின காநதஸதமாகு லெனன? பிறவிடஙகளிலிருநது உதாஹரிககபபடட சலோகஙகளே யும காநதஸத சலோகஙகளோடு சோததுக கணககிடலாமென கிற வாாததையை நமது நணபரொருவாதாமே உரைகக வலலாா

நிமஜாஞூவஷ்நிவெஉவஉவஞுரெ
மாகுஹாவஜெதூ ஐஷஜொ ஐஐ ஷிதிஓ ।
வரிஹாவஷீஷிஸ்ரவஜா நதவஷாஹூ-
தவரவஷ ஆவஷ கயஉவஷா ஜிஷ்ணதா ? ॥

6 எமது பரணவாதிகார ததவகாநதம "ஜேஜேது ஸமஸ தாபிதம" எனறு ஸமாபதி செயயபபடடிருககிறது ஸம்ஸதாபித மெனறால கொலலபபடடது எனறு பொருளாகையாலே அசலீல மான முடிவு எனறு ஒரு ஸ்வாமி எழுதி யிருநதாா அபபடியா ளுல, ' தாம ஸமஸதாபநாாததாய ஸமபவாமி யுகேயுகே" எனறு பகவான பணிககினறனே, தாமததைக கொலலுவதறகாகததான பகவதவதாரமோ? எனறு ஒருவா கேடடிருநதாா. இதனமேல நமது நணபா விஷயஞ சொலல வருகிறாா எனன சொலலுகிறு ரெனனில, அஙகு ஸமஸதாபநாய எனறுமல ஆததாய எனறு கூடச சோததுச சொலலி யிருபபதால வாரணம வநது விடடது எனகி றாா இநத வாரணம எநத தேசததிலிருநது வநததோ அறிகினறி லோம வெகு அறபுதமான வாரணமாயிரா நினறது இநத வாரணததின ரஸததை காஹிகக நமககு சகதியிலலை வெறும ஸமஸதாபநமாயிருநதால கொலைதான ஆததமாகுமெனறும், ஆய சபதம உடன சோநது விடடால அநத ஆததம மாறிவிடு மெனறும இநத ஸவாமி ஸாதிககிறாா இஃது ஒரு அபூாவ சிக்ஷ ணம இது இவருடைய அறபுதமான ஆகாசப பநதல

அசயுத சதகததில ஸவாமி தேசிகன (சலோகம 9-ல) ‘‘ஸம ஸாரஸ்வப்நெ - ஸமஸதாபயஸே” எனறும, (சலோ 31-ல) ‘ஸம ஸாரவிதவரஉயஉர்ரா: - ஸமஸதாபித பரமதாமா ” எனறும அருளிச செயதுளளாா இஙகு அயஒரஹவும உடன கூடாமையால கொலைதான அாததமெனறு நணபா ஸிததாநதப படுததினராகி ரூா ஸிதத தாமததிறகும ஸாதய தாமஙகளுககும அநதோ! கொலை நோநது விடடது! காபபாராரோ? எமககு ரகூகமான ஸிதத தாமமும பிறாககு ரகூகமான ஸாதய தாமஙகளும கொலை யுணடுபோயினவே! ‘‘யஉராரக்ஷதி ரக்ஷிதஃ” எனறு ஆச வஸிபபதறகு இடமிலலையாயிறறே துயா நீஙகி வாழக வாழக!

‘வநெ’ ஜத்யக்ஷராணஜகவம் வரஉதிவஉாஜ்ஞதா ।
ஜதீஉம் ஷிதயம் கிம் ஹொ வாரணம் ஸாயயிஷ்யதி ॥

ஸாஷிதஸஹவஸ்ய யயா
கொஹஷ த்ரதாயஒதொஷிதா ந தயா ॥
ஷிஷஸதஸஹவெஸ்யாக்ஷம்
ஊரிதவாஷிகவஉிதி விஹாவயத ॥

ந தஷ்ய நயாயதஸிஷிநிர்யதா விஉஷாம் உதா ।
ரஜஸம்ஷாநஉிதஜக்ஷ கொஹி ராஜ்ஞா த்ரதிம் ஷஉஜ ॥
ஞொகொவகாரஷவஷெ விஹிநவாவாம்
ஸமெரநவஜவகாஸஉதீவ ஹொதவு ।
கயராஞ உிதஉிதி நஃ ஷணதாதிஹஞ-
ஷெவஸ்ய வாஉகஉஞெ ஷணிவதய யாவெ ॥

ஸ்ரீரஸ்து
ஸ்ரீயஃபதயே நம:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகிநே ।
ய: ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரமஶீஶமத் ॥

ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்தவைஜயந்தீ.

(ஒரு மாதாந்தப் பத்திரிகை)

—ஆசிரியர்—

காஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கர-அண்ணங்கராசாரியர்

தொகுதி 1] [பகுதி 2.

ஸ்ரீ

பத்ராதிபரின் பரிசீலனைகள்.

(1)

ஸ்ரீராமாநுஜதர்சனம்

நம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவதர்சநமானது எம்பெருமானார் தர்சனமென்று வழங்கப்படுவதற்குக் காரணமும், இந்தத் தர்சனம் அநாதியென்பதும் முன்ஸஞ்சிகையில் நிரூபிக்கப்பட்டன. அத்வைதம் த்வைதம் என்கிற மற்ற இரண்டு தர்சனங்களிற் காட்டிலும் நமது விசிஷ்டாத்வைத தர்சனத்தின் வைலக்ஷண்யம் இப்போது சுருக்கமாக நிரூபிக்கப்படுகிறது.

உபநிஷத்துக்களில் சில வாக்கியங்கள்—ஒரு தத்துவமே உள்ளதாகவும் பல தத்துவங்கள் கிடையாதென்பதாகவும் பேசுகின்றன. „நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" [நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந] என்றிது முதலான வாக்கியங்களினால் பல தத்துவங்கள் கிடையாதென்பது ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்படுகிறது. „ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்ம" [ஏகமேவஅத்விதீயம் ப்ரஹ்ம] „ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" [ஸர்வம்

கலவிதம் பரஹ்ம] "ஸோதஹாத்நூவிஷஂஸ்வ-" [ஐததாதமயமிதம ஸாவம] எனறிவை முதலான வாககியஙகளிலை ஒரேததத்வமுள்ள தாகக காட்டப்படுகிறது.

இபபடிபபட்ட வாககியஙகளுள்ள உபநிஷததுககளிலேயே பலததத்வஙகளுணடெனபதைக காட்டுகின்ற வாககியஙகளும ஓதபபட்டிருககின்றன "க்ஷரஂ ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரஂ ஹர: க்ஷராத்மாநாவீஶதே தேவ ஏக:" "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜா வீஶநீஶௌ", "த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே। தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி॥" எனறிவை முதலான வாககியஙகளால—சித்து அசித்து ஈசவரன எனகிற மூனறு ததத்வஙகள தனித்தனியே உள்ளனவாக ஸபஷ்டமாயத தெரிவிககப்படுகிறது

இவை ஒன்றோடொனறு முரணபடுகிற வார்ததைகளாக இருககின்றன ஒனறுதான ததத்வம எனறு சொல்லிவிட்டால பல ததத்வஙகளுள்ளனவாகச சொலவது கூடாது பல ததத்வங களுணடென்றால ஒனறே ததத்வமெனபது பொருந்தாது யதார்த தவாதிகளான உபநிஷததுககள அஸஙகதமாகச சொல்லமாட்டா தாகையால இவற்றை முரணபாடு சிறிதுமினறியே ஸஙகதமாகப பொருநதவிடுகிற வழி எனன? எனபது ஆராயபபடவேணடும

ஒரு ததத்வமே உள்ளதெனறு ஓதுகினற உபநிஷதவாகயங கள அத்வைதசருதி (அலலது) அபேதசருதி எனறு வழஙகபபடும பலததத்வஙகளுணடெனறு ஓதுகினற உபநிஷதவாககியஙகள த்வைதசருதி (அலலது) பேதசருதி எனறு வழஙகபபடும

ஸ்ரீசஙகராசாரயஸவாமிகள மேற்குறித்த அத்வைதசருதிகளை முககியமாககொணடு ஒனறேதான ததத்வமெனறு நிரவஹித தாரகள த்வைதசருதிகளான பேதசருதிகளை ஔபசாரிகமாக நிரவஹிககலாமெனறும கருதினாரகள சேதனபபொருளகளும அசேதனபபொருளகளும உள்ளனவாகத தோற்றுவது மாயையின தோற்றமேயாதலால அபபடிபபட்ட தோற்றத்தை நோககாகக கொணடு பேதசருதிகளை நிரவஹித்துவிடலாமெனபது இவரகளின கருதது ஆகவே, த்வைதசருதிகளைத தள்ளி அத்வைதசருதி

களேயே முககியமாகக கொணடபடியால இவாகள அதவைதிகள என்று வழஙகபபடுகின்றாகள

ஸ்ரீமத் ஆநநததீாததஸவாமிகள தவைதசருதிகளான பேதச ருதிகளே முககியமாககொணடு அதவைதசருதிகளே ஔபசாரிக மாக நிரவஹிககலாமென்று கருதுகின்றாகளாதலால அவாகள [மதவாசாாயஸமபரதாயஸதாகள] தவைதிகள என்று வழஙகப படுகின்றாகள

ஆக மேறகூறிய இரணடு ஸமபரதாயஙகளிலும ஒருவகையான சருதிவாகயஙகள ஒதுககபபடடு ஒருவகையான சருதிவாகயஙகளே முககியமாகக கொளளபபடுகின்றன என்பது தெறுகின்றது சிதது அசிதது ஈசவரன என மூன்று தததுவஙகள ஸதயமாகவுளளன என்கிற ஆததம ஸ்ரீ சஙகராசாாயஸவாமிகளுககும அவாகளேச சாாநதவாகடகும உடனபாடனறு ஒரே தததுவம என்கிற ஆததம ஸ்ரீ மதவாசாாயஸ்வாமிகளுககும அவாகளேச சாாநதவா கடகும உடனபாடனறு

உபநிஷத வாககியஙக ளெலலாவறறையுமே ஸமரஸபபடுததி ஒன்றையும ஒதுககாமல மிகவும பொருததமாகவே நிரவஹித தருளினா நம ஸ்ரீ வைஷணவாசாாயாகள எஙஙனே யெனனில, உலகததில ஒருவஸதுவைப பலவென்றும ஒன்றேயென்றும சொலலுவதறகுப பொருததமுணடு உதாஹரணமாக ஒரு கடியாரததை எடுததுககொளவோம அஃது ஒன்று ? பலவா ? என்று கேடடால ஒன்று என்றே சொலவோம ஆனால அதை நாம ஊன்றிபபாாககுஙகால அதில பல பலவஸதுககள அவயவங களாகச சோநதிருபபது புலபபடாமற போகாது பல அவயவங களோடு கூடிய அவயவியான வஸது ஒன்றே என்று ஏறபடுமே யலலது வேறவிதமாக ஏறபடாது இஙஙனமே பல பலவஸதுககளே யும நாம உதாஹரணமாகக கொணடு பாாக்கலாம படுககை தலையணை, வணடி, வீடு முதலான ஒவவொரு வஸதுவும ஒருவிதத தில ஒரேவஸதுவாகவும மறறொருவிதததில பல வஸதுககளாகவும கொளளபபடுவது அநுபவஸிததம

நமமையே எடுததுககொளவோம, ராமாநுஜன என்பவன ஒருவன என்று சொலலுகிறோம பல உறுபபுகளோடு கூடின

ஆத்மாவாகிய அந்த வ்யக்தி ஒருவனே என்றதாகுமேயன்றி, அவனிடத்தில் பல வஸ்துக்கள் இல்லை யென்றதாக விதிக்க மாட்டாதன்றோ? ராமாநுஜன் சிவப்பாயிருக்கிறானென்று சொல்லும்போது அவனுடைய தேஹம் அர்த்தமாகிறது. ராமாநுஜன் மேதாவி என்று சொல்லும்போது ஆத்மா அர்த்தமாகிறது. ஏன்? சிவப்பு நிறம் தேஹத்திற்கு ஏற்குமேயல்லது ஆத்மாவுக்கு ஏலாது. மேதாவித்வம் ஆத்மாவுக்கு ஏற்குமேயல்லது தேஹத்திற்கு ஏலாது. ஆகவே ஒரே பதம் சில ஸமயங்களில் ஆத்மாவைக் குறிப்பதாயும் சில ஸமயங்களில் உருப்பைக்குறிப்பதாயும் தேறுகின்றதென்பது மறைக்கமுடியாது.

இனி, முற்காட்டிய பேதச்ருதிகளையும் அபேதச்ருதிகளையும் எடுத்துக்கொள்வோம். சித்து அசித்து ஈச்வரன் என மூன்று தத்துவங்களுள்ளனவாகச் சொல்லுகிற வாக்கியங்கள் வாஸ்தவமாக அப்படிப்பட்ட மூன்று பொருள்கள் இருப்பதைச் சொல்லுகின்றனவாதலால் பொருந்தும். ஒன்றே என்று சொல்லுகிற வாக்கியங்கள் சேதனப்பொருள்களையும் அசேதனப்பொருள்களையும் சரீரமாகக் கொண்ட பரம்பொருள் ஒன்றே என்கிற உண்மையைக் காட்டுகின்றனவாதலால் இவையும் பொருந்தும். இப்படி ஸமந்வயப்படுத்திக் காட்டுவதே நம் ஸித்தாந்தத்தின் முழுமுதற்கொள்கை. இதை நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் முதற்பதிகத்தில் "உடன்மிசை உயிரென" என்ற அருமருந்தன்ன ஸ்ரீஸூக்தியினால் காட்டியருளினார். அதை நிதியாகக் கொண்டு ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலிய ஆசார்ய சிகாமணிகள் உபபாதநம் செய்தருளின அர்த்த விசேஷங்கள் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளிவரும்.

---o---

(2)
எம்பெருமானோடு நமக்குள்ள உறவுகள்

திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரம் நமக்கு மங்கல ஸூத்ரம் போன்றது என்று ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்கிறார்கள். உலகில் ஒரு கன்னிகையின் கழுத்தில் தாலி ஏறினவாறே தம்பதிகளுக்கு "பர்த்ரு பார்யா ஸம்பந்தம்" என்ற ஒரு உறவு ஏற்பட்டதாகும். திருமந்திரமாகிற தாலி நமது கழுத்தில் ஏறினவாறே ஒரு உறவு அல்ல, ஒன்பது உறவுகள் ஏற்பட்டனவாகும். எங்ஙனேயென்னில், அதில்

முதல் பதம் ப்ரணவம். அது அகாரமென்றும் உகாரமென்றும் மகாரமென்றும் [மூன்றக்ஷரமான] மூன்று பதங்கள் கொண்டது.

முதற் பதமான அகாரத்தில் மூன்று உறவுகள் தோன்றும் (1) பிதரு புத்ரபாவம் (2) ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம் (3) சேஷசேஷி பாவம். அந்த ஒரு அக்ஷரத்தில் இந்த மூன்று உறவுகள் எங்ஙனே தோன்றுகின்றனவென்னில், அகாரத்திற்கு ப்ரக்ருதி சக்தியென்றும் யாத்வர்த்தி (தாதுசக்தி) யென்றும் இரண்டுவகையான சக்திகளுண்டு. "அகாரோ வை ஸர்வா வாக்" என்றும் 'அகரமுதல வெழுத்தெல்லாம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அகாரமானது எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் முதன்மையாயிருந்துகொண்டு, தனக்கு அர்த்தமான எம்பெருமான் உலகுக்கெல்லாம் முதல்வன் என்று காட்டுவதாகிய இது ப்ரக்ருதி சக்தி எனப்படும். "ஆதிபகவன் முதற்றேயுலகு" என்ற குறளும் இதனையே காட்டிநிற்கும். ஆகவே அகாரத்தில் ப்ரக்ருதி சக்தியினால் ஏற்பட்ட வுறவு கார்ய காரணபாவம் (அல்லது) ஜந்ய ஜநகபாவம் அல்லது பிதருபுத்ரபாவம்.

அந்த அகாரமானது "அவ — ரக்ஷணே" என்கிற தாதுவிலிருந்து தேறினதாகையாலே எம்பெருமான் ஸர்வரக்ஷகன் என்றதாகும். இதனால் (2) ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவமாகிற உறவு தேறிற்றுகிறது. இதுதான் யாத்வர்த்திவஸித்தமெனப்படும்.

இந்த அகாரத்தின்மேல் வயாகரண சாஸ்த்ரப்படி சதுர்த்தீ விபக்தி இருந்து லோபித்ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இல்லாவிடில் அந்வயிக்கவேமாட்டாது. அந்த விபக்தியானது 'அவனுக்கு சேஷப்பட்டது' என்கிற பொருளைக் காட்டுதலால் (3) சேஷசேஷிபாவம் என்கிற உறவு தேறிற்று.

இனி அடுத்துள்ள உகாரமானது அவதாரணப் பொருளதாய் எம்பெருமானுக்கே சேஷப்பட்டது என்று காட்டுதலால் 'கண்டாரிகழ்வனவே காதலன் தான் செய்திடினும், கொண்டானையல்லால் அறியாக் குலமகள்போல" என்றபடி (4) பதிபத்நீபாவமென்கிற உறவு தேறிற்று.

அதற்கு அடுத்துள்ள மகாரமானது "மந ஜ்ஞாநே" "மந அவபோதநே" என்கிற தாதுக்களிலிருந்து நிஷ்பந்நமாகி ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவைச் சொல்லுதலால் (5) ஜ்ஞாதரு ஜ்ஞேயபாவ

மெனகிற உறவு தேறிறறு அதறகுப பிறகு உளள 𑌨𑌮𑌃 பதததி ஞல, தனனை ரக்ஷிததுககொளவதில தனககு எவவிதமான உரிமை யும இலலையெனறு காடடுகிற முகததிஞல ஆதம வாககமெலலாம எமபெருமாணுடைய ஸொதது எனறு காடடுதலால (6) ஸவ ஸவாமிபாவம எனகிற உறவு தேறிறறு

இனி நாராயணபதததை யெடுததுககொணடால இதறகுத ததபுருஷஸமாஸமெனறும பஹுவரீஹிஸமாஸமெனறும இரு வகையான வயுதபததிமாககஙகள கொளளபபடடு, நாரபதாாதத மான ஸகலவஸதுககளுககும எமபெருமான ஆதாரமெனறும, அநத ஸகலவஸதுககளையும ஆதாரமாக வுடையவனெனறும தெரிநதுகொளளுகிறோம ஆதலால "𑌨𑌾𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌯𑌨𑌂" மெனகிற ததபுருஷஞல (7) ஆதாராதேயபாவ மெனகிற உறவு தேறுகிறது 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌅𑌯𑌨𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌃 எனகிற பஹுவரீஹியால (8) சரீர சரீரிபாவ மெனகிற உறவு தேறுகினறது நாரஙகள இவனிடத திலே இருககினறன எனபது ததபுருஷவிததம நாரஙகளிலே இவனிருககிறுனெனபது பஹுவரீஹிவிததம அவறறிலே இவ னிருபபதாவது அவறறை உடலாககொணடு தான அவறறுககு உயிராக இருபபதேயாதலால இதஞல சரீராதமபாவம ஸிததிதத தெனனக குறையிலலை

அநத நாராயண பதததின மீதுளள சதுாததீவிபகதியானது காகாக்ஷிநயாயததாலே தனனிடததிலும அநவயிககினற நமஸவி ஞல பரிஷகாரம பெறறு, நாராயணனுககுச செயயபபடுகிற கைங காயததின போகமும அவனுககேயனறி இநத ஜீவனுககிலலையெனறு நிஷகாஷிததுக காடடுதலால (9) போகதருபோகயபாவம எனகிற உறவைத தெரிவிககினறது ஆகத திருமநதிரததிஞல நவவித ஸமபநதஙகள தெரியவநதன

இவறறைச சிநதையில பதிபவைததுககொளவதறகாக
"𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌚 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌕𑌶𑍍𑌶𑍇𑌷𑍀 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑍋 𑌰𑌮𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 ।
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌧𑌾𑌰𑍋 𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌚 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌚𑌾𑌦𑍍𑌯𑌮𑌨𑍂𑌦𑌿𑌤𑌃 ॥"
[பிதா ச ரக்ஷகச சேஷீ பாததா ஜஞேயோ ரமாபதி:
ஸவாமயாதாரோ மமாதமா ச போகதா சாதயமநூதித:]
எனகிற ஒரு சலோகரதநததைக காடடியுளளாாகள

---

(3)

க்ஷதரபநதுவின உபாககியானம

இனறு *மனனியசீா மாாகழியில கேடடை இது, துனனு புகழ மாமறையோன தொணடரடிபபொடியாழவாா பிறபபால நானமறையோா கொணடாடுமநாள எனபது உலகமறிநததே அவ வாழவாா பேரருளகொணடு நமககு ஊடடிய ஆாதத விசேஷஙக ளுள ஏதேனுமொனறை இனறு நாம அநுஸநதிபபது நனறு

அவவாழவாரருளிய திருமாலையின சிறபபை, "திருமாலை யறியாதவன பெருமாளையறியான" எனனும முதுமொழியே விளஙகக காடடும அததகைய பெருமைவாயநத அத திவயப பிரபநதததில "மொயதத வலவினையுள நினறு மூனறெழுததுடைய பேரால, கததிரபநதுமனறே பராஙகதி கணடுகொணடான" எனற பாசுரததில எடுததாளபபடடுளள க்ஷதரபநதுவின சரிதை நாம அவசியம அறியததககது இது ஸ்ரீவிஷ்ணுதாமததில தொணணூற றேழாவது அததியாயததில பரககககூறபபடடுளளது அதன சுருககம வருமாறு —

மிகக்கொடிய நடத்தைகளையுடையனாய், பலவகைப பாவங களும உருவெடுததுவநதன வெனனுமபடி மஹாபாபியான க்ஷதர பநது எனபானொருவன இருநதான, அவன தனது கொடுமையினால தாய தநதை மககள மிததிரா அனைவராலும கைவிடபபடடவனாய, காடடிலே திரிநதுகொணடு ஜீவஹிமசையினால வயிறுவளாதது வநதான இஙஙனம நெடுநாள சென றவளவில, ஒருநாள ஒரு மாமுனிவா கொடிய வெயயிலவேளையில வழிபோகா நிறகையில வழி தபபி, இபபாவி திரியும கானகததினில புகுநது இவனது கணணுககு இலககாயினா அவரைக கணடதும அவருடைய பரிதாபததைக கணட இவனுககுத தனனையுமறியாமல அமமுனிவா விஷயததிற காருணயமுணடாகி, 'மாமுனிவரே! இஃது உமமுடைய வழி யனறே, வழிதபபி வநதீாபோலும, உறறுநோககிப பாரும' எனறு முனிவரை நோககிககூற, அவரும உணாநது, பொறுகக முடியாத தாஹததையுடையவராய ஒரு தடாகததைத தேடிச செலலுகையில அருகே ஒரு அழகிய பொயகையைககணடு, தாப மிகுதியால சடககென அக குளததிறபோய விழுநதிடடாா அபபோது அஙகிருநத க்ஷதரபநது தனது கையிலிருநத விலலையும அமபுகளையும எறிநதுவிடடு, அமமுனிவரைப பிடிததுத தூககித தேறறித தாமரைககிழஙகுகளை உணவாககொடுதது

விடாயைப்போக்கி மகிழ்வித்தான். பிறகு அவர் கரைமீதேறி ஒரு மரத்தடியில் உட்கார அவரது கால்களின் நோவுதீர நன்றாகப் பிடித்து உபசாரங்களைச்செய்த க்ஷத்ரபந்துவை நோக்கி அம் முனிவர், 'பேருபகாரம்புரிந்த பெரியோனே! யாருடைய சிறந்த குலத்திற் பிறந்தவன் நீ? உனது வரலாறுகளைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்ன, அதுகேட்ட அவனும் 'முனிவர் கோமானே! நான் ஸூர்யவம்சத்தில் விஶ்வரதன் என்பவற்கு மகனாய்த் தோன்றியவன்' என்று தொடங்கித் தனது கொடுமைகளை யெல்லாம் ஒன்றும் ஒளிக்காமல் உள்ளபடி சொல்ல; அவற்றைச் செவியுற்ற முனிவர் இவனை நல்வழியிற் செலுத்தவேணுமென்ற கருத்துக்கொண்டு 'அப்பா! இனி இத் தீய குணங்களையெல்லாம் விட்டிட்டு ஜீவகாருண்யத்தையே பரம தர்மமாகக் கடைப்பிடிக்க உன்னாலாகாதோ?' என்று கேட்க; அதற்கு அவன் 'காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்றும் தீக் குணங்கட்குப் பிறப்பிடமான நான் அவற்றைவிட்டுப் பிரிந்து ஒரு க்ஷணகாலமும் இருக்ககில்லேன்; என்மனம் என்வசமன்று; இது தவிர வேறு நியமநமுண்டாகில் சிரமேற்கொள்ளக் காத்திருக்கிறேன்' என்ன; எப்படியாவது இவனை வழிபடுத்தவேணுமென்னும் பேரவாக்கொண்ட முனிவர் 'இது மாட்டாயாகில், எப்போதும் கோவிந்த! கோவிந்த! என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கவாவது உன்னால் முடியுமோ? இருமினாலும் தும்மினாலும் கோவிந்த! என்றே சொல்லிக்கொண்டிருப்பாயாகில் உனக்கு மிக்க நன்மையுண்டாம்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போயினர். அது முதலாக க்ஷத்ரபந்து கோவிந்த நாமத்தை இடைவிடாது ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். சிலகாலங் கழித்து அவன் மரணமடைந்து அந்தணர்குலத்தில் பூர்வஜந்ம ஸ்மரணத்துடன் பிறந்தான். உடனே அவனுக்கு இக் கொடிய ஸம்ஸாரத்தில் மிக்க நிர்வேதம் உண்டாயிற்று. இப்படிப்பட்ட உத்தமோத்தமமான ப்ராஹ்மண குலத்தில் எனக்குப் பிறவிநேர்ந்ததும் பூர்வஜந்ம ஸ்மரணமுண்டானதும் நான் முன்பு பண்ணின கோவிந்தநாம ஸங்கீர்த்தநத்தின் பயனன்றோ? ஆகவே எனக்கு மேலான நன்மையை விளைத்த அந்த ஸ்ரீ கோவிந்தனையே நான் ஆராதனஞ்செய்து, *தீண்டாவழும்புஞ் செந்நீருஞ் சீயுநரம்புஞ் செறிதசையும் வேண்டா நாற்றமிகு முடலைவிட்டு* மாய வன்சேற்றுள்ளற் பொய்ந்நிலத்தைக் கடந்து நலமந்தமில்லதோர் நாடாகிய பரமபதத்தை அடையக் கடவேன் என்பதாகத் துணிந்து அங்ஙனமே செய்து பரம பாகவதனாகி வீடுபெற்றனன் என்பதாம்.

ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூகதிஸமரக்ஷிணீ பதரிகையின புரடடாசி மாததது ஸஞ்சிகையும வரபபெறறோம இதிலும 'பாதுகாஸஹஸராவதாரததவ விமாசம' எனற மகுடததின கீழப பதினறு பககஙகள வெளியிடபபடடுளளன கடைவீதி ராமாயண காலக்ஷேபமெனறு பலரும பரவஸிததமாகச சொலலிப போருவதுணடே மூலம வாசிபபவா ஆரணயகாணடம வாசிககிறா, அாததம சொலபவா ஸேதுபநதனக கதை சொலலிககொண டிருககிறா ஸாககம முடிநதவுடனே மூலம வாசிபபவா 'இத்யார்ஷே வால்மீகிராமா யணே ஆரண்யகாண்டே ஷோடஸஸ்ஸர்க:' [இதயாரஷே வாலமீகி ராமாயணே ஆரணயகாணடே ஷோடசஸ ஸாககக] எனறு வாசிதது முடிததாா, அதைககேடட கதைககாரா 'அடபாவி! இதை முதலிலேயே சொலலககூடாதா? பரதவாஜ ஆதிதயம, காகாஸுரவருததாநதம, அஹலயா சாபம முதலிய ஆரணயகாணடக கதையைச சொலலி யிருபபேனே, நீ கிஷகிநதா காணடம வாசிககிறு யெனறு நினைததனறோ நான ஸேதுபநதனக கதையைச சொலலிககொணடிருககிறேன எனறாராம. அதைககேடட ஸபையரிலே ஒருவா 'ஐயரவாள பாரத பாகவத கதைகளில செலலாமல ஸ்ரீராமாயணக கதையையே சொலலிவருகிறீாக ளலலவோ, அது போதும, மேலே நடககடடும எனறாராம.

இபபடிபபடட கதைகளெலலாம ஏக தேச மெனனலாமபடி ஸ்ரீ கோபாலாசாாயஸவாமி, காநததிறகுத திருநாமம சாததி யிருபபதும உளளே விஷயஙக ளெழுதுவதும மிகவும ஆசசரியம

முறகாலததில காளிதாஸா ஒனறுமறியாத சிலரை ராஜஸபையில கொணடு நிறுததி 'இவா எனது ஆசாரியா, அத்விதீய

மஹா விதவான' எனறு சொலலிப புகழவராம அநத மஹா விதவான வாயதிறவாதிருநதால கேஷமம பரவசமாக அவா ஏதேனும வாயதிறநதுவிடடால விலவறச சிரிககுமபடியான விபரீத வாாததை தவிர வேறொனறும வாககில வெளி வராதாம இபபடிப படடவாகளிலே ஒருவரை ஒருநாள காளிதாஸா ராஜ ஸநநிதானத தில கொணடுபோயப பெரிய ஸிமஹாசனததிலே எழுநதருளப பணணிவைததாா 'அஙகு நீா ஒனறும வாயதிறககக கூடாது' எனறு திடடம செயதும வைததிருநதாா அவரும அபபடியே யெனறு இசைநதிருநதும அநத ஸபா மணடபததில பயஙகரமான பததுத தலைகளோடே இராவணனது சிததிரம எழுதபபட டிருநதது கணடு அஞசி நடுஙகி 'ராஹணன'' எனறு வாய வெருவினாா அதுகேடட அரசன காளிதாஸரை நோககி 'இதெனன? இவரை நீா மஹா விதவானெனறீரே, ராவண னெனனவேணடி யிருகக ராஹணன எனகிறீரே' எனறு கேடக, பரதயுதபனநமதியாய மஹா மேதாவியான காளிதாஸா உடனே

*கும்பகர்ணே ஹகாரோஸ்தி ஹகாரோஸ்தி விபீஷணே ।
ஸ்வயம்ச ராக்ஷஸஶ்ரேஷ்டோ ராஹணோ ந து ராவண:*

எனறு ஒரு சலோகஞ சொலலி ஒரு மணி காலம வியாகயான முபநயஸிததாராம இபபடி அநேக ஸமயஙகளில அவா ஆசசரிய மான சலோகஙகள இயறறி, ஒனறுமறியாத மூடாகளின அஸமஞ ஜஸ பரலபிதஙகளை யெலலாம அதயநதம உபபநநஙகளாகவே ஸமாததநம செயதுகொணடிருநதாராம

அவவிதமாகவே நம கோபாலாசாரயஸவாமியும ஒரு சிறநத கைஙகாயததை ஏறறுககொண டிருககிறாா அஸமஞஜஸமாக எழுதியிருநதவாகளின உகதிகளை அதி சாதுாயமாய ஸமாததநம செயவாாபோனறு, தமது அதிகாரததிறகு ஏலாத காரியஙகளை எனறுகொணடு விஷயஙகளால விதவானகளின ஹருதயரஞஜநம செயயவிலலாமல, அநுவதிககவும அாஹமலலாத தூஷண பரிஹார ஸோகதிகளினாலேயே பதரபூரணம செயதருளா நினறாா நிநதனை கூடாதெனறு பிறாககு உபதேசிககுமிவா நிநதனை தவிர வேறொன றும அறியாதாராயினாா தாம எழுதுவதெலலாம பரம பாவந திவ்ய ஸ்ரீஸூகதிகளெனறும, பிறா எழுதுவது வசை மொழிப

புராணமென்றும் விபரீதமாக க்ரஹித்திருக்கின்ற இந்த ஸ்வாமி அடியேன்மீது எத்தனை நிந்தைகளை எழுதினாலும் அதில் அடியேனுக்குச் சிறிதும் வருத்தமில்லை "வைத்தனை இன் சொல்லாகக் கொள்வானும், செய்பெய்த சோறென்று கூழை மதிப்பானும், கைத்தத்தனைக் கட்டியென்று ண்பானு மிம்மூவர், மெய்ப்பொருள் கண்டு வாழ்வார்" என்றபடி அடியேன் இவரது வசை மொழிகளால் வாழ்வேனத்தனை இவர்தாம் தமது ஸ்வரூபத்தில் நின்றும் அதிமாத்ரம் ப்ரச்யுதராகின்றாரே! என்கிற வருத்தமமாத்திரமே அடியேனுக்குள்ளது விஷயங்களை அழகாக எழுதிவிட்டு இவர் எத்தனை அபாயம் வைதாலும் நன்றாயிருக்கும் அந்த பாக்யம் இவர்க்கு இப் பிறப்பில் இல்லையென்பதை உடனுக்குடனே அடியேன் விவரித்தே வருகின்றேன்

இந்த ஸ்வாமியின் விக்ரஹங்கள் யாவும் அபத்தமயம் என்பதை ஸ்பஷ்டமாக விவரித்து இதுவரை அடியேன் மூன்று ஸஞ்சிகைகள் வெளியிட்டுள்ளேன் அவற்றிற்கு இவர் யாதொரு மறு மாற்றமும் தாராதே எதையோ எழுதிக்கொண்டு போகிறார் பரக்ருதம் நான்காவது ஸஞ்சிகையில் இவர் எழுதியுள்ள விஷயங்களும் அஸம்பத்த மென்பதை இதோ நிரூபிக்கின்றேன் ஸ்வாமி தேசிகன் நயாம் பரிசுத்தியில் "நவமூ உபகாஉ ஸ்ரீஷெறவி உாதம ஜீ கண்ட்ட வஉவா ணஸி" என்று ஸாதித்திருக்கின்ற ஸ்ரீஸூக்தி நமது நெஞ்சுதிருவுள்ளத்தில் எப்போதும் குடிகொண்டிருக்கத் தகும் இவ்விடத்திற்கு மிகவும் பொருத்தமான ஸ்ரீஸூக்தி அதுவே.

1 "ஜெஜெத வஸஉஷாவிதூ" என்கிற எமது ப்ரயோகத்தில் ஸமஸ்தாபித சப்தம் அசலீலமென்கிற வாதம் இந்த ஸஞ்சிகையிலும் தொடாந்திருக்கிறது சப்தமாமமறியாதவொருவர் எழுதியிருந்ததை ஸ்தாபிக்க இவர் பாடுபடுவது வீண். முன்னமே இதைப்பற்றிப் போதுமானது எழுதினேன் மீண்டும் ஸாரமாக எழுதுகின்றேன் ஸமஸ்தாபிதம் என்றால் கொல்லப்பட்டது என்று பொருள் என்று இவர்களுக்கு எந்த ப்ரமாணத்திலிருந்து தெரியவந்தது? ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ப்ரயோகங்களை முன்னமே விளக்கியிருக்கிறேன் அவரறியாத கோசம் இவர்கள் அறிந்துவிட்டார்களபோலும் ஸமஸ்தித என்னும் பதத்திற்கு

இறந்தவனென்று பொருள் கூறப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு ஸமஸ்தாபித பதத்திற்குக் கொல்லப்பட்டதென்கிற பொருளைக் கொள்வது பரிஹாஸ்யம். சப்த கல்பத்ருமம் முதலான நிகண்டு களில் ஸமஸ்தித பதத்திற்கு அவயவஸஹித பூர்வமாகவே ஸமஸ்தாபநம் என்கிற பதம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது, அதற்கு ஆத்தம் "ஸங்க்ஷேபண, ஸமீகரண" என்று எழுதப்பட்டுள்ளதே யன்றி மாரணம் என்று எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை ஸமஸ்தித பதத்தின் அர்த்தத்தைக்கொண்டு ஆரோபித்துச் சொல்வது கூடாதென்பது வையாகரண நிஷ்கர்ஷம்.

ஸித்தாந்த கௌமுதியின் உபக்ரமத்தில் "முநித்ரயம் நமஸ்க்ருத்ய தது உக்தீ: பரிபாவ்ய" என்றிருப்பது ப்ரஸித்தமே. இதில் பரிபாவ்ய என்றால் 'பரிபவப்படுத்தி' அதாவது 'திரஸ்கரித்து' என்றுதானே அர்த்தமாகும். அது தகுதியோ? என்று சங்கித்து, பரிபவ சப்தத்திற்குத் திரஸ்காரம் அர்த்தமானாலும் ப்ரக்ருதாநுபயோகாத் அந்த அர்த்தம் கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை யென்று எழுதிவைத்தார்கள். ஸமஸ்தாபித சப்தத் திற்கு இவர்கள் கூறுகிற பொருள் நிகண்டு ஸித்தமுமன்று, ப்ரயோக ஸித்தமுமன்று, கேவலம் ஆகரஹஸித்தமத்தனை. எதிலும் ப்ரமாணமகாட்டாமல் ஒரு அக்ஷரமாவது அடியேன் எழுதுவதுண்டா? பலராகத்திரண்டு எழுதும் இவர்களின் ப்ராமாணிகத் வத்தைப் பாருங்கள். தேசிகதிவ்யஸூக்தியையுமன்றோ இவர்கள் திரஸ்கரிக்கிறார்கள். ஸர்வாத்மநா அப்ராமாணிகமான விஷயங் களையே யெழுதிப் போதுபோக்கும் இவர்கள் வீணாகப் பிறரை இகழுவது என்ன ஸாஹஸமோ!

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளில் ஐந்து விதமான ப்ரதிஷ்டை களைச் சொல்லுமிடங்களில் ஸமஸ்தாபநா என்று ஒருவகை ஓதப் பட்டிருக்கின்றது. விஷ்ணுஸம்ஹிதையில் பதினைந்தாவது படலத்தில் "ஸ்தாபநாஸ்தாபநா சைவ ததா ஸம்ஸ்தாபநேதி ச। ப்ரஸ்தாபநா ப்ரதிஷ்டா ச ப்ரதிஷ்டா பஞ்சதா ஸ்ம்ருதா॥" என்றுள்ளது. இங்ஙனமே நாரதீயஸம்ஹிதையிலும் காணலாம். அவ்விடங்களுக்கு இவர்கள் பொருளுரைக்க

குமகால எமபெருமானைக கொலை செயகிற பாதிஷடை யெனறே உரைபபா போலும

வேதததிலும பலவிடஙகளில ஸமஸதாபா மெனறும ஸமஸ தாபய மெனறும ஸமஸதாபயா எனறும ஓதபபடடுளளது இவா கள சொலலுகிற அாததம ஓரிடததிலும கணடிலலை ஸதிரீக ரணம எனகிற அாததமும ஸமாபதி செயதல எனகிற அாததமுமே யுளளன, ஸமாபதி செயவதும கொலலபபடுவதும பாயாய மென பரேல அது பாமரபாஷிதம ‟ஶாஸ்த்ரஞ்ச வரிவஸ்யாது” எனறு ஸ்ரீபாஷயததின முடிவு இதனால ‘சாஸதரம கொலை யுணடது’ எனறு சொலலபபடுகிறது? ‟ஷோடசதிநிவ்ருத்தா” எனனுமாபோலே ‘இவவளவோடு சாஸதரம நிறறல பெறறது’ எனபதே அாததம ‘லவணமெனறால எருமைசசாணியலலவா” எனனுமாபோலே இவாகளாகவே ஒரு இலலாதபொருளை ஸிதத வதகரிததுக கொணடு காவப தோஷமெனறும அசலீல கிாததந மெனறும எழுதுவது பணடிதகோஷடியில பரிசு பெறறு

2 ஈடுமுபபததாறாயிரபபடியின அருமபதவுரையில அனேக இடஙகளில அனேகவிதமான அபபாமசஙகள காணபபடுகினறன வடமொழியிலும தெனமொழியிலும விபரீதமாக பரமிதது எழு தியவை அதில உளளனவெனபதைப பல பராமாணிகாகள அறிதி யிடடே யுளளாாகள அநத அருமபதவுரை எழுதியவா ஆசாாய கோஷடியில சோநதவரலலா, மிகவும பிறபடடவா மணவாள மாமுனிகள வரையிலுமுளள ஆசாாயாகளின திவயஸூகதிகளில தான பராமாணய பூாததியுளளது பிறபடடவாகளின காநதங களில உபபநநமானவை மாததிரமே உபாதேயம எனபது அஸமதா சாாய ஸிததாநதம இது ஸாவவிவேகி ஜநஸமமதமுமாகும.

நயாயபரிசுததியின முதலில பரதயக்ஷாதயாயததில — ‟அனேதா யாவதிஹ யத்கிம் தாவத்கஞ்ஜீவ்யதே, நவ்யா தடாகவ்யோ வக்ஷோவி அவஸ்யுமவாகஸ்ம்ஸ்வதாஹி ஹிரண்யவஜீவ்யதே” இதயாதியாக ஸவாமி தேசிகன அருளிச செயதிருபபது மஹாாஷிகள விஷயததிலேயே யனறோ பராஹம ஸூதரததில வயாஸா காடடின வழியே இது மஹாாஷிகளின வாககுககளையா இபபடி இழிதது

உரைப்பதென்று பரிதபிப்பாரைக் காணேம ஆசாா்யர்களுடைய உக்திகளில் உள்ள ஸகாலித்யங்களை ப்ரகரணங்களில் எடுத்துரைக்க நேர்ந்து உரைத்தால் என்ன குற்றம்? ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பட்டர் தேசிகன் போல்வாரான மஹான்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை அவலீலையாகப் பரிபதம் தூஷித்துக்கொண்டே போது போக்குமவர், ஆரவாரிகளான அரும்பதவுரைகாரர்களின் அவத்யங்களை உள்ளபடியே அடியேன் எடுத்துக்காட்டும் விஷயத்தில் பரிதாபம் காட்டுவது 'ஸஞ்ஜதமெஷாபிணீ வீதாவரீவாஜெ‌ந தூஷ்ஞதி । ஜாஷாவாஜெகஜீவாதூ: ஈாஜூ–ஐஷ்ஞஹுாஷ்ஞதி" என்னும்போலேயிருக்கின்றது வாத்ஸல்யவிஷயத்தில் "யஸ்ய விவாகா:" இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டிருக்கின்ற சருதப்ரகாசிகையை "இடித்துத் தள்ளிவிடுவோம்" என்று கைகூசாமல் எழுதியுள்ளவர் வஸ்து ஸ்திதியை உரைக்கின்ற எம்மை இகழ்வது ஏற்குமோ? அதிகரண ஸாராவளியின் சிந்தாமணி வியாக்யானத்திலேயே பல அவத்யங்களிருப்பதாக ஸ்ரீமத் திருப்புட்குழி ஸ்வாமி ஸாதிப்பரென்று அவரது சிஷ்யர்கள் சொல்லி வருகிறார்கள் அது நயனாசார்யர் ஸாதித்ததன்று என்றும் அநந்தஸ்வாமி ஸாதிப்பராம் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய த்ரயஸாரத்தின் வியாக்கியானங்களிலும் இங்ஙனே சொல்லக்கூடிய அவகாசம் பெரிதுமுண்டென்று பெரியோர் பணிப்பர் விரும்பினால் அந்த அவத்யங்களை யெல்லாம் ஸ்பஷ்டமாகவே யெடுத்துக் காட்டுவேன் 'புலிக்குத் தன்காடு புறங்காடு இல்லை" என்று இவர் எழுதுவது ஸத்யமாய இவர் திறத்திலேயே இணங்கும் ஆசார்யர்களில் தேசிகன், மணவாள மாமுனிகள் வரையிலுள்ள பூருவர்களின் ஸகல ஸ்ரீஸூக்திகளையும் த்ரிகரண சுத்தியுடன் சிரஸா வஹிப்பவன் அடியேன். இவரொருவரே ஸ்வதந்திரமான சில கொள்கைகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, அதற்கிணங்காத ஸ்ரீஸூக்தி எந்த ஆசார்யருடையதாக இருந்தாலும் நிராகரணீயமாய பரமஜுகுப்ஸநீயமாய உதறித் தள்ளுபவர் இப்படிப்பட்ட விவர் சில ஆரவாரிகோக்திகளின் உண்மையான நிலைமையை எடுத்துரைக்கும் எம்மீது குறை கூறுதல் சில பாமரர்களுக்குத்தான் பரசமஸநீயமாகும்

ஸ்ரீமத் கரூர் ஸ்வாமி பரமபதித்து 60, 70, வருஷங்களான பிறகே நூறு வருஷந்தான் இருக்கட்டுமே. இருநூறு வருஷ

மாயின வெனறாலும எமககு விபரதிபததி இலலை.
தாவதா கிஜஹொ தஸ்ய வஹ்வ்யாவாயெஷ்ய மண்யதா।
ஸம்ஹவெசு? ஊஸ்ய தத்ராபா, காஜம் ஹொஸ்ய உஹாஉதி:॥
ஸஹஸ்ரகிரணீ தஸ்ய ஸ்யாநஹொவக்யதிக்ஷா।
ஸந்த்வ வரூ ஹயாம்ஸ ரூம்ஜூபா உவகாரகா:॥

ஸ்ரீ சஙகராசாரயஸவாமிகள, விதயாரணய ஸவாமிகள, அபபய தீக்ஷிதா முதலானாரும உலகுககு மஹோபகாரஙகளைச செயதிருபப வாகள இநத உபகாரஙகள உணமையில வாசாமகோசரம ஆவறறுககாக அவாகள பககல ஆசாரயதவ பாதி பததியை ஸ்ரீ கோபாலாசாரய ஸவாமி தாமும பணணக காணோம மைஸூா அனநதாழவானைக காடடிலுமா வேறொருவா எமபெருமானா தாசனததிறகு மஹோபகாரகராகத தேறப போகிறா? கருதஜ ஞதையைச செலுததவேணடா மெனபாராருமிலலை தேவப பெருமானுககு ஆழவாா பாடலிலலை யெனகிற நிராதார துரா கரஹததில தலை நிறபவாகள கரூா ஸவாமியைப பூாவாசாரய கோஷடியிலே நிறுததி (அலலது, அவாகடகும மேலான பதவியில நிறுததி) ஆராதிகக விருமபினால தாராளமாக ஆராதிககடடுமே திரியுங கலியுகமெனறு ஆழவா ரருளிசசெயததற கிணஙகப பூாவாசாாயாகளுககுத திரஸகாரமும ஆதுநிகாகளுககுப புரஸகார மும ஏறபடவேணடியது மிகவும அவசியமே. ஹவிஷ்யந்த்யரொா தாரஃ எனறது அனுஷடானததிறகு வர வேணடாவோ? எதிா காலம எபபோதும எதிாகாலமாகவே யிருககலாகுமோ?

3 ஸ்ரீமத ரஹஸயதரயஸார பரமாணததிரடடின ஆராயசசி எனறு அடியேன வெளியிடடிருககினற ஒரு ஸஞசிகையினமீது திருவெழுததுசசாதத ஆரமபிததிருககிறா ஸ்ரீகோபாலாாய நணபா திருககுடநதையில வாழும ஸ்ரீ உ வே வி கே ராமானுஜாசாரய ஸவாமிகள மிகவும மஹநீயரெனபதையும, அவா திரு நக்ஷததிரம நிரமபியவராய மிகவும அசகதரான நிலைமையிலும பல புஸதக வெளியீடுகளை இடைவிடாது செயதுகொணடே நலல போது போககுபவா எனபதையும மறறும அவரது பல புகழசசிகளையும அடியேனே எழுதி வெளியிடடிருககினறேன. லோகோபகாரததிற

கென்று பெரும் பொருட் செலவு செய்து வெளியிடப்படுகின்ற அவரது புத்தகங்களில் பிழைகள் இல்லாதிருந்தால்தான் உண்மையான லோகோபகாரமாகும் என்றெண்ணியே அவரது பதிப்பொன்றில் ஸ்தாலீபுலாக ந்யாயமாகச் சில குற்றங் குறைகளை எடுத்துக் காட்டினேன் 'கண் அடியோடு தெரியாத வயோவ்ருத்தராய அஜாத சத்ருவான அந்தப் பெரியாருடைய பதிப்பில் இந்த யுவா அவத்யம் காட்டுவதைத் தெய்வம் ஸஹிக்குமா? உலகம் ஸஹிக்குமா?' என்று மாய்ந்து போகிறார் ஸ்ரீ கோபாலாசார்யார் அந்த ஆராய்ச்சிப் புத்தகத்தின் முடிவில் (பக்கம் 14 ல்) அடியேன் வெளியிட்டுள்ள முக்கியமானதோர் விஜ்ஞாபனத்தைக் குறிக் கொள்பவர்கள் "மிகவும் யுக்தமும் ஆவச்யகமுமான ப்ரவ்ருத்தியே இது" என்று தலை துலுக்கி மெச்சுவார்கள், அப்படியே பல பெரியோர் மெச்சுகின்றார்கள் அடியேன் எழுதியுள்ள விஷயங்களை நெஞ்சில் வாங்கிக்கொள்ளவும் வல்லரல்லாதார் வயிறெரிவதில் அடியேனுக்கு என்ன அவஸரதம்?

ஸ்ரீமத் வி கே ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமிகள் வெளியிட்டுள்ள கீதாபாஷ்யவுரைப்பதிப்பின் முகவுரையில் (பக்கம் 18ல் புட்நோட்டில்) "ஒன்றில் குற்றமிருப்பதாக ஒருவர் எழுதினால் உண்மையைக் கண்டுபிடிக்கவேணு மென்று ஆசைப்படுகிறவர்கள் அதை நன்றாய் கவனிக்கவேணும், தூஷித்ததாக நினைக்கக்கூடாது" என்று அழகாக எழுதியுள்ளது ஏனோ இவர்கண்ணில் தென்படவில்லை. அதே கீதாபாஷ்யப் பதிப்பில் (பக்கம் 54ல்) *த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:* என்கிற கீதா ச்லோகத்திற்கு உரை யெழுதினற அந்தஸ்வாமி—

"கும்பகோணம் முதலான பெரிய ஸ்தலங்களில் கூலிவேலை செய்கிறவர்களுக்காக கள்ளுக்கடைகள் இருக்கவேண்டியது அப்படி இல்லாவிட்டால், கள்ளுஇல்லாவிட்டால் தாங்கமுடியாதவர்கள் கள்ளுக்கடை இருக்கும் ஊர்களுக்குப் போய், கும்பகோணத்திலபோல தொழில் அகப்படாமல், உத்ஸவ காலத்தில் ஆராவமுதனை கருடவாஹனத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணுகிற பாக்கியத்தையும், அதினாலுண்டாகும் புண்ணியத்தையும் இழந்து போவார்கள்"

என்று எழுதிவைத்திருக்கின்ற வார்த்தைகளை இந்த ஸ்ரீகோபாலாரயர் ஒரு ஸபையில் வாசித்துக்காட்டி "இப்படியும் ஒரு மஹான் எழுதுவாரா? பரமபரிசுத்தமான கீதாபாஷ்யத்தில், ஆராவமுதன் ஸந்நிதியில் கள்ளுக்கடை வைக்க வேணுமென்று காமயவார்த்தையைக் கைகூசாமல் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எப்படி எழுதினார்?" என்று உத்கோஷித்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட விஷயங்களைப்பற்றி அடியேன் எழுத வந்தேனல்லேன்.

நன்றாக வெளிக்கண் தெரியப்பெற்றவரும் யுவாக்களில் தலைவரும் ஸுஜாத சத்ருவுமாகிய ஒரு மஹாநுபாவரைக் குறித்தே அடியேன் எழுதியிருக்கின்றேனென்பது இவர் கண்ணில் படாதது ஏனோ? பல வம்புதும்புக் கடிதங்களை ப்ரசுரஞ் செய்வதையே போதுபோக்காகக் கொண்டிருக்கும்வர் விஷய ஸாஸனைகளில் வெளிவராது பதுங்கி நிற்பது ஏனோ? வாவதூகராகிய கோபாலாரய ஸ்வாமி தமது தொழில் முறைமையில் அணைவாகும் ப்ரதிநிதியாக எழுந்தருளினாரா போலும். பொறுமையை யொழித்த பண்டிதர்கள் ஒருகாலும் இவருடைய எழுத்துக்களில் ஈஷத்தும் மனங் கனியாரகளென்று குடப்பாம்பில் கையிட்டுரைப்பேன்.

இவர் அடியேனை நோக்கி எழுதும்போது (பக்கம் 51-ல்)— "எழுத்த தெரியும்படி ஈச்வரன் கொடுத்த சக்திக்கு அரும் பெரியோரை இகழுவதில்தானோ விநியோகம்?" என்கிறார். அடியேனுடைய சக்தியானது அரிய பெரிய உலக வுபகாரங்களிலேயே இருபது வருஷமாக உபயோகப்பட்டுவருகின்ற தென்பதை உலகமறியும். எம்பெருமான் *ஸம்பவாமி யுகே யுகே* என்றபோது தன் திருவவதாரத்திற்கு மூவகைப் பயன்களை வெளியிட்டருளினன். அவற்றுள் மத்யஸ்தமாகக் காணகின்ற பலன் ஸாதுக்களுக்கு ஆசம்ஸநீயமேயாகும். அதனை அவனடியார்களும் கொள்ளப் ப்ராப்தம். 'சடங்காவாயடங்கிட' இடையிடையே அடியேன் எழுதுகின்ற நூல்களும் விவேகிகளுக்கு ஹ்ருதயங்கமங்களே. "ஸ்வயம் தரித்ருக்ஷத்ரைஃ க்ரேவாரா நவேஸ்வ தாரயேத்?" என்று ஸ்ரீ வேங்கடாத்வரி பணித்தபடியே தம்முடைய அவத்யங்களைப் பரிஹரித்துக்கொள்ள கில்லாதவிவர் அநாவச்யக—அஸாத்ய—ப்ரவ்ருத்திகளிலே தலையிட்டுக்கொள்வது ஏதுக்கு? நிற்க

அடியேனுடைய திரட்டாராய்ச்சி நூலில் (பக்கம் 5 ல்) “சுநிஸ்சயாவி ஸம்ஸ்ரேஷ்டா உஹதேவ ஹி வாவக:” என்பதற்குப் பொருளெழுதிய திரட்டுக்காரர் அபிப்ராயத்தை விட்டுப் பொருளுரைத்திருப்பது விபரீதார்த்தக மென்று காட்டியிருந்தேன் ‘அது ஏதோ கைப்பிசகினால் விட்டுப்போயிற்று’ என்று கோபாலாசார்யர் ஸமாதான மெழுதுகிறார் இது அழகியதே. இவ்வளவோடு நில்லாமல் ப்ரஸங்கங்களை அதிகரமித்துச் செல்வது அழகோ? ‘உசுவர்’ என்று அடியேன் எழுதியிருந்த ஒரு பத்தில் தகார விசுவமில்லையென்பதைப் பெரிய குற்றமாகக் காட்டியிருந்த வொரு வித்வானைத் தோளமீதுகொண்ட இவர், அடியேனை பரகருத விஷயத்திற்காகச் சிரமீதுகொள்ள வேண்டாவோ? தட்ஸத புத்தி யுடன் வருவது உண்மையாயிருந்தால் அப்படியன்றோ வரவேணும் ‘தத்துவ பாகங்களைத் திருத்த வந்தாரோ இவர்’ என்று அடியேனை நோக்கிக் கேட்கின்றார் இவர் தம் திருவுள்ளத்தில் எதைத் தத்துவ பாகமாக நினைத்திருக்கின்றாரென்று தெரியவேணும் தேசிகன் “வகாரவஸ்யம் நம” என்று ஒரு காந்த மருளிச்செய்தது எதற்காகவென்று இவரையே கேட்போம்

“குயுக்தியால் வீண வம்புக்காக” இத்தியாதி வார்த்தைகளை ஸ்ரீ கோபாலாசார்யர் அடியேன் திறந்து எழுதுவது தகும் தகும் ஏனெனில், விஷய சாசனைகளில் வாத்ஸல்ய விஜயத்வஜத்தினுலும் வாஉவெஉவிசுவவாரசாயநக்ஷையினுலும் (வ்யாஸொஹ வ்ஸௌஷ்யத்தினுலும்) இவரை நன்கு வாயமாளப் பண்ணியிருக்கின்ற அடியேன் விஷயத்தில் இவர்க்குள்ள உத்வேகம் இப்படிப்பட்ட சொற்களை வெளியிட்டுத்தானே சாந்தி பெற வேணும் அந்தோ! என் செய்வர் பாவம்!! அடியேனுடைய ஸஞ்சிகைகளைத் திருப்பித் திருப்பிக் கடாக்ஷித்தருளுகிறார் ஒரு அக்ஷரத்திற்கும் மறுப்புரைக்க வாய்திறக்கவும் வழியில்லை. “பிறகு விஸ்தாரமாக பதில் எழுதுவோம்” என்று அட்டைமீது வெளியிட்டுவிட்டுத் தமக்கு அவசியமல்லாத விஷயங்களிற் புகுந்து பரிதபிக்கிறார் ஏனோ இவர்க்கு இந்த விதி?

அபூர்வமாகவும் ரஸ்யமாகவும் பல விஷயங்கள் தாம் கர்ஹித் திருப்பதாக அபிமானிக்கிறார். அது வ்யர்த்தமான அபிமானமே

யென்பதை இரண்டொரு விஷயங்களைக் காட்டி இங்கு விசதமாக்கு கின்றேன். சென்ற வாரத்தில் இப் பெரியாருக்கு அடியேன் விடுத்திருந்த வொரு விண்ணப்பத்தில் "த்ரிம்சதி ஸ்திரம்ஸ்ரிஸ:" என்ற ஸ்ரீஸங்கல்ப ஸூர்யோதய ச்லோகார்த்தத்தைக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அதன் நான்காவது பாதம் "நிவ்ருத்திஜுஷி யஜ்ஞ தத்த்வஸ்த விநிக்ரஹ:" என்பது. இதற்கு அடியேன் ஒரு அர்த்தமும் எழுதியிருக்கவில்லை. ஆனாலும் தத்த்வவிநிக்ரஹ: என்பதற்கு, தத்வவித்துக்களான பாகவதோத்தமர்களால் செய்யப்படுகிற நிக்ரஹம் என்றே அடியேன் பொருள் க்ரஹித்திருப்பது.

இப்படியேதான் ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான்களனைவரும் க்ரஹித்திருப்பர்கள். இந்த ஸ்வாமி அடியேனுக்கு விடுத்த உத்தர பத்திரிகையில் எழுதியுள்ளார்—"தத்வவித்துக்களை நாம் நிக்ரஹிப்பது என்று அர்த்தம் கொள்ளவேணும், ஏனென்றால் நிர்பயம் அஜ்ஞாத நிக்ரஹராகிய தத்வவித்துக்கள் நம்மை நிக்ரஹிக்க ப்ரஸக்தி யில்லாமையால் 'தத்வவித்துக்களால் செய்யப்படுகிற நிக்ரஹம்' என்று பொருள் கொள்ள ப்ரஸக்தியே கிடையாது" என்று.

இவருடைய ரஸிகத்வத்தையும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையின் சுவடறியுந் தன்மையையும் இஃதொன்றிலேயே விவேகிகள் கண்டு கொள்ளலாம். நிக்ரஹம் என்பது அநுக்ரஹத்திற்கு எதிரிடையான சொல். அநுக்ரஹம் செய்ய யார் அதிகாரிகளோ அவர்கள் தாம் நிக்ரஹம் செய்வதற்கும் அதிகாரிகளாவர். நீசர்களான நாம் மஹான்களை எப்படி அநுக்ரஹிக்க முடியாதோ அப்படி நிக்ரஹிக்கவும் முடியாதென்பது சொல்லவும் வேணுமோ? ஆசார்யன் சிஷ்யனை நிக்ரஹித்தானென்று வசநவ்யக்தியுளது. இங்ஙனம், சிஷ்யன் ஆசார்யனை நிக்ரஹித்தானென்று சொல்வதாக இவ்வுலகில் இது வரை எங்கும் கேட்டதில்லை. வேதத்திலும் "ஹோத்ருவ்ய நிக்ரஹணாதி" போலவன வாசகங்கள் பலவுள்ளன. உத்துங்க விஷயத்தில் அதமனுடைய அபசாரத்தை நிக்ரஹ சப்தத்தால் ஒரு விவேகியும் சொல்ல விரும்பான். இப்படியிருக்க இவர் மஹார்த்தம் கண்டுபிடித்து விட்டதாக ஸ்வப்ரேக்ஷாத்ருடமாகவே

எழுதித் தம்முடைய பரம பாண்டித்யத்தை ப்ரகாசப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார். 'எல்லாம் தலைகீழ்' என்பது இவர் விஷயத்திலா? அடியேன் விஷயத்திலா? என்பதைத் தடஸ்தர்களே நிஷ்கர்ஷிக்கலாம். ஸ்ரீ தேசிகனுடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் இவர் தலையிட்டு அவத்யமான அர்த்தங்களைச் செய்யவேண்டா என்பதை மீண்டும் கைகூப்பி வேண்டுகின்றேன்.

இங்ஙனமே மற்றொரு விஷயமும் பண்டித போக்யமாகக் காட்டுகின்றேன். காண்மின் கண்ணுடையீர்!. இப்போது இந்த ஸ்வாமி வெளியிட்டுவரும் வைராக்ய பஞ்சகவுரையில் (பக்கம் 29ல்) "நாஸ்தி பித்ரார்ஜிதம் கிஞ்சித் ந மயா கிஞ்சிதார்ஜிதம் ।
அஸ்தி மே ஹஸ்திஶைலாக்ரே வஸ்து பைதாமஹம் தநம் ॥"
என்கிற ச்லோகத்திற்கு அர்த்தமெழுதியிருக்கும் அழகைக் காணீர்;

> "என்தகப்பனாரும் நான்சொல்லப்போகும் என்னுடைய தனத்தை ஸம்பாதித்தவர் அல்லர்; அவர் தகப்பனார் முதலியோர்களும் ஸம்பாதித்தது அல்ல."

என்று எழுதியுள்ளார். இது எந்த ஸ்ரீஸூக்திக்கு அர்த்தமோ அறியோம். தேசிகன் மூலத்தில் ப்ரயோகித்திருக்கின்ற நாஸ்தியும் நவ்வும் அத்யந்தாபாவார்த்தத்தில் ப்ரயுக்தங்களேயன்றி அந்யோந்யாபாவார்த்தத்தில் ப்ரயுக்தங்களல்ல. இது ரகுவம்சம் வாசிக்கிற ஒரு சிறு மாணாக்கனுக்கும் எளிதாகப் புலனாகும் விஷயம்.

'எனக்கு ஸ்வயமார்ஜிதமான தனமும் கிடையாது, பித்ரார்ஜிதமான தனமுங்கிடையாது' என்று சொல்வதன்றோ பூர்வார்த்தத்தில் உள்ளது. இவரெழுதுவது அப்படியில்லையே. "ஹஸ்திசைலாக்ரத்திலுள்ள தேவப்பெருமாளாகிற செல்வம் நான்படைத்ததுமன்று, என்தந்தை படைத்ததுமன்று" என்று எழுதுகிறாரே; இதற்கு இங்கு ப்ரஸக்திலேசமாவது உண்டாவென்று பாருங்கள். ஹஸ்திசைலாக்ரஸ்தாயியான வஸ்துவைப்பற்றிப் பூர்வார்த்தத்தில் ஸ்மரணமே கிடையாதே. தத்விஷயமான ப்ரஸங்கத்தைப் பூர்வார்த்தவுரையில் இவர் ஏதுக்குப் பண்ணுகிறார்? இதைவிட அஸமஞ்ஜஸம் வேறுண்டோ? இதற்கு இவர் என்ன சொல்லுவ

றென்றால் "பதவுரையில் ஸரியாக எழுதியிருக்கிறேனே" என்பர்; அது இவருடையதன்று என்பது கூடாநதையில் ஏற்கனவே வெளிவந்திருக்கின்ற வைராக்யபஞ்சக வியாக்கியானத்தினால் விசதமாகும் அப்படிப்பட்ட பதவுரையைப் பார்த்து வைத்தும் இவர்க்கு விபரீதமான பொருளே தோன்றுகின்றதென்றால் இனி இவருடைய மேதாவிலாஸத்தைப்பற்றி நாம் விரித்துரைக்க வேண்டுவதுண்டோ? இது சிறிய விஷயமா, பெரிய விஷயமா, பாருங்கள்

இவருடைய புத்தி ருஜுவான வழியில் புகுகிறதா? விபரீதமான வழியிலபுகுகிறதா? என்று தெரிந்து கொள்வதற்கு இவ்விஷயமொன்றே $ போதுங்கிடீர் இப்படிப்பட்ட பரம ஹேயமான அர்த்தங்களை யெழுதிவிட்டுத் தமக்குமேல் ரஸமாகஉரைபோர் உலகத்திலேயே கிடையாரென்று இறுமாப்புக் கொள்கின்றார். இது நிற்க

அடியேனுடைய திரட்டாராய்ச்சியில்(பக்கம் 4ல) 'மூலத்தில் இல்லாத பதங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு அர்த்தமெழுதுவர்" என்ற மகுடத்தின்கீழ் வ்யாகரணவித்வான்கள் சிரமேற்கொள்ள வேண்டிய ஒரு விஷயம் எழுதியிருக்கின்றேன் அதில் புகுந்து பேசுவதற்கு இவர்க்குச் சிறிதும் அதிகாரமில்லை இவர் தாம் தமமை ஸ்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரராக நினைத்திருக்கையாலே எந்த விசாரத்திலும் தாராளமாகப் புக விரும்பி இதிலும் வாய்வைத்து மஹாகோலாஹலங்கள் செய்துள்ளார் இங்கு விஷயமென்னவென்றால் ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவத்தில் „ஃ௵ஃ ... ஃ" என்றதற்கு 'நித்யஸூரிகளுடன் எப்போது நான் சேருவேன்" என்று திரட்டுக்காரர் எழுதியிருந்த பொருள் வியாகரணத்திற்குச் சேராது, 'எப்போது' என்பதற்கு வாசகமான பதம் மூலத்தில் இல்லை, கொண்டு கூட்டுவோமென்றாலும் மேலுள்ள க்ரியாபதமானது ஆசீ

$ ஸ்ரீகோபாலார்யருடைய பதிப்புகளில் இப்படிப்பட்ட அஸம்பத்த லேகநங்கள் ஆயிரக்கணக்காக வுண்டென்பதை ஸமயம் வாய்க்குங்கால் விரிவுக்கஞ்சாமல் நிரூபிப்பேன் முன்ஸஞ்சிகைகளிலும் இங்ஙனே பல நிரூபித்தேயிருக்கின்றேன் எதற்கும் அநுத்தரமே இவர்க்கு சரணம

விஙருபமாதலால அதன சோககையை ஸஹிககவேமாட்டாா்து— எனபது அடியே னெழுதியிருநதது இஙகும கைககூபபவேணடுவது தவிர வேறு கதியிலலை அபபடியிருநதும இவா ஸமாததநம பணண வருகிறாா எஙஙனே யெனனில, திரட்டுககாரா பதவுரை கூறவநதவரலலா, தாதபாயமே உணாதத வநதவா, பாகரணத திறகுப பொருநத உரைககவேணடு மாதலால கீழ சலோகஙகள சிலவறறில [கஷா கஷா] எனறு ஆழவானே கூறியிருபபதால அதிமாதரம தவரையோடே கூடியிருககினற அவருடைய திரு வுளளததிறகுச சேர இபபடிததான உரைககவேணடும—எனகிறாா. இதுதான * கும்பகாணே பகாரோஸதிவாகயாாதத மெனபது. ஸதோததரகரநதததில பரகரணமெனறு ஒனறுணடோ? ஒவ வொரு சலோகததில ஒவவொருவிதமான கீாததநம இதில பூாவோததரஸமநவயகரமம யாதொனறும கிடையாது ஆழவாா ஸ்ரீஸூகதிகளிலும ஒரு பாசுரததில அளவு கடநத தவரை விளங கும, அடுததபாசுரததில சிறிது ஆறுதலான பேசசு வரும இஙஙனே ஸ்ரீஸூகதி முறைமைகள பலவிதம உளள சபதததிறகு நாம உளளபடி அாததம உரைககவேணடுமததனை. அபபடி உரைகக விலலை எனறால அது அஜஞாநததையும அநயதாஜஞாநததையும காட்டுமேயலலது வேறொனறையுங காட்டாது மூலவகதாவுககு துராதிரயம விவகஷிதமானால அதைக காட்டககூடிய சபதபர யோகம அவாககுத தெரியாதோ? இவாகளுககுளள அஸாமாதத யததை மூலவகதாககள பேரிலும ஏறிடப பாாபபது மிகவியபபே! ஆழவாாகள ஒரேபதிகததினுள "அடையபபெறுவேனோ?—அடை யக்கடவேன—எபபோது அடைவேன?—அடைநதுவிட்டேன— அடையாமல எபபடியிருபபேன?—அடைவதறகு வழியுணடோ?— நாளைவது அடையப போகிறதாவது—அடையப பெறலாகுமா?" எனறிபபடிபபட்ட வசநவயகதிகளைப பாசுரஙகளில அமைததிருக கக காணகினறோம இஙகு எதைக கொணடு எதன பொருளை மாறறுவது? மாறறுதறகு யாருககதிகாரம? ஒரு ஆசிரியரும மாறறவுமிலலை. "திரட்டுககாரா ஆராயசசியினறியே எழுதிவிட் டாா" எனறு ஒருவாாததையில முடிகக வேணடிய விஷய.மிது மனம போனபடி நாம எதையும எழுதிவிடலாம' எனறு

ஸ்ரீகோபாலராயா துணிவு கொள்ளுகிறார் பாவம்! அடியேனு டைய வாழ்நாளில் அதை அவர் ஜீரணித்துக் கொள்ள முடியா தென்பது திண்ணம் திண்ணம்.

இந்த ப்ரஸங்கத்தினிடையில் (பக்கம் 54ல்) ஸ்ரீகோபாலராயர் "காந்திஸ்ஸௌஸ்வர ஸாம்ராஜ்ய ஸ்ரீ: வாக்ஷேத்ர வாரண யித்ரும் கிமு வக்ஷ்யேத்" என்ற ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவ ஸ்லோகத்திற்கு அர்த்தமெழுதியுள்ளார் காண்மின்,—

"உம்முடைய காந்தியானது எங்கண்களுக்குப் பாரணை செய்ய ஸக்யமாகுமோ?" என்று இதை மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்ப்பவர்கட்கு இதில் ஒரு அவத்யமும் தோன்றாது. உண்மை யாகவுள்ள குற்றம் அடியேனுடைய ஸூக்ஷ்மத்ருஷ்டியிலேயே தோன் றித்தீரும். இங்கே 'சக்யமாகுமோ?' என்று இவர் எழுதி யிருப்பது ஒவ்வாது. 'காந்தியானது சக்ய மாகுமோ?' என்றால் என்ன அர்த்தம்? சக்தம் என்று ஒரு பதம், சக்யம் என்று ஒரு பதம் இரண்டுக்கும் பொருள்வாசி பெரிதுமுண்டு. அர்த்தத் தில் பதம் சக்தம்; பதத்திற்கு அர்த்தம் சக்யம். காரணவஸ்து சக்தம், கார்யவஸ்து சக்யம். இந்த நிரூபணங்கள் நுண்ணறிவோடு கூடிய சாஸ்த்ரவாஸனையில்லாதார்க்குச் சிறிதும் ரஸிக்கமாட்டாது. "ஸ்ரீர்த்ரிஷு ந பாண்டித்யம் ஜநயதி" என்று கொண்டு இப்படிப்பட்ட விஷயங்களை ஸமயங்களில் எழுதிவருகின்றேன்.

"காந்தியானது கண்களுக்குத் தருப்தி செய்ப சக்யமாகுமா?" என்கிற கோபாலராயருடைய வாசகம் ஸர்வாத்மநா அஸங்கதம். 'காந்தியானது கண்களுக்குத் தருப்தி செய்ய சக்தமாகுமா?' என்ன வேணும். "ஸக்யாரவிந்தஸுஹ்ருதஸ் கண்வாஹ்ரீ ஸ்ரீநித்ரும் ஜாநாதி ... நித்ரும் வய ந:॥" என்பது சாகுந்தளநாடகத்தில் காளிதாஸருடைய ஒரு சலோகம் இதனை ஊன்றி நோக்குக "ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸ்யாத் கிமு வக்ஷ்யேத் நய:" என்பது தேசிக திவ்யஸூக்தி சக்யபத ப்ரயோக ஸ்தலத்தையும் சக்த பத ப்ரயோக ஸ்தலத்தையும் காட்டி விட்டேன் உபாத்யாயர் என்னை உத்தீர்ணைக்குவதற்கு சக்தரா?

என்று கேட்கலாமே தவிர சக்யமா? என்று கேட்கலாகாது. அப்படியேதான் இங்கும்.—வார்த்தை சொல்லத் தெரியாதவர்கள் பலர் பெரியவர்களிடத்தில் மிகவும் மரியாதையாகப் பேசுவது போல் நினைத்து "ஸ்வாமியைக் கொஞ்சம் அபசாரப்படுத்து கிறேன், க்ஷமிக்கவேணும்" என்பர். இப்படிப்பட்ட அவிவேகிதர மணீய வார்த்தைகள் நமது கோபாலார்யருடைய சுவடிகளில் பலகோடி நூறாயிரம்.

அந்தஸ்வாமிக்கும் அடியேனுக்கும் வாதிவாதிவாவம் ஏற்பட்டிருப்பதால் அக் காரணமாக இங்ஙனே அடியேன் எழுது வதாய்ச் சிலர் நினைக்கலாம். காரணம் அதுவே யெனினும், அடியேன் எழுதும் விஷயம் ஒவ்வொன்றும் பிரளயத்திலும் அசைய மாட்டாதென்பது அறிஞர்கட்டுக் குறிப்பிற் கொள்ளத்தக்கது.
, வாக்யேஷ்வேவ ஹ்ருஹம்ஷ்தகம் நவாவயதி ஸாமஸா: ,।
தஸ்மேஷவ ஊாஸலுவிதம் முநஷ்டநூஉவி முாவஷ ॥

'சக்யமாகுமோ' என்கிற சொல் மிகச்சிறிதேயாயினும் நுண் ணறிவாளர்க்கு இது மிகப் பெரிய விஷயம். யாதவ மென்ன? வ்ருத்யாய மென்ன? எதற்கு எங்கே அந்வயம்? சாப்த போதம் எப்படி? என்று வினவப்புகுந்தால் * சுஸாகருணா வளராணிகேஷாழ சுயமேயேவ நதாபஸவரி * என்றாற் போன்ற விடை யொன்றையே நமது நண்பர் அளிக்கவல்லவரென் பதில் என்ன ஸந்தேஹம்.

இந்த ப்ரஸங்க மத்யத்திலேயே ஸ்ரீ கோபாலார்யர் ஸ்வாதி என்று ஒரு லோட்ரூபம் ஆழ்வான் ப்ரயோகித்திருப்பதாக (பக்கம் 54-ல்) எழுதுகிறார். இப்படிப்பட்ட ஒரு பத ஸ்வரூபம் லோகத்தி லேயே கண்டதில்லை. (வேதத்திலும் கண்டதில்லை.) ஸர்வாத்மநா அஸத்தான ஒரு பதத்தை இவர் ஆழ்வான் ஸ்ரீ ஸூக்தியில் நுழைக்கப் புகுவது மிக்க ஸாஹஸம். ஸ்துதி என்று சொல்லுகிறே மாகையாலே ஸ்துவாநி என்றுதான் லோட்ரூபமிருக்கவேணு மென்று இவர் க்ரஹித்துவிட்டார். முதலெழுத்து போகட்டும்; முடிவெழுத்தாவது சுத்தமோ என்று பார்த்தால் அந்தோ! அதுவு

யிலிலே இவர் காட்டும் ஆழ்வாரன சலோகத்தில் வயம் என்பது காதரு பதமாதலால் அது எங்ஙனே 'ஓட்டும்? இத்தனை ஆராய்ச்சியில்லாத மஹாநுபாவர் அடியேனை காஹிக்கப் புறப்பட்டதை நினைதோறும் சொல்லுந்தோறும் நெஞ்சிடிந்துகும் (இங்கே உள்ள ரூபம் ஸ்வாஉ—ஸதவாம் என்பதே)

'4 இனி, மேலே செல்வோம் திரட்டாராய்ச்சியில் "அநாவசயகமான பிழை திருத்தங்கள்" என்ற தலைப்பின் கீழ்ச் சில நுட்பங்கள் காட்டியுள்ளேன அவற்றையும் பழிக்கப் புகுந்திருக்கின்றார் திரட்டுக்காரர் கூப்பீடு என்ற வொரு பதத்தை முதலிலே யெழுதிப் பிறகு பிழைதிருத்தத்தில் அதைக் கூப்பாடு என்த் திருத்தியுள்ளார்; இரண்டு சொற்களும் சுத்தமே யாதலால் திருத்தம் வேண்டா என்பது அடியே னெழுதியுள்ளது இங்கே கோபாலாயருடைய ஸமாதான மென்னவென்றால், இரண்டு சொற்களும் சுத்தமே யானாலும் திரட்டுக்காரர்க்கு உத்தேசயமான பதம் கூப்பாடு என்பதே யாதலால் அது தோன்றவே திருத்தஞ் செய்யப்பட்டது என்பதாம். இதுவும் விபரீதம். சுத்தா சுத்த பத்ரிகை என்றும் பிழைதிருத்தம் என்றும் மகுடம் வைத்து அசுத்தம் என்கிற வகுப்பின் கீழ் கூப்பீடு என்ற சொல்லை யெழுதி சுத்தமென்கிற வகுப்பின்கீழ் கூப்பாடு என்ற சொல்லை எழுதி யிருக்கும்வாக்கு இவர் எறிடும் ஸமாதானம் உபகாரக மாகுமோ? திண்ணையில் படுத்திருந்தவன் வேணுமென்றே கீழே யிறங்கியிருந்தாலும் 'உறக்கத்தில் நழுவி விழுந்திட்டேன்' என்று சொல்லி ஸமாதானம் பண்ணலாம் கீழே படுத்திருந்தவன் மேலே காணப்பட்டால் மேற்குறித்த விதமான ஸமாதானம் சொல்லலாகுமோ? நம் கோபாலாயர் அப்படியும் சொல்லலாமென்று கற்பிக்கிறார் போலும் ஹந்த! கிஉஸாயூ௦ வாவஉ௷காரூமணூாநாஃ?

பரஸ்துதஸதலத்தில் ஆராய்ச்சியில் நாம் எழுதியுள்ளவை தமிழ்ப்பண்டிதர்கள் தலைமேற்கொள்ள வுரியவை இரண்டு பாஷையிலும் நாமஜ்ஞான மில்லாதவர்கள் ஏதோ எழுதப் புகுவதும் அதற்கு நாம் விடையளிக்கப் புகுவதும் மிகக பரிதாபம். "அரஸிகெஷு கவிதவ நிவெஉநம் ஶிரஸி ஊவில ஊவில"

என்ன பராபதம "திரடடுககாரா உணமையான பிழைகளைககுத திருததம பதிபபிததிருநதால அழகாயிருககும, இனி அஙஙனம பதிபபிபபதானால பிழைதிருததம மாததிரம இருபது முபபது பாரஙகளுககாகும்" என்று நாம ஆராயசசியில (பககம 10ல) எழுதியிருநததைக கணட ஒரு தமிழ மகாவிதவான "உண மையைக கூசாது வெளியிடடவுமககு என தலையலலால கைமமாறி லேன" என உவநது திருமுகமருளியுளளார

"கண தெரியாத ஒரு காநதகாததா அசசிடும புஸதகததில 'ண'வுககும 'ந'வுககும வயதயாஸததை யெடுதது எழுதுவதி னழகை எனனெனறு சொலலுவது?" எனறு தொடஙகி (பககம 55ல) ஸ்ரீகோபாலாரயா எழுதியிருபபதும தவறு காநத காததா கண தெரியாதவரெனபது நமககுத தெரியும அது நமது ஆராயசசிநூலிலும குறிபபிடடபபடடேயுளது அநத ஸவாமி ஒருவரை ஸஹாய பூதராக வைததுககொணடு காரியம செயது வருகிறாராதலால அநத வயகதி உணமையான விதவானாக இருகக வேணுமெனறும, பல அவதயஙகளுககு அவகாசம கொடுதது எழுதுகினறவரைத துணைகொணடு செயயும காரியம உலகுககு உபகாரக மாகாததோடு ப்ரத்யுத அபகாரகமும ஆகிறதே! அஙஙனம ஆகாதபடி நோககிக கொளவது நனறு—எனறும நாம ஸபஷடமாக எழுதியிருககிறோமே

"தமிழபபாஷையில இலககணம பொருநதிய இலககிய நூலாக வைததுக கொளவதறகுத திரடடுகாரநதம எழுதபபட விலலையே! இதனமேல ஏதுககுக குறறம குறை கூறவேணும?" எனகிறார ஸ்ரீகோபாலாரயா இலககணக குறறம கூறுவதை நாம நெஞசிலும நினைககவிலலை இலலாத விஷயததை இவர ஏதுககு ஏறிடடுக கொணடு இகழகிறார? உணமையில பிழை யலலாதவறறைப பிழையாகப பரமிததுப பிழை திருத்தம் பதிப பிக்கபபடடிருநததனால பரஸஙகாத சிறிது இலக்கணத தததுவம காட்டினோம ஸ்ரீமத ரஹஸ்யத்ரயஸாரததில உதாஹரிககப படடுளள பரமாணஙகளுககுப பொருள விபரீதமாக எழுதபபட டுளளதெனபதை யனறோ நமது ஆராயசசிநூல காடடுவது. அவ விஷயததில ஸமாதானம சிறிதும ஏறவிலலையே.

5 ஊவாதனைவ தவ விபவஆயவலதா நித்யஶ்ரியா
ஸவதா கெஶவந தெஹி நித்யாஃ” எனற ஆழவான
ஸ்ரீஸூகதியில இரணடாவது பாதததிறகுத திரடடில உளள
பொருள பொருநதாதெனறு எழுதியிருநதேன இதறகு
ஸ்ரீகோபாலாாயா எழுதுகிற விநோததததை ஆராயவோம “நிதயம்
பரியா — எபபோதும பரியமாயிருககினறன” எனபது திரடடின
விவரணமே அது அாததமிலலாத போாததை யெனறுா,
நிதயவஸதுகெஷுநசஹிதாஃ எனறே உரைககவேணு மென
றும நாம எழுதியிருநதோம இஙஙனம நாம காடடியிருககிற
பொருளையே கோபாலாசாாயஸவாமி தாமும நெடுநாளாக கரஹித
திருநததாகவும இபபோது ஆராயநத பிறகு மறறொருவிதமான
அாததமும சொலலப பொருநதுகினறதாகவும எழுதுகிறுா.
இஙகே விவேகிகள ஜாகரூகாகளா யிருககவேணடும 'மறறொரு
அாததம—மறறொரு அாததம' எனறு இவா எழுதுகிறுரே,
அநத மறறொரு அாததம எனன வெனறு பாருஙகள ஒனறு
மிலலை அடியேன எழுதியுளள அாததததையேதான அவரும
முடிககிறுா 'எபபோதும பரியமாயிருககினறன' எனறுலும 'நித
யதவேந அபிமதஙகள' எனறுலும தாதபரியம ஒனறுதான எனறு
தலைககடடி யுளளாா இபபடிபபடடவிவா “மறறொரு அாதத
மும” எனறு எழுதுவது சேருமோ? “விவரணததில சபத
பேதமே யனறி அாதத பேதம அடியோடு இலலை” எனறு இவா
எழுதியிருககவேணடும இரணடு அாததம எனறே இவா தவறுக
கரஹிதது அநாததமசெயகிறுா இனி, 'இரணடுவகையான
அாததஙகளையும நான ஸபஷடமாக நிரூபிததே யிருககிறேனே'
என்று இவா சொலலவருவா அது பரமமாகததான முடிவு
பெறும ஒருகாலும இரணடுவகை தேறமாடடா தெனபது
விவேக குசலாகளுககு விசதமேயாகும அதுநிறக

திரடடுககாரா எழுதியுளள பொருள பொருநதிவிடுகிறதா
இலலையா ? எனறு விமாசிபபோம ஒருநாளும பொருநதாது.
ஏன ? கேணமின,— “நிதயாவிஷகளான” எனகிற பூரு
வாசாரியாகளின ஸ்ரீஸூகதிககு இவா எனன அாததம செயகிறு

றென்றால், நித்யபதத்தை இச்சையில் ஸாக்ஷாத்தாக விசேஷண மாக்கி நித்யமான [எப்போது முள்ளதான] இச்சையினாலே ஸித்தங்கள்—என்று பொருள் கொள்ளுகிறார் சாஸ்த்ர வாஸனையுள்ளவர்கள் இங்ஙனம் கொள்ளார்கள் இச்சா என்கிற பதம் ஸாகாங்க்ஷபதம் என்ன வென்கிற இச்சை? என்று கேள்வி பிறந்தே தீரும் 'எப்போதும் நான் இச்சிக்கிறேன்' என்று நிஷ்ப்ரகாரகமான வார்த்தையே ஓடாது இன்னபடியாக இச்சிக்கிறே னென்று சொல்லித் தீரவேணடும். எப்போதும் இச்சைக்கு விஷயமென்றால், எவ்வகையான இச்சை? என்று ஆகாங்க்ஷை உதிக்கே தீருமாதலால் அதற்கு விடையளிக்க வேறொரு பதத்தைக் கொண்டாகவேண்டும் யாருடைய அர்த்தத்தில் கலேசமென்பதை இப்போது தெரிந்து கொள்க 'ஸந்தி த்வ வஸந்தி நித்வ ஜீ:' என்றால், எப்போதுமுள்ள புத்தி என்று எந்த மேதாவி அர்த்தம் கூறுவார்? "ஸநாதநாத வஜீய—ர" இத்யாதிகளைக் காணலாமே நித்யேச்சா என்றால் ஐஸ்ம் நித்யம்ஸ்ராஜித்ய நவ்வஸாயாதிகா - நித்யக்வரகாரிகா - ஐவா என்று அர்த்தம் கொள்ளலாகுமேயன்றி 'தொடர்ந்து வருகின்ற இச்சை' என்று கொள்ளலாகாது சப்தத்திற்கு இந்த சக்தி இல்லையென்று நாம சொல்லவில்லை ஆகாங்க்ஷையை அகற்றுமலிருப்பதாலும், அதை அகற்றுவதற்கு வேறொருபதத்தை இழுத்துப் போட்டுக்கொள்ள வேண்டியிருப்பதாலும் அங்ஙனம் கொள்ள வொண்ணாதென்கிறோம 'நித்ய மென்கிற இச்சை' என்றல்லது வேறுவிதமாக உரைக்க இடமில்லை 'அநித்யங்கள் அநித்யேச்சையாலே உத்பந்நங்கள்" என்கிற ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரஸூக்தியே இந்தத் தெளிவை நனகு பிரகாசிக்கும். உத்திவ்ராமஹாவசையியிலுள்ள இச்சையையன்றோ ஸ்வாமி தேசிகன் அநித்யேச்சையென்கிறார் 'அநித்ய மென்கிற இச்சை' என்றாலன்றிப் பொருந்தாதே

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் கடைசி அதிகரணத்தில் ஏதோ அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதாக அநுவதித்து எழுதியுள்ளார் ஸ்ரீகோபாலாசார். இங்கு 'குணங்களின் நித்யத்வமானது பரமபுருஷனுக்கு

நித்யேஷ்டம்” என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்திலுள்ளதாக இவர் எழுதுகிறார் இந்த ஒருவாக்யமே நமக்குப்போதும் ‘குணங்கள் பரமபுருஷனுக்கு நித்யேஷ்டம்’ என்றில்லையே. இச்சையில் விஷயபூதம் நித்யத்வமா? குணமா? என்று பாருங்கள். நித்யத்வமென்று நாம் சொல்லுகிறோம் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தியும் அப்படியேயிருப்பதாக இவரே காட்டுகிறார் இதனால், இந்த விசாரம் இன்னதென்றே இவர்க்குப் புலப்படவில்லை யென்பது நன்கு விளங்கவில்லையா? தமக்கு ப்ரதிகூலமானதைத் தாமே எடுத்துக்காட்டுகிறாரே

‘நித்யமாயிருக்கட்டுமென்று எப்பொழுது ஸங்கல்பிக்கிறது? புதிதாகவுண்டாகும் பொருளைப்பற்றி எப்படி ஸங்கல்பிக்கலாம்?” என்று அற்புதமான சில வினாக்களை ஸ்ரீகோபாலார்யர் வெளியிட்டுள்ளார் புதிதாக வுண்டாகும் பொருள் எது? என்று தெரிந்து கொண்டு விடையளிப்போம்.

மேற்குறித்த ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியில் நித்யம் என்கிற பதம் இரண்டாம் பாதத்தின் முதலிற் போலவே மூன்றாம் பாதத்தின் முதலிலுமிருப்பதால் இரண்டிடத்திலும் ஒரேவிதமாக இந்தப் பதத்தின் பொருளைக் கொள்ள வேண்டாவோ? த்ருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்களில் வெவ்வேறாகப் பொருளுரைக்க முடியுமோ?—என்கிறார் கோபாலார்யர் இதுவும் அஸங்கதம் நித்யம் என்கிற பதம் இரண்டிடத்திலும் ஸமானம் என்பதை மாத்திரம் இவர் பார்த்தாரே யல்லது அதற்கடுத்த பதம் வெவ்வேறாக வுள்ளதே யென்பதைப் பார்த்தாரல்லர் ஸமபிவ்யாஹ்ருத பதானுகுணமாகவன்றோ அர்த்தம் செய்யவேண்டும் ப்ரியா: என்ற பதமும் ஸ்வேதரவஸ்து நிஜஸ்வரூபா: என்ற பதமும் ஒரே அர்த்தத்தைக் கொண்டிருக்குமாகில் நித்யம் என்ற பதமும் அப்படியேயாகும் தவிரவும், இங்கு இவர் த்ருஷ்டாந்தம் தார்ஷ்டாந்திகம் என்ற சொற்களை ப்ரயோகிப்பதும் அஸமஞ்ஜஸம் பாதாரவிந்தம்—முகசந்த்ரன் என்கிற இடங்கள் போலன்று இங்குள்ளது பூர்வார்த்தத்தால் நித்யவஸ்து ஸாமாந்யலக்ஷணம் கூறி, உத்தரார்த்தத்தால் லக்ஷ்யவிசேஷ ஸமந்வயம் காட்டினபடி சாஸ்த்ரீய மர்யாதையைச் சிறிது மறியாமே

கைபோனபடி பெல்லாமெழுதிவந்து அறிஞர்க்கு அழகன்று.
ஸவர்விஷ்டஸர்விஷ்டாங் வஸந்தோஸவஸந்தாய்ரு

6 „தம்ஸெவம்ஸெ' என்கிற பட்டருடைய முகத்தகத்தில் „ ஸீதாஷிஷ ஐஐ விதி தஃ ” என்றவிடத்திற்குத் திரட்டுக்காரர் கொண்ட அந்வயமும் பொருளும் தவறு என்றெழுதியிருந்தோம். அது தவறுதான் என்றும், ஏதோ அநவதாநத்தினால் எழுதிவிட்டார் என்றும் ஸ்ரீகோபாலராயர் எழுதுகிறார் இது ப்ராமாணிகஸரணி. இப்படித்தான் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் இவர் எழுத வேண்டியவர். ஆயினும் பலவிடங்களில் ஆதமரவை வஞ்சிக்கிறார் இங்கு உண்மைக்கு இசைந்ததைப்பற்றி உவப்போம். ஆனாலும் இவர் அவ்வளவோடு நில்லாமல், வேறொரு ரஸமான பொருள் இருப்பதாகவும் 33-ஆண்டுகட்கு முன் அப்பொருளை ஒரு மஹாவித்வான் உபந்ய ஸிக்கத் தாம் கேட்டதாகவும் விவரித்திருக்கிறார் மிகவும் ரஸமான பொருளையும் அந்வயத்தையும் நாம் நழுவவிட்டதாகச் சொல்லுகிறார் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் இந்த பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியை நாம் விரிவாக விவரிக்கப்போகிறோமாதலால் இங்கு ஸங்க்ரஹித்துவிடுகிறோம் „ வஸொவஸநஜாஜிதரு ” என்கிற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தில் (வஸொ) என்று தனியாகப் பிரித்துவிட்டு, வஸநஜாஜிதம் என்று எடுத்துக்கொண்டு “ அலை மேலலை இடிமேலிடி என்னுமாபோலே காற்று மேலகாற்று குட்டிக்காற்று என்கிறது ” என்று பரமரஸமாக உபந்யஸித்த ஒரு பரபலபண்டிதருடைய உபந்யாஸத்தையே இவர் 33-வருஷங்களுக்குமுன் கேட்டருளினார் என்பதை ஸதபமாய நாம் நம்புகிறோம் இங்குத் திரட்டுக்காரர் எழுதினது தப்புதான் என்று இவர் நிர்விவாதமாக ஒப்புக்கொண்டானபிறகு இங்கு நமக்கு உபர்தியே உரியது ‘ரஸமான’ என்று இவர் கையால் எழுதினால் அது பரமவிரஸமாகவே யிருக்குமென்று விவேகிகள் திடமாக நிஷ்கர்ஷித்துக் கொள்வார்களாதலால் அந்த வைரஸ்யத்தை நிரூபிக்க நாம் ப்ரயாஸம்கொள்ளத் தேவையில்லை.

7 திரடடாராயசசியில (பககம 3ல) 'அநபேக்ஷிதஙகளை யெழுது வது" என்ற தலைபபின கீழ, , *ஸவஞஜாநவஸ்து யதாவம் ஸவஞஜயிஷ்யதி* என்கிற மஹா பாரத சலோகம அவவளவு மாததிரமே உதாஹரிககப்பட்டுள்ள விடததிறகு ஜிஜ்ஞாஸுககளுகக விபரீதாாததததை பரதபாயநம பணணககூடிய விவரணமுள்ளது என்று நாம எழுதியிருநதோம இதறகு ஸ்ரீ கோபாலாயர் இப்போது என்ன ஸமாதானம எழுதியுள்ளாரோ இதை முனனமே நாம எ்டுததுககொணடு (அதில பககம 4ல) கணடிததிருககிறோம பரமாணத திரட்டிறகுப பொருளுரைபபதெனறால ஒரு நியமம அவசியமிருககவேணடும மூலததில எவவளவு பாகம உதாஹரிககப பட்டுளதோ அவவளவுககு மாததிரமே பொருளுரைபபது—என்கிற நியமமாவது இருககவேணடும அலலது, பரமாணததின ஸவலப பாகம மாததிரமே மூலததில உதாஹரிககபபடடிருநதாலும எவவளவு அமஶததிறகு விவரணம எழுதினால வாசிபபவாகளுககு உபகாரமாகுமோ அவவளவு அமஶததிறகும பொருளுரைபபது— என்கிற நியமமாவது இருககவேணடும இரணடில ஒரு நியமமும் இநதத திரட்டுக்காராககு இலலை யெனபதே ஆராயசசியில நனகு நாம நிரூபிததிருபபது உணமையில இது பெரிய குறறம கரநத காரருடைய இஷ்டநதான நியாமகம என்று சொலவது பொருந தாது அசசுககூடததைக கொளவதும காகிதததைக கொளவதும அவருடைய இஷ்டததைப பொறுததிருககலாம கரநதததின அமைபபில ஒழுஙகீனம ஏறபடடால அது திருததிககொள்ள வேணடிய தவறுதான இக குறறததை ஸ்ரீ கோபாலாயா ஒபபுக கொணடு, ஆனால இது இவருடைய குறறமனறு, இவாககு முநதியே ஒரு பரமாணததிரட்டு வெளியிட்டிருககினற இவரது ஆசாரய ஸ்வாமியின குறறம என்று காட்டவருகிறா பரமபரையாகவே நாஙகள தவறிபபோகிறவாகள' என்று சொனனால இரஙகவேணடி யது அவசியமே ஆதலால நாமும இஙகு இரககஙகாட்டி நிறகின றோம வாவதூகாகளின வலலமை விசிததிரமே

ஒருமுக்ய விஜ்ஞாபநம்.

நிகழும் யுவ(ஹூ) சித்திரை மாதம் முதலாக ஸ்ரீ கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி அடியேனுடைய க்ரந்தங்களின்மீது வெளியிட்டுள்ள தூஷண ஸஞ்சிகைகள் ஆறு இந்த ஆறு ஸஞ்சிகைகளிலுமுள்ள விஷயங்களை அடியேன் அலசியலசி இவருடைய லேகனங்கள் ஸாவாத்மநா அஸங்கதம் — அபஹாஸ்யம்—அநாதரணீயம் — அவிவேசித ரம ணீயம்—ரஸலேசவிவர்ஜிதம் என்பதைக் கையிலங்கு நெல்லிக் கனிபோல் காட்டியாயிற்று ஸ்ரீ கோபாலாசார்யஸ்வாமி அடியே னெழுதுகிற ஸமாதாந ஸஞ்சிகைகளின்மீது ஒரு அக்ஷரமும் எழுத் திலலாமல் மேலே மேலே ஏதேனும் வெவ்வேறு விஷயங்களை எடுத் துக் கொண்டு தூஷணைகள் எழுதி வந்தாலும் விஷய சாசனைகளில் அடியேன் தளாசசியடைவேனல்லேன் ப்ராமாணிக ஸரணியில் அந்த ஸ்வாமியின் எழுத்து எள்ளளவும் ஓங்காதென்பதை உடனுக் குடனே அடியேன் காட்டியே நிற்கின்றேன் இன்னமும் அவர் அடியேனை உத்தேசித்து ஏதேனும் எழுத விரும்புவாராயின், இது வரையில் (சென்ற வைகாசி மாதம் முதலாக) அடியேன் வெளி யிட்டுள்ள ஸஞ்சிகைகளுக்கு லக்கம் வாரியாக விடையளித்துவிட்டு மேலெழுதத்திற செல்கவென்று கைகூப்பி வேண்டப்படுகிறார்.

இடையிடையே ஸ்ரீ கோபாலாசார்யஸ்வாமிக்கும் அடியேனுக்கும் கடிதப போக்குவரத்தும் நடந்துகொண்டிருக்கின்றது அடியேன் அவர்க்கு என்ன எழுதுகின்றேனென்பதை அவர் தாமே வெளி யிட்டுக்கொள்க அவர் அடியேனுக்கு எழுதுவது என்னவென்றால்,

> "முன்னொடியே நான் எழுதி அச்சிடுவதற்கு அனுப்பிவிட் டேன், அச்சிட்டுமே ஆய்விட்டது, அதிலுள்ள தோஷங்களை மாத்திரம் க்ஷமித்துக்கொள்ள வேண்டியது, இனி எழுதுவ தேல்லாம் திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காகவே யிருக்கும்."

என்று இவ்விதமாகவே பலகால் எழுதி வருகிறார் ஏற்கனவே இந்த ஸ்வாமியின் க்ஷமாப்ரார்த்தநா பத்திரிகைகள் இரண்டு மூன்று அச்சாகி வெளிவந்திருக்கின்றன. இப்போது ஸமீபகாலத்திலும் (20—10—35) அப்படிப்பட்ட பத்ரிகை மீண்டும் கிடைத்திருக

கின்றது. இவற்றால் இந்த ஸ்வாமியின் அற்புதமான ஆத்மகுண பரிபூர்த்தி வெளியாகின்றதென்பது வாஸ்தவம். மிகவும் மஹநீயரான அந்த ஸ்வாமி நீசனேனை நின்றபொன்றாமிலேனை திறத்தில் அத்தகைய திருமுகங்களை அருளவந்ததுதான் கல்யாணகுண பிரகிருதியினால் அருளினாரென்பதை அடியேனும் அறிந்தனென். அந்த ஸ்வாமியைச் சார்ந்தவர்கள் பலர் 'எதிரிக்கு ஒரு பத்திரிகையும் தேவரீர் எழுதக்கூடாது, க்ஷாமண பத்திரிகை அடியோடு எழுதக்கூடாது' என்று வெகு நிர்ப்பந்தங்கள் செய்தபோதிலும் எதையும் அந்த ஸ்வாமி பொருட்படுத்தாமல் ஸஹஜஸௌஜந்யத்தினால் அடிக்கடி க்ஷாமண பத்திரிகைகளை அநுக்ரஹித்து வருகின்றார். அவர் அச்சிட்டு வெளியிடுகின்றவற்றுக்கும் அடியேனுக்கு அவர் விடுக்கும் ஸ்ரீமுகங்கட்கும் ஸம்பந்தலவலேசமும் இல்லாமலிருப்பதுபற்றியே அடியேன் மிக வருந்துகிறேன். 'தெரியாமல் முன்னடியே யெழுதி அச்சிட்டுவிட்டேன்' னென்று ஒருதரம் எழுதினால் அழகாயிருக்கும், அதவா இரண்டு தடவையும் எழுதட்டும் பலகால் அப்படியே யெழுதிக்கொண்டிருந்தால் ஆத்தமில்லாமற் போகிறதல்லவா? வாஸ்தவமாய் அவருடைய சுவடிகளுக்கும் ஆத்தமில்லை, கடிதங்களுக்கும் ஆத்தமில்லை என்பதே தாஸனுடைய தீர்மானம்.

ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தி பத்திரிகையை நடத்தத் தொடங்கின்பிறகு, ஸ்ரீ கோபாலாசார்யஸ்வாமி என்ன தூஷணைகள் எழுதினாலும் அவற்றை நாம் பொருள்படுத்தவே வேண்டாம் என்று திண்ணிய உறுதிகள் செய்து கொண்டாலும், உலகுக்கு வழிகாட்டியான அந்த ஸ்வாமியே இத்தகைய பரவருத்திகளை போக்யமாகக் கொள்ளும்போது இவற்றைப் பரம போக்யமாகக் கொள்ளவேண்டியதன்றோ நமது கடமை என்று பாவியேனுக்குத் தோன்றிவிடுகிறது.

ஸ்வரூபஸித்தமான கைங்கர்யத்தை அடியேன் எவ்வளவு அநுஸந்தித்துக்கொண்டாலும், சாஸ்திரஸத்தில் எவ்வளவு குதூஹலங் கொண்டாலும் ஸ்ரீ கோபாலாசார்யஸ்வாமியின் அத்யந்தம் அஸம்பத்தமான லேகனங்கள் பரகருதி பாரவச்யத்தை உத்தேஜநஞ் செய்கின்றமையால், 'இப்படிப்பட்ட அநாவச்யக பரவருத்திகளிடம் விரக்திகொள்ளவேணும்' என்று அநேக மஹநீயர்கள் அடியேனுக்கு

நியமிததருளவதை நிறைவேறறுவதறகு அவகாசமிலலையாகிறது ஆனால, ஸமபரதாயததில ஐகரஸயததை அழகாக அனுபவிகக வேணுமெனறு அடியோம கொணடிருககினற ஆவலுககு ஒரு குறையும நேராது எநத ஸமபரதாயததையும எநத ஆசாரயரையும எநத ஸ்ரீஸூகதியையும அவசமாகவுஙகூட இகழமாடடோ மெனபது ஸதயம

மறறொரு விஜஞாபநம

ஊயையாவது வாஶாஸவெஶாஸவிகவமெனறும, அது சிறநத பெருங குணமெனறும படடா முதலான ஆசாரயாகள அருளிச செயதிருபபதை தூஷிதது ஸ்ரீகோபாலாரயா எழுதின ஸஞசிகையின மீது அடியேன மறுபபு வெளியிடடுப பல மாதஙகளாயின கோபாலாரயருடைய ஒவ வொரு வாரததையும பரமாணவிருதத மெனபது அதில ஸபஷடமாகக காடடபபடடிருககிறது அநதஸவாமி அடியேனுடைய ஸஞசிகைககு விடையளிககாமல ஸ்ரீ வடகரைஸவாமியின ஒரு ஸ்ரீமுகததிறகு விடையளிப பதாக ஏதோ விரிவாய எழுதி வெளியிடடு வருகினறார ஸ்ரீபாஷயததில அநத அதிகரணததில அபபடியிருககிறது, இநத அதிகரணததில இபபடி யிருககிறது—எனறு எதையேனும மனமபோனபடி யெலலாம எழுதி வருகினறார எமபெருமான ஆநநதமயன எனபதையும ஹேயபரதிபடன எனபதையும திருபபிததிருபபி எழுதுகிறார இதுதவிர வேறொரு அக்ஷர மும அவா எழுதுவதிலலை இதை யாரும மறுககவிலலையே இவா கூறுகிற துராக்ஷேபஙகளை யெலலாம முனனமே அநுவதிசதுக கணடிதது படடரும நமபிளளையும ஸாரமாக அருளிசசெயதுளள ஸ்ரீஸூகதிகளைப பனமுறை நாம எடுததுக காடடியிருநதும அவறறில கணே செலுததாமலும அதைபபறறி ஸவாபிபராயம சிறிதும காடடாமலும வீணவமபளபபு களினால கோபாலாரயா பல ஏடுகளை நிரபபிவருவது ஆரககு ரஞஜகமோ?

விஶஸ்ரீயொ விஷயஃ க்ஷ்மாப்ருத்விசாரயது ।
யஆாதஆா ஶிவநு வெஷாஶம் ஶொவாஶாயெஶா விஜ்ரும்ஹதெ ॥

வயாமோஹபரசமௌஷததின

மூனறாவது பகுதி முறறிறறு

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம

விஷயதானம்செய்த வாக்களித்திருக்கும் மஹானுபாவர்கள்

ஸ்ரீ உ வே கோயில் கந்தாடை வாதூல தேசிக அப்பன் ஸ்வாமி
ஸ்ரீ உ வே கோவிந்தப்பங்கார் ஸ்வாமி திருநாராயணபுரம்
ஸ்ரீ உ வே தேசிகவரதாசாரியார் ஸ்வாமி காரப்பங்காடு
ஸ்ரீ உ வே திருக்கோட்டியூர் ஸௌம்ய நாராயணாசாரியார் ஸ்வாமி
ஸ்ரீ உ வே A V கோபாலாசாரியார் ஸ்வாமி பத்ராதிபர் ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்திஸம்ரக்ஷணீ
ஸ்ரீ உ வே கோயில் கந்தாடை அ ராமானுஜாசாரியார் ஸ்வாமி திருமழிசை
ஸ்ரீ உ வே மேலவாத்தியார் திருமலை அய்யங்கார் ஸ்வாமி ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்
ஸ்ரீ உ வே திருநாராயணய்யங்கார் ஸ்வாமி பத்ராதிபர் செந்தமிழ் மதுரை
ஸ்ரீ உ வே உத்தமசேரி ரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கம்
ஸ்ரீ உ வே ஸ்ரீரங்கம் சடகோபாசாரியார் ஸ்வாமி
ஸ்ரீ உ வே கோ க ஸ்ரீநிவாசாசாரியார் ஸ்வாமி திருமழிசை

———— o ————

நிகழும் மார்கழி மாதமானது-தினத்திற்கு ஸர்வோத்தரமான ப்ராஹ்ம முகூர்த்தம்போல் ஸம்வத்ஸரத்திற்கு ஸர்வோத்தரமான மாதமாகும் மேலும் விபூதியில் உத்க்ருஷ்டமான பதார்த்தங்கள் எல்லாம் நான் என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் அருளிச்செய்யுமிடத்து, "மாஸாநாம் மார்க்க சீர்ஷோऽஹம்" என்று அருளிச்செய்திருக்கிறமையாலும் இம்மாதம் மாதங்களெல்லாவற்றிலும் மேன்மை யுடையது. இன்னும் இவ்விருள் தருமாஞாலத்தில் ஆண்டாள் அவதரித்து நீராட்டம் என்று ஒரு வ்யாஜத்தால் திருப்பாவை பாடி நமக்குபகரித்ததும் இம்மாதத்திலே இவ்வளவு பெருமை வாய்ந்த இம்மாதத்தில் வைஜயந்தீ வனமாலிகாம்சராய பகவத் கைங்கர்ய நிஷ்டர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் பாததூளி பென்றே தமக்கு நிலைநின்ற நிரூபகமாம்படி தொண்டரடிப்பொடி என்ற திருநாமத்தை யுடைய ஆழ்வாரவதரித்தது கேட்டை நக்ஷத்திரமாகையாலே அத்தினத்தன்று வைஜயந்தியின் 2-வது ஸஞ்சிகை வெளியிடும்படி நேர்ந்ததும் பொருத்தமுடையதே.

வர்த்தமானங்கள்.

காஞ்சீபுரம்:—இந்த திவ்ய க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீ தேவராஜஸ்வாமி தேவஸ்தான மென்கிற தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதியில் தைமீ 1உ (14—1—36) இரவு 11 மணிக்குள் இராப்பத்துத் திருவத்யயநோத்ஸவம் சாத்துமுறையாகி உடனே ஜீயர்புரம் பரிவேட்டை உத்ஸவத்திற்குத் தண்டிகையில் புறப்பாடு நடைபெறும். பழைய சீவரம் என்கிற விடத்திலுள்ள ஸ்ரீ நரஸிம்ஹஸ்வாமி மலையின்மீது மறுநாள் காலை 10 மணிக்குள் சேர்ந்து அன்று மாலை பாலாற்றங் கரைப் பிராந்தங்களில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற நான்கு எம்பெருமான்களுடனே ஆச்சரியமான உத்ஸவம் நடைபெறும். தைமீ 3உ காலை 12 மணி ஸ்வாமிருக்குத் தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதி சேர்ந்தருள்வர்.

தெப்பஉத்ஸவம்:—தைமீ 25உ (7—2—36) முதற்கொண்டு மூன்றுநாள் மேற்குறித்த ஸந்நிதியில் அனந்தஸரஸ்ஸில் பேரருளாளனுக்கும் பெருந்தேவித்தாயாருக்கும் அற்புதமான தெப்பவுத்ஸவம் நடைபெறும்.

தையில்மகம்:—திருமழிசையாழ்வார் காஞ்சீபுரத்தில் திருவெஃகா என்கிற ஸ்ரீயதோக்தகாரி ஸந்நிதியில் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் நடந்த இதிஹாஸத்தை அநுஸரித்து அநாதிகாலமாக இத் திருவெஃகாவில் *பைந்நாகம் பாய்சுருட்டியுத்ஸவம் என்பது வெகு அழகாக நடந்து வருகின்றது. ஸ்ரீயதோக்தகாரி யெம்பெருமானும் திருமழிசைப்பிரானும் 'ஓரிரவிருக்கை' முதலான கிராமங்களுக்கும் அக்ரஹாரங்களுக்கும் எழுந்தருளிப் பாலாற்றங் கரையில் திருமஞ்சனங் கொண்டருளி அதிரமணீயமாக நடைபெறுமிந்த மஹோத்ஸவம் தைமீ 26உ (8—2—36) பின்மாலை 5 மணி முதல் நடைபெறும்.

திருமழிசை:—மேற்குறித்த பக்திஸாரமஹாமுநியான ஆழ்வாருக்குத் திருவவதார ஸ்தலமாகிய திருமழிசையில் தைமீ 17உ முதலாக 10 நாள் வருஷோத்ஸவம் அதிக விமரிசையாய் நடைபெறும்.

ஸ்ரீபெரும்பூதூர்:—இத்தலத்தில் திருவவதாரம் செய்தருளின ஜகதாசார்யரான எம்பெருமானார்க்கு அர்ச்சாவதார ப்ரதிஷ்டோத்

ஸவமாக நடத்தப்பட்டு வருகின்ற குருபுஷ்யோத்ஸவம் தைமீ 22உ முதல் மூன்றுநாள் லோகோத்தர விபவங்களுடனே நடைபெறும். தினப்படி திருமஞ்சனமும், இரண்டுவேளையும் வாஹனப் புறப்பாடுகளும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டிகளும் வித்வான்களின் அமுத மொழிகளும் அநுபவிக்கத்தக்கவை.

மதுரமங்கலம்:—"ராமாநுஜபதச்சாயா" என்னும்படி எம்பெருமானார்க்குத் திருவடி நிழலாக ப்ரவஸித்தரான எம்பாருக்குத் திருவவதார ஸ்தலமான இத்தலத்தில் தைமீ 14உ முதலாகத் திருநக்ஷத்ரோத்ஸவம் ஆரம்பமாகி 5—2—36உ புநர்வஸு நக்ஷத்திரத்தில் சாத்துமுறையாகும். மிகு அழகிய வைவ்ரியில் இவ்வுத்ஸவம் நடைபெறும். இதே ஸமயத்தில் காஞ்சீபுரம் உலகளந்தபெருமாள் ஸந்நிதியாகிய திருவூரகத்திலும் ப்ரம்மோத்ஸவம் விபவமாக நடைபெறும். ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு முதல் ப்ரஹ்மோத்ஸவம் நடைபெறுவதும் இதே ஸமயமாகும்

கூரம்:—"ராமஸ்ய தக்ஷிணோபாஹு:" என்னுமாபோலே எம்பெருமானார்க்கு வலக்கையாக எழுந்தருளியிருந்த கூரத்தாழ்வான் என்கிற ஆசார்யஸார்வபௌமருக்கு இத்தலத்தில் தைமீ 21உ முதலாகத் திருநக்ஷத்ரோத்ஸவம் ஆரம்பமாகி 12—2—36உ ஹஸ்த நக்ஷத்திரத்தில் சாத்துமுறையாகும்.

ஸ்ரீரங்கம் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாய ஸம்ரக்ஷண ஸபை:—6—1—36உ மேற்குறித்த ஸபையின் இருபதாவது வருஷாந்த மீஹோத்ஸவம் ஸ்ரீரங்கத்தில் உடையவர் ஸந்நிதியில் இனிது நடைபெறும். இந்த திவ்ய தேசத்தில் மேஷி ஸபையினுல் பலவகையான மஹோபகாரங்கள் விளைந்திருப்பதனுல் இச்சபை மேன்மேலும் அபிவிருத்திபெற்று விளங்கவேணுமென்று பல மஹா ஜனங்கள் பிரார்த்தித்து வருகின்றார்கள்

சென்னை பகவத் கதாப்ரஸங்க ஸபை:—இந்த ஸபையின் சார்பில் நடைபெறும் உபந்யாஸங்கள் தங்கசாலை வீதியிலுள்ள தொண்டைமண்டலம் ஹைஸ்கூல் ஹாலில் நடந்துவருகின்றன. ஐந்துவருஷகாலமாக இதில் உபந்யாஸங்கள் நடத்திவருகின்ற காஞ்சீ ஸ்ரீ.உ.வே. அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி நிகழும் யுவஹ சித்திரைமீ முதலாக சனிக்கிழமைதோறும் ஸ்ரீ பாகவத—தசமஸ்கந்த உபந்யாஸங்களும், ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் ஆழ்வாரருளிச்செயல் விசே

க்ஷார்த்த வுபந்யாஸங்களும் நடத்தி வருகின்றார். இடையில் மார்கழியில் தினப்படியாகத் திருப்பாவையின் உபந்யாஸங்கள் நடத்தப்பட்டுவருகின்றன. பிறகு யதாக்ரமம் சனிக்கிழமைதோறும் மாலையில் ஸ்ரீ பாகவதமும் ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் காலையில் திவ்யப்ரபந்தங்களும் உபந்யஸிக்கப்பட்டுவரும். சென்ற திருக்கார்த்திகைக்கு முன் திருப்பல்லாண்டு உபந்யாஸம் முடிக்கப்பட்டிருப்பதனால் தையில் முதல்வாரத்தில் திருமாலை விசேஷார்த்த உபந்யாஸம் தொடங்கப்படவேணுமென்று பக்த ஜனங்களின் அபேக்ஷை தெரியவருகின்றது.

பாண்டுரங்க பக்த ஸபையினுதரவில் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ. உ. வே. சடகோபாசார்யஸ்வாமிகளால் கோவிந்தப்பநாய்க்கன் தெரு உப்பட்டேர் ஸ்ரீமான் ஆழ்வார் செட்டியார் சாரிட்டியில் அநேக விசேஷார்த்தங்களுடன் ஹரிகதா காலக்ஷேபம் நடைபெறும். திருநாராயணபுரம் ஸ்ரீ. உ. வே. அனந்தாண்பிள்ளை கோவிந்தப்பங்கார்ஸ்வாமிகளால் யதீந்த்ர ப்ரவணம் செட்டியார் சாரிட்டியில் உபந்யாஸங்கள் நடத்தப்படும்.

நாராயணமுதலி வீதியில் காருமானி ஆதிகேசவலுசெட்டியார் சாரிட்டியில் திருப்பதிசை கோ. க. ஸ்ரீநிவாஸார்யஸ்வாமிகளால் விசேஷமான உபந்யாஸங்கள் நடத்தப்படும்.

திருவல்லிக்கேணி பகவத்விஷய காலக்ஷேபம்:—இங்கு நம்மாழ்வார் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர், உ. வே. ஸாது ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமியால் இரண்டுமூன்று மாதகாலமாய் திருவாய்மொழியீடு காலக்ஷேபம் ஸாதிக்கப்பட்டுவந்து இடையில் அநத்யயனத்திற்காக அது நிறுத்தப்பட்டு மார்கழியில் திருப்பாவை காலக்ஷேபம் நடத்தப்பட்டுவருகிறது.

எழும்பூர்:—ஜகன்னாத பக்த ஸபையினுதரவில் ஸாகேத நிலயத்தில் வடகரை ஸ்ரீமான் உ. வே. வெங்கட வரதாசார்யஸ்வாமிகளைக் கொண்டு அநேக உபந்யாசங்கள் நடைபெறும். ஷை சபையினுதரவில் வேத விலாசத்தில் அநேக ஹரிகதா காலக்ஷேபங்களும் பாட்டுக் கச்சேரிகளும் நடைபெறும்.

—o—

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁.

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃.

𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑍇 |
𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑍍𑌵𑌰𑌮𑌶𑍀𑌶𑌮𑌤𑍍 ||

தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகிநே |
யஶ்ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரமஶீஶமத் ||

𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑍇𑌦𑌾𑌙𑍍𑌗 𑌸𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍂𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀 |
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑍈𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌵𑌿𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌤𑌾𑌮𑍍 ||

வேத வேதாந்த வேதாங்க ஸத்குரூக்த்யர்த்தவர்ஷிணீ |
ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ரும்பதாம் ||

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ.

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாஶந பத்ரிகை.

பத்ராதிபர்

வடகரை இராமாநுஜாசாரியர்

தொகுதி 1.] [ப்குதி 3.

பத்திராதிபரின் விஜ்ஞாபனம்.

ஆரியர்காள் !

நம்முடைய இந்த வைஜயந்தீ பத்திரிகையானது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தின் ஐகமத்யத்தை விளக்குவதற்கும் உபய ஸம்ப்ரதாயத்திலுமுள்ள உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகர்கள் அநுக்ரஹிக்கும் விஷயங்களை நிஷ்பக்ஷபாதமாய் வெளியிடுவதற்குமே வெளிவரத் தொடஙகியிருக்கின்றது. கீழ் இரண்டு ஸஞ்சிகைகளில் புஸ்தக விமர்ஶம் என்னும் பகுதியில் ஸ்ரீ. உ. வே. ஏ. வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமிபோல்வார்களுடைய உக்திகளுக்கு மறுப்பாகச் சில விஷயங்

கள் வெளியிடப்பட்டிருப்பதைக் கடாக்ஷித்த சில பெரியோர்கள் "இப்பத்திரிகையின் நோக்கத்திற்குப் பொருந்தாதவையான இத் தகைய விஷயங்களை இதில் வெளியிடாதிருந்தால் நன்றாயிருக்கும்" என்று அடியேனிடம் அன்புடன் அறிவித்தார்கள். அதை அடியேன் பெரு நன்றிபாராட்டுதலோடு சிரஸாவஹிக்கக் கடமைப்பட்டவ னாகவே யிருக்கின்றேன். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் விரும்பி வாசிக்கக்கூடிய விஷயங்களை வெளியிடுவதொன்றிலேயே அடியே னுக்கும் முழுநோக்கம். இப்போது வெளிவந்திருக்கும் அருளோ தயத்திலும் வைஜயந்தீ ஸஞ்சிகைகள் இரண்டிலும் அப்படிப்பட்ட விஷயங்களே மலிந்துகிடக்கும். ஏ. வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி போன்றவர்களின் உக்திகளுக்கு உத்தரமாக வெளிவந்த விஷயங் களையும் ரஸிகர்கள் உற்று நோக்கினால் ஸம்ப்ரதாய ஐகமத்யத்திற்கு ஹாநிகரமான விஷயம் ஒன்றும் அவைகளில் இல்லையென்பது நன்கு விளங்கும்.

ஸ்ரீ உ. வே. ஏ. வி. ஜீ. ஸ்வாமி லௌகிக ஞானத்திற்போலவே வைதிக ஞானத்திலும் சிறந்தவர். ஆத்மகுண பரிபூர்த்தியிலும் மேம் பட்டவர் என்பதை எல்லோரும் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆத லால் அந்த ஸ்வாமியின் பெயரால் வெளிவந்த வாத்ஸல்யார்த்த விவ ரண விமர்சத்தைப் பார்த்த அடியேனால் அவைகள் ஒருகாலும் அவரால் எழுதப்பட்டவை என்று நினைக்கவும் இயலாது. ஆயினும் அவைகளில் முதன்முதலாக "வாத்ஸல்யம் தோஷபோக்யத்வம்" என்று ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி சொல்லுவதாகக் கண்டனம் எழுதத் தொடங்கினர். அது அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி சொல்லுவதா? அல்லது நமது பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்ததோ? என்பதை ப்ராமாணிகர்கள் பராமர்சிக்கவேண்டுகிறேன்.

சரணாகதி கத்ய பாஷ்யத்தில் "வாத்ஸல்யம்நாம தோஷேஷ்வபி குணத்வ புத்தி:" என்று ஸர்வஜ்ஞரான ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் அரு ளிச் செய்திருக்கவில்லையா? கடோபநிஷத்தில் "அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷ:" என்கிற வாக்யத்தில் "நததோ விஜுகுப்ஸதே" என்கிற விடத்தில் ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ ஸம்யமிஸார்வபௌமரால் அநுக்ரஹிக் கப்பட்ட பாஷ்யத்தில், "வாத்ஸல்யாதிசயாத் தேஹகதாநபி தோஷாந் போக்யதயா பச்யதி" என்று சொல்லப்படவில்லையா? அவ்வர்த் தத்தையன்றோ ஸ்ரீ அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி அருளியது. அதை மறுப்பது ஸ்ரீ கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி போல்வார்களுக்குப் பொருந் துமோ? அதற்கு அபார்த்தங்களைச் சொல்லுமவர்களை யன்றோ

கண்டிக்க ப்ராப்தம். "காக்கை வாயிலும் கட்டுரை கொள்வதன்றோ" ஸ்வரூபம். அது நிற்க, தயாஸப்தார்த்த விஷயமாகவும் ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி அருளிய விஷயம் அவரபிப்ராயமா? பட்டர் போல்வார்களின் அபிப்ராயமல்லவோ? பட்டர் ஸ்ரீ ஸூக்தியின் மீதன்றோ இவர் தூஷணைகள் எழுதப் புகுந்தது. எல்லா ஆசார்யர்களையும் ஸமரூபமாகவே ஸம்பாவிப்பதாக எழுதும் இந்த ஸ்வாமி ஸ்வபாவத்திற்கு இவ்வாறு கண்டிப்பது பொருந்துமோ? பட்டருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியை அபலபிக்க யார் சக்தர். "ஸ்வார்த்த ஹர்ஷயோகாத்யபாவேபி" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி என்போல்வார்களும் நன்கறியும்படி யன்றோ விளங்கா நிற்கின்றது? அதற்குத் தாத்பர்யம் அப்படியில்லை என்றே ஏ. வி. ஜீ. ஸ்வாமி ஸாதிக்கிறபடி கொண்டாலும் ஸப்த ஸந்நிவேஸத்தில் விவாதம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை யன்றோ? அதுபோலவே மற்றையோர்களும் சொல்லி வருகிறார்களென்று இந்த ஸ்வாமியும் திருவுள்ளம் பற்றி இருந்திருக்கக் கூடாதோ? இதில் அநாவஸ்யகங்களான விசாரங்களை வளர்த்திக்கொண்டு போருவது உசிதமா? என்பதை விவேகிகள் விசாரிக்கவேண்டும்.

ஆக வாத்ஸல்யம், தயை என்கிற இரண்டு விஷயங்களைப்பற்றியும் ஸ்ரீ கோபாலாசார்ய ஸ்வாமியின் உக்திக்கு உத்தரமாக ஸ்ரீ அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி வெளியிட்டிருக்கிற பத்ரிகைகளில் இரண்டு ஸம்ப்ரதாயங்களினுடையவும் ஸாமரஸ்யம் (ஒற்றுமை) அழகாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே யல்லாமல் ஒரு ஸம்ப்ரதாயத்தை தூஷித்திருப்பதாகக் காணக் கிடைக்குமோ? ஸ்ரீ கோபாலாசார்யர், ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியரைப் பற்றி எவ்வளவோ மறுத்து எழுதுகிறார். ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியரும் அவ்வாறே மறுத்து எழுதுகிறார். இது விஷயத்தில் அடியேன் சிறிய ஞானத்தன் என்ன செய்யமுடியும்?

இன்னமும் இந்த் கோபாலாசார்யர் எழுதும் விஷயங்களைப் பற்றி அடியேன் எழுதினால் பக்ஷபாதத்தினால் எழுதுவதாகவே சிலர் கருதக்கூடும். ஆயினும் விவேகிகளின் உள்ளத்திற்கு விஷயவுண்மை விளங்காமற் போகாது. இதுவரையிலும் இவ்விரண்டு ஸ்வாமிகளுக்கும் பரஸ்பரம் அனேக விஷயங்களில் விவாதம் ஏற்பட்டு ஓயாமல் இருவரும் பத்திரிகைகள் மூலம் போராடி வருகிறார்கள். இருவருடைய போராட்டமும் மிகவும் அநாவஸ்யகமென்றே மத்யஸ்தர்கள் கருதுகிறார்கள். அடியேனுடைய எண்ணமும் இதுவே. பாதுகா ஸஹஸ்ராவதார தத்வ விமர்சம் என்று பெயரிட்டு ஒரு நீண்ட

தால் வெளியிட்டு வருகின்றூர். அதிலும் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியைப்பற்றி மறுத்தே எழுதி வருகின்றூர். அண்ணங்கராசார்யரும் ஸ்ரீ தேசிக ஸூக்திஜயத்வஜ மாலையில் ஸ்ரீ கோபாலாசார்யரை மறுத்து எழுதி வருகிறூர். இதற்கென் செய்வோம் யாம். அடியேன் ஸ்ரீ கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி ஸந்நிதிக்கு விடுத்த பத்திரிகைகளுக்குப் பதிலாக அவர் அநேக ஆச்சர்யமான அர்த்த விசேஷங்களை வெளியிட்டு வருகிறூர். ஆயினும் அடியேன் எழுதிக்கொண்ட விஷயங்களுக்கு ஏதாவது பதில் உண்டா? என்பதை ப்ரமாணிகர்கள் அறிவித்தால் அவர்கள் விஷயத்தில் தலையல்லால் கைமாறிலேன். அறியாதவர்கள் எழுதினூல் அவர்களுக்குப் பதில் ஏதாவது எழுதலாம். இந்த கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி விஷயங்களை அறிந்துவைத்தே இவ்வாறு எழுதுவதற்கு பதில் எழுதுவது உசிதமன்று என்றே அடியேன் வாளாவிருக்கின்றேன்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்

எம்பெருமான் தொடங்கி எம்பெருமானூர் நடுவாக அஸ்மதாசார்யர்கள் பர்யந்தமாகவுள்ள ஆசார்ய பரம்பரையில் "ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷம்" என்கையால் ஸம்ப்ரதாய பரம்பராப்ராப்தமான ரஹஸ்யார்த்த ஜ்ஞானமே, நிரதிசய புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு உறுப்பாகும். ஆகையால் நமது பூர்வாசார்யர்கள் ஆங்காங்கு நம்போல்வார்கள் உஜ்ஜீவிப்பதற்காக அருளிச்செய்திருக்கும் அர்த்த விசேஷங்களை அடியேன் பெரியோர்கள் ஸந்நிதியில் அடிபணிந்து அறிந்துகொண்டபடி இங்கு விண்ணப்பித்துக்கொள்கிறேன்.

பதார்த்தங்கள் ப்ரமாணம் ப்ரமேயம் என்று இருவகைப்படும். அவற்றுள் ப்ரமேயங்களை உள்ளபடி அறிவதற்கு ஸாதகமாயிருக்குமவை ப்ரமாணங்கள் எனப்படும். அப்ரமாணங்கள் ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், ஶப்தம் என்று மூன்று வகைப்படும். ப்ரத்யக்ஷமான பதார்த்தங்களை அறிவதற்கு இன்றியமையாத செவி, வாய், கண், மூக்கு, உடல் மனமும் ஆகிய ஆறு புலன்களும் ப்ரத்யக்ஷமெனப்படும். இவ்வாறு ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணங்களால் அறியப்பட்ட வஸ்துக்களில் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரியாமலிருக்கும் நிலைமையை அறிந்து அவைகளில் ஒன்றைக்கொண்டு மற்றென்றை அறிவதற்கு யோக்ய

மான யுக்திகள் அநுமானம் என்று சொல்லப்படும். அதாவது மலையின் கண்ணுள்ள புகையைக் கண்டவுடன் அப்புகை நெருப்பில்லாவிடத்து உள்தாகாமையால் அவ்விடம் நெருப்புளது என்று அறிவதற்கு யோக்யமான யுக்தி விசேஷம்.

சப்தமாவது ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறிய முடியாத விஷயங்களை உள்ளபடி அறிகைக்கு யோக்யமான அக்ஷராத்மகமாயுள்ள ஶப்தங்கங்கள். அந்த ஶப்தங்களாவன அபௌருஷேயங்களாய் நித்ய நிர்த்தோஷங்களாய் ஸ்வத:ப்ரமாணங்களாயிருக்கும் வேதங்களும், அவைகளின் அர்த்தங்களை அறிவதற்கநுகூலங்களான மீமாம்ஸாதி ஶாஸ்த்ரங்களும், அவ்வேதார்த்தங்களை ப்ரத்யக்ஷமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த மனு முதலாயினோர் ஸ்ம்ருதிகளும், அவ்வேதார்த்தங்களை அறுதியிடாநின்ற இதிஹாஸ புராணங்களும், பாஞ்சராத்ராதி ஆகமங்களும், மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ஸூக்திகளாய் தென்மொழி மறை என்று கொண்டாடப்படும் திவ்யப்ரபந்தங்கள் நாலாயிரமும், அவைகளை அடியொற்றிய பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளும்.

அவைகளில் வேதம், அபௌருஷேயம். (புருஷனால் செய்யப்படாதது.) ஆகையால், மயக்கம், வஞ்சனை, கவனமில்லாமை முதலாகிய குணங்களால் ஏற்படும் தோஷமில்லாததாயிருக்கும். ஸ்வத: ப்ரமாணமாவது, ஒரு விஷயத்தைத் தெரிவிக்கும்பொழுது மற்றொன்றை அபேக்ஷியாது தானே அறிவிக்கும் பெருமை. அது நித்யமாயிருக்கும். அஹங்கார தத்துவத்தினுடைய கார்யமான ஶப்தத்தை எப்படி நித்யம் என்று சொல்லமுடியுமெனில்? சப்தங்கள் அநித்யமாயிருந்தாலும் ஒவ்வொரு கல்பங்களிலும் அந்த ஶப்தங்களுடைய க்ரமங்கள் வேறுபடாமல் ஸர்வேஶ்வரன் திருவுள்ளத்தில் வைத்திருந்து கல்பந்தோறும் வெளியிடுகின்றமையால் நித்யமென்று சொல்லப்படுகிறது. இதிஹாஸாதி புராணங்கள் வேதத்தை அடியொற்றியே ப்ரமாணங்களாகும். வேதவிருத்தமான அர்த்தங்களை அறுதியிடுமவைகள் ப்ரமாணமாகமாட்டா. பாஞ்சராத்ரம் ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேஶ்வரனால் சேதனர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாய் அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையால் வேதம்போலவே ஸ்வத: ப்ரமாணமாகும். அப்படியே மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளாகிய திவ்ய ப்ரபந்தங்களும் ப்ரமாணங்களாகும்.

படைத்தான் கவி என்கிறபடியால் இந்த திவ்ய ஸூக்திகளும் வேதம் போலவே ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரளயகாலத்தில்

தன் திருவுள்ளத்தில் வைத்திருந்து ஸுப்த ப்ரபுத்தந்யாயத்தாலே இந்த திராவிட பிரபந்தத்தை ஆழ்வாருக்கு அருளிச்செய்ய ஆழ்வாரும் மதுரகவிகள் போன்ற மஹாநுபாவர்களுக்கு அருளிச்செய்ய உலகில் வந்திருக்கின்றமையால் த்ராவிட ப்ரபந்தத்தையும் அபௌருஷேயமான வேதமென்றே சொல்லக்கூடும்.

அபௌருஷேயமாய் நித்யமான வேதம், கர்மபாகம் ப்ரஹ்மபாக மென்று இரண்டு வகைப்பட்டிருக்கும். அவற்றில் கர்மபாகமானது அசித்ப்ராயர்களான சேதனர்கள் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு ஸர்வேஸ்வரன் பரம க்ருபையினால் அநுக்ரஹித்த அவயவங்களைக்கொண்டு அவனை ஆராதிப்பதற்கு அநுகூலங்களான யஜ்ஞம் முதலான கர்மங்களையும் அவைகளை அநுஷ்டிக்கும் ப்ரகாரங்களையும் அழகாகச் சொல்லுமதாயிருக்கும். அவைகளை ப்ரயத்யக்ஷீகரித்த மனு முதலியினோர் ஸ்ம்ருதிகள் அந்தக் கர்மபாகமான வேதார்த்தங்களை நாமறியும்படி விஸ்தரியா நிற்கும். ப்ரஹ்மபாகம் "ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிபவாதிகளையும் அவனை அடைவதற்கு உபாயத்தையும் அவ்வுபாயத்தால் அடையக்கூடிய பலத்தையும் அப்பலத்தை அடைவதற்கு யோக்யனை புருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், அப்பலத்தைப் பெறுவதற்கு இடையூறான விரோதி ஸ்வரூபத்தையும் அறிவிக்குமதாயிருக்கும். இவ்வர்த்த விசேஷங்களையே விஸ்தரியா நிற்கும் ஸ்ரீராமாயணாதி இதிஹாஸங்களும், ஸாத்விக புராணங்களும். மேற்சொல்லப்பட்ட ப்ரமாணங்கள் போலவே பகவத் கடாக்ஷமடியாகப் பெற்ற திவ்யஜ்ஞானத்தையுடைய ஶிஷ்டர்களின் ஆசாரங்களும் ப்ரமாணங்களாக ஆகும். "தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேதாஶ்ச." (தர்மத்தையறிந்த சிஷ்டர்களுடைய ஆசாரம் ப்ரமாணம் வேதங்களும்) என்று சொல்லா நின்றதிறே. இதில் தர்மத்தையறிந்த ஶிஷ்டர்களின் ஆசாரம் ப்ரமாணம் என்று முந்துற முன்னம் ஶிஷ்டாசாரத்தைச் சொல்லியிருப்பதுடன் வேதமும் என்று சொல்லப்படுகிற சகாரத்தாலும் வேதத்தைக்காட்டிலும் ஶிஷ்டாசாரம் முக்யமான ப்ரமாணம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

நமது ஐந்தாவது ஜார்ஜ் சக்ரவர்த்தி

தற்சமயம் நமக்கு அகஸ்மாத்தாய் ஒரு வருத்தமும் அதைக் கொஞ்சம் ஆராய்ச்சி செய்தவுடன் ஸமாதானமும் அடைய நேர்ந்தது. அதாவது நமது ராஜாதிராஜனாகிய ஜார்ஜ் சக்ரவர்த்தி ஸ்வர்க்கம் சென்றார் என்கிற சமாசாரம் செவிக்கெட்டியபொழுது ஒரு வருத்த முண்டாயிற்று. அதைச் சிறிது பராமர்சித்தவுடன் அவர் இவ்வளவு காலம் இவ்வுலகை இனிது ஆண்டு இதேமாதிரி விண்ணுலகையும் ஆளக்கருதி விண்ணுலகம் சென்றிருக்கின்றார் என்றே நினைக்க வேண்டும்.

மேலும், நர: பதிதகாயோபி—யஸ: காயேநஜீவதி—என்கிற படி ப்ராக்ருதமான சரீரத்தைவிட்டு அப்ராக்ருதமான யஸஃஸரீரத்தை அவலம்பித்திருக்கின்றார். ராஜாதிராஜனாகிற நமது சக்ரவர்த்தியின் பெருமையைப் பேசப் புகுந்தால் "நாவிஷ்ணு: ப்ருதிவீபதி:" என்று சொல்லுகிறபடி ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுவே நமது சக்ரவர்த்தி என்று சொல்லவேண்டும். இல்லாவிடில் இவ்வளவு பெருமை ஏற்பட இயலாது. நமது சக்ரவர்த்தியின் அரசாட்சியானது நமது தேசத்தை முன் ஆண்டுவந்த அரசர்களின் அரசாட்சியை அடியொற்றினதாகவே காணப்படுகின்றது. முன் அரசாண்டவர்களின் அரசாட்சியைச் சொல்லும்போது ஒரு துறையில் புலியும் பசுவும் தண்ணீர் அருந்துமாறு ஆண்டார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதை நாம் சரித்திரங்களில் படிக்கின்றோமே யல்லாமல் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டதில்லை. ஆதலின் அது விஷயத்தில் நமக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை உண்டாகாமலிருந்தது. தற்காலம் பெரியது சிறியதை நலியாதபடி ஆண்ட நமது சக்ரவர்த்தியின் அரசாக்ஷியை ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டோமாதலால் அது ஸம்பாவிதமென்றே நினைக்க நேருகின்றது. மேலும் அந்நல்லடிக் காலத்தில் அவர்கள் ஆண்டுவந்தது அவ்வளவு பெருமையல்ல. கலிஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுமிக்காலத்தில் இவர் அரசாண்ட பெருமையைப் பன்னி யுரைக்குங்கால் பாரதமாம். அவ்வாறு மண்ணுலகை ஆண்டு விண்ணுலகையும் ஆள விரும்பித் தன்னுடைய புதல்வரான ஹெட்வர்ட் சக்ரவர்த்தியை இவ்வுலகாள வைத்துவிட்டுத் தான் வானாளச் சென்றிருக்கிறார். அவர் புதல்வரான ஹெட்வர்ட் சக்ரவர்த்தியும் "திநாந்தே நிஹிதம் தேஜ: ஸவித்ரேவ ஹுதாஸந:" என்கிறபடி சாயங்காலத்தில் சூர்யனால் கொடுக்

கப்பட்ட தேஜஸ்ஸை அடைந்து அக்நியானது எவ்வாறு ஜ்வலிக்கின்றதோ, அவ்வாறே நமது ஜார்ஜ் சக்ரவர்த்தியினால் கொடுக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தைப் பெற்ற அவர் புதல்வரான ஹெட்வர்ட் சக்ரவர்த்தி அதி தேஜஸ்வியாய் பெரியது சிறியதை நலியாதபடி "யாவதா வர்த்ததே சக்ரம் யாவதீஹ வஸுந்தரா" என்கிறபடி ஆஜ்ஞாசக்ர முள்ளளவும் பூமியுள்ளளவும் இவ்வுலகை இனிது ஆளும்படி எல்லாம்வல்ல இறைவன் இன்னருள் புரியுமாறு வேண்டுகிறேன்.

இங்ஙனம்

வடகரை இராமாநுஜாசாரியார்,

பத்திராதிபர், S. R. S. வைஜயந்தீ.

வர்த்தமானங்கள்.

காஞ்சீபுரம் தேவப்பெருமாள் உத்ஸவங்கள்:—நாளது மாசி மாதத்தில் சுக்லபக்ஷ தசமியன்று (2-3-36) திங்கட்கிழமை தென்னேரித் தெப்பத்திருநாள் நடைபெறும். முதல்நாள் இரவு 10-மணிக்குப் பெருமாள் ஸந்நிதியை விட்டுப் புறப்பட்டருளிப் பல கிராமங்களையும் அக்ரஹாரங்களையும் அலங்கரித்துக்கொண்டு மறுநாள் காலை 11-மணிக்குத் தென்னேரி சேர்ந்து அங்கு அற்புதமான திருமஞ்சனங் கொண்டருளி மாலை 5-மணிக்குமேல் தாதஸமுத்ரமென்கிற ஏரியில் தெப்பம் கண்டருளி, அகரம் என்கிற வைதிகாக்ரஹாரத்தில் லோகவிலக்ஷணமான திருவீதிப் புறப்பாடுடன் அவ்வூர் ஸந்நிதியில் எழுந்தருளியிருந்து திருவாராதன நைவேத்யாதிகள் விசேஷமாகக் கண்டருளி மறுநாள் உதயம் காஞ்சீபுரம் ஸந்நிதியில் சேர்ந்தருள்வர்.

8-3-36 ஞாயிற்றுக்கிழமை பௌர்ணமியன்று ராய்ஜீ குளத் தெப்பத்திருநாள் ஆச்சரியமாக நடைபெறும். மறுநாள் முதல் மூன்றுநாட்கள் ஸந்நிதியுள்ளே துரைத்தோட்டத்தில் நவனவுத்ஸவம் பரமபோக்யமாக நடைபெறும்.

திருக்கச்சிநம்பிகளுத்ஸவம்:—இவ்வாசிரியருடைய வருஷோத்ஸவம் ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் நடைபெற்றாலும் இவருடைய திருவவதாரஸ்தலமான பூவிருந்தவல்லியில் 10-நாளும் திருவீதிப் புறப்பாடுடன் வெகு சிறப்பாக பக்தவர்க்கங்களால் நடத்திவைக்கப்படும். 21-2-36௳ உத்ஸவாரம்பம். 1-3-36௳ மிருகசீர்ஷத் திருநக்ஷத்திரத்தன்று (ஞாயிற்றுக்கிழமை) சாற்றுமுறை.

திருநாராயணபுரம்

இது மேலக்கோட்டை என்கிற திவ்யக்ஷேத்ரம். இந்த க்ஷேத்ரமானது க்ரதயுகத்தில் நாராயணாத்ரி என்றும் த்ரேதாயுகத்தில் வேதாத்ரி என்றும் த்வாபரயுகத்தில் யாதவாத்ரி என்றும் கலியுகத்தில் யதிஸார்வ பௌமரான எம்பெருமானாரால் ஜீர்ணோத்தாரணம் பண்ணப்பட்டதால் யதிஸைலமென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. மேலும் இந்நகருக்கு உடையவர் திருநாராயணபுரம் என்று திருநாமம் சாத்தின படியால் திருநாராயணபுரமென்றும் எல்லோராலும் போற்றப்படும். பங்குனிமாதத்தில் ப்ரும்ஹோத்ஸவம் வயிரமுடி ஸேவை, 17-2-36 (மாசிமீ 5-ௐ) கேட்டை நக்ஷத்திரத்தில் டில்லியிலிருந்து உடையவர் செல்வப்பிள்ளையை எழுந்தருளுவித்துக் கொண்டு எழுந்தருளின தினமாகையால் அன்று காலை ஸன்னிதியில் செல்வப்பிள்ளைக்குத் திருமஞ்சனம் மிக விமர்சையாய் நடைபெறும். உடனே உடையவருடன் தேசிகன் ஸன்னிதிக்கு எழுந்தருளி தளிகை முதலானதுகள் அமுது செய்து பல்லக்கில் செல்வப்பிள்ளையும் தோளுக்கினியானில் உடையவருமாக வீதி எழுந்தருளுகிற உத்ஸவம் மிகவும் அழகாக நடைபெறும்

திருவல்லிக்கேணி காலக்ஷேபங்கள்

ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸ்வாமி திவ்யாலயம், ஸ்ரீவேதவல்லித்தாயார் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீமான் திவான் பஹதூர் M. O. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார் ஸ்வாமி சார்டி மூலமாய் சுமார் இருபது வருஷகாலமாய் உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகரான திருமழிசை கோ. க. அ. ராமானுஜாசார்யஸ்வாமி அநேக ஸம்ப்ரதாயக்ரந்த காலக்ஷேபங்களை நடத்திக் கொண்டு வந்து, கொஞ்ச காலமாய் அந்தக் காலக்ஷேபங்களிலிருந்து நிவர்த்தராயிருக்கிறபடியால், ஷை தாயார் ஸந்நிதியில், அந்த ஸ்வாமியினுடைய அந்தே வாஸிகளான தி. ஆஸூரி, வெ. ஸ்ரீனிவாஸாச்சாரியர் ஸ்வாமி' தி. ஆஸூரி, ரா. ரங்காச்சாரியர் ஸ்வாமி இவர்கள் முறையே, ஹரிவம்ஸகாலக்ஷேபமும், பகவத்கீதா காலக்ஷேபமும் அந்தந்த வாரங்களில் பகல் 3மணிக்கு நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். அநேகர் வந்து கேட்டுக்களிக்கின்றனர்.

திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ வானமாமலை மடத்தில், காலை 7½மணிக்கு தி. ஆஸூரி, வெ. ஸ்ரீனிவாஸாச்சார்ஸ்வாமி 'தத்வத்ரயம்' பிரதி தினமும் நடத்திக்கொண்டுவருகிறார்.

மாம்பலம்.

திருக்கண்ணபுரம் ந்யாய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகரான ஸ்ரீமான் வரதாசார்யஸ்வாமிகளால், *மாம்பலம் ராமானுஜன் தெரு, ராமானுஜ நிலயத்தில் ப்ரதி ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 8-மணிக்கு திருமந்த்ரார்த்தம் உபந்யஸிக்கப்படும்.*

கோயில் மாசியுத்ஸவம்.

ஸ்ரீரங்கம் ரங்கநாதப் பெருமாளுக்கு தைமீ முதற்கொண்டு நான்கு மாதங்களிலும் நான்கு பிரம்மோத்ஸவங்கள் நடைபெறுவது வழக்கம். தையுத்ஸவம் வெகுவிபவமாக நடைபெற்றது. மாசி ப்ரம்மோத்ஸவம் நாளது மாசிமீ 13-ந் தேதி (25-2-36) முதல் நடைபெறும். முடிவில் தெப்பவுத்ஸவம் நடைபெறுவதால் இதற்கு மாசித் தெப்பத் திருநாள் என்கிற பெயரும் வழங்கிவருவதுண்டு.

திருவெவ்வுளூர் ஸ்ரீ வீரராகவர்தெப்பம்.

22—2—36உ *அமாவாஸ்யையன்று நடைபெறும்.*

திருபுட்குழியில் தெப்பம்.

இந்த திவ்யதேசத்தில் ஸகலமான உத்ஸவங்களும் வெகு அழகாக நடந்துகொண்டிருந்தன. சில வருஷங்களாகப் பலவகை விவாதங்களினால் ஒரு உத்ஸவமும் நடைபெறாமல் நின்றிருந்த குறையை நீக்க, சென்ற தையமாவாஸ்யை முதலாக மூன்று நாள் தெப்பவுத்ஸவம் நடத்துவதாக ஆரம்பம் செய்து ஒருநாள் உத்ஸவம் நடத்தப்பட்டது. அவ்வளவிலேயே கலஹங்கள் ஏற்பட்டு உத்ஸவம் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. பக்தர்களுக்கு விசாலஹ்ருதயமுண்டாகி நல்லவழி பிறக்கவேணும்.

திருக்கண்ணபுரம் மாசிமகம்.

இத்தலத்து எம்பெருமான் சௌரிராஜப் பெருமாளுக்கு மாசிமஹோத்ஸவமென்கிற ஒரு ப்ரம்மோத்ஸவம் 28—2—36உ *முதலாக நடைபெறும்.* 7—3—36 *மக நக்ஷத்திரத்தன்று திருமலைராஜன் பட்டணத்திற் கெழுந்தருளிக் கடலில் தீர்த்தம் ஸாதிக்கிற அதிசயங்கள் வெகு அற்புதமானவை. இவ்வுத்ஸவம் ஸ்ரீபெரும்பூதூரிலும் ஐந்து நாள் நடைபெறும்.*

திருவத்யயநோத்ஸவம்

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியார்

மாஸங்களிற் சிறந்தது மார்கழி மாதமென்பது, ஸ்ரீ கீதாசார்யாபிமதமன்றோ? தேவதைகளின் திநாரம்பமான தை மாஸத்துக்குப் பூர்வபாவியாய் ப்ரபாதஸமயமாயிருப்பதே, அப்படி அந்த மாஸம் கொண்டாடப் படுவதற்குக் காரணமாயிருக்கும். அந்த மாதத்திற் சுக்லபட்சவேகாதசி தொடங்கிப் பெரிய பெருமாள் வடமொழிவேதத்தைக் கேட்டுப்போருவது வழக்கமாயிருந்ததாம். அதற்கு அத்யயநோத்ஸவமென்று பெயராம். அப்படி நடந்து வரா நிற்கையில் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் ப்ராகாராதி கைங்கர்யங்களைச் செய்தருளின திருமங்கைமன்னன் காலத்தில் அவ்வாழ்வாருக்குப் பெரிய பெருமாள் அருள்பாடிட்டு ஸம்ஸ்க்ருத வேத ஸாம்யம் தென்மொழிவேதமாகிய திருவாய்மொழிக்கு உண்டென்று தாம் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதை ஸகலரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி திருவரங்கந் திருப்பதியினின்று திருக்கார்த்திகையானதும் ஆழ்வார்திருநகரிக்குப் பயணமாகி ஆழ்வாரை எழுந்தருளிப் பண்ணிக்கொண்டுவந்து திருவாய்மொழி பாராயணம் நடத்தும்படி நியமித்தருளினார். அப்படிப் பெரியபெருமாள் அநுக்ரஹித்த நியமனத்தை ஶிரஸாவஹித்துக் கலியனும் திருக்கார்த்திகையானதும் திருவரங்கத்திலுள்ள கோயில் பரிஜநங்களுடன் ஆழ்வார் திருநகரிக்குப் பயணமாகி அங்குநின்று ஆழ்வாரை யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுவந்து ப்ரதிஸம்வத்ஸரமும் சுக்லபக்ஷ ஏகாதசி தொடங்கித் தினம் ஒவ்வொரு பத்து வீதம் திருவாய்மொழி பத்து பத்தையும் பத்துநாள் உத்ஸவத்தில் வடமொழி வேதத்தோடுகேட்பித்தருளித் திருவாய்மொழிக்கு வேதஸாம்யம் பெருமாள் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதை ப்ரகாசிப்பித்தருளினார். இப்படி நிகழ்ந்து வாராநின்றமேற்படி உத்ஸவம் பிறகு காலக்ரமத்தில் நடந்தேறாமல் நின்று விட, வெகுகாலத்திற்குப்பின் நம் தர்சநஸ்தாபகாசாரியரான எம்பெருமானார் "பொங்கோதஞ்சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமே ஆள்கின்ற செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனாரின்" திருவுள்ளத்தை யடியொற்றித் திருவாய்மொழியோடு மற்ற முதலாயிரம் முதலிய பிரபந்தங்கட்கும் வேத

ஸாம்யமுண்டென்பது ப்ரகாசிக்குமாறு மார்கழிமாஸத்துச் சுக்ல பக்ஷ ஏகாதசிக்கு முன்பு பத்து நாள்களில் முதலிரண்டாயிரத்தையும் ஸ்ரீவைகுண்ட ஏகாதசி தொடங்கிப் பத்துநாள்களில் திருவாய் மொழியாயிரத்தையும் திருவாய்மொழி முடிந்த மறுநாள் இயற்பாவாயிரத்தையும் நம்பெருமாள் வடமொழி வேதத்தோடு திருச்செவிசாத்தும்படி ஏற்பாடு செய்தருளினர். அப்படியேற்பாடு செய்கையில் திருக்கார்த்திகையானதும் ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள பரிஜனம் பலவற்றோடும் ஆழ்வார்திருநகரிக்குப் பயணமாகி நம்மாழ்வாரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து கலியனையும் முன்னிட்டு உத்ஸவத்தை விமர்சையாக நடப்பிக்கலானார். திருக்கார்த்திகையானதும் ஆழ்வாரை யெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பெரியபெருமாள் திருச்செவிசாத்தியருளுங் காலவெல்லையே இந்தத் தென்மொழி வேதத்துக்கு அத்யயனோத்ஸ ஜர்னகாலமாகும். முதற் பத்துநாள்களில் நடக்கும் உத்ஸவம் மத்தியான்ன காலத்திற்குள் திவ்யப்ரபந்தத்தைப் பெருமாள் திருச்செவி சாத்தும்படி இருப்பதால், அது பகற்பத்து என்னவும், பின்பு ஸ்ரீவைகுண்ட ஏகாதசி தொடங்கி நடக்கும் உத்ஸவத்தில் திருவாய்மொழிப்ரபந்தம் இராத்திரியில் திருச்செவி சாத்தும்படியிருத்ததால், அது இராப்பத்து என்றும் வழங்குவதாயிற்று. இந்த உத்ஸவங்களில் வடமொழி வேதத்தோடொப்ப திவ்யப்ரபந்தங்களும் சேவிக்கப்பட்டுப் பெரிய பெருமாளால் மிகவும் திருவுள்ளவுகப்போடு திருச்செவி சாத்தப்படுவதால் இந்த உத்ஸவம் திருவத்யயன உத்ஸவமென்று பெரியோர்களால் வழங்கப்படுவதாயிற்று. (அத்யயனமென்றால்—வேதமோதுதல்) இப்படி நடந்து வராநின்ற உத்ஸவம் கால தௌஷ்ட்யத்தால் ஆழ்வார் திருநகரியினின்று ஆழ்வாரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுவந்து நடத்துவது கஷ்டசாத்யமாய்விட பிற்காலத்துள்ள பெரியோர் திருவரங்கம் திருப்பதியில்தானே ஏறியருளப்பண்ணின நம்மாழ்வாரைக்கொண்டு மேற்படி உத்ஸவத்தைச் சிறப்பாக நடத்தலானார்கள்.

தமிழ் மொழியில் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் என்று வழங்குகிற மூவகைத்தமிழில் இயற்பா தவிர மற்றை மூவாயிரங்களும் இசைத்தமிழும் நாடகத்தமிழுமாகையால் அந்தப்ரபந்தங்

களை அறையர், பண்ணிசையோடு சேவிப்பதும் அபிநயிப்பதும், மற்றையோராயிரமும் இயற்றமிழென்பதை யாவரும் அறியுமாறு முன்னோர், இவற்றிற்கு இயற்பா (இயற்றமிழாலானபா) என்று நாமதேயமிட்டதற்கு ஏற்ப அவ்வாயிரத்தை அறையர் பண்ணிசையோடு சேவிப்பதில்லையாக, இதர ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பெருந்திரளாக இருந்து அநுசந்திக்க நம்பெருமாள் கட்டளையால் இன்னும் இருபத்தொருநாள்களில் திவ்யப்ரபந்தம் முழுவதையும் திருச்செவிசாத்துதல் நடந்துவருகின்றது.

இப்படி நடந்துவராநிற்கிற திருவத்யயநோத்ஸவத்தைத் திருவரங்கம் திருப்பதிக்குப்போய் சேவிக்கப்ராப்தியில்லாதவர்கள் அக்குறை யொருவாறு தீர மேற்படிஉத்ஸவம் பலதிவ்ய தேசங்களில் நடக்கின்றது. அந்த உத்ஸவம், ராஜதானியாய் ஸ்ரீகீதாசாரியன் எழுந்தருளிஇருக்கப்பெற்ற திருவல்லிக்கேணி என்ற ஸ்ரீகைரவிணீ க்ஷேத்திரத்தில் ப்ரதிஸம்வத்ஸரமும் தொண்டர்கள் கண்டு அகமகிழ்ந்துவாழுமாறு வெகு விமர்சையாக நடந்துவாரா நிற்கின்றது.

தையில் மகம்

திருமழிசை கோ. க. அப்பன் இராமாநுஜாசாரியார்

திருமழிசைப்பிரான் 'த்வாதசமாஸே' என்றும் 'பன்னிருத்திங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட' என்றும் சொல்லுகிறபடி ராம க்ருஷ்ணர்களைப்போலே, பன்னிரண்டு மாதம் கர்ப்பவாஸம்பண்ணி அவதரித்தார். இதைப்பற்றியே, திருமழிசை, சதுஶ்ஶாஸ்த்ர ப்ரவீணரான அண்ணுவப்பங்கார்ஸ்வாமி,

மாஸேத்வாதசகே முநீந்த்ரக்ருஹிணீ ஸா த்வாபரே தைஷ்யகே
ஸித்தார்த்திந்யஹிமாம்ஶுவாரஸஹிதே தாரே மகாக்யாதரே
ராகாயா அபரேத்யுரஸ்யஜகத: க்ஷேமாய ஸௌதர்ஶநம்
ப்ராஸூதோல்பவிவேஷ்டநாவ்ருததநும் பிண்டம் ப்ரசண்டார்சிஷம்

என்றும்அருளிச்செய்தார். இந்தஸ்லோகத்தின் தாத்பர்யம், த்வாபரயுகம்,ஸித்தார்த்திவருஷம்,தைமாதம்,ஞாயிற்றுக்கிழமை,ப்ரதமாதிதி யோகிகூடிய மகாநக்ஷத்திரத்திலே, பார்க்கவமுநீந்த்ரருடையபத்நி, பன்னிரண்டுமாதம் கர்ப்பம்தரித்திருந்து, பூலோகத்தின் க்ஷேமார்த்த

மாக, சக்ராம்ஶமாய், தோல்பையால் மறைக்கப்பட்ட ஆகாரத்தோடு கூடிய, மஹா தேஜஸ்ஸையுடைய பிண்டாகாரமான ஆழ்வாரைப் பெற்றாள் என்பது. இவ்வாறு பிறப்பிலும், தேஜஸ்ஸிலும் ஸ்ரீராம க்ருஷ்ணர்களுக்கு ஒப்பான ஆழ்வார், துஷ்டநிக்ரஹஶிஷ்ட பரிபால நம் பண்ணின அவர்களைப்போல், தாமும், பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங் களை நிரஸித்து பரமஸாத்விகமான விஶிஷ்டாத்வைத மதத்தை ப்ரவ்ருத்திப்பித்தார்.

நான்முகன் திருவந்தாதி, திருச்சந்த விருத்தம் என்கிற இரண்டு ப்ரபந்தங்களாலும், தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைச் சேதநர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக அருளிச்செய்து, நம்புவியில் நாலாயிரத் தெழுநூறு ஸம்வத்ஸரம் எழுந்தருளியிருந்து பிறகு பரமபதத்தை யடைந்தார். அநந்தரம், 'பின்னானார் வணங்குஞ் சோதி' என்கிற படியே, எம்பெருமான் விபவாவதாரத்திலே உதவப் பெறாதவர் களுக்காக அர்ச்சாவதாரமா யெழுந்தருளியிருக்குமாப்போலே, இவ்வாழ்வாரும் அர்ச்சாவதாரமாய் திருமழிசையில் எழுந்தருளி யிருக்கிறார். இவ்வாழ்வாருக்கு யுவஹ தைமீ 17ல (30-1-36) துடங்கி, பத்து தினங்கள் திவ்யோத்ஸவம் நடைபெற்று, தைமீ 26ல (8-2-36) தையில் மகத்தில், சாற்றுமுறை உத்ஸவம் மிகவும் விமர்சையாய் நடைபெற்றது.

தையில் மகம்.
பத்ராதிபர்.

தையில் மகத்தன்று இப்பத்ரிகை அவதரிக்கும்படி நேர்ந்தது ஒருபெரியபாக்யமே. அத்தினத்தைச் சிறிது ஆராய்வோமானால் அத்தினத்தில் அவதரித்த ஆழ்வாரின் பெருமையும் அவர் அவ தரித்த திவ்ய தேசத்தின் பெருமையும் நமது புத்திக்குத் தோன் றாமற் போகாது. ஏகஸம்பந்திஜ்ஞானம் அபரஸம்பந்திஸ்மாரக மன்றே! மற்ற தினங்களைக்காட்டிலும் இந்தத்தையில் மகத்திற்குண் டான ஏற்றத்தை மஹாநுபாவரான மாமுனிகள் துய்யமதிபெற்ற மழிசைப்பிரான் பிறந்தநாளென்று பேசியிருப்பது நன்குணரற் பாற்று—மாமுனிகள் மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு அடைமொழி அரு ளிச்செய்யுங்கால் எப்புவியும் பேசுபுகழ்ப்பொய்கை என்றும் நற் றமிழால் நூல்செய்து நாட்டையுய்த்த பெற்றிமையோர் என்றும்

வாய்த்தபுகழ் மங்கையர்கோன் என்றும் தன்னுபுகழ் மாமறையோன் தொண்டரடிப்பொடி என்றும் அருளிச்செய்து இவ்வாழ்வாருக்கு அடைமொழி அருளிச்செய்யுமிடத்து துய்யமதிபெற்ற மழிசைப்பிரான் என்று அருளிச்செய்தமை ஆராயத்தகுந்ததே.

துய்யமதிஎன்பதை ஆராயுமிடத்து அதற்கு விருத்தமான மதிகள் சில உண்டென்பதும் அவைகளை நீக்கி துய்யமதியை இவ்வாழ்வார் பெற்றார் என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தகுந்தது. இதை இவ்வாழ்வாரே * சாக்கியம் கற்றோம் சமணம் கற்றோமச்சங்கரனாராக்கிய ஆகமநூலாராய்ந்தோம் பாக்கியத்தால் செங்கட்கரியானைச் சேர்ந்தியாம் தீதிலோமெங்கட்கரிய தொன்றில் * என்ற பாசுரத்தினால் நன்கறிவித்திருக்கின்றார்.

தீயமதிகளை நன்கறிந்து அவற்றைக்காற்கடைக்கொண்டு துய்யமதியைப்பெறுவதே பெறுமையுடைத்து. அவ்வாறின்றி முதலடியிலேயே உண்டாகும் தூயமதி அவ்வளவு சிறப்புடையதாகாது. என்பது உற்றுணரத்தகும்.

மதியாவது மூன்று வகைப்படும். அதமம் மத்யமம் உத்தமம் என்று—அவைகளில் அதமமதியாவது தேவதாந்தரங்களுக்கு சேஷமென்றிருக்கை. மத்யமமதியாவது எல்லாம் அவன் மூர்த்தியாகையால் எல்லாத்தெய்வங்களுக்கும் நாம் சேஷமென்றிருக்கை. உத்தம மதியாவது எம்பெருமானுக்கே சேஷமென்றிருக்கை. அதையே துய்யமதி என்று மாமுனிகள் அருளிச்செய்தது— அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதானம் என்றும் விரோதி போயனுபவிக்கவேண்டும் என்றும் உலகாரியன் உலகுய்ய உபகரித்த ஸ்ரீஸூக்திகள் உத்கோஷிக்கின்றதும். இவ்வர்த்தத்தையே. இவ்வாழ்வாரும் நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் என்றும் தேருங்கால் தேவன் ஒருவனே என்றும் மெய்ப்பொருளை யானறிந்தவாறு என்றும் உபக்ரமித்து வேறொருவரில்லாமை நின்றான் என்றும் மாதவனை ஏத்தாதார் ஈனவரே என்றும் உன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் என்றும் கூரம்பனல்லால் குறை இலை—என்றும்—விண்ணவற்கு நற்பொருள் நாராயணன் என்றும் ஆதிநெடுமால் அணைப்பார் கருத்தனாவான் என்றும் காகுத்தனல்லால் ஒரு தெய்வம்யானிலேன் என்றும் திருவில்லாத்தேவரைத் தேறேல்மின் என்றும் பெருங்

குருந்தம் சாய்த்தவனே என்னெஞ்சமானவர் என்றும் விடையேற்றான் வெவ்வினைதீர்த்தாயானுக்கு ஆக்கினேன் அன்பு என்றும் கவிக்குநிறைபொருளாய் நின்றானை நேர்பட்டேன் பார்க்கில் மறைப்பொருளும் அத்தனையே என்றும் நால்வேதமாத்தவமும் நாரணனே என்றும் கழற்காலமன்னனையே கண்ணனையே தொழக்காதல்பூண்டேன் என்றும் சொல்லுகிற மதியே துய்யமதி என்றும் சொல்லிலி அறியார் சமணர் அயர்த்தார் என்றும் ஏத்தாதார் ஈனவர் என்றும் மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர் என்றும் தேவதாந்தர விஷயமான மதிகளைக்கழித்து இனி யறிந்தேன் ஈசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம் இனியறிந்தே னெம்பெருமானுன்னை இனியறிந்தேன் காரணன்நீ கற்றவை கற்பவைநீ நற்கிரிசை நாரணன்நீ நன்கறிந்தேன் நான் என்று முடித்திருக்கிற திவ்யப்ரபந்தத்தால் நன்கறிவித்திருக்கின்றனர்.

இது போலவே இவ்வாழ்வார் அவதரித்த திவ்யதேசத்தின் பெருமையும் உலகு மழிசையுமுள்ளுணர்ந்து என்கிற பாசுரத்திஞல் நன்கு விளங்காநிற்கும் இவ்வாழ்வாரின் பெருமையையும் அவரருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தத்தின் பெருமையையும் அவரவதரித்த திவ்யக்ஷேத்ரத்தின் பெருமையையும் நாம் ஸ்மரிக்கும் படியாகச் செய்த இந்தத் தையில் மகத்தன்று இந்த இராமானுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தியின் மூன்றாவது ஸஞ்சிகை வெளிவந்தது மிகவும் போற்றற்குரியதே.

ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்தவைஜயந்தீக்ராஹக மஹாசயர்களுக்கு ஓர் விண்ணப்பம்.

இப்பத்ரிகையானது யதிஸார்வபௌமரான எம்பெருமானார்க்குப்பின் இரண்டு மாலைகளாகப் பிரிந்திருக்கின்ற உபயஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களை நிஷ்பக்ஷபாதமாய் வெளியிட்டும் அவைகளுக்குண்டாயிருக்கும் ஐககண்ட்யத்தை யாவர்மதி தெரியப்படுத்தவும் உபயஸம்ப்ரதாயத்திலுமுள்ள மஹாவித்வான்கள் அநுக்ரஹிக்கும் விஷயங்களைச் சிரமேற்கொண்டு வெளியிடவும் அவ்வாறு வெளியிடுவதில் அதிவாதங்களில்லாமல் லோகோபகாரமான விஷயங்

களையே ப்ரசுரப்படுத்தவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் ஆரம்பிக்கப் பட்டு இரண்டு ஸஞ்சிகைகள் வெளிவந்து இத்துடன் மூன்று ஸஞ்சிகைகள் ஆகின்றன. பத்ரிகையில் விஷயதானமருள வாக் களித்திருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கும் ஸ்வாமிகள் ஸன்னிதி யில் அடியேன் நேரில்சென்று அடிபணிந்து வேண்டிக்கொண் டிருக்கிறேன். அவர்களும் விஷயதானம் செய்வதாக வாக்களித் திருந்தாலும் இதுகாறும் ஷை ஸ்வாமிகள் ஒருவரும் ஒருவிஷய மும் அநுக்ரஹிக்கவில்லை. அதற்கு அந்த ஸ்வாமிகளிடத்தில் யாதொருகுறைகளையும் கூறுவதற்கு அவகாசமும் லேசமும் கிடை யாது.—மத்பாபமே வாத்ரநிமித்தம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இனிமேலாவது ஷை ஸ்வாமிகள் அறிவொன்றுமில்லாவடியே னுடைய குறைகளைக் குறிக்கொள்ளாமல் குறையொன்றுமில்லாத தங்கள் நிறைவுகளையே நினைத்து விஷயமருள்புரிய வேண்டுமென்று ஸாஷ்டாங்கப்ரணதிபூர்வகம் விண்ணப்பித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த நிலைமையில் பெருமாள்கோவில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி அருளிச்செய்கிற விஷயங்களை மாத்திரமே அச்சிட்டு வருகிறேன் இவ்வாறு மற்றவர்கள் அநுக்ரஹிக்கும் விஷயங்களை யும் அச்சிடும்பாக்யம் அடியேனுக்குண்டாகும்படி அருள்செய்யு மவர்கள் எவரேலும் அவர்திறத்து தலையல்லால் கைமாறிலேன்.

அவ்வாறு விஷயதானம் அருள் செய்யுமவர்கள் கடிதத்தில் ஒரு பக்கத்தில் ஸ்பஷ்டமாக எழுதி அநுக்ரஹித்தால் அப்படியே அச்சடிக்கக் கொடுக்கப்படும். அவர்கள் அநுக்ரஹிக்கும் விஷயங் களில் ஏதாவது ஏற்றத்தாழ்வுகளேற்பட்டால் அவை விஷயதானம் செய்தவர்களைச் சேர்ந்ததே ஆகும். அதற்குப் பத்ராதிபர் ஒரு விதத்தாலும் உத்தரவாதியாகமாட்டார்.

இங்ஙனம்: ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸ பாததூளி

வடகரை : இராமாநுஜாசாரி.

பத்ராதிபர் S. R. S. வைஜயந்தீ.

ஸ்ரீ

பாடப் பிறழ்வுகள்.

[பெருமாள் கோயில்

ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

ஸம்ஸாரிகளான நாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்காக நமது பூர்வர்களான ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் அருளிச்செய்துள்ள திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் பல காரணங்களினால் பாடப் பிறழ்வுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. திவ்யப்ரபந்த மூலம், ஸ்தோத்ர பாடங்கள், ரஹஸ்யங்கள், ரஹஸ்ய வ்யாக்யானங்கள், அருளிச்செயல் வியாக்கியானங்கள் முதலிய ஸகல க்ரந்தங்களிலும் பல இடங்களில் உண்மையான பாடம் தவறி வேறான பாடம் வந்து புகுந்திருக்கின்றதென்பதை விவேகிகள் ஆராய்ந்து உணரவேண்டும்

உண்மையான பாடம் பிறழ்ந்து போவதற்குப் பல காரணங்களுண்டு ஞானமில்லாதவர்கள் தாங்கள் ஒருவிதமாக க்ரஹித்துப் பிறர்களுக்கும் அப்படியே சொல்லிவைப்பதனால் சில பிறழ்வுகள் ஞான முள்ளவர்களாகவே யிருந்தாலும் ஏதோ வொருவிதமாகத் தாங்கள் ப்ரமித்து ஒரு பாடத்தை ஆதரித்து அதையே ப்ரவசநம் செய்வதனால் சில பிறழ்வுகள் ஏடுபார்த்து எழுதுகிறவர்கள், ஹூ வூஊஹீ (பரம பரமார்த்தி)களாலே ஒருவிதமாக எழுதிவைத்து விட அதனால் சில பிறழ்வுகள். அச்சிடுங் காலத்தில் சொற்களிலே மாறுவதும் எழுத்துக்களும் பதங்களும் வாக்கியங்களும் விகாரப்படுவதும் விட்டுப்போவதும் ஆகிய இவற்றால் பல பிறழ்வுகள்

ஆகவிப்படிப் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் ஆங்காங்குப் பிறழ்வெய்தி யிருப்பதானது விபரீதமான அர்த்தங்களைத் தருவதற்கும் ஹேதுவாகின்றமையால் ப்ராமாணிகர்களாயும் சிறந்த விவேகிகளாயு முள்ள மஹான்களின் உதவியைக் கொண்டு பிழைதிருத்தங்களைப் ப்ரகாசப்படுத்திவைக்க வேண்டுமென்று நமக்குப் பெரிதும் ஆவலுள்ளது ஹூஉ வூஊஹ (பரம பரமார்த்த)ங்கள் எவர்களுக்குமே ஸம்பா

விதமாதலால் க்ரமமாகவேயுள்ள பாடத்தையும் சிலர் திருத்திவிடக் கூடும், ஆதலால் எதை உண்மையான பாடமென்று நம்புவது— என்று சிலர் கருதக்கூடும். மானிடராய்ப் பிறந்தாரெல்லார்க்கும் ப்ரம ப்ரமாத (பரம பரமாத)ங்கள் ஸஹஜங்களே யென்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. நம்முடைய ஸூக்ஷ்மமான புத்தியைக் கொண்டு திருத்தவேணுமென்பது நமது அபிப்ராயமன்று. தகுந்த ஆதாரங்கள் கிடைத்தால் அவற்றில் ஔசித்யம் தோன்றினால் திருத்துவது நலம் என்பதே நமது கருத்து.

திருக்கச்சி நம்பிகள் அருளிச் செய்த தேவராஜாஷ்டகத்தில் "ஸம்ஸார மருகாந்தாரே துர்வ்யாதி வ்யாக்ரபீஷணே! விஷய க்ஷுத்ர குல்மாட்யே த்ருஷாபாதப சாலிநி" ॥ என்கிற ச்லோகத்தில் முதல் மூன்று பாதங்களினுடைய முடிவும் ஏகாரமாக விருப்பதால் கடைசிபாதமும் அப்படியேதானிருக்க வேண்டுமென்றெண்ணியோ? வேறு காரணத்தினாலோ 'த்ருஷாபாதபசாலிநே" என்று பலரும் சொல்லிவருவது ப்ரஸித்தம். இப்படிப்பட்ட ச்லோகங்கள் மிக்க இளம் பிராயத்திலேயே கற்பிக்கப்படுவதால் ஈரமரத்தில் அடித்த ஆணிபோல் சிக்கன க்ரஹிக்கப்படுகிற பாடம் ப்ராணுடிதபம் பெற்ற வளவிலும் மாறமாட்டாமல் நிற்கிறது. சிறந்த வித்வான்களாகவுள்ளவர்கள் அநுஸந்தித்தாலும் அதில் ஒரு ஆராய்ச்சியின்றியே பால்ய பாடப்படியே அநுஸந்தித்து வருவதைக் காணுகின்றோம். இது பிழையல்லவா? என்று உணர்த்தினால் ஆமாமென்று இசைகின்றார்கள். ஆனாலும் மறுபடியும் பழையபாடமே அவர்களுடைய வாக்கில் வந்துவிடும். இதை பாதிதாநுவ்ருத்தி (பாதிதாநு வருத்தி) யென்பார்கள்.

மணவாளமாமுனிகளின் திநசர்யை, யதிராஜவிம்சதி முதலான ஸ்துதிகளும் இளம்பிராயத்திலேயே கற்பிக்கப்படுவதால் அவற்றிலும் எவ்வளவோ பாடபேதங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. உத்தரதிநசர்யையின் முடிவில்

"ஸம்வத்ஸரே வ்வாநுகுணேவ யஸ்மிந்
ஸௌம்யே த்ரயோத்ர தந: ப்ரஸாத: ।
ஸிம்ஹஸ்தம் தேவதேவ தேவம்
ப்ராப்தம் ப்ரபோ: ஸஹஸ்ருஷ்டி ॥"

ஸ்வபத ஸ்வரூபாநுகுணவயஸம் இந
ஸர்வோத்தரோ யதிரமந ப்ரஸாத |
ஸத்பிஸ்ஸமம் தைவதமேவ தேஶம்
ப்ராபத்தம் ப்ரபத்யே பவதங்க்ரிமூலம் ||

என்கிற ஶ்லோகம் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருவது அனைவர்க்கும் தெரியும். இதற்கு என்ன அர்த்தமென்று நாம் பல பண்டிதர்களைக் கேட்பதுண்டு; இப்போதும் கேட்கிறோம். அதிலுள்ள பாடப்பிழையைத் திருத்தாமல் அர்த்தஞ் சொல்ல முடியுமா? என்று பாருங்கள். எத்தனையோ பதிப்புகள் அச்சாகியிருக்கின்றதே, ஒன்றிலாவது உண்மையான பாடம் காணப்படுகிறதா வென்றும் பாருங்கள். இது ஒரு சிறிய த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டப்பட்டது. இப்படியே ஆழ்வான் பட்டர் முதலானோர் அருளிய பஞ்சஸ்தவாதி(தி)களிலும் பல பிறழ்வுகள் நெடுநாளைக்கு முன்னமே நேர்ந்துவிட்டன என்பதும் க்ரமேண நிரூபிக்கப்படும்.

காலக்ஷேப க்ரந்தங்களாகவுள்ள வியாக்யான க்ரந்தங்களில் உள்ள பிறழ்வுகளை யெல்லாம் இந்தப் பத்ரிகை மூலமாகத் திருத்த வேணுமென்கிற நமது ஆவலைப் பல மஹான்கள் பூர்த்தி செய்வித்தருளவேணும். எல்லாம் திருத்தமாகவே அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றதென்றும், புதிதாக யாதொரு திருத்தமும் செய்ய வேண்டியதில்லையென்றும் சொல்லுமவர்களைப் பற்றி நாம் யாதொன்றும் சொல்லுகின்றிலோம். அச்சுப் புத்தகங்களில் பல பாடப்பிழைகள் புகுந்துவிட்டன என்பதை இசைந்து அவற்றைத் திருத்தியருளத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கும் மஹான்கள் தம்தமக்குத் தெரிந்த திருத்தங்களை உதவியருளவேணும்.

ஒரு அக்ஷரம் மாறிவிடுவதனால் மஹத்தான க்ஷோபம் உண்டாய்விடுகிறதென்பதை நாம் சொல்லவேணுமோ? சிறியவுதாஹரண மொன்று காண்மின்,—ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் நாரை கொக்கு குருகுகளுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்கிற "ஆசறுதூவி யென்னும்" என்கிற சூர்ணிகையின் ஜீயர் வியாக்கியானத்தில், ‘தாய் வாயிலுண்ணும் பிள்ளைக்கு இரைதேடி" என்ற வாக்கியத்திற்குப் பொருள் விவரிக்குமிடத்தில்

"தங்கள் வாக்கால் உபகரிக்கும் பகவத் விஷயத்தை உபஜீவித்திருக்கும் குறைச்சரக்கான் சிஷ்யர்களுக்குபாயாந்துகுணமாக ஸாதம்யமான பகவத் விஷயார்த்தங்களை சாஸ்த்ரங்களிலே ஆராய்ந்து உபகரித்து"

என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியில் "சிஷ்யர்களுக்குபாயாந்து குணமாக" என்கிற வாக்கிற்கு என்ன அர்த்தம் என்று ஆராய்ந்து பாருங்கள். பல ஸ்வாமிகளை அடியேன் கேட்டிருக்கிறேன், 'உபாயாந்து குணமாக' என்றது அந்வயியாததான, 'வயோந்து குணமாக' என்றிருக்கும்—என்று சிலர் ஸாதித்தார்கள் எப்படியும் திருத்த வேண்டியது ஆவச்யகமே என்பதை அனைவரும் அங்கீகரிப்பார்கள் நம்முடைய புத்தியைக் கொண்டு நாம் ஸ்வதந்திரமாகத் திருத்துவதற் காட்டிலும் ஓலை ஸ்ரீகோசத்தைக் கொண்டு திருத்தலாமென்று பார்த்தபோது, ஸுப ரஸித்ராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி, ஓலை ஸ்ரீகோசத்திலிருந்து தாம் திருத்தியிருப்பதாக ஸாதித்து

யகாரஸ்தானே ககாரஸ் ஸாஹ்ய:
டகாரஸ்தானே ககாரபாட்ய

என்றருளிச் செய்தார் அதாவது—' சிஷ்யர்களுக்கு பாயாந்துகுணமாக" என்பதை ' சிஷ்யர்களுக்கு பாகாந்து குணமாக " என்று திருத்தவேணு மென்று ஸாதித்தபடி இப்போது எவ்வளவு அழகாக அர்த்தமாகிறதென்று பாருங்கள் சிஷ்யர்களுடைய ஜ்ஞான பாகத்திற்குத் தகுந்தபடி ஆசார்யர்கள் ஆராய்ந்து உபதேசிப்பார்களென்று சொல்வது மிகவும் பொருத்தமானதன்றோ ககாரத்தை யகாரமாக மாற்றிவிட்டதனால் உண்டான க்லேசம் எவ்வளவென்று பார்க்க.

திருப்பாவையின் வியாக்கியான அவதாரிகையிலே—

"தானும் பாபத பௌவநரைய அவர்களுக்கும் பௌவநம் வந்து தலைக்கட்டினவாறே"

என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி காணப்படுகிறது இப்படியே பல பதிப்புகளை ஏறிவிட்டன (ஆய்ச்சிகளுக்கு) பௌவநம் வந்து தலைக்கட்டினதாக இங்குக்காண்கிறது இப்படியே காலக்ஷேபகர்களான ஸ்வாமிகளும் ஸாதித்துவரக் காண்கிறோம் பௌவநம் வந்து தலைக்கட்டிற

றெனாலும் என்ன ஆரதம் என்பதை ஆலோசியாமலும் அந்த ஸ்ரீஸூக்தியில் ஒரு விப்ரதிபத்தியுமில்லாமலும் இருந்து வருகிறோம் நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் அரையர் திருப்பாவை வ்யாக்யானம் ஸேவிக்கும்போது குறிக்கொண்டு கேட்டிருக்கையில்

"யௌவநம் வந்து தலைகாட்டினவாறே"

என்று ஸேவிக்கக் கேட்டுப் பரமாநந்த மடைந்தோம் ஓலை ஸ்ரீகோசங்களில் கா என்னும் எழுத்தைக் கட்டெழுத்தாக எழுதினால் க்க என்றும் வாசிக்க நேர்ந்துவிடுகிறது அவ்விதமாக நேர்ந்த பிறழ்வே இது இந்த விஷயம் ஸ்வல்பமேயானாலும் ரஸபங்கம் வாசாமகோசரமன்றோ இங்ஙனே காட்டக்கூடிய பிறழ்வுகள் பலபல இருப்பதனால் பெரியோர்களிடம் நாம் கேட்டவற்றை க்ரமேண எழுதிவருவோம், இங்ஙனமே மற்றும் பல மஹான்களும் தாம்தாம் க்ரஹித்துள்ள திருத்தங்களை இப்பத்திரிகை வாயிலாக ரஸிகர்களுக்கு உபகரிக்கவேணும்

T S ராமானுஜாசார்யர்

வடகரை இராமானுஜாசாரியாருக்கு எழுதிய பத்ரிகை

13. ஆனைகட்டி வீதி,
சின்ன காஞ்சீபுரம்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம

தாஸஸ்யாநந்த ப்ரணதி பூர்விகேயம் விஜ்ஞப்தி

உபய குசலோபரி

தேவரீர் அனுப்பிய மூன்று பத்திரிகையும் வந்து சேர்ந்தன. ரொம்பவும் ஸந்தோஷம் அதில் திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமியையும் விஷயதானம் செய்பவரில் ஒருவராக எழுதப்பட்டிருக்கிறது அது ஸரியல்ல என்பதாகாகவே இப்பொழுது அடியேன் விஞாபிப்பது தேவரீர் இங்கு எளுளியிருந்த ஸமயம் அந்த ஸ்வாமியின் திருமாளி

கைககு ஏளளி விகஞாபிததெதலலாம ஞாபகமிருககலாம. இருந தாலும அடியேன ஞாபகபபடுததுகிறேன. அதாவது—அணணங கராசாாஸவாமி தேசிகஸூகதி விஜயதவஜமாலா எனறு ஒரு பத திரிகை பிரசுரிதது அதறகு தேவரீரை காரியதரிசியாக ஏறபடுததிய தாக தேவரீரிடததில ஸாதிததாகவும அதறகு தேவரீர இந சணடைப பததிரிகைகளுககு நான காரியதரிசியாக இருககமாட டேன ஆனால சணடையிலலாமல ராமானுஜ ஸிததாநத வைஜயநதீ எனறு ஒரு பததிரிகை ஆரமபிதது நடததலாமெனறு சொனன தாகவும அவரும அதறகு ஸரி எனறு ஆமோதிததாயும ஆதலால அபபததிரிகை நடததபபோவதாயும அதறகு ஏதாவது விஷய தானம செயய வேணடுமெனவும பிராததிததீர ஆனால அநத ஸவாமி நான ஒரு பததிரிகைககும விஷயம எழுதுவதிலலை. எனககு கலஹஙகளை பிடிபபதிலலை நான எழுதினால அதில யாராவது தபபு கணடுபிடிதது புஸதகம எழுதுவாரகளெனறும அபபுறம பிரகிருதி வாஸனைபபால எனககும் எழுததோனறும ஆத லால நான எழுதுகிற வமபுககே போகமாடடேன எனனை வாயால சொலலச சொனனால எவவளவு வேணடுமானாலும சொலலுகிறேன எனறு ஸாதிததார அதறகு தேவரீரும அதை ஒததுககொணடு இநத சணடைகளை எனககு பிடிபபதிலலை அணணஙகராசசாரியார ஸவாமியையும சணடை வேணடாமெனவும தடுததுவருவதாயும சொலலிவிடடு எழுநது போயவிடடீர இபபொழுதோ எனறால முதல புஸதகம அநேஞகபததிலேயே தேவரீரே சணடைககி ககசம கடடிவிடடீர அதுபோனாலும பொது விஷயஙகளையே அநத பததிரிகையில பிரசுரிககப போகிறேனெனறு சொலலிவிடடு இபபொழுது சணடைககு விஷயமான வியாஸம ஒனறு எழுதி யிருககிறது அதாவது ஒரு வியாஸததில பகவானுடைய பாதார விநதமடைவதற்கு ஸமபநத ஞானம ஒனறே போதும் வேறு ஒனறும வேணடாமெனறு எழுதியிருக்கிறது இது கலஹாஸ பதமே எனறு தேவரீரே அறிநதிருககும இபபேர்பட்ட விஷயத்தை பிரசுரிததுவிடடு விஷயதானம செயயமாடடேனெனறு ஸாதிதத ஸவாமி திருநாமததையும விஷயதானம செயபவராக எழுதபபட டிருககிறது தேவரீர ரொமப ஸாதவிகர எனறு எணணியிருந்தேன். ஆனால ஸஹவாஸ தோஷம தேவரீர எனன செயயும பாவம, தேவரீர தேசிக ஸ்ரீஸூகதி ஸமரக்ஷண ஸபை பததிரிகைககு

ஏதோ எழுதியிருந்ததாயும் அவர்கள் ஸரியாக பிரசுரிக்கவில்லை யென்றும் எழுதியிருக்கிறது அவர்கள்மேல் குற்றம் சாட்டுவதால் தேவரீர் எந்த விஷயமாயிருந்தாலும் பிரசுரிக்குமென்று தோன்று கிறது ஆதலால் இதை அவசியம் தேவரீர் பத்திரிகையில் பிரசு ரிக்க வேண்டுமாய்ப் பிரார்த்திக்கிறேன்

இப்படிக்கு,
T S ராமாநுஜ
காஞ்சீ.

சரியானபாதி

வடகரை இராமாநுஜாசாரியார்.

T. S ராமாநுஜாசாரியாருக்கு எழுதிய பத்திரிகை

25, ஆசாரப்பன் தெரு,
சென்னை.
6—2—36

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அடியேன் வடகரை ராமாநுஜாய தாஸன் தாளுந்தடக்கை யுங்கூப்பிப் பணிந்துசெய்யும் விண்ணப்பம் உபய குசலம் சீல மில்லாச் சிறியனை அடியேனைப் பொருளாக்கி அநுக்ரஹித்த திரு முகத்தைச் சிரஸால் வஹித்துப் பேரானந்த மடைந்தேன் அடி யேன் பெருமாள் கோவிலுக்கு விடை கொண்டிருந்த காலத் தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் பத்ரிகைக்கு விஷயதான மருள வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்ட காலத்தில் ஸ்வாமிக்கும் அடி யேனுக்கும் நடந்த ஸல்லாபங்களில் சில விஷயங்கள் மாத்திரமே ஸ்வாமி திருமுகத்தில் அநுவதிக்கப்பட்டிருக்கிறது அதைச்சிறிது ஆலோசித்தால் அத்திருமுகம் ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடன் கலந்து அநுக்ர ஹித்ததாகக் காணப்படவில்லை தேவரீரும் அன்று அவ்விடமிருந்த தாகவே நினைக்கின்றேன் அவ்வாறிருந்திருந்தால் இவ்வாறு அநுக்ர ஹிக்க இயலாது. ஒருசமயம் மறந்திருக்கலாம் என்றும் எண்ணுவ

தறகிடமாகினறது ஆதலால அதுவிஷயததைத "ஸமாரயேதவாம நமபிக்ஷயே" அதாவது ஸ்ரீ ஸவாமி ஸ்னனிதிககு அடியேன விடை கொணடிருநத காலததில் ரஹஸயதரய ஸாரத்தில மூலமநதராதி காரம காலக்ஷேபம நடநதுகொணடிருநததாக ஞாபகம அசசமயம தேவரீரும இனனும 2, 3, திருநாமஙகள எழுநதருளியிருநதாாகள அவாகளை அடியேன இனனாரெனறறியேன அதுசமயம அடியேன ஒரு விளமபரப பதரிகையையும ஸ்ரீ ஸவாமி ஸனனிதியில ஸமாப பிதது இபபதரிகை ஸ்ரீ ஸவாமி அநுகாஹததிறகு பாதரமாமபடி கருபை பணணவேணடுமெனறு வேணடிககொணடேன அதறகு ஸ்ரீ ஸவாமி நான ஒரு பதரிகைககும விஷயதானம செயவதிலலை இதறகும நான ஒனறும செயயமாடடேன எனறும சொலலிக கடைசியாக திருககுடநதைககு எழுநதருளியிருநதகாலதது நடநத தொரு விருததாநததததைச சொலலியருளி அவரவாகளுககு அவ ரவாகள ஸமபரதாயததில அபிமாநமிலலாமற போகாது அபபடி ஏதாவது அவசமாயச சொனனாலும அதையும குறறமாகக கணடிக கக கஙகணம கடடிககொணடு திரியுமவாகள சிலரிருகக நீ ஏன எனனை இவவாறு நிாபபநதிககிறாய எனறு நியமிததருளினா அதறகு அடியேன அவவாறு பக்ஷபாதமிருபபது ஆவஶயகமே அதுவும இபபதரிகையில வெளிவர வேணடியதுதானே ? எனறு வேணடிககொணடேன அதனமேரில ஸ்ரீஸவாமி அடியேனைப பூாண மாகக் கடாக்ஷிதது நீ, நினைததபடி எலலாம உனககுக கைகூடும் இபபதரிகையும ஒழுஙகாக நடைபெறும நானும எபபோதாவது படடணம வருவேன வநத காலததில, உன பதரிகைக்கு விஷய மும தானம செயகிறேன எனறும' அநுக்ரஹித்தருளினா அவ் வாாததையை அடியேன "மாய னனறு தெயவததேரினில செபபிய மெயமமைப பெருவார்த்தை" போலவே நமபி விடைகொணடு வந திருக்கின்றேனாதலால் பத்ரிகையிலும ஸ்ரீ ஸவாமி திருநாமததைக குறிபபிடவும நேரிட்டது இது நிறக, அருஞ்சகயததில ஸ்ரீ உ வே கோபாலாசாாய ஸவாமிககும அடியேனுககும நடநத வாத பரதிவாதமான பதரிகைகளை அசசிடபபடடிருககிறது அதில அடி யேன சிறறறிவிறகு விஷயமான பூாவாசாாயாகள அருளிசசெயத ஆாததஙகளையே விணணபபிதது்க கொணடிருககிறேன அதில ஏதா வது விருததமாக ஸ்ரீ ஸவாமி திருவுளளம பறறினால அதையும

பதரிகை மூலம பரசாரம செயகிறேன மேல இரண்டு ஸஞ்சிகை களிலும ஸ்ரீ உ வே அண்ணங்கராசாரியார அநுகரஹிதத விஷயங களே "அதில பகவானுடைய பாதாரவிநத மடைவதறகு ஸமபநத ஜஞாநம ஒனறே போதும. வேறு ஒனறும வேணடாம" எனறு எழுதியிருககிறதாகவும அது கலஹாஸபத மெனறும ஸவாமி திரு வுளளம பறறியிருபபதாக அநுகரஹிககப படடிருககிறது அது ஸ்ரீ அணணஙகாசாரய ஸவாமி அநுகரஹித்த விஷயமே அடி யேன அறிககதும அபபடியே அது ஒனறு போதாது வேறும சில வேணடுமெனறு தேவரீர திருவுளளமானாலும மிகவும அழகியதே பகவதவிஷயததில நாம எவவளவுசெயதாலும அவன செயயும உப காரததிறகு போதுமெனறு நினைபபதும பொருநதாதே ஆதலின ஒரு அபிபராயததால போதுமெனறு நினைககவும கூடும மறறொரு அபிபராயததால அது போதாது எனறு நினைககவும பராபதம ஆதலின இவவிரணடு அபிபராயஙகளும அழகியதாகவே அடியே னுககுக காணபபடுகினறது, ஒருககால ஸவாமி திருவுளளததிறகுத தவறாயிருநதாலும சரியானதொரு அரததததை அநுகரஹிததா லும அதையும வைஜயநதியின வாயிலாய பரசுரபபடுததி தநயனா வேன தேவரீர அநுகரஹிதத திருமுகததையும அடியேன விண ணபிததுககொணட இபபதரிகையையும இநத மாதததில தையில மகததனறே வைஜயநதீ அகில ஸ்ரீ வைஷணவாகளு மறியுமாறு பரசாரம செயய ஆரமபிககும இவவாறு அடியேனுககு ஹிதமான அமுதமொழிகளை அடிககடி அநுகரஹிகக வேணடுமபடி ஸ்ரீ ஸவாமி ஸனனிதியில அடியேனுககாகத தேவரீர பராரததிகக வேணடுகி றேன. வாசிகதோஷாஃ க்ஷந்தவ்யாஃ

இஙஙனம அடியேன வடகரை,
ராமாநுஜாய தாஸஃ

பத்ராதிபர S. R S வைஜயந்தீ.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவானமாமலை ராமாநுஜஸ்வாமி திருவடியான
வடகரை இராமாநுஜாசாரியரால் எழுதப்பட்டது

புருஷகாரவைபவம்.

நமஶ்ரீரங்கநாயகயை யத்ப்ரூவிப்ரமபேதத: ।
ஈஶேஶிதவ்யவைஷம்ய நிம்நோந்நதமிதம்ஜகத் ॥

புருஷகார ஶப்தார்த்தம்

புருஷம், கரோதி இதிபுருஷகார: புருஷகாரஸ்ய வைபவம் புருஷகார வைபவம் என்று விரியும்

பூர்ணத்வாத்புருஷ: என்கிற நிருக்தியினாலே தயை, வாத்ஸல்யம் முதலான குணங்களால் பூர்ணன் புருஷ ஶப்தத்தால் சொல்லப் படுகிறான் ஆதலின் சேதனன் செய்த பாவங்களைப்பார்த்து ஸ்வதந்த்ரனான ஸர்வேஶ்வரன் ஒருக்கால் "க்ஷிபாமி அஜஸ்ரம் அஶுபாந் ஆஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு" (அசுபமான காமங்களைச் செய்தவர்களை பாபயோனிகளில் தள்ளிவிடுவேன்) என்று சீற்றமுடையனாயிருந் தானேயாகில் அச்சீற்றத்தையும் அதற்கடியான ஸ்வாதந்த்ர்யத் தையும் தலை சாயப்பண்ணி தயை முதலான குணங்களை தலை யெடுக்கும்படி செய்கை புருஷகாரமாகும்

அன்றிக்கே பரு பாலநபூரணயோ: என்கிற தாதுவினாலுண் டான புருஷ ஶப்தமானது, ரக்ஷிக்கிறவனைச்சொல்லுகிறது இத் தாலே மஹாபராதத்தைப் பண்ணின சேதனனை ரக்ஷித்தல்லது நிற்க ஒண்ணாதபடி கோபித்துத் தலைப்பறுக்கத் தயாராயிருக்குமவனை "கருப்யா பாபபால்யத" என்கிறபடி ரக்ஷகனாகப் பண்ணுகை புருஷ காரமென்று சொல்ல வடுக்கும்—இவ்விரண்டு வ்யுத்பத்திகளாலும் ஈஶ்வரன் விஷயத்தில் பண்ணும் புருஷகாரம் சொல்லிற்றாயிற்று

புர அக்ரகமநே என்கிற தாதுவில் வ்யுத்பந்நமான புருஷ ஶப்தமானது அபிமுகமாகச் செல்பவனைச் சொல்லாநிற்கும் இதனால் ஏற்படும் அர்த்தம் யாதெனில்? பரமகாருணிகனான ஸர்வேஶ்வரன் நிர்ஹேதுகமான தன்னுடைய க்ருபையினாலே சேதனனைப் பெற நினைக்கும்போது அநாதிகாலம் பண்ணிப்போந்த பாபவாஸனையால் அவனுடைய "த்வம்மே அஹம்மே" (நீ எனக்கு சேஷபூதன் என்றால் நான் எனக்கு சேஷபூதன் என்று எதிரம்புகோத்து அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கைக்கும் எட்டாதபடி கைகழிய ஓடி விழுகனாயத்திரியும்

சேதனனை உபதேஶாதிகளால அவனுககு அபிமுகனுமபடி பண ணுகை இது சேதனன விஷயததில பணணும புருஷகாரமாகும

இபபுருஷகாரததைச செயவதறகு 'தேவதேவோ ஹரி பிதா" எனறும 'பூதாநாம அவயய பிதா' எனறும சொலலபபடுகிற ஜகதபிதாவான ஸாவேஶ்வரன விஷயததிலும, பராஜைகளான சேதனாகள விஷயததிலும 'தவமமாதா ஸாவலோகாநாம" எனகிற படி ஸமஸதமான சேதனாகளுககும தாயாய 'விஷ்ணுபதநீ" எனகிறபடி அவனுககுப பததியாயுமிருககிற பெரியபிராட்டியாரே உரியவள

இவள சேதனாகளுககு "தவம்மாதா எனகிறபடி நிருபாதிக தாயாய சேதநாகளுடைய கலேஶம பொறுககக கிலலாதவளாய ஸதநநதயபராஜைககுததான மருநதுணணும மாதாவைபபோலேயும "கூபததில வீழும குழவியுடன குதிதது அவவாபததைத தீககும அனனைபோலேயும" இவாகளுககாகததான நாட்டில பிறநது படாதன படுமபடியான பரம தயையை யுடையவளாகையாலும சேதனாகளுடைய 'நினறவா நிலலா நெஞசில' ஜநமாநதர ஸஹஸரங களில இவன புததிபூரவகமாகச செயயாததாயும அவன திரு வுளளததால நினைககபபட்டதுமான யாதருசசிக ஸுகருதவிஶேஷ மடியாக பகவதவிஷயததில அதவேஷ ஆபிமுகயஙகளுணடாய ஆஶ்ரயிகக இசசையுணடானால அசசமயம இவள ஸாநநிதயம உணடோ? இலலையோ? எனறு ஶஙகிககவொணணாதபடி "அகல கிலலேன இறையுமெனறு" ஒருமாநொடியும பிரியாமல நிதய வாஸம பணணுமவளாயும "பிததா பனிமலாமேலபாவைககு" எனகிறபடி ஸவாணமயமான மருகததை "ஆநயைநம மஹாபாஹோ கீடாாததம நோ பவிஷயதி" (நீணடகைகளையுடையாய இம மானைககொணாநது தரககடவாய நமககு லீலையின பொருட்டு ஆகும) எனறு அவளகேடக இளையபெருமாள இது மாயாமருகம எனறு தெரிவிததாலும தானும இது மாயாமருகமெனறு அறியும படியான அறிவுடையவனாயிருககச செயதேயும, அவளுடைய "ஏவம பருவாணம சாருதஸதம பரதிவாாய ஶுசிஸமிதா" எனகிற மநதஹாஸததில மயஙகி அவளசொனனபடி செயதலலது நிறக வொணணாதபடி இனிய விஷயமாயிருககையாலும அவளசெயயும புருஷகாரமே கணணழிவறற புருஷகாரமாகும

இபபுருஷகாரததிறகு கருபை பாரதநதரியம அநநயாாஹத வம ஆகிய மூனறுகுணஙகள அதயாவஶயகஙகளாக ஆகும.

கருபையாவது பரதுககததை ஸஹியாமல மிகவும வருந துதல அதாவது நிருபாதிகமாதருதவ பரயுகதமான ஸமபந தததால சேதனாகள படும துககம தனனுடைய துககமாய அத துக்கம் இனிபபிதுககவவருகிலலை எனனுமபடி ஸஹிககமாடடாத தனமையுடையளாயிருக்கை

பாரதநதரியமாவது பர (இதர) தநதர (பரதாந) ஸய ஸ பரதநதர (யாவனொருவனுககு பரதானமானவன அநயனோ அவன பரதநதரன) தஸய (அவனுடைய) பாவ (தனமை) பாரதநதரியம அதாவது தனனபேகஷிதததை அவனைககொணடே செயதுகொளள வேணடுமபடியாயுளள ஸவருபததையுடையளா யிருககை.

அநநயாாஹதவமாவது அநயஸய (வேறொருவனுககு) ஆாஹ (போகயனாயிருபபவன) அநயாாஹ (மறறொருவறகு யோகயமானவன) அநயாாஹோநபவதி இதி (மறறொருவறகு யோகயனுக்கு ஆகாதவள) அநநயாாஹ (அநநயாாஹன), அநநயாா ஹஸய பாவ (அநநயாாஹனுடைய தனமை) அநநயாாஹதவம— அதாவது அவனையலலது மறறொருவாககு யோகயமலலாத தனமை யுடையளாயிருததல

கருபை சேதநாகளுடைய துககம கணடு பொருககமாடடாத தனமையளாய ஈஶவரனோடு சேதனாகளைச சோபபிககைககு உரியது

கருபையுண்டானாலும தான ஸவதநதரமாய சேதநரகஷணத தில பரவருததியாமைககும அவனை பரவாததிபபிககைககும பார தநதரியம வேணும

இவள் நமமையலலது மறறொருவாககு யோகயை யலலாதவ ளாகையால இவள அபேகஷிதததை தலைககடடுவது நமககனறோ கடமை எனறு இவளபேக்ஷிததததைச செயகைககு அநநயாாஹதவம ஆவஶயகம

கருணை பரமகாருணிகனான ஸாவேஶவரனிடததிலுமுளளதே யாயினும அவனுடைய கருபைககும இவளுடைய கருபைககும வெறுபாடியுணடு

ஈஶ்வரன் நிரங்குசமான ஸ்வாதந்த்ரியமுடையனாய் சேதநா-களுடைய புண்யபாபங்களை நிறுத்து நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைப் பண்ணக்கடவனாயிருக்கையால் அவனுடைய கருணை ஸ்வாதந்த்ரியத்தால் அமுக்குண்டு ஓரோர் சமயங்களில் தலைகாட்டுமதாயிருக்கும். இவள் "காருண்யரூபயா" என்கிறபடி காருண்யமே வடிவெடுத்து வந்தாற்போலிருக்கையாலும் இவள் கருணையைத் தடுக்க வேறொன்றுமில்லாமையாலும் நிருபாதிகமாய் தருத்வஸம்யுக்தமாகையாலும் இவளுடைய கருணை வாசாமகோசரமாயிருக்கும்.

இவ்விடத்தில் "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத் அகர்ஹிதம்" (மித்ரபாவத்தோடு வந்தடைந்தவனை வருந்தியும் விட சக்தனல்லேன். அவனிடத்தில் என்னுடைய புத்தியால் தோஷம் கிடையாது. உங்கள் புத்தியால் தோஷமுண்டாயிருந்தாலும் வாத்ஸல்யாதி குணங்களையுடைய எனக்கு அது போக்யமாயே இருக்கும்) என்றும் "என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" என்றும் சொல்லும் ஸ்வபாவனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய நாராயணத்வப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்த ஜ்ஞானமுடைய சேதநனுக்கு ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயிக்கும்போது புருஷகாரம் வேண்டுவானேன்? என்று சங்கிக்கக்கூடும். அநாதிகாலம் அபராதத்தைப் பண்ணிப்போந்த இச்சேதநன் ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயிக்கும்போது அவனுடைய ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்ய ஸௌஶீல்ய வாத்ஸல்யாதிகுணங்களை ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலும் ஆசார்யோபதேசாதிகளாலும் அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் அவனுடைய நிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ரியத்தினாலே புபஸ்தவ ப்ரயுக்தமான பித்ருத்வ ஸம்பந்தத்தால், பரிபூர்ணமாக பாபத்தைச்செய்த சேதநன் விஷயத்தில் ஒருகால் நீரிலே நெருப்புக்கிளருமாப்போலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்தில் சீற்றமுண்டாய் ஹிதரூபமான தண்டனையைச் செய்யவும் கூடும் என்று அஞ்சி அவ்வபராதங்களை மறப்பித்து ஸ்வாதந்த்ரியம் தலைசாய்ந்து வாத்ஸல்யாதிகுணங்கள் தலையெடுக்கும்படி செய்து அவனை ஸ்வீகரிக்கைக்கு புருஷகாரம் அபேக்ஷிதம்.

இவ்வாறு புருஷகாரம் அபேக்ஷிதமானாலும் "பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத மத்வ்ருத்தமசிந்தயித்வா" (என்னுடைய வ்ருத்தத்தைச் சிந்திக்காமல் என்னுடைய பிதாமஹரான

நாதமுனிகளைபபாாத்து அநுகாஹிககவேண்டும்)" எனறு ஆள வநதாரும "ராமாநுஜாாய சரணோஸமி குலபாதீப: த்வாவஸீத்ஸ யாமுநமுநே ஸசநாதவமஶய — வமஶய பராஙகுஶமுநே ஸச ஸோபி தேவயா தாஸஸதவேதி வாதாஸமி தவேக்ஷணீய" (அடியேன எமபெருமானாருடைய திருவடியை ஆஶரயிததவன பரபநநகுலவிளககான எமபெருமானாரும யமுனைததுறைவரான ஸ்ரீ ஆளவநதாருடைய திருவடி ஆகாநினறா ஸ்ரீ ஆளவநதாரும நாதமுனிகளின வமஶததில அவதரிததவா நாதமுனிகளும பராஙகுஶரான நமமாழவாரின திருவடியை ஆஶரயிததவா ஆழ வாரும தேவரீருடைய திவயமஹிஷியான பெரியபிராடடியாரின திருவடியை ஆஶரயிததவா தேவரீா ஆஶரயிததவா அபேக்ஷிதங களை அளிபபவா ஆதலின தேவரீருககு தாஸனெனறு கடாக்ஷிககத் தககுநதவன) எனறு ஆழவானும அருளிசசெயதிருககினறமையாலும "அநதோநநதகரஹணவஶகெ யாதி ரஙகேஶ யததவக - பஙகுர நௌகா குஹர நிஹிதோ நீயதே நாவிகேந: புஙகதே போகாந அவிதிதநருப ஸேவகஸயாபபகாதி -த்வத ஸமபராபதௌ பரபூவதி ததா தேஶிகோ மே தயாளு ॥ (கணணிலலாதவன கணணுடையான கையைபபறறிககொணடு எவவாறு செலகிறானோ? ஓடககாரனாலே மூடவன ஓடததில வைககபபடடவனாய எவவாறு அடைவிகக படுகிறானோ? அரசனை யறியாத ராஜபுருஷனுடைய ஆபபகாதிகள போகஙகளை எவவாறு அநுபவிககினறனவோ? அவவாறே உனனை அடைவிபபதில பரம தயாளுவான எனனுடைய ஆசாாயன சமாாத தனாகிறான) எனறு நம நிகமாநத மஹாதேசிகனும அருளிசசெய திருககினறமையாலும, பரமதயாளுவான ஆசாாயன இசசேதநனை முதலடியிலேயே மதீயன எனறு அபிமாநிதது பரிபூாணமான ஜஞாநபகதயாதி குணஙகளையுடையனாகையால பகவானுககு அத யநதம அபிமத பூதனாய "ஜஞாநீதவாதமைவமேமதம" (ஜஞாநீ எனககு ஆதமா) எனறு அவன வாயாலே சொலலுமபடியான பெருமை வாயநதவனாகையாலும ஆசாாயனுககு சேதந ஈஶவராக ளுடைய ஸமபநத முணடாகையாலும ஆசாாயனுககே புருஷகார யோகயதவம புஷகலமாகையால வரணீயனான ஸிததோபாயததிறகு விஶேஷணமான ஸ்ரீ ஶபதததால சொலலபபடட பெரியபிராடடி யாருககு ஶபதஸிததமான உபாயவிஶேஷணதவ மொழிய புருஷ

காரத்வம் கொள்கிற வித்தால் ஒரு ப்ரயோஜநமுமில்லையே என்று ஶங்கிக்கக்கூடும்.

இவ்விடத்தில் ஸ்வதஸ்வபாவத்தால் உபாயவிஶேஷணத்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் விடவொண்ணாத ஸம்பந்தமான மாத்ருத்வப்ரயுக்த வாத்ஸல்யாதி குணத்ரயத்தாலும் தன்னுடைய பூர்வாபராத நிமித்தமாய ஈஶ்வரனுடைய குளிர்ந்ததிருவுள்ளத்தில் சீற்றமுண்டானால் அச்சீற்றத்தை ஆற்றுகைக்குறுப்பாய அவனுக்கு அபிமதமான ஸ்வரூப ரூப குண விபவாதி வைலக்ஷண்யத்தாலுண்டான வால்லப்யாதிஶயத்தாலும் பெரிய பிராட்டியாருடைய புருஷகாரமே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமாகும். மேலும் "ஆகிஞ்சந்யைகஶரணா கேசித்பாக்யாதிகா புந:। மத்பதாம்போருஹத்வந்த்வம் ப்ரபத்ய ப்ரீதமாநஸா:॥ லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ருதவந்தோ வராநநே (தன்னிடம் கைமுதலொன்றுமில்லாததொன்றையே புகலாகவுடைய சிலபாக்கியவான்கள் என்னுடைய சரணசரோஜங்களிரண்டையும், லக்ஷ்மியைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு உபாயமாகப்பற்றிக் கருத்தார்த்தர்களாகிறார்கள்) என்றும் மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத। லக்ஷ்மீ புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி:॥ மமாபிசமதம் ஹ்யேதந் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்। அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோவை ஸாக்ஷால் லக்ஷ்மீபதி ஸ்வயம்॥ லக்ஷ்மீ புருஷகாரேணவல்லபா ப்ராப்தியோகிநீ। ஏதஸ்யாஶ்ச விஶேஷோயம் நிகமாந்தேஷு ஶப்தயதே (ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்தாநின்ற ஆத்மாக்கள் என்னைப் பெறுவதற்குப் பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக பரமருஷிகளால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறாள் எனக்கு அபிமதமும் அதுவே வேறுவிதமானவழி கிடையாது என்னையடைவதற்கு உபாயம் லக்ஷ்மீபதியான நானே எனக்கு வல்லபையான பெரியபிராட்டியாரே அடைவிப்பதற்கு யோக்யமானவள் இவ்வர்த்தம் வேதாந்தங்களால் கோஷிக்கப்படுகிறது) என்று ஶாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரபத்த்யதிகாரியான சேதனன் பெரியபிராட்டியாரையே புருஷகாரமாகப்பற்றக்கடவன் என்று சொல்லியிருக்கின்றமையாலும் இவளையே புருஷகாரமாகப்பற்ற வடுக்கும்.

ஈஶ்வரன் புருஷோத்தமப்ரயுக்தமான நிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலுண்டான கடினஸ்வபாவத்தால் நிருபாதிக ஸம்பந்த

முண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் பிதாவைப்போலே நம்முடைய ஆஜ்ஞா ரூபமான ஶாஸ்த்ரங்களை அதிக்ரமித்து அபராதங்களைச்செய்யா நின்ற சேதநர்களைக்குறித்து ஒருக்கால் திருவுள்ளம் கலங்கி “தாமஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் க்ஷிபாம்யஜஸ்ரம் அஶுபாந் ஆஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு” “ஆஸுரீம் யோநிமாபந்நா மூடா ஜந்மநி ஜந்மநி மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்யதமாம் கதிம்” என்று பாபயோநிகளில் தள்ளி நரகாதிகளை அனுபவிக்கும்படி செய்வேன் என்று தன் வாயாலே சொல்லுகையாலே மிகவும் பீதரான சேதநர்களைத் தானே அங்கீகரித்து தன்னுடைய வாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலே ஸர்வேஶ்வரனை வஶீகரித்து அபராதங்களை க்ஷமிப்பித்து அங்கீகரிக்கும்படி பண்ணுகிறதும்

இவ்வளவாக புருஷகாரஸ்வரூபதாத்பர்யமும் அப்புருஷகாரத்தைச் செய்வதற்கு பெரியபிராட்டியாரே யோக்யமானவள் என்பதையும் அவள் சேதனன் விஷயத்திலும் பரமசேதனன் விஷயத்திலும் பண்ணும் புருஷகாரத்தின் படியையும் ஜீவேஶ்வரர்களிடத்தில் இவளுக்குண்டான ஸம்பந்தத்தையும் ஸர்வேஶ்வரன் இவள் விஷயத்தில் பண்ணும் ப்ரேமாதிஶயத்தையும் புருஷகாரத்திற்கு ஆவஶ்யகமான குணங்களையும் அக்குணங்களின் உபயோகத்தையும் ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ருபைக்கும் இவளுடைய க்ருபைக்குமுள்ள வாசியையும் இவளைப்புருஷகாரமாகப்பற்றுவிடில் நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனான ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷிக்காமலிருப்பதுடன் ஶிக்ஷிக்கவும் கூடும் என்பதையும் ஆசார்யன் பண்ணும் புருஷகாரத்தைக் காட்டிலும் அவனுக்கும் பத்நியாய் வால்லப்யமுடையவளாய் அவனோடே நித்யவாஸம் பண்ணுமவளாயிருக்கும் இவள் புருஷகாரமே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமென்பதையும் சொல்லித்தலைக்கட்டியிருக்கிறது.

இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் நாம் சாஸ்த்ர முகத்தாலே அறியப் புகாப்போமாகில் சாஸ்த்ரங்களில் வைத்துக்கொண்டு “வேதாச் சாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி” என்று சொல்லப்படுகிற அபௌருஷேயமான வேதமும் “அநந்தா வை வேதா:” என்கிறபடி

அநந்தங்களாய் அதிலும் அர்த்தம் அறிபப்புகுமிடத்து அநேக ஶாஸ்த்ராபேக்ஷையுடையதாய் அல்ப அறிவுடையார்க்கு அறிய வரிதாய் மறையாயிருக்கும். ஸ்வயோக மஹிமையால் அவ்வேதார்த்தங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்த பரம ருஷிகளால் அவ்வேதார்த்தப் ப்ரதிபாதகங்களாக அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களும் அவ்வோ அதிகாரிகளுக்கு அநுகுணமாகப் பல புருஷார்த்தங்களைப் பலவகைகளாகப் பேசுமவைகளாதலால் ஸாரா ஸார விவேகிகளுக்கல்லது அறிய வரிதாயிருக்கும்.

மேற்சொன்னவைகள் போலன்றிக்கே ஸம்ஸாரி சேதநர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாய் ஸர்வேச்வரன் தானே ஆசார்யனாய் நின்று ஸ்வஶிஷ்யனான நரனை வ்யாஜீகரித்து உபதேசித்த ஸகல வேதஸாரமான திருமந்த்ரமும் அஷ்டாக்ஷரமாய் 'அகாரத்திலே லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம்' என்றும், 'அவன் மார்பை விட்டுப்பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுப் பிரிவது' என்றும் சில யுக்திகளைக் கொண்டு அறிய வேண்டும்படியா யிருக்கும். ஸமஸ்த ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யபூதமான த்வயம் அவ்வாறின்றி அகாரத்தில் ஆர்த்தமாகக் கிடைத்த ஸ்ரீஸம்பந்தத்தைசாப்தமாகவும் நமச்சப்தத்தாலும் நாராயணப்பதத்தாலும் சொல்லப்பட்ட உபாயோபேயாம்சங்களை அழகாகஅறிவிக்குமதாய் அதிலும் அவ்வர்த்தநிஷ்டர்களுடைய அநுஷ்டாநரூபமாயிருக்கும் தொன்றாகையால், அநந்தங்களாய் மறைகளாயிருக்கும் வேதங்களைக் காட்டிலும் பல புருஷார்த்தங்களையும் பலவாறாகக் கலசிப் பேசும்படியான இதிஹாஸாதிகளைக் காட்டிலும் அதி சுருக்கமாய் அர்த்தங்களைக்கொண்டு ஊஹித்தறியவேண்டிய திருமந்த்ரத்தைக் காட்டிலும் இதராபேக்ஷையின்றியில் சேதநோஜ்ஜீவனத்திற்குறுப்பான ஸகலார்த்தங்களையும் சாப்தமாக நன்கறிவிக்கும். மேலும் ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களும் சேதநனுடைய விஶிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்காய் ஸதாநாநுஷ்டாநம் பண்ணயோக்கியமான தேகத்தாலேயே புருஷார்த்தஸித்தி என்னாநிற்கும். திருமந்த்ரம் சேதநனுடைய நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்காய் சேதநன்ஸ்வரக்ஷணத்தில் நின்றும் கைவாங்கினலொழிய அகாரவாச்யனை ஸர்வேச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாதாகையால் அவனுடைய ரக்ஷண ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே பேறென்று சொல்லாநிற்கும்.

(தொடரும்)

ஶ்ரீரஸ்து

ஶ்ரிய:பதயே நம:

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகினே ।
ய: ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரமஶீஶமத் ॥

தஸமை ராமாநுஜாாயாய நம பரமயோகிநே |
யஃஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூதராணாம அநதாஜவரமஸீஸமத ||

வேதவேதாந்த வேதாங்க ஸத்தர்க்கத்யாத்தவாஹினீ ।
ஶ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ரும்பதாம் ॥

வேத வேதாநத வேதாஙக ஸதகுருகதயாததவாஹிணீ |
ஸ்ரீராமாநுஜஸிததாநத வைஜயநதீ விஜருமபதாம ||

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

மாதநதோறும வெளிவரும ஸதஸமபரதாயாாதத
பாகாமய பதரிகை

பதராதிபா

வடகரை இராமாநுஜாசாரியாா

தொகுதி 1.] [பகுதி 4.

பதராதிபரின் விஜ்ஞாபனம.

மாசிப புனாபூசம

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸிததாநத வைஜயநதீயின நானகாவது பகுதி மாசிப புனாபூசததில அவதரிகக நோநததுபறறி அமமாசி புனாபூசததினபெருமை இஙகு யதோசிதம தெரிவிககபபடுகிறது 'மாசிப புனாபூசததிறகுபபெருமை என'? எனில, ஆழவாாகளில ராஜாவாகிய நம குலசேகரன அவதரிககும பாககியம பெறறதே இவவாறு இபபுனாபூசததிலவதரிதத ஆழவாா ஸமருதி விஷயமானவாறே அவவாழவாரின பெருமையைப பேசாமலிருகக முடியுமோ? இவவாழவாா கவி

யுகம் பிறந்து இருபத்தெட்டு சென்ற பராபவ வருஷம் மாசிமாதத்தில் புனர்பூச நக்ஷத்திரத்தில் சுக்ல பக்ஷத்வாதசியுடன் கூடிய வியாழக் கிழமையில் கௌஸ்துபாம்சராய் சேரன் குலத்திற்கு சேகரராய் நம்மை உஜ்ஜீவிப்பதற்கு திருவவதரித்தருளினார். இவ்வர்த் தத்தை ... மாலையில்:

கல்யப்தே ஸக ஸங்க்யயா வ்யபகதே மாஸேச மாகாபிதே
வர்ஷேசாபி பராபவே ஸுரகுரோர்வாரேசபக்ஷே ஸுசௌ
த்வாதஸ்யாக்யதிதௌ புநர்வஸுதிநே ப்ரீத்யாக்யயோகாந்விதே
த்ராதும் ந: குலசேகர: க்ஷிதிபதி: ஸ்ரீ கௌஸ்து பாத்மாऽபவத் ||

என்கிற ஸ்லோகம் தெரிவியாநிற்கும். இவ்வாழ்வார் சக்ரவர்த் தித் திருமகனைப் பெருமாளைப் போலவே க்ஷத்ரிய வம்சத் திலே அவதரித்துப் பெரியது சிறியதை நலியாதபடி செங்கோல் செலுத்தி பரமோதாரராய் வெழுந்தருளியிருந்தபடியால் குலசேகரப் பெருமாள் என்றும் போற்றப்படுவர். இவ்வாழ்வார் எம்பெருமா னால் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்று எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப குண விபவாதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்து வேதவேத்யனை ஸர்வேச் வரன் சக்ரவர்த்திக்குப் புத்ரனாய் அவதரித்தாற்போல் வேதமும் வால்மீகி முகத்தில் நின்றும் ராமாயணமாக அவதரித்திருக்கின்றமை யாலும் "கற்பார்ராமபிரானையல்லால் மற்றும் கற்பரோ" என்றும், "மனத்துக்கினியான்" என்றும் சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீ ராம வ்ருத்தாந் தத்தைக் கேட்டுப் போராநிற்க - "சதுர்தஸ ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீம கர்மணாம் | ஏகஸ்ச ராமோ தர்மாத்மா கதம் யுத்தம் பவிஷ்யதி" என்கிற ஸ்லோகத்திற்கு இளைய பெருமாளைப் பிராட்டிக்குத் திரு மேனிக் காவலாக வைத்துவிட்டு தர்மாத்மாவான பெருமாள் தான் ஒருவராய் அதிபயங்கரமான க்ருத்யங்களைச் செய்யும் ராக்ஷஸர்களாய் அதிலும் பதினாலாயிரம் பேரான கரதூஷணாதிகளோடு யுத்தத் திற்கு எழுந்தருளினார் அங்கு எவ்வாறு முடியுமோ? என்று ருஷி வருந்துகிறான் என்று அர்த்தம் சொல்லக்கேட்டவாறே பெருமாளிட முள்ள ப்ரேமாதிசயத்தாலே கலங்கி, வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வாரில்லாத குறை தீர்க்கத் தான் சதுரங்கபலத்தோடு புறப் பட்டு எழுந்தருளா நிற்க, இவருடைய கலக்கத்தைத் தவிர்ப்பிக்க மந்த்ரிகள் சில வைஷ்ணவோத்தமர்களை எதிரே வரவிடுத்து அவர் களின் வாயிலாய், "தம் த்ருஷ்ட்வா" என்கிற ஸ்லோகத்தை வ்யாக்யா நிக்கும்படிசெய்ய அவர்களும் "பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களையும் தான்

ஒருவனுக்கே ரக்ஷித்து ஆச்ரமம் எழுந்தருளா நின்ற பெருமாளின் வீரத்திறக்கண்டு ஜனககுல ஸுந்தரியான பிராட்டி பர்த்தாவான பெருமாளை ஆலிங்கனம் பண்ணி ஆச்வஸிப்பித்தாள்" என்று சொல்லக்கேட்டு, ஆழ்வாரும் அதிஸந்துஷ்டராய் மீண்டு எழுந்தருளினார். அப்பால் மந்த்ரிகள் இவர்க்கு இவ்வைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்தாலன்றோ இவ்வாறு கலங்கும்படி ஏற்படுகிறது என்று கருதி இவர்க்கு ஸஹவாஸத்தை ஒழிக்க உபாயம் தேடி திருவாராதனப் பெருமாளின் ஆரத்தை எடுத்து மறைத்து வைத்து வைஷ்ணவர்கள் அபஹரித்தார்கள் என்று சொல்ல பரஞான பரமபுருஷனிடத்தில் பக்திபண்ணும் பரமபாகவதோத்தமர்கள் பர (அந்யர்களின்) வஸ்துவை ஆசைப்படார்கள் என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி பாம்புக்குடத்திலே கையிடுவேன் என்றுசொல்ல, மந்த்ரிகளும் இவருடைய அத்யவஸாயத்தைப் புகழ்ந்து தாங்கள் செய்த அக்ருத்யத்தை விண்ணப்பம் செய்து ஆரத்தை ஆழ்வாரிடம் ஸமர்ப்பித்தார்கள் அப்பால் ஆழ்வாரும் இதரர்களுடன் இவ்வரசாளும் பெருமையை வெறுத்து நல்லார்கள் வாழும் நளிரரங்கமாகிற திருவரங்கம் திருப்பதி சென்று திருக்காவேரி திரைக்கையால் அடிவருடத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே திருப்பள்ளிகொண்ட திருமேனியழகைக் கண்ணாரக்கண்டு வாயாரப் புகழ்ந்து அநுபவித்து அவ்வநுபவ பரீவாஹ ரூபமாகப் பெருமாள் திருமொழி என்கிற திவ்யப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்து இவ்வுலகை வாழ்வித்தருளினார் இவ்வாறு இவ்வாழ்வாரின் பெருமையை நாம் அநுபவிக்கும்படி செய்த இந்த மாசிப்புனர்பூசத்தின்று வைஜயந்தியின் நான்காவது பகுதி வெளிவந்ததும் ஒரு ஸௌபாக்யமே

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்

கீழ்ஸஞ்சிகையில் ப்ரமாணங்களைப்பற்றி யதோசிதம் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது இப்போது அப்ரமாணங்களால் அறியக்கூடிய ப்ரமேயங்கள் இவைகள் என்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது

ப்ரமேயங்கள் என்றால் ப்ரமாணங்களால் அறியத் தகுந்தவைகள் அவைகள் ஸ்வஸ்வரூபம், பரஸ்வரூபம், புருஷார்த்தஸ்வரூபம், உபாயஸ்வரூபம், விரோதிஸ்வரூபம் என்று சொல்லப்படுகிற அர்த்த பஞ்சகங்கள்

அவைகளில், ஸ்வஸ்வரூபமாவது ஆத்மஸ்வரூபம் எனப்படும் ஆத்மஸ்வரூபமாவது தேக இந்த்ரியமந: ப்ராண புத்திகளைக்காட்

டிலும் வேறுபட்டதாய நித்யமாய நிர்விகாரமாய ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆஸ்ரயமாய ஜ்ஞாநமாய அணுவாய ஈஸ்வரனுக்கு சேஷமாய் பரதந்த்ரமாயிருக்கும்

தேஹாதிகளைக் காட்டில் ஆத்மா வேறுபட்டது என்று சொல்வது எப்படி ? எனில், காணப்படுகிற தேஹம், என்னுடைய தேஹம் என்று சொல்லப்படு கின்றமையாலும் ஆத்மா நான் என்று தோற்றுகையாலும் இந்த தேஹமானது ஜாகரத்தசையில் (விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது) நான் பருத்தவன் சிறுத்தவன் என்று ஆத்மாவாகத் தோற்றினாலும் ஸுஷுப்தி தசையில் (உறங்கும்பொழுது) அவ்வாறு தோற்றக் காணாமையாலும் ஆத்மா உறங்குவதற்குமுன் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருந்து உறங்கும் பொழுது என்னுடம்பைக் கூட நான் அறிந்திலேன் என்று உறங்கி எழுந்தபொழுது சொல்லக் காணுகையாலும், ஸுஷுப்தி தசையோடு ஜாகரத்தசையோடு வாசியற எப்பொழுதும் தோற்றுகையாலும் ஆத்மா தேகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் மேலும் இந்த தேஹம் செவி, வாய், கண், மூக்கு, உடல் முதலான அநேக அவயவங்களின் ஸங்கா(கா) தம (சேர்க்கை) ஆகையாலும் அஹம் (நான்) என்கிற வ்யவஹாரா ஹனான ஆத்மா ஒருவனாகத் தோற்றுகையாலும் தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் இன்னமும், " நான் முன்பு கண்ணும் செவியுமுள்ளவனாயிருந்தேன் இப்போது குருடனும் செவிடனும் ஆனேன் முன்பு என் மனது நன்றாயிருந்தது ஆதலால் எதையும் நன்றாயறியுமவனுமிருந்தேன் இப்போது அது அவ்வளவு ஸரியாயில்லாமையால் நான் ஒன்றும் அறிந்துகொள்ள முடியாதவனாயிருக்கிறேன் முன்பு ஜ்ஞாநமுடையவனாயிருந்தேன் இப்போது ஜ்ஞாநமில்லாதவனாய் விட்டேன் என்று வ்யவஹரிக்கக் காண்கின்றமையாலும், ஆத்மா தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் இவ்வாறு ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் அநுமானத்தாலும் ஆத்மா தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று தோற்றக் கடவதாயிருக்கும் மேலும் "பஞ்ச விம்ஸோயம் புருஷ:" "பஞ்ச விம்ஸ ஆத்மாபவதி" ய: பர: ப்ரக்ருதே: ப்ரோக்த: புருஷ: பஞ்ச விம்ஸக:| ஸஏவ ஸர்வ பூதாத்மா நரஇத்ய பிதீயதே || என்று ஆத்மா இருபத்தைந்தாவது தத்வமென்றும் அவனே புருஷன் என்று சொல்லப்படுகிறான், என்றும் ஸப்த ப்ரமாணங்களாகிற ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலும் ஆத்மா தேஹாதிகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று சொல்லப்படுகிறது

நித்யமாவது ஸர்வகாலத்திலும் உண்டாயிருக்கை. இவ்விடத்தில் ஆத்மா நித்யனானால் பிறந்தான், இறந்தான் என்று சொல்லுவானேன்? எனில், தேஹ ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றபொழுது பிறந்தான் என்றும் தேஹவியோகத்தை அடைந்தபொழுது இறந்தான் என்றும் வ்யவஹரிக்கின்றார்களே அல்லாமல் ஆத்மா பிறந்தான், இறந்தான் என்று அர்த்தமில்லை இவ்வர்த்தத்தை "ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சித" "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜா வீஶநீஶௌ" "நித்யோ நித்யாநாம்" என்று ஶ்ருதியும், "பருக்ருதிம் புருஷஞ் சைவ வித்யா நாதீ உபாவபி" "நஜாயதே ம்ரியதேவா கதாசித" என்று கீதையிலும் மற்றும் அநேக ஸ்தலங்களிலும் சொல்லப்படுகையால் ஆத்மா நித்யன் என்று சொல்லப்படுகிறான் நிர்விகாரன் என்பது அசித்துப்போல் விகாரப் படாமல் எப்போதும் ஒரு படிப்பட்டிருக்கை இவ்வர்த்தத்தை "அம்ருதாக்ஷரம்ஹர:" என்றும் "ஆத்மா ஶப்தத்தோக்ஷர:" என்றும் சொல்லப்படுகிற ஶ்ருதி வாக்யங்கள் அறிவிக்கிறது

ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆஶ்ரயமாயிருக்கையாவது, விளக்கும், விளக்கின் வெளிச்சமும் தேஜஸ்ஸாயிருந்தாலும் விளக்கு வெளிச்சத்திற்கு ஆஶ்ரயமாயிருக்குமாப் போலே ஆத்மா ஜ்ஞாநமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஜ்ஞாநத்திற்கு இருப்பிடமாயுமிருக்கும். இவ்விடத்தில் ஆத்மா, ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆஶ்ரயமாகில் ஶாஸ்த்ரங்களில் இவ்வாத்மாவை "விஜ்ஞாநமய:" என்றும், "விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே" என்றும், ஜ்ஞாநமென்றும் சொல்லுவானேன்? என்று சங்கிக்கக்கூடும் இவ்வாத்மாவிற்கு ஜ்ஞாநம், ப்ரதாந குணமாய் ஸ்வஸ்வரூபத்திற்கு நிரூபக தர்மமா யிருக்கையாலும் ஆத்மாவை ஜ்ஞாநம் என்றும் சொல்லக் குறையில்லை இவ்வர்த்தத்தை "தத்குண ஸாரத்வாத்தத் வ்யபதேஶ:" என்கிற ஸூத்ரம் தெரிவிக்கிறது

அணுவாயிருக்கையாவது ஹ்ருதயத்திலிருக்கையும், அதில் நின்றும் வெளியேறிச் செல்லுதலையும் மறுபடியும் வருகையையும் சொல்லுகையாலே அணுவாகக் கடவன் விபுவானால் இவ்வாறு செல்லக்கூடாதிறே இவ்வர்த்தத்தை "ஏஷோணுராத்மா சேதஸா வேதிதவ்ய:" முதலான ஶ்ருதிகள் அறிவிக்கிறது

இவ்வாத்மா ஈஶ்வரனுக்கு சேஷமாயிருக்கும் கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூபங்களைக் காட்டிலும் சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் என்பது ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம். இந்த சேஷத்வ விவரணம் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளிவரும்

ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமும்—ராமாநுஜ ஸித்தாந்தமும்

[பெருமாள் கோயில்
ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ வே அண்ணங்கராசாரியார்]

உபநிஷத்துக்களின் ஒரு மிடற்றான தாற்பரியத்தை நிர்ணயம் செய்வதற்கு ப்ரவர்த்தித்தவர் வ்யாஸ மஹர்ஷி இவர் இயற்றியது சாரீரக மீமாம்ஸை இதுவே ப்ரஹ்மஸூத்ர மெனப்படும் அதற்குப் பல பாஷ்யங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் நம் இராமாநுசமுனி அருளிச் செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யமே ஸூத்ரகாரருடைய ஹ்ருதயத்தை நன்கு அநுஸரித்தது என்பது ப்ராமாணிகர்களின் கொள்கை

அந்த ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் முதல் அத்யாயத்தில் நான்காவது பாதத்தில் ஆறாவது அதிகரணம் வாக்யாந்வயாதிகரண மெனப்படும் இதன் ப்ரமேயத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தின் ஆர்ஜவம் விளங்கும்

ப்ருஹதாரண்யகமென்னும் உபநிஷத்தில் மைத்ரேயீ ப்ராஹ்மணம் என்னும் பகுதியில் (6—5—6) "ந வா அரே பத்யு: காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி ஆத்மநஸ்து காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி" (நவா அரே பத்யு காமாய பதி ப்ரியோபவதி ஆத்மநஸ்து காமாய பதி ப்ரியோ பவதி) என்று தொடங்கி, "ந வா அரே ஸர்வஸ்ய காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவதி ஆத்மநஸ்து காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவதி ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: " (நவா அரே ஸர்வஸ்ய காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவதி ஆத்மநஸ்து காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவதி ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்ய ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய) என்று ஓதப்பட்டிருக்கின்றது மோக்ஷோபாயம் எது? என்று கேட்கிற மைத்ரேயியை நோக்கி யாஜ்ஞவல்க்யர் ஆத்மோபாஸநத்தை மோக்ஷோபாயமாக உபதேசிக்கிறாரிங்கு இதில் உபாஸ்ய வஸ்துவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஆத்மா ஜீவாத்மாவா? பரமாத்மாவா? என்கிற ஸம்சயத்தைப் போக்குவதற்காக இந்த வாக்யாந்வயாதிகரணம் ப்ரவர்த்தித்திருக்கின்றது

மேலே காட்டியுள்ள மைத்ரேயீ ப்ராஹ்மண ப்ரகரணத்தில் உள்ள கீழ் மேல் வாக்கியங்களெல்லாம் பரமாத்ம விஷயமாகவே

அநவயிககக கூடியவையாயிருபபதால-ஜீவாதம விஷயமாகச சிறிதும அநவயிககமாட்டாமையால இஙகுள்ள ஆதமா எனகிற பதம பரமாத மாவைக காட்டுமேயலலது ஜீவாதமாவைக காட்டமாட்டாது எனப தாக ஸித்தாநதம செயகிறது [வாக்யாந்வயாத்] வாகயாநவயாத என னும ஸூத்ரம.

இநத அதிகரணததில இதறகுமேல மூனறு ஸூத்ரஙகள இருக கினறன அவை எதறகாக வநதவையெனனில, மேறகுறிதத மைத் ரேயீ ப்ராஹ்மணததில பரமாதமோபாஸநமே விவக்ஷிதமாகில ஜீவாதமவாசியான ஆதமா எனகிற சொலலாலே பரமாதமாவைச சொலலியிருபபானேன? எனகிற கேளவிககு விடையளிபபாக அநத மூனறு ஸூத்ரஙகள வநதன "ப்ரதிஜ்ஞாஸித்தேர்லிங்கம் ஆச்மரத்ய:" (பரதிஜஞா ஸித்தோ லிஙக மாச்மரதய) "உத்க்ரமிஷ்யத ஏவம் பாவாதித்யௌடுலோமி:" (உதகரமிஷயத ஏவம பாவாதித யௌடுலோமி) எனகிற இரணடு ஸூத்ரஙகள கடநத பிறகு உளள "அவஸ்திதேரிதி காசக்ருத்ஸ்ந:" (அவஸதிதேரிதி காசகருதஸந.) என் கிற மூனறாவது ஸூத்ரததை இபபோது எடுததுக கொள்வோம். இதனால என்ன சொல்லபபடுகினறதெனறால, ஆதமா என்கிற சப தததினால பரமாதமாவைச சொலலுவது பொருநதும, அது ஜீவாதம வாசக சபதமாகவேயிருநதாலும ஜீவாதமாவினுள்ளே பரமாதமா உயி ராக இருக்கினறாரெனபது "ய ஆத்மனி திஷ்டந் ஆத்மநோந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:" (ய ஆதமநி திஷடந ஆதமனோநதரோ யமாதமா நவேத யஸயாதமா சரீரம ய ஆதமாநமநதரோயமயதி ஸதஆதமா அநதாயாமயமருத) இதயாதிகளான உபநிஷத வாகயங களினாலே ஸிததமாதலால, தனககு சரீரமான ஜீவாதமாவில ஆதமா வாகப பரமாதமா இருபபதனால ஜீவசபதததாலே பரஹமததை பரதி பாதகம பணணினபடி எனறு காசகருதஸநா எனபவா அபிபராயப படுவதாக இநத ஸூத்ரததினால சொலலபபடுகிறது

சரீராதமபாவததைக கொணடு அபேதசருதி நிர்வாஹம செய யததககது எனபதே இநத ஸூத்ரததினால தேறியதாகும ஸ்ரீ பாஷ யததிலும வேதாநத ஸாரததிலும வேதாநத தீபததிலும இநத ஸூத்ரததை விவரிககுமிடததில எமபெருமானார இவவாததமே ஸூத்ரகாராககு அபிமதம எனபதை நிரூபிததருளியிருககிறார

இநத ஸூதரததிறகுக கீழ இரணடு ஸூதரஙகளால கூறப படடுளள விஷயம இநத ஸூதரததின ஆததததோடு இணஙக மாடடாமையாலும வஸது த்ருஷடமாகையாலும இதறகுமேல வேறொரு அபிபராயததைக காடடாமல இவவளவோடு நிறுததி விடடபடியாலும இதுவே வயாஸருககு அபிமதம எனறு அருளிச செயயபபடடிருககிறது

இநத ஸூதரததிறகு பாஷயமிடாநினற ஸ்ரீ சஙகராசாரய ஸவாமிகளும "காஶக்ருத்ஸ்நீயம் மதம் ஶ்ருத்யநுஸாரீதி கம்யதே" (காஸகருதஸநீயம மதம ஸருதயநு ஸாரீ இதி கமயதே) எனறு எழுதியுளளார ஆனால அவா பரகருத ஸூதரததின ஆததததை வேறு வகையாக உரைததிருககினறார "அவஸ்திதே:" (அவஸதிதே) என்று ஸூதரததிலுளள பதததிறகு 'இருபபதனாலே' எனறு பொருள எஙகே எது எவவிதமாக இருபபதனாலே? எனறு கேளவி பிறககும ஜீவாதமாவினிடததில பரமாதமா உயிராக இருபபதனாலே எனறு சொலலவேணடும இஙஙனமே நமமுடைய பாஷயகாரா அருளிச செயதார

சஙகராசாரய ஸவாமிகளோவெனனில, "அஸ்யைவ பரமாத்மநோऽநேநாபி விஜ்ஞாநாத்மபாவேநாவஸ்தாநாத் உபபந்நமிதமபேதேநோபக்ரமணமிதி காஶக்ருத்ஸ்ந ஆசார்யோ மந்யதே" (அஸயைவ பரமாதமந அநேநாபி விஜஞாநாதமபாவேந அவஸதாநாத உபபநநமிதம அபேதேந உபகரமணமிதி காஸகருதஸந ஆசாரயோ மநயதே) எனறு தமது பாஷயததில எழுதியுளளார. 'பரமாதமாவே ஜீவாதமாவாக இருபபதனாலே' எனபது இவருடைய ஆததமாகத தேறுகிறது ஸூதரகாரா இவவாததததை விவக்ஷித திருககமாடடாரெனபது "அவஸ்திதே:" (அவஸதிதே) எனகிற பதத தின ஸவாரஸயததை உணாநதவாகடகு எளிதாகத தெரியும அதைப பறறிப பிறகு விரிவாகப பேசுவோம இரணடாவது அதயாயததில மூனறாவது பாதததிலுளள "சராசரவ்யபாஶ்ரயஸ்து ஸ்யாத் தத்வ்யபதேஶோ பாக்தஸ்தத்பாவபாவித்வாத்" (சராசரவயபாஸரயஸது ஸயாததததவயபதேஸோ பாகஸததபாவ பாவிதவாத) எனகிற ஸூதரததாலும ஶரீராத்மஸ்வரூப (சரீரவாசிஸபத) ஙகளுககு ஸரீரிபாயந ததவம நிரணயிககபபடுவதால இதனை உபஜீவிததே "ஸ ஏஷ

நிர்தேஶ்யம் (அபேதநிர்தேசம்) ஆகாரங்குச் செய்யப்படுவதாகக் கொள்வது மிகவும் பொருந்துகின்றது.

இவ்விஷயத்தை நமது நெஞ்சில் திடமாகத் தேக்கிக் கொள்ளுமாறு ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ-உத்தரசதகத்தில் பட்டர் இரண்டு ச்லோகங்களை அருளிச்செய்துள்ளார் “தேஹோதேஹீதி காரணே விக்ருதய:” (தேஹோ தேஹீதி காரணே விக்ருதய) என்பதும் “ஸ்தித்யுத்பத்தி ப்ரவ்ருத்தி” (ஸதித்யுத்பத்தி ப்ரவ்ருத்தி) என்பதும் அவை. அந்த இரண்டு ச்லோகங்களின் பொருளை நன்கு உணரப்பெற்றால் ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸாரத்தை நாம் உணர்ந்தோமாவோம். அடுத்த ஸஞ்சிகையில் அதனை விவரிப்போம்.

நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் நாம் முக்கியமாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய விஷயம் ஸகல சேதநாசேதநங்களும் ஸர்வேச்வரனுக்கு சரீரம்; அவன் சரீரி என்பதேயாம். இதுவே சரீராத்மபாவம் என்னப்படும். இது ஸகல வேதாந்தப் பெட்டிகளுக்கும் ஒரு திறவுகோல்போன்றது. இதை வைத்துக்கொண்டு எந்த உபநிஷத் வாக்யத்தையும் திறந்து நாம் ஸ்ராவ்ய(பாத)மாக அநுபவிக்கலாம். இதற்கு ப்ரதாந ப்ரதி தந்த்ரம் என்று வ்யவஹாரம். நம்முடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு அந்தரங்கமாகவுள்ள ஆத்மவிசேஷங்களுள் இந்த சரீராத்ம பாவமே முதன்மைபெற்றதென்றும், இதைச் செவ்வனே தெரிந்து கொண்டால் ஒரு ப்ரதிபக்ஷியும் நம் எதிரே நின்று ஒரு கோலாகலமும் செய்யமுடியாதென்றும் ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்கிறார்.- “யச்சித்தம் யதிஸார்வபௌமகதிதம் வித்யாதவித்யாதத: ப்ரத்யூஷம் ப்ரதிதந்த்ரமந்த்ரமுகை: க்லுப்திவிக்லுப்தை: | தச்சேத்க்ருத்ய ஜடித்யுபைதி விலயம் தத்தந்மதஸ்தாபநா ஹேவாக ப்ரதமாநஹேதுகதா கல்லோல கோலாஹல: ||” (யச்சித்தம் யதிஸார்வபௌமகதிதம் வித்யாதவித்யாதம். ப்ரத்யூஷம் ப்ரதிதந்த்ர மந்த்ரமுகே க்லுப்த விக்லுப்ததம:—தச்சைகதா ஜடிதுபைதி விலயம் தத்தந்மதஸ்தாபநா ஹேவாக ப்ரதமாநஹேதுக கதா கல்லோல கோலாஹல.—என்பது ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் தேசிகனுடைய திவ்ய ஸூக்தி. எம்பெருமானாருளிச்செய்த சரீர சரீரபாவமாகிற இந்த ப்ரதாநப்ரதி தந்த்ரமானது அவித்யையாகிற இருளைத் தொலைக்க வல்லது. இதனை நன்றாக ஒருவன் தெரிந்து கொள்வானாயின் அவனே மஹாபண்டிதன், அப்படிப்பட்ட ஒருவனை

5

இருந்தாலும் போதும்; எத்தனை வாதிகள் கூடி எவ்வளவு குதர்க்க கோலாஹலங்கள் செய்தாலும் அவற்றையெல்லாம் ஒரு நொடிப் பொழுதில் அவலீலையாக ஒழித்திட அவ்வொரு வ்யக்தியே போதும் என்று இதனால் பரம கம்பீரமாக அருளிச் செய்தாராயிற்று.

நவவித ஸம்பந்த விவரணம்

[பெருமாள் கோயில்
ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

எம்பெருமானோடு நமக்குள்ள உறவைத் தெரிந்துகொள்வதே சிறந்த தவமென்றும், அந்த உறவு ஒன்பது வகையாகத் திருவெட்டெழுத்தெனும் திருமந்திரத்தில் தேறுகின்றதென்றும் முன்னம் நிரூபித்தோம். அவ்வுறவுகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்யப் புகுவோமினி.

திருமந்திரத்தில் முதலெழுத்தாகிய அகாரத்தில் ப்ரக்ருதி சக்தியினால் எம்பெருமானே ஸகல ஜகத்காரணபூதன் என்று விளங்குகின்றதென்று நிரூபித்திருக்கிறோம். அவன் காரணபூதனானால் உலகமெல்லாம் அவனுடைய காரியப்பொருள் என்பது சொல்லாமலே விளங்குகின்றது. அவன் பிதாவாய் நாமெல்லாரும் அவனுடைய மக்கள் ஸ்தானத்திலே யிருக்கின்றோமென்றவாறு.

எம்பெருமான் விபவாவதாரங்களில் தன்னுடைய பித்ருத்வத்தை மறைத்துக்கொண்டு தசரத புத்திரன் வஸுதேவ புத்திரன் என்றாற்போலே சிலர்க்குப் புத்திரனாயிருக்குந் தன்மையை ஏறிட்டுக் கொண்டாலும் அவனுக்குக் காரணத்வம் பறியுண்டு கார்யத்வம் வந்துவிடாது. தன்னுடைய க்ருபாதிசயத்தினால் பிறக்கிறானேயல்லது நம்மைப்போலே கருமத்தினால் பிறக்கிறானல்லன். இதை "ஃஜாயமாநொ ஃஹுயா விஜாயதெ | தஸ்ய யொநிம் பரிஜாநந்தி யொநிம்" (அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே தஸ்யதீரா: பரிஜாநந்தியோநிம்) என்றும் "பிதா புத்ரெண பிதுமாந் யொநியொநௌ நாவெஃவிந்மநுதெ தம் ப்ருஹந்தம்" (பிதாபுத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ நாவேதவிந் மநுதே தம் ப்ருஹந்தம்) என்றும் வேதபுருஷன் ஓதுகின்றான். நாம் பலயோனிகளிலும் பிறப்பது போலவே அவனும் பலபல யோனிகளில் பிறப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். கீதையில் தானே அருளிச் செய்கிறான் "ஃஹுநி

ணி வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந" (பஹூநிமேவ்யதீதாநி ஜந்மாநிதவசார்ஜுந) என்று. நம்மைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே அவன் பிறக்கிறான் என்றும் சொல்லலாம். ஆனாலும் நம்முடைய பிறப்புக்குக் கருமம் காரணமாயிருப்பதுபோல் வல்லாமல் கேவலக் கருணையே அவனுடைய அவதாரங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கின்றமையால் பிறக்கப் பிறக்க அவனுக்குத் தேசு பொலிகின்றது. இதை "ஸ உ ஶ்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:" (ஸ உ ஶ்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:) என்றும் "பலபிறப்பா யொளிவரும்" என்றும் உபய வேதங்களும் அறைந்தன. மகனொருவர்க்கல்லாத மாமேனி மாயனை அவனுடைய அவதார சீர்மைகளை மற்றொருகால் அநுபவிப்போம். இப்போது அவனது காரணத்வப் பெருமையைப்பற்றிப் பேசுவோம்.

பரப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கிய உபநிஷத்து முகத்திலேயே "யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே தத்ப்ரஹ்ம" (யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே தத்ப்ரஹ்ம) என்று ஜகத் காரணத்வத்தையே ஓதிற்று. "அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா" (அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா) என்று ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யப்புகுந்த வ்யாஸரும் அடுத்த ஸூத்ரத்திலே "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" (ஜந்மாத்யஸ்ய யத:) என்று சொல்லி ஜகத் காரணத்வத்தையே ப்ரஹ்மலக்ஷணமாகப் பேசினார். பரப்ரஹ்மமாகத் தம்மை அநுசரிக்கப்புகுந்த நம்மாழ்வாரும் "கடல்ஞாலம் செய்தேனும் யானே யென்னும்" என்று முந்துறப் பேசினது இதனையே. மாறனடி பணிந்துய்ந்த இராமாநுசனும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் உபக்ரமத்தில் "அகிலபுவநஜந்ம" (அகிலபுவநஜந்ம) என்று இந்தக் காரணத்வத்தையே பேசியிருந்தார். உபநிஷத்துக்களெல்லாம் ஒருமிடறாக "காரணந்து த்யேய:" (காரணந்து த்யேய:) இத்தியாதிகளாலே காரணவஸ்துவையே உபாஸிக்கும்படி விதித்திருப்பதனால், எம்பெருமானைக் காரணபூதனாக நாம் நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ளவேணும்.

இவ்வுலகத்திற்குக் காரணமான வஸ்து யாதொன்றும் கிடையாதென்றும், எல்லாம் இயற்கையாகவே ஜனிக்கிறதென்றும் கூறுகிற இதரவாதிகளை விட்டிடுவோம். அநுமானத்தாலே ஒரு ஈச்வரனை ஸாதித்து அவனை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளுகிற நையாயிகர்களையும் விட்டிடுவோம். ப்ரமாணத்தையே கணிசித்துக்கொண்டு அதனாலேயே ஈச்வரனையும் அவனுடைய காரணத்வத்தையும் பேசுகின்ற பரம வைதிகர்களின் உக்திகளையே பின்சென்று நாம் பேசக்கடவோம்.

முற்காலத்தில் ஒருவன் ஶாஸ்திரங்களையெல்லாம் படித்திருந்தும் ஆஸ்திக்ய மில்லாமையினாலே ஈஶ்வரன் காரணமல்லன் என்றே யெண்ணியிருந்தான்; அவன் ஒருநாள் வெளியே புறப்பட்டுப் பற்பல வற்றையும் ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து, இப்படி விசித்திரமான பிரபஞ் சங்களைப் படைத்தவன் விலக்ஷணசக்தியுக்தனான வொரு முழுமுதற் கடவுளாகவேயிருக்கத் தகும் என்றெண்ணி, வழிநடந்துகொண்டே போம்போது மிகப் பெரிய ஆலமரமொன்றையும் பூசினிக்கொடியை யும் பார்த்து, ப்ரபஞ்ச கர்த்தாவான ஈச்வரன் புத்திசாலியல்லன் போலும் என நினைத்தான்; ஏன்? மிகப் பெரிதான ஆலமரத்திற்கு மிகச் சிறிய காய்களையும், மிகச் சிறிதான பூசினிக்கொடிக்கு மிகப் பெரிய காய்களையும் படைத்திருக்கக் கண்டதனால்.

இங்ஙனே சிந்தித்துக்கொண்டே அவன் வழிநடந்த ஆயாசத்தி னால் அந்த ஆலமரத்தினடியிலேயே கிடந்து நெடுநேரம் உறங்கிவிட் டான். பிறகு கண்விழித் தெழுந்ததும் தன் உடல் முழுவதிலும் ஆலங்கனிகள் விழுந்திருந்ததைக் கண்டு, 'அஹஹ! எம்பெருமா னுடைய புத்தியின் பெருமையை என்ன சொல்லுவேன்!' என்று மிகவும் வியந்தான். முன்பு தான நினைத்தபடி அவ்வாலமரத்திற்குப் பெரிய காய்கள் இருந்திருக்குமானால் அவை விழுந்து தன் மார்பு பிளந்திருக்குமன்றோ. ஆலமரம் மற்ற மரங்களைப்போலல்லாமல் நிழ லுக்காக அனைவராலும் ஆஶ்ரயிக்கப்படக் கூடியதாதலால் இதற்குப் பெருத்தகாய்கள் இருக்கலாகாதென்றும், பூசினிக்கொடி நிலத்தின்மீது படர்வதாதலால் எவ்வளவு பெரிய காயாயிருப்பினும் ஸர்வம்ஸஹை யான பூமிப்பிராட்டி தாங்குகின்றாளாதலால் அதற்குப் பெரிய காய் கள் இருக்கலாமென்றும் இவ்வளவு விசாலமாகத் திருவுள்ளங் கொண்டு ஒவ்வொரு அமைப்பையும் ஜனங்களின் ஸௌகரியத்திற்கு ஏற்பவே செய்தருளியிருக்கின்ற மிகு ஞானச் சிறு குழவியான ஸர் வேஶ்வரனை புத்திஹீநனாக நினைத்தேனே பாவியேன்! என்று தன் னைத் தானே நொந்துகொண்டனனாம்.

இங்ஙனம் பாமரர்களும் அதிசயிக்கக்கூடிய விலக்ஷணமான சக்தி யும் ஞானமும் வாய்ந்த பரமபுருஷனையே இவ்வுலகம் காரணமாகக் கொண்டிருக்கவும் அவனுக்குக் காரணத்வத்தை இசையாதே ப்ர க்ருதியே காரணமென்றும் ஜீவனே காரணமென்றும் கூறுகின்ற பிறசமயிகள் கிடக்க. எம்பெருமானே ஸகல ஜகத்காரண பூதன் என்று நாம் தெரிந்துகொண்டபின் அதிலுமுட்புகுந்து இன்னமுஞ் சில விஷ

யங்களை தெரிந்துகொள்ளவேண்டியவையுண்டு. உலகில் ஒரு காரியப் பொருள் பிறக்கவேணுமானால் மூவகையான காரணப்பொருள்கள் இருந்துதீரவேண்டும். பானையென்கிற ஒருபொருள் உண்டாகவேணுமானால் மண்வேண்டும், தண்ணீர் தடி சக்கரம் முதலியனவேண்டும், குயவன் வேண்டும். இப்படியே துணியென்கிற வொருபொருள் உண்டாகவேணுமானால் நூல் வேண்டும், நசவுப் பலகை முதலியன வேண்டும், சேணியன்வேண்டும். இத்தகைய காரணப்பொருள்களை உபாதான காரணமென்றும் ஸஹகாரி காரணமென்றும் நிமித்தகாரண மென்றும் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் கூறுவார்கள். எந்த வஸ்துதானே காரிய வஸ்துவாக மாறுதலையடைகின்றதோ அது உபாதான காரணமெனப் படும். மண்தானே பானையாக மாறுகின்றது, நூல்தானே துணி யாக மாறுகின்றது. ஆகவே அவை உபாதான காரணமாம். தண்ணீர் தடி சக்கரம் முதலியவை பானையை யுண்டாக்குவதற்குத் துணைக் கருவிகளாக நிற்பதனால் அவை ஸஹகாரி காரணமெனப்படும். மேற் கூறிய இருவகைக் காரண வஸ்துக்களையுங் கொண்டு கர்த்தாவாக நிற் கிறவன் நிமித்தகாரண மெனப்படுவான். காலம் அதிருஷ்டம் முதலி யனவும் இவ்வகுப்பிற் சேரும். ஆக இப்படிப்பட்ட மூவகைக் காரணங்களும் காரிய ஸ்ருஷ்டிக்கு இன்றியமையாதனவாதலால் மிக விரிவான இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்கு ஸர்வேஸ்வரன் நிமித்த காரணமென்கிற ஒரு காரணமாகத்தானே இருக்கமுடியும், மற்ற உபாதான காரணமும் ஸஹகாரி காரணமும் எவை? என்று கேள்வி பிறக்கக்கூடும். மூவகைக் காரணங்களும் பகவானே என்று சாஸ்த் ரங்கள் கூறும். அது எங்ஙனே பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபங் களும் அவற்றின் ஸமாதானங்களும் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளி வரும்.

நம்பெருமாள் திருமஞ்சனமும் பட்டர் ஈடுபாடும்

[பெருமாள் கோவில்
ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரராகிய ஸ்ரீ பராசர பட்டர் கோயி லில் வாழும் நம்பெருமாளுடைய திருமஞ்சனங்களை ஸேவிக்குங் காலங்களில் அந்த ஸந்நிவேசத்தில் ஈடுபட்டும் வடிவழகில் ஈடுபட்டும் சமத்காராதிசயம் பொலியப் பலச்லோகங்களை அருளிச் செய்திருக்கி

றார். அவை நாளைக்கும் அவருடைய திருவம்சஸ்தர்களால் திருமஞ்சன ஸமயங்களில் விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. அவற்றுள் "த்வம்மேஹம்மே" என்கிற ஒரு ச்லோகம் மிகவும் அற்புதமாக அமைந்தது. இதனை நம் ஆசாரியர்கள் வியாக்யான க்ரந்தங்களிலே கையாண்டு வருகின்றனர். இதன் அரிய பெரிய பொருள் இங்கு விவரிக்கலாகிறது. ஸ்ரீ ரங்கநாதன் தோளிணை மேலும் நன் மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய் மாலையையுடையனாய்த் திருமஞ்சனங் கொண்டருள ஸந்நத்தராயிருக்கும் படியைப் பார்த்தால் பிரமாணம் செய்ய ஸித்தராயிருக்கிறாரோ என்று உத்ப்ரேக்ஷிக்கலாம்படி யுள்ளது என்று பட்டர் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். உலகத்தில் பிரமாணம் செய்பவர்கள் துளசிமாலை யணிந்துகொண்டு ஒரு முழுக்குப் போடுவது வழக்கமாதலால் எம்பெருமானும் அங்ஙனே செய்கிறானே என்று உல்லேகிக்கிறார். பிரமாணம் செய்யவேண்டிய ஆவச்யகதை எம்பெருமானுக்கு என்ன வந்தது என்னில், உலகத்தில் பிரமாணம் செய்பவர்கள் எதற்காகச் செய்வது வழக்கம் என்று பார்த்தால், ஒருவன் தன்னுடைய ஸொத்தைப் பிறன் கொள்ளை கொண்டால் அதைத் தனக்கு ஸ்வாதீனப் படுத்தித் தரவேணுமென்று நியாயாலயத்தில் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டு உண்மையில் அந்த ஸொத்து யாருடையது என்று தெரிந்து கொள்வதற்காக ஸாக்ஷி விசாரணை முதலியன செய்யப்படுங் காலத்திலே தகுந்த ஆதாரங்களைக்கொண்டு உண்மையை ஸ்தாபித்துக்கொள்ள முடியாமல் அந்தோ! நம்முடைய ஸொத்தை அநியாயமாக இழந்துவிட நேருகின்றதே! என்கிற அநுதாப முடையார் கடைசியாக ஒரு வார்த்தை சொல்லுவதுண்டு. "இது என்னுடைய ஸொத்துதான் என்று பிரமாணம் செய்ய நான் துளசிமாலை யணிந்து முழுக்கிட்டு விடுகிறேன்; நியாயாதிபதிகள் அது கொண்டாவது உண்மை யுணரவேண்டும்" என்பர்கள். நியாயாதிகாரிகளும் அதனை ஆதரித்துத் தீர்ப்புக் கொடுப்பதுண்டு. இது இன்னமும் வழக்கத்திலுள்ளது. இவ்விதமாகவே எம்பெருமானுக்கும் பிரமாணம் செய்யவேண்டிய ஆவச்யகதை நேர்ந்து விட்டதாம். அது ஏதெனில், சேதநவர்க்கம் என்கிற ஸொத்து எம்பெருமானுடையது; ஆனால் அந்த ஸொத்தை "கிம்தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்றும் "பண்டே யுன் தொண்டாம் பழவுயிரை யென்னதென்று கொண்டேன்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஸாரிகள் கொள்ளை கொண்டார்கள். இந்த

ஸொத்து என்னுடையது என்கிறான் எம்பெருமான். ஸம்ஸாரிகளோ 'இது உன்னுடையதல்ல, எங்களுடையதே' என்கிறார்கள். இவர் தம் முற்றிவிட்டது ஸம்ஸாரிகள் அடாவடியில் பலிஷ்டர்களாகை யாலே அவர்களுடைய வாதமே மேம்பட்டு எம்பெருமானுடைய வாதம் தோல்வி யடையும்படியான நிலைமையிலே வந்துவிட்டது. அந்தோ! அந்யாயமாய் நம்முடைய ஸொத்தை இழந்துவிட நேரு கின்றதே! என்கிற பரிதாபம் எம்பெருமானுக்கு உண்டாய் விட்டது. 'இந்த ஸொத்து என்னுடையதுதான் என்று ப்ரமாணம் செய்தாகி லும் இதனை நாம் இழவாமல் அடைந்தே தீரவேண்டும்' என்கிற அபிநிவேசம் எம்பெருமானுக்கு உண்டாய் விட்டது. அது துளசி மாலை யணிந்து முழுக்கிட்டுச் செய்யவேண்டிய காரியமாதலால் இந்தத் திருமஞ்சன மென்கிற வியாஜத்தாலே அது செய்யப்படுகிறது போலும் என்பது பட்டருடைய உல்லேக சமத்காரம்.

ஈச்வரனுக்கும் சேதனனுக்கும் நடந்த விவாதம் ஒரு ஸம்வாத ரூபமாக இந்த ச்லோகத்தில் அழகாய்க் காட்டப்படுகிறது. ச்லோகம் வருமாறு —

[illegible]

த்வம் மே ஹம் மே குதஸ் தத் ததபி குத இதம் வேதமூலப்ரமா ணாத், ஏதச்சாநாதிஸித்தாதநுபவவிபவாத் ஸோபி ஸாக்ரோச ஏவ, க்வாக்ரோச: கஸ்ய கீதாதிஷு மம விதித: கோத்ர ஸாக்ஷீ ஸுதீஸ் ஸ்யாத் ஹந்த த்வத்பக்ஷபாதீ ஸ இதி ந்ருகலஹே ம்ருக்யமத் யஸ்தவத்த்வம்.

இதன்பொருள் சுருக்கமாகக் காட்டப்படுகிறது

த்வம் மே - இது எம்பெருமான் ஸம்ஸாரிசேதனனை நோக்கிச் சொல்லும் வார்த்தை. சேதனா! நீ என்னுடைய சரக்கு என்கிறான் எம் பெருமான். அதாவது நீ எனக்கு அடிமைப்பட்டவனென்றபடி. சேதனன் ஸ்வாதந்த்ரியம் பாராட்டி வணங்காமுடிமன்னனாய்க் கிடந்த படியாலே எம்பெருமான் இந்தவார்த்தையைச் சொல்லவேண்டியதாயிற்று.

அஹம் மே - அதற்கு ஸம்ஸாரி பதில் சொல்லுகிற வார்த்தை இது. நான் உனக்கு அடிமைப்பட்டவனல்லேன், எனக்கு நானே அரசன் என்றான் ஸம்ஸாரி. எம்பெருமான் "த்வம் மே" என்றது போலே ஸம்ஸாரியும் பதிலுக்கு 'த்வம் மே' என்னலாமே; அப்படி ஏன் சொல்லவில்லை? 'நானு உனக்கு அடிமைப்பட்டவன், நீதான் எனக்கு அடிமைப்பட்டவன்' என்று ஸம்ஸாரி சொல்லியிருக்க லாமே; ஏன் அங்ஙனம் சொல்லவில்லை என்னில், இப்படிப்பட்ட பதில் ஸம்ஸாரி சொல்லியிருந்தானாகில் எம்பெருமான் பெரும்பேறு பெற்றானவனே; தான் சேஷியாயிருப்பதிலுங்காட்டில் சேஷபூதனா யிருக்குமிருப்பிலே மிகவும் குதூஹலமுடையானன்றோ அவன். ஏதேனுமொருபடியாலே சேதநனோடு தனக்கு ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டால் போதும் என்று பாரிப்பவனன்றோ அவன்; சேஷியாகவே தா னிருக்கவேணுமென்கிற எண்ணம் இல்லையே அவனுக்கு. ஸம்ஸாரி கள் தன்னோடு உறவை அறுத்துக்கொண்டுபோகாமல் தன்னை அடியவ னாகக்கொண்டு பரிமாறினாலும் பரமதிருப்தி பெறுபவனன்றோ அவன். அது தோன்றவன்றோ 'த்வம் மே' என்று ஸாவசேஷமாய்க்கிடக் கிறது. த்வம் மே தாஸ: என்றோ, த்வம் மே ப்ரபு: என்றோ விவ க்ஷித்துச் சொன்னபடி. ஏதேனுமொருபடிக்கு ஸம்ஸாரி இசைந்திடு வனோ என்று பார்த்தான் எம்பெருமான். ஸம்ஸாரி மஹாசதுரனாகை யாலே 'இவனோடு நமக்கு எவ்விதமான உறவும் தேவையில்லை; அவன் நமக்கு அடியவனாக இருக்க இசைந்தாலும் அதற்கும் நாம் இசையவே கூடாது; அடியவன்போல இருந்து காலக்ரமத்தில் நம் மையே அடிமைப்படுத்திக்கொள்ளவல்ல கிறியான் அவன்; ஆதலால் அவனுடைய எல்லையிலும் நாம் செல்லாமல் இருந்துவிடுவதே நமக் குத் தகுதி' என்று ஸம்ஸாரி நினைத்தானாகையாலே அஹம் மே என்று, எம்பெருமானுக்குப் பிடிகொடாமலே விடையளித்து விட் டான். இவனும் த்வம் மே என்று பதில் சொல்லி யிருந்தானாகில் அவ் வளவோடு விவாதம் சாந்தமாகியிருக்குமே; எம்பெருமானே வெற்றி பெற்றானாய்விடுவனே.

குதஸ் தத் - (தத் குத:?) 'அஹம் மே' என்று சொன்ன ஸம்ஸாரியை நோக்கி எம்பெருமான் கேட்கிறான். எதனால் அப்படிச் சொல்லுகிறாய்? என்று.

தத் அபி குத:? நீ த்வம் மே என்று சொன்னாயே, அது எதைக்கொண்டு சொன்னாய்? என்று ஸம்ஸாரியின் பதில்கேள்வி இது.

இதம் வேதமூலப்ரமாணம் - சேதன! வேதமாகிற மூலப்பிரமாணத்தைக்கொண்டு நான் தவம் மே என்று சொன்னேனே என்கிறது எம்பெருமானுடைய பதில் — "பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்" "க்ஷரம் ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீஶதே தேவ ஏக:" இத்யாதிப்ரமாணங்கள் இங்கு கொள்ளத்தக்கன

ஏதச்ச அநாதிஸித்தாத அநுபவவிப்லவாத் - (இது ஸம்ஸாரியின் பதில் வார்த்தை) நீ சொல்லுகிற ப்ரமாணம் ஓலைப்பட்ட ப்ரமாணமாகையாலே வெளிக்கு வரமாட்டாதது, அன்றும் மே என்று சொன்ன எனக்கு ஸாதகமான ப்ரமாணம் அப்படிப்பட்டதன்று அநாதிகாலமாக ஸ்வாதந்திரியத்தை நான் அநுபவித்துக்கொண்டு வருவதால், அநுபவமே ப்ரபல ப்ரமாணமாகையால் இதனால் உன்னுடைய வேதம் அடிபட்டொழிந்தது என்றான் உலகத்திலும் ஒரு க்ருஹம் ஒருவனுடையதென்று சாஸனபத்திரங்கள் இருந்தாலும் நெடுநாளாக அந்த க்ருஹத்தை வேறொருவன் அநுபவித்துவந்தால் அவனே அதற்குச் சொந்தக்காரனாகி ஆய்விடுவான் என்றும், உண்மையான உடையவன் இழந்துபோய்விடுவான் என்றும் காண்கிறோம். அதுபோல, எம்பெருமானே உடையவனென்று சாஸனமிருப்பினும் அநாதியான அநுபவம் ஸம்ஸாரியினுடையதாகையாலே அந்த சாஸனம் துர்ப்பலமாக இவனால் நிரூபிக்கப்பட்டது ஸம்ஸாரியும் க்ரமமான வழியிலேயே வழக்காடுகிறான் போலும்

ஸோபி ஸாக்ரோஶ ஏவ - (அதற்கு எம்பெருமானுடைய பதில் இது) சேதனா! நெடுங்காலமாக உனக்கு ஸ்வாதந்த்ரிய அநுபவம் உண்டென்பது உண்மையே, அதை நான் அபலபிக்கவில்லை. ஆனால் அந்த அநுபவம் நிராக்ஷேபமாக இருந்தாலன்றோ செல்லும். அப்படியில்லையே உனது அநுபவம் ஆக்ஷேபத்தோடு கூடியதாயிற்றே! அதை நீ சொல்லிக்கொள்வதனால் உனக்கு லாபமில்லையே என்றானெம்பெருமான். உலகத்திலும் ஒரு க்ருஹத்தை இதரன் ஒருவன் நெடுநாளைய அநுபவத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அந்த அநுபவத்தை அடிக்கடி சொந்தக்காரன் ஆக்ஷேபித்துக் கொண்டிருந்ததாகப் புலப்பட்டு விட்டால் அவ்வநுபவம் செல்லமாட்டாதென்பது ப்ரஸித்தம்

ஆக்ரோஶ: க்வ? கஸ்ய ஆக்ரோஶ:?—(இது ஸம்ஸாரியின் வினா) என்னுடைய ஸ்வாதந்திரியாநுபவம் ஆக்ஷேபத்தோடு கூடியதென்று நீ சொன்னாய், அப்படிச் சொல்லிவிட்டால் போதுமா? ஆக்ஷேபம்

செய்திருப்பது யார்? ஆக்ஷேபம் எவ்விடத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கிறது? அதையெல்லாம் விசதமாகச் சொன்னாலல்லவோ உன்னுடைய வாதம் ஏறும்.

கீதாதிஷு மம விதித:— (இது எம்பெருமானுடைய மறுமொழி.) க்வ என்று கேட்டதற்கு 'கீதாதிஷு' என்பது பதில். கஸ்ய என்று கேட்டதற்கு 'மம' என்பது பதில். சேதநா! பகவத்கீதை முதலானவற்றிலே (உன் ஸமூஹத்தில் தலைவனான அர்ஜுனனென்கிற வொருவனை வைத்துக்கொண்டு) சேதநஸ்வாதந்த்ரியத்தை நான் ஆக்ஷேபித்திருக்கிறேனென்பதை நாடு நகரமும் நன்கறியும். என்றைக்கோ ஒருநாள் ஏதோவொரு மூலையிலே நீ ஆக்ஷேபித்திருந்தால் அது செல்லுமோவென்று ஸம்சாரி சொல்லுவதற்கு இடமில்லாதபடி 'விதித:' எனப்பட்டது. கீதை நடையாடாத இடமில்லை; கீதைக்கு ப்ரசாரமில்லாத காலமுமில்லை; கீதையைத் தெரிந்துகொள்ளாத வ்யக்தியுமில்லை என்ற அபிப்ராயங்கள் இச்சொல்லில் பொதிந்துள.

அத்ர க: ஸாக்ஷீ— (இது ஸம்ஸாரியின் கேள்வி.) வ்யவஹாரம் என்று வந்துவிட்டால் ஸாக்ஷி விசாரணை இருந்தே தீரவேண்டும். எத்தனை சாஸநபத்திரங்கள இருந்தாலும் ஸாக்ஷிகளைக்கொண்டு நிரூபிக்கவேண்டியது முறைமை. உனக்கு ப்ரமாணமான வேதங்களும் கீதை முதலியனவும் கிடக்கட்டும். பெட்டியின்மீது ஏறிச சொல்லுவதற்கு ஒரு ஸாக்ஷி வேணுமே. யார் ஸாக்ஷி? என்கிறான் ஸம்ஸாரி. எம்பெருமான் தவிர மற்ற எல்லாச் சேதநர்களும ஸம்ஸாரிகளே யாதலால், அவர்களும் அஹம் மே என்றிருப்பவர்களேயாதலால் இவனுக்கு ஸாக்ஷிகள் எங்ஙனம் கிடைக்கப் போகிறார்களென்பது சேதநனுடைய எண்ணம். எம்பெருமானுடைய பாக்யததாலே ஸம்ஸாரிகளினிடையே முமுக்ஷுக்களும் சிலர் இருப்பதால் அவர்கள் தனக்கு ஸாக்ஷிகளாக இருக்கத் தகுதியுடையார் என்றெண்ணின எம்பெருமான் ஸாதவ: ஸ்யாத் என்றான். ஞானிகளெல்லாரும் என் பக்ஷத்தில் ஸாக்ஷிகளாக நிற்கக்கூடும் என்றபடி. (ஸாதவ: என்பதை ஜாத்யேகவசநமாகக் கொள்க.) அஸ்தி என்று உறுதியாகச் சொல்லாமல் ஸ்யாத் என்று சொன்னது ஏனெனில், இவ்விருள் தருமா ஞாலமானது ப்ரஹ்லாதாழ்வானையு முட்பட எதிரமபு கோக்கப் பண்ணினதாகையாலே ஞானிகளும் ஸமயத்திலே நம்மைக் கைவிடும்படி நேர்ந்துவிடுமோ என்னவோ என்கிற அதிசங்கை தோன்றி அதை ஸ்யாத் என்பதனால் காட்டினனென்க. "விண்ணுளார் பெருமாற்கு

அடிமை செயவாரையும செறும ஐமபுலனிவை" ஆதலால யாரையும நமபுவதறகிலலையே எனறெணணினன போலும.

ஹநத ! தவதபக்ஷபாதீ ஸ - (இது ஸமஸாரியின பதில) ஸாக்ஷிகள மதயஸதாகளாக இருககவேணடும உறவினாகளையே கொணடு சொலலுவிககபபடுகிற ஸாக்ஷியம உபயோகபபடாது ஞானிகளை ஸாக்ஷியாகச சொனனது பொருநதுமோ ? "ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம்" எனறு கீதையில நீயே சொலலியிருககிறாயே, உனது உயிர நிலையாகவனறோ ஞானிகள இருபபது வாதியே ஸாக்ஷி எனறு சொனனதாகத தேறறமேயலலது பிறனொருவன ஸாக்ஷியாகக கூறப பட்டானிலலையே எனறான ஸமஸாரி

இதறகுமேல எமபெருமான எனன செயவான ! ஸமஸாரிகள யாவரும பிரதிவாதிகளாக ஆயவிட்டபடியால அவாகளில ஒருவரும ஸாக்ஷிகளாக நிலலா முமுக்ஷுககளோ தன வகுபபில சோநது விட்டபடியாலே அவாகளுடைய ஸாக்ஷியம அபரயோஜகமெனறு கணணழிககபபடுகிறது. அபபடிபபட்ட ஸமஸாரிகளையும விட்டமாட டிறறிலன. வயவஹாரததிலோ தான தோலவியடையவேணடியவ னாக முடிநதுவிட்டது. 'நமமுடைய சாககுகளை நாம அநியாயமாய இழநதுவிடுவதா !' எனறு பரிதபிககினறான. இநத நிலைமையில் தைவாதீனமாய ஒரு உபாயம ஸ்புரிததது, அதாவது, ஸமஸாரியி னுடைய வாயாடிததனததினால நமககு வயவஹாரததில பழுது ஏற பட்டாலும ஸொதது நமமுடையதேயெனபது ஸதயமாதலால, கடைசியாக பரமாணமபணணிககொடுதது ஸொததைபபெறறுக கொளவதான முறைமையும அரசாஙகததில இருபபதால அநத வகையில நாம வெறறிபெறககடவோம எனறு தோனறிறறும.

[இதி ந்ருகலஹே ம்ருகயமத்யஸதவத தவம]

இதி - இவவிதமாக, ந்ருகலஹே - சேதநனோடு விவாதமுண டாகித தனககுத தோலவி விளைநத வளவில, தவம ம்ருக்யமதயஸத வத (பரகாசஸே) = தேவரீா பரமாணம செயய ஸநநதாபோலே விளஙகா நினறீா "ப்ராணம் கண்டகதேசஸ்தே ச்ருத்யோவஸ உத்யதே" எனபது நிகணடு

இநத உதபரேக்ஷையினால நமககுக கிடைககும பொருள யாதெனில, எமபெருமானோடு நாம விவாதபபடாமல இருககுமளவே போதுமெனபதும, எவவகையினாலேனும நமமை அடிமைபபடுததிக கொளள அவன வழிதேடுகினறவன எனபதும, நாமெலலாம அவ

னுடைய உடைமை யாதலால் நம்மை ஆட்படுத்திக்கொள்வதிலேயே நோக்குடையனை அவனை நினைத்து நாம் மார்பிலே கைவைத்துறங்கலா மென்பதுமாம்.

பட்டர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஆத்ம ஸமர்ப்பணம்

[C. நரஸிம்மாசாரியார், அட்வகேட், திருவல்லிக்கேணி]

ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் என்பது ச்ருதிகளில் ச்லாக்யமாகச் சொல்லப்படும் மோக்ஷோபாயமாம். ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் என்றால் ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவுக்கு ஸமர்ப்பித்தல் என்று பொருள்படும். ஆனால் ஜீவாத்மா "அதனுள் நேர்மை ஒன்றும் ஒருவர்க்கும் உணரல் ஆகாது" என்கிறபடி பாஹ்யேந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாததாலும் பரமாத்மாவும் அதீந்திரியனாகையாலும் இந்த ஸமர்ப்பணம் புஷ்பம் மாலையை ஒரு அர்ச்சாவதாரத்து எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிப்பது போல் கைகளால் செய்யும் காரியமன்று. நம் பூர்வாசாரியர்கள் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கே உரித்தானது என்று ஸம்வநித்தைதான் ஸமர்ப்பணம் என்பார்கள். இந்த ஸம்வதம் கேவலம் நெஞ்சினால் நினைத்த மாத்ரமாவது வாயினால் சொல்லிய மாத்ரமாவது ஸித்திக்காது. மனோவாக்குக்காயம் என்கிற த்ரிவித காரணங்களாலும் அநுஷ்டாநத்துக்குக் கொண்டுவந்து காரியகரமாக்க வேணும். நெஞ்சினால் நினைப்பதும் வாயினால் சொல்வதும் ஒன்றாய், செய்வது வேறொன்றானால் அது வஞ்சனையும் கூத்துமாகும். "பொய்யே கைம்மை சொல்லி" என்றும் "என்றென்றே சில கூத்துச் சொல்ல" என்றும் ஆழ்வார் ஸர்வேச்வரனை வஞ்சிக்க முடியாது என்பதற்கு அவரவர்கள் மனச்சாக்ஷியமே ப்ரமாணமாகும் என்பர். ஆகையால் ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்துக்கு "யான் எனது என்று இராதே", "யானும் நீயே என் உடைமையும் நீயே" என்கிற திடாத்ய வஸாயத்தோடு நம்முடையது என்கிற ஸர்வஸ்வத்தையும் எம்பெருமானுக்கு அர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். இந்த அர்ப்பணம் காரியகரமாவது கைங்கரியத்தாலன்றி மற்றெவ்வகையாலும் முடியாது என்பதை ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் ஓமிட்டு ஸாதிப்பார்கள். அந்த கைங்கரியம் ப்ரீதிகாரிதமான பாகவத கைங்கரிய பர்யந்தமான பகவத் கைங்கரி

யம் என்று அறுதியிட்டார்கள். பாகவத கைங்கரியமே பகவத் கைங்கரியமாய் பர்யவஸிக்கும். கைங்கரியத்தில் "யான் எனது" என்னும் அஹங்கார மமகார ஞானம் தன்னடையே கைவிட்டுப்போய் "என்னதாவியார்? யான் ஆர்? தந்த நீ கொண்டு ஆக்கினையே" என்கிற ஞானம் பிறந்து, அந்த ஞானம் அநுஷ்டானத்தில் பரிமளிக்கும். இதனையே "Love & Service" என்று ஏனைய மதஸ்தர்கள் எல்லாரும் கொண்டாடுகிறார்கள். இதுதான் வேதஸாரமாய் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்தின் ஸாரமுமாகும்

ஆனால் இத்தகைய அத்யவஸாயம் பிறக்காமல் தடுக்கும் பலமான பகைவர்கள் நம்முடைய பஞ்சேந்திரியங்களே! "விண்ணுளார் பெருமாற்கு அடிமை செய்வாரையும் செறும் ஐம்புலன் இவை மண்ணுள் என்னைப் பெற்றால் என் செய்யா" என்றும் "தீமறுத்து இன்றி ஐந்து நோய் ஆடும் செக்கிலிட்டுத் திரிக்கும் ஐவர்" என்றும் ஆழ்வார் இந்திரிய பலத்தைப் பார்த்து நடுநடுங்குகிறார். அல்பமதிகள் படும்பாடு சொல்லவேண்டா. நமக்கு கிருத்யா கிருத்ய விவேக ஞானம் இருந்தபோதிலும் நன்மையும் தீமையும் விவேகிக்க பரதீபமான சாஸ்த்ர ஞானம் உண்டாயிருந்தாலும் விஷயாந்தரங்களில் மனதை வலித்துச் செல்லும் வீர்யமுடையன நம் இந்திரியங்கள். மநுஷ்ய சஞ்சாரமில்லாத காட்டில் கிடந்தாலும் நம்மை விட்டபாடில்லை. ஆதிபரதன் மான் பின்னே சென்றும், ஸௌபரி நீரில் முழுகிக் கிடக்கச் செய்தேயும் மீன் பின்னே சென்றும் விஷயப்ரவணரானார்கள்

தாமஸீய ஞானத்தாலே ஹ்ருஷ்டரான ரிஷிகள் காமஜ்ஞான ஸம்ஸ்காரங்களாகிற யோகாப்யாஸங்களாலே இந்திரியங்களை ஜயிக்கும் வழிகள் காட்டியுள்ளார். சுருதிகளில் வேதனம், உபாஸனம், ஸேவை, த்யானம் என்று இம்முறைகளை பல்வகையாக கூறப்பட்டுள்ளன. ஸோபப்ருஹ்மண சாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடி இந்திரிய ஜயம் பெற்று பக்தியை அடையும் வழியைப்பார்த்தால் லௌகிக பராவர்த்திகளான அடியேன் போன்ற கேவலர்களுக்குக் "கால் ஆழும் நெஞ்சு அழியும் கண் சுழலும்." எங்ஙனே யென்னில் "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நற்றவங்களாலே கயாத குலங்களிலே பிறந்து எழுதி வாசித்து தத்வஜ்ஞராய்" காயக்லேசமாக த்ரிகால ஸ்நானம் செய்து ஸந்த்யாவந்தனம் காயத்ரீ ஜபங்கள், பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்கள், ஷட்கர்மங்கள் முதலான நித்ய நைமித்திக கர்மாநுஷ்டானங்களால் பரிபூர்ணனாய் -துபச்சாய யோகயத்தை பிறந்தவாறே காட்டேறப்போய் உஷ்ண காலத்தில் மலைச் சிகரத்திலும் பஞ்சாக்னி மத்தியிலும் நின்றும், குளிர்காலத்

[illegible]த்தில் மூழ்கியும் ஜீர்ணபர்ணபலாசநராய் காயசோஷம் [illegible], சமம், தமம் முதலான ஆத்மகுணங்கள் பரிபூர்ண[illegible]த்தான எம்பெருமான் வடிவைக் "கண்கள் சிவந்திற்" [illegible]கொண்டு ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் செய்து பிறகு பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் செய்யவேணும். இத்தகைய கர்மஞான ஸம்ஸ்க்ரு[illegible]களைக் காண்பது மிகவும் துர்லபம். "இன்னதோர் காலத்து இனியார் இது பெற்றார் என்னவுங் கேட்டறிவதில்லை" என்றார் மங்கை மன்னனும். வேதத்தின் உட்பொருளே நம் நெஞ்சுள் நிற்கப் பாடின நம்மாழ்வார் இந்த ஆத்ம ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை "விடுமின்" என்கிற இரண்டாந்திருவாய் மொழியில் ஸர்வஸுலபமாக யாவரும் எளிதில் அறியும்படி உபதேசித்திருக்கிறார். இந்த உபதேசத்துக்கு சாஸ்திர ப்ரமாணமாவது ஸதாசார்ய உபதேசமாவது வேண்டுவதில்லை. ஆஸ்திக நாஸ்திகர்கள் அனைவரும் அறியக்கூடியது. அது எப்படி என்னில், தேகமும் தேகஸம்பந்தமான சுகதுக்கங்களும் அநித்யம் என்பதை "மின்னின் நிலையில" என்கிற பாசுரத்தில் விஸ்தரித்தார். இது யாவரும் கண்டு அநுபவிக்கும் விஷயமே. ஆகையால் அநித்யத்தைக் கைவிட்டு நித்யத்தைக் கைப்பிடிப்பது இயற்கையறிவாகும். நித்யமும் நித்யாநுபவமும் இன்னதென்பதை முதல் திருவாய் மொழியில் பல காரணங்களைக்கொண்டு நிரூபித்தார். சில வருஷங்களுக்கு முன் நவீன சாஸ்த்ர ஆராய்ச்சிக்காரர் பலர், நிரீசுவர வாதிகளாயிருந்தார்கள். தற்சமயம் அவ்வாராய்ச்சிக்காரர் பலரும் ஈச்வரதத்வம் ஒன்று இருந்தலே வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அமெரிக்கா தேசத்துப் பண்டிதர் ஒருவர் சூரிய மண்டலத்திலிருந்து இரண்டு வகையான கிரணங்கள் வருகின்றன என்றும், அதில் ஒன்று உயிரை அளிக்கும் என்றும், மற்றொன்று அழிக்கும் என்றும் அழிக்கும் கிரணம் வாயுமண்டல ஸ்பர்சமானவுடன் அங்கேயே தங்கி அக்காற்றை சுத்தமாக்கி நமக்கு பிராணாதாரமான சுத்தக் காற்றை உண்டுபண்ணுகிறது என்கிறார். இது யாருடைய மஹோபகாரம், யார் செய்யும் நன்மை? அவர் தான் "உயர்வற வுயர் நலமுடையவன்" என்றார் ஆழ்வார். அவ்வுயர் நலமுடையவனை அடையவேண்டுமானால் அகங்கார மமகாரங்களை ஸவாஸனையற விடவேண்டும் என்று "நீர் நுமது" என்கிற பாசுரத்தில் ஸாதிப்பர். நான், எனது என்கிற புத்தி நீங்கினால் நானும் எனதும் ஸர்வேச்வரனுடைமையாம். அவ்வுடைமையாக்குதல்தான் ஆத்மஸமர்ப்பணம். மனதை அடக்கி ஆளும் திறமைதான்.

அததிறமை அடையும வழியைக் காடட "உனனுமின,"
' சோமின" "புலகு," "பற்று," "அடஙகு," "ஒடுஙகு" என்னும்
ஷடபதபரயோகம செயதார இவறறின ஸவாரஸயததை சறறு
ஆராயவோம அறுகால சிறுவணடு சாகா ஸஞசாரியாய மதுவைத
திரடடுமாபபோலே ஆழவாரும சாகோபசாகையான உபநிஷததுக
களின ஸாரததை காஹிதது இவவாறு பதபரயோகம செயதார
எனறு காலகேஷப கோஷ்டியில சில ஸத வருததாகள அனுபவிபபார
கள "உனனுமின" எனபதறகு ஸமரணம எனறு பொருள
ஸமரிதத பிறகு "சோமின" எனறு (ஸஙகம) நெருஙகுதல வேண
டும நெருஙகின பிறகு "புலகு" எனறு பஜனததிலே மூடடுகிறா
பஜிதத வஸதுவில "பறறு" எனறு விடாது கைபபிடிகக வேணடும
எனகிற அதயவஸாயம பிறககும அவவதயவஸாயம பிறநதவாறே
"அடஙகு" எனறு எலலா சேஷவருததிகளையும அவனுககே செயய
வேணடும எனகிறா அபபடிச செயதால "ஒடுஙகு" எனகிற
ஸாயுசசிய பதவி தானே கைகூடும இமமாதிரி படிபபடியாக எம
பெருமானைச சோதலதான ஆதம ஸமாபபணமாகும. பேரரு
ளாளன ஸநநிதியில "உனககே நாமாட செயவோம" எனறு அந
வரதம பரிசாயம பணணிவநத ஓா பெருநதுறவி "உனனுமின, சோ
மின" பரபகதி தசையையும "புலகு, பறறு" பரஞான தசையை
யும "அடஙகு, ஒடுஙகு" பரமபகதி தசையையும காடடும எனறு
நிாவஹிததுபபோருவா இநத தசா விபாகஙகளை "காதல,"
' அனபு," "வேடகை," "அவா" எனறும ஸஙக, காம, அநுராக,
ஸநேஹாதயவஸதாதி நாமஙகளாலே பரபகதி, பரஜஞாந, பரமபகதி
தசைகளாகக காடடுமெனபா

இவவாழவாா பரமகருபையாலே அஸமதாதிகளுககு பரமோப
தேசம பணணினதால "தெளியாத மறைநிலஙகள தெளிகினறோம."
இவா ஆசாாயபதம நிாவஹிககாமலும, கயாதிலாபபூஜாபேகைஷ இல
லாமலும, ஒரு விநிபாதநநிராய இலலாமலும, பிராடடி, பிரஹலா
தாழவான போல "ஞாலததாா பநத புததியும அநாததமுஙகணடு
ஆறறுமையும மிககககிருபையுமிறே" எனறு இவருடைய கிருபை
யின ஆதிகயம சிஷயோகதிஸிததமாயிறறு இவா தான அனுபவிதத
விஷயம கொளள மாளா இனபவெளளமாதலால பெருககெடுதது
ஒனறு பதது நூறு ஆயிரமாகப பல தலைததது "நீா பால நெய
அமுதான ஏரி நெளிககுமாபபோல பரபகதயாதி ஞானமருதாபதி
வாயகரைமிடைநது மொழிபபடடு அவாவில அநதாதி எனப போ

பெற்றது” குளத்துப்படியில் குருவி குடித்துப்போம் வீராணத் தேரி நாடுபாயும் ஆகையால்தான் இவரை நாம் பரமாசார்யனாகக் கொண்டாடுகிறோம்.

பொலிக பொலிக பொலிக

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பூர்வாசார்ய த்வயாபிமத அஷ்டாதசபேத ஸங்க்ரஹம்.

திருமழிசை கோ. க. அப்பன் ராமானுஜாசாரியரால் பூர்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்வய விஷயமான க்ரந்தங்களில், ஸ்ரீ லோகாசார்யர், ஸ்ரீ வேதாந்தாசார்யர் இவர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயார்த்த நிர்வாஹ பேதங்கள், ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்டு சுருக்கமாகவும், ஸுஸ்பஷ்டமாகவும் ச்லோகரூபேண எழுதப்பட்டதாய் ‘பூர்வாசார்யத்வயாபிமதாஷ்டாதச பேதஸங்க்ரஹம்’ என்னும் பெயருடன், சில ஆஸ்திகர்களின் ப்ரேரணையின்பேரில் ஸ்ரீமுக ஸு (1934)-ல் மணிப்ரவாள வ்யாக்யானத்துடன் தெலுங்கு லிபியிலும் தமிழ் லிபியிலும் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இக்கிரந்தத்தின் விஷயங்களைப் பார்த்ததும், அந்தப் பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயார்த்த தாத்பர்யங்கள் ப்ராமாணிகமாயும், தெளிவாயும் புலன்படும். ஸ்ரீலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த அஷ்டாதச ரஹஸ்யக்ரந்தங்களையும் ஸ்ரீ வேதாந்தாசார்யர் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தையும் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டிய க்லேசம் படவேண்டாம். இக்கிரந்தந்தன்னில், அந்தந்த நிர்வாஹங்களின் பரஸ்பரம் தாரதம்யமாவது, வைஷம்யமாவது ஈஷத்தும் காட்டப்படவில்லை. திவ்ய ப்ரபந்த வ்யாக்யானங்களில் ஸ்ரீ உடையவர், எம்பார், கூரத்தாழ்வான், பட்டர் இவர்களுடைய நிர்வாஹ பேதங்கள் போலவே இந்த நிர்வாஹபேதங்களும் உள்ளன. ‘பிணங்கியமரர் பிதற்றும்’, என்கிறவிடத்தில், விஷயவைலக்ஷண்யாதீனமான பிணக்கம்போலவே, இங்கும் ஸம்ப்ரதாயார்த்த விஷயவைலக்ஷண்யமடியாகப் பிணக்கம் நேர்ந்தால், உபாதேயமாகவே கொள்ளலாம். அல்லாத போதிறே த்யாஜ்யமாகிறது.

கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட க்ரந்தத்தை திருமழிசை கோ. க. அப்பன் ராமானுஜாசார்யர் என்கிற விலாசத்திற்கு எழுதிப்பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

கோயிலுத்ஸவங்கள்.

மாசி 21௳ (4-3-36) தெப்பத்திருநாள் ஸ்ரீரங்கப்ரபை, பந்தக் காக்ஷி, சாற்றுமுறை.

" 28௳ (11-3-36) திருவெள்ளறைத்திருநாள்.

பங்குனி 1௳ (13-3-36) உறையூர் தெப்பத்திருநாள்.

" " திருவெள்ளறைப் பெருமாள் வட திருக் காவேரி தீர்த்தம்.

" 7௳ (19-3-36) ஸர்வைகாதசி, உறையூர் பந்தக்காக்ஷி, திரு வெள்ளறைத்தேர்.

" 14௳ (26-3-36) திருமுளை.

" 15௳ " ஸேனை முதலியார் நகர் சோதனை.

" 16௳ " ப்ரஹ்மோத்ஸவ ஆரம்பம், த்வஜா ரோஹணம்.

" 24௳ " பங்குனி உத்திரம், கோரதம்.

" 25௳ " பூர்ணிமை, ஸப்தாவரணம், சாற்றுமுறை

திருமலை உத்ஸவம்.

[ஸ்ரீமான் பரிசோதகர் மையூர் பண்டித விஜயராகவாசாரியார்.]

அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல் மங்கை யுறையும் திருமார்பையுடைய திருவேங்கடமுடையான் "கலியுகத்தில் கண் முன்னே விளங்கும் தெய்வம்" என்று உலகத்தார் கொண்டாட ஆநந்தநிலய விமானத்தில் வீற்றிருந்து பக்த கோடிகளை அநுக்ர ஹித்துவரும் விஷயம் கையிலங்கு நெல்லிக்கனிபோல் அனைவரு மறிந்ததே.

மண்ணுடும் விண்ணுடும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் மங்களா சாசநம் செய்யும் ஸ்ரீநிவாசனுடைய வாசஸ்தானமாகிய திருமலை, வ்ருஷகிரி, கருடகிரி, ஸிம்ஹகிரி, க்ருஷ்ணகிரி, அஞ்சனகிரி, வேங் கடகிரி, நாராயணகிரி, அல்லது சேஷகிரி என்கிற ஏழு திருநாமங் களையுடைய பர்வதங்களையும் அனேக புண்ய தீர்த்தங்களையுமுடைய தாய் விளங்கா நிற்கும். இவ்வளவு மஹிமைவாய்ந்த திருமலையில் திருக்கோயில்கொண்ட திருவேங்கடமுடையானுக்கு உத்ஸவாதிகள் சாஸ்த்ரமான ரீதியை அநுஸரித்தே நடைபெறும்.

1936 மார்ச் 23௨ (பங்குனி 11௨) சாந்த்ர ஸம்வத்ஸராதி ஆஸ்தாநம் என்னும் உத்ஸவம் நடைபெறும்.

ஷை தினத்தில் ப்ராத:காலத்தில் பெரிய ஜீயர், ஏகாங்கி, அர்ச்சகாள், ஆசார்ய புருஷர்கள் முதலான கோயில் அதிகாரிகள் அனைவரும் சன்னிதிக்குவந்து ஸுப்ரபாதம் முதலான நித்யாராதனமும் சாற்றுமுறையும் நடந்தபின் முன்மண்டபத்தில் எழுந்தருளி விசேஷச் சிறப்புகள் அமுது செய்து பஞ்சாங்க ச்ரவணாநந்தரம் கோஷ்டி விநியோகமான பிறகு ஆஸ்தாநம் எழுந்தருள்வர். அப்பால் அப்யாகதர்களனைவர்க்கும் தர்மதர்சநம் நடைபெறும். அதே தினத்தில் கீழ்த்திருப்பதியில் கோவிந்தராஜன் ஸன்னிதியிலும் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் சன்னிதியிலும் அதே உத்ஸவம் நடைபெறும்.

காஞ்சீபுரம் உத்ஸவங்கள்.

[ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதியில் நாளது பங்குனிமீ 1௨ 7 நாள் பல்லவோத்ஸவம் நடைபெறும். தினப்படி பகல் 11 மணிக்குப் பெருமாள் நூற்றுக்கால் மண்டபத்திற்கு எழுந்தருளிப் பலவித சீதோபசாரங்களுடன் ஸ்தலபுராணம் வாசிக்கக் கேட்டருள்வது, இரவில் திருவீதிப் புறப்பாடு. 19-3-36௨ ச்ரவண நக்ஷத்ரத்தில் முடிவுபெறும்.

ஷை ஸன்னிதியிலேயே 30-3-36௨ முதலாக ஏழுநாள் பங்குனி யுத்திரத்திருநாள் நடைபெறும். இது மலையாள நாச்சியாருடைய திருக்கல்யாணத்திற்காக இந்த திவ்ய தேசத்தில் நடத்தப்படுமுத்ஸவம். 5-4-36௨ ஞாயிற்றுக்கிழமை இவ்வுத்ஸவம் முடிவுபெறும். அன்று திருக்கல்யாண மஹோத்ஸவமும், மறுநாள் கந்தப்பொடி வஸந்த மஹோத்ஸவமும் அன்றிரவு பெரிய திருவீதி புறப்பாடும் மிக அழகானவை.

ஸ்ரீயதோக்தகாரி ப்ரஹ்மோத்ஸவம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீபுரியில் வெஃகா என்கிற திவ்ய தேசத்து எம்பெருமானாகிய சொன்னவண்ணஞ்செய்த பெருமானுக்கு 20-3-36௨ முதலாக ப்ரஹ்மோத்ஸவம் பரமவிலக்ஷணமாக நடைபெறும். நித்தியம் இரண்டு வேளையும் தேவப்பெருமானுடைய மாட்டவீதி

கையும் அலங்கரித்து நடைபெறும் இவ்வுத்ஸவம் அவசியம் பக்தர்களுக்கு ஸேவிக்கவுரியது.

ஸ்ரீ ராஜமன்னா ஸந்நிதி ப்ரஹ்மோத்ஸவம்.

இந்த திவ்ய தேசத்தில் பதினெட்டு நாள் ப்ரஹ்மோத்ஸவம் நடைபெறுவது வழக்கம் 11-3 36 தேதி முதலாக இது நடைபெறும் இது இரண்டு ப்ரஹ்மோத்ஸவமாகும் முதல் ஒன்பது நாள் ஸாதாரணமான உத்ஸவமாயிருக்கும் பிந்தின ஒன்பது நாள் மிகவும் ஆச்சரியமான மஹோத்ஸவம் பங்குனியீ ரோஹிணீ நக்ஷத்திரத்தில் உவப்ருதம் அந்த மஹோத்ஸவத்தில் வித்வத் ஸபைகள் விசேஷமாக நடந்து கொண்டிருந்தன இடையில் சில வருஷமாக நடைபெறவில்லை இவ்வருஷத்தில் பழையபடி நடைபெறுமாவென்று பலர் எதிர்பார்க்கிறார்கள்

திருவல்லிக்கேணி யுத்ஸவங்கள்.

இத்தலத்தில் ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதிப் பெருமாளுடைய திவ்ய விமானத்தில் சில திருப்பணிகள் நடக்கவேண்டியதற்காக, சென்ற தை மாதத்தில் பாலாலய ப்ரதிஷ்டை நடந்திருப்பதால் சில மாதங்களுக்கு ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதியின் ஸகல உத்ஸவங்களும் நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன அழகிய சிங்கருடைய உத்ஸவங்கள் மாத்திரமே நடைபெறுகின்றன நான்து சித்திரை மாதத்தில் ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி ப்ரஹ்மோத்ஸவம் நடைபெறுவது அருமையே. மஹா ஸம்ப்ரோக்ஷணம் முடிந்தபிறகு ஷை ப்ரஹ்மோத்ஸவம் நடைபெறும். ஷை ஸந்நிதியின் தர்மகர்த்தாக்களில் ஒருவரான ம-ா-ா-ஸ்ரீ வேமூர (ராவ் பஹதூர்) ரங்கநாதம் செட்டியாரவர்களின் பெருமுயற்சியினால் ஷை திருப்பணி விரைவாகவே நடந்து வருகிறது

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்

[ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸ பாத்தூளி]

இந்த க்ஷேத்ரத்தில் ஆண்டாளவதரித்த திருப்பூர மண்டபத்தில் சுமார் 2, 3, வருஷங்களாக தி கிடாம்பி தேயவசிகாமணி அய்யங்கார் ஸ்வாமிகளால் ப்ரதிதினம் காலக்ஷேபம் நடந்துவருகிறது திருப்பல்லாண்டு முதலாக முதலாயிரம் முடிந்து திரு-

ஸ்ரீமான் ஊரா ஸ்ரீராமுலு செட்டியார்.

ஸ்ரீமான் ஊரா சுப்பய்ய செட்டியார் என்ற மஹாநுபாவர் இச்சென்னை மாநகரில் பகவத்பாகவத ஆசார்ய கைங்கர்ய நிரதராய் சென்னை வரதா முத்தியப்பன் தெருவிலிருக்கும் ஸ்ரீ உடையவர் சன்னிதிக்கு தர்மகர்த்தாவாயிருந்து விசேஷமான திருப்பணி முதலான கைங்கர்யங்களைச் செய்து பாதமூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்யசாரிஷம் என்கிறபடி அடியார் நிலை நின்று வைகுந்தம் சென்றிருக்கிறார். அம்மஹாநுபாவரின் ஸத்புத்ரரான ஸ்ரீமான் ஊரா ஸ்ரீராமுலு செட்டியாரவர்களும் தூணாத்பரதோபம் என்கிறபடி அவரைப்போலவே ஆத்ம குணங்களால் •அலங்கரிக்கப்பட்டவராய் பகவத்பாகவத ஆசார்ய கைங்கர்ய துரந்தரராய் ஷை உடையவர் சன்னிதிக்கு தர்மகர்த்தாவாய் கோபுரமண்டப திருத்தேர் முதலான விசேஷ கைங்கர்யங்களைச் செய்துகொண்டு வருகிறார். இவர் பல்லாண்டு பல்லாண்டாக இக்கைங்கர்யங்களைச் செய்துகொண்டு இருக்கும்படி எல்லாம்வல்ல இறைவன் இன்னருள் புரிவாராக. இம் மஹாநுபாவர் நமது வைஜயந்தீ பத்ரிகைக்கு ஸஞ்சிகைதோறும் ஒரு ரீம் காகிதம் வாங்கிக்கொடுப்பதாக வாக்களித்து அவ்வாறே இந்த மாசிப்புனர்பூச பத்ரிகைக்கு ஒரு ரீம் காகிதம் வாங்கிக்கொள்ளும்படி ரூபா 3—4-0 கொடுத்துபகரித்தார். இதேமாதிரி ஸ்ரீ ராமானுஜ ஸித்தாந்தத்தில் அபிநிவேசமுடைய ஆரிய பரபுக்கள் யதோசிதம் பொருளுதவிசெய்து இப்பத்ரிகை சாஸ்வதமாய் நடைபெறுமாறு அநுக்ரஹிக்க வேண்டும்.

இங்ஙனம் V இராமாநுஜாசாரியார்
பத்ராதிபர்

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாசப் பத்ரிகை

தொகுதி 1	பத்ராதிபர் வடகரை இராமாநுஜாசாரியார்	பகுதி 5

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவாய நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகிநே |
ய: ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரமஶீஶமத் ||

தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம பரமயோகிநே |
ய: ஶ்ருதிஸ்மருதிஸூத்ராணாம அந்தாஜ்வரமஶீஶமத ||

வேதவேதாந்த வேதாங்க ஸத்தத்த்வார்த்த ப்ரவர்ஷிணீ |
ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ரும்பதாம் ||

வேத வேதாந்த வேதாங்க ஸத்தத்வார்த்தவாஷிணீ |
ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ரும்பதாம |

பங்குனி உத்திரம்

[ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ வே அண்ணங்கராசாரியார்]

நமது வைஜயந்தியின் ஐந்தாவது ஸஞ்சிகை இன்று வெளி வருகின்றமையால் இன்றைத்தினத்தின் பெருமையையும் சிறிது நாம் அநுபவிக்கப் ப்ராப்தமாகின்றது பங்குனி யுத்திரமென்னுமிந் நாள் பெரும்பாலும் புவனமெங்கும் கொண்டாடப்படுவதாகும்,

இது பெரிய பிராட்டியாருடைய திருநக்ஷத்திரமென்று பெரியோர்களால் போற்றப்படுகின்றது. இதற்குச் சில விமர்சங்கள் செய்ய நேர்ந்திருக்கறதால் அது செய்வோம்.

இது நம்மாழ்வாருடைய திருநக்ஷத்திரமென்றும், இது திருமங்கையாழ்வாருடைய திருநக்ஷத்திரமென்றும் இங்ஙனே ஓரோர் திருநக்ஷத்திரத்தை ஒவ்வொரு மஹநீயருடைய திருநாளாக நாம் வழங்கி வருவதானது இந்நிலவுலகில் அவரவர்கள் திருவவதாரஞ் செய்தருளின நாளென்பது பற்றியே யாம். எம்பெருமானும் ஸ்ரீராம க்ருஷ்ணாதி ரூபேண திருவவதாரஞ் செய்தருளின காலத்து இருந்த நக்ஷத்திரத்தையிட்டு ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருநக்ஷத்திரம் புநர்வஸு என்றும், கண்ணபிரானுடைய நக்ஷத்திரம் ரோஹிணியென்றும் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹமூர்த்தியின் நக்ஷத்திரம் ஸ்வாதியென்றும் இப்புடைகளிலே வழங்கி வருகிறோம்.

கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் முதலிய அர்ச்சாவதாரத் திருப்பதிகளில் ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொரு திருநக்ஷத்திரத்தை எம்பெருமானுடையதாகக் கொண்டாடக் கண்டு வருகிறோம். திருவேங்கடமுடையானுக்குத் திருவோணமென்றும், அழகிய மணவாளனுக்கு ரேவதியென்றும், பேரருளாளனுக்கு ஹஸ்தமென்றும் இங்ஙனே வழங்கி வருவதானது அந்தந்தத் திருப்பதியெம்பெருமான்கள் அந்தந்தத் திருநக்ஷத்திரங்களில் திவ்ய மங்கள விக்ரஹ பரிக்ரஹம் பண்ணியருளினார்களென்பதை நிமித்தமாகக் கொண்டது என்று பெரியோர்கள் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கை.

நித்யஸூரிகளாகிய ஸேநை முதலியார், பெரிய திருவடி, திருவாழி யாழ்வான் முதலானோர்க்குப் பூராடம், சித்திரை, ஸ்வாதி முதலிய திருநக்ஷத்திரங்கள் திருவவதார நாட்களாக வழங்கப்பட்டு வருகின்றனவே, இதற்கு என்ன நிதானம்? இந்தத் திருநக்ஷத்திரங்கள் ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் ஒரே விதமாகவே கொண்டாடப்பட்டு வரக் காண்கையாலே, ஸ்ரீராம க்ருஷ்ணாதிகள் விபவாவதாரஞ் செய்தருளி ஒவ்வொரு திருநக்ஷத்திரத்தைப் பெற்றதுபோல ஸேநை முதலியார் முதலான ஸூரிகளும் ஏதேனும் விபவாவதாரம் செய்தருளி ஒவ்வொரு திருநக்ஷத்திரத்தைப் பெற்றார்களோ? என்று சிலர் கேட்க நேருகின்றது. இவ்வண்ணமே பங்குனியுத்திரம் பெரிய பிராட்டியார் திருநக்ஷத்திரமென்றால் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் எந்த அவதாரத்தைப்பற்றி இந்த வ்யவஹாரம் நிகழ்ந்தது?

(𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌦𑍇𑌹𑍇𑌯𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍀, 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑍍𑌦𑍇𑌹𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌾𑌂 𑌵𑍈 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑌨𑍁𑌮𑍍) தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ, விஷ்ணோர் தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ் தநும்” என்று ஸ்ரீ பராசரபகவான் பேசினபடியே ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியும் ஸீதை யென்றும் ருக்மிணி யென்றும் பலபல திருநாமங்களோடே செய்தருளியிருக்கும் விபவாவதாரங்களில் எந்த அவதாரத்தில் பங்குனி யுத்திரம் திருநாளாக வாய்த்தது” என்றும் பலர் கேட்க நேருகின்றது.

இவ் விஷயத்தில் பெரியோர்கள் ஊஹமாக அருளிச் செய்யும் சில வார்த்தைகளை இங்கு விஞ்ஞாபிக்கிறேன். எம்பெருமான் அர்ச்சாவதாரங்களில் ஒவ்வொரு தலத்தில் ஒவ்வொரு திருநக்ஷத்திரத்தைப் பெற்றிருந்தாலும், பொதுவாக எம்பெருமானுடைய திருநக்ஷத்திரம் திருவோணமென்று ஒரு ப்ரஸித்தியுள்ளது. நரஸிம்ஹாவதாரம் ஸ்வாதியில் என்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கவும் “திருவோணத் திருவிழவில் அந்தியம்போதில் அரியுருவாகி” என்று பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்யக் காண்கிறோம். கண்ணபிரான் ரோஹிணியில் திருவவதரித்தானென்பது ப்ரஸித்தமாயிருக்கவும் “நீ பிறந்த திருவோணம் இன்று நீ நீராடவேண்டும்” என்றும் “திண்ணார் வெண் சங்குடையாய் திருநாள் திருவோண மின்றேழுநாள்” என்றும் யசோதை கூறுவதாகப் பெரியாழ்வார் பணிக்கக் காண்கிறோம்.

நீ பிறந்த திருவோண மென்றவிடத்து வியாக்யானத்தில் மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்வதாவது—“இது தான் வைஷ்ணவ நக்ஷத்ர மாகையாலும் அவதாராந்தரங்களிலே இந்த நக்ஷத்ராந்வய முண்டாகக் கூடுகையாலும் தாம் ஐக்யத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது” என்று வேதத்திலும் 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌣𑌾 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 ச்ரோணா நக்ஷத்ரம் விஷ்ணுர் தேவதா” என்று ஓதப்பட்டிருக்கிறது. திருவோணம் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை தேவதையாகக் கொண்ட நக்ஷத்ரமென்பது பொருள். வேதமானது எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டு திருவோணத்தை விஷ்ணு நக்ஷத்திரமாக ஓதிற்று என்பதைப் பற்றி நாம் ஆராய்ச்சி செய்யத் தேவையில்லை. காரணம் இருக்கவுமாம், இல்லையாகவுமாம்; விஷ்ணுவுக்குத் திருவோணம் நக்ஷத்திரமென்று வேதபுருஷன் ஓதியிருக்கிறானென்று நாம் கொள்வோம்.

“[illegible] வ்யூஹாவதார: — மத்ஸ்யே விரிஞ்ச கிரீசம் ப்ரதமாவதார:” என்று பட்டரும், “விஷ்வக்ஸேனோ [illegible] வ்யூஹாவதாரம் — விதீசயோஸ்தே மத்ஸ்யேது விஷ்ணுரிதி ய: ப்ரதமாவதார:” என்று ஆழ்வானும், “[illegible] ஹிதாவதார: மத்ஸ்யே விரிஞ்ச சிவயோர் விஹிதாவதார:” என்று தேசிகனும் அருளிச் செய்தபடியே விஷ்ணுவான முதல் திருவவதாரம் திருவோண நக்ஷத்ரத்திலாயிற்று என்று கொள்ளலாமென்பர். அதுபோலவே ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும் திருப்பாற்கடலிலிருந்து திருவவதரித்த ஸமயமோ அல்லது ப்ருகு மஹர்ஷிக்குப் புத்ரியாகத் திருவவதரித்த ஸமயமோ பங்குனி யுத்திரமாக இருந்திருக்கக் கூடுமென்கிறார்கள். பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளில் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு உத்திரத்திலும், நீளை முதலியோருக்குப் பூராடத்திலும், கருத்மானுக்குச் சித்திரையிலும் — — — விசேஷத் திருவாராதனங்களும் நிவேதனங்களும் ஸமர்ப்பிக்குமாறு கட்டளை யிட்டிருப்பதாகவும், அதுபற்றியே நீளை முதலியார் முதலானோர்க்குப் பூராடம் முதலியன திருநக்ஷத்திரமாகக் கொள்ளப்பட்டனவாகவும் சில பெரியோர்கள் பணிக்கின்றனர். இவ்விஷயத்திற் குறிப்பான ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ப்ரமாணங்களை மற்றொரு சமயம் ஸங்கரஹித்து வெளியிடுவோம். சாஸ்த்ர பலத்தாலே பங்குனி யுத்திரத்தை ஸ்ரீ மஹா லக்ஷ்மியின் திரு நக்ஷத்திரமாகக் கொள்வதென்று இதனால் தேற்றுகின்றது.

மற்றுஞ் சில பெரியோர்கள், ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திரு நக்ஷத்திரம் சித்திரையில் ரேவதி யென்று ஏற்பட்டதுபோல ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருடைய திரு நக்ஷத்திரம் பங்குனி யுத்திரமென்று ஏற்பட்டிருக்கிறது, இது அர்ச்சா விக்ரஹ பரிக்ரஹ நிபந்தனம்—என்கிறார்கள். இங்ஙனேயாகில், இத் திருநாள் ஸ்ரீ ரங்கத்திற் போலவே மற்றும் பல பல திவ்ய தேசங்களிலும், திவ்ய தேசமல்லாத க்ஷேத்ரங்களிலும் மிக்க விபவமாகக் கொண்டாடப் படுதற்கு யாது காரணம்? என்று கேள்வி பிறக்கின்றது. ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்திரத்திலுடையவும் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருடையவும் ப்ராதாந்யத்தை இசைந்தே இத்திருநாள் எங்குங் கொண்டாடப் படுகின்றது என்று சிலர் விடையளிப்பதுமுண்டு. பஹுச்ருதர்களான பெரியோர்கள் தாம் நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டு மிவ்விஷயத்தில் மிகச் சிற்றறிவாளனாகிய நீசனேன் என்ன நிர்த்தாரணம் செய்யலாகும்! பொதுவில் இது பெரிய

பிராட்டியாருடைய திருநக்ஷத்ரமென்ற கொள்கை ஸர்வஜ்ஞ ஸம்மதமாகையாலே அதையடியொற்றி இன்றைத் தினத்தின் பெருமையை அநுபவிக்கவேண்டிய ஸ்தானத்தில் பெரிய பிராட்டியாருடைய குணாநுபவத்தைச் சிறிது செய்வேன்.

எம்பெருமானுக்குப் பிராட்டியால் ஏற்றமா? பிராட்டிக்கு எம்பெருமானால் ஏற்றமா? என்கிற வொரு விசாரம் நமது ஆசார்ய கோஷ்டியில் உண்டு. இந்த விசாரமே அநாவச்யகம் என்றும், ஒருவரைத் தாழ்த்தி மற்றொருவரை ஏற்றமாகச் சொல்லவேண்டியது எதற்காக என்றும் சிலர் கூறுவர். பிராட்டியும் மற்ற சேதநர்களைப் போலே எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டவளே யாதலால் இவளால் எம்பெருமானுக்கு ஏற்றமென்று சொல்வதற்கு என்ன ப்ரஸக்தி யென்பர் சிலர். சுருதீதிஹாஸ புராணங்களைப் பின்பற்றி நம் ஆசார்யர்கள் பரம ரஸமாக அருளிச் செய்தவற்றை இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். "ஶ்ரியா தேவோ தேவக்ஷ்ஹ்ருதே — சரத்தயா தேவோ தேவத்வமச்நுதே" என்பது ஒரு வேதவாக்யம். இதை நம் ஆசாரியர்கள் உதாஹரித்து வியாக்கியானிக்குமிடத்து எம்பெருமான் பிராட்டியினால்தான் தெய்வத்தன்மை பெறுவதாகக் கூறுவதை இவ்வாக்கியத்தின் பொருளாக அருளிச்செய்துள்ளார்கள்.

இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டமான ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் இராவணனுக்கு மாரீசன் ஹிதமுரைக்குமிடத்தில் 'சவுர்யேடம் வி ந ஸ்தேஜோ வ்ருவா ஜநகாத்மஜா — அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா" என்கிறான் இராவணனே! நான் விச்வாமித்ர யாகத்தில் அந்த ஸ்ரீராமனுடைய வீரம் கண்டிருக்கிறேன், அப்போது அவன் பிரமசாரியாயிருந்தான், அந்த நிலைமையிலேயே அவனுடைய பிடார் அஸஹ்யமாயிருந்தது. பிறகு அவன் ஜநகராஜன் திருமகளைக் கைப்பிடித்தவனாயினன். அதனால் அவனுக்குண்டான அதிசயம் சொல்லிமுடியுமோ? பிராட்டியைக் கைப்பிடித்ததனாலே விலக்ஷணமான வொரு தேஜஸ்ஸை வடிவெடுத்தவனாக வன்றோ இராகவன் இராநின்றான்—என்றான் மாரீசன். முன்னே காட்டிய வேத வாக்கியத்திற்கு இது உபப்ருமஹணமாகவுள்ளது.

இவ்வர்த்த விசேஷத்தை நம் ஆசார்யர்கள் தங்கள் திவ்ய ஸூக்திகளாலே மிகவும் உபப்ருமஹித்தருளினார்கள். பட்டர் ஸ்ரீ குணரத்ந கோசத்தில் பிராட்டியின் வைபவமாக அருளிச் செய்தவற்றில் சில ச்லோகங்களை இங்கு அநுபவிப்போம்.

“ வேதாஸ்ஸாங்காவிதாநம் ஸாரஸ்வதாஸி யத்பாதசிஹ்நைஸ் தரந்தி—வேதாந்தாஸ்தத்வசிந்தாம முராபிதுரஸி யதபாதசிஹநைஸ தரநதி ” எனகிற ஸ்ரீ ஸூகதி மிக அறபுதமானது எதுபாதத துவம? எனறு விசாரிககபபுகுநத வேதாநதஙகள ஸ்ரீமந நாராயண னுடைய திருமாாபில பிராட்டியின திருவடிச சுவடுகணடு ‘ இவனே பரம புருஷன ’ என்று நிரணபிததுக கவலை தீாகினறனவாம இத னால பிராட்டியின ஏறறம அறியறபாலது, ஆனதுபறறியே நம ஆசாாயாகள எமபெருமானை விசேஷிககு மிடஙகளில சரியஃ பதியாய எனபதை முநதுற அருளிச செயகிறாாகள

பட்டா ஸ்ரீரஙகநாதனை இருநூறறு முபபது சலோகஙகளால துதிததுவிட்டுப பினபு ஸ்ரீரஙக நாசசியாரைத துதிககவிழிநது பததெட்டு சலோகஙகள பணிதது மீணடும ஸ்ரீ ரஙக நாதனிடஞ சென்று அப பெருமானை நோககி ஒரு சலோகம கூறுகினறாா—

ஸ்ரிய꞉ ஸ்ரீ꞉ ஸ்ரீரங்கேஶய தவ ச ஹ்ருத்யாம் பகவதீம் ஶ்ரியம் த்வத்தோப்யுச்சைர்வயமிஹ பணாம꞉ ஶ்ருணுதராம் ததௌ தே பூயாம்ஸம் ஸ்வத்வாத்ஸாரோ ஶ்ரவணத꞉ புநர்ஹர்ஷோத்கர்ஷாத் ஸ்புடது புஜயோ꞉ கஞ்சுகஶதம்—

சரியஃ ஸ்ரீஃ ஸ்ரீரஙகேசய ! தவ ச ஹருதயாம பகவதீம சரியம தவத தோபயுசசைா வயமிஹ பணாமஃ சருணுதராம, ததௌள தே பூயாஸதாம ஸவாதநதரலதாரே சரவணதஃ புநா ஹாஷோதகர்ஷாத ஸ்புடது புஜயோஃ கஞசுகசதம ” எனறு (இதன கருதது) திருவுக குநதிருவாகிய திருவரஙகநாதனே ! தேவரீருககும இனியளான நாசசியாரை தேவரீருககு மேறபட உயாததிப புகழபபோகிறேன , தேவாீா பொறுமையினறி ஆதரவோடு திருசசெவி சாாததி யருள வேணும அஙஙனம தேவாீா கேட்டருளகிறீரெனபதை இஙகு எல லாரும தெரிநதுகொளளவேணும , நாசசியாா விஷயமான துதி மொழிகளை அடியேன விஜஞாபிககுமபோது தேவரீருடைய திருக கணகள ஆனநத மிகுதியினால கருவிழி சுழனறு மிளிரவேணும அவவளவே போதாது , ஆனநதததினால திருமேனி பூரிததுக கவ சம இருபிளவாகி யொழியவேணும , மறுபடியும புதிய கவசம கொணாநது சாததுவாாகள , அதுவும பிளவுணணவேணும இப படியே நூறறுககணககான கவசஙகள பிளவுபடுமாறு தேவரீா ஆனநதமிகுதியைக காட்டிககொண்டே திருசசெவி சாாததவேணும

என்பதாம இதனாலும பிராட்டியின வைபவம மிக்க மேமபா டுடைய தென்பது விளஙகும

மற்றொரு சலோகமுங காண்மின —" அவாமமா ஹ்ரியாம ஸோ யதர்வரி வாஙமனஸ தத்ஸ்ரிஸ—அபாஙகா பூயாம ஸோ யதுபரி பரம பரஹ்ம தத்பூத" எனகிறார பிராட்டியின கடாக்ஷாதிசயஙகள பட்ட விடமே பரபரஹ்மம எனகிறது இதனால

எம்பெருமானுடைய பெருமை பிராட்டியின ஸமபந்தத்தினால வநதது எனபதறகும பிராட்டியின பெருமை இயறகையானது எனப தறகும த்ருஷ்டாநதம காட்டுகிறார ,—புஷ்பத்திறகு ஏறறம எத னாலே என்று உலகத்தில கேளவி பிறப்பதுணடு , பரிமளத்தினால என்று விடை யளிப்பதுணடு இதுபோல ' பரிமளத்திறகு எதனாலே ஏறறம ? ' என்று உலகில கேளவி பிறப்பது கிடையாது இயறகை யாகவே அதனுடைய ஏறறம பாஸித்தம இவ வண்ணமாகவே, எம்பெருமானுககு யாரால ஏறறம எனகிற கேளவியும, பிராட்டியி னால எனகிற விடையும உணடு, பிராட்டிககு யாரால ஏறறம ? என கிற கேளவியே கிடையாது, அவளுடைய ஏறறம ஸவதஸ்ஸித்தம என்றும அருளிச செயகிறார

(தவைஸ்வர்யாதீச மித்யாதிசலோகம காணக)

எம்பெருமானுடைய பெருமை பிராட்டியதீனம என்று சொனனால அப்பெருமைககு ஒருகுறைபாடு ஏறபடாதோ? என்று சில சஙகிப்பதை அநுவதித்து விடையளிககு மழகு ஆசசரிய மானது , மாணிககமானது ஒளியினால மேனமை பெறுவதாயினும பராதீன மெனகிற குறைபாடு அதறகு உணடாவதிலலை யனறோ எனகிற த்ருஷ்டாநதம இஙகுக காட்டி யருளுகிறார ஆக இவறறால ஏறபடுவ தெனன ? பூவுமமணமும மணியுமொளியும போலே பெருமாளும பிராட்டியும விடடுப்பிரியகிலலாதவாகளெனற தாகிறது மணத்தைககொணடு புஷ்பத்தை விருமபுவது போல வும ஒளியைககொணடு ரத்னத்தை விருமபுவது போலவும பிராட்டி யைககொணடு எம்பெருமானை விருமபுகிறோமெனறு காட்டும முகத தால பிராட்டியின பெருமை விளககப்பட்டதாகும

கமபா வாலிவதப படலத்தில பிராட்டியின பெருமையை விளககியிருககும பரிசும இஙகு பரஸஙகாத குறிப்பிடலாகிறது வாலி ஸ்ரீ ராம பாணத்தினால அடிபட்டு வீழநது பெருமாளை நோககிப

பலபல பேசுகையில "அரககரோ ரழிவு செயது கழிவரேல அதறகு வேறோ, குரககினததரசைக கொலல மனுநெறி கூறிறறுணடோ, இரககமெங குகுததாயெனபால எபபிழை கணடாயபபா, பரககழி யிது நீ பூணடால புகழை யார பரிககறபாலார?" என்று கேளவி கேடடான இதறகுப பெருமாள பணிககிற விடைகள ஒரு புற மிருகக, வாலிதானே தானறிநத விடையொன்று விளமபுகினறான காணமின —

"கோவியல தருமமுஙகள குலததுதிதேதாகட கெலலாம
ஒவியத தெழுதவொணணா வுருவததா யுடைமை யனறோ?
ஆவியைச சனகனபெறற வனனததை அமிழதினவநத
தேவியைப பிரிநத பினனைத திகைததனைபோலுஞ செயகை."

எனற செயயுளில பினனடிகள நோககத தககன. பிராடடி உடனிருநதால நீ இததகைய இரககமறற செயல செயதிருககமாடடாய, அவள பிரியலுறறதனாலேயே நீ இஙஙனே செயயலாயிறறு எனறபடி மஹாவிதவானன அரசாணிபாலை, வெஙகடா சாரியஸவாமியும இககருததைத தமிழ லக்ஷமீஸஹஸரததில ஒரு சலோகம கூறியுளளார,—

"𑌤𑍍𑌵𑌯𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌕𑍃𑌪𑌾
𑌰𑌘𑍁𑌪𑌤𑍇𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌤𑍋
𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍌
𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾 𑌵𑌾𑌲𑍀 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌗𑌾 𑌹𑌤𑌃 ।
𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌕𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌧𑌂 𑌵𑌧𑍂𑌸𑍍
𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌵𑌦𑌙𑍍𑌗𑌵𑍍𑌯𑌥𑌾𑌂
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪*𑌯𑌵𑌿𑌤𑌃 𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑌶𑌰𑌣𑌃
𑌕𑌾𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑍋𑌜𑍍𑌝𑌿𑌤𑌃 " ॥

தவயயேவாயததே கருபா
ரகுபதேர்தேவஸய ஸதயம யதோ
வைதேஹி தவதஸநநிகள
பகவதா வாலீ நிராகா ஹத
நிநயே காபி வதம வதூஸ
தவது, ஸாநதவயே தவதஙக வயதாம
கோவாநயோப*யவித பதஙக ஶரணः
காகோ விவேகோஜஜிதஃ

* அவிதः ரக்ஷிககபபடடது

இதனைக் கருத்து —பெரிய பிராட்டியாரே! பெருமாள் காருணிகரென்று பேர்பெற்றிருந்தாலும் அவருடைய கருணை உம்முடைய அதீனமேயாகும். இஃது எங்ஙனே தெரிகிறதென்னில், அப்பெருமாள் உம்மோடு கூடியிருந்த காலத்திற் செய்த செயலையும் உம்மைப் பிரிந்திருந்த காலத்திற் செய்த செயலையும் நோக்குமிடத்து இது நன்கு தெரிகின்றது. காகாஸுரனிற் காட்டில் கொடிய பாதகியில்லை, பெருந்தீம்பனான அவனையும் பெருமாள் காத்தருளினது உம்முடைய ஸாமீப்ய ப்ரபாவத்தினாலன்றோ? நீர் மிதிலையில் வாழ்ந்த காலத்தில் அவர் தாடகையென்கிற கோரப் பெண்ணைக் கொலைசெய்தார், நீர் இலங்கைப் பதியிலிருந்த காலத்து அவர் வாலியை வதஞ் செய்தார். ஆகவே உம்முடைய ஸம்ச்லேஷம் அவர்க்குக் காருண்யத்தை ஊட்டுகின்றதென்றும், உம்முடைய விச்லேஷம் அவர்க்கு அதனை ஓட்டுகின்றதென்றும் சொல்லத் தட்டுண்டோ? என்றவாறு.

“ஸஹாயஸ்ஸஹசரீம் ஸ ·ரோ஁ ஸம்ஶ்ரிதஜநஶக்தாங் கநூஹ்ரஹாஸீம் வமெ நிசுஜ்ஜாதநிஹ்ரஹாங—ஸஹதாமசரீம் சௌரே: ஸம மந்தரிதஜ்ஜகத்திதாம் அநுக்ரஹமயீம் வந்தே நித்யமஜ்ஞாத நிக்ரஹாம்” என்ற தேசிக திவ்யஸூக்தியும் பிராட்டியின் பெருமையை வெகு அழகாகக் காட்டும். இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும்.

எம்பெருமானார் கத்யத்ரயமருளிச் செய்ததும் இப் பங்குனி உத்திரத் திருநாளினன்றே.

ஸ்ரீ ராமானுஜ ஸித்தாந்தம்

[பத்ராதிபர் வடகரை இராமானுஜாசாரி]

சேஷத்வமே ஆத்மாவிற்கு ஸ்வரூபம் என்று கீழ் ஸஞ்சிகையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் ஸூசித்த அபிப்ராயத்தை விளக்கைச் சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபம் என்று ஆத்தமாயிற்று. அந்த சேஷத்வம் சேஷசேஷிகளிருவர்களுடைய இச்சையினாலும், இருவர்களுடைய இச்சையன்றியில் வேறொருவனுடைய இச்சையினாலும், சேஷபூதனொருவனுடைய இச்சையினாலும், சேஷியினுடைய இச்சை மாத்ரத்தாலுமாக நான்கு வகைப்பட்டிருக்கும்

(1) யஜமானனுககு பருதயன சேஷ பூதனுமிடததில இவன நமககுக கிஙகர வருததியைச செயது அதிஶயததை யுணடுபணணக கடவனுதலின இவன நமககு வேணடுமெனகிற ஶேஷியான யஜமானனுடைய விசசையிஞலும, இநத யஜமானனுககு நான அதிஶயததை யுணடுபணண விருககினறமையால இவன விஷயததில நனருகக கைஙகாயஙகளைச செயயவேணடும எனகிற சேஷபூதனுன பருதயனுடைய விசசையிஞலும உபாதேயனு யிருககையிஞலே சைதனயமுளள சேஷிககு சைதனயமுளள பருதயன சேஷபூதனுகக கடவன

(2) யாகததிறகு பராசயோதீசயாத யஙகஙகள சேஷ பூதஙகளாமளவில அவவிரணடிறகும யாதொரு விசசையுமினறிககே யிருகக அஙகியான யாகததிறகு அஙகமாகிய இக காமஙகளெலலா மதிஶயாவஹஙகளா யிருககையால இவைகள இநத யாகததிறகு வேணடும எனகிற யஜமானனுடைய இசசையிஞல உபாதேயஙகளா யிருககையாலே அசேதனமான சேஷி விஷயததில அசேதநஙகளாகிற பராயோசதீசயாத யஙகஙகள சேஷபூதஙகளாகக கடவன

(3) யாகததிறகு ருதவிகாதிகள சேஷபூதாகளாகுமபொழுது சேஷியான யாகம அசேதனமா யிருககையால அதறகு யாதொரு விசசையு மினறிககேயிருகக இநத யாகததை யாதொரு குறைவினறிககே அதிஶயித திருககுமபடி நாமெலலோரும ஜாகரூகாகளாக விருநது இநத யாகததை நடததக கடவோம எனகிற சேஷபூதாகளான ருதவிகாதிகளுடைய விசசையிஞல அசேதனமான யாகமாகிற சேஷிககு சைதநயமுளள ருதவிகாதிகள சேஷபூதாகளாகக கடவாாகள

(4) யஜமானனுககு கருஹாதிகள சேஷமாமபொழுது அசேதனஙகளாகிற கருஹாதிகளுககு யாதொரு விசசையுமினறிககே யிருகக இவைகளில நாம ஸ௳கமாக வாஸம பணணுகையால இவைகள நமககு அதிஶயாவஹஙகளா யிருககு மாதலின இவைகள நமககு வேணடும எனகிற யஜமானனுன சேஷியி னிசசையிஞல கருஹாதிகள சேஷபூதஙகளாகக கடவன

இவவாறு நானகு வகைபபடட சேஷதவ பேதஙகளை இசசயா யதுபாதேயம யஸயாதிஶயஸிததயே உபயாநுப யைககக ஜுஷா

தேள சேஷ சேஷிணள என று பூருவாகள சொலலி வைததாாகள இபபடியே மறற விடஙகளிலும பரகதாதி ஶயாதாநேசசயா உபாதே யதவ மாதரமே சொலலபபடடிருககிறது இவவாறு சேஷசேஷித வஙகள சேஷ சேஷிகளிருவாககும அதிஶயாவஹஙகளாகப பொது வாகக கூறபபடடிருநதாலும தரயஏவ அதநா ராஜந பாாயா தாஸ ஸததாஸ~த: யததே ஸமதிகசசநதி யஸயைதே தஸய தததநம ॥ சேஷ பூதாகளுடைய வதிஶயஙக ளெலலாம சேஷியி னுடையதே என்று மஹா பாரததில சொலலபபட டிருககையிலை சேஷ பூதனுககு ஸவாதிஶய மொன்று மிலலாமையால பரகதாதிஶயாதா நேசசயா உபாதேயதவமேவ யஸய ஸவரூபம ஸ: ஶேஷ: பர: ஶேஷீ என்று அவதாரணாததமான ஏவகாரததோடு கூடிய சேஷததமே நிரதோஷமான சேஷதவம என்று திருவுளளம பறறி எமபெரு மானு ரருளிச செயதது

இநத சேஷதவமே சேஷியினுடைய இஷடபபடி விநியோ காாஹமா யிருககும இஷட விநியோகாாஹதவமாவது சேஷியான ஸாவேஶவரன தனனுடைய அபிபராயநுகுணமாக விநியோகம கொளளுகைககு இச சேதனன யோகயனு யிருககை அதாவது அசிததுப போலே தனககெனறொரு பரயோஜனமினறிககே அவ னுககே ஆாஹனுயிருககை

இவவாததததை யறிவிபபது பரணவ நமஸஸ~ககள பரண வததால மநஜஞானே எனகிற தாதுவிலே நிஷபநநமாய ஜஞாாதத வசியான மகாரததாலே பரகருதி விலக்ஷணமாய இருபததைநதா வது தததவமாய ஜஞாநமாய ஜஞாதாவுமான ஆதமா அகாரவாசயனுன ஸாவேஶவரனுககே சேஷபூதன என்று சொலலபபடுகிறது இத னுல ஈஶவரன ஸவதநதரனுகையால தனககே யாயிருபபன அசிதது சைதநய மிலலாததாகையால தவமே எனறுல அஹமமே என்று சொலலுகைககு யோகயதை யினறிககே பாாாததமாகவே யிருககும அகாரததிலுளள லுபத சதுாததியினுல சொலலபபடட ஶேஷதவததையும, மகாரததால சொலலபபடட ஜஞாதருதவத தையு முடையனுன சேதனன, ஜஞாதருதவபலததால ஸவபரயோ ஜனபரனுகைககும சேஷதவ பலததால பரனுடைய பரயோஜநம தனககு பரயோஜந மெனகைககும பொதுவா யிருககுமெனபது சொலலபபடடது

நம: (தனக்குரியன் அன்று) என்கிற வித்தால் பரனுடைய ப்ர யோஜநார்த்தமா யிருக்கை யொன்றையே தனக்கு ஸ்வரூபமாக வுடையவன் என்பது சொல்லப்பட்டது. அதாவது அசித்துப் போலே யிருக்கை. இதையே நம்மாழ்வாரும் தனக்கே யாக வெனைக்கொள்ளுமீதே. யான் வேண்டுவதென் றருளிச்செய்தார். அவ னுக்கே யாகவுமன்றிக்கே அவனுக்கும் தனக்குமாகவு மன்றிக்கே தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளவேணும் என்கை. இதனால் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களால் ஸுபரிக்ஷிதமான ஸ்வரூப யாதாத்ம்யஜ்ஞாந முடைய வதிகாரிக்கு ஈஶ்வரன் முகமலர்த்திக்கே யுறுப்பாகத் தன்னை ஸ்வாபிமத கைங்கர்யங்களிலே அசித்தைப்போலே விநியோ கம் கொள்ளுகைக்கு யோக்யனு யிருக்கை யாகிற சேஷத்வமே ஆத் மாவிற்கு ஸ்வரூபமென்றதாயிற்று இவ்வர்த்தத்தை பரதாழ்வானும் ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய(ராஜ்யமும் ராமனுக்குஶேஷம் அதுபோலே நானும் ராமனுக்கு சேஷம் சேஷத்வத்தில் ராஜ்யத்திற் காட்டில் எனக்கு ஒரு விஶேஷமும் கிடையாது) ஆதலின் இவ்விஷயத்தில் ராஜ்யமும் நானும் ஒன்றே. எனறு விளக்கிக்காட்டினனிறே. ... அடுத்த சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரையில் இவ் வாத்மாக்களின் பேதங்களும், அவைகளின் ஸ்வரூபங்களும் யதாமதி தெரிவித்துக் கொள்ளப்படும்.

ஸ்ரீ

ராமாயணத்தின் புருஷாகார பாவப்ரதிபாத ப்ரகாரம்

திருமழிசை கோயில்

[கந்தாடை அப்பன் அய்யன் ராமாநுஜாசார் ஸ்வாமி]

ஸ்ரீராமாயணமானது உபக்ரமம் தொடங்கி பரிஸமாப்தியளவும் ஒவ்வொரு காண்டத்திலும் புருஷகாரபாவத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. எங்ஙனே யென்னில், பால காண்டத்திலே, ஜனக மஹாராஜன் பெருமாளைப் பார்த்து 'ஸஹதர்ம சரீ தவ,' "நீர் உபாயமாமிடத் தில் இவள் புருஷகார பூதையா யிருப்பள்" என்று பணித்துப் பிராட்டியை நீர்வார்த்துக் கொடுத்தமையால் புருஷகார யோகம் வெளியிடப்பட்டது. அயோத்யா காண்டத்தில் இளைய பெருமாள் பெருமாளை யனுவர்த்தித்துக் காட்டில் சென்று ஸர்வவித கைங்கர்யங் .

களையும் தான் பண்ணுவதை அவர் அங்கீகரிப்பதற்காக 'ஸீதா மூர்வா சாதியமா:' என்று பிராட்டியைப் பார்த்து "புருஷகாரமாக வேணும்" என்று பணித்தமையால் புருஷகார பரிகரமும் சொல்லப்பட்டது. ஆரண்ய காண்டத்தில் மஹரிஷிகள் பிராட்டி முன்னிலையில் 'தே வயம் பவதா ரக்ஷ்யா:' என்று ஆஶ்ரயிக்கப் பெருமாளும் ராக்ஷஸர்களை நிரஸிப்பதாக அவர்களிடம் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ண, அந்த ப்ரதிஜ்ஞையை நிலை நிறுத்துகைக்காகப் பிராட்டி, பெருமாளை நோக்கி நிரபராதி ஹிம்ஸா தோஷத்தைச் சொல்லி, தான் ரிஷிகள் திறத்தில் பண்ணின புருஷகார க்ருத்யத்தின் கார்யகரத்வ தாரதம்யத்தைப் பரீக்ஷித்தமையால், புருஷகார பாவம் ஸூசிதமாயிற்று. கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் பிராட்டி கழற்றி யெறிந்த திருவாபரணங்களை ஸுக்ரீவன் பெருமாளுக்கு 'இதம் பஶ்ய' என்று காட்டினமையால், ஸுக்ரீவ ரக்ஷணத்திலும் பிராட்டி புருஷகார முண்டு என்கை வ்யக்தமாயிற்று. மேலும் இக் காண்டத்தில் இளைய பெருமாளுடைய ஜ்யாகோஷங் கேட்ட மஹாராஜர் பயாதிஶயத்தால் தன் கழுத்துமாலையை யறுப்பது முதலான சில கார்ய வருத்திகளைச் செய்ய பிராட்டி பரிகரமான திருவடி 'அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத' "இளைய பெருமாள் திறத்தில் நீ அஞ்ஜலிபண்ணி யனுவர்த்தித்தா லொழிய ஜீவிக்க விரகில்லைகாண்" என்றுரைத்து இளைய பெருமாளை யனுவர்த்திக்கச் செய்தமையால் திருவடியின் புருஷகாரபாவம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. பிராட்டிக்குப் போலே, பிராட்டி ஸம்பந்தம் பெற்றவர் களுக்கும் புருஷகார பாவமுண்டு என்பது 'ஏதத்வ்யபேக்ஷ ஸம்பந்தாத் அநயேஷாம் அமலாத்மனும் தேவீ ஸூரி குருணாஞ்ச கடகத்வம் நதுஸ்வத ||' என்கிற ஸ்ரீ வசன பூஷணத்தில் காட்டிய ப்ரமாணத்தால் ஸித்தமிறே. ஸுந்தர காண்டத்தில் பிராட்டி விரோதியான ராவணனைக் குறித்து 'மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராமஸ்தாநம் பரீப்ஸதா,' "பெருமாளுடன் தோழமை கொள்ளுகை இப்போது உனக்குச் செய்ய அடுப்பது" என்று உபதேசித்தமையால் விஶ்லேஷத்தில் சேதநனைத் திருத்துகையாகிற புருஷகாரக்ருத்யம் வ்யக்தமாயிற்று. யுத்த காண்டத்தில் லங்கையில் பிராட்டியின் கடாக்ஷம் பெற்ற விபீஷணன், பெருமாளை ஶரணாகதி பண்ணும்போது 'நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம்' என்று பிராட்டி கடாக்ஷம்பெற்ற ஸுக்ரீவாதிகளை முன்னிட்டு ஆஶ்ரயித்தபடியாலும்,

மேலும், பிராட்டி தன்னைப் பத்துமாஸம் தர்ஜநபர்த்ஸநாதிகளைப் பண்ணின ராக்ஷஸிகள் விஷயமாக ராவணவதாநந்தரம் ப்ரியம் சொல்லவந்த சொல்மருங்கனை திருவடியுடன் மன்றாடி 'கார்யம் கருணமார்யேண நகஸ்சிந் நாபராத்யதி' என்று விரோதிகளுக்கு முட்பட புருஷகாரம் செய்தமையாலும் புருஷகாரபாவம் வெளியிடப்பட்டது. இப்படி ஸ்ரீராமாயணத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற பிராட்டியின் புருஷகார பாவத்தின் ஏற்றத்தைப் பூர்வாசார்யர்கள் 'இவள் ஸந்நிதியாலே காகம் தலை பெற்றது; அது இல்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்' என்றருளிச் செய்தார்கள். இப்ரபந்தத்திற்குப் புருஷகாரத்திலே நோக்கு என்பதை 'காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயா: சரிதம்மஹத்' என்று ஸ்ரீவால்மீகிபகவானும், 'ஸ்ரீமத் ராமாயணமபிபரம் ப்ராணிதித்வச்சரித்ரே' என்று பட்டரும் "ஸ்ரீ ராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவளேற்றம் சொல்லுகிறது" என்று ஸ்ரீலோகாசார்யரும் அருளிச் செய்தார்களிறே.

எம்பெருமானாரும் தேசிகனும்

[ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

நம் இராமாநுச தர்சனத்தை வளர்த்தருளின ஆசாரியர்களில் ஸ்ரீ மந்நிகமாந்த மஹா தேசிகன் முதல் ஸ்தானம் பெறுவர். இவர் பல படிகளாலும் ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தைப் பெருமைப் படுத்தினவர். ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்குக் காப்பாகப் பல பல க்ரந்த ரத்தினங்களை யருளிச் செய்தும், ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைப் பலகால் ப்ரவசநஞ் செய்தருளியும், ஸ்ரீ பாஷ்யார்த்த தூஷகர்களைப் பலவாறு கண்டித்தும்; ஸ்ரீபாஷ்யகாரரைப் பல பல ச்லோகங்களாலும் பாசுரங்களாலும் ஏத்தியும்—இப்படியே தமது வாழ் நாளைக் கழித்தருளின மஹாநுபாவர் இவர். ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம், தத்வமுக்தாகலாபம், ஸர்வார்த்தஸித்தி, அதிகரண ஸாராவளி, தத்வடீகா, சததூஷணீ, தாத்பர்ய சந்த்ரிகை—இத்யாதிகளான உத்க்ரந்தங்கள் நமது விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு அணி விளக்காக இவ்வாசிரியரால் அருளிச் செய்யப்பட்டவை.

இவர் முப்பது தடவை ஸ்ரீபாஷ்யப்ரவசநம் செய்தருளினவர் என்பது ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் இவர் தாமே பணித்த "த்ரிம்சத்வாரம் ச்ராவிதசாரீரக பாஷ்ய: த்ரிம்சத் வாரம்

சராவித சாரீரக பாஷ்ய:" என்ற ஸ்ரீஸூக்தியால் விளங்கும் அந்த நாடக காரத்தம் அருளிச் செய்கிறவரையில் முப்பது தரம் ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவசநம் செய்தருளினவரென்றால் அதற்குப் பிறகும் பல தடவை ப்ரவசநமாகியிருக்கவேணும். இருபத்தெட்டாவது தடவையாக ப்ரவசநஞ் செய்தருளும்போது தத்வடீகை என்கிற க்ரந்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டதென்று அது தன்னிலுள்ள "வ்யாஸநவியாவஷ்டாவிம்ஶே ஜயப்ஜவஷ்டிகா—ப்ரவச்நவிதா வஷ்டாவிமசே ஜயதவஜ படிகா" என்னும் ஸ்ரீஸூக்தியினால் விளங்கா நின்றது.

"நிவிஷ்டம் யதிஸாவஹஸ ஸேவஸா ஸாவ்ருத்திஸியஸ வநஸ்" என்றும் "யதிவ்ரஹாரதீ ரஸஹரேண நீதம் வய: வ்யஹஷ்வஶிதம் ஶிர:" என்றும், "ஆரண நூல் வழிச் செவ்வை யழித்திடு மைதுகக்கோர் வாரணமாயவர் வாதக் கதலிகள் மாய்த்தபிரான், ஏரணி கீர்த்தியிராமானுசமுனி யின்னுரைசேர், சீரணி சிந்தையினோம் சிந்தியோ மினித் தீவினையே" என்றும் இவர் தாம் அருளிச்செய்யும் ஸ்ரீஸூக்திகளினாலே, ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்யாதிகளையே இவர் ஓவாத ஊக்கமுடையவர் என்பது தெற்றென விளங்கும்.

எம்பெருமானார்தாமே மறுபடியும் தேசிகனாக ஒரு திருக்கோலம் பூண்டு திருவவதரித்தாரோ! என்றும் மஹான்கள் உல்லேகிப்பதுண்டு. "வெங்கடேஶாவதாரோயம் தத்கணாம்ஶோயவா ஹவேஸ் யதீஶ்வராம்ஶோயவேதி வித்கஷ்யா யாஜூம் ஸம்ஶ ||" என்று குமாரவரதாசார்யர் கூறியருளினார்.

தேசிகன் எம்பெருமானாரைத் துதித்த அமுதமொழிகள் விடுதி விடுதியாகப் பல பல இருந்தாலும் யதிராஜஸப்ததி யென்கிற இதம்பரமான ஸ்தோத்ரம் வெகு அமைதியுடன் அமைந்ததாகும். உடையவர் ஸம்பந்த முடையவர்களுக்குத் தான் நேரே எம்பெருமானவரையில் இடையறாத தொடர்பு உண்டு என்பதைத் தெரிவித்தருளவதற்காக "கவ்யாஜூம்ஸ்ஸாம் வஜே" என்று தொடங்கி, பெருமாள், பிராட்டி, ஸேனை முதலியார், நம்மாழ்வார், நாதமுனிகள், உய்யக்கொண்டார், மணக்கால் நம்பி, ஆளவந்தார், பெரிய நம்பி இவர்களை ஒவ்வொரு ச்லோகத்தினால் ஏத்திப்பிறைஞ்சி வழியடைவில் எம்பெருமானார் துதியில் இழிந்திருக்கிறார்

படையோடு சாந்தகமும் படர்தண்டும், ஒண் சார்ங்க வில்லும் புனை யார் புரிசங்கமு மிந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென் றிடையே, யிராமா னுச முனியாயின விந்நிலத்தே” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள பாசுரத்தைத் தழுவி, பஞ்சாயுதாழ்வார்களும் ஒன்று சேர்ந்து எம் பெருமானாராகத் திருவவதரித்தபடியோ! என்று பெரியோர்கள் உல்லேகித்துக்கொண் டிருந்த விஷயத்தை யெடுத்துரைத்தருளினார் அடுத்துக்கடுத்த ச்லோகத்தில் “ராமாநுஜன், என்கிற திருநாமத்திற்கு விலக்ஷணமான வொரு விசேஷார்த்தத்தை நிர்வஹித்தருளா நின்று கொண்டு தம்முடைய பாண்டித்ய ப்ரகர்ஷம் நன்கு விளங்குமாறு ஸூக்தி விந்யாஸம் செய்தருளி யிருக்கிறார் இது இன்சுவையே வடிவெடுத்த ச்லோகமாதலால் ரஸிகர்களின் உள்ளம் உகக்குமாறு ஈண்டு ஸங்க்ரஹேண விவரிக்கப்படுகிறது

“ ஸம்ஹ்ருதாய ஸங்க்ராதி ஸ்வபலாத்
ஸ்வபலாத்ருதா யாதவ ப்ரகாஸ: |
அவரோபிதவாந் ஸ்ருதேரபார்தாந்
நநு ராமாவரஜஸ் ஸ ஏஷ பூய: ”

[ஸம்ஹ்ருதாய ஸங்க்ராதி ஸ்வபலாத் உதத்ருத யாதவப்ர காச:, அவரோபிதவாந் ஸ்ருதேரபார்த்தாந் நநு ராமாவ்ரஜஸ் ஸ ஏஷ பூய:] என்பது அந்தச்லோகம் இதில் அற்புதமான சிலேடை அமைந்திருக்கின்றது எம்பெருமானாருக்கு ராமாநுஜன் என்ற திருநாமம் மாதுலரான திருமலை நம்பியால் இடப்பட்டதென்பர் பெரியோர் அது இளைய பெருமாளுக்கு ப்ரஸித்தமாக வழங்கி வரும் திருநாமம் லக்ஷ்மணன் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யமே நிரூபக மாக இருந்ததுபோலே இவரும் கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான திவ்யதேசங்களில் நித்ய கைங்கர்ய துரந்தரராக எழுந்தருளி யிருக்கப்போகிறாரென்பதை உட்கண்ணா லுணர்ந்து நம்பிகள் இவர்க்கு இந்தத் திருநாமமிட் டருளினரென்று ஸம்ப்ரதாய வருத்தர்கள் ஸாதிப்பது. ராமாநுஜ நாம பர்யாய மாகவே லக்ஷ்மணமுநி யென்கிற திருநாமமும் வழங்கி வருகின்றது

கண்ணபிரான் பலராமனுக்குத் தம்பியாக அவதரித்ததனால் ராமாநுஜ னென்று அவனையும் சொல்வதுண்டு “ ஹே ராமாநுஜ ! ஹே ஜகத்ரயகுரோ ஹே புண்டரீகாக்ஷ ! ” என்று முகுந்த

மாலையிலுமுள்ளது. உடையவரை இளைய பெருமாளுடைய அபராவதாரமென்று சொல்லுவது போலவே கண்ணபிரானுடைய அபராவதார மென்றும் சொல்லத் தகுதியுண்டு. கண்ணன் அஷ்டம கர்ப்பமாக அவதரித்தது போல உடையவரும் குரு பரம்பரையில் எட்டாவது ஆசார்யராக அவதரித்துள்ளார். உல குக்கெல்லாம் மாதா பிதாக்களாகிய பெருமாளையும் பிராட்டியையும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண மாதா பிதாக்களான வஸுதேவ தேவகிகளின் ஸ்தா னத்தில் வைத்துவிட்டு, ஸேனை முதலியார் முதலாகக் கணக்கிட் டால் ஆசார்ய பரம்பரையில் எட்டாவது ஸ்தாநம் உடையவருடைய தேயாம். [ஸேனை முதலியார், நம்மாழ்வார், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், உய்யக்கொண்டார், மணக்கால் நம்பி, ஆளவந்தார், பெரிய நம்பி, எம்பொருமானார் என அடைவு காண்க.] கண்ணன் "சாது சனத் தை நலியுங்கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு ஆதியஞ் சோதியுருவை அங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த" என்கின்றபடியே கம்ஸனை வதைப்பதற் காக அவதரித்தாப் போலே உடையவரும் "இராமானுசனித்த லத்துதித்து—இறந்தது வெங்கலி" என்று அமுதனார் அருளிச் செய்தபடியே கலிபுருஷனுடைய வதத்திற்காகவே அவதரித் தார். அந்தக் கம்ஸனுடைய வதமானது க்ருஷ்ணாவதாரத்திற்கு நெடுநாள் முன்னமே ஆகாசவாணியினால் உலகிற் பர வினாற்போல் உடையவரால் விளையக்கூடிய கலி புருஷவதமும் இவருடைய திருவவதாரத்திற்கு நெடுநாள் முன்னமே ஆகாச வாக்குப் போன்றதான "கலியுங்கெடும் கண்டுகொண்மின்" என்ற நம்மாழ்வாரருளிச் செயலினால் உலகிற் பரவியது. கண்ண பிரான் கம்ஸ வதத்திற்கு அங்கமாகப் பூதநாசகடயமளார்ஜுநாதி களான பலபல தீப்பப் பூடுகளடங்க வுழக்கினாப்போலே உடைய வரும் கலிபுருஷ வதத்திற்கு அங்கமாக "சாருவாகமத நீறு செய்து சமணச் செடிக்கனல் கொளுத்தியே சாக்கியக் கடலை வற்றுவித்து மிகு சாங்கியக் கிறி முறித்திட மாறுசெய்திடு கணாத வாதியர்கள் வாய் தகர்த்தறமிகுத்து மேல்வந்த பாசுபதர் சிந்தி யோடும் வகை வாதுசெய்த வெதிராசனார் கூறுமா குருமதத்தொ டோங்கிய குமாரிலன் மதமவற்றின்மேல் கொடிய தர்க்க சரம் விட்டபின் குறுகி மாய வாதியரை வென்றிட, மீறிவாதில் வரு பாற்கரன் மத விலக்கடிக் கொடியெறிந்து போய் மிக்க யாதவ மதத்தை மாய்த்த பெரு வீரர் நாளு மிக வாழியே" என்றும்,

" தறகச சமணரும சாக்கியப பேயகளும தாழ சடையோன் சொற கறற சோமபரும சூனிய வாதரும, நான மறையும நிற்கக குறுமபு செய நீசரும மாணடனா நீணிலததே பொற கறபகம எமபிராமா னுச முனி போந்த பினனே " எனறும சொலலுகிறபடியே பலபல தீய வாதிகளை நிரஸித்தருளினா. கணணபிரான யாதவ குலததிற பிறநது ஆயா குலத்தில ஒளிதது வளாநதாப போலே உடையவரும ஸ்ரீ வைஷணவ குலததிலே பிறநது அதவைதி ஸநயாஸி கோஷடி யிலே ஒளிந்து வளாநதாா இஙஙனே அனேக வகைகளால கணண பிரானுககும எமபெருமானாககும ஒறறுமை நயம நிரவஹிககக கூடியதா யிருககினறது

பிரகருததததில, மேலே உதாஹரித்த சமிதோதயே தயாதி சலோ கததில தேசிகன உடையவாககும கணணனுககும சலேஷ சமத காரம பொலிய ஒரு ஒறறுமை நயங கூறி யருளுகிறாா [சமிதோயே சங கராதி காவ:] கணணனுககும உடையவாககும பொதுவான விசேஷ ணம பாணாஸுர யுததம முதலான பிரகரணஙகளில " காாததி கையானும கரிமுகததானும கனலும முககண மூாததியும மோடி யும வெபபும முதுகிட்டு " எனகிறபடியே சஙகரனுகிய சிவபிரானை முதலான தெயவஙகளின செருககை யடககியவன கணணபிரான் உடையவரோ வெனனில, சஙகராசாரியா முதலான புறமததவாக ளின் தூவாதச செருககை யடககினவா

[ஸவபலாலாத உதருதயாதவபரகாச]

" மெளவாமெள யாதவவஂவஂமஂ ...

கோலாலோ யாதவம வமசம மகநமபயுத தரிஷயதி " எனகிற படியே யயாதி சாபததாலே மஙகிக கிடநத யாதவாகளின பிரகாசத தைதத தனது வலிமையினால விளைவித்தவன கணணபிரான். உடையவரோ வெனனில; முதலில தமககு உபாதயாயராயிருநத யாதவ பரகாசரையும தமககு அடிமைப படுததிககொணடு அவரை வாழ்வித தருளினவா

[அபாாததாங சருதே அவரோபிதவாங] இதில முதறபதம 'அ- —பாாததாங' எனறும, 'அப—ஆாததாங' எனறும பிரியும. சருதி யெனறு வேதததிறகும பெயா, கீததிககும பெயா பாாத தன ...னறு ஆாஜுநனைச சொலலி ஆாஜுந விரோதிகளான தூா யோதநாதிகளை அபாாததாககளெனகிறது அவாகளைக கணண பிரான [சருதே: அவரோபிதவாங] கீததியிலிருநது கீழே யிறககி

விட்டான். பாண்டவ பக்ஷபாதியா யிருந்து நூற்றுவரைத் தொலைத்தானென்றபடி. எம்பெருமானாரோ வென்னில், [ச்ருதே : அபார்த்தாந் அவரோபிதவாந்] இதர மதஸ்தர்கள் வேதங்களுக்குச் செய்த அபார்த்தங்களை நிரஸித்து ருஜுவான அர்த்தங்களை ஸ்தாபித்தருளினா ரென்றபடி. ஆக இப்படிகளாலே கண்ணபிரானுடைய காரியங்களும் எம்பெருமானாருடைய காரியங்களும் ஒற்றுமை கொண்டிருக்கையாலே, பலராமாநுஜனான அந்தக் கண்ணபிரானே மீண்டும் ஸ்ரீராமாநுஜராக ஒரு திருவவதாரம் செய்தருளினான் என்னலாம் என்று ச்லேஷமர்யாதையிலே பரமரஸமாகப் பேசி யநுபவித்தார். [ஐதொயிகூநஹாஹவிஷூதி]

ஸ்ரீ யதிராஜ ஸப்ததியில் நாதமுனிகளிடம் தேசிகன் ஈடுபாடு.

[ஏ. வி. கோபாலாசாரியார், அட்வகேட், பத்திராதிபர் தேசிக ஸூக்தி ஸம்ரக்ஷிணீ]

நாதமுநிகளிடம் தேசிகன் ஸப்ததியில் நிரதிசயமாக ஈடுபட்டுள்ள வழிகளில் ஈடுபடவேண்டுமென்ற அவாவினால் எம் சிற்றறிவுக்குத் தக்கபடி கொஞ்சம் பேசுவோம்.

நம் பெரியோர்களிடம் நமக்கு ச்ரத்தா ப்ரயுக்தமான பக்தி யிருப்பதுமட்டும் போதாது. சிலருக்குப் பிறவியாலேயே தத்தம் பெரியோர்களிடம் அசைக்கக் கூடாத (அகம்பநீயமான) ச்ரத்தை அமைந்திருக்கும். அது குணமானாலும் அதுமட்டும் போதாது. தம் பெரியோர்கள் உண்மையில் மஹிமை யுடையவரா யிருக்கலாம். அப்படிக்கு இல்லாமலு மிருக்கலாம். அவர்கள் மஹிமையை நன்கு அறிந்து அவர்களிடம் பக்தி செய்வதே சிறந்த நிலையாகும். தமக்கு ஜ்யேஷ்ட ப்ராதாவானது பற்றி தகப்பனைப் போல் பூஜ்யனும், ஸர்வேச்வரனும், ஸர்வசேஷியும், யதோசிதம் ஸர்வ கைங்கர்யங்களையும் செய்பவரும் சேஷனென்று அஸாதாரணமாக திருநாமம் பெற்றவருமான சேஷனுக்கு விசிஷ்டசேஷியுமான இராமனிடத்தில் லக்ஷ்மணன் அவர் குணங்களால் அடிமையாகி அவரை நெருங்கினேன் என்றார். ஞானனுஷ்டானங்களாலும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயாந்வயத்தாலும், சமதம கருணாதி ஸகல கல்யாண

குணங்களின் பூர்ணதையாலும், நம்மாசிரியர்கள் பூர்ணாக்கிளனறு நாம் தெரிந்துகொண்டு அவர்கள் திருவடிகளில் ஈடுபட்டோமன்றோ நம்முடைய ஆசார்ய பக்தி விலக்ஷணமாகும் ஆசார்யதவ மாதரத்தால் பக்தி விஹிதமாயிருந்தாலும், அது மாஹாத்மய ஞான பூர்வகமாயிருப்பது அழகு எம்பெருமானார் தரிசனம் "நாதோபகஞும் பரவருத்தம்" (நாதன் முதல் தொடங்கியது) லக்ஷ்மீ நாதனிடம் குரு பரம்பரை ஆரம்பிப்பதால் ஸ்ரீயःபதியே இந்த தரிசனத்திற்கு முதல் குருவான நாதன் என்பதைப்பற்றி இந்த ஸ்பதத்தியில் அவனிடமிருந்து குரு பரம்பரா நமஸ்காரம் தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது ஸர்வார்த்த ஸித்தியின் முடிவில் நம தரிசனம் நாதமுனிகளிடம் ஆரம்பித்து ஸூர்யோதயம்போல அகஞானவிருளை நிஶ்ஶேஷமாய் அகற்றி எல்லா தத்வங்களையும் உள்ளபடி விளக்கியது என்று பொருள் ஸாதித்ததை யனுஸரித்து நாதமுனிகளை இந்த தரிசனத்திற்கு ப்ரவர்த்தகராக ஒருவாறு சொல்லலாம் ஆழ்வாரால் ஸர்வலோகோபஜீவ்யமான வேதம் போன்ற திவ்ய ப்ரபந்தங்களால் நம தரிசனம் அனுபவ ப்ராயந்தமாகி ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தும் அந்த ஸம்ப்ரதாயம் கீதோக்த யோகங்களின் ஸம்ப்ரதாயம் போல விச்சின்னமாய்ப் போயிருந்ததை நாதமுனிகள் திவ்ய ப்ரபந்த ஸாகரத்தைப் பானம்பண்ணி ஒரு விலக்ஷண மேகம்போல அப்படியே நமக்கு வர்ஷித்தபடியால் அவர் ப்ரவர்த்தகரென்பதும் உசிதமே

அருளிச் செயல்களில் வழங்கும் பாடங்களைப் பற்றின ஆராய்ச்சி

[வை மு கோபால க்ருஷ்ணமாசார்யார், திருவல்லிக்கேணி]

சுத்தமான பாடங்களைக் கண்டறிவதற்குப் பல மார்க்கங்கள் உள்ளன —அவை - பழைய பல தாள் ஸ்ரீ கோஶங்களை வைத்துப் பார்த்தல், வ்யாக்யானங்களில் எப்படி ஆர்த்தம் முன்னோர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது பார்த்தல், பிற நூல்களின் ஸாம்யத்தால் அறுதியிடுதல் முதலியன

அவற்றுள் ஸ்ரீ கோஶங்களை வைத்துப் பார்த்தலால் திருத்தமான பாடம் கண்டறிவதற்கு உதாஹரணமாக முனியைவஜயந்தியில் ஸ்ரீ உ வே காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி ஸாதித்த

தாக ஶிஷ்யர்களுக்கு 'பாகாநுகுணமாக' என்று வெளிவந்தது, ஸஹ்ருதயஹ்ருதயாஹ்லாதகரமான விஷயம்.

இனி, வ்யாக்யானத்தில் முன்னோரால் எப்படி அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பது என்று பார்த்து அவ்வழியாற் பாடஞ் சுத்தஞ் செய்து கொள்ளப்படக் கூடியதாவதற்கு ஒரு உதாஹரணங் காட்டுவேன். (அடியேன் எழுதுமவற்றில் பிழையெனத் தோன்றுவதை யெடுத்துக் காட்டினால் அப்படிக் காட்டுபவர் திறத்துக் கார்த்தஜ்ஞ்யம் வஹிப்பேன்.)

பெரிய திருமொழியில் ஐந்தாம்பத்தில் அ—ஆந் திருமொழி "ஏழையேதலன்" என்கின்ற தஶகத்தில் ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் "பூர்வார்த்தத்தை" "துளங்கு நீண் முடியரசர் தங்குரிசில்தொண்டை மன்னவன் திண்டிரலொருவற்கு, உளங்கொளன்பினோடின்னருள் சுரந்தங்கொடு நாழிகை யேழுடனிருப்ப" என்று பலரும் அநுஸந்தித்துபோருவதைக் கேட்டுள்ளேன். இதில் அங்கோடு நாழிகை என்பதற்கு என்ன வ்யாக்யாநமிட்டுள்ளதென்று பார்ப்போம்; ராஜ்ய தூ ரோடே கூட வ்யர்த்தமேகழிகிற காலத்திலே என்றுள்ளது. இந்த வாக்யத்தை ஊன்றிப் பார்த்தால், ஓடு நாழிகையென்று கொண்டு வ்யர்த்தமே கழிகிற காலத்திலே என்று அருளிச்செய்திருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது. மேலும், அங்கொடு என்று ஒருசொல் வேறெங்கும் வந்திருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. தாள ஸ்ரீ கோஶங்களில் 'கொ, கோ' என்பவற்றிற்கு வ்யத்யாஸம் தெரிய எழுதுகிற வழக்கமில்லாமையும், வ்யாக்யானத்தில் ராஜ்ய தூ ரோடுகூட என்று இருப்பதும் அங்கோடு நாழிகை என்று பலரால் வழங்கப்பட்டதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

இனி, வேறு நூல்களின் ஸாம்யத்தைக்கொண்டு திருத்திக் கொள்வதற்கு இரண்டிடங்களை ப்ரதர்ஶநம் பண்ணுவேன் (தமிழறிஞர் சிலரின் கருத்தையொட்டி அடியேன் இங்ஙன் காட்டுகின்றேனேயன்றி, ஸ்வதந்த்ரனாக யாதொன்றும் எழுதுகின்றேனல்லேன். ஆதலால், அறிஞர்கள் அடியேன் எழுதுவது குறித்து அந்யதாவாகத் திருவுள்ளம் பற்றக்கூடாது.)

நாச்சியார் திருமொழியில் பதின்மூன்றாந் திருமொழியாகிய "கண்ணனென்னும்" என்ற தஶகத்தில் ஐந்தாம் பாசுரத்து இரண்டாம் அடி "தழுவி முழுசிப் புகுந்தென்னைச் சுற்றிச்

சுழன்று போகானல" என்று வழங்குகின்றது அங்ஙனமே பெருமாள் திருமொழியில் ஒன்பதாந் திருமொழியில் ஏழாம் பாசுரத்தின் இரண்டாமடி "தழுவாதே முழுசாதேமோவாதுச்சி" என்று வழங்குகின்றது இவ்விரண்டிடங்களிலும் முழு சுதல் என்பதற்குப் பொருள் என்ன? என்று பார்ப்போம். திகைத்தல் என்பது திசைத்தல் என்று வழங்குவதுபோல, முழுகுதல் என்பது முழுசுதல் என்று வழங்கியதாகு மென்கத் தோன்றலாம். அங்ஙனமாயின், அதற்கு நன்கு அவகாஹித்தல் என்று பொருளாம் "முழுசிவண்டாடிய தண்டுழாயின" என்று பெரிய திருமொழியிலும் வந்துளது ஆகவே, தழுவி முழுசிப் புகுந்து *** போகான் என்று நாச்சியார் திருமொழியில் வருவதற்கு என்னைத் தழுவி (என்னிடத்தில் அவகாஹித்துப் புகுந்து சுற்றிச் சுழன்று திரிவதன்றி என்னைவிட்டுப் போகானென்று பொருளாகலாம் அங்ஙனமே பெருமாள் திருமொழியில் "தழுவாதே முழுசாதே மோவாதுச்சி" என்பதற்கு புத்திரனை ஸ்ரீ ராமனைத் தழுவாமலும் அவனிடத்து அவகாஹியாமலும் உச்சிமோவாமலும் என்று பொருளாகலாம் நாச்சியார் திருமொழியில் வியாக்யாநத்தில் முழுசி என்பதற்கு 'ஓரவயவத்திலே நின்று சுழி சுழிக்குமாயத்து' என்று உள்ளது பெருமாள் திருமொழியில் தழுவாதே முழுசாதே என்பதற்கு ஏகதத்தவமென்னும்படி தழுவி முழுசாதே என்று காணகின்றது இந்த வியாக்யானங்களால் முழுசுதலென்பதற்குப் பொருள் அவகாஹித்தலென்பதுதா னென்று ஸ்பஷ்டமாக ஜ்ஞாத மாவதில்லை.

•இனித் தமிழறிஞர் கூறுவது —சைவசமயத்தைச் சார்ந்த மாணிக்கவாசகரின் திருக்கோவையார் என்ற நூலில் 227-ம் பாட்டில் "வந்தென முலைமுழுவித் தழுவி" என்று வந்துள்ளது அதற்குப் பேராசிரியர் 'முலையை முத்தங்கொண்டு, என்னைப் புல்லி' என்று உரைவகுத்துள்ளார் அதை யொப்பவே, "தழுவி முழுவிப் புகுந்தென்னை என்று நாச்சியார் திருமொழியிலும், தழுவாதேமுழுவாதே மோவாதுச்சி" என்று பெருமாள் திருமொழியிலும் பாடம் இருக்கவேண்டும் இவ்விருவிடங்களிலும் முழுவி யென்றும் முழுவாதே என்றும் பாடங்கொண்டு, முத்தமிட்டு என்றும், முத்தமிடாதே என்றும் கூறின, பொருள் சிறப்பதன்றிப் பாட்டிலும் ஓசை சிறந்து காணு மென்கின்றனர் இவ்விஷயத்தை அறிஞர்கள் ஆராய்வாராக.

பத்திராதிபரின குறிப்பு

மேறகணட பாட ஆராய்சசிக ளிரணடும மெசசத தகுந தவையே. பெரிய திருமொழிககுத திவயாரதத தீபிகை யுரை ஸ்ரீ காஞசி அணணஙகரா சாரியா ஸவாமியினுடையது ஏறகனவே வெளிவநதிருககினறது அதில " அஙகோடு நாழிகை யேழுட னிருபப " எனற விடததது, " அஙகோடு எனறு பலரும ஓதுவாக ளாயினும, அதறகுச சேர அருமபதவுரைகாரா ' ஓடு எனறது குறுகிக கிடககிறதாய, ஓடுகிற—கழிகிற ' எனறு உரைபபராயினும அபபாடம மறுககததககது 'விரிததல தொகுததல வருஞ செய யுள வேணடுழி' எனறனரே இலககணமுளளது ஓடு எனபது ஒடு எனக குறுகியதெனறு கொளளப பொருததமே யிலலை பொருட குப் பொருநதாமையோடு யாபபுககும பொருநதாது ஓடு எனற பாடமே பொருடகுப பொருநதுவதோடு முனபினனடி கடகு அள வொததுமாம " எனறு எழுதபபடடுளளது ஆதலால இப பாடத திருததம முனனமே உலகிற பரவி யிருககினற தெனபதை இஙகு விஞஞாபிததுக கொளளுகிறேன

' தழுவி முழுசி ' எனற விடதது முழுவி எனறும, தழுவாதே முழுசாதே ' எனற விடதது ' முழுவாதே ' எனறும பாட மிருகக வேணடும எனறும ஸ்ரீ வை மு கோபால கிருஷணமாசாரிய ஸ்வாமி எழுதியிருபபது பறறி மறறுமுளள நிருபகாகளும நனகு ஆராயந தருள வேணும். முழுவுதல எனற சொலலுககுக கொளளப படுகினற பொருளே முழுசுதல எனற சொலலுககும கொளளப படலாமெனறு சில பெரியோாகளின திருவுளளம காணகிறது வகரமான பாடததில இயலினபம மிகவு முளளது எனறது உணமையே ஆராயசசியில மிகவலலவரான ஸ்ரீ வை மு சடகோப ராமாநுஜாசாரிய ஸவாமியும 'தழுவாதே முழுசாதே' எனற வழககப பாடததையே ஆதரிததிருபபதாகக கலாசாலைப பாடஙகளுககு அநத ஸவாமி வெளியிடடுளள [டெகஸட நோடஸ] குறிப புரையினறும தெரிகினறது —பததிராதிபா.

கம்பனும் கஸ்தூரி ரங்கனும்

(பநதலகுடி பாரதவாஜ மாடபூசி ெர திருமலை ஐயஙகார்,
காரியதரிசி, திருவலலிககேணித தமிழசசஙகம)

உலகில உலவிவரும பாஷைகளிற சிறநதன ஆரியமும செந தமிழும எனபது அறிஞா அபிமதம இவறறில முனனையது தேவ பாடை பினனையது பிராடடி பாஷை என ஆனறோா கூறக கேளவி. சிறை யிருநதவளேறறம சொலலுகிற ஸ்ரீராமாயணததை தமிழப பாககளால பாடியது கமபன எனபது நாடறிநத விஷயம கலவியிற பெரியன கமபன இவன பரம வைஷணவனானதால கமபநாட டாழவான எனக கொணடாடபபடுகினறான கோயில எனபது திருவரஙகததை விசேஷிததுக குறிககும இஙகு திருககோயில கொண டெழுநதருளி யிருககும கஸதூரிரஙகனைக கமபன பாராட டும முறையைச சறறு விளககுவாம குறறஙகளைநது குணமே கொளக.

ஜனகராஜன நவரததின கசிதமான மணடபததில பிரவேசிக கிறான அஙகு தவமுனி விசுவாமிததிரன, சகரவாததித திருமக னும இளைய பெருமாளும தனனருகிலிருகக வீறறிருககிறான மிதி லாதிபதி, இருநத குலககுமாரததமை இருகண இனமுகததா அழகு பருக நோககுகிறான. உடனே அருநதவனை அடிவணஙகுகிறான சனகன. பின அவரை நோககி, " அடிகாள ! இக குமரா யாவா ? இவா இததனமையரெனறு சொலலவேணும " எனறு கேடகிறான. கௌசிக முனிவன கூறுகிறான். " நினனுடைய விருநதினாகள நினனுடைய வேளவி காணியவநதாா. நோநதால விலலும காண பாா. இவாகள பெரு தகைமைத தயரதனதன புதலவா " சூரிய வமிசததரசரது வரலாறு கூற ஆரமபிததது,

" பிணியரஙக வினையகலப பெருஙகாலந தவமபேணி
மணியரஙக நெடுமுடியாய மலரயனை வழிபடடுப
பணியரஙகப பெருமபாயற பரஞசுடரை யாஙகாண
அணியரஙகந தநதானை யறியாதா ரறியாதாா "

எனக கொணடாடுகிறான இக்ஷவாகுவை,

(நவரத்தினங்களும் அழுத்திப் பதிக்கப்பெற்ற அழகிய நெடு முடியை அணிந்த ஜனக மஹாராஜனே ! நோய்கள் கெடவும் அவை கட்குக் காரணமாகிய வினைகள் ஒழியவும் அநேக காலம் தவத்தை வழுவாமற் செய்து தாமரை மலரில் வாழ்கின்ற பிரமனை வழி பட்டு அவனிடத்துப் பெற்று ஆதிசேஷனாகிற இடங்கொண்ட பெரிய பாயலையுடைய பரஞ்சோதியாகிய ஸ்ரீரங்கநாதனை யாம் கண்டு உய்ய அழகிய திருவரங்கம் என்னும் திவ்ய தேசத்தில் எளிதிற் கொண்டுவந்து கொடுத்த இக்ஷ்வாகுவை அறியாதவர்கள் அறிவில் லாதவர்களேயாவர்)

பணி அரங்கப் பெரும்பாயற் பரஞ்சுடரை யாங்காண அணி அரங்கம் தந்தானை என்பதற்கு பிரமதேவனது திரு வாராதனத் தில் எழுந்தருளி யிருந்த ஆதிசேஷனது உடம்பினிடத்தைப் பெரிய திருப்பள்ளி மெத்தையாகக் கொண்டுள்ள சூரியன், சந்தி ரன், அக்கினி என்னும் முச்சுடர்களினும், மேம்பட்ட ஒளி வடிவ மான நம் பெருமாளை எம்போலியருந் தரிசித்து உய்யுமாறு அழ கிய ஸ்ரீரங்க விமானத்துடனே சத்திய லோகத்திலிருந்து பூலோ கத்துக்குக் கொண்டுவந்த [illegible]ராஜனை என்று கொள்வ தும் ஒன்று.

பிரணவாகாரமான ஸ்ரீரங்க விமானத்திலே பிரமதேவனது ஆராத்ய தெய்வமாகவிருந்த ரங்கேசன் இட்சுவாகு முதல் இராம னீராகவுள்ள இரவிகுல மன்னர்க்குக் குல தெய்வமாக விளங்கி இராமபிரானால் விபீஷணாழ்வானுக்கு வழங்கப்பட்டு இலங்கையர் கோன் பெருமாளை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு தனதூர் நோக்கிச் செல்லுங்காலத்து இடைவழியில் உபய காவேரி மத்தியில் பெருமான், விமானத்துடன் நிலை நின்றருளினன் என்பது புராணப் பிரசித்தம்.

"கங்கையிற் புனிதமாய காவிரி நடுவு பாட்டு
பொங்கு நீர் பரந்து பாயும் பூம் பொழிலரங்கம்"

"வண்டினம் முரலும் சோலை மயிலினம் ஆலும்சோலை
கொண்டல்மீ தணவும்சோலை குயிலினம் கூவும் சோலை
அண்டர்கோன் அமரும் சோலை அணி திருவரங்கமே"

கம்பர் மாண் கதைக் கோரிறையாய இராமபிரான். சீதா விவாஹத்து முன்னர் திரு மஞ்சனம் கண்டருளினர் என்றும்,

திருமண காபபுத தரிததாரெனறும கூறி மேல தம குலதெயவ மாகிய பெருமாளை வணஙகினா எனறு

“ கோதறு தவததுத தஙகுலததுளோா தொழும
ஆதியஞ சோதியை யடிவணஙகினன
காதியல கயலவிழிக கனனிமாாகளை
வேதியாக கருமறை விதியினலகியே ”

எனறப பாசுரததால விளககிப போநதான.

(குறறமறற தவததையுடைய தம குலததிலுளளோா வணஙகாநினற ஆதியஞ சோதியாகிய ஆயிர மௌலிப பிரானை ஸ்ரீரஙக நாதனுடைய திருவடிகளை வணஙகி காதளவும உலாவு கினற் சேலபோனற கணகளையுடைய கனனிப பெணகளை அநத ணாககு அரிய வேத விதிபபடி தானஞ செயதான)

கோசலை இராம படடாபிஷேக மாகிற மஙகலசெயதி சொனனவாகடகு வெகுமதிகள மிகவும நலகி கூடிததிரையோடு மினனு நேமியன மேவிடம மேவினாள.

“ மேவி மெனமலரா ணிலமாதெனுந
தேவிமாா ரொடுந தேவாகள யாவாககு
மாவியு மறிவும முதலாயவன
மாவுலா மலாபபாதம வணஙகினள ”

(கோசலை மேவி நில மகள திருமகள எனும தேவியாகளோடும எலலாத தேவாகளுககும உயிரும ஞானமும ஆதியும ஆனவனை ஸ்ரீமந நாராயணனுடைய (ஸ்ரீரஙக நாதனுடைய) வணடுகள உலாவு கினற தாமரை மலாபோனற பாதஙகளை வணஙகினள)

உலகம யாவையும தன திருவுதரத்துள அடககிய மாயனைத தன் வயிறறி லடககிய கோசலை அவ வரஙகநாதனை நோககி “ இனி என்னிடததுப் பிறந்த ஸ்ரீ ராமனுககு அனுககிரகம் புரிவது உன்றனைத்துளளது ” எனறு பிராாததிததனள பின் தவசி யாக்குக் கோதானஙகளையும அநதணாககுப் பலவகைத தானஙகளை யும புரிநதாள

“ நலகி நாயகன நாள மலாபபாதததைப
புல்லிபபோறறி வணஙகிப புரையிலா
மலலன மாளிகைக கோயில வலஙகொளாத
தொலலை நோனபுகள யாவுந தொடஙகினள ”

(தானஞ்செய்து அரங்கநாதனது அன்றலர்ந்த தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளைத் தழுவி, பலபடியாகத் துதித்து சேவித்து அத் திருக்கோயிலை பிரதக்ஷிணஞ் செய்து குற்றமற்ற வளர்ப்பமான அரண்மனையில் தொல்லை நோன்புகள் யாவும் செய்யத் தொடங்கினாள்.)

இங்ஙனம் கவி அரங்கனிடம் ஈடுபடுகிறார்.

கவிச் சக்கிரவர்த்தியான கம்பர், பரமபதநாதன் பூலோக வைகுந்தமான திருவரங்கச் செல்வனு யமர்ந்தருளி யிருப்பதில் ஈடுபட்டுப் பல்படியாகத் தாம் இயற்றிய இராமாயணத்தில் புகழ்ந்துள்ளார். விரிக்கிற் பெருகும்.

"ஒரு வில்லால் ஓங்கு முந்நீரடைத்து உலகங்களுய்ய
செருவிலே அரக்கர்கோனைச் செற்ற நம் சேவகனார்
மருவிய பெரியகோயில் மதிள் திருவரங்கமென்னா
கருவிலே திருவிலாதீர்; காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே"

"வையமுண்டு ஆலிலைமேவும் மாயன், மணி நீள்முடி
பைகொள் நாகத்தணையான் பயிலும் இடமென்பரால்
தையல் நல்லார் குழல் மாலையும் மற்றவர் தடமுலை
செய்யசாந்தும் கலந்திழிபுனல் சூழ் தென்னரங்கமே"

வர்த்தமானங்கள்

ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் உடையவர் உத்ஸவம்

இவ் வுத்ஸவம் எல்லா திவ்ய தேசங்களிலும் நடைபெறுமாயினும், தானுகந்த திருமேனி, தமருகந்த திருமேனி, தானான திருமேனி என்று சொல்லப்படுகிற திருமேனிகளோடு எழுந்தருளியிருக்கும் (திவ்ய தேசங்களில்) கோயில், திருநாராயணபுரம், ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் நடக்கும் உத்ஸவம் மிகவும் சிறப்புடையது. அதிலும் தமருகந்த திருமேனி தானான திருமேனி தானுகந்த திருமேனி ஆகிய மூன்று திருமேனிகளும் ஸ்ரீ பெரும்பூதூரிலேயே என்று சில ஸம்பிரதாய வ்ருத்தர்கள் நிர்வஹிக்கும் படி யெழுந்தருளியிருக்கும் திருமேனி ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் ஆதலால் அவ்விடம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டிகள் பெருந்திரளாகக் கூடி ஸேவாகாலம் இயல் கோஷ்டி முதலான வைபவங்களுடன் மிகவும்

சிறப்பாய நடைபெறுமது கண்டார கணகளைக் கவருமபடியா யிருககும

ஷை உத்ஸவம சிததிரை 5ல (17-4-36) ஆரமபம.
,, 14ல (26-4-36) சாறறுமுறை
,, 15ல (27-4-36) முதலியாண்டான [சாறறு முறை.

ஸ்ரீரஙகம

யுவஹுஂ பஙகுனி 31ல (12-4-36) சைதரோதஸவம, [தவஜாரோஹணம

தாதுஹுஂ சிததிரை 3ல (15-4-36) கருடஸேவை
,, 8ல (20-4-36) திருததோ
,, 9ல (21-4-36) ஸபதாபரணம
,, 10ல (22-4-36) ஆடும பலலககு
,, 14ல (26-4-36) கோடைத திருநாள
,, 18ல (30-4-36) ஸ்ரீராம நவமி

திருமலை திருபபதி உதஸவஙகள்

[சிலாசாஸன பரிசோதகா மையூா-பணடிட, விஜயராகவாசாரியாா]

யுவஹுஂ பஙகுனி மீ நடநதேறிய உதஸவஙகள்

திருமலை —செனற மாதததில பிரசுரிதத நானகாவது ஸஞசிகையின 51 பககததில வெளியிடடபடி திருமலை எனனும மேல திருபபதியில ஸ்ரீ திருவேஙகட முடையானுககு (24-3-36-ல) வாஂஷிகோஸஂவதஸராதி ரூஸ்தாநம எனனும யுகாதி உதஸவம விசேஷச சிறபபுடன நடைபெறறது. பிறகு (6-4-36-ல) பஙகுனி பௌாணமியில ஷை திருமலையின வடபாகததில 8 மைல தூரததில விளஙகும தும்புருதீாததததில முக்கோடி எனனும ஸவஹுஂ யஸ்நாநச சிறபபும நடைபெறறது

திருபபதி — (1) இநத நகரின வடபககததில திருககோயில கொணடு விளஙகும ஸ்ரீ ராமபிரானுககு பிரமமோதஸவம இநத பஙகுனிமீ 8ல அஙகு ராாபபணம செயயபபடடு 12ல கருடோதஸவமும, 15ல ரதோதஸவமும, 16ல தீாததவாரியும நடநதேறிய பிறகு 18ல ஸ்ரீ ராமநவமி ஆஸதான உதஸவமும நடததபபடடது (2) ஸ்ரீ கோவிநதராஜன ஸனனதியில ஸ்ரீ பணடரீகவலலிததாயாா எனனும, ஸ்ரீ சாலைநாசசியாா எனறும புகழபபடும ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மீ

தேவிக்கு பங்குனிமீ 23௳ (5-4-36-ல்) சாலைநாச்சியாரின் உத்ஸவ சாத்துமுறையும், மறுதினமாகிய பங்குனி உத்திரதினம் ஸ்ரீ கோவிந்த ராஜனுக்கு பூலங்கி உத்ஸவமும் சிறப்புடன் நடைபெற்றது.

தாதுஸ்ரீ சித்திரைமீ நடைபெறக்கூடிய உத்ஸவங்கள்.

திருமலை:—திருமலையில் திருவேங்கட முடையான் ஸ்ன்னிதியில் முதல் ப்ராகாரத்தில் உடையவர் ஸன்னிதிக்கு ஸமீபத்தில் ஸ்ரீ நரஸிம்மனுக்கு மேற்கு முகமாய் ஒரு ஸந்நிதி விளங்குகிறது. 'வேங்கடத்தரியை' என்று திருமங்கையாழ்வாரால் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பட்ட அழகிய சிங்கர் இவரே. இந்த நரஸிம்மனுக்கு நரஸிம்ம ஜயந்தி தினமாகிய தாதுஸ்ரீ சித்திரைமீ 23௳ (5-5-36-ல்) நரஸிம்ம ஜயந்தி உத்ஸவம் மாலை 6-மணிக்கு நடைபெறும்.

திருவேங்கட முடையான் ஸன்னிதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் நமது ஸித்தாந்தப்ரவர்த்தகரான ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்கு சித்திரைமீ 5௳ (17-4-36-ல்) முதல் 10 நாளைக்கு காலையிலும் மாலையிலும் திருவீதிப் புறப்பாடு உத்ஸவம் 26-4-36-ல் உடையவர் சாத்துமுறை உத்ஸவமும் வெகு விமரிசையாய் நடைபெறும். திருவேங்கட முடையான் திருவடி ஸமீபம் வரையில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் எழுந்தருளி மங்களாசாஸனம் செய்தல் மிகவும் ஸேவிக்க உரிய உத்ஸவம் என்பதில் ஸந்தேக முண்டோ?

திருப்பதி:—இம்மாதிரியே கீழ்திருப்பதியிலும் ஸ்ரீ கோவிந்த ராஜன் ஸன்னதியில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ ராமாநுஜனுக்கு 10 நாளைக்கு திருவீதிப் புறப்பாடு உத்ஸவமும், விசேஷச் சிறப்புடன் சாத்துமுறையும் நடைபெறும். தவிர, சித்திரைமீ 21௳ முதல் மூன்று நாளைக்கு கீழ்திருப்பதியில் ஸ்ரீ கோவிந்த ராஜனுக்கும் நாச்சிமார்களுக்கும் புக்கை (ஓர் விதமான வாபீ) உத்ஸவம் வெகு சீதளோபசாராதி விமரிசைகளுடன் நடைபெறும். பிறகு சித்திராபௌர்ணமியின் மாலையில் (6-5-36-ல்) திருச்சானூருக்குச் சமீபத்திலிருக்கும் [illegible] என்னும் புன்னைக்கால்வாய்க்கரையில் கட்டப்பட்ட மணடபத்துக்கு ஸ்ரீ கோவிந்த ராஜன், உபய நாச்சிமார். ஸ்ரீ ஆண்டாள், சேனை முதலியார் இவர்கள் எழுந்தருளி திருமஞ்ஜனம் கண்டருளி ராத்திரியில் சித்திரா பௌர்ணமி உத்ஸவத்தை ஸ்வர்ண முகி நதியில் கண்டருளி, பிறகு திருச்சானூரில் திருவீதிப் புறப்பாடு உத்ஸவத்தையும் உகந்து பிறகு மறுதினம் காலைவேளையில் தமது திருக்கோவிலுக்கு திரும்பி எழுந்தருள்வர்.

திருமாலிருஞ் சோலைமலை சித்ரா பௌர்ணிமை உத்ஸவம்

"தென்ன னுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும் என்னு மிவையே முலையா வடிவமைந்த" என்று சொல்லுகிறபடி பூமிப்பிராட்டிக்கு ஸ்தனமாய எம்பெருமானுக்குப் பரமபோக்யமான ஸ்தானமாயிருக்கும் 'திருமாலிருஞ் சோலைமலையில்' கோயில்கொண்டருளா நின்ற குழலழகர், வாயழகர், கண்ணழகர் என்று போற்றப்படும் அழகருக்கு சித்ராபூர்ணிமை உத்ஸவம் நடைபெறும் தல்லா குளம் எழுந்தருளி வைகையாற்றின் வடக்குக்கரையாக எழுந் தருளி பக்தகோடிகளுக்கு ஸேவை ஸாதிக்கும் பராகாரம் வாசா மகோசரம். பக்தர்களுக்குப் ஸேவிக்க உரியது

ஷை உத்ஸவம் சித்திரை 24உ (6-5-36) நடைபெறும்

(ஸ்ரீ வானமாமலை)

வைத்ருஹோத்ஸவ:

[தே திருமலாசாரியார் வாநமாமலை]

யாத்ரு வருஷம் சித்திரைமீ 12உ வானமாமலைப் பெருமாள் திருநக்ஷத்திரமான ரோஹிணி யன்று யூஜாரோஹணம் அதற்கு முன் பெரிய பெருமாளுக்கு ஒரு கோட்டை எண்ணெய்க் காப்பு ஸஹஸ்ரஸம்வாஸிஷேகம் முதலியது விசேஷமாக நடைபெறும் ராத்திரி யாமஸாலையில் திருவாராதனம் ரக்ஷாவந்தனம் ஹோஷீ முதலியது ஆனதும் உபயநாச்சிமாரோடு தெய்வநாயகன் ஒரு தோளுக் கினியானிலும் ஸ்ரீவரமங்கை நாச்சியார் ஒருதோளுக் கினியானிலுமாக ஸ்ரீபலி மண்டப பராகாரம் வலம்வந்து வாஹநமண்டபத்தில் தாயாரும் பெருமாளும் அடைவே மஜலக்ஷி வாஹனத்திலும் பெரிய திருவடியின்பேரிலும் வீற்றிருந்துவீதியார எழுந்தருளி ஸேவை ஸாதிப்பார்கள் 2 வது உத்ஸவம் முதல் 4 வது உத்ஸவம் முடியக் காலைவேளையில் உபயநாச்சிமாரோடு பெருமாள் ஒருதோளுக் கினியானிலும் ஸ்ரீவரமங்கை நாச்சியார் ஒருதோளுக் கினியானிலும் எழுந்தருளுமது சாலவுமழகியதே ராத்திரி 2, 3 உத்ஸவங்களில் தாயாரும் பெருமாளும் தனித்தனி

யாக 2 வாஹனங்களில் எழுந்தருளுமழகு வாசாமகோசரம். 4 வது உத்ஸவம் ராத்திரி ஆஸ்சர்யகரமான ஆளும் பல்லக்கில் இருவருமான சேர்த்தியாக எழுந்தருளி ஸேவைஸாதிப்பர். 5 வது உத்ஸவம் காலையில் ஆண்டாள் நாச்சியார் பெருமாள் மூவருமாக திருப்பல்லக்கிலும் ராத்திரி மூவரும் மூன்றுவாஹனங்களிலும் எழுந்தருள்வர்கள். 6வது உத்ஸவம் காலை இருவருமான சேர்த்தியாகத் திருப்பல்லக்கிலும் ராத்திரி 2 வாஹனங்களிலும் 7வது உத்ஸவம் காலை மங்கள கிரியிலும் ஸாயங்காலம் வஸந்தோத்ஸவ விமானத்திலும் ராத்திரி கண்ணாடிச் சப்பரத்திலும் இருவருமான சேர்த்தியாகவே திருவீதி வலம் வருவர்கள் 8வது உத்ஸவம் திருப்பல்லக்கில் இருவருமான சேர்த்தியாய் வீதிவலம் வந்து மேல மாடவீதியிலிருக்கிற மறவர் மண்டபத்திற்கு எழுந்தருளி விசேஷமாகத் திருமஞ்சனம் திருப்பாவாடை நடைபெற்று ராத்திரி 2 வாஹனத்தில் தாயாரும் பெருமாளும் எழுந்தருள்வர்கள். 9வது உத்ஸவம் காலை திருப்பல்லக்கில் தாயாரும் பெருமாளும் மாடவீதி வலம் வந்து மடத்தின் திருமுன்பு ஸமர்ப்பிவித்திருக்கிற அங்குமணிகள் எல்லாம் கடாக்ஷித்து விசேஷமான அருளிப்பாடுகளெல்லாம் ஆனதும் திருவீதிகளெல்லாம் வலம்வந்து மடத்திற்குள் எழுந்தருளும்போது நடைபாவாடை ஸமர்ப்பிவித்து ஸ்ரீபாதம் தாங்குவோர்முதலியவர்களது திருவடிகளைச் சோதிக்கசுவஷ்டாவிக்ரஹமாய் எழுந்தருளி இருக்கிற ஸ்ரீஜீயர் வானமாமலை ஸ்வாமி ஆஸ்தானம் பெருமாளுக்கு ஸந்நிதி முகமாகஎழுந்தருளி மங்களாசாஸநம்பண்ணியருள பெருமாளும் ஸ்ரீ வரயோகீஸ்வரர்க்கும் தமது அவதாரமான வதரீமானஸ்வாமிக்கும் திருமாலை திருப்பரிவட்டம் ஸ்ரீசடகோபன் முதலிய மரியாதைகள் செய்தருளி இயல்சாற்றுமுறையானதும் விடாயாத்துத் திருமஞ்சனம் பெருந் திருப்பாவாடைமுதலியன ஸமர்ப்பிவித்து நூதனமான திருப்பீதாம்பரங்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி, பஞ்சாதி வஸ்வகமாக சமர்ப்பிவிக்க தாயாரும் பெருமாளும் சாத்திக் கொண்டதின் பிறகு சாத்துமுறை தீர்த்தவிநியோகமஹோத்ஸவம் முடிந்ததும் ராத்திரி ஸ்ரீ பெரிய பட்டர்பிரான் ஸ்வாமிக்கு மைசூர் மஹாராஜாவால் ஸமர்ப்பிக்கப்பெற்று வருடம் 4 தடவை நாச்சியாரால் சாத்திக்கொள்ளப்படுகிற விலை மதிப்பில்லாத ரத்னங்களிழைத்த மகர கண்டிகை சாத்திக்கொண்டு திருவாராதனம் விசேஷ

போகம் முதலியது கண்டருளி மொஷ்டியானதும் நாச்சியாரும் பெருமாளும் திருப்பல்லக்கில் எழுந்தருளி ஸ்ரீ ஒன்முன ஸ்வாமியும் வர்த்தமான ஸ்வாமியும் திருப்பல்லக்குக்குப் பின்னே எருந்தருள மொபுரவாசல் மண்டபம் எழுந்தருளினதும் ஸ்ரீவ்யஜஸ்வாமிக்கும் வர்த்தமானஸ்வாமிக்கும் திருமாலை திருப்பரிவட்டம்ஸ்ரீசடகோபன் முதலிய மரியாதைகள் வ்யஸாஜித்து வந்த்ரவ்யஹா வாஹனத்தில் தாயாருய பெருமாளும் இருவருமான சேர்த்தியாக எழுந்தருளி பெரிய திருத்தேரைக் கடாக்ஷித்து திருவீதிக ளெல்லாம் எழுந்தருள்வர். 10வது உத்ஸவத்தனறு பெரிய திருத்தேரில் பெருமாளும் தாயாரும் திருவீதியெல்லாம் எழுந்தருள்வர். நிலைக்கு எழுந்தருளினதும் ஸ்ரீஸ்வாமிக்கு விசேஷமான திருத்தேர் மரியாதையாகி 11ம் பத்து திருமொழி தொடங்கி அரங்கநகரப்பன் ஸன்னிதி திருமுன்பு ஸேவை மொஷ்டியானதும் தாயாரும் பெருமாளும் தனித்தனி இரண்டுதோளுக் கினியானில் வீற்றிருந்து மடத்தின் திருமுன்பு திருமாலை மாற்றியருளி திருமொழி சாத்துமுறை தீயூவிநியோம கோஷ்டியாகி ஸன்னிதிக்கு எழுந்தருள்வர். ராத்திரி 2 திருப்பல்லக்கில் தாயாரும் பெருமாளும் திருத்தேர் எழுந்தருளின வீதிகள் மாத்திரம் எழுந்தருளும்படியிருக்கும். 11வது உத்ஸவம் சேற்றுத்தாமரையில் தாயாரும் பெருமாளும் தீர்த்தபேருடன் அவப்ருதமாகி ஸன்னிதியில் தீர்த்தகோஷ்டி நடைபெறும். அன்று ராத்திரி ஒரு விளாமிச்சவேர் சப்பரத்தில் உபயநாச்சிமாரொடு பெருமாளும் ஒன்றில் தாயாரும் ஸப்தாவரணம் கண்டருளி த்வஜாரோஹணம் நடைபெற்று ஸ்ரீஸ்வாஜி, ஸன்னிதியில் ஸகல மரியாதைகளும் பெற்றுக்கொண்டு ஸகலவாத்ய கோஷங்களுடன் மடத்திற்கு எழுந்தருள்வர்.

ஸ்ரீ பெரிய ஸ்வாஜி (சின்னக் கலியன் ஸ்வாமி) திருநக்ஷத்திர மஹோத்ஸவம்

சித்திரையில் அசுவதி.

யாதூவருஷம் சித்திரைமீ 9உ ஸ்ரீ பெரியஸ்வாமி திருநக்ஷத்திரமான அசுவதி யன்று, வானமாமலைப் பெருமாள் ஒருகோட்டை எண்ணெய்க் காப்பு ஸஹஸ்ர ஸம்வாஹிஷேக மானதும்

விசேஷமான ஹோமங் கண்டருளி நூதனத் திருப் பீதாம்பரங்களைச் சாத்திக் கொண்டு தீர்த்தவிநியோகம் மஹோக்ஷி ஆகி வடக்கு மானஸ்வாமி ஸகலமர்யாதைகளுடன் வாத்ய கோஷங்கள் கடல்போல் முழங்க மடத்திற்கு எழுந்தருள்வார். பிறகு மடத்தின் திருமுன்பு ஸ்ரீ வர்த்தமான ஸ்வாமி நவதிருப்பதி முதலிய திவ்யதேசங்களின் திருமாலை திருப்பரிவட்டம் முதலிய ப்ரஸாதங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அரங்கநகரப்பன் ஸந்நிதியில் சாத்துமுறையானதும் மடத்தில் விசேஷமான ததீயாராதனம் நடைபெறும். ராத்திரி பெருமாளும் தாயாரும் அடைவே பெரிய திருவடியிலும் கஜலக்ஷ்மி வாஹனத்திலும் வீதியார எழுந்தருளும் உத்ஸவம் ஸேவிக்க உரியது.

விளம்பரம்

1. "திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை" யென்னும் பெயரால் திருவாய்மொழி வியாக்கியானம் மாதந்தோறும் 40 பக்கங்கள் கொண்ட ஸஞ்சிகையாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸாரமும் அத்துடன் ஒவ்வொரு பாரமாக வெளிவருகின்றது. இதுவரை 15 ஸஞ்சிகைகள் வெளியாயின. 170 பாசுரங்களுக்கு உரை வெளிவந்துள்ளது. ஆஸ்திகர்களனைவரும் சந்தாதாரராய்ச் சேர்ந்து ஆதரிக்க வேணும்.

வருஷ சந்தா	ரூ	3—0—0
போஸ்டேஜ் (வெளியூர்களுக்கு)	ரூ	0—12—0

மாதிரி ஸஞ்சிகை தேவையானவர்கள் 6 அணா ஸ்டாம்பு அனுப்பவும்.

2. வேதாந்த தேசிகர் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களுக்கெல்லாம் எளிய நடையில் தெளிந்த தமிழுரை வெளியிட ஆரம்பமாகி விட்டது. வைராக்ய பஞ்சகம் என்கிற தேசிக க்ரந்தத்திற்கும் நயினாராசார்யர் அருளிய தேசிக மங்கள க்ரந்தத்திற்கும் உரை வெளிவந்திருக்கிறது. தேவையானவர்கள் 0—5—0, ஸ்டாம்பு அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்க.

3. தூப்புல் நயினாராசார்யர் அருளிச்செய்த பிள்ளையந்தாதியின் தெளிவுரை வெளிவந்திருக்கிறது, விலை அ 0—4—0 வெளியூர்களுக்கு 0—5—0. கோதாஸ்துதி வியாக்கியானம் விரைவில் வெளிவரும்.

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

மாதநதோறும வெளிவரும ஸதஸமபரதாயாாதத பரகாஶக பதரிகை

தொகுதி 1	பதராதிபா வடகரை இராமாநுஜாசாரியாா	பகுதி 6

ஸ்ரீரஸ்து

ஸ்ரீரங்கநாதாய நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகிநே |
ய: ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரமஶீஶமத் ||
வேதவேதாந்த வேதாங்க ஸூத்ரார்த்தைக்யப்ரதர்ஶிநீ |
ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ரும்பதாம் ||

சிததிரையில் செயய திருவாதிரை

[பரதிவாதி பயஙகரம ஸ்ரீ உ வே அணணஙகராசாரியாா]

ஏழுபாருமுயய எதிராசருதிததருளும சிததிரையில செயய திருவாதிரை இனறு

“ஆழவாரகள தாஙகள அவதரிதத நாளகளிலும வாழவான நாள நமககு” இதுவேயாகும. இதுவே நாறறிசையுங கொணடாடும நாள

நமது பதரிகையோ ராமாநுஜ சிததாநத வைஜயநதி இராமாநுசனுடைய திருவருளைப பெறறு அவருடைய ஸிததாநதததின ஸாரப பொருளகளை வெளியிடுதறகெனறே உலாவுகினற இபபத திரிகை இனறு அவவிராமாநுசனுடைய திருககுணஙகளில சிலவற றை அநுபவிககவும நணபாகளை அநுபவிபபிககவும குதுகலிக கினறது.

இநத நனனாளின சிறபபை மணவாளமாமுனிகள ஒரு சீரிய செயயுளினால வெளியிடடருளியுளளாா, அதுவருமாறு:—“சஙகர பாககர யாதவபாடட பரபாகராதஙகள மதம, சாயவுற வாதியா

மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்ந்திருநாள், வெங்கலி யிங்கினி வீறு நமக்கிலையென்று மிகத்தளர்நாள், மேதினி நஞ்சுமை யாறுமெனத் துயர்விட்டு விளங்கியநாள், மங்கையராளி பராங்குச முன்னவர் வாழ்வு முளைத்திடுநாள், மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றுமு வந்திடுநாள், செங்கயல் வாவிகள் சூழ்வயல் நாளுஞ் சிறந்தபெரும்பூதூர்ச், சீமா னிளையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரை நாளே" என்பதாம்.

இஃது ஆர்த்திப் பிரபந்தத்துள் முப்பத்திரண்டாவது பாசுரமாகும். எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே பலபல மாயமதத்தவர்கள் இவ்வுலகில் மலிந்து வேதங்களுக்கு ஏலாத பொருள்களை ஏறிட்டுரைத்துத் தத்வார்த்தங்களுக்கு க்ஷேபத்தை விளைத்திருந்தார்கள். அதனால் வேதங்களும் 'நமது கதி இப்படியாயிற்றே!' என்று சாலவும் வருந்திக் கிடந்தன. எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே அவற்றின் வருத்தம் தொலைந்து அவை வாழ்ச்சிபெறத் தொடங்கிவிட்டன.

அன்றியும், இந்நிலத்தில் கலிபுருஷன் நெடுநாளாகச்செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டு தன்னுடைய பாராக்கிரமமே எங்கும் ஓங்கி வருமாறு அரசாட்சி புரிந்து வந்தான்; அன்னவனும் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே "கலியுங் கெடுங்கண்டு கொண்மின்" என்ற மூதுவர்மொழி பலிக்குங்காலம் வாய்ந்ததுபோலுமென்று துணிந்து இனி நாம் மாள்வதன்றி வாழ்வதற்கில்லையென்று தளர்ச்சியடையத் தொடங்கிவிட்டான்.

அன்றியும், பூமிப்பிராட்டியானவள் 'ஸர்வம் ஸஹா' என்று பெயர் பெற்றிருந்தாலும் நல்லார்கள் பலபல கோடிக்கணக்காகத் தன் மீது வாழப்பெற்றாலும் அவர்களைப் பஞ்சுச் சுருள் போல் சிறிதும் ஆயாஸமின்றித் தாங்கி நிற்பள். தீயவர் ஒருவரிருவர் இப்பினும் இரும்பு மூட்டை தாங்குவதனல் போல் மிக மெலிந்து நிற்பள். உடையவர் திருவவதாரத்திற்கு முன்னே நல்லார்கள் மிக மெலிந்து தீயார்களே மிக மலிந்திருக்கப் பெற்றதனால் பூமிப்பிராட்டி பொறுக் கொணாச் சுமையினால் மிகவும் துயருற்றுக் கிடந்தாள்; அன்னவள் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே, இனி இந்நிலவுலகில் தீயார் ஒருவருமின்றிக்கே அனைவரும் நல்லாராகவே வாழ்ச்சி பெறுவர்களென்று சிக்கனத் துணிந்து இனி நமக்குப் பொறுக்க வொண்ணாத பாரம் சிறிதுமிராதென்று தேறித் துயர் விடத் தொடங்கினள்.

அன்றியும், பல ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் ஏற்கனவே திருவவதரித்து அருமருந்தன்ன ஸ்ரீஸூக்திகளை உதவியருளியிருந்தாலும் அவற்றுக்கு ஸர்வதோ முகமான ப்ரசாரம் ஏற்படாமலும் அழகிய வியாக்கியானங்கள் அமையாமலு மிருந்ததனால் 'நம்

முடைய அரிய பெரிய காரியங்கள் உலகுக்குப் பெரிதும் பயன்பட வில்லையே!' என்று அவர்களெல்லாம் களிப்பின்றியே குன்றியிருந்த னர், எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவனன்றே 'இனி ஸ்ரீ பாஷ்ய பகவத் விஷயாதி திவ்யக்ரந்தங்கள் ஓங்கப் பெறுமாதலால் நமக் கொரு குறையில்லை, நாம் செய்திருந்த காரியங்களெல்லாம் சதஸ்ர்க மாகப் பணைக்கும்படியான பாக்கியம் வாய்க்க நற்சமயம் விளைந் திட்டது,' என்று துணிந்து அன்னவர்கள் அளவிலாத ஆனந்த மெய்தத் தொடங்கினர்

அன்றியும், எம்பெருமான்தான் பரமபதத்தில் பரவாஸு தேவனாக வீற்றிருந்து ஏழுலகும் தனிக்கோல் செலுத்தி யிருக்கு மிருப்பிலும், திருப்பாற் கடலில் அடியார்களின் கூக்குரல் செவிப் படுமாறு வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்து அதன் மேலே கள்ள நித்திரை கொண்டு உறங்குவான் போல் யோகு செய்திருக்குமிருப்பிலும், ஹிரண்யாக்ஷ ஹிரண்யக சிபு ராவண கம்ஸ சிசுபாலாதிகளைத் தொலைத்திட்டு உலகை வாழ் விக்க ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்கள் செய்தவற்றிலும், கருதரி யவுயிர்க்குயிராய்க் கரந்து எங்கும் பரந்துறையுமிருப்பிலும், திருப்பதி பெருந்தே கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான திருப்பதிகளிலே பின்னானார் வணங்குஞ் சோதியாய் நித்யஸந்நிதிபண்ணி யிருந்தும், அந்தத் திருப்பதிகளைத் திருத்திப் பணி கொள்வாரில்லாமையாலே அர்ச்சாவதாரமும் அப்ரயோஜநமாக ஆய்விட்டதே! என்று வருந்த வேண்டி யிருந்தது எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே இப்பெரியார் இவ்வுலகினிற் போந்த வனன்றே "ஸர்வதேச தசாகாலேஷு அவ்யாஹத பராக்ரமா, ராமாநு ஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்" என்று நீடூழி யூழி நாடெங்கும் போற்றும்படியாக ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் அற்புதமான சீர்திருத்தங்களும் கைங்கர்ய அபிவிருத்திகளும் இனி ஒளி மலருமென்று துணிந்து அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்கள் குறை தீர்ந்து மகிழத் தொடங்கினர் ஆக இங்ஙனம் வேத வேதாந்தங் கள் களிப்புறவும், கலிபுருஷன் தேய்வுறவும், மண்மாது மகிழ்வுறவும், பூருவர்கள் யாவரும் பொலிவுறவும், எம்பெருமான்கள் இன்புறவும் அமைந்த நன்னாள் இத்திருவாதிரை யொன்றேயாகும்

இத்திருநன்னாளில் தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அபராவதாரமென்றும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் ப்ராதுர்ப்பாவ மென்றும் விஷ்வக்ஸேநருடைய அவதாரமென்றும் இங்ஙனே பல வாறாகப் பெரியோர் பணிப்பர் நூற்றந்தாதியில் "அடையார் கம லத்தலர் மகள் கேள்வன் கையாழி யென்னும் படையோடு நாந்தக மும் படர் தண்டும், ஒண் சார்ங்க வில்லும்புடையார் புரிசங்கமு மிந்தப்பூதலங் காப்பதற்கென்றிடையே இ ரா மா நு ச மு னி

யாயின வித்தலத்தே" என்னும் பாசுரத்திலும், "[illegible] விமதேஷு தீக்ஷ்ணபாவம் ப்ரபுரஸமத் பரிரக்ஷணே யதீந்த்ர: | [illegible]—ப்ரதயந் விமதேஷு தீக்ஷ்ண பாவம் ப்ரபுரஸமத்பரிரக்ஷணே யதீந்த்ர:;, அப்ருதக்ப்ரதிபந்நயந் மயத்னவர் வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:" என்ற யதிராஜஸப்ததிஸூக்தியிலும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் திருவவதார மென்னும் விஷயம் காட்டப்பட்டுளது. "[illegible]—விச்வம் த்ராதும் விஷயநியதம் வ்யஞ்ஜிதாநுக்ரஹஸ்ஸந் விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத்வேத்ரஸாரஸ்" த்ரிதண்ட:;" என்கிற யதிராஜஸப்ததி ஸூக்தியொன்றில் விஷ்வக்ஸேநாவதாரமென்னும் விஷயம் கூறப்பட்டுளது.

திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதார மெனனும் விஷயத்தைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள்.

எம்பெருமானருடைய அந்தரங்க சிஷ்யர்களில் ஒருவரான திருமலை அனந்தாழ்வான் தாமருளிய ஸ்ரீ வேங்கடாசல இதிஹாஸமாலா என்கிற திவ்யக்ரந்தத்தில், "[illegible].... [illegible] ஸஹஸ்ரநாமா [illegible]...... [illegible]." என்கிற கத்யத்தையும், "[illegible] ஸ்ரீகேசவ [illegible]." என்கிற பத்யத்தையும் ப்ரஸாதித்துள்ளார். எம்பெருமான் தனது அத்தாணிச் சேவகனும் படுக்கையுமான திருவனந்தாழ்வானை நோக்கி 'நீ நிலவுலகத்திற் சென்று பிறந்து எவ்வுயிரையும் ஸம்ரக்ஷிக்கக் கடவை' என்று நியமித்தருள, அந்த நியமநத்தைச் சிரமேற்கொண்டு ஆதிசேஷன் அப்படியே திருவாதிரையில் ஸ்ரீ கேசவ ஸோமயாஜிகளுக்குப் புதல்வராகப் பிறந்தானென்பது மேற்குறித்த ப்ரமாணங்களின் பொருள்.

இப்படியே, மற்றொரு சிஷ்யரான வடுகநம்பி யருளிச் செய்த ச்லோகரூபமான யதிராஜவைபவக்ரந்தத்தில்—“ வேதாந்த விஜ்ஞாநவஸத்யநாய வாஸுதேவாஜ்ஞாநதரவ நமேத்ய ஶேஷாம்ஶக: கேஶவயஜ்வகேஹம் தேஜோநிதி: கஶ்சிதிஹா விராஸீத் ” || என்றுள்ளது. வேதாந்த தத்துவப் பொருள்களை நிலைநாட்டுதற்காகவும் தாமதங்களைத் தொலைப்பதற்காகவும் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சபூதராய்த் தேஜோநிதியான ஒரு மஹான் கேசவ ஸோமயாஜிகளின் தேவியாரிடத்தில் அவதரித்தார் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் பொருள். இவ்வடுக நம்பிகள் தாமே அருளிச்செய்த ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தரசத நாமஸ்தோத்ரத்தில் “ ஶ்ரீமந்மஹாபூதபுரே வதீர்ணோ விஷ்வக்ஸேநாம்ஶக: | வாஸுதேவஸஹஸ்ராம்ஶ: ஶேஷாம்ஶவஸ்துஸம்பூத: ” என்பது இருபத்து மூன்றும் ச்லோகம்.

எம்பெருமானுடைய பூர்ண கடாக்ஷ பாத்ர பூதராய் அவர் இறந்தது தெரியாதே ஈடுபட்டிருந்த மஹா பராஜ்ஞரான கருடவாஹந பண்டிதர் பணித்த திவ்யஸூரி சரிதமென்னும் மஹா காவ்யத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜ வைபவம் சொல்லப்படுகிற இடத்து, “ ஸஹஜம் ஹம் வபுரவஹாய ஶேஷ ஹோமீ யத்ரபவம் த்ரிதஶவநவந்திதம் ஜகாம ” [திருவனந்தாழ்வான தனது உரகவுடலை விட்டொழிந்து இராமாநுச முனியாந் திருவுருவத்தை யடைந்தான்] என்றும், “ த்ருஷ்டோஹம் தவ ஸவிதோஷிதாத்மர்ஷ்மாக: ஶேஷம் ஸாஜ்ஞம் யதிதாம் க்ருதாவதார: ” (யாதவ ப்ரகாசனை நோக்கி ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸின் வார்த்தை இது. உமது பக்கத்திலிருப்பவரும் லோக ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சமாக வந்து திருவவதரித்தவருமான, இந்த [ராமாநுஜ னென்கிற] மஹானிடத்தில் நான் அஞ்சுகின்றேன்) என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஆசார்ய கோஷ்டியிற் சேராதவர்களாய் முந்நூறு நானூறு வருஷங்களுக்கு முன்னே யிருந்தவர்களான பல மஹா வித்வான்களும் இவ்வழியையே ஆதரித்துப் பேசியுள்ளார்கள். ஸ்ரீபுரம் ஸ்ரீ வேங்கடாசாரிய ஸ்வாமிகள் இயற்றின யதிராஜ தண்டகத்தில்—“நர வேஷாய சேஷாய குரவே பரவேதிநே” என்று மங்கள ச்லோகத்திலும் ‘ ஜ்ஞாநாதிபூர்ணாய ஶேஷாவதாராய ’ என்று முடிவிலும் மொழிந்துள்ளமை காண்க. அரசாணிபாலை ஸ்ரீவேங்கடாத்வரிகளும்

விச்வ குணுதர்சத்தில் ஸ்ரீ பெரும்பூதூர்வர்ணந ப்ரகரணத்தில் “ராமாநுஜாய முநயே நரவேஷஹாரிணே ஶேஷாய யதிகலயே கலயே த்ருணாத்மநே” [மநுஷ்யாவதார மெடுத்த ஆதிசேஷனும் கலியைக் கெடுத்தவராயுமுள்ள எம்பெருமானுரைத் தொழுகின்றேன்] என்று சொல்லியுள்ளார்.

ஸ்ரீ தேசிகனை யடிபணிந்து உய்ந்து போந்த ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமி பணித்ததாக ப்ரஸித்தமாயுள்ள திவ்யஸூரிஸ்தோத்ரத்தில் “சைத்ரே ஆர்த்ராஸம்பவம் விஷ்ணோர் தர்ஶந ஸ்தாபநோத்ஸுகம் | துண்டீரமண்டலே ஶேஷமூர்த்திம் ராமாநுஜம் பஜே ||” [எம்பெருமானுடைய தர்சநத்தை ஸ்தாபித்தருளச் சித்திரைத் திருவாதிரையில் தொண்டை நாட்டில் அவதரித்த ஆதிசேஷமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ ராமாநுஜனைத் தொழுகின்றேன்] என்று சொல்லப்பட்டுளது.

இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் “நல்லார் பரவு மிராமாநுசன்” என்ற எண்பதாம் பாசுரத்தின் வியாக்யானத்தில்—“அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்து தத: பரம் பலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ ராமாநுஜஸ் ஸ்ம்ருத:—அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம லக்ஷ்மணஸ்து தத: பரம், பலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ ராமாநுஜஸ் ஸ்ம்ருத:.” என்கிற ஆர்ஷவசநம் உதாஹ்ருதமாகக் காண்கிறது. இந்த ச்லோகத்தில் கலௌ கஶ்சித்பவிஷ்யதி என்கிற பாடமாகவும் கடையடி காண்கிறது.

இங்ஙனே பல ஆசிரியர்கள் எம்பெருமானுரை ஆதிசேஷாவதாரமாக அருளிச் செய்திருக்க, நூற்றந்தாதியிலும் யதிராஜஸப்ததியிலும் பஞ்சாயுதாவதாரம்—விஷ்வக்ஸேநாவதாரம் என்றிப்படி அருளிச் செய்ததேன்? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இதற்குப் பெரியோர்கள் பகர்வதாவது:—சரித்திர நூல் என்பது வேறு, ஸ்தோத்ர நூல் என்பது வேறு. சரித்திர நூல்களில் அவதார ரஹஸ்யம் உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கப்படும். ஸ்தோத்ர நூல்களிலோ வெனில், கவிகளின் புத்தி சமஸ்காரத்திற்குத் தக்கபடியும் ப்ரதிபாத்யர்களின் ப்ரபாவ விசேஷங்களுக்கு ஏற்றபடியும் பலவகையான வர்ணனைகள் இருக்கக்கூடும். சரித்திர நூல்களால் அறுதியிடப்படுகிற அவதார ரஹஸ்ய தத்துவங்களை ஸ்தோத்ர நூல்களிலுள்ள உக்திகள் உபமர்த்திக்க வல்லமையல்ல.

இதற்கு ஒரு நிதர்சநம் காணலாம். தேசிகன் திருமணியவதாரமென்று சரித்திர நூல்களால் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டுளது.

ஸ்தோத்ர நூல்களிலோ வென்னில், "வேங்கடேசாவதாரோயம் தத்கணாம்சோயவா ஹ்யெஸ் யதீந்த்ராம்சோயவே த்யதம் விதக்த்ரியாஸ்ஸ்மஹ" என்று பலவாறு உல்லேகிப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. சரித்திர நூல்களில் ஒருவகையான நிஷ்கர்ஷம் இருக்கும்போது இப்படிப்பட்ட உதப்ரேக்ஷைகள் எதுக்கு? என்று நாம் கேட்கலாகுமோ? வைபவ விசேஷங்களைப் பார்த்தால் பலபடியாக சொல்லயிருக்கையாலே "அத்ரிஜமதக்நிபங்க்திரதவஸு நந்தனருவானனுடைய யுகவாணகரமாவதாரமோ! வ்யாஸதிவ்யாவேசமோ! மூதுவார்கரை கண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ! முன்னம் நோற்ற அனந்தன் மேல புண்ணியங்கள் பலித்தவரோவென்று சங்கிப்பர்கள்" (ஆசார்யஹ்ருதயம்) என்று நம்மாழ்வார் திறத்திற்போலவே மற்றுமுள்ள பெரியார் திறத்திலும் பலபடியாக உல்லேகிப்பது உரியதேயாகும். எம்பெருமானார் திறத்திலும் இப்படிப்பட்ட உல்லேகத்தை வடுக நம்பிகளும் "ஸோஷாவா ஸேநாநா ஸோவா ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நோ வாதஸ்ஸ்வாமி விதக்த்ய்யாய ஹரவாராஜ்யா திராஜாய ஸ்மஹ" என்ற ச்லோகத்தினால் காட்டியருளினார்

இங்கு ஸாரமாக ஒன்று விஜ்ஞாபிக்கிறேன். இன்ன ஆசிரியர் இன்ன அவதாரந்தான் என்று நிர்த்தாரணம் செய்து தீரவேண்டிய அவசியமுமில்லை. நித்யஸூரிகளில் ஒருவர் வந்து அவதரித்துமிருக்கலாம். நித்யமுக்தர்கள் பலரும் திரண்டு வந்து ஒரு வடிவு கொண்டு அவதரித்துமிருக்கலாம். 'அந்த ஸூரியின் அவதாரமன்று, இந்த ஸூரியின் அவதாரந்தான்' என்று ஒன்றை மறுத்து ஒன்றை ஸ்தாபிக்கவேண்டிய ஆவச்யகதை சிறிதுமில்லை. 'எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாவதாரர்' என்று ஒருவர்க்குக் கொள்கையாயின் அதனை மறுத்துரைக்க ஒருவர் முற்படவேண்டா. பெரிய திருவடியின் அம்சமென்று மற்றொருவர்க்குக் கொள்கையாயின், அதுவும் மறுத்துத் தீரவேண்டிய விஷயமன்று. நித்யஸூரிகளில் ஆரேனுமொருவருடைய அம்சமாக ஆசார்யரைச் சொல்லுவது பூஷணமேயல்லது தூஷணமன்றே. பஞ்சாயுதாழ்வார்களுள் ஒருவரான திருவாழியாழ்வாரொருவரே எம்பெருமானாராகத் திருவவதரித்ததாய்க் கூறுவதில் குறையொன்றுமில்லாதிருக்கச் செய்தேயும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களும் ஒன்று சேர்ந்து வந்து திருவவதரித்ததாக அமுதனார் அருளிச் செய்த கணக்கிலே அந்தக் கருட விஷ்வக்ஸேனாதிகளான பல நித்யஸூரிகளும் ஒன்று சேர்ந்து எம்பெருமானாராகத் திருவவதரித்தனர் என்று ஒரு பக்ஷ சிரோமணி திருவுள்ளம் பற்றினால் அது தானும் மறுத்துரைக்க வேண்டிய விஷயமோ? அன்று

'அவருடைய அவதாரமன்று, இவருடைய அவதாரந்தான்' என்று ஒரு ஆக்ரஹம் தோற்ற நிர்ப்பந்திக்கப் புகுதல் உரியதன்று. நிர்ப்பந்தித்தேயாக வேண்டிய அவசியமுளதாகில் எம்பெருமானாரைப் பற்றின வரையில் சேஷாவதாரமென்று ஸித்தாந்தப் படுத்துவதே ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயங்கமம்.

அபரிச்சேத்ய ப்ரபாவ விசேஷங்கள் மிகுந்த இவ்வாசார்ய சிகாமணி தம்முடைய திருவடிஸம்பந்தத்தினால் பின் புள்ளாரனைவர்க்கும் உஜ்ஜீவநம் தந்தருளியது போலவே தமது திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் முற்பட்ட ஆசார்யர்களுக்கும் உஜ்ஜீவநம் தந்தருளியதாக அக்காலத்திலிருந்த மஹான்கள் உபச்லோகித்துள்ளார்கள். இதைச் சிலர் அதிசயோக்தி என்று கொண்டாலும் அங்ஙனம் சிறப்பித்துக் கூறுதற்கு ஏற்ற பெருமேன்மை இப்பெரியார் பக்கல் நிரம்பியிருந்ததென்று நிஷ்கர்ஷிக்கத் தட்டில்லையாயிற்று.

அஸ்மதாதிகள் புதிய புதிய நரக ஸ்ருஷ்டிக்கு ஹேதுவான மஹா பாதகங்களை க்ஷணந்தோறும் அளவுகடந்து செய்பவர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் 'நம்மிராமானுசனையுடையோம்' என்று மார்பு நெறிக்கப் பெற்று நாமும் நற்கதி நண்ணுதற்குத் தடை சிறிதும் கிடையாதென்பதை தேசிகனும் மணவாளமா முனிகளும் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தருளினர். தேசிகன் ந்யாஸதிலகத்தில் "उक्त्या धनञ्जयविभीषणलक्ष्यया ते प्रत्याय्य लक्ष्मणमुनेर्भवता वितीर्णम् । श्रुत्वा वरं तदनुबन्धमदावलिप्ते नित्यं प्रसीद भगवन्मयि रङ्गनाथ" ச்லோகத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனை நோக்கியுரைக்கும் முகமாகத் தெரிவித்தருளின சீரிய பொருளை மணவாளமா முனிகள் யதிராஜவிம்சதியில் "कालत्रयेऽपि करणत्रयनिर्मितातिपापक्रियस्य शरणं भगवत्क्षमैव । सा च त्वयैव कमलारमणेऽर्थिता यत् क्षेमस्स एव हि यतीन्द्र भवच्छ्रितानाम् ।" என்ற ச்லோகத்தில் எம்பெருமானாரையே விளித்து வெளியிட்டருளினர்.

அறுசமயச் செடியதனை யடியறுக்க, அடர்ந்து வரும் குதிட்டிகளை அறத்துறக்க, செறுகலியைச் சிறுது மறத் தீர்த்துவிட, தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றுந் திருத்திவைக்க, மறையதனிற் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிய, மாறனுரை செய்த தமிழ்மறை வளர்க்க அழகாரு மெதிராசர் அறமிகு நற்பெரும் பூதூரில் அவதரித்த இந்தத் திருவாதிரையையே மறவா திரு நெஞ்சே!.

ஸ்ரீமத உபயவேதாநத விதவச சிகாமணி
காரபபஙகாடு - சிஙகபபெருமாள ஸவாமி

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமத். உபய வேதாந்த வித்வச் சிகாமணி

காரப்பங்காடு. சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி.

(ஸ்ரீகாஞ்சீ அண்ணங்கராசாரியர் எழுதுவது.)

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வுலகத்தில் இந்த ஸ்வாமியின் திருநாமத்தைக் கேள்விப்படாதவர்கள் பெரும்பாலும் இருக்கமாட்டார்கள். இவர் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி இரண்டு மூன்று ஸம்வத்ஸரங்களாயின. இவருடைய திருவுருவப்படம் இந்த ஸஞ்சிகையில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. நேரில் ஸேவிக்கப் பெறாதவர்களும் இப்போது ஸேவித்து க்ருதார்த்தர்களாகக் கடவர்கள்.

இவருடைய ஞானனுஷ்டான வைபவங்களைப்பற்றி விரிவாக விஜ்ஞாபனம் செய்ய அடியேனுக்கு யோக்யதையில்லை. ஸம்ஸ்க்ருத சாஸ்த்ரங்களிலும் த்ராவிட சாஸ்த்ரங்களிலும் மிகத் தெளிவான ஞானம் பெற்று ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷய ரஹஸ்யாதி க்ரந்தங்களை அநேக பர்யாயம் சிஷ்யர்களுக்குக் காலக்ஷேபம் ஸாதித்து, அநேக வித்வத் ஸபைகளிலும் அமுதமொழிகளை அடிக்கடி வர்ஷித்து நாடெங்கும் பரவிய நற்புகழ்பெற்ற மஹாநுபாவர் இவர். அநேக ஸம்வத்ஸரம் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் எழுந்தருளியிருந்து உபய வேதாந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களைப் பலர்க்கு உபதேசித்தருளினவர். ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரத்திலும் மஹா நிபுணர். எந்த விஷயத்திலும் ஸம்சய விபர்யயமில்லாமலும் புஸ்தகத்தைக் கடாக்ஷியாமலும் தாராளமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தவர். ஸ்ரீ பாஷ்யம், ச்ருதப்ரகாசிகை, வேதாந்த தேசிகனுடைய க்ரந்தங்கள், உபநிஷத் பாஷ்யகாரரான ரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமியின் க்ரந்தங்கள், மைஸூர் அனந்தாழ்வானுடைய வேதாந்த வாதாவளிகள், ஸ்ரீவசநபூஷண மீமாம்ஸா பாஷ்யம் ரஹஸ்யத்ரய மீமாம்ஸா பாஷ்யம் முதலிய ஸகல க்ரந்தங்களும் இந்த ஸ்வாமிக்கு வாசோவிதேயம். இதிஹாஸ புராணங்களிலும் தர்மசாஸ்த்ரங்களிலும் ஞாபக சக்தி அளவிட முடியாதது. ஆசார்ய ஹ்ருதயம் என்கிற திவ்ய ரஹஸ்யக்ரந்தம் இவர்க்கு அஸாதாரண நிதியாக வாய்ந்தது.

இந்த ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் அத்யாத்ம சாஸ்த்ரார்த்தங்களை க்ரஹித்து ப்ரஸித்த வித்வான்களாகப் பல மஹான்கள் விளங்கி வருகிறார்கள். காரப்பங்காடு தேசி. வரதாசாரியர் ஸ்வாமி, சேனங்குளம் பஹுகுடும்பி ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி, காரப்பங்காடு கிடாம்பி வெங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி, உத்தமசீலி. [ஸ்ரீரங்கம்] ரங்கஸாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி ப்ரப்ருதிகள்.

இந்த ஸ்வாமியின் தௌஹித்ரரும் ஸ்வீக்ருத குமாரருமாகிய ஸ்ரீமதுபயவே. (ந்யாய வேதாந்த வித்வான்) வெங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி இப்போது இவருடைய திருமாளிகையில் எழுந்தருளியிருந்து உபய வேதாந்த க்ரந்த ப்ரவசநம் செய்தருளி வருவது மிகவும் பாராட்டத்தகுந்தது.

பூர்வாசார்யர்களைப் போலவே கௌரவிக்கத் தகுந்த பெருமை வாய்ந்த இந்த சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி விஷயமாகச் சில ச்லோகங்களையும் செய்யுட்களையும் விஜ்ஞாபிக்கும்படியான பாக்கியம் சில மஹான்களின் நியமனத்திலை அடியேனுக்கு வாய்த்தது. அவை வருமாறு:—

ஶ்ரீஶ்ருங்காவரம் ஸிம்ஹபுருஷார்ய ஸ்வாமி
விஷயக ஶ்லோகா: ॥

ஆத்ரேயாந்வயது³க்³த⁴வாரிதி⁴விதோ⁴ஃ ஶ்ரீவேங்கடார்யாத்மஜம்
ஶ்ரீராமாநுஜஸம்யமீந்த்³ரசரணாத⁴த்⁴யாத்மவித்³யாஜுஷம் ।
ஶ்ரீஶைலார்யகுலேந்து³வேங்கடகு³ரோ: ஶ்ரீவாதூ⁴லவம்ஶ்ரீதம்
வந்தே³ ஆசார்யஸமாநவைப⁴வநிதி⁴ம் ஸிம்ஹார்யவர்யம் ஹ்ருதி³ ॥

ஆத்ரேயவேங்கடகு³ருப்ரவராத்மஜாதம்
ஶ்ரீஶ்ரீநிவாஸகு³ருதௌ³ஹித்ரவராத்மஜம் ।
ராமாநுஜார்யமதிராஜக்ருபாத்தபோ³த⁴ம்
ஶ்ரீஶ்ருங்கஸிம்ஹகு³ருவர்யமஹம் ப்ரபத்³யே ॥

யஶ்ஶ்ரீபா⁴ஷ்யார்த²தத்வப்ரவசநஸமயே ஹ்ருஷ்யகாரஸ்ஸ்வயம் ஸ்யாத் ஶ்ரீவாத்ஸ்யேஷார்யதத்வப்ரகடநஸமயே ஸௌம்ய

ஜானாத்யயோகீ । திவ்யஶ்ரீவரக்திதகார்யதத்வருஹரீ வஷ்ணே க்ருஷ்ணவாஜ: ஸோயம் ஸிம்ஹாயவரேணி வர்யஶிதமாஹத்மாநஸே ஸஞ்சிஷ்டாம் ॥

யஸ்யாஜ்ஞயாமாநவஸிவிவியஶ்ரீவரக்திதாஶயாது வாரம்வாரஜஸம்வ்யஶிஷ்யநிவஹாநந்தநாயஸ்ய த்ருவோ ப ஹனா । ஶ்ரீஶிஜ்ஞோமாஶிதி க்ஷிதிதஶே விவ்யாதஹரா மாமாஸோயம் ஸ்வகாவிவாஸநியஶோ ஜாமத் விஶேத்த ஜஜ ॥

ஶ்ரீஶரோஜ்ஜநோ: வநவஸவஸிஜவ்ராஞ்ஞஹாமேம ஶிரம் ய: ஸிக்வா நித்யம் நிமஜ்ஜகாமுடமமதகாஜ்யதாநி । வஷம் வஷம் விஜஜநஸோ ஹஶயஸஶிஷ்யவமாது வ்ராஜ்ஞாம் ஶ்வேக்ய நரஹரிமாமாஸோயஜாயேமாமதிநா: ॥

ஶம்போர்விகரஶேவிஜவஸரிஜவஜா
ஶ்லாகிதாஸ ஜஹிதாஸ ஸஹிதாஸ க்ருதிஷு ।
அதிஜாத்ரவபிஜாநஜயிமத்ய விஶவஸது
நரஸிம்ஹமாமாரேஷ ஹவஸிஸாதரணி: ॥

ஶ்ரீதவ்ரகாஶிகாவ்ரஹ்ரத்யநவர்ஸக்ஸஞ்ஜதி ஸம்ரநோ மாம்ரத்தஜா ந்ருஸிம்ஹஸரிரஹ்த: । ஸதீம் ஸஹாஸ ஸஞ்ஞதம் ஸஜயத்தகஜவதேக விஶேயயது காஹ்ரஜ்ஞநளவஹஸத்நாம் ஹரிபஹள ॥

ஸத்தம் வ்ரஹாயார்யதஸிஸவீதி ஶ்ரேணீஹிராஷா விதஹக்ஷவமத: । ஆசார்யஸிம்ஹாயமாம: வவித்ர: விஶேத்த ஜகீயே ஸததம் விஹாதி ॥

அகாராதிஸ்துதிஜாஶா ॥

அநகெ வுமநகெ வுதிவ்யமாணெஹஷிதஶேஶிக। ஶ்லாகிது ஸிம்ஹமாமோ நித்யம் விஜயஸ்ஸ ஜஷீதமெ ॥ க॥

ஶ்ரவாயத்³ஹ்ருத³யக்³ரந்தி²ர்யஸ்யாஸாராணம் யதா² |
ஸஹஸா ந்ருஹரிஸ்ஸ்ரீர்ஜெஜதே ஶரச்சந்த்³ரவத் || ௨||
ஜஹஸ்ஹிதிதயெ ஸாக்ஷாத்³தீ³தோ ஜ்ஞா நஹாஸ்ஸர: |
ஜதிதொதாதீ³யொகீ³தெ³ந்த்³ர: ஶ்ராவிதம் மாராஶரத்³யெ ||
ஶம்ஷ்டிராஸஙயாஜதெ³ர்யாத்³ஸாதர்மராமவித்³யராம் |
ஶ்ரூத்³த்³யநாரஸிம்ஹாயத்³ஸ்ஸ்பிஸ்ரிகஶாத்³யெ || ௩||
உவகாரஶதெயம் ய: ஶ்ரீமஸ்ஙக்தித்ஸிஸ்தாத் |
வதெ நரஹரிஸ்ஸ்ரீஸ்ஸாயம் ஹாதா ஶதம் ஸஶா: || ௫||
ஊர்த்⁴வந்த்³த்ய த்⁴ருகா யஸ்ய வாதா³வெவ ஸிஷெவிரெ |
தெவெஸ்ய ந்ருஹரெஸ்ஸ்ரெஸ்ஸ்ரணௌ ஶரணம் ஶஶ || ௬||
ஜ்ஞீ ஶாஹா ஶத்³ர்யஸ்ய ஸஸ்வஶாஸ்த்ராவமாஹிநீ |
வ்யாஜ்ஞாநு வித்³யாவயாஶாஸ ஸஸிம்ஹாரெ மாராஶ||
ஸதாத்³யொஶா மாராநஸந்ம் நஸஙதொ நஸவிஷ்டதி |
ஜதெ³வஶவிதெ³மாயெ: கீர்த்திதொ மாரொயதாத்
வெஶய்யஶதம் யஸ்ய வஙவராவாயவவஸ்துதி: |
வெரோமந்நியயஸ்ஸாயம் ஸிம்ஹாயெரா ராமவாநு ஶயி ||
ஒஜஸ்ஸெஜாய்ரதிஶாஞ்சி: வ்ருதிஸாZவ்ருதிஶாஶக்தி: |
யஶாஸ்ரிதத்ரூ வ்ருயஞ்செஸ்ஸ வொயம் ஸிம்ஹமாராமரா: ||
ஔதா³யஶத்³தம் யஸ்ய ஸஙக்திஷ வெருக்ஷ்யவம்ஷிதா: |
வருணெஶாரவஶாஸ்ஸாயம் வருஶதெ³த மாராஶயி || ௧௧||
கம்ஶாவதாரஸ்ஸவெஷாம் வஙவாயாணாஶயம் யரவத் |
ஜத்³யாவஸ்ஷாதெ³ருயம் ந்ருஸிம்ஹமாராஶரத்³யெ ||௧௨||
ஶ்ரீஶாதெ³த்³யஸிம்ஹாயஸ்ஸ ஞதிஶநாம்மணொஜ்வாத்
வம்தாம் வாவி வாதெ³வீ ஶஷிமாதெ³த்ரதிஹந்த்ருஷி ||

சரமஶ்லோக:

கவெ ஶ்ரீஶைவநாதி²யாதி²ஶஹஸாம் கந்த்யாவ்யாஶி
ஶ்ரீதே³வஸெ வத்ருகுராவிவ்ருஷிநியெ வ்ரக்ஷ ஷிதீயா

திமஃ । ஸூக்த்யா ந்யவஸிம்ஹஸூரே: ஸத்குணை: ஸ்ரீபரிஜ்ஞா
யஸ்யஸ்ய: ஷிவஸ்யாஜ ஸிதைவ்ய ஷாஸ்ருஷ்ய திதஜாம் தெகஜ்ஞ
யஸ்யா உத்ராஜஸ்ஸாக ॥

வாழி திருநாமம

தாரணியி லிருளசெகவந துதிததபிரான வாழியே
தாழ்வாது மிறகலைகள தரிததுரைததோன வாழியே
ஏரணிசீா வேஙகடவ ரிணையடியோன வாழியே
எழிலதிருவாய மொழிபபொருளை யினிதுரைபபோன வாழியே
தாரணியும புளிஙகுடி மாமுனி பணிநதோன வாழியே
தகவுடனே பாஷயததைத தெரிநதுரைததோன வாழியே
காரணிநற காரபபங காடுதிததோன வாழியே
கருணைமிகு புகழச சிஙகப பெருமாள தாம வாழியே

மணவாள மாமுனிவன மனனுரைகள வாழத
தணவாத வேதியாதாம வாழக—குணவாளா
சென்னிதிகழ சேவடியோய சிஙகப பெருமாளே
இனனமொரு நூறறாண டிரும

சநததமும வடதெனமொழி மாமறை சீாபொரு ளீநதவாநாள
சாதுசனஙக ளுவநதிட ஆழபொருள சாரமளித தவாநாள
அநதமில நறகலை யததனையுமதிரு நாவிலமாந தவாநாள
ஐயமறத தெளிவாக வருமபொரு ளனபொ டுரைததவாநாள
சிநதைமகிழந துலகாரியா னனமொழிச சீாமை தெரிததவாநாள
சீாமிகு நனமணவாளமுனித திருவுளள முரைததவாநாள
உயநதது மாநிலமெனன விளஙகிய சிஙககுருபபெருமாள
உததமாவநது பிறநதிடுமைபபிசிய னுடமதெனுநாளே

சிஙகபபெருமாள திருவடிகளேசரணம

கச்சிமேயகளிறு

(பிரதிவாதிபயங்கரம - அணணஙகராசாரியாா)

வேதாநதீபிகை —சென்ற ஆவணிமாதம வெளிவநத இப பததிரிகையில, ஸ்ரீமதுபயவே ஸ்ரீ நரஸிமமாசாாயா, அடவகேட, ஸவாமியாகிய எமது உயிாநணபா "அததிகிரி அருளாளனும ஆழ வாாகளும" என்ற தலைபபினகீழ எழுதியுள்ள விஷயஙகள இன சுவையே வடிவுகொணடவை அதிலுளள ஒரு பாரா மாததிரம சிறிது பரிஷகரிககபபடவேணடுமெனறு அடியேன கைகூபபி வணஙகி வேணடிககொளளுகினறேன அதாவது—

> "கலலுயாநத நெடுமதிலசூழ கசசிமேய களிறு—எனபது திருநெடுநதாணடகம இது பாடகத தெமபெருமானைக குறிககும எனபா சிலா பாடகததில கலலுயாநத நெடு மதிலகளே யிலலை. அது ஒரு சிறு கோயில களிறு என னும பரயோகம ஹஸதிகிரிநாதனுககு அமையுமேயனறி மற றொருவருககும அமையாது 'ஐயனபாழியில ஆனை போாககு உரிததாமோ'?"

என்று ஒரு பாரா எழுதியுளளாா பூருவாசாரியாகளின திருவடி களையே தஞசமாகக கொணடிருககினற அடியேனபோலவாாககு இநத வாககியஙகள வருததததை விளைவிககினறனவெனறு ஸவி நயம விஜஞாபனம செயயாதிருகக முடியவிலலை "கலலுயாநத நெடுமதிளசூழ கசசிமேய களிறே!" என்ற திருநெடுநதாணடகப பாசுரததிறகுப பாடகதெமபெருமான விஷயமான வியாககியான மருளிச செயதவா ஸாவஜஞராய ஆசாாய ஸாாவபௌமரான பெரியவாசசான பிளளையாவா அனனவா தகுதி நோககியே ஆழநது அருளிசசெயத பொருளை "எனபா சிலா" என்ற சொல் லால அறுவதிபபது அழகோ?

அடியேனும திருநெடுநதாணடகததிறகு விரிவான உரை [திவயாாதத தீபிகை] எழுதி வெளியிடடுளளேன- பரகருதத ஸத லததிறகு ஆஙகு அடியேன வரைநதுளளவறறைக கீழே குறிபபிடு கிறேன,—

"இங்குக் கச்சிமேய களிறு என்கிறது திருப்பாட்டத்து நாய ஞரை என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவத்திமாமலையில் நின்றருளாநின்ற பேரருளாளப் பெருமாளை என்று அருளிச் செய்திருக்கலாம், அவருடைய திருவுள்ளம் அங்ஙனே நெகிழ்ந்தபடி திருப்பாட்டத்து நாயனூராக அருளிச் செய்த தற்கு ஒரு பொருத்தமுண்டு, ÷ நின்றதெந்தை யூரகத்தி ருந்த தெந்தைபாடகத்து, அன்று வெஃகணைக் கிடந்தது ஃ என்று திருமழிசைப்பிரான் அநுபவித்தபடியை இம்மூன்று ஸ்தலத்திலும் அநுபவிக்கிருள் இவள்—என்று மேலே நிர்வ ஹித்தருளுகையாலே அதற்குப் பொருந்தும் திருவழுந்தூ ரில் நின்ற திருக்கோலமும் திருப்பாடகத்தில் வீற்றிருந்த திருக்கோலமும் திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட திருக் கோலமுமாக அநுபவிக்கிருரென்று நிர்வஹிப்பதில் ஒரு சமத் கார அதிசயமுண்டு காணும்"—என்றேன்

வாஸ்தவத்தில் திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திற்கு நன்கு பொருந்தவே பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் வியாக்கியான முள்ளது ஸ்ரீஹஸ்திகிரி நாதனிடத்தில் அவர்க்குப் பகையா? ராஜாதிராஜனுயும் களிறு என்கிற சொல்லுக்கு ஏற்றவனுயுமெழுந் தருளியிராநின்ற பேரருளாளனை விட்டு ஒரு மூலையிலே யிருக் கின்ற பாண்டவதூதப் பெருமானை யிட்டுப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானஞ் செய்தருளினரென்ருல் ஸர்வஜ்ஞரான அவருடைய திருவுள்ளத்தைக் கண்டு பிடிக்க முயலவதனன்றே நமக் குப் பணி நம்முடைய புத்தியில் தோன்றுகிற ஆத்தம் அவரு டைய விசாலபுத்தியில் தோன்ருமற் போகுமோ?

"பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்புள்ளவைக்குந்
தெரிய வியாக்கியைகள் செய்வால்—அரிய
அருளிச் செயல்பொருளை ஆரியர்கட்கிப்போது
அருளிச் செயலாய்த் தறிந்து"

என்று உபதேச ரத்தினமாலையில் மணவாளமா முனிகளருளிச் செய்வதை நோக்குங்கால் அருளிச்செயற் பொருள் விஷயத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளொழிய தஞ்சமுண்டோ நமக்கு?

"பாடகத்தில் கல்லுயர்ந்த நெடுமதிள்களேயில்லை, அது ஒரு சிறிய கோயில்" என்று நமது நண்பர் எழுதியுள்ளார். இது எதற்காக எழுதப்பட்டதோ? பாண்டவதூதன் ஸந்நிதியைக் கல்லுயர்ந்த நெடுமதிள் சூழ்ந்திருப்பதாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருக்கவில்லையே. நெடுமதில்சூழ் என்பது கச்சிக்கு அடைமொழியாகவுள்ளத்தனை. காஞ்சீபுரத்தில் நெடு மதிள்களுள்ளன என்பதில் என்ன விவாதம்? அப்படிப்பட்ட காஞ்சீபுரத்தில் வீற்றிருந்த திருக்கோலமாக ஸேவை ஸாதிக்கின்ற பாண்டவதூதனே! என்பதில் என்ன வழு? கச்சியென்பது நகரப் பொதுப் பெயரல்லவோ?

திருநாங்கூரைச் சேர்ந்த பதினொரு திருப்பதிகளைப் பற்றிய திருமங்கையாழ்வார் பாசுரங்களை உற்று நோக்கவேணும். நாங்கூர் என்பது ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் வரும். இடம் அடைமொழிகளெல்லாம் நாங்கூரில் அந்வயிக்கும். அதுபோலவே இங்கும் கச்சியில் அந்வயிக்கின்றது. ஆகவே, கல்லுயர்ந்த நெடுமதிள் கச்சியிலுண்டா இல்லையா என்கிற விசாரம் ப்ராப்தமாகுமேயல்லது பாடகத்திலுண்டா இல்லையா என்கிற விசாரம் ப்ராப்தமாக வழியில்லை.

அன்றியும் பேரருளாளன் ஸந்நிதியைச் சுற்றி இப்போது காணப்படுகின்ற திருமதிளையா ஆழ்வார்கள் பேசியிருப்பது? ஆழ்வார்கள் காலத்தில் இப்போதைய திருமதிள் நிர்மாணமாகவில்லையென்று பிராமாணிகர்கள் கூறுகின்றார்கள். அது ஏற்புடையதென்றே இசையத் தக்கது. திருக்கண்ணபுரத்தைப் பற்றி நம்மாழ்வார் பாடியுள்ள பதிகத்தில் -வேலை மோதும் மதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரம்* வெள்ளியேய்ந்த மதிள்சூழ் *வானையுந்து மதிள்சூழ்* நன்பொனேய்ந்த மதிள்சூழ்* கல்லிலேய்ந்த மதிள் சூழ்* என்றுள்ள திருவாக்குக்கள் காணத்தக்கன. இப்படிப்பட்ட அருளிச்செயல்கள் மற்றும் பலபல திருப்பதிகளைப் பற்றியும் பல பலவுள்ளன. எம்பெருமானுடைய திருப்பதிகட்கு இத்தகைய அமைதிகள் நேரவேணுமென்கிற ஆசையினால் ஆழ்வார்கள் மிகச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்கள். உண்மை இப்படியிருக்க, பாடகமென்பது கல்லுயர்ந்த நெடுமதிள் சூழப்பெறாத சிறு

கோவில எனனத தகுமோ? ஆழவாாகள திருவுளளததிலை சிறு கோவில எதுவுமிலலையே ஸ்ரீபாஷயததின தொடககததில பரஹம சபதாாதத நிருபணம செயதருளா நினற எமபெருமானா பெருமை யெனனும குணததை இரணடு வகையாகப பகுததுக கூறுகினருா. உருவததினுல ஏறபடும பெருமை ஒனறு, குணங களினுல ஏறபடும பெருமை ஒனறு இவறறுள குணஙகளினுலாகும பெருமை சிறநதது அநதப பெருமை உகநதருளின நிலங களெலலாவறறிறகும தலையமெனபதே ஆழவாாகளின திருவுளளம "மருவிய பெரிய கோயில மதிள திருவரஙகம" எனற தொணடரடிபபொடியாழவாரும அநதப பெருமை தனனையே விவக்ஷிததுப பெரிய கோயிலெனருா பராகார கோபுர மணடபாதித திருபபணிகளினுலாகிய உருவப பெருமையும உணடானுல அதை மறுககவேணடிய அவசியமிலலை யெபடகரு

பாடகததிற காட்டிலும சிறு கோவிலாகிய (ஆழவாா திருநகரி ஸமீபததிலுளளதான) திருததுலைவிலலிமஙகலததை ஆழவாா *துவளில மாமணிமாடமோஙகு துலைவிலலி மஙகலம்* எனகிருா ஒரு அநதணாகூட இலலாத அநதத தலததை *நிறகும நானமறைவாணா வாழ துலைவிலலி மஙகலம* எனகிருா இவவகைப பாசுரஙகளைப பொருநத விடுகிற ரீதியிலே *கலலுயாநத நெடுமதிலசூழ பாடகம* எனறு ஒரு பாசுரமிருநதால அதனையும தாராளமாகப பொருநதவிடலாமே உணமையில பாடகத்தைப பறறின விசேடணம ஒனறுமே யிலலாமலிருகக, அததலததைக குறிதது நமது நணபா எழுதியுளள வாாததைகள இலலாமலிருககலாமெனறு தலைவணககிக கைகூபபி விஜ்ஞாபிககினறேன "கலலுயாநத நெடுமதிளசூழ கசசிமேய களிறே!" எனறருளிய திருமஙகையாழவாா திருவுளளததில திருபபாடகதது நாயனுா தாம களிறுக விளஙகினுா எனறு திணணமாககக கொளளவேணடும "கலலாா மதிளசூழ கசசி நகருள நசசிபபாடகததுள, எலலா வுலகும வணஙகவிருநத வமமான" எனறு இவவாழவாாதாமே பெரிய திருமொழியிலு அருளிச செயதுளளாா அவவிடததுளள விசேடணம போலவேதான திருநெடுந தாணடகததிலுளளதும சிறிதும வாசியிலலை கசசி எனகிற பதததிறகே பாடகமெனகிற

பொருளைப பெரியவாசசான பிளளை கொணடதாக காஹிபபதற குச சிறிதும இடமிலலை "கசசி வெஃகாவிற கிடநதிருநது நின றதுவுமஙகு" எனற பேயாழவாா பாசுரததிறகும அடியேனுடைய திவயாாதத தீபிகை நோககததககது தேவபபெருமாள ஸநநிதி யில எழுநதருளியுளள அழகிய சிஙகா வீறறிருநத திருககோலமே யாஜுலும அவரைச சோதது அாததம பணணுவது பொருதத முடையதாகத தோனறவிலலை பல திவய தேசஙகளில நருஸிம ஹன சகரவாததித திருமகன கணணன முதலான எமபெருமான கள காலகரமததிலே பகதாகளால பரதிஷடிபபிககபபடுவதுணடு இதறகுமேல இஙகு விரிவு வேணடாவென விடபபடுகினறது

"ஐயனபாழியிலானை போாககு உரிததாமனறு" எனகிற வாககியம தேவதாநதரஙகளை நோககி நமபிளளை யீடடில அருளிச செயததாகும அதனை பரவிதத திவய தேசததெமபெருமான விஷயததிலே பிரயோகிததல பொருநதுமோ ?

வாககுத தூயமையிலாத நீசனேனுடைய வாசகஙகளில உளள குறறஙகுறைகளை நமது உயிா நணபா இயறகையினனருளால பொறுததருளவாராக

ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்தம்

(பத்ராதிபா)

சென்ற பஙகுனியிலுததிரததில சேஷதவததின பேதங் களையும அவைகளில அசிததுபபோலே தனககேயாக வெனனைக் கொளளவேணடுமெனறிருககும சேஷதவமே ஆதமாவிறகு ஸவருபம எனறு சொலலபபடடது

இபபோபபடட சேஷதவததை ஸவருபமாகவுடைய ஆத மாககள, பததாகள, கேவலாகள, முமுக்ஷுககள, முகதாகள, நிதயாகள எனறு ஐநதுவகைபபடடிருபபாகள

இவாகளில பததாகளாவாா அடிகாண முடியாத அவிதயா [illegible]ஸநாருசி பரகருதி ஸமபநததால ஸமஸார சககரததி

லகபபடடு, பகவததாயதத ஸவரூபஸதிதி பரவருததிகளையுடையவா களாகையால அவனுககே சேஷபூதாகளாயிருககும ஸவாஸாதாரண ஸவரூபததிறகனுகுணமான அவனுடைய முகமலாததிககே யுறுபபான கைஙகரியஙகளிலேயே பரமபரீதியை யுடையவா களாய ஸாவபரகார பரிபூாண பகவதநுபவததாலே உணடான அளவிலாவானநதததை யடைவதறகு யோகயாகளாயிருககும தஙகளை பெருமையை மறநது அததை இழநதோமே எனகிற துககலேசமுமினறிககே துககததிறகிருபபிடமாய ஸுகலேசமு மினறிககேயிருககுமதாய வநத வழியறியவரிதாய தஙகளால தவிாபபிததுககொளள முடியாததாயும பரகருதி ஸமபநததததா லுணடான ஜநமஙகளிலிருநது விடடுபபோகாமைக குறுபபாய பலவகைபபடடதாய, அளவிலா வறிவுடையாரையும கலஙகப பணணுமதாய அதயாஸசாயாவஹமா யிருநதுளள ஶபதாதி விஷயஙகளில ஆழநது பகவானுடைய மாயையினுல மறைககப படட ஸவபரகாஶததை யுடையவாகளாய அநாதயஜஞாநாநதா களாகையால அநயதாஜஞாந விபரீதஜஞாந முடையவாகளாய அதனடியாக உணடான ராகதவேஷஙகளை யுடையவாகளாய அதறகநுகுணமான காமஙகளைச செயயாநினறுகொணடு அநத வாஸநாபலததாலே விருததியடையபபடட விபரீத ருசியை யுடையவாகளாய அததாலே சமபாதிககபபடட புணயபாபரூப மான அநாதி காம பரவாஹததாலேறபடட தேவதிாயகமநுஷ யஸதாவர ரூபமான நானகுவித ஶரீரஙகளையும பரிகாஹிதது அவ வோஶரீரஙகளில காபப, ஜநம, பாலய, யௌவந, வாாதகக, மரண, நரகஙகளாகிற அவஸதா ஸபதகம [ஏழு] களிலும ஆதயாதமிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிகஙகளாலேறபடட அனேகவித கஷடங களை யனுபவிதது அநத தேக ஸமபநதததைப பறறிய பாாயா புதராதி ரக்ஷணாததமாக நநதநதயுதித ஆதிதயே எனகிறபடி சூாயோதயமானதும உணடியே யுடையே எனறு உகநதோடி நநதநதயஸதமிதேரவள எனகிறபடி சூாயாஸதமந மானவளவில வேறகணணாகலவியே கருதிக களிததுத திரியும பரஹமாதிகீடபா யநத (பரஹமாமுதலாயபுழுககளீருயுளள) ஆதமாககள கேவலா கள எனபவா, ஸமஸாரமாகிற மருகாநதாரததில கருதயா

கருதய விவேகமின்றி அங்கு மிங்கு மலையா நின்றுகொண்டு ஆத யாதமிகாதிதாபதரயததால வருநதாநிறக, ஏதோ ஒரு ஸுகருத விஶேஷததால ஶாஸதரா்பயாஸததைப பண்ணி அதனுல பரகருதயாதம விவேக முணடாய அதனடியாய பரகருதியின தீமையையும எணபெருககநலத தோண பொருள எனகிறபடி விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநததைக குணமாகவுடையதாய ஸவயம பரகாஶமாய ஸவதஸஸுகியாய அபராகருதனுய நிதயனுயிருககும ஆதம ஸவருபததின நனமையையும நனகறிநது கொணடுமைககுக கொளகலமான ஸமஸாரததை ஒழிதது ஆதமாநுபவமாகிற ஆநநததைதை யடைவதறகு யோககியமான ஜ்ஞாநயோகததிலிழிநது உணாமுழு நலம ஆன பரமாதமாவின ஸவருபததையறியாதே அநதமில பேரினபமாகிய பகவதநுபவததைக காறகடைகொணடு அசிததைககாட்டிலும சிறிது விலக்ஷணமான ஆதமாநுபவததையே புருஷாாததமாகக கைபபறறி அவ்வநுபவததைப பணணு நினறுகொணடு ஆதமாவுளள வளவும அஶரீரியாயத திரியு மவாகளாவா முமுக்ஷுககள, கீழச சொனனபடியே ஸமஸாரமாகிற சகரததில புநரபிஜநனம புநரபி மரணம எனகிறபடி சுழலாநினறுகொணடு மஹததான துககததை யடையாநிறக ஜநமாநதரஸஹஸரஙகளில இவனறியாமல ஏறபட்ட யாதருசசிக ஸுகருத விசேஷமடியாக பகவானுடைய நிரேஹதுக ஜாயமாநகால கடாக்ஷததால, பகவத விஷயததில பகதியுணடாய அதனடியாக ஸமஸாரததில வெறுப்புமுணடாய ஸமஸாரததினுடைய கொடுமையை நினைதது, ஓ! உலகினதியலவே எனறும நணணுதாா முறுவலிபபநலவுறறாா கரைநதேஙக எணணுராததுயாவிளைககுமிவையெனனவுலகியறகை எனறும ஓலமிட்டுக கூபபிட்டு இநத ஸமஸாரததைவிட்டு ஒரு தேஶ விசேஷததிலேபோய பகவதநுபவததைப பணண விசசியா நினறுகொணடு ஜ்ஞாநாநமோக்ஷமாகையால அதை அடைவதறகு ஒரு ஆசாரியனைககிட்டி அவனுபதேஶததால ஸமபரதாய பரமபரா பராபதமான ரஹஸயதரயோகதமான ஆததபஞசக ஜ்ஞாநததைப பெறறு அதனடியாக உணடியேஉடையே எனறு கணணோடும ஸமஸாரிகளோடு ஸஹவாஸம பணணுகை துஸஸஹ

மாய கூவிககோளளுமகாலமினனம குறுகாதோ எனறும கருத
கருதயா பரதீக்ஷிநதே மருதயும பரியமிவாதிதிம எனறும
சரீர வியோக காலததை எதிரபாாததது இடையில இருககும
நாடகளில இளஙகோயில எனறு அவனுகநதெழுநதருளியிருக
கும திவயதேசஙகளிலே பரவணனுய குணநுபவ கைஙகாயங
களால காலக்ஷேபம பணணுகினறுகொணடும இவவாறு குணநு
பவம பணணிககொணடிருககும ஸ்ரீ வைஷணவாகளின பெருமை
யைப பேசியும பாராட்டி திருமநதரததிலும தவயததிலும நியத
னுய அததை அநுகரஹிதத ஆசாாயன விஷயததில கருதஜஞ
னுய எமபெருமானிடததில மிகுநத பரேமததையுடையனுய
ஜஞாநமும விரகதியும ஶாநதியுமுடையனுன பரமஸாதவிகாக
ளோடு ஸஹவாஸம பணணிககொணடு இவவிருள தருமாஞாலத
தைத தஙகளுபதேஶாதிகளால தெருள தருமா ஞாலமாககிக்
கொணடெழுநதருளியிருககும பரமபாகவதோததமாகள

முததாகளாவாா, கீழசசொலலபபடட முமுக்ஷுககள பெரிய
பிராடடியாா புருஷகாரமாக எமபெருமான திருவடிகளை உபாய
மாகபபறறி பகவதாஜஞாரூபமான நிதயநைமிததிகாதிகாமஙகளை
பகவதகைஙகாய புததயாவநுஷடிததது பகவதபாகவத ஆசாாயாபசா
ரஙகளை அறவேயொழிததது தேஹாவஸாநஸமயததில பகவதபாக
வத ஆசாாய விஷயததில இவனறியாமல ஏதேனுமபசார முணடா
யிருநதால அதறகு க்ஷமாபணமவேணடி விடைபெறறு தாஙகள
செயதிருககும புணயபாபஙகளை அநுகூலாபககலிலும பரதிகூலா
பககலிலும சோபபிததது அருளாழிபபுடகடவீா எனறு இவாகளா
சைபபடடபடியே பெரியதிருவடியினமீது எழுநதருளி ஸேவை
ஸாதிததது ஆதிவாஹிகரைககொணடு ஸதகரிபபிகக இநதிரியைாம
நஸிஸமபதயமானை எனகிறபடி பாஹயேநதரியஙகள மனஸ
ஸிலேலயிகக மனஸஸு பராணனோடு சோநது பராணன ஆதமா
வோடு சேர ஆதமா பூதஸூக்ஷமவிஶிஷடனுய பரமாதவோடு
சோநது ஹாாததன (ஹருதயகமலததில எழுநதருயிருககும
பரமாதமா) வழிகாடட முகதிமாாகக வாயிலான ஸுஷுமனை,
எனகிற நாடியின வழியாக பரஹமமநதரததைப பேதிததது வெளி
யேறி பாதேயம புணடரிகாக்ஷநாம ஸஙகீாததநம' எனகிறபடி

பகவநநாமஸஙகீாததநதைப பாதேயம (கடடுசாதம) ஆகக
கொணடு ஆாசசிராதிமாாககமாக விரஜாநதியைககிடடி ஸநாநம
செயது ஸூக்ஷ்மஶரீரததையும ஒழிதது அமாநவகரஸபாஸததால
அபராகருத திவயமஙகளவிகரஹததைப பெறறு ஐநநூறு
திவயாபஸரஸஸுககளால அலஙகரிககபபெறறு ஸ்ரீ வைகுணட
மாநகரையடைநது அஙகுளள அனநதகருடவிஷவகஸேநாதி
நிதயஸூரிகள "விஷயஙகள நடையாடுகிற ஸமஸாரததிலே இருக
குமபோது அநநய பரயோஜனாகளாய பகவததநுபவம பண
ணபபெறற இமமஹாநுபாவாகள விணணுளாரிலும சீரியா நம
மைககாடடிலும பெருமையுடையவாகள இவவிடம எழுநதருளி
யது நமமுடைய பாககியமனறோ" எனறு வாயாரபபுகழ, அவா
களைத தெணடன ஸமாபபிதது அவாகளை முனனிடடு மஹா
மணிமணடபததையடைநது, தாமாதிபீடததினமேல பதமாஸ
நததில சாமரஹஸதாகளான விமலாதிகளால ஸேவிககபபடடும,
ஸ்ரீபூமி நீளைகளான தேவிமாாகளோடு கூடினவனுய, ஶஙக சகராதி
திவயாயுதஙகளாலும கிரீடாதி நூபுர பாயநதமாயுளள திவயாபர
ணஙகளாலும அலஙகரிககபபடடவனும எலலையிலலாத கலயாண
குணஙகளையுடைய எமபெருமானைக கணணுரககணடு வாயாரப
புகழநது தனபாதஙகளால பாயஙகம மிதிததேறி பகவானால
தொடையிலேவைததுககொளளபபடடு நீயாா எனறு கேடக?
நான ராஜகுமாரன எனறு சொலல, அதைககேடடுத திருவுளள
முகநது இவவளவுகாலம இவாகளைவிடடுப பிரிநதிருநததிறகு
மிகவும வருநதிப பூாணமாகக கடாக்ஷிகக இவாகளும அவனுடைய
கலயாணகுணஙகளை அநுபவிதது அவவநுபவததாலுணடான
பரீதிககுபபோககுவீடாக ஸாவதேஶ ஸாவகால ஸாவாவஸ்தோசித
ஸாவவிதகைஙகாயஙகளையும செயதுகொணடு அஸ்தாநே பயஶஙகி
களான, அயாவறுமமாாகளோடே ஒரு கோவையாகச சூழநது
பலலாணடுபாடிககொணடு யாவதகாலம எழுநதருளியிருககுமவாகள

நிதயாகளாவாா ஒரு காலததிலும ஸமஸாரஸமபநதமிலலாத
வாகளாய அதனால நிரதோஷாகளாய பகவானுககு முகோலலாஸ
மூாயிருககுமதையே தஙகளுககுப புருஷாாததமாகக கருதுமவாக
ளாய் ஜ்ஞாநஸஙகோச பரஸஙகமிலலாதவாகளாய வானிளவரசான

வைகுந்தநாதனுக்கு விண்ணுடவா முதுவா என்கிறபடி மூப்ப ரான மந்திரிகளாய ஸர்வேஸ்வரனுடைய கம்பீரமான அபிப்ரா யத்தை அநுஸரித்து ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணவும் மக்தாகளாய பரவ்யூஹாதிஸர்வாவஸ்தைகளிலும் தொடர்ந்து குற் றேவல்செய்யும் பாக்யமுடைய வர்களாய எழுந்தருளியிருக்கும் அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதிகள்

தானமுந்தவமும்

[பந்தலகுடி பாரத்வாஜ மாடபூசி ரே திருமலை ஐயங்கார் காரியதரிசி, திருவல்லிக்கேணித்தமிழ்ச்சங்கம்]

புருஷனால் விரும்பப்படுவது புருஷார்த்தம், அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கும் புருஷார்த்தம் எனப்படும் இதனை வடநூலார் முறையே தருமம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என் பர் அறம் பொருளின்பங்களை திரிவர்க்கமெனவும் மோக்ஷத்தை அபவர்க்கம் என்றும் கூறுவர் திரிவர்க்கத்தினின்றும் நீங்கல் அபவர்க்கம் அறமாவது மநு முதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்தலும் விலக்கியன வொழிதலுமாம் அறம் இல்லறம், துற வறம் என இருவகை நிலையுடைத்து அறமுதலியவற்றிற்கு, ஔவை மூதாட்டியார்

> " ஈதலறந்தீவினை விட்டீட்டல் பொருளெஞ்ஞான்றுங்
> காதலிருவர் கருத்தொருமித்து—ஆதரவு
> பட்டதேயின்பம் பரனை நினைந்திம்மூன்றும்
> விட்டதே பேரின்பவீடு "

என இலக்கணங் கூறினர்

தானமாவது அறநெறியால் வந்த பொருள்களைத் தக்கார்க்கு உவகையோடுங் கொடுத்தல் தவமாவது மனம் இந்திரியங்களின் வழியிற்போகாது நிற்றற்பொருட்டு விரதங்களினால் உணவைக் குறைத்தலும், சித்திரைமாதமுதல் ஆடிமாதம் ஈறாயுள்ள வெயிற் காலத்தில் வெயிலில் நிற்றலும், ஆவணிமாத முதல் கார்த்திகை

மாதமீருயுள்ள மழைககாலததிலும, மாாகழிமாதமுதல பஙகுனி மாதமீருயுள்ள பனிககாலததிலும நீாநிலையில நினறுககொண டிருததலும, ஈரததுணியைப போாததுககொள்ளலும படீசாப வாசம, மாதோபவாசமிருததலும, மரததின கீழவசிததலும முத லிய செயலகளை மேறகொணடு அவறறால தமமுயிாககு வருநதுன பஙகளைப பொறுதது பிறவுயிாகளைப பாதுகாபபதாம பெரும பானமைபறறிய தானம இலலறததின மேலும தவம துறவறத தின மேலும நினறன இதனை திருவளளுவா

"தானநதவமிரணடுநதஙகா வியனுலகம
வானம வழஙகாதெனின" எனபா

வானஞசுருஙகில தானஞசுருஙகும மாரியலலது காரியமிலலை என பன இஙகு நோககறபாலன

தானமெனினும ஈதல எனினும கொடையெனினும ஒககும

'ஈதல இசைபடவாழதல அது வலலது
ஊதியம இலலை உயிாககு"

(வறியவாககுக கொடுககககடவா அவவாறு கொடுததலால புகழுணடாக வாழககடவா அபபுகழலலாமல மககள உயிாககுப பயன வேறொனறு இலலை)

வறியாாககு ஒனறு ஈவதே ஈகை ஈதறகுரியவா ஒனபதின மரெனறும, ஈதறகுரியரலலாதாா ஒனபதினமரெனறும காசி காணடம கூறும

'மாணபுடையாளா கேணமையா தததம
வழிமுறையொழுககினிலமாநதோா
சேணபடு நிரபபினெயதினோா புரபபோா தீாநதவா
தநதைதாய குரவா
காணடகு முதவிபுரிநதுளோாிரிணையோரொனபதின
மருமுளஙகளிபப
வேணடுறுநிதிய மளிபபின மறறொனறே
கோடியாமெனமறை விளமபும

"முகனெதிரொனறும பிரிபின மறறொனறு மொழிபவா விழைவுறுதூதா, அகனற கேளவியிலாரு மருததுவாகளும பொருள கவருநாதூாததா, புகலருநதீமை புரிபவா மலலா செருக கினா புனமெருழிற றீயோா, இகழதருமினையோ ரொனபதுபெயாகரு மீநதிடல பழுதென விசைபபாா"

அறபபயன தககாா கைபபடடககால வானினும பெரிதாகும இதனை.

"உறகருநதுணையதோராலம விததீணடி
யிறபப நிழறபயநதாஅங—கறபபயனும
தானசிறிதாயினுந தககாா கைபபடடககால
வானசிறிதாப போாததுவிடும"

எனற நாலடியாா வறபுறுததும

கமபா வாமனன திரிவிகரமனனைதைக கூறுமிடதது,

"கயநதரு நறுமபுனல கையிறறீணடலும
பயநதவாகளு மிகழ குறளன பாாதநெதிா
வியநதவா வெருககொள விசுமபி னோஙகினன
உயாநதவாச குதவிய வுதவி யொபபவே"

எனவும,

"ஞானமுனனிய நானமறை யாளாககைத
தானமெனனத தழைததது நீததமே"

எனவும தானபபலன பெருககலை விவரிததமை காணக

ஊவகையோடுங கொடுததலே தானம 'உளளியுளள வெலலா முவநதீயுமவ வளளியோரின வழஙகின மேகமே' எனபா கமபா

தானம பலவகைபபடும ஷோடச மஹாதானஙகள எனபன பிரசிததம ஸ்ரீராமாயண பாராயணம பணணுவோருககு அநேக தானபபலன உணடாகும.

"அனனதான மகில நறறுனஙகள
கனனிதானம கபிலை யினறுனமே
சொனனதானப பலமெனச சொலலுவா
மனனி ராமகதை மறவாககரோ"

பசியால சகல நனமைகளும அழியும

"மானஙகுலஙகலவி வணமை யறிவுடைமை
தானநதவமுயாசசி தாளாணமை—தேனின

கசிவந்த சொல்லியாமேற் காமுறுதல் பத்தும்
பசி வந்திடப் பறந்துபோம்''

ஆதலால் அன்னதானம் விசேடம் என்பர்

'அற்றாரழிபசி தீர்த்த லஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள் வைப்புழி''

என்றார் குறளாசிரியர் பொருளைப்பெற்றவன் அதனைத் தனக்கு உதவ வைக்கும் இடம் வறியவர் பசியைத் தீர்க்கும் அறமாம் என்பது இக்குறட் கருத்து

மேலும் தவத்திற்கு உரு உற்ற நோய் நோன்றல் உணவைச் சுருக்குதல் முதலியவற்றால் தம் முயிர்க்கு வருந்துன்பங்களைப் பொறுத்தலும் தாம் பிற வுயிர்களுக்கு துன்பம் செய்யாமையுமே தவமாகும்

'தவஞ் செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார்' 'செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்' 'துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத், திறந்தாரை யெண்ணிக்கொண்டற்று' என்பவற்றால் நீத்தார் பெருமை நனகு புலப்படும் துறந்தாரிடம் காணப்படுவன ஒன்னார்த்தெறலும், உவந்தாரை யாக்கலும், வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலும், தன்னுயிர் தான்றப்பெறலும், கூற்றங்குதித்தலும் எனக்

''துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தான்கொல்
மற்றையவர்கள் தவம்''

இக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் உரைதருதும்

''இல்லறத்தையேபற்றி நிற்பார் துறந்தார்க்கு உண்டியும் மருந்தும் உறையுளும் உதவலை விரும்பித் தாந்தவஞ் செய்தலை மறந்தான் போலும்

துப்புரவு-அனுபவிக்கப்படுபவன் 'வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தற்' பயத்ததாதலின் யாவராலுஞ் செய்யப்படுவதாய தவத்தைத் தாஞ் செய்யுந்தானத்தின் மேல் விருப்ப மிகுதியான் மறந்தார் போலு மென்வே தானத்திற்றவம் மிகக் தென்பது பெற்றாம்'' தானத்திலும் தவம் உயர்ந்த தென்பது இங்கு குறிக்கப்பட்டுளது இங்ஙனம் கூறிய நாயனார்,

''ஆற்று வாராற்றல் பசியாற்ற லப்பசியை
மாற்று வாராற்றலிற் பின்''

என இல்லறத்தாரை உயர்த்திக்கூறியுள்ளார் தாமும் பசித்துப் பிறரையும் அப்பசி தீர்க்கமாட்டாத தவத்தினரது வல்லமையிலும்

தாமும பசியாது பிறரையும அபபசி தீாபபவராகிய இலலறததாரது வலலமை நலல தெனபதாம

தவததை மிகுதியாகச செயகினறவருககுப பாவம நீஙகித தததுவ ஞானம உணடாகும தனனுயிரைத தனககுரியதாகப பெறறவனை யெலலா வுயிரும வணஙகும செலவா சிலரும தரித திரா பலருமாக இருததறகுக காரணம தவஞசெயவாா சிலரும அது செயயாதாா பலருமாக இருததலேயாம "அறநதானியறறு மவனி லுஙகோடி யதிகமிலலந, துறநதானவனிற சத கோடி யுளளத துற வுடையோன" எனறபடி ஜனகன முதலியோா மனததுறவு பூண டிருநதனா

"விசுவாமிததிரா அரசவைககு வநததைககுறிதது தசரதன
"நிலஞசெய தவமெனறுணாினனறு நெடியோயென
நலஞ செயவினை யுணடெனினு மனறு நகா நீயான
வலஞ செயதுவணஙக வெளிவநதவிது முநதென
குலஞ செயதவ மெனறினிது கூற முனிகூறும"

எனபது கமபராமாயணம இதனால தவததினது உயாவு விளஙகும தவததினது மகிமையை ஆழவாா,

"யானே தவஞசெயதேன ஏழபிறபபும எபபொழுதும
யானே தவமுடையேன எமபெருமான—யானே
இருநதமிழ நனமாலை இணையடிககே சொனனேன
பெருநதமிழன நலலேன பெரிது"

"தவஞசெயது நானமுகனே பெறறான தரணி
நிவநதளபப நீடடிய பொறபாதம—சிவநததன
கையனைததும ஆரககழுவினன கஙகைநீா
பெயதனைததுப பேரமொழிநது பின"

எனகினறாா

தவஞ் செயதலை திருமஙகை மனனன
"—நானகினிலும
பினனையது பினனைபபெயா தருமெனபது ஓா
தொனனெறியை வேணடுவாா வீழகனியும ஊழிலையும
எனனும இவையே நுகாநது உடலம தாம வருநதி
துனனும இலைககுரமபைத துஞசியும—வெஞசுடரோன
மனனும அழலநுகாநதும வணதடததி னுடகிடநதும

இனனதோா தனமையராய ஈஙகு உடலம விடடெழுநது
தொனனெறிககண செனறாா"

எனறுரைததலுங காணக

"கருமமும கருமபலனுமாகிய காரணன தனனை
திருமணிவணணனைச செஙகணமாலினைத தேவபிரானை
ஒருமை மனததினுளவைதது உளளம குழைநதெழுநதாடி
பெருமையும நாணுமதவிாநது பிதறறுமின பேதைமைதீாநதே'

ஸ்ரீ யதிராஜ ஸபததியில நாதமுனிகளிடம தேஶிகன ஈடுபாடு

[ஏ வி கோபாலாசாரியாா, அடவகேட, பததிராதிபா ஸ்ரீ தேசிக ஸூகதி ஸமரக்ஷிணீ]

(பஙகுனியிலுததிரததின 77 வது பககததின தொடாசசி),

நாதமுனிகள கீழ பததிரிகையிற சொலலியபடி பரபநதஙகளை உலகததிறகு அபபடியே மீடடுக கொடுததததைத தவிர தாமாக இயறறிய காநதமுமுணடு ஸமஸகருத பாஷையில நமமுடைய தரிசனததின படிககு தததவஙகளை யெலலாம விளககிய ' நயாயதததவம 'எனனும பரகரணகாநதம அவா இயறறியதே விதயாஸதானஙகள—14, அவை தாமஸதானமுமாகும வேதஙகள—4, வேதாஙகஙகள—6, மீமாமஸை, நயாயவிஸதாரம, புராணம, தாமஶாஸதிரம, ஆகபபதினானகு. இதில நயாயவிஸதாரம எனனும விததியாஸதானமாக கௌதம நயாயஸூததிரஙகளே வழஙகி வரபபடடன அதில சில பாகஙகள ஶாரீரகாதி விருததமாயிருபபதைபபறறி நயாயதததவ மெனனும காநததததால பகவன நாதமுனி நயாயமாாககததை விளககியருளினாெனறு நயாயபரிஶுததியில ஸாதிககபபடடது நயாயதததவகாநதம ஸ்ரீபடடா, ஸ்ரீதேஶிகன சாலஙகளில பரசாரததிலிருநதது தததவரததுகரம எனனும ஸ்ரீபடடாகாநததததிறகு அது மூலமெனபது நயாயபரிஶுததியிலும, நயாயசிததாஞசனததிலும பரிகரஹிககபபடடிருககும ஸ்ரீஸூகதிகளால தெரிகிறது தததவரததுகரகாநதம பூாததியாவதறகு முன ஸ்ரீபடடா இளமபிராயததிலேயே திருநாடலஙகரிககும படி சோநதுவிடடது மூலபரகருதியின ஸவரூபததையும, தமஸின (இருடடின) ஸவரூபததையும விசாரிததுக கொணடிருககையில

“இநத விஷயததில தததவிததுகள கூறினாகள” எனறு தொடஙகிய ஶலோகததோடு அநத ஸ்ரீகோஶம விகனபபடடு நினறு போனதாக நயாயஸிததாஞசனததில ஸாதிககபபடடுளளது, பரமாணஙகளாகிய பரதயக்ஷம, அனுமானம, ஶபதம இவறறைபபறறி அநதகரநதம முதலில முழுவதும விசாரிககபபடட தெனறும, மேலே பரமேயஙகளை விசாரிததுக கொணடிருககையில மததியில விகனம வநது விடட தெனறும அறிகிறோம அநத கரநததிலிருநது அநேக சலோகஙகளும, வாகயஙகளும நயாயபரிஶுததி, நயாயஸிததாஞசனம, தததவடீகை முதலிய ஸ்ரீதேசிககரநதஙகளிலிருநது உதாஹரிககபபடடுளளன ஸ்ரீதேசிககரநதஙகளிலிருநது அநதகரநதஙகளின பெருமையை நாம தெரிநது கொளளுகிறோம நயாயதததவததின சில வாகயஙகள ஸ்ரீயாமுனகரநதஙகளிலும, தேசிகனகரநதஙகளிலும உதாஹரிககபபடடுள பரமாதருபாதம, கரணபாதம, முதலிய பாதஙகளால கரநதமமைநத தெனறும, ஒவவொரு பாதமும பல அதிகரணஙகளாலமைககபபடட தெனறும அறிகிறோம தமமுடைய யோஹமதமையாலோ பரபஞச ஸவபாவஙகளை நனறாக கவனிபபதாலோ, ஜநதுககளின ஸ்வபாவஙகளை அழகாக வாணிததிருககிறா கரண (இநதரிய) பாததில “ஸாபபஙகள பாதமெனறும, சாமேநதரியமிலலாமலே மாாபாலே செலலுகினறன, அவறறிறகு மாாபில கமனஶகதி, ஆகையால உரகஙகளும, பனனகஙகளுமாகும” எனறு ஸாதிததாா உரகம எனபதறகு ‘மாாபால நகருவது’ எனறு பொருள ‘பனனகம எனபதறகு’ காலால நடககாதது’ எனறு பொருள வாகயஙகள ஸூதரஙகள போனறன நயாயதததவததை நாம விதயாஸதானமான நயாயவிஸதரமாகக கொள்ளலாமெனறு ஸ்ரீதேசிகன ஸாதிததிருபபதறகுக காரணம அவை ஸூதரஙகள போல மிகசசுருககமாயும, மிகத தெளிவாயும, எலலோா மனதிலும உடனே அழகாகபபதியும படியாயுமிருபபதே ஸூதரஙகள அலபாக்ஷரஙகளாயிருநதாலும், ஸநதேஹலேஶமுமிலலாமல மிகத தெளிவாய (அஸநதிகதமாய) இருகக வேணடும நம தரிசனததிறகு வேணடிய நயாயஶாஸதரததிறகு நாத முனிகள ஸூதரகாரராவா ரெனபதைபபறறி “நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம்” எனறு நம தாஶனததை வாணிததாகவும சொலலலாம அவா உயாநதயோகி எனபது பரஸிததம அபபடிச சிறநதயோகியாக இலலா விடடால அழ

வாரை ஸ்ரீமதுரகவியின் மதுரவாக்கைக் கொண்டு நிரந்தரம் த்யானம் செய்து அடியோடு மறைந்து கிடந்த தமிழ் மறையை எவ்விதம் அப்படியே ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் கூடும்? அவர் மஹா யோகியா யிருந்ததால் தான் அவருக்கு அது ஶக்யமாயிற்று. அவர் யோகத்தால் ஸ்ரீவைஷ்ணவலோகம் உஜ்ஜீவிக்கிறது. ந்யாயதத்வத்தில் பெரு மாள் விஷயமான மங்களஶ்லோகத்தில் "யோவேத்தியுகபத்ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதாஸ்வதஃ" என்று பெருமாள் லக்ஷணத்தை ஸாதி த்திருப்பது ப்ரஸித்தம். எப்போதும் ஜகத்காரணமென்று ப்ரஹ்ம லக்ஷணங் கூறுவார்கள். "உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல காலத் ரயத்திலுமுள்ள எல்லாவற்றையும் ஸர்வகாலமும் ஸ்வதஃ தம்ப்ரபா வத்தாலேயே (பிறரதீன மில்லாமல், உயர்வற, ஸ்வாபாவிகமாக) ப்ரத் யக்ஷீகரிக்கிறாரோ, அந்த ஹரியை ப்ரணமம் பண்ணி ந்யாயதத் வதைநன்கு விவரிப்போம்" என்று அந்தஶ்லோகம். யோகிகள் பக வானை யோகீஶ்வரராகத் தொழுவர் பகவானுடைய ஸர்வப்ரத்ய க்ஷீகரணயோகமஹிமை அவருக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தம். அந்யாதீன மல்ல. மற்ற யோகிகளுக்கு அந்த மஹிமை அவரதீனம். பதஞ்சலி முனிவர் யோகஸூத்ரத்தில் பகவானுடைய லக்ஷணத்தை ஜகத் காரண மென்று கூறவில்லை. "க்லேஶகர்ம விபாகாஶயங்களால் தொடப் படாத புருஷவிஶேஷன். (தொடரும்.)

வர்த்தமானங்கள்

ஸ்ரீரங்கம்

வைகாசி 15உ (28-4-36) வஸந்தோத்ஸவ ஆரம்பம்.
,, 22உ (4-5-36) ஸ்ரீ நரஸிம்ம ஜயந்தி
,, 23உ (5-5-36) ஏகவஸந்தம், சாற்றுமுறை

(2) காஞ்சீபுரம் பெருமாள் கோவில்

வைகாசி 21உ (3-6-36) கருட ஸேவை
,, 25உ (7-6-39) ரதோத்ஸவம்

(3) ஆழ்வார் திருநகரி

ப்ரபன்னஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வாரவதரித்த திவ்விய க்ஷேத்ரம் இந்த க்ஷேத்ரத்தில் வைகாசிமீ 12உ (25-4-36)ல் ஆழ் வார் உத்ஸவ ஆரம்பம் வைகாசி 21-3-36ல் சாற்றுமுறை.

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாஶக பத்ரிகை.

தொகுதி 1.	பத்ராதிபர் வடகரை இராமாநுஜாசாரியார்	பகுதி 7.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑍇 |
𑌯𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑍍𑌵𑌰𑌮𑌶𑍀𑌶𑌮𑌤𑍍 ||
𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌂𑌗 𑌸𑌤𑍍𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯𑌵𑌰𑍍𑌧𑌿𑌨𑍀 |
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌵𑍈𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌵𑌿𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌤𑌾𑌮𑍍 ||

ஏரார் வைகாசி விசாகம்

[பெருமாள் கோவில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

* சீராரும் வேதந் தமிழ் செய்த மெய்யன் எழில் குருகை நாதன் அவதரித்த நாளாகிய ஏரார் வைகாசி விசாகத்தின் ஏற்றம் பாரோர் பலரு மறிந்ததே. ஆயினும் இன்று நாம் இதனைச் சிறிது பேசி யநுபவிப்போமாக.

இக்கலியுகத்தின் தொடக்கத்தில் திருவவதரித்துத் தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொல் மாலைகள் சொன்ன நம்மாழ்வார் நம்முடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தரிசனத்திற்கு இந்த யுகத்தில் ப்ரதம ப்ரவர்த்தகராக விளங்கினர். ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தொடங்கி ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் பிள்ளை லோகாசாரியர் தேசிகன் மணவாள மாமுனிகள் முதலான ஆசிரியர்கள் அநேக திவ்ய க்ரந்தங்களால் இவ்வுலகை வாழ்வித்தருளின தெல்லாம் இவ்வாழ்வாருடைய திவ்ய ப்ரபந்தங்களை மூலமாகக் கொண்டே யாம்.

“𑌨𑌾𑌥𑍋𑌪𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌭𑌿𑌰𑍁𑌪𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨𑍇𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌬𑌨𑍍𑌧𑍈𑌃 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍 𑌯𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍈𑌰𑌿𑌦𑌮𑌖𑌿𑌲𑌤𑌮𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌨𑌃” நாதோபஜ்ஞம்ப்ரவ்ருத்தம் பஹுபிருபசிதம் யாமுநேய ப்ரபந்தை: த்ராதம் ஸம்யக் யதீந்த்ரைரித மகில தமஃ கர்ஶநம் தர்ஶநம் ந: என்று அருளிச்செய்த தேசிகன் தாமே ஸ்ரீ குரு பரம்பராஸாரத்தில்—“ஸ்ரீமந் நாதமுநிகளுக்கு ஸ்ரீ மதுர கவிகள் முதலாக வுண்டான ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாலும் திருவாய்மொழி முகத்தாலும் யோகதசையிலே ஸாக்ஷாத் க்ருதராயும் நம்மாழ்வார் ஆசார்யராஞர்” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலும், ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் ஆழ்வாரைத் துதிக்கும் ச்லோகத்தில் “𑌆𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌪𑌤𑍇𑌃 ஆத்யஸ்ய நஃ குலபதேஃ” என்றே அருளிச் செய்கையாலும் நம்மாழ்வாரே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திற்கு முதன்மையான ப்ரவர்த்தகர் என்னத் தட்டில்லை.

உபநிஷத்துக்களில் த்வைத பரமாகவும் அத்வைத பரமாகவுங் காண்கின்ற பற்பல வாக்கியங்களை முறையே அத்வைதிகளும் த்வைதிகளும் அநாதரித்தது போலல்லாமல் விசிஷ்டாத்வைதிகள் எல்லாவற்றையும் அழகாகவே ஆதரித்து நிர்வஹித்து வருவதானது ஸர்வேச்வரனுக்கும் சேதநாசேதநங்களுக்குமுள்ள சரீராத்ம பாவத்தைக் கொண்டேயாகும். இதனை முதன் முதலாக நமக்கு விளங்கக் காட்டிக் கொடுத்தருளின ஆசிரியர் நம்மாழ்வாரே யாவர். திருவாய்மொழியில் முதற் பதிகத்தில், “திடவிசும் பெரிவளி நீர் நிலமிவைமிசை, படர்பொருள் முழுவதுமாய் அவையவை தொறும், உடன்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன், சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்ட சுரனே.” என்றுள்ள பாசுரம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ க்ரந்தங்களனைத்துக்கும் ஜீவாது வாகும். இங்ஙனே ஆழ்வார் காட்டியருளின வழியைப் பின்பற்றியே ஆசாரியர்கள் பேதா பேத ச்ருதிகளை ஒருங்கவிட்டார்கள்.

மற்றும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திற்கு உள்ளீடான அர்த்த விசேஷங்கள் யாவும் ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலிருந்தே ஸ்ரீ ஆளவந்தார் எம்பெருமானர் முதலான ஆசாரியர்களால் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டவை யாகும். “பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்கள் ஒருங்க விடுவர்” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீ ஸூக்தியும், “செய்ய தமிழ் மாலைகள் நாம் தெளிய வோதித்

தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிகின்றோமே" என்ற தேசிக ப்ரபந்தப் பாசுரமும் இவ்விஷயத்தை வற்புறுத்தி நிற்கும்.

சுருக்கமாக மற்றொரு விஷயமுங் காட்டுவோம். எம்பெருமானார், கத்யத்தில் "ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம் = ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநா சேதநஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்" என்று எம்பெருமானுக்கு ஒரு விசேஷண மிட்டருளியுள்ளார். சேதநா சேதநங்களின் ஸ்வரூபமும் ஸ்திதியும் ப்ரவ்ருத்தியு மெல்லாம் எம்பெருமானிட்ட வழக்கா யிருக்கு மென்பது இதன் கருத்து. இவ்வர்த்தத்தை எம்பெருமானார் எங்கிருந்து க்ரஹித்தருளினார் என்று ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில், திருவாய்மொழியில் முதற்பதிகத்தில் நான்கு ஐந்து ஆறும் பாசுரங்களிலிருந்து முறையே க்ரஹித்தருளினார் என்றே புலப்படுகின்றது. அவற்றுள் நாமவனிவனுவன் என்கிற பாசுரத்தில் ஸகல சேதநா சேதநங்களின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுக்கு அதீன மென்றது. அதற்கடுத்த * அவரவர் தமது * என்ற பாசுரத்தில் ஸகல பதார்த்தங்களினுடையவும் ஸ்திதி [ரக்ஷணம்] எம்பெருமானதீன மென்றது. அதற்கடுத்த * நின்றனரிருந்தனர் * என்ற பாசுரத்தில் ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் எம்பெருமானதீன மென்றது. ஆக இங்ஙனே மூன்று பாசுரங்களினுலும் தேறின பொருளையே எம்பெருமானார் * ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதநஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி பேதம் * என்ற சூர்ணையினுல் தொகுத்தருளினர்.

இப்படி ஆழ்வார் அருளிய அர்த்த விசேஷங்களையே உடையவர் பெரும்பாலும் உபந்யாஸ முகத்தாலும் ஸ்ரீபாஷ்யாதி கிரந்த முகத்தாலும் ப்ரவசனஞ் செய்தருளினதுபற்றியே "தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல்தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்" என்று பட்டர் அருளிச் செய்யலாயிற்று. இவ்வாழ்வார் திறத்து ஆளவந்தார் கொண்டிருந்த பக்திப் பெருங்காதலின் பரிசு "மாதா பிதா யுவதய:" என்ற ஒரு ச்லோகத்தினுலேயே நன்கு விளங்கும். ஆழ்வாருடைய திருநாமத்தையும் ஸாக்ஷாத்தாக வெளியிடாமே 'ஆத்ய குலபதி' என்றே குறிப்பிட்டது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது.

ஆழ்வான் பட்டர் முதலானார்கள் தங்கள் தங்கள் திவ்யக்ரந்தங்களிலே ஆழ்வாரைத் துதித்துக் கூறிய ச்லோகங்கள் பல பல இருந்

தாலும், எம்பெருமானார்க்கு ஆழ்வார் திருவடிகளில் பாரவண்ய மிருந்ததாக அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளினால் ஏற்படவில்லையே யென்று சிலர் கேட்பதுண்டு. ஆழ்வார் பக்கலிலுள்ள பக்தியே உடையவராக உருக்கொண்டதென்று காட்ட இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் பல பாசுரங்கள் இருந்தாலும், வேதாந்த தேசிகன், நயனாராசார்யர், மணவாள மாமுனிகள் முதலான ஆசார்ய சிகாமணிகளும் தங்களுடைய க்ரந்தங்களில் அப்படியே அருளிச் செய்திருந்தாலும் உடையவருடைய ஸாக்ஷாத்தான ஸ்ரீஸூக்தி ஆழ்வார் துதியாக ஒன்றுமில்லையே யென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிலேயே பலர் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதுண்டு.

பெரியோர்கள் இதற்கு இரண்டு வகையான ஸமாதானமருளிச் செய்வார்கள். உலகத்தில் எல்லா ஆசார்யர்களின் ரீதியும் ஒரு படிப் பட்டதாகவே காணகிறதில்லை "[illegible]:— பஞ்சாசார்ய பதாச்ரித" என்கிறபடியே உடையவர் ஐந்து ஆசிரியர்களை அடிபணிந்தவராயிருந்தும் ஒரு ஆசாரியர் விஷயமாகவும் ஒரு துணுக்கைக்கூட க்ரந்தஸ்தமான துதிமொழி அருளிச் செய்திருக்கவில்லை. ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவம் அருளிச் செய்யப் புகுந்த ஆழ்வான் உடையவரை ஒரு ச்லோகத்தாலும் நம்மாழ்வாரை இரண்டு ச்லோகங்களாலும் துதித்து, மேலே எம்பெருமானளவிற் சென்று விட்டார். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் அருளிச் செய்யா நின்ற பட்டர், ஆழ்வான் எம்பார் உடையவர் ஆளவந்தார் நாத முனிகள் நம்மாழ்வார் பெரிய பிராட்டியார் நம்பெருமாள் என்ற க்ரமத்திலே போயினார். இதில் சில ஆசாரியர்களை விட்டிருக்கிறார். யதிராஜஸப்ததி அருளிச் செய்யா நின்ற தேசிகன், பெருமாள் தொடங்கி உடையவர் வரையில் குரு பரம்பரையில் ஒருவரையும் விடாமல் உப ச்லோகித்திருக்கின்றார். ஒரு ஆசாரியரையும் துதியாமலே க்ரந்தங்கள் எழுதி யிருப்பாருமுளர். இங்ஙனே பலபடியும் நாம் காணா நின்றோம். ஆசாரிய ஸ்துதிகளைப் பிற்காலத்தவரும் காணும்படி க்ரந்தஸ்தமாக்கியே வைக்க வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தம் இருக்கவில்லை. ச்லோகமாகவோ பாசுரமாகவோ ஆசாரிய ஸ்துதிகளை யியற்றி யிருந்தால்தான் பாரவண்யமுள்ளதாகக் கொள்ளக்கூடுமென்று சொல்வதற்கில்லை. பெரிய வாச்சான் பிள்ளை, பிள்ளை லோகாசார்யர், மணவாள மாமுனிகள் முதலானார் க்ரந்தங்களருளிச் செய்திருக்கும்படியை நோக்கலாம்.

கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் முதலான திவ்ய தேசங்களில் ஆழ்வார்களின் ஆலயங்களைப் பரிஷ்கரிப்பித்ததும் அருளிச் செயல்களின் ப்ரசாரங்களை அபிவிருத்தி செய்வித்ததும் உடையவர் செய்தருளின ஆனந்த தொழில்கள் கோயிலொழுகு முதலான நூற்களில் விசதம் "[illegible] |
[illegible] ||" ஸர்வ தேச தசா காலேஷ்வவ்யாஹத பராக்ரமா ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததா மபிவர்த்ததாம்" என்கிற நெடுநாளைய மங்களா சாஸநம், அதுபற்றியே நிகழ்கின்றது உடையவர்க்கு முற்பட்ட ஆசாரியர்களும் சிஷ்ய வர்க்கங்களும் ஆழ்வாரல்லது வேறு தெய்வமில்லை யென்று உறுதி கொண்டிருக்கின்றமை ஸ்பஷ்டமாக இருக்கும்போது, பராங்குச தாஸரென்றே திருநாமம் பூண்ட பெரிய நம்பிகளைப் பணிந்து உய்ந்தவரான உடையவர் வேறு பட்டிருந்தாரென்று நெஞ்சிலும் நினைக்கக் கூடுமோ? நூற்றந்தாதி தொடங்கும்போதே "பூமன்னுமாது பொருந்திய மார்பன் புகழ் மலிந்த பாமன்னு மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்-இராமாநுசன்" என்றுளது இடையில் "உற்றபெருஞ் செல்வமும் தந்தையுந் தாயும் உயர் குருவும் வெறிதரு பூமகள் நாதனும், மாறன் விளங்கிய சீர் நெறி தருஞ் செந்தமிழாரணமே யென்று இந்நீணிலத்தோரறிதர நின்ற இராமாநுசன்" என்றும் "பண்டரு மாறன் பசுந் தமிழானந்தம் பாய் மதமாய் விண்டிட வெங்கள் இராமாநுச முனிவேழம்" என்றும் "உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தொறும் திருவாய் மொழியின் மணந்தரு மின்னிசை மன்னுமிடந்தொறும் ...புகுந்து நிற்கும் இராமாநுசன்" என்றும் பல பாசுரங்கள் திகழ்கின்றன.

ஆக இவ்வளவும் உடையவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஆழ்வார் விஷயமான துதியில்லை யென்கிற வாதத்தை யிசைந்து சொன்ன ஸமாதானம். இனி இரண்டாவது வகையான ஸமாதானமேதென்னில், ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் தொடக்கத்தில்,

"[illegible]
[illegible] |
[illegible]
[illegible] ||"

என்றுள்ள மங்கள சலோகம ஆழ்வார் விஷயமாகவும் அழகாக அமைக்கப்பட்டுள்ள தென்பதைப பேராசிரியர்கள உபதேச பரம பரையிற கூறி வருவதுண்டு இது ரஹஸ்யமாகப் பேணி அநுஸந்திக்க வேண்டிய ஆதரமாயினும் ஒரு அபிநிவேசத்தினால வெளியிடப பெறுகின்றது

அகில புவநஜ ஙமஸதேம பங்காதி லீலே = ஈவிஒஹூவநாநாం ஜநெஹூஃ ஹஂஹாஜிஃ (வுராவாபஃ) ஸ்ரீஒயவஸு) என்கிற வயுதபத்தியினால இது எமபெருமானுக்கு விசேஷணமாகிறது ஜகத ஸருஷடி ஸமரக்ஷண ஸமஹாராதிகளை அநாயாஸமாக [விளையாட்டாக]வே நடத்துகிறவன எமபெருமான என்றபடி இந்த விசேஷணம ஆழ்வாருக்கும பொருத்தமாக அநவயிக்கின்றது ஈவிஒஂ ஹூவந ஜநெஹூஃ ஹஂஹாஜிஸ்ரீஒஃ யவஸு) என்று, இப்போது வயுதபத்தி கொளக "உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும வெற்றிலையு மெல்லாம கண்ணன்" என்று ஆழ்வார்தாம அருளிச செயதபடியே ஹூவந ஜநெஹூஃ ஹஂஹாஜி ஸ்ரீஒனை எமபெருமானை அகிலமாக [எல்லாமாக] உடையவர் ஆழ்வார் என்றபடி கீதையிலே "வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப" என்று கண்ணபிரான இழவோடே பேசிப போனான அப்படி அவன சொலலி வாயமூடு வதற்குள்ளே ஆழ்வார் திருவவதரித்து (ஃஃ வாஸுதெவ ஸவவஃஃ) எல்லாங கண்ணன என்று பேசியருளினராதலால அநதச சிறப்பை உடையவர் முந்துற வெளியிடுகிறாரெனக ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் உப ஸமஹாரமும வாஸு தெவஸுவஃஃதி ஸ ஃஹாஜா ஸுஜுஒஃஹஃ உதி எனபதே யாதலால அங்கும ஆழ்வாரையே ஒருவர் ஸமரித்துத தலைக்கட்டுகின்றார் போலும

இனி, ஈவிஒஹூவந ஜநெஹூஃ ஹஂஹாநாం யஃ ஞூஜிஃ— [ஃஙிஒகாரண ஹூஙிதொ ஹஹவாநு] தெந ஸஹ ஸ்ரீஒா யவஸு) என்று வயுதபத்தி கொண்டு, எல்லா வுலகங்களையும படைத்து அளித்து அழிப்பவனான எமபெருமானோடே பிராட்டி நிலைமை கொண்டு லீலை புரிகின்றவர் ஆழ்வார் என்றுரைப்பாருமுளர் மின்னிடை மடவார்கள் முதலான திருவாய மொழிகளில எமபெருமானுக்கும ஆழ்வார்க்கும லீலா பரவருத்திகள காணத் தக்கன.

விநத விவித பூதவராத ரக்ஷைகதீக்ஷே = தன்னை வணங்கின பலவகைப்பட்ட ஜந்து ஸமூஹங்களை ரக்ஷிப்பதையே விரதமாகவுடைய

வன் என்று இவ்விசேஷணம் எம்பெருமானுக்கு அந்வயிப்பது போலவே ஆழ்வாருக்கும் பொருத்தமாக அந்வயிக்கும் எங்ஙனே யெனில், ரக்ஷிக்கின்ற அதிகாரம் திருவடிகளுக்கே யாகும் "பிராட்டியுமவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது, திணைகழலாயிருக்கும்" என்கிற முமுக்ஷுப்படி ஸ்ரீ ஸூக்தியும் காண்க. பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில [பரபாவ பத்ததி—42] ஜகதாம் ரக்ஷணே த்ராணா யிகாரம் மணிபாதுகே வஹதோ: | யுவயோ:" ஜகதாம் பிரக்ஷணேத்ராணம் மதிகாரம் மணிபாதுகே வஹதயோ -யுவயோ:- என்ற ஸ்லோகத்தையும் வந்து விஷ்ணு வசாஸஸ்தும் தத்ரஷிம் வாசகாம் வ தாழ் | யயாயடு ஸம்ஜிஜ்ஞா விஜயா தயோ: வந்தே விஷ்ணு பதா ஸகதம் தமருஷிம பாதுகாம் ச தாம யதாரத்த ஸஞ்ஜித ஸமஜ்ஞா மச சித்த விஜயாதயயோ இத்யாதியாக வுள்ள ஸமாக்யாபத்ததி ச்லோகங்களையும் ஊன்றி நோக்குமிடத்து விந்த விவித பூதவராத ரக்ஷக தீக்ஷதவம் ஆழ்வாருக்குப் பொருந்தத தட்டுண்டோ? ஸ்ரீ சடகோபனென்று வழங்குகின்ற திருவடி நிலை ஆழ்வாரில் வேறுபட்ட தன்றே

சுருதி சிரஸி விதீபதே=சுருதிகளின் சிரஸ்ஸாகிய உபநிஷத்துக்களில் எம்பெருமான் விளங்குபவன் இவ்விசேஷணம் ஆழ்வாருக்கும் மிகப் பொருந்தும் சுருதி யென்று செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாகிய திருவாய்மொழியைச் சொல்லிற்று, சிரஸ்ஸென்று ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் முடிவு பாசுரத்தைச் சொல்லிற்று அதிலே நியமேந குருகூர்ச் சடகோபன் என வருதலால் நிகமனப் பாசுரங்களாகிய சுருதி சிரஸ்ஸில் ஆழ்வார் விளங்குபவர் என்றபடி. அன்றியே, திருவாய்மொழியின் தலையான ஸ்தானத்திலே கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பெனும் திவ்ய ப்ரபந்தம் ஸம்பரதாய ப்ராப்தமாதலால் சுருதி சிரஸ்ஸென்று அதைச் சொன்னபடியாய் அதிலே தேவு மற்றறியேன் என்னும்படி விசேஷேண தீபதா ஆழ்வார் என்றலும் மிகப் பொருந்தும்

ப்ரஹ்மணி=ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் மிகப் பெரியன் எம்பெருமான் இப்பெருமை ஆழ்வார்க்கு அற்புதமாக அமையும். எங்ஙனே யெனில், ஆழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் எம்பெருமானை நோக்கி ஒரு பாசுரமருளிச் செய்கிறார், (அதாவது) "புவியுமிரு விசும்பும் நின்னகத்த, நீ யென் செவியின் வழிபுகுந்தென்னுள்

ளாய-அவிவின்றி, யான பெரியன நீ பெரியை யென்பதனை யாரறி வார், ஊனபருகு நேமியாயுளரு" இதன் பொருள்,—எம்பெரு மானே! கீழுலகங்களும் மேலுலகங்களுமாகிய வெல்லாம் உன் னிடத்தேயுள்ளன, அப்படி யெல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொண் டிரா நின்ற நீ என்காதுவழியாக என்னுள்ளே புகுந்து பேராமலிருக் கின்றாய், ஆனாலும் 'பரஹ்மம்' என்று உனக்குப் பேராயிருக்கிறது. எது எல்லா வற்றிற்காட்டிலும் பெரிதான வஸ்துவோ அது பரஹ்ம மென்னத்தகும், விபூதிகளைமாத்திரம் வஹித்துக் கொண்டிருக்கின்ற நீ பெரியவனோ? அல்லது விபூதிகளை வஹிக்கிற வுன்னையுங் கூடச் சேர்த்து வஹிக்கிற நான் பெரியவனோ என்று ஆராயவேண்டாவோ? இதனை நன்கு ஆராய்ந்தால் நானே மிகப் பெரியவனேன், பரஹ்ம மென்னும் பெயர் பெறுதற்கு நானே தகுதியுடையேனேன், என்னுள்ளே ஒரு மூலையில் அடங்கிக்கிடக்கவல்ல உன்னை பரஹ்ம மென்று சொல்ல வொண்ணுமோ? இதனை நீயே ஆராய்ந்துபார் என்பதாம் இதன்படி ஆழ்வார்க்கு பரஹ்மத்வம் சாலப் பொருந் தியதே, அன்றிக்கே, ஜந்மாத்யஸ்ய யத என் கிற பரஹ்மஸூத்ரத்தின்படி ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹார காரண த்வமே பரஹ்ம லக்ஷணமாகத் தேறுதலால், ஆழ்வார் தம்மை எம் பெருமானாக அநுகரித்துப் பேசியருளும் ஒரு பதிகத்தில் "கடல் ஞாலஞ் செய்தேனுமியானே யென்னும்' என்று தொடக்கத்திலேயே அந்த பரஹ்ம லக்ஷணம் தம்மிடத்துள்ளதாகக் கூறுகின்றமை கொண்டும் இதனை நிரவஹிப்பாருளர் மூந்தின நிர்வாஹமே ரஸ வத்தரம்

ஸ்ரீநிவாஸே = அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கை யுறைமார்பனுகையாலே எம்பெருமான் ஸ்ரீநிவாஸனுயினன் ஆழ் வார் ஸ்ரீநிவாஸரானபடி யெங்ஙனே யென்னில், கேண்மின் இலங்கைச் செல்வமனைத்தையும் விட்டிட்டுப் புகலற்று வானத்திலே வந்து நின்ற விபீஷ ணுழ்வானை "அந்தரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாந்—அந்த ரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாந்" என்றார் வால்மீகிமுனிவர். அப்போது அவ் விபீஷணரிடத்து இருந்த ஸ்ரீயாவது பகவத் பாகவத கோஷ்டியில் அநுபவிக்கப் பெறவேணுமென்றிருந்த விருப்பமே யன்றோ. அன்றி யும் குவலயத்துங்கக்கரியும் பரியுமிராசசியமும் எங்கும் பரந்தருளி ன்ன் கன்னடையப் புறப்பட்ட இராமபிரான்பின்னே மண்வெட்டியும் கூடையுமாயப் புறப்பட்ட இளையபெருமாள் லக்ஷ்மணுே லக்ஷ்மி

ஸம்பந்ந: என்னப்பட்டார். அப்போது அவர்க்கிருந்த லக்ஷ்மியாவது ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டு மென்று கொண்ட கைங்கர்யப் பாரிப்பே யன்றோ அன்றியும் முதலியின் வாயிலே யகப்பட்டுத் துடியாநின்ற கஜேந்த்ராழ்வான ஸது நாகவர: ஸ்ரீமாந் என்னப்பட்டான் அப்போது அவனுக்கிருந்த ஸ்ரீயாவது எம்பெருமானை நேரில் கண்டு அவனது திருவடிகளிலே செவ்விப்பூவைப் பணிமாறவேணு மென்று கொண்டிருந்த குதூகலமேயன்றோ இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீயானது ஆழ்வாரையே பிறப்பிடமாகக் கொண்டதென்னுமிடம் விவரணஸாபேக்ஷமன்றே

பவது மம பரஸ்மிந் சேமுஷீ பக்திரூபா = அந்த ஆழ்வார் திருவாய்மொழி முதற்பாசுரத்தில் அயர்வறும் மரர்கள் திபதி மதிநல மருளினன், என்று தமக்குப் பரமபுருஷன் பக்திரூபமான சேமுஷியை(ஜ்ஞாநத்தை)த் தந்ததாகக் கூறினார், தேவுமற்றறியாத நான் அவ்வாழ்வாரையே பரமபுருஷனுக்கக் கொண்டுள்ளதால் இவர் திறத்திலே எனக்கு மதிநலம் விளையக்கடவது—என்றருளியிற்று.

இங்ஙனே நம் ஆசார்யர்கள் பேசும்படியான பலவகைப்பட்ட பெருமை வாய்ந்த ஆழ்வார் அவதரித்த வைகாசி விசாகத்திற்கு ஒப்பொருநாள் உண்டோ ?

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்

[பத்ராதிபர்]

மேற்குறித்த மகுடத்தின் கீழ் இவ்வளவாக யதாக்ரமம் ஸ்வஸ்வரூபம் விவரிக்கப்பட்டது. இனி பரஸ்வரூபத்தைப்பற்றி யதாமதி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன் அறிவொன்று மில்லாத வடியேனால் எழுதப்படு மவைகளிலுள்ள தவறுகளை அறிவாளுயர்ந்த ஆரியர்கள் அறிவிப்பரேல் அவர் திறத்துத் தலையல்லால் கைம்மாறிலாதவனுவேன்

பரஸ்வரூபம் என்பது ஈச்வர ஸ்வரூபம் என்னப்படும் ஈச்வரனுக்கு ஸ்வரூபங்களாவன ஸர்வ ஜகத் காரணத்வம் ஸர்வ ரக்ஷகத்வம் ஸ்ரீய பதித்வம் ஸர்வசேஷித்வம் முதலானவைகள். ஸர்வஜகத் காரணத்வமாவது காணப்பட்டா நின்ற ஸமஸ்தமான உலகுக்கும்தான காரணமாயிருத்தல், காரணமாவது உபாதாந காரணம்,

நிமித்த காரணம், ஸஹகாரி காரணம் என மூன்று வகைப்படும் உபாதாந காரணமாவது காரியமாகப் பரிணமிக்கைக்கு யோக்யமா யிருக்குமது. ம்ருத் (மண்) காரணம், கடம் (குடம்) காரியம்.

கடமாகிற காரியத்திற்கு ம்ருத் உபாதாந காரணமாகும். உபாதாந காரணமான ம்ருத்தைக் காரியமாகிற கடமாகப் பண்ணுபவன் நிமித்த காரணம் ஆவன். அதாவது ம்ருத்தைக் கடமாகப் பண்ணும் குலாலன் (குயவன்) நிமித்த காரணமாவன்.

ஸஹ காரிகாரணமாவது ம்ருத்தைக் குடமாகப் பண்ணுகைக்கு ஸாதகமாயிருக்கும் தண்ட சக்ராதிகள். இவ்விதமான மூன்று காரணங்களும்—காணப்படா நின்ற இவ்வுலகத்திற்கு ஸர்வேச்வரனே ஆவன். ஸூக்ஷ்ம சித்சித் விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மமே ஸ்தூல சித் சித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமாக வாகின்றமையால் ஸ்தூல சித் சித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமாகிற காரியத்திற்கு ஸூக்ஷ்ம சித்சித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மம் உபாதாந காரணமாக வாகும்.

ஸூக்ஷ்ம சித் சித்துக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று "பஹுஸ்யாம்" என்று ஸங்கல்பித்து, சித்சித் விசிஷ்டப்ரஹ்மமான தான் ஸ்தூல சித்சித் விசிஷ்டப்ரஹ்மமாக ஆகின்றமையால் பஹுஸ்யாம் என்கிற ஸங்கல்ப விசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரனே நிமித்த காரணமாகிறான்.

"பஹுஸ்யாம்" என்னும் ஸங்கல்பம் ஸர்வேச்வரனுக்கு எப்போதும் உண்டாவதன்றே? ஏதோ ஒருகால விசேஷத்திலுண்டா வதால் அந்த ஸங்கல்பத்தை உண்டு பண்ணும்படியான அக்காலம் ஸஹகாரி காரணமாக ஆகும். அக்காலமும் அசேதனமாகையால் அக்காலம் அந்த ஸங்கல்பத்தை யுண்டுபண்ண அசக்தமாதலின் அக்காலத்திற்கு அந்தர்யாமியாயிருக்குமவனே ஸஹகாரி காரணமாகவும் ஆகிறான்.

இவ்வளவாக இம்மூன்றுவிதமான காரணங்களையும் ஸ்வரூப மாகவுடையவன் ஸர்வஸமாதபரன் (எல்லோரிலும் உயர்ந்தவன்) என்பதை, ச்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்கள் அறுதியிடா நிற்கும்—ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத் திவ்யோதேவ ஏகோ நாராயண: நாராயணே ஜகந்மூர்த்தி விஷ்ணோஸ்ஸகாசாதுத்பூதம் இத்யாதி வாக்கியங்கள் அஸாதாரணமான நாராயண சப்தத் தாலே உத்கோஷியா நிற்கும்.

மற்றும் சில உபநிஷத்துக்கள் ஸத் ப்ரஹ்ம இத்யாதி பத தங்களால் சிலவற்றைக் காரணமாகச் சொன்னாலும் ஸாமாந்ய பத தம் விசேஷ பர்யவஸாயியா யிருக்குமாகையால் ஸதாதி பதங் களும் ஸ்ரீமந் நாராயணனையே ப்ரதிபாதியா நிற்கும்.

ஹிரண்ய கர்ப்ப ஸமவர்த்த தாக்ரே பூதஸ்ய ஜாத: பதிரேகஆஸீத், ப்ரஜாபதி ப்ரஜா அஸ்ருஜத இது முதலான ச்ருதி வாக்யங்களால் ஹிரண்யகர்ப்ப பதவாச்யனான ப்ரஹ்மாவுக்கு ஜகத்காரணத்வம் சொல்லப்படுகிறதே!' என்று சங்கிக்கக் கூடும்.

யோப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் நாராயணாத் ப்ரஹ்மாஜாயதே யந்நாபிபத்மாத்பவந் மஹாத்மா ப்ரஜாபதி விச்வஸ்ருக் விச்வரூப: ஹிரண்ய கர்ப்பம் பச்யதி ஜாயமாநம் இத்யாதிகளால் ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவனென்றும், "யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமா ராத்ய பத்மபூ: புநஸ்த்ரைலோக்ய தாத்ருத்வம் ப்ராப்தவா நிதி சுச்ரும" என்கிறபடி அநேகமாயிரம் வருஷங்கள் விஷ்ணுவை ஆராதித்துத் தன் பதம் பெற்றானென்றும் தனக்குத் தனமான வேதங்களை யசுரர்கள் கையில் பறிகொடுத்துக் கண்ணிழந்தேன் தன மிழந்தேன் என்று வருந்துமவனாகையாலும், தன்னால் படைக்கப் பட்ட ருத்ரனாலே பரிபவிக்கப்பட்டவனாகையாலும் இவன் ஜகத்துக் குக் காரணமாக வாக மாட்டான். பின்னை இவ்வாக்யத்திற்கு வாச் யன் யார் என்னில்?

நான் என்ற சொல் ப்ரத்யக்ஷமான சரீரத்தைச் சொல்லாமல் சரீரத்தையுடைய ஆத்மாவிற்கு வாசகமாமாப்போலே இச்சரீரத்தை யும், ஆத்மாவையும் சரீரமாகவுடைய ஸர்வேச்வரனையே சொல்லுகையால் ஹிரண்ய கர்ப்பாதி பதங்கள் ஹிரண்ய கர்ப்பாதி களுக்கு, அந்தர்யாமியாயிருக்கும் ஸர்வேச்வரனையே சொல்லா நிற்குமாதலின் ஸமஸ்தமான சேதநாசேதனங்களுக்கு அந்தர்யாமியா யிருக்கு மகார வாச்யனான ஸர்வேச்வரனே அவ்வாக்யத்திற்கு வாச்யனாகக் கடவன்.

இதே ரீதியாகவே ஈசாநஸ்ஸர்வஸ்ய சிவஏவ கேவல என்று ருத் ரனைக் காரணமாகச் சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்களுக்கும் அர்த்தம் செய்ய ப்ராப்தம். அவ்வாறு செய்யாவிட்டால் ஸ்ருஜ்யத்வ ஸம்ஹார்ய த்வ கர்ம வச்யத்வங்களையும், அந்த பதங்களாலேயே சொல்லு கையால் ஜகத் காரணத்வம் சொல்லல் இயலாது. ஆதலால் ஹிரண்ய

காபபாதி ஶபதஙகள போலே ஶிவ, ஶமபு இததியாதி ஶபதங களும நாராயண பரஙகளாக ஆகக கடவன

அனறியும, சிவ எனறால சுததியையுடையவன எனபது பொருள, சமபு எனறால மஙகள முடையவன எனபது பொருள இவவகையாலே அசசபதஙகள அககுணஙகளையுடைய வஸதுகக ளெலலாவறறையும, சொலலா நிறகும நாராயண ஶபதமோ அவ வாறனறி ஸாவ ஜகதகாரண பூதனான ஸாவேஶவர னொருவனுககே வாசகமாயிருககும ஆகையால ஸமஸத கலயாண குணாதமகனாய பரகருதி புருஷாகளைக காடடிலும வேறுபடடவனாய அவைகளோடு கூடிககொணடிருககு மவனாயிருககும நாராயணனே ஜகத காரண பூதனாகக கடவன

இபபடி ஜகத காரண பூதனான சாவேஶவரனுககு ஸவரூப நிரூபக தாமஙகள ஸதயதவ அநநததவ அமலதவாதிகள நிரூபித ஸவரூப தாமஙகள வாதஸலயாதி குணஙகள

இவவாறு சித சிசசரீகனான ஸாவேஶவரன, எவவாறு இள மை முதுமை முதலான தனமைகள ஶரீரததைப பறறினவைகளாய சரீரியான ஆதமாவை அடையாதோ அவவாறே தனககு சரீரங களான சித சிததுககளை யடையா நினற தோஷஙகள தனபககலில ஏறப பெறாதவனாய விபுவாயிருபபன

விபுதவமாவது வயாபகதவம (எலலா வறறையும வயாபிதகி ருததல) அநத வயாபகதவம ஸவரூபததாலும தாமபூத ஜஞாநத தாலும, விகரஹததாலுமாக மூனறு வகைபபடடிருககும ஏவம பூதனான ஸாவேஶவரன அநநதன எனறு சொலலபபடுகிறான அநநததவமாவது தரிவித பரிசசேத ரஹிததவம (மூவகையாலும அளவிட வரியனாயிருததல) அதாவது தேசததாலும காலததாலும வஸதுவாலும, அளவிட வரியனாயிருததல

இவவாறு ஜகத காரண பூதனான ஸாவேஶவரனே ஸாவ ரக்ஷ கனாகிறான

ரக்ஷகதவமாவது சேதனனுககு வேணடாதன ஒழிததலும வேணடுவன அளிததலுமாம. இவவாறு ஸாவேஶவரன ரக்ஷக னாமிடததில " லக்ஷ்மயா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஶ: தேவயா காருணய ரூபயா — ரக்ஷகஸ ஸாவ ஸிததாநதே வேதாநதே ஷு ச கீயதே " எனகிறபடி பிராடடியோடு கூடியே ரக்ஷகனா கிறான. " திருவிலலாத தேவரைத தேறேல மினதேவு "

என்ற திருமழிசைபபிரான பாசுரமும இககருததுக கொண டதே

லக்ஷ்மீபதியான ஸாவேஶவரனுககு நிருபித ஸவரூப தாமங களை வாதஸல்ய ஸவாமிதவ ஸௌஶீலய ஸௌலபயஜ்ஞாநஶகத யாதி குணஙகள இவைகளில வாதஸயமாவது தோஷ போகயதவம

கனறின கண பசுவிறகுள்ள ப்ரேமை அதாவது அபபோ தீனற கனறினிடததிலுள்ள வழுககளை போகயமாகக கொணடு அககனறிறகு அமருதததை அளிதது வளாககையும, அதறகுத தடை செயயுமவாகளை கொமபாலும குளமபாலும இடிதது எறி கையும

தோஷாதாசிதவம வதாஸலயமெனறு அபுகத ரருளிச செய வா அதாவது ஆஶரிதனுடைய அபராததததைப பாராதே அஙகீ கரிககைக கீடான இரககம, இககுணம சேதனன தான செயத அபராதததைப பாராததகலாமைக குறிபபு—

ஸவாமிதவம இசசேதனன விமுகனன தசையிலும விடாதே தனபேறாக ரக்ஷிககைக குறிபபான ஸமபநத விசேஷம இககுணம நாம அவனுடைய சொததாகையால நமது காாயததை அவனுடைய காாயமாகச செயவன எனறு நமபுவதற குறிபபு

ஸௌஶீலயமாவது பெரியவன சிறியவரோடு புரையறக கலககை ஸாவஸமாதபரனன தன பெருமையைப பாராதே மிகவும தணணிய குஹவாநா ஶபாயாதிகளோடு புரையறக கலககை யும அவவாறு கலககையைத தன பேறாக நினைககையும இவன பேக்ஷயனறிககே யிருககக கலககையும—

ஸௌலபயமாவது எவவளவேனுமதிஶயமுடையாககு மறிய வரிதா யிருககுமவன இடககை வலககை யறியாத இடைசசிகள கட டவு மடிககவுமாமபடி தனனை ஸகல மனுஜ நயநவிஷயமாககிக கொளளுதல

இது கிட்டவரியன எனறிழுககாமைக குறிபபு ஆக இநநானகு குணஙகளும ஆஶரயண ஸௌகாயா பாதஙகள

ஆஶரித காாயா பாதஙகள, ஜ்ஞாந ஶகதியாதிகள.

ஜ்ஞாநமாவது, யோவேததி யுகபத ஸாவம பரதய க்ஷேண ஸதா ஸ்வத: எனகிறபடி எலலாவறறையும எபபோதும ஸாக்ஷாத கரிககை இது ஆஶரிதாககுச செயயவேணடிய இஷ்டஙகளையும தவிாககவேணடிய அநிஷ்டஙகளையும அறிகைக குறிபபு.

ஶக்தியாவது அகடித கடநா ஸாமாத்யம அதாவது கரியைப போன ஞககு மாபபோலே மிகவும ஹேயரான நிதய ஸமஸாரிகளை விண ணுடடவா மூதுவா எனகிற நிதயஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாக ஆககவலல வலலமை

ஜஞாந ஶக்திகள, பராபதி பூாததி ஸதயஸஙகலபதவாதி குணஙகளுககும பலக்ஷணம

அதயமே ஶலோகாாதத விசார ঃ

[பததிராதிபா]

இநத அதயமே ஶலோகததை ஈடடில யாரெனுடைடி யெனனுள எனகிற பாசுர வயாகயாநததில எடுதது உதாஹரிதது அதறகு அாத தம இததை முடிததல கடததல எனறு எழுதபபடடிருககிறது இவ வாததம பெருமாள கடலரசனைச சரணமபுகக விடடது இததை முடிபபேன அலலது கடபபேன எனறு சரணுகதி பணணும போதே நினைபபது பொருநதாதெனபதோடு பெருமாள ஸவபாவத திறகும பொருநதாது உதாஹரிதத விடததிறகும பொருநத விலலையே யெனற விசாரம உணடாயிருநதாலும இததை முடிததல கடததல எனபதை இறறை முடிதல கடததல எனறிருநதிருகக வேணடுமெனறு தோனறவிலலை இது விஷயமாக அநேகம பெரி யோாகள ஸனனிதியில பரஸதாபிததாலும அவாகளும பஙகதியி லுளளபடியே நிரவஹிததுப போநதாாகள இந நிலைமையில. தறகாலம உடையவா உதஸவததில அநேக பணடிதாகளின முனனிலையில ஸ்ரீ உ வெ அணணஙகராசாாய ஸவாமியினுல அநுகரஹிககபபடட " அதயமே ஶலோகாாதத ததவ ரபதிஷடா', எனகிற கிரநததததை பாாககும பாகயம பெறற சிலமிலலாச சிறிய ஞென அடியேனும அளவிலா வாநநதமடைநதேன அது விஷய மாய ஸ்ரீ பெரும பூதூரில அநேகம விதவானகள முனனிலையில ஆஙகாஙகு அநேக விதமான சாசசைகள ஏறபட, அபபோதே அநேக ரஸிகாகளின திருவுளள முகககுமாறே அநேக ஸமா தானஙகளும தெரிவிததுக கொளளபபடடன சில மஹாநுபாவா கள ஸாவஜஞாகளான நமது பூாவாசாரியாகள அளிச செயத அமுத மொழிகளில குறைகூறுவது நமககுப பணியனறு, அதைப பொருநத விடுவதே நமககுப பணி, எனறு தஙகள பாணடிதயததின

பெருமையைக கொணடு எதையும பொருநத விடுகிறாகள இது மிகவும அழகியதே யாயினும ஸாவஜஞாகளான நமது பூாவாசாாயா கள இவவாறு நாம கஷடபபடடு அாததம செயயுமபடி அருளிச செயதிருகக மாடடாாகள ஆனால இது எழுதியுளளவாகள பிழை யோ? அலலது பரூப பாாததவாகள பிழையோ எனறு கருதி, அதை அனேக காரணஙகளைக கொணடும, தனனுடைய நடுநிலை மையுளள புததியினாலும திருததிககொளவதும உசிதமாகும அவ வாறு திருததி அது அழகான அாததமாய அமைநதுவிடடால அதை இசைவதே இனிமையாகும அதறகு அடியேன இரணடு உதாஹரணஙகள காடடி இவவிடததிலும அவவாறே வநததாகக கொளள வேணடும எனறு நிரூபிதது அடியேனுடைய அபிபரா யததை வெளியிடடு விரமிககினறேன இவவிஷயததில அடியே னுககுத தோனறியதையும பெரியோாகளின முனனிலையில தெரி விததுககொளள வேணடுமெனகிற அவாவினால எழுதுகிறேனேயல லாமல ஒருவாிடமுளள பக்ஷபாததாலலல வெனபதை ஸபத பூா வகம ஸவிநயம விணணபபிததுக கொளகிறேன

(1) "அதயமே மரணம வாத தரணம ஸாகரஸயவா" எனகிற திறகு நான முடிவேன அலலது கடலைத தாணடுவேன எனபது பொருநதாது திரோதாததனை பெருமாள தன வாயாலே நான முடிவேன எனறு சொலவது யுகதமாகாததலின இநத கடலரசனை முடிபபேன எனறு சொலவதே பெருமாள ஸவபாவததிறகுப பொருநதும

(2) இது பரதிஞகைதியே யனறு அதறகு வேணடிய வாசகங களும கிடையாது பெருமாளும அதற கதிகாாியனறு

(3) விபீஷணுழவான சொனனதறகாகச சரணம புககானே யலலாமல தனககது நினைவனறு அவன தாக்ஷணயததிறகு அதைச செயது அபபால தனனிஷடமான அவனைக கொனறு தாணடுவேன எனற தன நினைவையும ஸஙகலபிததான

(4) இததை முடிததல கடததல எனறு நம பிளளை யீடடில இநத ஸலோகததை எடுதது அாததம செயதிருபபதாலும அத யமே மரணம எனறு சொலவது ஒரு வகையாலும பொருததமுடைய தனறு.

(1) "அஙகுள யகரேண தாநஹநயாமிசசந" எனறு சொனன தால எதிரிகளை முடிபபேன எனபது, எபபொழுதோ ஒரு சமயம

இச்சித்தால் அல்லாத காலத்து மனத்தாலும் அதை நினையேன் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

"அபராத்யேதோமே வைதேஹீம ஜீவிதம நாபிரோசதே—பரமேயம யதிதாம காநதாம ததஸவஸதிபவேநமம தயாவிஹீந: கருபண கதம லக்ஷ்மணதாரயே நஹயஹம ஜீவிதுமபரகத தாமருதே ஜநகாதமஜாம, க்ஷணம ஸௌமய நஜீவேயம விநாதாமஸிதே க்ஷணம், அவகாஹயாணவம ஸவபஸயே ஸௌமிதரேபவதாவிநா" என்று அடிக்கடி பிராட்டியைப் பெற்றால் தரிப்பேன் இல்லாவிடில் முடிவேன் என்பதே பெருமாளுக்கு வாசகம் ஆதலின் பிராட்டியைப் பெறுவிடில் முடிவேன் என்று சொல்வதே யுக்தமாகும்

ராவணனைக் கூடக் கொல்ல நினையாமல் "யதிவா ராவண ஸவயம்" என்றும், கச்சாநுஜாநாமி "என்றும் யாவச் சகயம் பார்த்தும் அவனிசையாமலிருக்க, பரமோதாரனுன ஒருவன ஊராருண்பதற்கு ஒருருணி வெட்டியிருந்தால் அதில் நீரருந்தி ஜீவியாதே அதிலே தலைகீழா விழுந்து மடிவாரைப்போலே தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடத்தில் ராவணாதிகள் தாங்களாவே தலைகீழாக விழுந்து மாண்டார்களே யல்லாமல் பெருமாளுக்குக் கொல்ல வேண்டுமென்கிற இச்சையே கிடையாதென்பதே நமது பூர்வாசார்யர் திருவுள்ள மாதலால் கடலரசனை முடிப்பேன் என்று முதலிலேயே சங்கல்பித்தானென்பது பெருமாள் ஸவபாவத்திற்கு ஒரு வழியாலும் பொருந்தாது

(2) ஸ்ரீ வசந பூஷணத்தில் ப்ரபத்திக்கு தேசகால அதிகாரி நியமம் கிடையாதென்று உபக்ரமித்து அதிகாரி நியமமல்லாமைக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக தாமபுத்ராதிகள் துடங்கி பெருமாளீருக்கச் சரணம் புகுருகையாலே அதிகாரி நியமில்லை என்று சொல்லி பெருமாளுக்குப பலம ஸமுத்ர தரணம் என்று சொல்லியிருப்பதாலும் அதி ஸ்ரீஸயே விதிவத பரயதோ நியதோமுநி ஸாலதராங்களிற் சொல்லப்பட்ட நியமத்துடன் ஸயநித்துக் கொண்டான் என்று சொல்லியிருப்பதாலும் ஸரணாகதி பண்ணினுன் என்பதில் விவாதம் கிடையாது அவ்வாறு ஸரணாகதி பண்ணுமிடத்துக் கொல்வேன் என்று மனத்தால் நினைப்பதும் பொருந்துமோ ?

(3) தம்முடைய திருவுள்ளத்திற்கு பாங்கா விபீஷணுழ் வான சொன்னமையால் அதைத்தான அநுஷ்டித்தாரேயல்லாமல் விருத்தமாகச் சொன்னால் அதை அங்கீகரிக்கவே மாட்டார் இவ

விஷயம ஸ்ரீ விபீஷணுழவானச சோககக கூடாதெனறு மஹாராஜா முதலான முதலிகள தடுததாலும தனனிஷடபபடி விபீஷணுழ வானை அஙகீகரிதத விஷயததையும "ஸமாரயே" எனறு பிராட்டி சொனன போதிலும. "அபயஹமஜீவிதம ஜஹயாம" எனறு பா ராணன முதலானவறறை விடடாலும என பாதிஜஞையை விடே னெனறதையும கவனிததால அநுகூலமானவாகள தனக கபிமத மில்லாத விஷயததைச சொனனாலும அதையும மறுதது தனக கிஷடமான வறறையே செயவான எனபதும நனகு விளஙகும

(4) "அதயமே மரணம வாத தாணம ஸாகரஸய" எனற சலோகததிறகு அாததமாக ஏடடுபபஙகதி யிருககவேணடுமானல இறறை முடிதல கடததலெனறுதானிருகக வேணடும இததை முடிததல கடததல எனற ஏடடுப பஙகதிககுச சரியாக சலோகததை அநவயிககும்போது ஸாகஸய மரணம வாதரணமவா எனறு விபரி தாஙயமும மதகாதருக ஸாகரகாமக மரணம என று ஸாபத போதங கள சொலலியும அதறகு அனேக சமாதாநஙகளும சொலலவேணடி யிருபபதாலும சாணுகதிககுக கொலவேன எனறு நினைபபது பொருநதாதாகையாலும அவவாறு நமபிளளை சாதிததிருகக மாட டாா. அது அசசுபபிழை யெனறு துணிவதே அழகாகும

அவவாறு அசசுபபிழைகள விழுநதிருபபதறகு இரண டொரு உதாஹாணஙகள காடடு கிறகிறேன தனி ஸலோக வயாகயான காநதமொனறு, பணடிதாகளால பராமாசிககப பெறறு, ஸ்ரீ வைஷணவ காநதமுதராபக சபையாரால தெலுஙகுலிபியில அச சிடடபபடடுளது அதில "நிவேதயத மாமக்ஷிபரம" எனகிற ஸலோ காாததததில 189ஆம பககததில 4வது அாததமாக எழுதியுளள பஙகதிகள வருமாறு [க்ஷிபரம] 'க்ஷிபரம ராமாய ஸமஸதவம ஸீதாம ஹாதி ராவண ' எனறு பிராடடி சொனனபோதே தேவதை களறியாமையாலே கணடாகளோ ரஜநீசரன வஸததிலே யகபபட டாள அபபடியே நானும மனோரஜநீசரன வஸததிலகபபடுவதறகு முனனே யறிவியுஙகோள" எனறு இதில தேவதைகள அறியாமை யாலே எனபது சரியானபடி அாததமாகாமல விபரீதாாததததையே காடடுகிறது அபபஙகதி, தேவதைகள அறிவியாமையாலே எனறு திருததிப படிக்ககபபடடால எவவளவு அழகாக அநவயிககினற தெனபதை அறிஞாகள அறியாமற போகாாகள இது நிறக மேற படிச சபையாரால தெலுஙகுலிபியில அசசிடடபபடட திருபபாவை

ஆருயிரபபடி வயாகயானததில 'மாரிமலை முழஞசில' எனகிற பாசு ரததை வயாகயாநிசகுமிடததில 226வது பககததில "ஸுகஸுபதி பணணு நிறகச செயதே எதிரிகள தபிககுமபடி கிடககையாலே உணாததிக கொளளுமகாயததிலும உறககமே நனறுயிருகக என றிய உணாததியேனும எனனுமபடி கொடுததா துடிககுமபடியிறே இவனுடைய உறககமிருபபது" எனறு ஒரு பஙகதி உளளது இது ஸாவஜஞரான அழகிய மணவாளப பெருமாள நயினாரருளிச செய தது இதில, கொடுததா துடிககுமபடியிறே எனற விடதது யாதொரு அாததமும தோனறுமல இரணடு மூனறு நாள திகைததது, 'துடை கொடுததா துடிககுமபடி' எனறு திருததினேனுலும மனதிறகுக கொஞசம சநதேகமாகவே யிருநதது அபபால ஒரு சமயம தமிழ லிபியில ஆருயிரபபடி வயாகயாநததில "மடி கொடுத தா துடிககுமபடி" எனறு இருநததைப பாாததது பரமானநத மடைநதேன இது அழகிய மணவாளப பெருமாள நயினா சாதிததது? அலலது அசசிடும காலததில ஏறபடட தவறு? எனறு ஆலோசிததால அசசிடும காலததில ஏறபடட தவறெனறே கொளள வேணடும அவவாறே இஙகும "இறறை முடிதல கடததல" எனறு திருததி அனுகாஹிதத அணணஙகராசாாய ஸவாமியின அபிபராயமே அழகியதாக அடியேனுடைய சிறறறிவிறகுப புலனா-கினறது. இதறகுமேல பெரியோாகள திருவுளளம

பகவந நாமோசசாரண பரபாவம்

(திருமழிசை கோயில கநதாடை அபபனயயன
ராமானுஜாசாா ஸ்வாமி)

ஸ்ரீய பதியான ஸாவேஶவரனுடைய ஜாயமாந கால கடாக்ஷ விசேஷததாலே, தேஹததைக காடடிலும விலக்ஷமான ஜீவாதமாவின ஸவரூப ஸவபாவஙகளையும, அநத ஜீவாதமாவைக காடடிலும விலக்ஷணமான பரமாதமாவின ஸவரூப ஸபாவஙகளையும உளளபடி யறிநதவனை ஒரு சேதனன, காம கரோத லோப மோஹ மத மாதஸாயஙகளாகிற பரிகரஙகளுடன உலகததைத தன வசமாக கிககொணடு திரிகினற கலியினுடைய கெளாயததினுலுணடாகும-பயநதீாநது, பரமாதமாவை யடைவதறகு எளிதான உபாயம பகவந, நாமோசசாரணமே யாகும. காம ஜஞான பகதிகள, 'வசேஹி

யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா,' என்றிருப்பதனால், இந்திரியங்களை நிக்ரஹித்தாலொழிய நிஷ்பந்நமாகாமையாலும், பர பக்தியோ, "ஆஸ்திகனாய இவ்வாத்மத்தில் ருசி விச்வாஸங்களை யுடையனாய உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய நசித்தல் ஒழிய நடுவில் நிலை யில்லை" என்று பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தியின் படி, உபாயாந்தரங்களை விட்டு எம்பெருமானைப் பற்றுகை யாகை யாலே, இவ்வாத்மத்தில் மஹா விச்வாஸமின்றிக் காரிய கரமல்லா மையாலும், இவைகள் அருமைபட்டிருக்கும் ஆனால், பகவந் நாமோச்சாரண மாத்திரத்தில் அந்தக்கலியின் கொடுமையாலேற் படும் பயம் நீங்கி எம்பெருமானை யடையலாம் இதற்கு ப்ரமா ணம் யாதெனில், (ச்ருதி—கலி ஸந்தரணோபநிஷத்) "த்வா பராந்தே நாரதோ ப்ரஹ்மாணம் ஜகாம, பகவந் காம் பர்யடந் கலிம் ஸந்தரேயமிதி,' ஸஹோவாச ப்ரஹ்மா, 'ஸாது ப்ருஷ் டோஸ்மி, ஸர்வச்ருதிரஹஸ்யம், கோப்யம் | தச்ச்ருணு | யேந கலி ஸம்ஸாரம் தரிஷ்யஸி | பகவத ஆதி புருஷஸ்ய நாராயணஸ்ய நாமோச்சாரண மாத்ரேண நிர்தூதகலிர் பவிஷ்யதி |' நாரத புந: பப்ரச்ச தம் 'நாம கிமிதி ?' ஸஹோவாச ஹிரண்ய கர்ப || 'ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே | ஹரே க்ருஷ்ண ஹரே க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஹரே ஹரே || இதி ஷோடசகம் நாம் னாம் கலிகல்மஷ நாசநம் | நாத: பரதரோ பாய: ஸர்வ வேதேஷு த்ருச்யதே |' இதி" இதற்கு அர்த்தம் நாரதர், த்வா பரயுகத் தின் முடிவில், சதுர்முகனை யடைந்து, 'பகவந், பூமியில் ஸஞ்சரிப்ப வன் எவ்வாறு கலியின் கொடுமையை தாண்டக் கடவன்', என்று கேட்க, ப்ரஹ்மா சொல்லுகிறார் ஸர்வ ச்ருதிகளுடைய ரஹஸ் யார்த்தமாய், கலிதோஷத்தைப் போக்குவதாய், கோப்யமான விஷ யத்தை நீ கேட்டது மிகவும் நன்று கலியினால் ஏற்படும் படியான ஸம்ஸார துக்கத்தை எதனால் தாண்டுவையோ அதைச் சொல்லு கிறேன், கேள். ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனாய ஆதி புருஷனான நாரா யணனுடைய நாமோச்சாரண மாத்திரத்தினால், கலியின் கொடுமை தூரத்தில் தள்ளப்படும்' என்ன நாரதர் இதைக் கேட்டு மீண்டும் ப்ரஹ்மாவை நோக்கி, அத்திருநாமம் யாதென்று ப்ரச்நம்பண்ண, ஹிரண்ய கர்ப்பன், 'ஹரே, ராம என்று தொடங்கி எட்டு திருநாமங் களும், ஹரே, க்ருஷ்ண என்று தொடங்கி எட்டுத் திருநாமங்களும் ஆகப் பதினாறு திருநாமங்கள் கலிதோஷத்தை நாசப்படுத்த வல்

லன. இதற்கு மேற்பட்ட கலிதோஷத்தைப் போக்க வல்லதான உபாயம் ஸர்வ வேதங்களிலும் காணப்படவில்லை' என்றுரைத்தார்

(புராணம்—ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம்) சில மஹர்ஷிகள் தாம் ஸம்ஶயத்தை நீக்கிக் கொள்வதற்காக வ்யாஸ பகவானிடம் செல்ல, அவர் அப்பொழுது கங்கையில் நீராடிக்கொண்டிருக்க, ரிஷிகள் கரைமேல் நின்று கொண்டிருந்தனர் 'ஶூத்ரஸ் ஸாது கலிஸ் ஸாது.' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸ்நானஞ் செய்த வ்யாஸபகவான் கரையேறியவுடன், மஹர்ஷிகள் கலிஸ்ஸாது என்று கூறியதன் காரணத்தை வினவ, வ்யாஸர் 'த்யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞைஸ் த்ரேதாயாம் த்வாபரே சயந் | யதாப்நோதி ததாப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேஶவம்||' "க்ருத யுகத்தில் த்யானத்தாலும், இங்கு த்யான மாவது 'தஸ்மாத் ந்யாஸ மேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு:' என்கிறபடியே பகவத் பாதார விந்தத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணமாகிற ஶரணாகதி த்ரேதா யுகத்தில் யாகங்களாலும், த்வாபர யுகத்தில் அர்ச்சனைகளாலும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி முதலான எந்தப் பலன்களைச் சேதனன் அடைகின்றானோ, அந்தப் பலன்களைக் கலியுகத்தில் பகவந் நாமோச்சாரண மாத்ரத்தாலே அடைகிறான்' என்று கூறினார். 'ஹரேர் நாமைவ நாமைவ நாமைவமம ஜீவனம் | கலௌ நாஸ்த்யேவ நாஸ்த்யேவ நாஸ்த்யேவ கதிரந்யதா||' கலியுகத்தில், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற ஸம்ஸார வ்யாதியைத் தீர்க்கும் நன்மருந்து பகவந் நாமோச்சாரணமே யாகும் வேறு கதியே யில்லை (பூர்வார்த்தத்தில் நாம என்று மூன்றுதரமும் உத்தரார்த்தத்தில் நாஸ்தி என்று மூன்றுதரமும் கூறியிருப்பதால் பாபத்தைப் போக்கி ஸத்கதியைக் கொடுப்பதில் திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்துக்கு உண்டாகிய ப்ரபாவத்தின் தார்ட்யமும், வேறு கதியில்லை யென்பதன் நிர்ணயமும் காட்டப்பட்டன. மேலும், மஹாபாரதத்தில், ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவானால் 'தஸ்மிந் நஸ்தமிதே பீஷ்மே கௌரவாணாம் துரந்தரே | ஜ்ஞாநாந்யல்பீ பவிஷ்யந்தி தஸ்மாத் ஸஞ்சோதயாம்யஹம்||' பீஷ்மர் இவ்வுலகத்திலிருந்து மறைந்த பிறகு ஜ்ஞானங்கள் குறைந்துவிடும் ஆகையால் நீ அவரிடம் சென்று தர்மங்களைக் கேட்கவும், என்று தூண்டப்பட்ட தர்ம புத்திரர், பீஷ்மரிடம் சில தர்மங்களைக் கேட்டப் பின்பு, ஸ்ரீ ஸஹஸ்ர நாமாத்யாயத்தில், 'கிஞ்ஜபந் முச்யதே ஜந்துர் ஜந்ம ஸம்ஸார பந்தநாத்' ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற ஸம்ஸாரத்திலிருந்து எந்த மந்த்ரத்தை ஜபித்து, இந்தச் சேதனன் ஜன்மமாகிற

ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடுவன் என்று கேட்க, பீஷ்மர், 'ஸ்துவந் நாம ஸஹஸ்ரேண புருஷ:' என்று தொடங்கி 'ஸர்வதுக்காதிகோ பவேத்' என்னுமளவும் பகவந்நாம ஸஹஸ்ரத்தினால் ஸ்துதிக்கும் புருஷன் எல்லா துக்கங்களிலிருந்து நீங்குகிறான் என்று கூறினர் ஸஹஸ்ர நாமாத்யாயத்தின் முடிவிலும் 'ஸங்கீர்த்ய நாராயண ஶப்தமாத்ரம் விமுக்த துக்காஸ்ஸுகினோ பவந்தி', நாராயண ஶப்த தோச்சாரண மாத்ரத்தாலேயே சேதனர்கள் ஸர்வ துக்கத்தினின் றும் விடுபட்டவர்வர் ஸுகிகளாகவும் ஆவர் என்றும் கூறினர்

ஆக இதில், ஶ்ருதி புராண ப்ரமாணங்கள் எழுதப்பட்டன அடுத்த பத்திரிகையில், ஆழ்வார்களுடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலிருந்து ப்ரமாணங்கள் எழுதப்படும்

ஸ்ரீ யதிராஜ ஸப்ததியில் நாதமுனிகளிடம் தேசிகன் ஈடுபாடு

[ஏ வி கோபாலாசாரியார், அட்வகேட்,
பத்திராதிபர் ஸ்ரீ தேசிக ஸூக்தி ஸம்ரக்ஷிணீ]

(120-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

ஈஶ்வரன்" "அவர் பூர்வ ரெல்லோருக்கும் குரு, அவர் அநாதி" "அவருக்கு நிரதிஶயமான ஸார்வஜ்ஞ்யம் பீஜம்" என்று இப்படி அவருடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையும், எல்லோருக்கும் ஞான குருவா யிருப்பதையும், துக்கம் முதலியது அற்றவரா யிருப்பதையும் பேசுகிறார் இவையெல்லாம் யோகிகள் ரஸிக்கும் குணம் பெருமாள் யோகீஶ்வரர் அவர்க்ருபையால் அவரைப்போல யோகியாகி அவர் ஸாத்ம்யத்தையடைய வேண்டும் நாதமுனிகள் மங்கள ஶ்லோகத்தில் 'ப்ரணம்ய' என்ற பத மும், 'ஹரி' என்ற பதமும்' ரஸகனமானவை ப்ரணவ ஜபம் யோகிகள் அப்யாஸம் செய்வது ப்ரகர்ஷேண நாயதே அநேநேதி ப்ரணவ: என்பர் ப்ரணவம் தான் பெருமாள் திரு வடிகளில் ஈடுபட ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஸ்துதி நமக்கு உயி ரான ஶேஷத்வத்தை நினைத்துக் கொண்டு இப்ரணவமந்த்ரத்தை ஜபிப்பது யோகாப்யாஸம் 'ப்ரணம்ய' என்கையில் ப்ரணவோச் சாரண புரஸ்ஸரமாகத்துதித்தும், நமஸ்கரித்தும், என்று திரு

வுள்ளமிருக்கலாம் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களால் தத்வம் தெளிய ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸை செய்தற்கெல்லாம் முக்யப்ரதிபாத்யமான பொருள் மஹா யோகியான நாராயணன் ஹரி ஒருவரே' என்று பொருளுள்ள வ்யாஸாஸ்லோகத்தை ஸ்ருதப்ரகாஸிகையில் ஸாவ்வ யாக்யாநாதி காணத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டது. 'தத்வம் ஜிக ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபிஸ்ஸாவதோ முகை: தத்வ மேகோ மஹாயோகீ ஹரிர் நாராயண பர' என்று அந்தஸ்லோகம் 'யோகி யாகிய இவர் ஹரிபதத்தை ப்ரயோகித்தால் அந்த ஸ்லோ கத்தை நமக்கு நினைவூட்டி மஹா யோகியாகிய ஹரியைத் தாம் பணி வதாயும், அந்த ஹரியே பரத்தவமென்றும் அந்தத்தவத்தையே ஸாரீரக நய ஸூத்ரங்கள் விளக்குகின்றன வென்றும், அந்த ஹரி யின் கடாக்ஷத்தால் பரம்பராபயத்தவமாகிய அவரைப் ப்ரமாணங் களால் அறியும் மார்க்கத்தை நயாயகத்வத்தால் விளக்குவதாக ஸாதிக்கிறார் இவர் ஸாக்ஷாத்கரித்து உலகத்திற்கு ப்ரகாசப்படுத் தின திவ்யப்ரபந்தங்கள் இவருடைய யோகாப்யாஸத்திற்கும், யோகானுபவத்திற்கும் மிகவும் உபகாரகமாயிற்று இவர் யோகத் தைக் கொண்டும், பரமயோகிகளின் அனுபவங்களான திவ்யப்ரபந் தங்களைக் கொண்டும் வேதத்தின் உட்பொருளாகிய பரப்ரஹ்மத்தை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல தெளிவாகவும், ஸ்பஷ்டமாகவும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாரென்பதை "யஸ்யௌந்மீலிதம் தத்வம் ஹஸ்தா மலகதாம் கதம்" என்று இந்தஸ்பதத்தின் 5 வது ஸ்லோகத்தில் ஸாதிக்கப்பட்டது நைகமிகமத்தவம் என்பது வேதமாத்திரத்தால் ஸித்திக்கும் தத்வங்களைச் சொல்லும் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தின் தத்வ மும் ஸ்ருதி யொன்றால் தான் ஸித்திக்குமென்று பெரியோர் பணிப் பர் என்று ஸித்திதரயத்தில் ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச் செய்தருளி னார் அசித்தத்தவமும், பரஹ்மாத்மகமான ப்ரஹ்மஸரீர மென்பதும் ப்ரத்யக்ஷத்தால் ஸித்திக்கமாட்டாது நிகமம் என்னும் வேத மொன்றால் தான் ஸித்திக்கும் உலகத்தில் எப்பொருளை ப்ரத்யக்ஷீ கரித்தாலும், அது பகவத் விபூதி யென்றும், பகவத்ரூபமென்றுமே யோகிகள் ஸாக்ஷாத்கரிப்பார்கள் 'யோகியல்லாதார் ஜகத்தை ஜகத் ரூபமாகப்பார்ப்பர், என்றார் ஸ்ரீபராஸரர் ப்ரத்யக்ஷகோசரமான சித்சின்மய ப்ரபஞ்சம் யாருடையதென்று வேதமோதுகிறதோ, மற் றொன்றை யெண்ணாதே அவரையே தயாநிப்பதால் அந்த விபூ திபோடு கூட எவர் ப்ரத்யக்ஷானுபவ விஷயமாகிறாரோ, எவரொருவ

(அதவிதீய) ராயபுசபத (ஒரேகூஷணத்தில், பரதிகூஷணமும எககால மும) பிறருககு அதீனமலலாமல தனனாலேயே ஸ்ரவத்தை (யாவத தையும) ஸாகூஷாத்கரித்துக கொணடே யிருககிறாரோ, ஆஸ்ரிதரை மோகூஷணம செயயும வயாபாரததில மிகக கைதேரநதவரான அநத பராகனை நாம பரதயகூஷீகரிகக ஆசைபபடுவோமாக எனறு பரத யகூஷாத்யாயததில ஸ்ரீதேஸிகன ஸாதிதத முடிவு ஸலோகம அஙகே மூனறுமடியில ஸ்ரீமந நாதமுனிகள அருளிச செயத நயாய தததவஙகள ஸலோகததிலுளள ஈஸவர லகூஷணததைக கைப பற றினார நாத முனிகள விஷயமான இநத ஸபததிஸலோகததில "முனி நாதனென நாதனலநான நாதவானேவனக" எனறு முன பாதி "ஸ்ராநதிஃ ஸ்ராநதிஃ" ஸ்ராநதிஃ எனபது போல மூனறு தரம் நாத நாமமாகிய நாத ஸபதததை பரயோகிககிறார இநத யோகியின திருநாமததின யோகப பொருளும காரஹுயமே° ஒரு தடவை ரூடமான திருநாமததை முதல 'நாதஸபதததாலும இருதடவை பினபு யோகப பொருளாகவும பரயோகிககிறார ஸ்ரீபட்டரும ஸதவததில நாத முனிகளை யோகியாவே அனுபவித தார. "நௌமி நாயமுனிம் நாம ஜீமூதம் ஸகஸ்ரவஹஸ்ரேஹ" எனறு வாணிததார ஸதவததின வயாகயானததில விஸதாரமாய விவரிததுளளோம "முனியாகிய நாதன (நாத முனி) எனற திரு நாமமுடைய ஒரு மேகம" எனறார பகதிரஸததை மழை போல வாஷிததுக கொணடிருநத திவவியபரபநதஙகள மறைநது போகவே அவகரஹ மெனறும துரபிகூஷமே நாடடைத தஹிததுக கொணடி ருநதது பகதிப பஞசமே சிர காலமிருநது விட்டது இநத நாத முனி யெனனும மேகம ஸமுதரபானம பணணிய அகஸதய முனி வரைப போலத தமிழ வேதசாகரததை 'நமாழி' யெனறு பணிநது முழுவதும பானம பணணி (பருகிப பருகி) நமககுப பேரினப வாஷமாய வாஷிததார ஸமாதி எனனும பகதி ரஸததை யோக ஸூதரததில "தாமமேகம" எனறு பெயரிடடுளளார பரஹமானுப வததை மேகம போல வாஷிபபது ஸமாதி ஸ்ரீபட்டர ஸலோகத தில முனி ஸபதததாலும, யோகசாஸதரபபடி ஸமாதியைச சொல லும ஜீமூதஸபதததாலும, இவர மஹா யோகி எனபதையும நமககு பரபநதாமருததததை வாஷிததததையும காட்டினார 'மேகம' 'ஸமாதி' எனறே இவரைச சொலலவேணடும எனறு திருவுளளம இவ வபிபபிராயததை ஸ்ரீதேஸிகன இஙகே விளககுகிறார நாத

முனி என்று ஸாதித்ததை முனி நாதன் என்றால், யோகிகளுக்கு இவர் நாதன் என்று பொருளாயிற்று இவருக்கு நாதன் என்று திருநாமம் நாத ஶப்தம் ஸம்பந்திகம் யாருக்கு நாதன் என்று அபேக்ஷையுண்டாகவே முனிகளுக்கு நாதன் என்று பதில் கூறுகிறார். 'முனிகளுக்கு நாதன் எனக்கு நாதனாக வேண்டும்' என்று மேலே கூறுகிறார் அவரனுக்ரஹத்தால் தாமும் ப்ரஹ்மா பரோக்ஷானுபவமுள்ள யோகியாக வேண்டுமென்று மனோரதம் "த்ரைலோக்யமும் எந்த ராமனென்றும் நாதனால் நாதவத்தராமாகுமோ" என்ற மஹரிஷியனுபவத்தை ஒருவாறு ஒட்டியது இவ்வனுபவமும் அதிக அபிப்ராயத்தைக் காட்டும் 'தரப்', என்னும் விகுதியை இங்கே ப்ரயோகிக்கா விடினும், நாதவான் என்னும் மதுப்பால் அபிப்ராயத்தைக் காட்டுவதாகக் கொள்ளலாம் "முனி நாதன்" என்பதைப் பின் பாதியில் "உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் வேதத்தின் உட்பொருளைத் தெளியக் கண்டவர்" என்று ஸமாதிக்கிறார் ஸாவாந்தரமான, உட்பொருளான ஆத்மாவும், உள்ளங்கையில் இது என்று தெளியக்காணும் படியாகச் செய்வது பகவதனுக்ரஹமடியாக வரும் யோகானுபவம் "தத்தைதத் பஶ்யந் ருஷிர்வாமதேவ:" என்றது உபநிஷத்து அது என்று வேதம் சொல்லும் பரோக்ஷப் பொருளான ப்ரஹ்மத்தை 'இது' என்று கண்டார் ரிஷிவாமதேவர்' என்று உபநிஷத்து இப்படிப் பார்த்ததால் தான் அவரை ரிஷியென்று சொல்லலாமென்று ஶ்ருதியின் கருத்து பஶ்யந் ருஷி: இக்கருத்தை ஸ்ரீதேசிகன் அபீதிஸ்தவத்தின் தொடக்கத்தில் தத்தைதத் என்னும் அஷ்டாங்கயோகமுறையாக ஆபாத சூடம் ஸ்ரீரங்கநாதனை 'நம்பாண நாதன்' அனுபவத்தையொட்டி அனுபவித்த த்யானஸோபானத்தில் அந்தர் ஜ்யோதிஸ்ஸானது, ரங்கமத்யத்தில் யோகியல்லாத நம் போன்றவருக்கும் ஸுலபமாக (த்ருஶ்யதே) காணப்படுகிறது 'என்றும் விளக்கினார். அதில் 'ரம்ம நாயகஸ்ய ஜம்வாம்' என்று "வாஹாம்ஹோஜம் ஸ்ருஶ்ருதி" என்று தொடங்கிய அகண்டானுபவ ஶ்லோகத்தில் நாத முனிகள் திருநாமத்தையும் ஒருவாறு ஶப்தத்தால் கீர்த்தனம் செய்தார். ந்யாய தத்வகாந்தம் முழுவதும் ஸ்ரீதேஶிகனுக்கு அனுபவ விஷயமாயிருந்ததால், நாத முனிகள் தாம் அனுபவித்தவாறே பேசினார் "என்பதை அந்த க்ரந்தத்திலிருந்து நிச்சயித்துக் கொண்டதாக நாம் கொள்ள வேண்டும். யதிராஜஸப்ததியில் நாத முனிகளுடைய

யோகானுபவப பெருமையையும கரநத முகமாக உபகரிததநின பெருமையையும வாணிபபதறகுக காரண முணடு யோகியாகிய நாதமுனி அதிநதரியமான உடபொருளைததாம உளளஙகை நெலலிக கனி போல (ஹஸதாமலகமாக) கணடார தமமுடைய தெளிவான நயாயததவ கரநததால அநத ததவததை உளளஙகை நெலலிக கனி போலப பிறாககும விளககினா

ஸ்ரீ:

ஆழவா ரெமபெருமானா ஜீயா திருவடிகளே சரணம

அதயமே சலோகாாதத நிருபணம.

ஸ்ரீராமாயணததில ஸமுதர சரணாகதி பரகரணததிலுளள * அதயமே மரணமவா * எனகிற சலோகாாதத விசாரபரமாக ஸ்ரீ அணணாஸவாமி ததவ பரதிஷடா கரநததைத வெளியிடடரு ளின பிறகு ஸ்ரீ பெருமபூதூர ஸவாமி யுதஸவததில இரணடொரு பணடிதாகள செயதருளின வாதஙகளையும, பீதாமபர பணடித ரெனகிற ஒருவா இரணடு மூனறு சிறு பககஙகளில வெளியிட டிருககினற விஷயஙகளையும பறறி உணமை தெரிநதுகொளள வேணுமெனறு விருபபஙகொணட விதயாாததிகளான சிலா நாம ஸ்ரீ அணணாஸவாமியைப பிராாததிததுக கேடடுககொணடதன மேல, ஸ்ரீ காஞசீ வேத வேதாநத வைஜயநதீ பாடசாலையில ஸவாமி மிக விரிவாக உபநயஸிததருளின விஷயஙகள உலக மறிடததககவை யாதலால, ஸவாமி ஸநநிதியில கேடட விஷயஙகளையே பெரும பாலும விவரிதது இது எழுதபபடுகினறது

ஸ்ரீ ஸவாமியின ததவ பரதிஷடா கரநதததில, ஸாமராஜ்ய தாரணம்வா, ஸ்ரீ ரணம்வா எனறு அநவயிபபது தவிர வேறு வகையான அநவயம (அதாவது—ஸ்ரீ தாரணம்வா, ஸாமராஜ்ய ரணம்வா எனகிற அநவயம) ஸஙகத மனறு எனபதை இரணடு வழி களாலே நிருபிததிருககக காணகிறோம (1) அபபடிபபடட அநவ யம கொளவது பரகரணததிறகுப பொருநதாது எனறும, (2) சாஸதர ரீதியிலேயும அபபடிபபடட அநவயம பொருநத மாட டாது—எனறும இரணடு வழிகளை ஸவாமி கைபபறறி யிருககிறாா இதனமேல விஷயம சொலல வருமவாகள, மேறபடி இரணடு

வழிகளுள் முதல்வழிக்கு முக்கியமாக ஸமாதானம் சொல்ல வேண்டியதை விட்டிட்டு இரண்டாவது வழிக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிற முறையிலே தாக்கவாதிகளாகிய பிரபல ஆக்ஷேபங்களைப் பேசுகிறார்கள் ஔதாஸீந்யம் வா, ஸாமாந்யஸ்ய ப்ரேரணம் வா என்கிற அந்வயம் என் சாஸ்த்ரீய ரீதிக்குப் பொருந்தாது என்று வாதங்களை விஸ்தரிக்கிறார்கள்

இவ்விஷயத்தில் உபயவாதிகளினுடையவும் சாஸ்த்ரார்த்த விசாரங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வல்லவர்கள் மிகச் சிலரேயாவர் இரு கக்ஷிகளிலுமுள்ள தாக்க வாதங்களை எம்மைப் போன்ற ஸாமாந்ய ஞானிகள் கேட்கும்போது மனம் குழம்பி நிற்பார்களே யல்லது, 'இது யுக்தம், அது அயுக்தம்' என்று ஒரு வாதத்தையே நிச்சயமாகக் கைக்கொள்ளவல்ல அதிகாரிகள் கிடைப்பதரிது ஆனாலும் இங்கு நாம் உபய கக்ஷிகளின் தாக்க வாதங்களையும் எளிமைப் படுத்தி ஸாரமாகக் காட்ட நினைக்கிறோம் அதற்கு அவதாரிகையாகச் சிறியதோர் விண்ணப்பம் செய்வோம்

தாக்க வாதம் என்பது தங்கக் கம்பி போன்றது எப்படியும் இழுக்கக் கூடியதே அது ஒரு அர்த்தம் மிகவும் ஸ்வாரஸ்யமானது என்று தேறிவிட்டால் அதற்கு சாஸ்த்ரானுக்ரஹம் சிறிது குறைவாக இருந்தாலும் வருந்தியாவது அதனைப் பொருந்தச் செய்துவிடலாம் என்றும், ஸ்வாரஸ்யமற்றதான அர்த்தத்திற்கு எவ்வளவு சாஸ்த்ரா நுக்ரஹம் ஏற்பட்டாலும் அது உபேக்ஷிக்கத் - தக்கதே என்றும் பெரியோர்களின் திருவுள்ளத்தை க்ரந்தங்களில் நாம் காண்கிறோம்

ஔபசாரிகத்வம் லாக்ஷணிகத்வம்-இத்யாதி விஷயங்கள் சாஸ்த்ர ஸம்மதங்களாக இருப்பதானது ஸ்வாரஸ்யம் மிக்க அர்த்த விசேஷங்களில் ஏதேனுமொருபடியாலே சாஸ்த்ரானுக்ரஹத்தைப் பெறுவிப்பதற்காகவே யல்லது வேறில்லை ஆகவே முந்துற முன்னம் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டுவது அர்த்தஸ்வாரஸ்யம் ஸம்யோகாத் வ்யக்தாரணாதீம் மாநஸ விசாரவயாத் நிஶ்சய: இத்யாதிப்படியே பராங்குசாதிகளுக்குச் சேர்ந்ததான அர்த்தம் இதுதான்—என்று ஒரு அர்த்தம் முன்பே நிர்ணயிக்கப்பட்டு விடுமாகில், அதில் சாஸ்த்ரா நுக்ரஹம் குறைவு என்று ஒருவர் எவ்வளவு நிரூபித்தாலும் அது பாராட்டத் தகுந்ததேயன்று அப்படிப்பட்ட பொருளில் சாஸ்த்ரா நுக்ரஹ முண்டு என்று ஒருவர் நிரூபிக்கப் பரிச்ரமாதிசயம் கொள்ள வேண்டுவதும் அநாவச்யகமேயாகும். விவேகிகளின்

மனத்திற் பதியும்படி இதனைச் சிறிது நிரூபித்துக் காட்டுகிறேன். ப்ரக்ருத ச்லோகத்தில் ஸாமாந்ய தாரண மென்பதை ஒரு கல்பமாகவும் (ததஹாவெ) [illegible] மரண மென்பதை ஒரு கல்பமாகவும் வைத்து அந்வயிக்கலாமேயல்லது, ஸாமாந்ய தாரணத்தையும் ஸாமாந்ய மரணத்தையும் விகல்ப கோடிகளாக வைத்து அந்வயிக்க முடியாதென்றும், அப்படி அந்வயிப்பதற்கு சாஸ்த்ரம் இடம் கொடாதென்றும் அண்ணஸ்வாமி நிரூபித்தார். இதன் கருத்து என்னவென்றால், கடலைக் கடத்தலென்கிற காரியமும் கடலை முடித்தலென்கிற காரியமும் வெவ்வேறாகவே யிருந்தாலும் ஒன்று உத்தேசயமான பலனாகவும் மற்றொன்று அதற்குறுப்பான உபாயமாகவுமிருத்தலால் இவற்றை விகல்ப கோடிகளாக வைத்துப் பேசுவது எங்கும் கிடையாது 'இந்த பலனாவது கிடைக்கட்டும், அந்த பலனாவது எனக்கு கிடைக்கட்டும்' என்று இரண்டு பலன்களை விகல்பிப்பதுண்டு 'உத்தேசயமான பலனை இந்த உபாயத்தாலேயாவது பெறக்கடவேன், அந்த உபாயத்தாலேயாவது பெறக்கடவேன் என்று சொல்லி இரண்டு உபாயங்களை விகல்பிப்பதுமுண்டு ஆக இப்படிகளிலே யல்லாமல் பலனை ஒரு கோடியாகவும் அதன் உபாயத்தை மற்றொரு கோடியாகவும் வைத்து விகல்பிப்பது இதுவரையில் அவதரித்திருக்கின்ற ஒரு சாஸ்த்ரத்திலும் ஒரு புஸ்தகத்திலும் கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை

ஆதலால் பிறர் கூறுகிறபடி அந்வயம் அஸம்பாவிதம்—என்பது அண்ணஸ்வாமியின் பலபல வாதங்களில் ஒன்று.

இது ஸாலத்ரீயமான விகல்பந்தான் என்று ஸமாதிக்கப் புகுந்தவர்கள் எந்த வழியைக் கைப்பற்றினார்களென்றால், இங்குள்ள தரணம் மரணம் என்ற இரண்டு பதங்களையும் ஸாமாந்ய விசேஷ பதங்களாகக் கொள்ளுகிறோம் கடலைக் கடந்து அப்பால் செல்லுவது பல படிகளால் கூடும், தன்னுடைய வேண்டுகோளாலும், அதனுடைய இரக்கத்தாலும் இவை யிரண்டுமன்றிக்கே தண்டோபாயத்தாலும் கூடும் ஆகவே இப்படி பஹுப்ரகாரங்களான தரணங்களையும் ஸாமாந்யத: சொல்லக்கடவதான தாரணபதம் இங்கு ஸாமோபாயஸாத்யமான ஒரு தரணத்தைச் சொல்லுகிறது, மேலுள்ள மரண மென்கிற பதம் 'கார்யே காரணோபசார:' என்கிற நியாயத்தாலே மரணகார்யதாரணத்தைச் சொல்லலாம்.

ஆகையாலே அது விசேஷ பதமாகவும் கீழுள்ள தரணமென்கிற பதம் ஸாமாந்ய பதமாகவும் கொள்ளப்படும். ஸர்வஜ்ஞ, ஸர்வோ வா யஸ்ய தாரணம் வா பவது, ஜ்ஞாநாயஸ்ய தாரணம் வா பவது என்று விகல்பித்ததாகக் கொண்டு பொருந்தவிடலாம். கோபலீவர்த ந்யாயத்தைக் கொண்டு இங்ஙனே பொருந்தவிடப்படுகிறது—என்றார்கள்.

இதன்மேல் அண்ணாஸ்வாமி என்ன மறுப்பு எழுதினாரென்றால், கோபலீவர்த ந்யாயம் இங்குக் கொள்வதற்கு அவகாசமேயில்லையென்று ச்ருதப்ரகாசிகை முதலானவற்றிலுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்திகளைக் கொண்டு விரிவாக நிரூபணம் செய்திருக்கிறார். அந்த ந்யாய ஸஞ்சாரம் இங்குக் கூடுமா கூடாதா? என்று பரீக்ஷிக்கப் புகுந்து இதில் தர்க்க வாதங்கள் பலபல பண்ணினாலும் இங்கு அண்ணாஸ்வாமி அவலம்பித்திருக்கிற வழி தவிர மற்றொரு வழியும் நிலைநிற்க மாட்டாதென்பது திண்ணம். இது நாம் பக்ஷபாதத்தினால் சொல்லுவதன்று, உண்மையுரையே யென்பதைச் சுருங்கக் காட்டிவிடுவோம்.

ஒருவன் "கடமாநய, கலஶம் வா ஆநய" என்றால் இங்கு கோபலீவர்த ந்யாயம் ப்ரவேசிக்குமா என்று கேட்கிறோம். கட கலஶ பதங்கள் ஸாமாந்ய விசேஷ பதங்களல்லாமையாலே இங்கு அந்த ந்யாயம் புகாது என்று சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் சொல்லுவார்கள். அந்த ந்யாயத்தை இங்கும் தாராளமாகப் புகுவிக்கலாமென்று தர்க்க குசலர்கள் கூறலாம். எங்ஙனே யென்னில், கடபதமானது ஹிரண்ய ரஜத தாம்ர ம்ருண்மயாதி ரூப கட ஸாமாந்யத்தையும் சொல்லக் கடவதாகையாலே இங்கு விவக்ஷாநுகுணமாக ஹிரண்மய கடத்தைச் சொல்லுகிறது. மேலுள்ள குலாலபதமானது 'கார்யே காரணோபசார:' என்கிற ந்யாயத்தாலே கடரூப கார்யத்திற்கு நிமித்த காரண பூதனான குலாலனளவிலே நில்லாமல் தத்காலோத்பந்ந கடவ்யக்தி வாசகமாகக் கடவது. ஆகவே, ஹிரண்ய கடம் ம்ருண்மய கடம் வா ஆநய என்கிற அர்த்த விவக்ஷையிலே [கடமாநய, கலஶம் வா ஆநய] என்று ப்ரயோகிக்கலாம், விவக்ஷைதான் ப்ரதாநம். அதற்கு அநுகுணமாக லக்ஷணாவ்ருத்தி அல்லது கௌணவ்ருத்தி முதலானவற்றை அவலம்பிக்கலாம்—என்பார்கள்.

இவ்வகையிலே பார்த்தால் உலகத்தில் அஸங்கத ப்ரயோக மென்று ஒன்றுமேயிராது. ஹிரண்மயமான வொரு வட்டத்தையும் ஶூந்யமான வொரு வட்டத்தையும் கொண்டுவர வேணுமென்று நியமிக்க விரும்புகிறவர்கள் (வட்டௌ நய, கூர்மரோமாணி நய) என்று சொல்லுவது எவ்வுலகத்திலாவது உண்டா? அப்படி ஒருவன் சொன்னால் அந்த வாக்யத்தினால் தாத்பர்யம் எவனுக்காவது பிறக்குமா? என்பதை மத்யஸ்த த்ருஷ்டியுடன் வித்வான்கள் விமர்சிக்கவேணும். இங்ஙனே நாம் காட்டக்கூடிய இடம் ஒன்று இரண்டல்ல, ஆயிரக்கணக்காகக் காட்டலாம். ஶாப்தபோத ந்யாயம் ப்ரவேசக ஸூத்ரம் ஸம்பாவனையே யில்லாத விடங்களிலெல்லாம் அந்த ந்யாயம் புகும்படி நாமும் தர்க்க கௌசலம் காட்டி விடலாம்.

அப்படிப்பட்ட விடங்களில் ப்ராமாணிகமாகச் சொல்லக்கூடிய வார்த்தை என்னவென்றால், ஶாஸ்த்ர ரீதிப்படி லக்ஷணா வ்ருத்தி முதலியவற்றை அவலம்பிக்கிறோ மென்றால் அங்குத் தடை செய்வார் ஆருமில்லை; ஆனால் அப்படி அவலம்பிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? என்று கேள்வி பிறந்தால் தினவட்டங்க விடையளித்தே தீரவேண்டும். ப்ரபலமான ஆர்த்த ஸ்வாரஸ்யம் கிடைப்பதா யிருந்து அதற்காகக் கல்லும் கரடுமான வழிகளிலே நுழைய ப்ராப்தமானால் அது ஸஹ்யமே யாகும் என்பதே.

இதுபோலவே, ஸஹ்ருதௌசித்யம்வா, ஸாமரஸ்யௌசித்யம்வா என்று கொண்டு கூறப்படுகிற பொருள் சுவை மிக்கது என்று ஏற்பட்டு விட்டால் அந்த ஸ்வாரஸ்யத்தின் முன்னே வேறு எந்த அற்ப பத்தியும் தலைகாட்ட மாட்டாதென்றே சொல்லிவிடலாம். ஆகவே 1 வ்யாகரணாநுகுண்யமும், 2 ஸ்ரீராமாயண வ்யாக்யாநாநுகுண்யமும், 3 கவிஹ்ருதயாநுகுண்யமும், 4 ப்ரகரண ஹ்ருதயாநுகுண்யமும் முதலிய பலவற்றால் எந்த அர்த்தத்தில் ஸ்வாரஸ்யாதிசய முள்ளது என்று ஆராயவேண்டுவ தொன்றே அவசியமாதலால், வந தாத்பர்யவிஷயம் ஶாஸ்த்ர ரீத்யாய ஸம்பவிக்க மாட்டா தென்கிற வாதத்திலும், ஸம்பவிக்கு மென்கிற வாதத்திலு முள்ள பலாபலங்களை விமர்சிப்பதற்கு முன்னே, ஸ்வயூத்ய விசேஷத்தையே நாம் விசதமாகப் பண்ண ப்ராப்தம். இங்ஙனே நாம் எழுதுவதைக்கொண்டு " இவர்களுடைய கக்ஷியில் தர்க்க

வாதத்தில் ஏதோ தௌர்பல்ய மிருக்கின்றது போலும்', என்று ஸஹஸா நினைப்பவர்கள் வ்யுத்பந்நர்களாக மாட்டார்கள் இதில் தர்க்க வாதத்தின் ஸ்வரூபத்தை நாம் விளங்கக் காட்டியாயிற்று இதற்கு மேற்பட்ட விஷயம் யாதொன்றுமில்லை (தாம்ர வ்ருக்ஷ மாநய, ஹிரண்யம் வாநய) என்று ஒருவன் சொன்னால் [தாம்ரவ்ருக்ஷவத்வம் தாம்ரவத்ர லக்ஷணா, ஸ்வ தாம்ர வத்ரஸம்பந்த உஹ கண்டலார்த்தகம் தாம்ரவத்ராவஷ்டே, ஹிரண்ய வதஞ்ச ஹிரண்ய காரணகம் கண்டலஹேதுராதி—என்று விவரணம் காட்டக் கூடிய தாய்] குண்டல ரூபமான தாம்ரபாத்ரமும் ஹிரண்மயமான குண்டல மும் இங்கு விவக்ஷித மென்று ஸாதிக்க முடியுமா முடியாதா என்று பார்ங்கள் விவக்ஷையிருந்தால் தடுப்பாரார் என்று சொல்லக்கூடும். விவக்ஷைக்கு நியாமகமென்ன? என்று ஆராயப் புகுந்தால் பரக ஞதி பரிசீலனம் அவர்ஜனீயமே யாகும். ஆகவே அந்த பரிசீலனம் மிக முக்கியமென்று தேறி விடுகிறது இவ்விஷயத்தை ஸ்வாமியும் தத்வ ப்ரதிஷ்டையில் 41 ஆம் பாராவில் ஸ்பஷ்டமாகவே எழுதி யுள்ளார். அதாவது— "க்ரமம் தவறின யோஜனையைச் செய்வ தற்கு ஆவச்யகதா லேசமுமில்லை யென்பதும் அது செய்யவும் முடியாதென்பதுமாக இரண்டு வாதங்கள் நம்முடையவை இரண் டும் ஸமப்ரதானமே யானாலும் முந்தின வாதம் மிக ப்ரதானம்" என் கிற பங்க்தியைக் காணலாம் அதற்கு வியாக்கியான மாகவே நாம் இத்தனையும் எழுதிற்றென்றுணர்க

'வியாகரணமாவது வாசி, தர்க்கமாவது வாசி' என்று சொல்ல விரும்புகிறவர் [வ்யாகரணம் வா கரம், ந்யாயம் வா கரம்] என்று சொல்ல, அந்த அபத்தத்தை ஸமாதிப்பதற்காக "வாசவதம் வாசக்யாவஹீந வ்யாமாகையாலே இங்கு வியாகரணபாடத்தைச் சொல்லுகிறது. ந்யாயவதம் ந்யாய பாடத்தில் லாக்ஷணிகம், ஆகவே வ்யாகரணவாந்வாகரம், ந்யாயவாந்வா கரம் என்று பொருள்படக் குறை யில்லாமையாலே அங்ஙனம் சொன்னது பொருந்துமா—என்பாருண்டோ? [வைதிகாஸ்ரயோத்ராம் வாத வாரேண வா வ்யாஸயோநவா கரவாணி] என்று சொல்லவேண்டியவர், [வைதிகாஸ்ரயோத்ராம்வா கரவாணி, வ்யாஸவிநோதவா கரவாணி] என்று சொல்லுவதுண்டோ? யாத்ரா வைதிகம் வாதவாரேண யாத்ராவ்யாபாரஃ, வ்யாஸவிநோதவதம்

வெ்ராவிரா நயா த்ராயாம் ஊாக்ஷணிகூ் எனறு ஸமாததிகக வலல வாகள விளஙகுமபோது அபபடி என செொலலககூடாது? இநதக கணககிலே [ஒ்தரணம்வா, ஸாமரஸ்ய ரணம்வா] எனறு செொல லிப பொருநதவிடவலல மஹானகளின வாதஙகளை ஸவாமி ததவ பாதிஷடையில எறகனவே அநுவதிததது, அபபடிபபடட தாகக வாதஙகளைப பறறின ஸவாபிபராயததையும அதிலேயே காடடி விடடார (37 பாராவின முடிவில கண செலுததுக) இததகைய தாகக வாதஙகளைப பிறர ஆஙகாஙகு திருவாககிலை அநுகாஹித தருளி வருவதே போதும, அவை மரநூா ாமஸ்ய மாகாமலிருத தல நனறு எனறு இதனுல ஸவிநயம விஜஞாபிககவநதேன ததனை. அவாகளின அநதத தாகக வாதஙகளை நாம சிரமேறகொணட தாகவே கொளக வீணுக அநத வாததகதில காடுபாயநது செலல வேணடா

அவாகள சில வுலகவழககஙகளை எளிதாகக கைபபறறலாம, அதாவது—"கருஹததிற செனறு பாாககிறேன, பரஸாதமிருந தால புஜிககிறேன, இலலையேல தனிகை பணணிக கொளளுகி றேன" எனறு உலககதில வழஙகுவாகள இதில, அநாயாஸ போஜநம முதல கலபம, வக்ஷ்ராஹோஜநம இரணடாவது கலபம மற றும காணமின "பணம கொடுததால பெறறுக கொளளு கிறேன, இலலையேல நியாயாலயததிறகுப போகிறேன' எனறும வழஙகுவதுணடு இஙகும—எளிதாகப பணம பெறுதல முதல கலபம, நியாயாலய முகததால வருததபபடுததிப பணம பெறுதல இரணடாவது கலபம இபபடிபபடட வுலக வழககஙகள மிக மலி வாகவுணடு மறறைபபடியான வாகவிலாஸஙகளை ஒதுககி வைத திடடு இததகைய உலக வழககவழிகளைப பினபறறி எளிதாக வாகயாததம நடததலாம, 'எளிதாகக கடகக முடியுமானல கடககிறேன, இலலையேல தணடிததுத துனபுறுததிக கடககிறேன, எனபதாகச சொலலிவிடலாம இதில படையெடுகக வருவாா ஆரு மிலலை மேலே நோககுமின

முககியமாக விமாசிகக வேணடிய விஷயம ஆததததின ஔ சிதயம எததகையது? எனபதே இதைபபறறி தததவபாதிஷடை யில ஸவாமி தாமே விரிவாக நிரூபிததிருபபவறறை இனனமும விவரிதது அடியேனுடைய ஸதீர்ப்ய பொருவா எழுதியுளளாராத லால அதைபபறறி இஙகு மிகக சுருககமேயாகிறது.

1 சரணாகதி செயயுமபோது தலையறுபபதான வாரததையை யும கூடவே வைததுப பேசுவது தகாது அபபடி சாஸதரஙகளிலும கணடதிலலை, உலகததிலும கணடதிலலை

2 தீரககழிய அபராதப படடவாகள பககலிலும பெருமாள நிகரஹம காடட நெடுமபோது தாமஸிபபது வழககம அபராதி கள விஷயததிலேயே அவாககு ஊணுயாகூம் எளிதாக உணடாம தனறு இராவணனே இதறகு முதல நிதாசநம அபபடிபபடட பெருமாள முதலடியிலேயே தடியெடுபபதாக ஸஙகலபிததுக கொணடாரெனறு சொலலுவதும இதறகுப பரிநது இனனமும சிலா ஆரவாாததது வருவதும எனன அழகு! எனன காலக கொடு மை!! இததகைய பாபததை நமபிளளை திருமுடி மேலும ஏறறப பாாபபது ஹந்த ஹந்த! ஶாந்தம் பாபம் ஶாந்தம் பாபம்

3 மறற மஹாஷிகளைப போலலலாமல அநாயாஸமாகவும அழகாகவும சலோகம அமைககக கறற வாலமீகி முனிவா வாககில அதயமே மரணமவா எனறு இபபடி ஏன வெளிவநதது பெருமாள 'நாளுவது ஒனறு முடிவது' எனறு கருதாதிருநத பகூததில 'மே மரணமவா' எனற விபரீதமான வொருவாசகததை இடடிடு வரோ மாமுனிவா? இது முககியமாக நோககததககதனறோ

4 ஸ்ரீ கோவிநதராஜாதிகளான வியாககியான ஆசிரியாகளுக கும உடனபாடலலாத ஒரு விபரீதப பொருளை நெஞசால நினைப பதறகே கூச வேணடியிருககச சாறறுவாருமுணடாவிகதே ஒரு அருமபதவுரைகாரரைக காககக வேணடி ஓராயிரம அநாததஙகளுககு ஆளாவாருமுணடோ? ஶோகோऽயம் விஷயோஜ்ஞாஸ்து விவிதா: கிம் கிம் ந ஸம்ஹார்யதே?

உக்தம் ஸவிநயம் யதாஶ்ருதம் விஜ்ஞாபயதி

திருமலை அனநதாண பிளளை—ஸ்ரீகருஷணதாஸன

வர்த்தமானங்கள்

காஞ்சீபுரம் உற்சவங்கள்

கச்சிப் பேரருளாளனுடைய வைகாசித்திருநாள் 1—6—36ல் திங்கட்கிழமை த்வாஜாரோஹணம் 3ல் புதன் கிழமை பெரிய திருவடி ஸேவை 7ல் ஞாயிற்றுக்கிழமை திருத்தேர் ஒரே நாளில் திருத்தேர் நிலைசேர்ந்து விட்டால் 9ல் செவ்வாய்க்கிழமை அவப்ருதம் நடைபெறும் இல்லையேல் இரண்டொருநாள் கூடக்கூடும் லோகவிலக்ஷணமான இந்த ப்ரஹ்மோத்ஸவத்தை ஆஸ்திகர்கள் அநுபவித்து மகிழ வேணும்

வஸந்தோத்ஸவம் —சென்ற 18-5-36ல் தேதி முதலாக ஏழு நாட்கள் வஸந்தோத்ஸவம் அதிக விபவத்துடன் நடைபெற்றது. ஸந்நிதியின் முகப்பில் தென்புறத்திலுள்ள பெரிய திருமண்டபம் அவ்வுத்ஸவத்திற்காக அமைந்தது அது மிகவும் புராதனமாகி ஜீர்ணமாயிருந்தபடியால் கனம் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ் ஏஸ் வரதாசாரியர்வர்கள் இரண்டாயிரம் ரூபாய் உதவி செய்து செப்பனிடுவித்தார் நாலாறுமாதகாலமாக நடந்துவந்த மேற்படி ஜீர்ணோத்தாரணமும் சென்ற வாரத்தில்தான் முடிவுபெற்றது மண்டபத்தின் நிலைமை இப்போது மிகவும் அழகியது

கோடைத்திருநாள் —தேவப் பெருமாளுக்குச் சீதளோபசாரமாக நடக்கும் மஹோத்ஸவங்களில் இது மிகச் சிறந்தது ஆனிமாதத்தில் ஏழுநாள் நடந்து சித்திரை நக்ஷத்திரத்தில் முடிவு பெறும் மறுநாள் ஆனிதன்னிற் சோதியென்னும் நன்னாளில் பெரியாழ்வாருடைய வருஷத் திருநக்ஷத்திரத்தை யுத்தேசித்துப் பேரருளாளனுக்கு கருடோத்ஸவம் இரவில் நான்கு மாடவீதிகளிலும் அற்புதமாக நடை பெறும்

ஸ்ரீ பவழவண்ணர் ப்ரஹ்மோத்ஸவம் —பெரிய காஞ்சீபுரத்தில் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கின்ற இந்த எம்பெருமானுக்கு ப்ரஹ்மோத்ஸவம் இப்போது நடைபெற்று வருகின்றது நாளைய தினம் (வைகாசி யனுஷத்தில்) அவப்ருதம் நடைபெறும் இவ்வுத்ஸவத்தின் பாதி பாகம் தேவப்பெருமாளுடைய ப்ரஹ்மோத்ஸவத்தோடு சேர்ந்து நடைபெறுவதால் பக்தர்களின் அநுபவம் இரட்டித்திருப்பது விசேஷம் தேவப்பெருமாள் ஐந்தாவது உத்ஸவத்தன்று (5-6-36) இந்த ஸந்நிதியில் திருமண்டபப்படி கண்டருளும் விசேஷம் போற்றத்தக்கது சென்னை வாசியும் பிரபல கண்ணாடி வியாபாரியும் தாம் பரப்புமான ஸ்ரீமான் கோடா ஸ்ரீநிவாஸய்யர் அவர்களின் ஆஸ்தை இந்த திவ்ய தேசத்திற்குச் சேமவைப்பு

காஞ்சீபுரம் நிருபர்

ஸ்ரீ வானமாமலை

நம்மாழ்வார் உத்ஸவம் —பல திவ்ய தேசங்களிலும் இவ்வாழ்வாரின் திருநக்ஷத்திர மஹோத்ஸவமானது அந்தந்த ஸந்நிதிகளின் விபவாநுகுணமாக நடைபெற்றாலும் இந்த திவ்யதேசத்தில் ஆழ்வாருக்கு உண்டான ஸ்ரீவரமங்கை விசேஷத்துக்கு அநுகுணமாக

அமையப பெறற திவ்யமங்கள விக்ரஹவைலக்ஷண்யமும உதஸவததின வீறுபாடும சால அழகியதாயிருககும. அஃதெனனவெனில்? இவ வானமாமலையின திருவடிகளை, ஸ்வீகாரங்களில வைததுககொண்டு ஒபபுயாவறற வர்மதஸ்வீகாரததினால ஆகிஞ்சந்யா நந்யகதித்வாத்யவஸாயமாக உபாயமாகப பறறி இபபேருபகாரததிறகு கைமமாறு காணபபெறாமல தடுமாறின ஏறறததிறகுத தகுதியாகவும ஸகலதிவ்யதேசங்களிலும வழங்கபபெறுகிற ஸ்ரீஸ௦கோவன எனற திருநாமததுககு ப்ரகாசகமாகவும விக்ரஹாநுரூபஸ்வீகார மனறியில பெருமாள திருவடி நிலைகளோடு அஹேதுக சிறிய திருமேனியை ஸ்வீகரிதது எழுநதருளியிருககும நிலையும திருநக்ஷததிரமஹோதஸவததில பெருமாள திருவோலககததிலேயே தினம ஒரு சதகமாக திருவாயமொழி திருசசெவிசாயததருளும பெருமையும திவ்யதேசாநுபவஸஹமென றறியததககது.

வஸநதமஹோதஸவம —இநத திவ்யதேசததில இநத மஹோதஸவமானது வைசாகமாஸததில பூாணமைககு 10 தினம முனனுக ப்ராயச்சித்தாரம்பமாகி ப்ரதிதினங்களிலும ஸாயங்காலததில ஆஸதானததிலிருநது தோளுககினியானில நாசசியாரும பெருமாளும இருவருமான சேர்ததியாகவே எழுநதருளி ஸௌகந்த்யவாஸங்களால ஸம்வர்ணிதமான ஜவநதீ மணடபததில வீறறிருநது அடியார குழாஙகள நினறபடியே சிறிய திருமடலை செவிககினிய செஞசொலலால சேவிகக அததைக கேடடருளினபடியே திருவாபரணங்களும ஸுகந்தபரிமளிதமான திருமாலைகளும, ஸுகந்தஸம்மிளிதமான சநதனஙகளும சாததிககொணடு தத்காலோசிதமாய ஸௌந்த்ரவாராநுரூபமான ஹோமஙகளமுது செயதருளி தீர்த்தவிநியோக கோஷ்டியானதும தேனமாம பொழில திருததோபபில மூனறு ப்ரதக்ஷிணமதி உலாவியருளி முன எழுநதருளியிருநத மணடபததில ஸமாபபிககபபெறற ஆஸநததில அமாநதருளி திருவாராதனம கணடருளினதும திருபபாவையும திருவாயமொழியில தினம ஒரு பததாகவும கேடடருளி தளிகை அமுது செயதருளி சாததுமுறை கோஷ்டியானதும ஆஸ்தானததிறகு எழுநதருளுவார். வர்ஷணிப்பமையனறு சேறறுத தாமரையில திருவூஞசல உதஸவமகணடருளி அவவிடததிலேயே திருவடிவிளககுதல திருவநதிக காபபு முதலியன ஆகி திருமடல சாததுமுறை தீர்த்தகோஷ்டி ஆனதும ஸந்நிதியில ஆஸ்தானததிறகு எழுநதருளி திருவாராதனம ஆகி திருபபாவை திருவாயமொழி கேடடருளி விசேஷமாக பால மாஙகாய அமுது செயதருளி சாததுமுறை தீர்த்தவிநியோக கோஷ்டிநடைபெறும். தே திருமலாசசாரியார.

ஸ்ரீ

பீதாம்பர பண்டித ப்ரஸங்க பராமர்சம்

பீதாம்பரபண்டிதரென்று உலகமெல்லாம் புகழ் நின்ற மஹாநுபாவர் நிகழும் வைகாசி மாதத்தில் வெளியிட்ட தமது பத்ரிகையில் “புஸ்தக விமர்சம்” என்ற மகுடத்தின்கீழ் ஸ்ரீகாஞ்சீ அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமியின் “அத்யமே ச்லோகார்த்த தத்வப்ரதிஷ்டா” என்கிற க்ரந்தத்தைப்பற்றி ஒரு விமர்சம் வெளியிட்டிருப்பதைக் கண்டோம். மேற்குறித்த பண்டிதர் ஏற்கனவே தாம் இப்பற்றி வெளியிட்டிருக்கும் சில புஸ்தகங்களில் அபத்தமும் அஸமஞ்ஜஸமுமான விஷயங்கள் தவிர வேறு கிடையாதென்பதைச் சில மஹான்கள் க்ரந்த ரூபேண வெளியிட்டு உலகமெங்கும் பரவ வைத்திருக்கிறார்கள். அவற்றுக்கெல்லாம் ஸமாதானம் சொல்வதாக ஏதோ எழுத ஆரம்பித்தவர் சாஸ்த்ரீய மார்க்கமாக ஸமாதானம் எழுதுவதை விட்டுப் பெரியவர்களை அநாவச்யகமாக தூஷித்துக் கொண்டும் ஆத்மப்ரசம்ஸையை அளவுக்குமீறிச் செய்து கொண்டும் காலம் கழித்து வருகிறார். இவர் தம்முடைய க்ரந்தங்களைக் கடாக்ஷித்து விஸ்மயப்படாத மஹான்கள் இந்த லோகத்திலேயே கிடையாரென்று பஹுபரிச்ரமப்பட்டு வெகுவிரிவாக நிரூபிக்கிறார். வாஸ்தவமாய் இவருடைய ஸ்வஸம்ப்ரதாயத்தில் ஆச்சர்யப்படாதவர்கள் உபயவிபூதியிலுமே கிடையாதென்று அனைவரும் நிச்சயித்த விஷயமே. தத்ஸத் பரிசீலநமென்னும் புஸ்தகத்தில் (பக்கம் 5ல்) * பீதாம்பரதரம் * என்கிற திருநாமத்திற்கு விசேஷார்த்த வ்யாக்யானம் எழுதப்பட்டிருக்கிறதே, அதைப் பார்த்து ஆச்சர்யப்படாதவர்கள் எவ்வுலகிலாவது உண்டோ? அப்படியே இவருடைய விசேஷார்த்தங்களைக் கண்டும் ஆச்சர்யப்படாதவர்களும் ஆனந்தம் பொங்கி அபிநந்தனம் செய்யாதவர்களும் எங்கும் இருக்கவேமாட்டார்களென்பதை யாரேனும் மறுக்கமுடியுமோ? வித்தஸாதநமாக ஏதுக்கு எழுதுகிறாரென்றே விடுக்கிறோம். தமக்கு நேர்ந்த ஆபத்துக்களில் லவலேசமும் போக்கிக்கொள்ள முடியாமல் பரிதபித்து நிற்கும் இவர் பாகீய விசாரங்களில் அநாவச்யகமாகத் தலையிட்டுக் கொண்டு இன்னும் பரிபவநீயதையை அதிகமாக அடைந்திடுவது ஏதுக்கோ?

அத்யமேசலோகார்த்த விஷயத்தில் இவர் எழுதியிருக்கும் விஷயங்கள் பண்டிதர்களால் இகழ்த்தக்கவையே என்பதை இங்குச் சுருக்கமாகத்தெரிவிப்போம். ஸ்ரீஅண்ணங்கராசார்யஸ்வாமியின் தத்வபரதிஷ்டாகரந்தத்தை இவர் தாம் ஸேவித்ததாகவும், அதிலுள்ள அநேகவிஷயங்களைத் தாம் கருத்தஜ்ஞரதையோடும் சலாகையோடும் அங்கீகரிப்பதாகவும், அத்யமே சலோகப் பொருளைமாத்திரம் வெறுப்பதாகவும் முகவுரைகூறி, மேலே அதற்கும் அஸம்பத்தமாக இரண்டரை பக்கம் எழுதியிருக்கிறார்.

ஸ்ரீராமாயணத்தில் * அத்யமே சலோகமுள்ளவிடம் பராயோபவேசப்ரகரணமுமல்ல, சரணாகதிப்ரகரணமுமல்ல என்று தீர்மானிக்கிறார் இவர். திருவாய்மொழியில் யானேயென்னுள் எனகிற பாசுரத்தின் ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியிலுள்ள ஒரு ஸ்ரீஸூக்தி விஷயமாக இந்த அத்யமேசலோகார்த்த விசாரம் பெருகியிருப்பதாலும், ஈடு அருளிச்செய்தவரான வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையினுடையவும், அவரது திருக்குமாரரான பிள்ளை லோகாசார்யருடையவும் ஸ்ரீஸூக்திகளையே தஞ்சமாகக் கொண்டிருக்கும் மஹானகளுக்கே இவ்வார்த்த விசாரம் ப்ரஸக்தமாயிருப்பதாலும் அந்த மஹாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு விருத்தமாக இந்தப் பீதாம்பரபண்டிதர் தீர்மானிப்பது கடலோசையோடொக்குமத்தனை மேல வெட்டிப்பிள்ளைக்கு நம்பிள்ளையருளிச்செய்த வார்த்தையை ஈட்டில் காட்டியிருக்குமிடத்தில் பெருமாள் ஸமுத்ரராஜனிடத்தில் செய்தது சரணாகதியே யென்பது ஸ்பஷ்டம். ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலும் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி நியமமில்லை யென்பதையும் ஹேது நியமமில்லை யென்பதையும் விவரிக்கவந்த இரண்டு ஸூத்ரங்களாலும் சரணாகதியென்பதே ஸ்திரீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருநெடுந்தாண்டக வ்யாக்யான ப்ரவேசத்திலும் சரணாகதியென்றேயுள்ளது. இவற்றுக்கு விரோதமாக ஸாராஸ்வாதிநீஸாரப்ரகாசிகைகளில் ஏதோ எழுதியிருப்பதாக இப்பண்டிதர் உதாஹரிப்பது வ்யர்த்தம். சரணாகதி யென்கிற பக்ஷத்தையே யிசைந்தவர்களுக்குள்ளே பரஸ்பரம் நடக்கும் விவாதத்தில் சரணாகதியல்லவென்று இவர் சொல்லிக்கொண்டு வருவது அஸமஞ்ஜஸம்.

“பராயோபவேசமுமன்று” என்று இப்பண்டிதர் எழுதுவதும் ப்ராயோபவேசந்தானென்று இவரே ஸ்தாபித்தபடியாகிறது. எங்ஙனே யெனனில்; “ப்ராயோபவேசம் க்ஷத்ரியருக்கு விஹிதமன்று

என்று பரதனை நிஷேதித்த பெருமாள் அதர்மத்தை அநுஷ்டித்தனரோ?" என்று இவர் எழுதுகிறார் இதனால், சித்ரகூடத்தில் பரதன் ப்ராயோபவேசம் பண்ணினதாகவும் அதைப் பெருமாள் தடுத்ததாகவும் இவர் ஸ்பஷ்டமாக எழுதியிருக்கிறார் அங்கு ஸ்ரீபரதாழ்வான் செய்ய நினைத்தது ப்ராயோபவேசமென்று தீர்மானித்துக் கொண்ட இவர், பெருமாள் ஸமுத்ரக்கரையில் செய்ததும் ப்ராயோபவேசந்தான் என்று அவசியம் தீர்மானித்தேயாகவேண்டும். ஏனென்னில்,

அயோத்யா காண்டத்தில் 111-ஆவது ஸர்க்கத்திலுள்ள இஹ மே ஸ்தண்டிலே சீக்ரம் குசாநாஸ்தர ஸாரதே। ஆர்யம் ப்ரத்யுபவேக்ஷ்யாமி யாவந்மே ந ப்ரஸீததி॥ * சயே புரஸ்தாச்சாலாயாம் யாவந்ந ப்ரதியாஸ்யதி। குசோத்தரமுபஸ்தாப்ய பூமாவேவாஸ்திதஸ்ஸ்வயம் * என்கிற ச்லோகங்களைக் கொண்டுதானே பரதன் ப்ராயோபவேசம் பண்ணினதாக இவர் எழுதுகிறார் ப்ராயோபவேசமென்கிற சப்தாநுபூர்வி அங்கு வால்மீகி வாக்கில் சிறிதுமில்லை கடற்கரையில் பெருமாள் செய்த காரியத்தை என்ன சப்தங்களாலே வால்மீகி கூறியிருக்கிறாரோ அந்த சப்தங்களால்தான் பரதன் செய்த காரியத்தையும் கூறியிருக்கின்றார் ப்ரதிசயநம், ப்ரத்யுபவேசநம் என்கிற பதங்களுக்கே வ்ருத்திகலித நிஷேதமுள்ளது அங்கு பரதன் செய்த கார்யம் வேறு, இங்குப் பெருமாள் செய்த காரியம் வேறு என்று ஸாதிக்கப் பிரமாணமுமாகாது பரதன் செய்த காரியத்தைப் பெருமாள் தடுத்தது உண்மையே க்ஷத்ரியர் செய்யத்தகாதென்று சொல்லித் தடுத்ததாக இவர் எழுதுவது மருள் * ந து மூர்த்தாபிஷிக்தாநாம் விதி: ப்ரத்யுபவேசநே * என்பது அங்குள்ள வால்மீகி ஸூக்தி 'மூர்த்தாபிஷிக்தக்ஷத்ரியாணாம்' என்பது வியாக்கியானம். கைகேயியின் வரத்தின்படியும் தசரதருடைய இசைவின்படியும் பெருமாள் திருவுள்ளத்தின்படியும் பரதன் ராஜ்யாபிஷேகத்திற்கு பாத்ரனாய்விட்டபடியால் இப்படிப்பட்ட அவன் ப்ரத்யுபவேசநம் பண்ணுவது அதர்மம் என்று பெருமாள் கூறினாரேயல்லது வேறில்லை பெருமாள் கடற்கரையில் போந்தபோது அபிஷிக்த க்ஷத்ரியத்வம் தமக்கில்லாமையாலே அக்காரியத்தைத் தாம் அநுஷ்டித்தது அதர்மமாகாது, ஸ்வோக்தி விருத்தமுமாகாது

நநா—‘சித்திரகூடத்தில் பரதாழ்வான் செய்த காரியம் வேறு தான்; கடற்கரையில் பெருமாள் செய்த காரியம் வேறுதான். வால்மீகியின் உக்தியில் இது விளங்காநின்றது. * யாவநெ நவூவஸீஒதி* என்றும் * யாவநவூதியாவஸ்ஹதி * என்றும் பரதன் சொன்னப் போலே வசநவ்யக்தி கடற்கரையில் இல்லை’ என்று சொல்ல வருவரேல், தஜீஒஂ வாஉஙஂ வஉஃ. அந்த வார்த்தை இருக்கவுமாம், இல்லையாகவுமாம். அநுஷ்டாநோபக்ரமத்தில் அந்த நிலைவு எவர்க்கும் இருந்தே தீரும். வாவஂவ, பரதன் செய்தது ப்ராயோபவேசமென்று தீர்மானித்தெழுதிய இப்பண்டிதர்க்குப் பெருமாள் செய்ததும் ப்ராயோபவேசந்தானென்று இசைந்தே தீரவேண்டியதாய் விட்டபடியால் * அத்யமேச்லோகத்திற்கு ஆசார்யர்கள் வெளியிட்டிருக்கும் அர்த்தமே இவர்க்கும் தஞ்சமாய் வந்து முடிந்ததென்று தேறிவிட்டது. தத்வப்ரதிஷ்டையில்: 60+64 பாராக்கள் பார்க்க

மேலும் இப்பண்டிதர் எழுதியிருக்கிற விநோதத்தை நோக்குங்கள்; “ஸஒஹ ஜெவாஉஙணாடி ஸஙய தாஙணாடி என்று ஒரு கல்பம்; ஸாமாஙஸஹவாஉஙணாஂ ஸஙய தாஙணாஂ என்று ஒரு கல்பம்; ஜெவா இரண்டிலொன்று; ஸாமாஙஸஹவா இரண்டிலொன்று. இப்படிக்கும் அந்வயம் கொள்ளலாம்” என்று முடிவில் எழுதுகிறார். இரண்டாவது வாக்கியத்தில் (ஜெ) என்பதைக் கூட்டாமல் (ஸாமாஙஸஹவா உஙணா உய தாஙணாடி) என்று ஒரு கல்பம்—என்கிறவிவருடைய விவக்ஷிதத்தை எம்பெருமான்தான் அறியவேணும். மரணதரணங்கள் ஸாகரத்திற்கே எப்படி ஸம்பவிக்கும். ஸாமாஙகதக்ஷக தாஙணா மல்லது வேறொன்றை இவர் இங்கு விவக்ஷிக்க முடியாதே. கடல் எந்த வஸ்துவைக் கடக்கவேணுமோ அறியோம். தரணமென்பதற்கு க்ஷேமமென்று அர்த்தமென்று இவர் எழுதுவதும் பிசகு. இந்த அஸம்பத்த பாஷிதம் கிடக்கட்டும். * ஸஒஹஜெவா உஙணாடி ஸஙய தாஙணாடி * என்று இவர் எழுதுகிறார் இதனால், பெருமாள் தம்முடைய முடிவைக் கூறுவதான ஒரு பக்ஷத்தையும் தாம் அங்கீகரிப்பதாக நன்கு காட்டுகிறார். ஸாமாஙஸஹ உஙணா மென்பதும் அந்தப் பக்ஷத்திலேயே உண்டு—என்று

இவர் எழுதினாலும் ஸாத்ய ஶரண மென்கிற விஶத பக்ஷத்தை இவர் அங்கீகரித்துவிட்டதாக விளங்கிவிட்டது. "வ்ருக்ஷஸ்யாக்ரே நிஷண்ணஸ்து வ்ருக்ஷச்சேதம் விசிந்தயேத்" என்றதுதான் இங்கு நினைவுக்கு வருகிறது. 'கடலுக்கே பரணமாகக் கொள்ளாமல் பெருமாளுக்கு பரணமாகக் கொண்டால் மஹா தோஷம்' என்று ஸாதிக்கத் தொடங்கினவிவர் ஶரணமென்று அந்வயிக்கிற பக்ஷமும் கொள்ளத்தக்கதுதான் என்று ஸ்வஹஸ்தம் எழுதுவது என்னே! ஸாமாந்ய ஶரண் மென்று சொல்லக்கூடாதென்று ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமி யெழுதியிருப்பதை மறுப்பதில் மாத்திரம் எனக்கு நோக்கேயல்லது ஶரண் மென்று யோஜிக்கக்கூடா தென்பதில் எனக்கு நோக்கில்லை' என்றே இனியிவர் சொல்லித் தீர வேண்டும். அப்படியானாலும், ஶரண மென்று யோஜிக்குமளவில் மஹத்தான அநர்த்தம் வந்துவிடும் என்று இவர் முதலிலெடுத்து எழுதின தெல்லாம் பாழ்தானே. ஶரண் மென்றாலும் அது பெருமாளுடைய விநயப்பேச்சு என்றும், ஸமுத்ரத்தின் பரணத்தில்தான் அதுவும் பர்யவஸிக்கு மென்றும் இப்பண்டிதர் எழுதுகிறார். ஶரண மென்று யோஜித்துவிட்டு அதன் தாத்பர்யத்தை இவர் எங்ஙனே இழுத்துக்கொண்டு போனாலும் அதில் நமக்கு விப்ரதிபத்தியில்லை. அந்வயக்ரமத்தில் விவாதமே யொழியத் தாத்பர்யத்தில் விவாதமே யில்லை. இவர் எழுதுகிற தாத்பர்யத்திற்கு மேற்பட்ட பல தாத்பர்யங்களை ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமி எழுதியே யிருக்கிறார். * ஊர்த்வம் மாஸாந் ந ஜீவிஷ்யே * என்ற பிராட்டியின் வார்த்தையைத் திருவடி சொல்லக் கேட்ட பெருமாள் உடனே * ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாமஸிதேக்ஷணாம் * என்றார். இதற்கு என்ன அர்த்தம்? இனி ஒரு நொடிப்பொழுதும் பிழைத்திராமல் இப்போதே நான் முடிந்துவிடுவேன் என்பதுதானே இதற்கு அர்த்தம். அப்படி முடிந்துவிட்டாரோ? இல்லை. அதற்கு அது தாத்பர்யமன்று என்னவேணும். இப்படி தாத்பர்ய நிர்வாஹம் பண்ணி ஒழுங்கு படுத்தவேண்டிய பெருமாள் வார்த்தைகள் பலவுண்டு. ஸக்ருச்சரண மென்றதுவும் அப்படியேயாகிறது. பெருமாள் முடிவதாகக் காட்டுகிற அந்வயம் ஆபத்துக்கிடம் என்று ஆக்ரஹம் கொண்டவிவர் அந்தோ! அந்த ஆபத்துக் குழியிலேயே தாமும் ஏன் விழுகிறார்? என்பதே இங்கு நாம் கேட்பது.

ஸாகரஶரண மென்று மிகவும் தவறான ஒரு அர்த்தத்தையும் கூடக் கூட எழுதிவருமிவர் இராமபிரானை தூஷிக்க வந்தவராமத்தனை. ஸ்ரீராம குணங்களுக்கு வேறுநிந்தை வேண்டா.

'பெருமாள் அநுஷ்டித்தது **அவிகலஶரணாகதி**யன்று' என்று எழுதாநின்றவிவர் **விகலஶ** ரணாகதி யென்று ஒப்புக் கொண்டாராகிறார். சில அங்கங்கள் தவிர்ந்து சில அங்கங்களோடே கூடின சரணாகதி யென்கிறாரே; தவிர்ந்த அங்கங்கள் போகட்டும்; இசைந்த அங்கங்கள் எவை? ஏதேனுமொன்றை ஒப்புக்கொண்டாலும் ஸாகரஸ்ய ஶரணமென்பதை நெஞ்சால் நினைக்கவும் வழியில்லையே. *ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநமித்யாதிகளில் எந்த அம்ஶம் பெருமாளிடத்திலிருந்தது? பெருமாள் குணபூர்த்தி யில்லாதவன் திறத்தில் சரணாகதி செய்தாராகையாலே அது பலிக்கவில்லை என்று ஆசாரியர்கள் ஸாதித்தார்களே யல்லது ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பத்திற்கு எதிராக ப்ராதிகூல்ய ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டாராதலால் பலிக்கவில்லை? யென்று ஒரு ஆசார்யரும் ஸாதித்திருக்கவில்லை ஸாகரஶ ரணமென்கிற அர்த்தம் ஆசார்ய கோஷ்டியில் ப்ரஸித்தமாகில் அதைக்கொண்டு எவ்வளவோ சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் அவச்யம் சிக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமே. இதுநிற்க.

பெருமாள் பக்கலில் ஸர்வேஶ்வரபாவம் கழற்ற வொண்ணாததாயினும், இருக்குமிடம் தெரியாதபடி அதனை மறைத்து மநுஷ்யத்வத்தையே பெருமாள் பெரும்பாலும் காட்டிவருகிறார் என்பது ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஆழ்ந்த அவகாஹநமுடையாருடைய ஸித்தாந்தம். ஆகவே அந்த மநுஷ்யத்வத்திற்கு மிகவும் சேரக் கடலரசனை த்ரிகரண சுத்தியோடு வேண்டிக்கொண்டு அக்கரை செல்ல நினைத்துக் கரையிலே தரைக்கிடை கிடந்த பெருமாள் அந்த ஸமயத்திலே ருஜுவாக நெஞ்சால் நினைப்பதோ வாயாற் சொல்லுவதோ எப்படியிருக்க வேண்டு மென்பதை நாம் விவரிக்க வேண்டுமோ? 'தண்ணீர்த் தெய்வமே! நீ வழிவிட்டாலொழிய எனக்கு வேறு கதியில்லை; இப்போது உன் தயவை எதிர்பார்க்க வேண்டியதாக நேர்ந்துவிட்டது; நீ தயவு செய்து வழிவிட்டால் தான் நான் ஸபரிவாரனாய் அக்கரை சென்று எதிரிகளை முடித்துப் பிராட்டியை லபித்து வாழலாகும்; இல்லையேல் இங்கேயே முடியவேண்டியதாகுமத்தனை' என்று இங்ஙனே அநுஸந்

திப்பதன்றோ ப்ராப்தம். 'வழிவிடுகிறாயா? அல்லது உன்னைத்தொலைத்துவிடட்டுமா?' என்று உபக்ரமத்திலேயே உரைப்பதானது வணங்குகிறவனுடைய காரியமாகுமோ? காட்டிலே வழிபறிக்கவருங் கள்ளர்கள் கத்தியைக் காட்டி 'உடைமைகளைக் கொடுக்கிறாயா? உயிரை வாங்கிவிடட்டுமா?' என்று சொல்வது உண்டு அந்த நிலைமையிலா பெருமாளை வைத்துப் பேசுகிறதென்று விவேகிப்பாரில்லையே!

கடன் வாங்கிக்கொண்டு போனவர்களிடமிருந்து கடனை மீட்டுக்கொள்ள நினைப்பவர்கள் 'தயவு செய்து கடனைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டும்' என்று வணங்கிக் கேட்பது ஒரு ஸமயம்; 'கொடுக்கிறீரா? அல்லது, சிறையில் புகுந்து பரிபவப்படுவீரான வளவு முயற்சியை யெடுத்துக் கொள்ளட்டுமா?' என்று வெருட்டிக் கேட்பது ஒருஸமயம். இங்ஙனே வெருட்டிக் கேட்கிற வார்த்தையே முதலடியில் வெளிவந்துவிட்டால் அதற்கு, வணங்கிக் கேட்கிற ஸமயமென்று பேருண்டோ? இந்த மிகச்சிறு விஷயத்தைக் கூட நெஞ்சில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் வாது செய்பவரோடு எதிர்வாது புரிவது ஸத்யமாய் நமக்கு வெட்கமாகவே யிருக்கிறது.

ஒருவரிடத்தில் நாம் பணம் கொடுக்கும்போது இதை நாம் மறுபடியும் திருப்பிப் பெற்றுக் கொள்வது எங்ஙனே என்று ஒவ்வொருவரும் ஆலோசிப்பதுண்டு, அப்போது மூன்று விதமாய் மனத்தை ஸமாதானப்படுத்திக் கொள்வர்கள்; (அதாவது) அப்பா! தாயே! என்று வேண்டிக்கொண்டு காலைக் கையைப் பிடித்து அந்த வழியிலாவது வாங்கிவிடுவோம்; அவ்வளவுக்கு அவகாசமில்லாதபடி அவனே எளிதாய்க் கொடுக்கவாவது பெற்றுவிடுவோம்; இல்லையேல் நமக்குள்ள உரிமையைக் கொண்டு நியாயாலயத்தில் பிடித்திழுத்து பலாத்காரத்தாலே பெற்றுக் கொள்வோம்—என்கிற இம்மூன்று வழிகளையும் முதலிலேயே தீர்மானித்துக் கொள்வர்கள் அதுபோலவே பெருமாளும் விபீஷணன் தம்பக்கலில்வந்து சேருவதற்கு மிகமுன்னமேயே திருவடியை நோக்கி "தவஸா ஸேது பந்தேந ஸாகரோச்சோஷணேந வா । ஸர்வதா ஸுக்ருதீ ஸாகரஸ்ய ஸம்பதே ॥" என்று மூன்றுவகையான உபாயங்களையும் சிந்தையிற் கொண்டு வெளிப்படவு மருளிச் செய்து, கடலைக் கடத்தல் எவ்வகையிலும் தமக்கு எளிதே யென்பதை வெளியிட்டருளினர்.

அதற்குப் பிறகு விபீஷணாழ்வான் வந்து சேர்ந்தான். அவனை நோக்கி ஸுக்ரீவ மஹாராஜரும் திருவடியும் “கதம் ஸாகரமக்ஷோப்யம் தராம வருணாலயம் | ஸைந்யை: பரிவ்ருதா: ஸர்வே வாநராணாம் மஹௌஜஸாம் || உபாயம் நாதிகச்சாமோ யதா நதநதீபதிம் | தராம தரஸா ஸர்வே ஸஸைந்யா வருணாலயம் ||” என்று கடலைக் கடக்கும் வழி யாதோ வென்று கேட்டார்கள். அதற்கு விபீஷணன் சொன்ன பதிலாவது—‘ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி | கானித: ஸகரேணாயமப்ரமேயோ மஹோததி: || கர்துமர்ஹதி ராமஸ்ய ஜ்ஞாத்வா கார்யம் மஹோததி:” என்பதாம். ரகுகுலத்திற்கு ஸாகரம் மிகவும் உபகாரகமாக அவதரித்ததாகையால் இது மிகவும் பெருமையுடையது, (மநுஷ்ய பாவனையிலே நிற்கிற) பெருமாளுக்கும் இக்கடல் பரமபூஜ்யமானது, ஆதலால் இதனை வணங்கி வழிபட்டு வழி கேட்பது யுக்தமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது, இதைப் பெருமாள் ஸந்நிதியிலும் விஜ்ஞாபித்துத் திருவுள்ளமானபடி செய்வது—என்றார் விபீஷணாழ்வான்.

“ஏவம் விபீஷணேனோக்தோ ராக்ஷஸேந விபஸ்சிதா | ஆஜகாமாத ஸுக்ரீவோ யத்ர ராம: ஸலக்ஷ்மண: || ததஸ்த்வாக்யாதுமாரேபே விபீஷணவசோ ஹிதம் | ஸுக்ரீவோ விபுலக்ரீவ: ஸாகரஸ்யோபவேசநம் ||”—விபீஷணன் வெளியிட்ட அபிப்ராயத்தை உடனே ஸுக்ரீவ மஹாராஜா பெருமாள் ஸந்நிதியிலே போந்து விண்ணப்பித்தார். [ப்ரக்ருத்யா தர்மசீலஸ்ய ராகவஸ்யாப்யரோசத] இயற்கையாகவே ருஜு மார்க்கத்திலேயே செல்பவரான பெருமாளுக்கும் ஸமுத்ரராஜனை வணங்கி வேண்டிக்கொள்வதென்கிற அந்த விஷயம் திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காகப் பட்டது.

உடனே பெருமாள் இளைய பெருமாளையும் மஹாராஜரையும் நோக்கி, ஸமயத்தில் நல்ல வுபாயத்தை நினைப்பூட்டின விபீடணனுக்கு உரிய வெகுமதி யளிக்குமாறு நியமித்துவிட்டு, விபீஷணஸ்ய மந்த்ரோऽயம் மம லக்ஷ்மண ரோசதே | ப்ரூஹி த்வம்

ஸஹஸுக்ரீவஸ்த்வாபி யதிரோசதே ॥] லக்ஷ்மணா! விபீஷணன் தெரிவித்த விஷயம் எனக்கு மிகவும் யுக்தமாகத் தோன்றுகிறது. நீயும் ஸுக்ரீவனும் நன்கு ஆலோசித்துப்பார்த்து இதில் உங்களுடைய அபிமதியையும் தெரிவிக்கவேணும்—என்றார். அது கேட்ட ஸுக்ரீவ லக்ஷ்மணர்கள் [கிமர்த்தம் நோ நரவ்யாக்ர! நரோசிஷ்யதி ராகவ। விபீஷணேந யச்சோக்தம் அஸ்மிந் காலே ஸுகாவஹம் ॥...விபீஷணஸ்ய மந்த்ரஸ்ய யதார்த்தம் க்ரியதாம் வச:।] பெருமாளே! எங்களுடைய அபிமதியைத் தனியே தெரிவிக்கவேண்டியதென்னவிருக்கிறது? இந்த ஸமயத்திற்கு இணங்கிய உபாயத்தையே விபீஷணன் கூறியிருக்கின்றாராதலால் அதுவே எங்களுக்கும் ருசிக்கின்றது; அப்படியே செய்தருளவேண்டியதுதான் என்றார்கள். [ஸ தத்ர குசாஸ்தீர்ணே தீரே நதநதீபதே:। ஸம்விவேச ததா ராமோ வேத்யாமிவ ஹுதாசந:॥] பிறகு பெருமாள் கடற்கரையிலே தர்ப்பங்களைப் பரப்பி நீறுபூத்த நெருப்புப்போலே சயனித்தருளினார். (இவ்வளவோடு பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.) மேல் இருபதாவது ஸர்க்கத்தில், சார்த்தூலனென்கிற வொரு ராக்ஷஸன் சாரணாக இங்குவந்து மீண்டதும், மறுபடியும் சுகனென்கிற ஒரு ராக்ஷஸன் ராவணனது கட்டளையினால் இங்குவந்து பரிபவப்பட்டுப் போனதுமான சில கதைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மேல் இருபத்தோராவது ஸர்க்கத்தில் (பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்தின் முடிவிலுள்ள கதையின் தொடர்ச்சியாக) * தத: ஸாகரவேலாயாம் தர்ப்பாநாஸ்தீர்ய ராகவ:। அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே: * என்று தொடங்கி * ஸ த்ரிராத்ரோஷிதஸ்தத்ர நயஜ்ஞோ தர்மவத்ஸல:। உபாஸத ததா ராமஸ் ஸாகரம் ஸரிதாம்பதிம் ॥* என்னுமளவாகப் பதினொரு ச்லோகங்களினால் பெருமாளுடைய தரைக்கிடை பேசப்பட்டது. இந்த இடத்தில்தான் * சுத்ரௌ சரண்யம் சரணம் ஸ ராம ஸாகரஸ்ய * என்பது எட்டாவது ச்லோகமாக வுள்ளது. பன்னிரண்டு ச்லோகங்களுக்குமேல் பெருமாளுடைய கோபாவேசமும் அதனால் விளையும் காரியமும் பேசப்படுகின்றன. அந்த ப்ரகரணம் வேறு, கீழுள்ள ப்ரகரணம் வேறு. வணங்கி வழிபட்டுக் கிடந்த

ஸமயத்திலே பெருமாளுடைய திருவுள்ளம் எங்ஙனே யிருக்கக் கூடியது? எங்ஙனே யிருந்தது? என்பது மாத்திரம் ஆராயப்பாற் தம் * ஸுக்ருத்³ பா⁴வேந * என்றும், * நயஜ்ஞேய: ப⁴வது: * என்றும் இந்த ப்ரகரணத்திலேயே உள்ள சப்தங் களையும் அவற்றுக்குப் பெரியார் வியாக்கியானம் செய்கின்ற அர்த் தத்தையும், அடுத்த படியாகப் பெருமாள் தாமே ஸாதிக்கிற * ஸக்ருதே³வ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே। அப⁴யம் ஸர்வபூ⁴தேப்⁴யோ த³தா³ம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥ * என்கிற வார்த்தையையும் விமர்சித்தால், கரணத்ரய நியமாநுவி தராய் வணங்கிக்கிடந்த காலத்திலே கடலரசனை முடிப்ப தான வொரு திருவுள்ளமும் பெருமாளுக்கு உடனிருந்தது என்று சொல்வது எங்ஙனே பொருந்தும்?

விபீஷணன் வந்து சேர்வதற்கு முன்னே பொதுப்படையாகப் பெருமாள் கூறியிருந்த * தவஸா ஸேதுப³ந்தே⁴ந ஸாக³ரோச்சோஷணேந வா। ஸர்வதா² ஸுஸம்பந்நோ ஸாக³ரஸ்யாஸ்ய லங்க⁴நம் ॥ * என்கிற வார்த்தை உபாய விசேஷ நிர்த் தாரண மின்றிக்கே ' இங்ஙனே எனக்கு ஸாத்யமான பல வுபாயங்க ளுண்டு ' என்பதை மாத்திரம் ஸ்ரோத்ருவர்க்கத்துக்கு வ்யக்த மாகத் தெரிவிக்கப் பிறந்ததாதலால், பிறகு ஆப்த வசனங்க ளாலே சரணாகதியாகிற உபாய விசேஷம் கைக்கொள்ளப்பட்டு அதனை ஸநியமமாக அநுஷ்டிக்கப்புகுந்த காலத்திலே ஸாகரோச் சோஷண நினைவையும் கூடவே வைத்து அர்த்தம் பண்ணுவதற்கு அந்த வார்த்தை இடம் தரவேமாட்டாது. அந்த வார்த்தையின் உண்மையான பொருளும் மேலே இனிது விளங்கும்.

ஒரு க்ரந்தத்தைத் தானே பார்த்துப் பரிச்ரமப்பட்டுப் பொருள் தெரிந்துகொள்ள வல்லமை வாய்ந்த வொருவன் ஆப்த வசநாதிகளாலே ஒரு ஆசார்யரிடம் சென்று அவரிடத்திலே அதிக ரித்து க்ரஹிப்பதாக நிச்சயித்துச் சென்று வணங்கும்போது ' நீர் சொல்லுகிறீரா? நானே புஸ்தகம் பார்த்துத் தெரிந்து கொள் ளட்டுமா? என்று வெருட்டிச் சொல்லுவது முண்டோ? அவ்வாசிரியர் இரங்கிச் சொல்லிக் கொடாவிடில் இவன்தானே ஏடுபார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளவே போகிறானெனினும்,

வணங்கி வேண்டிக்கொள்ள வந்தபோது விபரீதமான நினைவும் சொலவும் இருக்கத்தகவே தகாதன்றோ. ஸாமாந்யர்களான நம் முடைய படியே யிதுவானல் *ஸத்யஸந்தா ஜிதக்ரோத:* என்னப் பட்ட பெருமாளுடையபடி இதற்கு விபரீதமாயிருக்க வடுக்குமோ? "சனல்கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போலே" என்று ஆசாரியர்கள் ஸாதிக்கிற கணக்கிலே ஶரணவரணாநுஷ்டாநமும் உணௌ வாயாநுஸந்தாநமும் ஸஹகாரஸாபேக்ஷ ஒரு வ்யக்தியி னிடத்தில் கூடாததாகதலை—என்கிற ஒருவார்த்தையே அண்ணு ஸ்வாமியின் விஸ்தரங்களுக்கெல்லாம் ஸாரமான ஜீவாது.

,, ஐயா தே ஶெத்ரு ஹவதா யதிஜீவிதா மிச்ஹஸி—என் பதில் என்ன ஸநாஜஸம்?" என்று பீதாம்பர பண்டிதர் எழுது வது அர்த்தமில்லாத வார்த்தை. *தேந மைத்ரீ ஹவதா தே யதிஜீவிதாமிச்ஹஸி* என்று இராவணனை நோக்கிப் பிராட்டி அருளிச் செய்திருப்பதுண்டு. இங்ஙனே பெருமாள் அருளிச் செய்யவும் ப்ராப்தம் இதற்கு உபதேசமொழி யென்று பெயரே தவிர வணக்கமொழி யென்று பெயர் கிடையாது. 'பாவீ! அநி யாயமாய்க் கெட்டுப் போய்விடாதே; பெரியாரோடு ஒத்துவாழ்; இல்லாவிடில், நீ பாழாய்ப் போய்விடுவாய்' என்று வயிற்றெரிச்ச லோடு சிறியார்க்குப் பெரியார் சொல்லும் வார்த்தை உலகில் கிடையாதென்று யாரும் சொல்லவில்லை. சரணுகதி செய்யுங் காலத் திலே அப்படிப்பட்ட உபதேச மொழிக்கு ப்ரஸக்தி யேது?

இது ஸர்வேச்வரனுடைய சரணுகதி ப்ரகரணமாகையால் அவ னுடைய தன்மைக்குத் தகுதியாக அப்படியும் சொல்லலாம் என் பது பாலிஶபாஷிதம். ஸர்வேச்வரத்வாகாரத்தை இங்கு நினைப்ப தற்கே வழியில்லை. வெறும் மநுஷ்யத்வாகார மொன்றுதான் இங்கு வைத்துப் பேசவுரியது. அல்லாவிடில், பெருமாள் தரைக்கிடை கிடந்ததே தவறான காரியமாகும். ப்ரபுத்வத்திற்குப் பொருந்த ஆஜ்ஞாபக ரூபமாகவே காரியம் செய்திருக்க வேண்டும். புல்லைப் பரப்பிப் படுக்கை போடாமல் நின்றுகொண்டே மந்த்ர பலத்தாலோ மற்றும் எந்த சக்தி விசேஷத்தாலோ கடலரசனை எதிரே தோன்றப் பண்ணி [ஆண்டாள் * ஆழிமழைக் கண்ணாவென்று தேவதையை யழைத்து நியமித்ததுபோலே] 'வருணா! எனக்கு வழிவிடாய்'

என்று நியமித்துக் காரியங் கொள்ளாதே, ப்ரதிஶயநம் பண்ணினது ஏன்? * ஶயா ஸஂ ஸஊநாஜ்ஞாதொ மஹ ஹொகாநநாத ஊாஹ * என்று பெரியவுடையார்க்கு வழி காட்டின பெருமிடுக்கர் *ஶயா யஷுயஊநாஜ்ஞாதாஃ தீதவஂா மஹத வாநராஃ! * இத்யாதிப் புடைகளிலே வாநரமுதலிகளை நியமித்தும் * ஶயா ஸஂ ஸஊநாஜ்ஞாதொ ஜாநூஊாதொதூஹகொ ஹவ * என்று கடலரசனை நியமித்தும் எளிதாக எழுந்தருள்வதற்குப் பெருமாள் அசக்தரோ? ஆற்றலையெல்லாமடக்கிக்கொண்டு வணக்கங்கொண்டு காரியங்கொள்ளப் பார்த்தவிடத்திலே பாதவத்தையும் கூடவே வைத்துப் பேசுவது என்ன அழகு? விஷயங்களைக் கலந்த கட்டியாகப் பிசிறிப் பிசைந்து பேசுவது பண்டித க்ருத்யமன்று. இராகவன் இப்போது எந்த நிலைமையில் இருந்து வருகிறுரென்பதைக்கூட ஆலோசியாமல் நெஞ்சில் தோன்றினபடியும் வாயில் வந்தபடியும் சொல்லிவிடுவது பிராமாணிகர்கட்குப் பணியன்று.

“செய்யும் ப்ரணயத்தில் குறைவில்லை; ஹஂமம் பண்ணுல் உண்டபாதகம். இந்த பயத்தை முன்பே காட்டாவிடில் அநார்ஜவம் நியதம்” என்கிறுர் பீதாம்பரபண்டிதர் ப்ரணயமென்கிற சொல்லுக்கு என்ன பொருள்? இங்குப் பெருமாளுக்கும் கடலரசனுக்கும் எவ்வகையான பரிமாற்றம்? ப்ரணய கலஹ மித்யாதி ஸ்தலங்களிலே கொள்ளப்படும் ப்ரணய பதத்திற்கு இங்கு என்ன ப்ரஸக்தி? பல்லைக்காட்டிக் காரியங்கொள்ள வந்தவன் வில்லையும் கூடவே காட்டி அச்ச முறுத்திக்கொண்டே வணங்கினுனென்பது எங்ஙனே சேரும்? அச்சமுறுத்துகிற ப்ரகரணம் இதுவன்று கிடீர். ஆர்ஜவம் அநார்ஜவம் என்பதற்கு இன்னது பொருள் என்றே தெரிந்துகொள்ளாமல் அந்தப்பதங்களை ப்ரயோகிப்பார்க்கு நாம் என் சொல்லவல்லோம். காரணத்ரய ஸாரூப்யத்தை ஆர்ஜவமென்று சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் கூறியுள்ளார்கள். இங்கே உடல் வணங்கியும் மனம் தண்டனையில் நெறிப்புக் கொண்டும் இருந்ததாகப் பொருள் கூறினுல் இது செவ்வைக் கேடே யல்லது செவ்வையாகவே மாட்டாது. ‘அச்சமுறுத்துவதை முன்பே காட்டாவிட்டால்தான் ஆர்ஜவக்குறை பெருமாளுக்கு வந்து சேரும்’ என்று பீதாம்பர பண்டிதர் எழுதுவது தவறு. ஸுக்ரீவ விஷயத்தில் * ஶாவாஂ வயஊநமாஃ * இத்யாதியாகப் பிறகு தெரிவித்த வார்த்தைகளை

முன்னமே தெரிவித்திருப்பதுண்டோ? அங்ஙனம் தெரிவியாமையி ஞல் பெருமாள் செவ்வைக்கேடர் என்று சொல்லுவாருண்டோ? * ஸ்வாம வதஹ்ரு மிதாஹீ தேசிக ஸ்ரீஸூக்திப்படியே ஹாவஹா நயெதாஹீயான பின்பு நிகழ்ந்த சீற்றச் செயலும் அருள் பொலிந்ததே யென்ற அண்ணுஸ்வாமி யெழுதியிருக்கும்போது அதில் அநார்ஜவம் சங்கிக்க அவகாசலேசமு மில்லையே. ஸாரண வாரண ஸமகாலத்திலேயே கடலைத் தொலைத்துவிடுகிறேனென் கிற ஸங்கல்பந்தான் செவ்வைக் கேடாகும். ஒரேகாலத்தில் உத்தம குணர்கள் பக்கலில் ஒன்று சேர்ந்திருக்க முடியாதவைகளான ஸாம தண்ட சிந்தனைகள் பெருமாளிடத்தில் ஒருங்கே கூடியிருந்தன வாகக் காட்டக்கூடிய இடம் ஸ்ரீராமாயணத்திற்குள் சிறிதேனும் கிடைக்குமோ? முழுதும் தேடிப்பார்க்க.

“ஸகாரணெ வஹ்வாய மென்றல் ஹிதஸாவநம் அநார்ஜவமோ?” என்கிறார் பீதாம்பர பண்டிதர். சாஸ்த்ரம் நம் மிடத்தில் சரணுகதி செய்ய வந்ததன்று. * ஸாஷு ம்து வஹு ஹம்ஶித மென்று முறையிடப்பட்டுளது. பெருமாள் இங்கு ஸாஷூவான முறைமையிலேயா தரைக்கிடை கிடக்கிறர்? ராஜ்ய தந்த்ர மென்கிற பேச்சுக்கு இங்கு என்ன ப்ரஸக்தி? ப்ரத்யுப வேசந தந்த்ரமன்றே இது. இவையெல்லாம் அஸம்பத்த வாக் விலஸிதங்கள்.

“இங்கே ஸமுத்ரம் பாஹுவர்ணநம் நயம் பயம் இரண்டையும் காட்டுகிறது” இத்யாதிகளான பீதாம்பர பண்டித வாக்யங்கள் எடுத்துக் கழிக்கவும் தகாதவை. ‘தரைக்கிடை கிடந்த காலத்திலே பெருமாளுடைய திருவுள்ளம் எப்படிப்பட்டது?’ என்று விமர்சிக் கும் ப்ரகரணத்திலே இத்தகைய காடுபாய்ந்த வாக்யார்த்தங்கள் காட்டிலே கூறத்தக்கன. இவ்விடத்திலே கோவிந்தராஜீய வ்யாக்யா நத்திலுள்ள பதப்ரயோஜந விவரணங்களையும் அவதாரிகைகளையும் நோக்கினல் ஸாகரமாரண நினைவு பெருமாள் திருவுள்ளத்தில் (12 ச்லோகம் வரையில்) எள்ளளவும் எட்டிப்பார்க்கவே யில்லையென்பது தெளிவாகும்.

ஶரணவரணாநுஷ்டாநமும் உபாயாநு ஸந்தாநமும் ஸாக்ஷாத்பகவதவதாரமாந ஒரு வ்யக்தியினிடத்தில் எப்படியிருக்கத் தகாதவையோ அப்படியே ஸ்வஸாமர்த்யாவஹேளநாவி இருக்கத் தகாதவைதான்; அதுமாத்திரம் இராகவனிடத்தில் எங்ஙனே கூடிற்று? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். இதனால், பெருமாள் சரணா கதிக்கு, அல்லது ப்ரத்யுபவேஶநத்திற்கு அதிகாரி யல்லர் என்பதும், மநுஷ்ய பாவனைக்குச் சேரப் பல காரியங்களையும் செய்துபோந்த கணக்கிலே இதனையும் செய்தார் என்பதும் சொல்ல வேண்டிற்றாகு மத்தனை யல்லது வேறொன்றும் சொல்லப்போகாது. பல்லைக் காட்டிக் கொண்டு யாசிக்கும் ஸமயத்திலேயே வில்லைக்காட்டி வெருட்டுவதான க்ருத்யமும் மநுஷ்யர்கள் பக்கலில் காணக்கூடியதே யாதலால் மநுஷ்ய பாவனையில் நின்ற பெருமாளுக்கு அதுவுந்தான் பொருந்தினதாக இருக்கட்டுமே என்று சொல்லப் பார்ப்பது பெருமாளை காவ்யபரீக்ஷா கோஷ்டியிலே வைத்துப்பேசுவதாகும். பாலகாண்ட ப்ரதம ஸர்க்கத்திலும் அயோத்யாகாண்ட ப்ரதம த்விதீய ஸர்க்கங்களிலும் விரித்துரைக்கப்பட்ட ஸ்ரீராம குணங்களுக்கு விரோதமாகக் கூறும் கூற்றுக்கள் செவியிலு மேற்கத் தகாதவை.

"பெருமாளை முடிக்கவா நாலுமந்திரிகள் மந்த்ராலோசனை செய்து இவ்வுபாயத்தை நிச்சயித்தார்கள்? இவர் மந்த்ரியாயிருந்தால் எப்படியோ?" என்று பீதாம்பர பண்டிதர் எழுதியிருப்பதும் பொருளற்ற பேச்சு. 'கடலைக்கடந்து வைரியை வென்று வைதேஹியைப் பெற முடியாமற் போனால் மரண மடைவது தவிர வேறு செய்யகில்லேன்'—என்கிற தாத்பரியமே தேறுமாறு சொல்லிக் கொண்ட விதனால் யாதொரு குறையும் சங்கிக்கப் போகாது. மஹாவீரர்களுக்கு ஏற்ற பேச்சே யிது. மரண மென்று திருவாக்கினால் சொல்லிக்கொண்ட மாத்திரத்திலேயே அது ப்ராப்தமாய்விட்டதாக நிச்சயித்து ஆக்ஷேபம் செய்வாருடைய மேதை அற்புதமாகவே யுள்ளது. மந்த்ரிகள் பெருமாளை முடியச் சொன்னதாக யார் சொல்லுகிறார்கள்? மந்த்ரிகளும் முடியச் சொல்லவில்லை. சரணாகதிக்கு மரண ஸங்கல்பம் அங்கமுமன்று. அங்ஙனே பெருமாள் செய்து கொள்ளவுமில்லை. உத்தேசித்ததொரு காரியத்தை ஸாதித்தே தலைக்கட்டுவதென்று தீவ்ரமான உறுதி கொண்டிருக்குமவர்கள் அவ்வுறுதியைக் காட்டுவதற்கு ஶேஷபூதமாகவே வார்த்தைப்

பாடாக ஸ்வமரணத்தையும் ஒரு கல்பமாகப் பேசுவது எங்குமுள்ள வழக்கம். * ஸுராவணா ஊராஸவா * இத்யாதிகள் இவ்வகுப்பில் தானே சேர்ந்தவை இவ்வகையிலே அமைந்த 'மே மரணம் வா' என்ற வார்த்தையின்மீது எத்தனை ஆக்ஷேபம்! எத்தனை படையெடுப்பு! * ஹ-ுயாநஹொ வாரிகாரௗ வ்யதிக-ுஹுவக்ஷெ.*

"ப்ரபந்நரான விபீஷணனை சத்ருவான ராவணன் கையில் ப்ரதிப்ரதாநம் பண்ணும்படி தாமே முடிய நினைத்தாரோ? தேவர்கள் சரணாகதியை ஜொவமாக்கஸங்கல்பித்தாரோ?" என்று வெகு அவலீலையாக எழுதுகிறார் பீதாம்பரபண்டிதர். ஸ்ரீராமாயணத்தில் எத்தனை ஸந்தர்ப்பங்களில் பெருமாள் தம்முடைய மரணப்பேச்சை வாய்விட்டுக் கதறி யிருக்கிறாரென்று தெரியுமோ? * வீதயா ரஹிதொஹம்வெ நஹிஜீவாநி ஃுக்ஷணா । ஊுதம் ஸொ க்ஷ்ந ஊஹதா வீதாஹரணஜெந ஊாூ। வாரஹொகெ ஊஹாராஜொ ந-ுநம் ஊுக்ஷ்ரதி ஜெவிதா ॥......ஃவயா விரஹிதாஹம் ஜொக்ஷ்ர ஜீவிதஊாதுநஃ ॥* இத்யாதிகள் ஆரண்ய காண்டத்தில் பெருமாள் உக்திகள். இப்படியே யுத்தகாண்டத்திலும் 'ஸுராவணா ஊராஸவா' என்றும் 'ஸ்ஊ்ர ராஊஸ்ர ராஊஃவம் வாஸ்ரம்தா ஊஊவம்யாஜெ' என்றும் சொன்ன அடுத்த க்ஷணத்திலேயே * நஹி யாஜெந ஜெகாயம் ஜெநவ வ்யாஜெணநம் வீதயா।...கிம்ஜெ ராஜ்ரந கிம்வ்யாஜெணஃ யாஜெ காயம் நவிஜ்ரதெ।...ஐஜெஹவ ஊரணம்ப்ரூயஃ நதா வம்யாவிம ஹம்ணாூ * இத்யாதிகள் பெருமாள் திருவாக்கில் நிரமம்ஃமாக வந்திருக்கின்றன. தரைக்கிடை கிடவாமல் மஹாவீரனும் ஊஹாயீரயளரெயனும் ஸ்ரீராமன் காரியஞ் செய்யுமிடங்களிலேயே இப்படிப்பட்ட பேச்சுக்களிருந்தால் அவ்விடங்களில் விளையாத ஆக்ஷேபம் தரைக்கிடை கிடக்குங்காலத்ததான அத்யமே மரணமென்பதில் என்ன விளையக்கூடும்? * ஸுவிஃம்வி தவாவ வாநர ஹஜெடஃ * என்றுப்போலே ஸ்ரீராமாயணத்தை ஓரிடத்திலும் ஆழ்ந்து பாராமல் மேலெழவும் பாராமல் நெஞ்சில் தோற்றுகிறபடியெல்லாம் ஆக்ஷேப தூஷணைகளைச் செய்து கொண்டிருப்பார்க்கு நம்முடைய உக்திகள் எங்ஙனே பயனளிக்கும்? இப்போது இதில் நாம் காட்டியுள்ள விஷயங்கள் ஏற்கனவே அண்ணாஸ்வாமியின் க்ரந்

தங்களில் பரக்க நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பவையே. ஆனாலும் இங்கு ஸாரமாக எடுத்துக் காட்டினேமத்தனை. [ஸுஹ்ருத் மே ஸாமாஸ்ய த்ராணம் வா (மே) மரணம் வா] என்கிறவொரு அந்வயம் தவிர மற்றைப் படி இவர்காட்டும அந்வயங்கள் பெருமாளுடைய திருவுள்ளத்திற்கும் வால்மீகியின் அபிப்ராயத்திற்கும் வெகு தூரத்திலே நிற்கும்.

மே என்பதற்கு 'என்னிடமிருந்து' என்று பஞ்சமியாக அர்த்தங்கூறி, „உத்த: மரணம் வா! ஸுய த்ராணம் வா ஸாமாஸ்ய என்றால் என்ன வ்யுத்க்ரமம்?" — என்று கேட்கிறார் பீதாம்பர பண்டிதர். இப்போது இவர் காட்டுகிற அந்வயக்ரமம் ஒரு பொருளையும் தரமாட்டாதது. ஒரு வியாக்யாநகாரரும் காட்டினதுமன்று. மே என்பதற்குப் பஞ்சமியாகப் பொருள்கொள்ள அவசியம் ஏற்பட்டால் கொள்ளலாம். அதை மறுப்போமல்லோம். இங்கு அப்பொருள் அஜாகளஸ்தந துல்யமாகும். ஸாகரத்திற்கு என்னிடமிருந்து தரணமாவது-என்று ஒரு விலக்ஷணமான அர்த்தம் இவர் கூறவருகிறாரே, இதில் ரஸமறிந்தவர் இவரொருவரே யாகவேணும். விசாரமோ ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியை யநுஸரித்துப் பிறந்துளது. அதற்கிணங்காத வேறொரு அஸமஞ்ஜஸப் பொருளைச் சொல்லிக்கொண்டு 'இப்பொருளில் என்ன வ்யுத்க்ரமம்? என்று கேட்பது விவேகிகளின் பணியாகுமோ? மூலத்தில் மே மரணம் என்றுள்ள பதச்சேர்த்தியைப் பிரிக்காமல் அந்வயிப்பது க்ரமிகாந்வயம்; அதைப்பிரித்து மிகவும் வ்யவஹிதமான வேறொரு பதத்தோடே சேர்த்து அந்வயிப்பது வ்யுத்க்ரமாந்வயம். காவ்யம் வாசிப்பவர்களுக்கும் இது எளிதாகத் தெரியுமே. அந்தோ! ஒவ்வொன்றையும் முறை கேடாக வேயா எழுத வேண்டும்?

"உபாய விகல்பத்தில் இரண்டு கல்பத்திலும் பலன் ஒன்றேயாகவேணும்" என்று தொடங்கி இவர் எழுதியிருப்பதும் தவறு. இங்கு உபாய விகல்பமாக பாலிசனும் நினைக்க முடியாது. ப்ரத்யுபவேசநமாகிற உபாயம் ஒன்றே நிஷ்கர்ஷித்துப் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டு விட்டது. அதில் விகல்பமே கிடையாது. தரணம் என்பது இவ்விடத்தில் பலனே யல்லது உபாயமன்று. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் இது ஸுஸ்பஷ்டம். மேல் விளைய வேண்டிய ராவணவத ஸீதா ப்ராப்திகளைப்பற்ற இது உபாயமன்றோ என்ன வேண்டா. ஒன்றுக்கு ஒன்றைப்பற்ற உபாயத்வமும் மற்றொன்றைப்பற்ற ஹேதுத்வமும் சாஸ்த்ர

ஸித்தம். ஶரணவரணமாகிற உபாயத்தினால் ஶரணத்தை இங்குப் பலனாகக் கொண்டாரே யல்லது உபாயமாகக் கொண்டா ரல்லர். இதை நாம் எடுத்துச் சொல்லுவது சிறு குழந்தைகளுக் குச் சொல்வதுபோலவே யுள்ளது. ப்ரகரணம் உபாய பரிக்ரஹ ப்ரகரணந்தான். அந்த வுபாயம் விபீஷணாதிகளின் வார்த்தையினா லும் பெருமாள் தம்முடைய ருசியினாலும் ஶரணவரணமே யென்பதாக உறுதி செய்யப்பட்டு அநுஷ்டிக்கப்பட்டுமான பின்பு அதில் விகல்பமென்கிற பேச்சுக்கு ப்ரஸக்தி யேது? "மே மரண மென்கிற ஒரு கல்பமுமுண்டு" என்று ஒரு தடவைக்கு இரு தட வையாக எழுதி யிருக்குமிவர் தம்முடைய கருத்துக்கே மறுப்பாகக் காட்டும் தூஷணங்கள் பரிஹாஸ்யங்களே யல்லது வ்யாக்யாநங்களல்ல என்று, இவருடைய அபத்தச் சுவடியின் வீக்ஷணத்தில் விரமிப்போமிப்போது.

அறிவிற் சிறந்த ஆரியர்களே! ஈட்டில் ஸௌலக வ்யாஹாரி களினால் ஸம்வதிதமான "இத்தை முடித்தல் கடத்தல்" என்கிற வாக்கியமே இத்தனை விசார விரிவுகளுக்கு மூலமாயிற்று. அந்த வாக்கியம் அப்படியிருந்திருக்கத் தகுதியுண்டா வென்று ஆராய்ச்சி செய்யலாமே. அங்கு நம்பிள்ளை தாத்பரிய ஸரணியில் ஸாதித் தவரே யன்றிப் பதவுரை முறையில் ஸாதித்தவரல்லரே. வாய்திறக் கும்போதே இத்தை முடித்தல் என்று ஸாதிப்பரா? கடலைக் கடத் தல் நேராவிட்டாலன்றோ அதனை முடித்தல் வேண்டும். இத்தைக் கடத்தல் முடித்தல் என்று ஒழுங்குபாடாக ஸாதிப்பதில் என்ன தடை? முறைதவறி யிருப்பதுகொண்டே இங்கு ஏதோ பிழை புகுந்திருத்தல் வேண்டும் என்று ஏன் தெளிந்து கொள்ளலாகாது? இற்றை முடிதல் கடத்தல் என்பது மாத்திரம் முறைமையோ? என்ன வேண்டா. ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தின் ஆநுபூர்வியில் ஆர்க் கும் விப்ரதிபத்தி யில்லையே. மூலமுள்ளபடிக்குச் சேருகிறது என் பதே யல்லாமல் மற்றுமுண்டான தகுதிகளும் தத்வப்ரதிஷ்டையில் நிரூபிக்கப்பட்டே யுள்ளன. ஸ்ரீராமாயண மூலத்தையே மாற்றி விடப் புகுந்தவர்களும் உள்ளார்களெனினும் அன்னவர்களைப் பொருள்படுத்தி நாமுரைக்க வேண்டுவ தொன்றுமில்லை. வ்யாக்யா தாவான நம்பிள்ளை திருவாக்கில் இத்தை முடித்தல் என்பது முந்துற இருப்பதற்கு எள்ளளவேனும் தகுதியுண்டா? என்று நெடுந்தூரம் சிந்தித்துக் காண்மின்,

இரண்டாவது :—இந்த விபரீதார்த்தம் ஸ்ரீராமாயண ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தவில்லை யென்ப தொன்றேயோ? ஈட்டு ப்ரகரணத்திற்கும் இறையேனும் பொருந்தவில்லையே. ஆழ்வாரை மேன்மேலும் உகப்பிப்பதில் எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமே யல்லது ஆழ்வாரைத் தொலைத்துவிடுவதாக எம்பெருமான் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினுனென்று உண்மையான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வாயில் வருவதுமுண்டோ? ஆழ்வாருடைய ஒவ்வொரு பாசுரத்தையும் அல்லது ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும் எடுத்துக் கொள்வோம். ஓரிடத்திலாவது இத்தகைய ரஸாபாஸப் பொருள்படுமாறு ஸ்ரீஸூக்தியுளதோ? * தண்டாமஞ் செய்து என் எண்தானானே * என்று ஆழ்வார் ஸாதிப்பதையும் அதற்கு நம்பிள்ளை பணித்த ஸுநவவ்யாக்யானத்தையும், மற்றும் "வாரிக்கொண்டுன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று, ஆர்வுற்ற என்னை யொழிய என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப்பருகினான்" என்பது முதலான பாசுரங்களையும் ஸேவிக்கப் பெற்றவர்களுமா ஆபாஸப் பொருளை அகத்திற் கொள்வது? * எங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்டோமென்கிற பீதாம்பர பண்டிதஜ்ஞாதிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ வேஷதாரிகள் யாதானும் சொல்லுக. ஆழ்வாரளவிலே எம்பெருமான் படுகாடு கிடக்கிறபடியைப் பாசுரந்தோறும் அறியவல்ல பாக்யசாலிகளுமா நெஞ்சால் நினைக்கவுமொண்ணாத பொருளைப் பேசவேண்டும்?

* பாவியேனைப் பலநீ காட்டிப்படுப்பாயோ * இத்யாதி பாசுரங்கள் இல்லையோ? * நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய் * என்றீ பதிகம் பதிகமாகப் பேசவில்லையோ ஆழ்வார்?—என்று, அருளிச் செயலின் போக்கறியாதார் சிலர் க்ஷேபிப்பரேல், அப்பாசுரங்களைப்பற்றி ஸ்ரீவசநபூஷண ஆசார்ய ஹ்ருதயாதிகளில் அருளிச்செய்யுமதை ஸதாசார்ய ஸந்நிதியில் கேட்டுணர்மின் என்போமத்தனை. கொடுவுலகத்திலிருப்பைப் பொறுக்கமாட்டாமல் ஆர்த்திமிக்குப் பேசும் பாசுரங்கள் தனிப்பட்டவை. * யானொட்டி யென்னுள் * என்கிற பாசுரங்கொண்ட பதிகம் பரமானந்தம் பொலியப் பேசியது. இதில் ஆர்த்தியின் கந்தமும் எட்டிப் பார்ப்பதன்று. எம்பெருமானுடைய ஒப்புயர்வற்ற இனிமையைப் பேசுவது இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரமேயமென்று மணவாளமாமுனிகளும் நூற்றந்தாதியில் அருளினார். அப்படிப்பட்ட திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் ஆழ்வா

றைத் தொலைத்துவிடுவதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்தானென்பதும், "அதற்குத் தாத்பர்ய மென்னவென்றால்" என்று பேசத்தொடங்கிக் காடுபாய்வதும் அநுவதிக்கவும் தகாதவை.

இறவை முடிதல் என்றால் ஈட்டு ப்ரகரணத்திற்கு நன்கு பொருந்துகிறதோ வெனில், ஆச்சரியமாகப் பொருந்துகிறது. இதை நாம் உபபாதிக்க அதிகப்ரிச்ரமம் கொள்ள வேண்டாம். திருநெடுந்தாண்டக வ்யாக்யான அவதாரிகையில் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை)

'இனி முகங்காட்டா தொழியில் ஜகத்து அநீச்வரமாமென்று பார்த்து ஆழ்வார்க்கு முகங்காட்டி, தானும் இவரும் ஜகத்து முண்டாம்படி பண்ணினான்"

என்றருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்தி யொன்றைக் காண்மின். இதைப்பற்றின விவரங்களை அண்ணங்கராமி தக்க ஸமயங்களில் வெளியிடுவர். எம்பெருமான் ஆழ்வார் பக்கலிலே *ஆவாஸம் த்வஹஸிசாரி* என்றாற்போலே குடியிருக்க விரும்புவதும், 'இப் பெரும்பேறு நமக்குக் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ' என்று அவன்தான் தளும்பி நிற்பதும், 'இது கிடைக்காவிடில் பின்னை யிருந்து நாம் ஜீவிப்பதுமுண்டோ?' என்று அவன் ஸ்வஸத்தையில் வெறுப்புக் கொள்வதும், 'ஆழ்வார் நம்மை அங்கீகரித்தால்தான் நமக்கு ஸத்தையுண்டு, இல்லையேல் ஸம்ஸாரிகளைப் போலே நமக்கும் து:ஸ்வப்நமயத்தனே' என்று அவன் எண்ணுவதும் ஆக இப்படிப்பட்ட ரஸமயப் பொருள்களை ஈட்டில் வாரி யிறைத்திருக்கின்ற நம்பிள்ளை திருவுள்ளத்தில் அவத்யமயமான வொரு வாக்கியம் வந்ததாக ஸ்தாபிக்க முயல்வாருமுண்டாவதே!. எம்பெருமானைப் பெறாமல் ஆழ்வார் முடியநிற்பதும், ஆழ்வாரைப் பெறாமல் எம்பெருமான் முடியநிற்பதுமாக நம்பிள்ளை போல்வார் வியாக்கியானங்களில் அடிக்கடி காண்கிறோம். எம்பெருமான் ஆழ்வாரை முடித்துவிடுவேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுவதான பொருள் ஸர்வதா அஸம்பாவிதமே. "ஆழ்வார், தன்னைப்பிரிந்து துவண்டு முடிந்துபோமளவாக எம்பெருமான் செய்வதுண்டே, அதுதான் முடித்தலாக இங்குக் கொள்ளலாகாதோ?" என்னில், "புணர்தொறு மென்னக் கலந்து பிரிந்து ஜ்ஞாந பக்திகளை வளர்த்

தது கனங்குழையிடக் காது பெருக்குதலும் மாஸோபவாஸி போஜனப்புறப்பூச்சும் போலே ஆற்றநல்ல மாபோகச் சிரமமாக." என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய திவ்யஸூக்தியின் சுவடறிவார் இங்ஙனே பேசார்.

* ஸ்வஜநம்வதிக்ஷா கேவொஷும் கரொதிப்படியே ஏதுக்கு இத்தனை அநர்த்தங்கள்? * யத்தாத்ரூஸாகரமஸாஂ ராகவவீர! வீக்ஷ்ய விஸ்ருஷ்டதாவிதி ஸமொவிய ஸமுத்ராஜள। ஸ்க்ராயம் மாணஃ கதரகொடிமதஃ கியாநுவா கஸ்ய ஹ்ருதிதஃவஶ ஸஹொ வத கஸ்ய ஸஹிஃ! * (அதிமாநுஷஸ்தவம்) என்று அகங்குழையும்படியான திருக்குணம்வாய்ந்த ராகவன் * ஸ்வருஜெயொ ஸஹொஷயிஃ இத்யாதிகளாலே பக்தனால் கொண்டாடப்பட்ட கடலரசன் திறத்தில் குற்றம் காணாதவளவிலேயே க்ரூர நினைவைக் கொண்டாரென்னும் பேச்சை மீண்டுமீண்டும் பேசாதீர்கள். இப்படிப்பட்ட அபார்த்தம் நம்பிள்ளை பணிக்கவும் தகாது, இராகவன் இதற்கு இலக்காகவும் தகாது.

* தவ ஸா ஸேதுபந்தேந ஸாகரோச்சோஷணேந வா ஸர்வதா ஸாஹாய்யமேஷ்யாமி ஸாகரஸ்யாஸ்ய ஸம்வநே ॥ * என்று விபீஷண சரணாகதிக்கும் முன்னமே பெருமாள் பேசியிருக்கும் பேச்சுக்குப் பாங்காகவே யுளது இவ்வர்த்தம்— என்கின்றவர்கட்கு ஒரு ரஹஸ்யார்த்த முபகரிப்போமிங்கு. ஸாகரோச்சோஷணேந வா’ என்றதற்கும் அத்யமே ச்லோகத்திற்கும் யாதொரு புணர்ப்புமில்லையென்று பண்டே பரக்க நிரூபிதம். மற்றொன்றும் மதியிற் கொண்மின். ஸாகரோச்சோஷணேநேதி ந ஶோஷயதேரூபம்; அபி து ஶுஷ்யதேஃ. ஸாகரஸ்ய ஶுஷ்கீகரணமிதி நார்த்தஃ; அபி து ஶுஷ்கீபாவோர்த்தஃ. நாத கர்த்ருக ஸாகர கர்மக ஶோஷணம் நார்த்தஃ. ஸாகரஸ்ய உபாயீநஃ ஸ்வத ஏவ ஶுஷ்கீபாவோர்த்தஃ. ‘கடலரசன் நாம் அணைகட்டிச் செல்லுமாறு உடன்பட்டோ, அல்லது அந்த ப்ரயாஸமும் நமக்கு வேண்டாமல் நடந்தே நாம் செல்லும்படி தன்னை வற்றிக்கொடுத்தோ உபகரிக்க நாம் கடந்துவிடலாம்’ என்று பெருமாள் கூறுவதாகக் கொள்வதே இங்கு மிகச்சிறந்த பொருள். பரத்வப்பிடாரைக் காட்டவல்ல பொருளைக்காட்டிலும் நீர்மைக்

குணத்தைக் காட்டவல்ல பொருளே ஸ்ரீராகவன் திறத்தில் ஏறக்கும் என்பது நம் ஆசார்யர்களின் ஸித்தாந்தமாதலாலும், மௌனவ்ருத்தியொன்றுமின்றியே எளிதாகக் கிடைக்கும்பொருளே கொள்ளற்பாலது.

* ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே। அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥ * என்று யாதவாப்யுதயத்தில் தேசிகன் பணித்தபடியும் அதற்கு மூலமாக ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலுள்ளபடியும் ஸமுத்ரதேவதைக்கு யமுனையாறு தன்னை வழிகொடுத்தாற்போலே இராகவனுக்கும் அங்ஙனே கடல் செய்யலாமாதலால் அந்த ரீதியே இங்கு விவக்ஷிக்கப்படுகின்றதென்கை மிகப்பொருந்தும்

முடிவில் சிறியதோர் விண்ணப்பம். அபார்த்தங்களையுங்கூட ஸத்யார்த்தங்களாகவே கொண்டு ஸமாதிக்க மஹான்களுங்கூட ஸாஹஸங்கள் செய்வது பிசகு என்று நாம் எண்ணவே முடியாது * ஸ்வார்த்தாநாந்நித்ய. . .ஸாதநம் நந்த்யதிருஷ்ட ஸ்வயம்பூராஜ * என்று ஆழ்வானே பணிக்கும்போது நாமெல்லாம் எந்த மூலைக்கு? நன்றே நீர்தர், ஒரு வழியில் வாஸனை பண்ணிவிட்டால் அதில் நின்றும் நெஞ்சைப்போப்பது எம்மாணபினர்க்கும் எளிதன்றுதான பிடிவாதமென்பது ஜந்மஸ்தாநங்களுக்கு அவர் ஜநீயமே. இதில் வியப்பொன்றுமில்லை அச்சுப் புத்தகங்களிலும் ஓலைப்புத்தகங்களிலும் ஆராய்ச்சியில்லாமே விச்வாஸம் வைத்தவர்கள் கரமேண பலபல விஷயங்களை ஆராய்ந்தால் திண்ணமாகத் தாங்களே தெளிவு பெற்றிடுவர்கள் என சிற்றறிவுகெட்டிய ஓன்றிரண்டு விஷயங்களை நான் காட்டுகிறேன், காண்மின் ,—பெருமாள் திருமொழியில் * வளையவொரு சிலையதனால் மதிளிலங்கை யழித்தவனே * என்றதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் " வ்யஸநாத்யநைகள் வாய்மடியு மூரை மநுஷ்யத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வில்லாலே அவனுடைய ஊரை அழியச் செய்தவனே " என்று காண்கிறது இதில் " வாய்மடியும் ஊரை " என்பதற்கு எங்கே அந்வயம் ? " அவனுடைய ஊரை " என்பதற்கு எங்கே அந்வயம்? இப்படியா பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய

திருப்பர். இப்படியே பாடம் பல பதிப்புக்களிலும் ஏறிவருகின்றது. அதிலேயே * ஆலிநகர்க்கதிபதியே * என்றவிடத்து "வாலியைக் கொன்று ஊரிலிதன்னைத் துணையாகக் கொள்ளப் பெற்றதே!" என்று ஒரு பதிப்பில் பாடமும், மற்றொரு பதிப்பில் மற்றொரு வகையான பாடமும் காண்கிறது. ஒன்றாவது பொருந்துமா என்று பாருங்கள். ஆசாரியர்கள் அமுத மொழிகளை நமக்குச் சேமநிதியாகவே இட்டருளினர். அவை நாளடைவில் பல காரணங்களால் பலவகைப்பட்ட விக்ருதிகளை அடைந்திட்டால் அவற்றையெல்லாம் ஒருவர் எடுத்துரைக்க நாம் இசைந்திடுவதா என்கிற பொறுமையுடையார் நல்ல அர்த்தங்களையும் சுத்த பாடங்களையும் அநியாயமாய் இழந்தே போகவேண்டுமத்தனை.

பல பெரியார்கள் வெகுநாளாக ஆதரித்து ஓதிவருகிற பாடங்களை ஒருவருடைய உத்போதநத்திற்காகத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும்படியாக நேர்ந்துவிடுகிறதே யென்கிற வருத்தம் அல்லது வெட்கம் சில மஹான்களுக்கு இருக்கக்கூடியதே. அதற்கு நாமென் செய்வோம். பெரிய திருமொழியின் சாற்றுப் பாசுரமாகிய * குன்றமெடுத்து ஆநிரை காத்தவன் தன்னை * என்கிற சாற்றுப் பாசுரத்தின் இரண்டாமடியை "மன்றில் மலி புகழ்" என்றே உலகமெங்கும் ஸேவித்துவருவதை நாம் காண்கிறோம். வேறுவகையான பாடம் ஒருவருடைய வாயிலும் வந்ததாக இதுவரை நாம் கண்டதில்லை; காணப்போகிறதுமில்லை. ஆனால் வழங்கிவருகிற பாடம் என்றைக்கோ தவறாக வந்துபுகுந்து உலகமெல்லாம் பரவிவிட்டது என்று தான் சொல்லித் தீர வேண்டியதாயிருக்கிறது. அப்பெரிய திருமொழியின் பதினோராம் பத்திலேயே இரண்டாவது திருமொழியின் இறுதிப் பாசுரமாகிய * வென்றி விடையுடன் * என்கிற பாட்டின் இரண்டாமடியில் "மன்றில் மலி புகழ்" என்கிற பாடம் உண்டேயன்றி மேற்குறித்த சாற்றுப் பாசுரத்தில் அது கிடையாது, பொருந்தாது. அதைப்பற்றி அண்ணஸ்வாமி (பெரிய திருமொழி) திவ்யார்த்ததீபிகையில்—(அப்பாசுரத்தினுரையில்)

"இரண்டாமடியில் 'மன்றில் புகழ்' என்ற பழைய பாடம் மறைந்து போய் 'மன்றில் மலி புகழ்' என்ற புதிய பாடமே எங்கும் பரவிநின்றாலும் அது பெரியோர்க்கு உடன்பாடன்று; இத்திருமொழியில் நேரசை முதலான பாசுரங்கள் தோறும்.

"ஒவ்வோரடியும் ஒற்றொழித்துப் பன்னிரண்டெழுத்தும் கிளையசை முதலான பாசுரங்கள்தோறும் ஒவ்வோரடியும் ஒற்றொழித்துப் பதின்மூன்றெழுத்தும் அமைந்துள்ளன வென்பதைக் கண்டறிந்தால் இப்பாட்டில் 'மலி' என்பது அதிகப்படியான பாடமென்று எளிதிற் புலனாகும்"

என்று அழகாக நிரூபணமும் காட்டியிருக்கிறார். அதைக் கண்டவாறே, "ஜுஷ்டீச்வராத் தோஷ:, ஹாஜஹஸ்த்வாத் தோஷ: என்கிறபோலே பொருந்தவிடக்கூடாதா என்ன? அது தவறான பாடமென்று ஏதுக்கு எழுதவேணும்?" என்று சீறிப்பேசுகிற ஸ்வாமிகள் மிகையாகக் காணப்படுகிறார்களே யன்றி ஜுஷ்டீச்வ ஹாஜஹஸ்த்வாதிகளைக் கொண்டு ஸமாதானம் பண்ணுகிற வழியைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசாரியர்களும் விட்டிட்டு இலக்கண வழியைப் பின்சென்றே பல திருத்தங்களை வியாக்கியானங்களில் காட்டியுள்ளார்களென்பதை யாராய்ந்து தெளிவு பெறுவார் சிலரே. ரஹஸ்யஜ்ஞர்களும் தமிழ்ப்பண்டிதர்களுமான பல மஹான்கள் திருத்திப் பதிப்பித்திருக்கின்ற திவ்யப்ரபந்தப் பதிப்புகளிலெல்லாம் (நாம் மேற்காட்டிய விடத்தில்) மலி என்பதின்றியே 'மன்றில் புகழ்' என்ற பாடமேயுள்ள தென்பதையும் நோக்காமல், எதற்கும் மறுப்புக் கூறிக்கொண்டே யிருக்கவேணுமென்கிற நோக்குடன் எதையேனும் சொல்லிக் கொண்டிருப்பாருள்ள விடங்களில் அன்னவர்களுடைய அபிநிவேசத்திற்கும் அபிமானத்திற்கும் தகுந்தபடியே சொல்லிக்கொண்டும் எழுதிக்கொண்டும் 'ராஜாயஸ்வஸ்தி, ராவணாயஸ்வஸ்தி' என்று பேசிப் போது போக்குவாரைப்போலே யிருக்கவேண்டுமென்பது காலநிலைமைக்கு ஒத்ததாயினும், உண்மைகளை மறைத்து அடக்கிவைத்து, அபத்தங்களையெல்லாம் ஆதரித்திருக்கமாட்டாத தன்மையே காரணமாக இவ்வுலகத்தாருடைய வருத்தத்திற்குப் பாத்திரமாகும்படி சில மஹான்களுக்கு நேர்ந்து விடுகின்றது. இதுவுமொரு பகவத் ஸங்கல்பமே!

இங்ஙனம் —

அடியார்க்கு அடியேன்,

தி. வி. சிங்கராய தாஸன்.

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாஶக பத்ரிகை.

தொகுதி 1. | பத்ராதிபர் வடகலை இராமாநுஜாசாரியார் | பகுதி 8

ஸ்ரீரஸ்து
ஶ்ரிய:காந்தாய நம:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

நமோஸ்து ராமாநுஜபூர்ய நம: ஸம்யோகிநே |
யஸ்ய ப்ரஸூக்திஸந்த்ராணாத் கஜ்ஜல்யுஸமீக்ஷ: ||
வேதவேதாந்த வேதாம்ப ஶாஸ்த்ரார்த்த ப்ரகாஶிநீ |
ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ரும்பதாத் ||

ஆனிதன்னிற் சோதிநன்னாள்.

[பெருமாள் கோவில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

இன்று மாநிலத்தில் முன் நம் பெரியாழ்வார் வந்துதித்த ஆனி தன்னிற் சோதி யென்னும் நன்னாள். நன்றிபுனை பல்லாண்டு பாடிய நம் பட்டர்பிரான் வந்துதித்த நல்லானியிற் சோதிநாளென்று பெரியார் பெருமை பாராட்டும் நாள் இது. இந்நாளுக்குப் பெருமை பயந்த பெரியாழ்வாருடைய பெருமையை இன்று சிறிது அநுபவிப்போம்.

பெரிய ஆழ்வாரென்று இவரை எது கொண்டு கூறினர்? மற்ற ஆழ்வார்களிற் காட்டில் இவர் வயதிற் பெரியரல்லர்; பெரிய பெரிய பிரபந்தங்களை இயற்றினருமல்லர். உண்மையில், இவரினும் வயதிற் பெரியராயும் ஆயிரக்கணக்கான பாடல்களையுடைய பெரிய பிரபந்தங்களைப் பணித்தவராயுமுள்ள பரபக்ஷ கூடஸ்தரான நம்மாழ்வாரைப் பெரியாழ்வாரென்னாது, விட்டுசித்தரைப் பெரியாழ்வார்

ரென்றது என்னே! என்னில்? இதற்கு இரண்டு ஆசார்ய சிகாமணி கள் இரண்டு வகையான காரணங்களை வெளியிட்டருளினர்.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் விஷய மாக அருளிச்செய்த கோதாஸ்துதியில்—“ 𑌤𑌾𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌮𑌧𑍁𑌭𑌿𑌦𑌃
𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌲𑍇𑌶𑌵𑌶𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌾𑌮𑍃𑌤𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌶𑌤𑍈𑌰𑌨𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤
𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌸𑍁𑌰𑌭𑍀𑌮𑍁𑌪𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌲𑌾𑌮𑍍
𑌲𑍇𑌭𑍇 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑌰𑌪𑌦𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌮𑍍 ॥ [தாதஸ்துதே மதுபித: ஸ்துதி லேஸவஸ்யாத் கர்ணாம்ருதை: ஸ்துதிஸதை: அநவாப்த பூர்வம். த்வத்புக்தமால்ய ஸுரபீகா முபஹ்ருத்ய மாலாம் லேபே மஹத்தர பதாநுகுணம் ப்ரஸாதம்.] என்றுள்ள ச்லோ கத்தை நோக்குமிடத்து, ஆண்டாள் சூடிக்களைந்த பூமாலையைப் பெருமாளுக்கு ஸமர்ப்பித்ததனாலேயே விட்டுசித்தர், பெரியாழ்வார் என்கிற பட்டப் பெயரைப் பெற்றருளினார் என்று தேசிகன் திரு வுள்ளம் பற்றுவதாகப் புலப்படுகின்றது. ஆழ்வார்க்கு விசேஷண மான பெரிய என்னும் பதத்தையே மஹத்தரபத மென்று தேசிகன் குறிப்பிடுகிறா ரென்பது ஸம்ப்ரதாயம். ஆனால் அவ்விடத்திற்கு உரை யெழுதியுள்ள சில மஹான்கள் மஹத்தரபத மென்றதற்கு மிகச் சிறந்த ஸ்தானமாகிய நித்யவிபூதி யென்று பொருள் கொண் டார்கள். அங்கு தேசிகனுடைய ஹ்ருதயத்தை ஸம்பிரதாயம் வல்ல பெரியோர்கள் தெரியக்கண்டு கொள்வது.

இனி, மற்றொரு ஆசார்ய சிகாமணியின் நிர்வாஹத்தை நிரு பிப்போம்.

“ மங்களா சாசனத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள்
தங்கள் ஆர்வத்தளவு தானன்றிப்—பொங்கும்
பரிவாலே வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரான் பெற்றான்
பெரியாழ்வா ரென்னும் பெயர்.”

என்பது உபதேச ரத்தினமாலையில் மணவாள மாமுனிகளின் பாசுரம். மற்றுள்ள ஆழ்வார்களுக்கும் மங்களா சாஸனத்தில் ஊற்ற மிருந்தாலும் அவர்களுக்கு அது எப்போதோ ஒருகாலுள்ளதே யன்றி இப் பெரியாழ்வார்க்குப் போலே நித்யமாயும் முக்கியமாயு மிராது. அவர்கள் எம்பெருமானை ரக்ஷகனாகப்பற்றி அவனிடத்தில் தங்களுடைய வாழ்ச்சியைப் பெறுவதற்கு விரும்புவர்கள். இவ்வாழ் வார் அப்படியல்லாமல் எம்பெருமானுடைய வாழ்வையே தமக்கு

வாழ்வாக நினைத்துப் பெருமாளுக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ வென்று பயப்பட்டுக் காப்பிடத் தேடுகிற பரமபக்தராவர். ஆனது பற்றியே மற்றுள்ள ஆழ்வார்களைவிட மிக்க பெருமையையுடையவரானது காரணமாகவே இவர்க்குப் பெரியாழ்வாரென்று ப்ரஸித்தியுண்டாயிற்று என்பது இப்பாசுரத்தின் கருத்து. இரண்டு வகையான நிர்வாஹங்களும் அழகியவே.

இனி, இவ்வாழ்வார்க்கு பரத்வ நிரூபகமான மங்களாசாஸநத்தைப்பற்றிச் சிறிது பேசுவோம். அவாப்த ஸமஸ்தகாமனென்றும் ஸர்வ ரக்ஷகனென்றும் ப்ரஸித்தனான ஈச்வரனைக் கண்டால் தமக்கு வேண்டிய மங்களங்களை அவனிடத்துப் ப்ரார்த்தித்துப் பெற வேண்டியிருக்க, தாம் அவனுக்கு மங்களமுண்டாகுமாறு ஆசாஸிப்பது தகுதியோ வென்னில், பகவத் க்ருபையினால் கிடைத்த பக்தியினால் அந்த பகவானுடைய ஸர்வ ரக்ஷகத்வம் முதலான திருக்குணங்களை அடியோடு மறந்து 'இப்பகவான் குறையொன்றுமில்லாமல் இருப்பதே நமக்கு மங்களம்' என நினைத்து மங்களாசாஸநத்தில் ஒருப்படுகின்றாராதலால், இது பக்தி நிலைமைக்குப் பாங்காகவே அமையும்.

ஜ்ஞான தசையென்றும் ப்ரேம தசையென்றும் இரண்டு நிலைமைகளுண்டு. அவற்றுள், ஸர்வேச்வரனை ரக்ஷகனாகவும், தான் அவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுகிறவனாகவும் ப்ரணவம் முதலியவற்றில் சொல்லுகிறபடியே தெளிவாகக் கண்டு அநுஸந்திக்கும் நிலைமை ஜ்ஞானதசையாகும். அப்போது "அண்ணா அடியேனிடரைக் களையாயே" "நெடியாய் அடியேனிடர் நீக்கே" "அடியேன் வினையாயின பாற்றே" என்றாற்போன்ற பாசுரங்கள் திருவாக்கில் வெளிவரும்.

இனி, ஸர்வேச்வரனுடைய ஜ்ஞான சக்திகளையெல்லாம் மறந்து அவனது ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களையே அநுஸந்தித்து 'இப்படிப்பட்ட அழகிய திருமேனிக்கு என்ன தீங்கு விளைந்திடுமோ?' என்று அச்சம் சங்கித்து வ்யாகுலப்படும் நிலைமை ப்ரேம தசையாகும். அப்போது ஈச்வரனை ரக்ஷிக்க வழி தேடித் தடுமாறுவார்கள், பல்லாண்டு, போற்றி என்று காப்பிடத் தொடங்குவார்கள்.

மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறவர்கள் ஸர்வ ரக்ஷகனான ஈச்வரனை ரக்ஷ்யனாகவும், அவனாலே ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டிய தங்களை

ரக்ஷகர்களாகவும் நினைக்க நேரிடுகிறபடியால் இந்த நினைவு விபரீத வுணர்ச்சியேயன்றே? மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களான ஆழ்வார் களுக்கு இத்தகைய விபரீதஞானம் கூடாதேயென்று சிலர் சங்கிப் பர்கள். தீவினையின் பயனாக வருகிற விபரீத ஞானம் ஹேயமே யொழிய எம்பெருமானது வைலக்ஷண்யமடியாக வருகிற விபரீத ஞானம் ஹேயமல்ல; மிக உத்தேச்யமாகவு மிருக்குமென்று நம் முதலிகள் ஸமாதான மருளுகின்றனர்.

அயர்வறு மமரர்களென்று போற்றப்பட்ட நித்யஸூரிகளுக் கும் இந்த விபரீத ஞானமுண்டு. 'ஹாவு ஹாவு ஹாவு' என்கிற ஸாமகான கோஷத்தைக் கேட்கும் திருவனந்தாழ்வான் அந்த ஸாம கோஷத்தை அஸுர ராக்ஷஸர்களின் கோலாஹலமென்று மயங்கிச் சீறி அழலை யுமிழ்கின்றானென்று திருமழிசைப்பிரான் தமது உட் கண்ணிறை கண்டு பேசுகின்றார்:—"ஆங்காரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவு" என்பது அவ்வாழ்வாருடைய பாசுரம்.

பட்டரும் ஸ்ரீ குணரத்ந கோசத்தில் "ஹேஹாஊஷூாநரக்ஷா வ்யஸநிஸிரஸம் ஸாஜூவகுாஸிஃஔஜஃ கூநஜெக ணாவம் ஸ்ரீ ஹுமவதி யாவயொறாஹாராஷூாநநாத்ஷ—ஸ் நேஹாத் அஸ்தாந ரக்ஷாவ்ய ஸநிபிரபயம் சார்ங்க சக்ராஸி முக்யை: ஆநந்தை கார்ணவம் ஸ்ரீ:! பகவதி யுவயோராஹ ராஸ்தாந ரத்நம்" என்கிறார். பரமபதத்தில் பஞ்சாயுதாழ்வார்களும் ப்ரேமத்தாலே கலங்கிக் காப்பிடா நிற்பர்களென்கிறது இதில்.

இவ்விபூதியிலும் ப்ரேம பரவசர்கள் பலர்க்கும் மங்களாசாஸ நமே யாத்திரையாயிருக்கும்: இதற்குச் சான்றாக இதிஹாஸ புரா ணாதிகளிலிருந்து சில செய்திகளை யெடுத்துக் காட்டுவோம். பரி பூர்ண சக்தியுக்தன் என்கிற உணர்ச்சியும் நம்பிக்கையு மிருக்கும் போதும் ப்ரேமத்தினால் கலங்கி அஞ்சுவது உண்டு என்பதனை முதலிக்கச் சில புராண புருஷர்களைக் காட்டுவர்கள் நம் ஆசாரி யர்கள்.

இராமபிரான் பிராட்டியைத் திருமணம் புரிந்துகொண்டு மிதிலா புரியில் நின்றும் அயோத்திக்கு மீண்டுவரும்போது பரசுராமன் என் வில் வலிகண்டு போவென் றெதிர்வந்த காலத்தில் தசரத சக்ரவர்த்தி அப்பிரானுடைய பிரபல சக்தி விசேஷங்களை முற்றும் மறந்து இளமையையும் ஸௌகுமார்யத்தையுமே பார்த்து அஞ்சிப்

பரசுராமனிடத்திலே அபயம் பிரார்த்தித்தான். "அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்" என்று உறுதியாகக் கூறின விச்வாமித்ர முனிவனது உக்தியைக் கேட்டுவைத்தும், தாடகா தாடகேய நிரஸநம், அஹல்யா சாப விமோசனம், சிவதநுர்ப்பங்கம் முதலிய அரும்பெருஞ் செயல்கள் செய்தமையைக் கேட்டுவைத்தும் தயரதன் கலங்கினானென்றால் இது ப்ரேமத்தின் கனத்தினாலல்லது வேறொன்றாலன்றே.

கௌஸல்யையும் ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய பிரபாவங்களை அறிந்திருந்தும் அவன் வநவாஸத்திற்குப் புறப்படும்போது "தத் தே பவது மங்களம்" என்று பலகாலுஞ் சொல்லி ஆசாஸித்தாள்.

ஸீதாபிராட்டியும் ஸ்ரீராமபிரானுடைய வைபவமெல்லாம் அறியுமவளாயிருக்கச் செய்தேயும் திருவபிஷேகம் பண்ணுகைக்காக ஸர்வாலங்காரங்களும் செய்துகொண்டு அவர், சக்ரவர்த்தி திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளுகிறபோது அவரது அழகிலே தோற்று இதற்கு என் வருகிறதோவென்று ப்ரேமத்தாலே கலங்கி "வதிஸம்ஶாநிதா ஸீதா ஸதபூாஶவிதெதக்ஷணா | கூஶாநஶநவவஜாஜ ஶம ஶாநுஹிஜயூஷீ ||திஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தார மஸிதேக்ஷணா, ஆத்வாரமநு வவ்ராஜ மங்களாந்ய பிதத்புஷீ." என்று திருவாசலளவும் தான் மங்களா சாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு பின்சென்று "பூர்வாம் திஶம் வஜ்ரதர:" என்று தொடங்கி யமன் வருணன் முதலிய திக் பாலகர்களையும் இவர்க்கு ரக்ஷகராக வபேக்ஷித்தாள்.

அயோத்யா வாஸிகளான ஸகல ஜனங்களும் காலையும் மாலையும் இராமபிரானுடைய மங்களங்களை ஆசாஸித்து எல்லாத் தெய்வங்களையும் வழிபடும்படியை "ஸ்ரியொ வ்ருஜாஸ்ஸஶணுஸ்ஷு ஸாயம் வஜாதஸ்ஸஶஹிதாঃ || ஸவூாநு தெவாநு நஶஸ்யுஜி ஶாஶஸ்யூ யெஶ யஶஸ்வூிநঃ— ஸ்திரியோ வ்ருத்தாஸ் தருண்யஸ் ச ஸாயம் ப்ராதஸ் ஸமாஹிதா: ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந:" என்ற சலோகத்தினால் தெரிவித்தார் வான்மீகிமா முனிவர்.

குஹப்பெருமாள் இராமபிரானுடைய சக்தி விசேஷங்களையும் நன்கறிந்தவர்; பரதாழ்வானுடைய பக்தியின் கனத்தையும் நன்கறிந்தவர்; அப்படியிருந்தும், நல்ல ப்ரதிபத்தியோடே வந்து கொண்டிருந்த அப்பரதாழ்வானை நோக்கி விபரீதமாகச் சங்கித்து,

“அஞ்சன வண்ணனென் னுருபிர்நாயக னுளாமே
வஞ்சனையாலர செய்திய மன்னரும் வந்தாரே
செஞ்சர மென்பன தீயுமிழ்கின்றன செல்லாவோ
உஞ்சிவர் போய்விடின் நாய்க் குகனென்றெனையோசாரோ?
ஆழ நெடுந்திரையாறு கடந்திவர் போவாரோ?
வேழ நெடும்படை கண்டு விலங்கிடும் வில்லாளோ?
தோழமை யென்றவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல்லன்றோ
ஏழைமை வேடனிறந்தில னென்றெனை யேசாரோ?” (கம்பர்.)

என்கிறபடியே அதி ப்ரவ்ருத்திகள் செய்யப் பார்த்ததும், இவ் வண்ணமாகவே பரத்வாஜ மாமுனிவரும் “கச்சிந் ந தஸ்ய அபாபஸ்ய பாபம் கர்த்துமிஹேச்சஸி அகண்டகம் போக்துமனா ராஜ்யம் தஸ்யாநுஜஸ்ய ச—கச்சிந் ந துஷ்டோ வ்ரஜஸி ராமஸ்யாக்லிஷ்ட கர்மண:?” [பரதா! உன்னைப் பார்த்தால் எனக்கு மிகவும் அதிசங்கை யுண்டாகிறதே; இராமனுக்கு ஏதோ தீங்கிழைக்கப் போகிறாய் போலே தோன்ற நின்றாயே; அப்படியில்லையா?” என்று கேட்டது மெல்லாம் ப்ரேமத்தின் கனத்தாலே யல்லவோ?

தண்ட காரண்ய வாஸிகளான மஹர்ஷிகளும் தங்களுடைய ஆபத்தைப் போக்கவும் அபிமதங்களைக் கொடுக்கவும் ஸ்ரீராமபிரான் எழுந்தருளி யிருக்கிறாரென்று அறிந்து வைத்தும் அதை மறந்து அவருடைய வடிவழகில் ஈடுபட்டாலே மங்களா சாஸநம் பண்ணினார்களென்பது “தே தம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை தர்மசாரிண: மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருடவ்ரதா:” என்கிற ச்லோகத்தினால் ஸ்ரீராமாயண ப்ரஸித்தம்.

ஸ்ரீ ஜடாயு மஹாராஜர் பிராட்டிக்காக இராவணனோடே பொருது குற்றுயிராய்க் கிடக்கிற தம்மைப் பெருமாள் வந்து கண்டளவிலே ஜநஸ்தானத்திலிருந்த பதினாலாயிரம் இராக்கதப் படைகளையும் தனி வீரம் செய்து நின்று கொன்ற தோள்வலியை அறிந்திருக்கச் செய்தேயும், இனிமேல் என்னாய் விளையப் புகுகிறதோ! என்றஞ்சி ஆயுஷ்மந் என்று கூறும் முகத்தாலே மங்களா சாஸநம் பண்ணினார். [யாம் ஓஷதிமிவ ஆயுஷ்மந்! அந்வேஷஸி மஹாவநே. ஸா தேவீ மம ச ப்ராணா: ராவணேந உபயம் ஹ்ருதம்] என்றது காண்க.

ஸுக்ரீவமஹாராஜர் வாலிவதம் முதலியவற்றால் பெருமானு டைய நிகரற்ற சக்தியைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் ஸௌகுமார் யத்தையே பார்த்துக் கலங்கி, ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் நாலு பேரும் தானுமாய் வந்தமைகண்டு, நமக்கெல்லாம் ஒருயிரான பெருமானை நலிந்து நம்மை யெல்லாம் முடிப்பதாக வருகிறானிவன் என்று அறு தியிட்டு முதலிகளுக்குக்காட்டி இவனைச் சித்திரவதம் பண்ண வேணுமென்றதும் இவனை யங்கீகரிக்கவே கூடாதென்று பெருமா னைக் கால் கட்டினதும ப்ரேமத்தின் பாரவசயத்தாலேயன்றோ ?

கிருஷ்ணாவதாரத்திலும் விதுரர் கண்ணபிரானுடைய ஸர்வஜ் ஞத்வம் ஸர்வசக்தியுக்தத்வம் முதலியவற்றை அறிந்திருந்தும், துர் யோதந கோஷ்டியில் கண்ணன் எழுந்தருளினபோது பொய்யாஸந மிட்டுச் சிறிது அநர்த்தம் விளைவித்த படியைக் கண்டு அஞ்சி ப்ரே மாந்தராகித் தம்முடைய திருமாளிகையில் தாமிட்ட ஆஸனத்தை யும் அதிசங்கை பண்ணித் தம் கையாலே அமுக்கிப் பார்த்தாரென் பது "ஸம்ஸ்ப்ருச்யாஸநம் ஸௌரே: விதுரஸ் ஸ மஹாமதி:" என்ற ச்லோகத்தினால் சொல்லப்பட்டது.

எம்பெருமானரால் திருத்திப் பணி கொள்ளப் பெற்ற பிள்ளை யுறங்கா வில்லிதாஸர், நம்பெருமாள் புறப்பாட்டில் என்ன அவத்யம் விளைகின்றதோவென்று அதிசங்கைபண்ணி பிச்சுவாய் என்கிற கத்தியை உருவிப் பிடித்துக்கொண்டு கூடவே உலாவுவர் என்பது ப்ரஸித்தம். இங்ஙனே மற்றுமுள்ள இதிஹாஸங்கள் பலபல. இவர்களெல்லாரையும் அதிசயித்த பெருமேன்மை பொருந்தியவர் இப்பெரியாழ்வார். இவருடைய திருவாக்குக்களுள் திருப்பல் லாண்டுக்கு அமைந்த ஒப்புயர்வற்ற சிறப்பை

"கோதிலவாமாழ்வார்கள் கூறுகலைக் கெல்லாம் ஆதி திருப் பல்லாண்டானதுவும்—வேதத்துக்கு ஓ மென்னுமது போல் உள்ள துக்கெல்லாம் சுருக்காய்த்தான் மங்கலமாதலால்."

என்ற உபதேச ரத்தினமாலை கொண்டு அறிக.

மற்றுள்ள ஆழ்வார்களிற் காட்டிலும் இவ்வாழ்வார்க்கு வில க்ஷணமான ஒரு அதிசயமு முண்டு: வியாஸர் வால்மீகி முதலிய முனிவர்களின் அகக்கண்ணுக்கும் புலனாகாத பகவத் சரித்திரங்களும் இவர்க்குப் புலனாயிருக்கின்றன வென்பர். பெரியாழ்வார் திரு

மொழியில் (5-4-6.) "உன்னுடைய விக்கிரமம் ஒன்றொழியாம லெல்லாம், என்னுடைய நெஞ்சகம்பால் சுவர்வழி யெழுதிக்கொண் டேன்" என்ற விடத்து வியாக்கியான மருளாநின்ற பெரிய வாச்சான் பிள்ளை—"எல்லாம் என்னுநிற்க ஒன்றொழியாமல் என்றது வ்யாஸ வால்மீகிகளுக்கு ப்ராகாசியாதவையும் இவர் தமக்கு ப்ரகாசிக்கையாலே. 'மாலிகன்' 'மல்லிகை மாமாலை' இத்யாதி," என்றருளிச் செய்துள்ளார்.

மஹர்ஷிகளும் மற்றுள்ள ஆழ்வார்களும் அநுஸந்திக்கப் பெறாத இரண்டு பகவச் சரித்திரங்கள் இவ்வாழ்வார் தம்மால் அநுஸந்திக்கப்பட்டிருக்கும்படியைச் சிறிது விவரிப்போம். பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-7-8.) "மாலிகனவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும் வல்லாய், சாமாறவனை நீ யெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலை கொண்டாய்," என்பது ஒரு (அபூர்வ) க்ருஷ்ணாவதார சரித்திரம். அதாவது—மாலிகன் என்பானொருவன் கண்ணபிரானுக்கு உயிர்த் தோழனாய் அவனிடத்திற் பலவகை ஆயுதப் பயிற்சிகளையும் பெற்று ஒருவர்க்கும் அஞ்சாமல் அஹங்காரியாய் ஸாது ஜனங்களை ஹிம்ஸித்துக் கொண்டிருக்க, நண்பனாகிய இவனை நாம் கொல்வது தகாதே! என்ன செய்யலாம்' என்று வியாகுலப்பட்டு, ஒரு நாள் அவனை நோக்கி 'நீ இப்படிச் செய்வது தகாது' என்ன, ஆஸுரப்ரக்ருதியான அந்த மாலிகன் தன் வாயில் வந்தபடி பிதற்றி 'நீ எல்லா ஆயுதங்களையும் எனக்குக் கற்பித்தும் சக்ராயுதப் பயிற்சி மாத்திரம் செய்விக்கவில்லையே' என்று குறை கூற, 'இதில் பழகுவது உனக்கு முடியாது; இது எனக்கே அஸாதாரணமானது' என்ன; 'என்னால் முடியாததும் ஒன்றுண்டோ? நீ அவசியம் அதைக் கற்பிக்கவேணும்' என்று அவன் நிர்ப்பந்திக்க, கண்ணன் 'இதுதான் தக்க ஸமயம்' என்று திருவுள்ளத்திற் கொண்டு சக்கராயுதத்தை யெடுத்துத் தன் ஒற்றை விரலால் சுழற்றி மேலெறிந்து கையில் ஏற்க, 'இது எனக்கு அரிதோ?' என்று மாலிகன் சொல்ல, 'இது உனக்கு அரிதே' என்று கண்ணன் சொல்லவும் அதை அவன் கேளாமல் அச் சக்ராயுதத்தை வாங்கிச் சுழற்றி யெறிந்து பிடிப்பதாக நினைத்துத் தன் கை விரலைக் கழுத்துக்கு அடுத்து வைத்து நிற்க, அச் சக்கரம் சுழன்று வருவதற்கு இடம் போதாமையாலே அதன் வீச்சு இவன் கையிற் பிடிபடாமல் இவன் தலையை அரிந்து விட்டது என்பதாம்.

ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தித் திருமகனார் அயோத்தியி லிருந்த காலத்தில் பிராட்டியும் தாமுமாக இராக் காலங்களில் ஏகாந்தமான விடத்தில் உல்லாஸமாக இருக்கையில் பிரணய மிகுதியினால் பிராட்டி பெருமாளை மல்லிகை மாலையைக்கொண்டு ஒரு முஹுர்த்த காலம் கட்டிப் போட்டுவைத்திருந்தா ளென்பது (3-10-2.) "எல்லியம் போதினி திருத்த லிருந்ததோரிடவகையில், மல்லிகை மாமாலை கொண்டு அங்கு ஆர்த்ததுமோ ரடையாளம்" என்ற பாசுரத்தினால் வெளியிடப்பட்ட அபூர்வமான வொரு இதிஹாஸம்.

ஆகவிப்படி வ்யாஸ வால்மீகிகளிற் காட்டிலும் மற்றுள்ள ஆழ்வார்களிற் காட்டிலும் சிறப்புற்றோங்கி விளங்கின இவ்வாழ்வார்க்கு நாம் என் செய்ய வல்லோம்? இவர் கற்பித்த மங்களா சாஸனத்தையே இவர் திறத்து நாமும் விநியோகித்து வாழ்வோமாக.

ஸ்ரீ ராமானுஜ ஸித்தாந்தம்.

[பத்ராதிபர்]

[ஏரார் வைகாசி விசாகத்தின் 134-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி]

பரனாவான். ஈஶ்வரன். அவன் ஜகத்காரண பூதனாய் ஸர்வ ரக்ஷகனாய் ஸ்ரீய: பதியாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனா யிருப்பான் என்று சொல்லப்பட்டது.

இப்பேர்ப்பட்ட ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையும் பண்ணக்கடவனா யிருப்பன்.

அதெங்ஙனே யெனில்!, சதுர்முக ப்ரஹ்மாதிகளுக் கந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணா நிற்பன். அவ்வாறு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆத்மாக்களைத் தானே விஷ்ணு ரூபமாய் நின்று பரிபாலியா நிற்பன். ருத்ராதிகளுக் கந்தர்யாமியாய் நின்று ஸம்ஹாரத்தைப் பண்ணா நிற்பன்.

இவ்வாறு தன்னால் படைத்துப் பரிபாலிக்கப்படா நின்ற சேதனர்களைத் தானே ருத்ராதிகளுக் கந்தர்யாமியாய் நின்று ஸம்ஹாரத்தையும் செய்கிறான் என்பது, ஸர்வ ரக்ஷகனாய் தயா, வாத்ஸல்யாதி கல்யாண குணங்களையுடையவனா யிருக்கும் ஸர்வேஶ்வர

னுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு ஸர்வவிதத்தாலும் பொருத்தமுடையதன்று, என்று சங்கிக்கக்கூடும். அது சரியன்று.

ஸம்ஹரித்தலாவது, தேஹவியோகத்தைப் பண்ணுதல். அதாவது தன்னை வணங்கி உஜ்ஜீவிக்கக் கொடுத்த கரசரணாதி (கைகால் முதலான) அவயவங்களைக்கொண்டு அபதே (கெட்ட மார்க்கத்தில்) செல்லா நின்ற சேதனர்களை அவ்வாறு செல்லாமற் செய்வதற்காகவே உலகத்தில் ந்யாயாதிபதிகள் தீமை செய்யுமவர்களை விலங்கிட்டுச் சிறைச்சாலையிற் சில காலம் வைத்து தண்டிக்குமாப்போலே சேதநர்களின் ஹிதத்தையே சிந்தியாநின்ற பரமகாருணிகனான ஸர்வேஶ்வரனும் விபரீத மார்க்கத்திற்செல்ல யோக்யமான சேதனர்களின் கரசரணாதிகளை ஒழித்துச் சிலகாலம் வைத்துப் பின்னையும், நிர்ஹேதுகமான தனது பரம க்ருபையாலே கரசரணாதிகளைக் கொடாநிற்கும் ஆதலின்;ஸம்ஹாரமும் சேதனர்களின் ஹிதத்தைக் கருதியே செய்யா நிற்குமென்றதாயிற்று.

இந்தப்ரகாரம். ஸர்வஜகத்காரண பூதனாய் ஸர்வரக்ஷகனாய் ஸ்ரீய:பதியாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதஸம்ஹாரங்களையும் பண்ணுமவனாயிருக்கும் ஸர்வேஶ்வரன், பரவ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதார ரூபங்களால் ஐந்து ப்ரகாரமாக எழுந்தருளியிருந்து நித்யமுக்த பக்தர்கள் என்கிற த்ரிவித (மூன்றுவித) மான ஆத்மாக்களையும் ஆனந்திப்பியா நிற்பன்.

இதில் பரனாவான். த்ரிபாத் விபூதியென்கிற ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் அனேகமாயிரம் ரத்நஸ்தம்பங்களா லலங்கரிக்கப்பட்டு உபய விபூதியிலுமுள்ளா ரனைவரும் ஒரு மூலையிலடங்கும்படி அதிவிஶாலமாய் அளவிலா வானந்தத்தை உண்டு பண்ணக் கூடிய திருமாமணி மண்டபத்தில் ஸர்வாஶ்சர்ய மயமான கோப்புடைய சீரிய சிங்காதனத்தில் பன்னிரண்டிதழ்களையுடையதாய் நாநாஶக்தி மயமான திவ்ய கமலத்தின் கர்ணிகையில் புஷ்பங்களால் பரப்பப்பட்ட திவ்யபர்யங்கத்தில் (கட்டிலில்) அனேகமாயிரம் சந்த்ரர்களை உருக்கிவார்த்தாப் போலே குளிர்ந்த புகரையுடையனாய் "சென்றால் குடையாம்" என்கிறபடியே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களிலும் அந்வயிக்கு மவனாய் பகவதநுபவத்திற்குப் போக்கு வீடாகப்பல வாய் தலைகளையுடையனாய்,"ஆங்காரவாரமது கேட்டு" என்கிறபடி பகவத்குணாநுபவம் பண்ணாநின்ற நித்யமுக்தர்களின்

“ஹாவு ஹாவு ஹாவு” என்கிற ஸாமகாநத்தைக் கேட்டு ஸர்வேஶ்வரனுக்கு என்ன தீங்கு வருமோ ? என்று பயசங்கை பண்ணி அக்நி ஜ்வாலையை உமிழா நின்றவனாய் ஶைத்ய மார்த்தவ ஸௌரப்யாதி குணங்களுக்குக் கொள்கலமாய் அனந்தன் என்றும் சேஷன் என்றும் சொல்லப்படுகிற திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே, “பதிம் விஶ்வஸ்ய” என்கிற ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் தன்னுடைய ஸம்பந்தத்தால் “அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ: யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா” (யாதொருவனுக்கோ ஜநககுல ஸுந்தரியான பிராட்டி அவனுடைய தேஜஸ்ஸு அப்ரமேயம்) (அளவிட வரியது) என்கிறபடி பெருமையை யுண்டுபண்ணுமவளாய் அனைத்துலகுமுடைய வரவிந்த லோசநனின் நீண்டவப் பெரியவாயகண்களையும் அல்பமாகப் பண்ணும்படியான வடிக்கோல வாணெடுங் கண்களையுடையவளாய் “பித்தர் பனிமலர் மேற்பாவைக்கு” என்கிறபடி அவனையும் மையலேற்றி மயக்கும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையுடையளாய், போகோ போத்காத கேளியிலே பகவானுடைய விஶ்வரூபத்தையும் அல்பமாகப் பண்ணும்படியான பெருமையையுடையவளான பெரிய பிராட்டியார் வலது பக்கம் எழுந்தருளியிருக்க, அவளுக்கு நிழல்போலே யிராநின்ற பூமி நீளா தேவிகளிருவரும் இடது பக்கத்தில் ஸேவித்திருக்க, சங்க சக்ராதி திவ்யாயுதங்களா லலங்கரிக்கபபட்ட நான்கு திருக்கைகளையுடையனாய் கிரீடாதி நூபுராந்தமான அபரிமித திவ்ய பூஷணங்களால அலங்கரிக்கப்பட்டவனாய் அஸ்தாநேபய சங்கிகளான அநந்த கருட விஷ்வக் ஸேநாதிகளான நித்ஸூரிகளாலும் முக்தர்களாலும் நிரந்தரம் பரிசர்யமாண சரண நளினனாய் ஜ்ஞாந சக்த்யாதி ஆறு குணங்களையுடையனாய் “அவாகீ அநாதர:” என்கிறபடி அதி கம்பீரமான ஸ்வபாவத்தை யுடையனாய் பரவாஸுதேவாதி ஶப்தவாச்யனாய் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணன்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அத்யமே ஶ்லோகார்த்த தத்வப்ரதிஷ்டா கண்டனம்

[சேனங்குளம் கந்தாடை இராமாநுஜாசாரியார்]

ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பாதபாதாப்ஜே நமாமி ஶிரஸா ஸதா
யத்ப்ரஸாதப்ரபாவேந ஸர்வஸித்திரபூந்மம ||

1. ஸர்வஜ்ஞரான ஸ்ரீ நம்பிள்ளைகள் ப்ரஸாதித் தருளும் ஶாஸ்த்ரத்தை அநுஸரித்து பரமோதாரரும் பரமகாருணிகருமான ஸ்ரீ வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, மாறன் மறையாகிய திருவாய் மொழியில் மறைந்து கிடக்கும் மஹார்த்தங்களை மந்த, மதிகளும் அறிந்து வாழும்படி ஈடு முப்பத்தாறாயிரம் எழுதிவைத்தாரென்று ஸுப்ரஸித்தம்.

2. பரம ரஹஸ்யமான அர்த்தங்களை பத்ரேக்ஷணம் பண்ணாமல் உபதேசத்தில் கேட்டுத் தெளியவேண்டி, கம்பீரமான நடையில் இவர் வ்யாக்கியானம் செய்தருளினார். இந்த ரஸமறியாதார் பல வ்யாக்கியானம் செய்துள்ளார். இவைகளை ஈ ஆடுவதோ என்று பெரியோர்களும் பேசியுள்ளார்.

3. ஸ்ரீ ராமாயண ஶ்லோகங்களை இவர் திருவுள்ளம் பற்றினால் ஸாமான்யமான அர்த்தங்களை விட்டு மற்றொருவர்க்குப் புலப்படாத உஜ்வலார்த்தங்களையே உபதேசித்தருளுவர் என்னும் வ்யாப்தியுண்டு. இவரது வார்த்தைகளை பிச்சை கொள்ளுமவர்களும் பெருமதிப்பாக ஜீவிக்கப் பெருகிறார்கள் என்பதும் குற்றமற்றது.

4. ஸ்ரீ ராமாயணம், ஸந்த்யோபக்ராந்தம் ஸந்த்யாவஸிதம் என்னும் ஸமாதியில், அமைக்கப்பட்டது என்பதை ஶாஸ்த்ராதி துடங்கி கடைசி வரையில் நிர்வஹிக்கலாம். ஆபாத ப்ரதீதியில் ஒரு அர்த்தமும் பர்யவஸானத்தில் வேறர்த்தமும் தோற்றும்.

5. உஜ்வல மாணிக்கத்தையும் மலர்ந்து மணந்த புஷ்பத்தையும் பரீக்ஷிக்குமவர்கள் பின்புறத்தை விட்டு ஸிலாக்யமான முகத்தையே பார்க்கவேணும். கப்யாஸம் என்னுமதுக்கு அர்த்தம்

கேட்ட ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் கண்ணீரைச்சொரிந்தார். தஹாகசம் என்னும் ஸ்லோகம் விசேஷணஸாரஸ்ரக வெருக விருக்கவேணும் என்று சொன்னவர் : பரிஹாஸ்யராஞர்.

6. காந்தாஸம்மித காவ்யத்தின் முகத்தை மாத்திரம் பார்த்துக் களிப்பது போதாது. உடநாரஹஸ்யத்தையும் நன்குணர்ந்து ரஸிக்கவேணும்.

உதாபோத்காத: |

7. ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யமித்யாதி பரமபாவனமாய் பரம குஹ்யமாய் அத்யுத்தமமான பக்தி ப்ரபத்திகளை வெளியிடவும், ஆசரிக்கவும், ஆசரிப்பித்துப் போதவுமிறே அவதார விசேஷங்கள்.

8. பரமருஷி துடங்கி பக்ஷிபர்யந்தம் பிரஸித்தமான சரணாகதியாகிற பரம தர்மத்தை ஆதியோடந்தமாகப் பேசவிறே ஸ்ரீராமாயணம் அவதரித்தது.

9. பலரும் தம்மிடத்தில் அனுஷ்டித்து பலம் பெற்ற இத்தர்மத்தின் ரஸ மறிவதற்காகவே கிம்ஸீகவ்யாஜேந ஸுக்கிரீவ மஹாராஜரைச் சரணம்புக்கது ஸ்ரீ பெருமாள்.

10. கவ்ஹாம ஜீவிதம் என்னும் கமுமவத என்னும் கவயிகிம்ஸீக என்னும் கவயிஜீவதாவிவாஸா என்னும் பிரமாண மதிகளை ஆராய்ந்தால் இத் தர்மத்தைத் தவறினவர்களுக்கு ஜீவன ஹானியேபரிக்ஷை என்று புலப்படும். இது எல்லாருக்கும் ஸமமே. ஆகையால்தான் ஸஉஸெதிஷ என்றும் தர்மாததி கராந்த மென்னும் மஹாராஜரைச் சொன்னது.

11. இந்த ஒரநுஷ்டாநம் போதா தென்று பார்த்து உள்ள படியே விபீஷணன் உபதேசிக்க ஸமுத்திர ராஜன் பக்கலிலும் இத்தர்மத்தை அனுஷ்டித்தார். அதை அவன் ஏற்காமல் உபேக்ஷிக்க தர்மாதிக்ரமணம் கண்டு சிக்ஷிக்கதுடங்கிஞர். இந்த ஸங்கல்பம் முன்னமேயுண்டு. திருவடிக்கு உபசரிக்குமவன் நாம் பரம ஸம்ஹமத்துடன் வர எதிர் கொள்ளாமலும் உபசாரங்களை செய்யாமலும் உ[illegible]தால் இவனை என்ன செய்வதென்று ஆலோச்னை வர மஹா ராஜனுஞ விபீஷணன்—குலமர்யாதையா

லும் அவதாரத்தாலும் இவனை ஶரணம்-செய்யத்தகுமென்று விண்ணப்பிக்க-தானுன தன்மையை யுணர்ந்து நம்மபிப்ராயமான தண்டமோவிபீஷணாபிப்ராயமான தாரணமோ பலிக்கு மென்று, புத்தி பண்ணியாயிற்று ஶரணாகதி பண்ணிற்று. தன்னபிப்ராயமே பலித்தது, ஆயுதமெடுத்து அரண்யத்தில் புக்கது அரக்கர்களையும் அரக்கர்போல் வாரையும், தேடிப்பிடித்துத் தண்டிக்கவே' விநாஶாயச து³ஷ்க்ருதாம் இதி.

1. நிகழ்வது யாதெனில் - கிம் இதா³ நீக்கு பழைய பாடமே பாடமாகும். திருத்தம் வேண்டாம் - கிமிதா³நீம் இப்பொழுது - கி - என்பதற்கு—கர்தத்ரர்தே-கிமித தார்த்தேவா-ஷஷ்டீ-தஸ்ய கார்யஸ்ய-கிமித்யாதம் - தஸ்மிந் த்யெ்வக்ஷ்யாம ஸாம ரவம் தாணம் ஸ்வதாணம் ஸாமாகதம் தாண தாணாந்த்ரகம் இதி வாக்யம் இவவர்த்தம் ஈட்டின் வாக்கியத்தால் நன்குணரலாம். இத்தை ஸாமரவம் இது என்று பிள்ளை நிகுமம் காண்க. முடித்தல்-மரணம்-கடத்தல் ஸ்வதாணம்-செய்யுமதுக்கு மேற்படவில்லை- கிம்கி-செய்யுமது என்று ஸூகர்த்ருத்வத்தையும் காலத்தையும் சொல்லி எதிர் மறையால்-தார்டயத்தையும்—சொன்னபடி.

2. இப்பொழுது நான் செய்ய வேண்டுவது கடலை முடிக்கவோ-அல்லது-தாண்டவோ என்று ஆலோசித்து-மஹா பாஹு வான ஸ்ரீராகவன் அளவிட முடியாத மஹா ததியை-நவிஶ்தி என்பது அல்லாமல் திவ்யகடாக்ஷம் செய்து சாஸ்திரம் சொன்ன முறை தவருமல் மூன்று கரணங்களாலும் தண்டனிட்டு சயனித்தார். அசேதனங்களும் எழுந்தாடவேண்டும் ஆர்ததிகண்டும் கடலுக்கு இரக்க மெழுவில்லை ஒருக்ஷணம் ஒரு முஹூர்த்தம் ஒரு பகல் மூன்று நாள் பொறுத்தார். கொண்டுவா தக்கானை என்றார் பிறகு. இதி ஸந்தர்ப்பார்த்த:

3. அசேதனங்களும் எழுந்தாடு மார்த்திகண்டும் கடலரசன் இவர் திருவுள்ளத்தில் கோபத்தை எழுப்பி-அரக்கர்களை முடிக்க நினைத்து உடம்பு சுட்டவுடன் எழுந்துவந்தான் நஜாநேநியமதவஸ் என்று சொல்லும் வஞ்சன் போல் இவனும் ஒத்தான்.

9—ல்-ஐஸ்ராஸ்திரமாகப் பேசபெற்ற வ்யாபோவபெமுத்தை-அறிஞர்கள் சொல்லுவது-ஸமூலமா-நிர்மூலமா என்று விசாரித்தால். கிஷ்கிம்யா காண்டத்தில் அங்கதப் பெருமாளுடைய வ்யாபோவ வெமுத்தைப் பேசினபடி ஏதேனும் பதங்களுண்டா?-அயோத்தியா காண்டத்தில் ஸ்ரீபரதனுடைய உபவேசனத்தை பேசினபடிதான் ஏதேனும் பதங்களுண்டா? - அப்படி இல்லாமலிருக்க-எங்ஙனே சொல்லுவது. பட்டினிவிட்டு விட்டுக் கிடந்ததைப்பற்றி பாட்டிகள் சொல்லும் கதை வ்யாபோபவேசம்.

10. முதல்முதல்-வ்யதிஜஹாஸாநிட்॥ ஸக்ஷமேவடி வெடுத்துப் பொய்யே அறியாத பெருமாள்-தான் முடிய நினைத்துக்கடலை முடிக்க நினைத்தால் தான் கள்ளனாகுவர் - அப்பக்ஷத்தில் தான் அபசாரம் நேரிடும.

11. ஆர்ஜவகுணத்தால்தான் முதலுபாயமான ஸாமத்தில் புகுந்தது. மூன்று நாளும் அவை பலியாமையால் தான் பேதங்கள் கூடாமையால்-உரமோபாயத்தில் நின்றது. ஸௌலபயம் பலியாவிடத்து பரத்வம் அழகியது. 12-14-வரை-வொக்ஷு வரிஹாரம் மந்தம்-சிறிது திருவுள்ளம்-சென்றது என்பது வழ-வழ. யஜுவிஷ்கரம் ஹநுரம் என்பது ஸ்ரீராமாயணம்.

15. இது விருத்தஹேது. வியவயஸ்யனை ஸுக்கிரீவன் தூங்கினல்-அவனைக் கால் கட்டினவர் பிந்தித்தான் எப்படி கோபிக்கத் தகும்-தான் முடியவே தகும். இதனால் தர்மம் தவறினவர்கள்-தானுக்வுமாம் சூமித்ராதாரகவுமாம்-விரோதிகளாகவுமாம் விசேஷமில்லை. தண்டனைக்குள்ளாவாரென்றே சித்தாந்தம். இந்நினைவு எப்போது முண்டு.

16-26-வரை அஸ்தானே ஸம்ப்ரம: 27- பெருமாளுக்கு எப்போதும் தைந்யம் கிடையாது. ப்ரோக்ஷாத்தநாயகராகையால்-பிரதிஜ்ஞையில் தன்னை முடித்து கொள்வதாகப் பேசுவது காபுருஷ வார்த்தை-கூராஸம் எனபது ராவணுபிப்பிராயம் - கூராவண மென்பது பெருமாளபிப்பிராயம், ஜஸரண மென்பது அஸாரம்.

28. மங்கா ஸமாதானம் மந்தம்.

29. விகல்பங்களில் கோடித்வயங்கள் விஷமங்களாயிருக்கவேண்டு மென்பது மாஸ்த்ர ஸரணி-இங்கு விஷமம் இன்ன

தென்று தெரியவில்லை-விரோதம் விவக்ஷிதமானால் – உபூராஜ-ஹொதி – கூஜெ(ஹ)நஜ-ஹொதி – யாசெநு – யவொவெஹாஜ-ஹொதி என்னுமிடத்தில் விரோதம் காணப்படவில்லையே-விகல்ப மெப்படி விரோதம் எப்படி-உபபாதனம் வேண்டும்.

30. கோடித்வயங்களாவன-ஸமுத்ராஜனை ஜீவனத்துடன் வைத்து. ஸேநாவாதக நாமகமான ஸேதுபந்தம் பண்ணிக்கடப்பதும்-ஜீவனத்தைப் போக்கி ஸேதுபந்தம் பண்ணாமல் தரையில் நடப்பதும் இவைவரஸ்பர விருத்தமே,

31. ஶரணவதம் ஶரணாயுக்தம் தரணவதம் தரண தாரணாயுக்தம் | வ-ஷெவொக்ஷுரீ-த்ரா விகல்ப ஸம்ஹவம்

32-37. ந்யாய விசாரம் சுவாரஸ்யம் ||

38. கெஷிக வக்ஷமெ ஸஜிவீநம்

39. ஶ்ரியாது அகர்மகமானாலும் மாரணம் வர்கர்தாயக மாகையால் அதற்கு கர்மர் ஸமுத்திரம் பஶ்ராரணகஶக உத்ராஷி வ்யாஸஸ்ரு கர்திஃ ஶர்வணம் ஹாரதஸ்ரு என்னு மிடத்தில் ஷிஷாயுக்கல்வம் உருஷ்டம். வேறு ஶாஸ்த்ரம் காட்டலாம்.

40. சயாஹாரமும் லக்ஷணாதிகளுமில்லாமல் வாக்கியார்த்தம் முன் எழுதினபடியால் யயாஶர்தத்தில் என்ஞான்றும் எங்கும் நிறைந்து நின்ற மெய்ஞானச் சோதிக்குத் தான் குறை கூறப்படும்.

41. ஸ்ரீ ராகவன் புத்திமான் நிதிமான் ஜ்ஞாந ஸம்பன்னன் சால உ-ஷிர உஶீர—பாம்பு கண்டு கோலெடுப்பவரல்ல. ஏற்கனவே கோலெடுத்தவர். ரஸ விசேஷம் தோற்ற கர்மம் மாறுவதும் நம்பிள்ளைக்கு ஆவச்யகமே.

42. கீழும் மேலும் கூட்டி நினைத்தால் இதுவே ஒருபடி பொருந்தும். சரணாகதி செய்யுமவர் அர்ஜுனன் போலவும் விபீஷணன் போலவும், ஆழ்வார் போலவும் பற்றவடுக்கும் நான் முடிவன் என்றுதான் ஏன் பற்றவேணும்.

43. மணிச்சுக்கு சேரதாளைப் பிடித்தார். வீரத்துக்கு சேர தனுவைப் பிடிக்கவும் நினைவுண்டு.

44. வி௩ாஶாய௪ என்று அவதாரத்துக்கு முன்னமே ஸங்கல்பமுண்டு. அது விஶிஷ்ய இங்கு இவனிரங்காவிட்டால் முடிப்போம் என்று உதித்தது. இது வஜ்ர லிகிதம்.

45. 63 வரை சாகா ஸங்க்ரமணம்|| 61 வ்யாஹோவஹேஶ மென்றொரு ஊசிகொண்டு மலை துளைக்க வ்யத்நம். க்ஷ்ய என்று அர்த்தம் கொண்டால் ஏன் மூன்று நாள் கழித்து எழுந்திருக்க வேண்டும். இப்பொழுது என்று கொண்டால் விவக்ஷித கால மென்று தோற்றும். அது மூன்று நாளைக்கு அவகாசம் பெறும்.

65. ஸ்ரீ பெரியவாசசாள பிள்ளை உபந்யாஸம்.

70. வரை மிகவும் ரூதபத்திரமா யிருக்கிறது. மிகவும் ஸங்கடம். 71. மஹுதாரோதுல குலம் என்பதிற்கு ஸ்ரீஹாஷ்யகாரர் அர்த்தமிட்டதுபோல் இங்கும் கவிழ்ந்த ரத்நத்தை கூலிஜிக நேரே வைத்தார். காளிதாஸன் சுன்னம் அதிகம் என்பதுபோல் ஸஹ்ருதயர்க்கு வஹவிஷேதநாஸம் அன்றோ.

72–73. குருதக்ஷிணை கொடுப்பதும் வழக்கமே.

74–78. க்ஷவ்ரஸதவிஸ்தாரம்.

79. ஸுஸவித்தாந்தம் காந்தரோதீயம் வஸ்யதி ||

80. உத்வெது ரூக்ஷ வ்யஷ்ய என்றே நம பிள்ளைக்கு திருவுள்ளம். 81–83. அதிவாதங்கள்.

84. ஸுஸவிஸாந்தம் மிக்க வழகியது. இங்கு பிரதிஜ்ஞாஸாரூப்யம் கேட்கலாம். கடலைக் கால்பிடித்துக் கடக்க கேட்கிறோம். ஸம்மதித்தால் உயிருடன் வைத்து நோக்குகிறோம் இல்லையாகில் முடித்து தரையில் நடக்கிறோம். அதுபோல் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் நிர்ஹேதுகமாக புகுந்து நித்யானுபவம் பண்ணச் செய்கிறோம். அதுக்கு இசைந்து தானும் கில்லான் என்னும்படி மனசை வைத்து மேல்மேலன த்ருஷ்ணையை ஆணையிட்டு வளைக்கும்படி வளர்த்து பூர்ணானுபவம் பண்ணினானாகில் "ஸந்தமேநம்" என்கிற படியே வாழ்விக்கிறோம். இல்லையாகில் க்ஷஸஹேவ என்னும்படி நம்மைப் பிரித்து நின்னலாவி லேன்காண் என்னும்படி முடியச் செய்கிறோம். மாயும் வகையறியேன் பணிகண்டாய் உத்யாதி மாறி மாறி என்று கீழாக்கினவன் மேல்செய்யமாட்டான் என்பதில்லை. களஹிஷ்யஸதி என்பது நோக்கத்தக்கது.

85. ஊசிமேல் ஹூஸி. அதுமேல் மஜம். தத்ஸவஶோஷ: || இதி ஸ்ரீஸீதாநிர்வாஹ: |

86. ஸ்ரீ பேரவிதேர ராஜீயவ்யாக்யாஸக்தி: யயா ஶ்ர தவாதிநாம ஸுலபமாக அர்த்தம் கொள்ளலாம். ஸந்தர்ப்ப பர்யாலோசநாகிஷெயஞ்ச

87-91. தமிழர்கள் ஸிஷ்டாந்தம் ஸௌகர்யமாக உபயோகிக்கலாம்

91. பெரியோர்கள் ஆண்டவிஷயம் - பக்தி பரவசர்கள் ஆழ்வார்கள். ஞானாதிக்யமுடையவர்கள் - ஆசாரியார்கள் -யதார்த்தில் கூடாதென்று திருவுள்ளம்.

93. வ்யாகரணிகர்கள் ஸரணியிதுவே

94. அசுசுப் பிழையை பெரிதாகப் பேசுவது உசிதமல்ல

95. நஹி நஹிஜானாஸி ஜாதுஷீமஹிஷீ

96. ஆசாரியர்கள் கேட்டே அறிவதற்காக-லலிதமான வழியல்லாமல், ஸங்கேதமாக வ்யவஹரிப்பதுமுண்டு. அவ்வண்ணம் ஞான வத்தார்த்திகளின் உதாஹ்ருதி அவவண்ணம். அம்மை என்பது குறைத்தலாய்- அசசெரி என்று செலலவேண்டிற்று. அதை மஹா முனிகளும் திருவுள்ளமபற்றி ஆய்ச் சேரியென்று வ்யாக்ணித்தார் அல்லது. வ்யக்தபாடத்தைபிடித்தல்ல

97. தென்மொழியில் தான் பிரஸங்கமென்றிருந்தோம் கண்டது வடமொழியிலும்; கண்டதே பாண்டித்யம் உத்கட ஏகதா கோடிச ஸம்ஶயஸ்ஸம்ஹாரார்நா என்று ஸம்ப்ரஹத்தில் படித்தது. ஈட்டிலும ஸம்ஹாவனைபில்லை என்று வ்யாக்யானம். இரானெனில் யாரேனுட்டுவே மேனு-எனில் என்கையால் விட ஸம்ஹாவனையில்லை. என்றபடி-என்றது ஸ்ரீஹாஷ்ய ஞாபகம் ஸம்ஹாவநாதிகா ஶங்கா, ஸம்ஹாவ ஸத்ராவயொ: நவிஶேஷ: |

98. பெரியோர்கள் வார்த்தையும் இதுவே தான்.

99. அச்சுப்பிழை.

100. அரும்பத உரைகள் ஸ்பஷ்டமாக கூறியிருக்க ஸம்ஶய நிஶ்சயங்கள் ஆஶ்சர்யமே.

101-104. நவகம்பளோயம் தேவதத்த: என்றால். நாஸ்ய நவகம்பளாநிஸந்தி த்ரிசத்வார: எனனுமாப்போலே.

105. ஆசார்யர்களிடமும் மஹநீயர்களிடமும் பரிதாபமும் நிவேதநமும் கொள்ளை கொள்ளுமவர்கள் பாபஹரமான பகவத்பாகவத நாமங்களிருக்க அநயமானமான தௌஹ பில என்னுப்போல தேஶீய நாமங்களைச் சில மஹான்கள் திருத்திக்கொண்டது போல திருத்த ப்ராப்தம்.

126. ஹடாத் க்ருஷ்டநாம என்பதிற்கு விஷயமாகாமல்-யுக்தியுக்தம் என்பதிற்கு |விஷயமாய்-யதாயதம் ஶாமனா வாத் என்று சில எழுதப்பட்டது ஸஹ்ருதயர்க்கு விஸ்தாரம் வேண்டுவதில்லை-ஸம்ப்ரதேஹலம்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணவாத வாதாஸ்ய மகுரந்த நிஷேவிணா

ராமாநுஜாய்ய தாஸேந ரசிதேயம் விஶாவ்ருதாம் ||

அத்யமே ஸ்லோகார்த்தவிசார :

[பத்ராதிபர்]

இந்த அத்யமே ஸ்லோககார்த்த விஷயமாய் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களிடையே இரண்டு விதமான கக்ஷிகள் ஏற்பட்டு அதன் மூலமாய் அனேகம் பெரியோர்களுக்கு வருத்தமும் விரோதமு மேற்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலின் |இது விஷயமாய அதிவிசாலமான புத்தியையுடைய பெரியோர்கள் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டியது ஆவஸ்யகமே.

மேலும் நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில். ஆளவந்தாரருளிச செய்வர். பட்டர் பணிப்பர். அபியுக்தரருளிச் செய்வர். என்று பல அபிப்ராய பேதங்கள் காணப்படுகின்றமையால், அவ்வாறே இவ்விடத்திலும் அபிப்ராய பேதமுள்ளதாகக் கொண்டும் ஸமாதானமடையலாம்.

எவ்விதத்திலும் நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமூஹத்தில் ஒருவர்க்கொருவர் வருத்தமடைவதற்கு எள்ளளவும் அவகாசமில்லை. இவ்வாறு வருத்தமன்றியில் அவரவர்களுக்குத் தோன்றும் விஷயங்களை வெளியிடுவதும் உசிதமே. அவ்வாறு வெளியிடும் காலததில் ஒருவர்க்கொருவர் வீணுக வருத்தமடைவது மாத்திரம் மிகவும் வருந்தத்தக்கது.

இதுநிற்க இது விஷயமாய் அறிவிற் சிறிய வடியேன் சில விஷயங்களை எழுதுவது உசித மனுறுலும். ஊராமிலைக்கக்குருட்டாமிலைக்குமாப்போலவே அடியேனுக்குத் தோன்றிய சில விஷயங்களை வைகாசி விசாகத்தில் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அப்பால் சில பெரியோர்களுடன் இது விஷயமாய்ச் சர்சசை நிகழ்ந்த காலத்தில் ப்ரஸ்துதங்களான சிலவிஷயங்களை இங்கு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இத்தை முடித்தல் கடத்தல் என்று ஈட்டுப் பங்க்தியிருப்பதாலும் அதற்கநுகுணமாக அரும்பதவுரை காணப்படுவதாலும் கோவிந்தராஜர் "அத்யமே் தரணம் ஸாகரஸ்யமரணம்" என்று அந்வயித்திருப்பதாலும் நான் கடலைக் கடப்பேன் அல்லது கடலை முடிப்பேன் என்று சொல்லுவதே பூர்வாசார்யர்கள் திருவுள்ளமென்கிறது ஒரு பக்ஷம்.

இற்றை முடிதல் என்பது இத்தை முடித்தல் என்று தவறியிருப்பதாகவும். கோவிந்தராஜர் இற்றைமுடிதல் என்பதையடியொற்றியே " அத்யமே தரணம் ஸாகரஸ்ய, மரணம் வா" என்றே அந்வயித்திருக்கின்றமையாலும், அரும்பத உரை சிற்சில விடங்களில் தவறுதலாகக் காணப்படுவதாக ஸம்ப்ரதாய வ்ருத்தர்கள் நிர்வஹித்துப் போருகின்றமையால் இவ்விடத்திலும் அவ்வாறே இருக்கக்கூடுமென்றும் யாநெட்டி யென்னுள் என்கிற பாசுர வ்யாக்யாநத்தில் இதை யெடுத்து உதாஹரித்திருக்கின்ற ப்ரகரணத்திற்

கிவ்வர்த்தம் பொருந்தாதாகையாலும், ஶரணாகதி பண்ணும்போதே அவனைக் கொல்லவும் நினைத்தான் என்பது பொருந்தாததோடு பெருமாள் ஸ்வபாவத்திற்கும் பொருந்தாது. ஆகையால் "இத்தை முடித்தல்" என்றது அச்சுப்பிழை "இற்றை முடிதல்" என்பதே நம் பிள்ளை திருவுள்ளம். அதாவது 'இன்று நான் கடலைக் கடப்பேன் இல்லாவிடில் முடிவேன்' என்பது ஒருபக்ஷம்'

இதுவிஷயமான விவாதங்கள் வைகாசி விசாகத்திலும் ஸ்ரீ. அண்ணங்கராசாரியா ரநுக்ரஹித்த தத்வ ப்ரதிஷ்டையிலும் விசேஷமாக எழுதப்பட்டிருப்பதால் அவைகளைவிட்டு அங்கு காணப்படாத சில விஷயங்களை இங்கு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அத்யமே மரணம் வா இத்யாதிக்கு இத்தை முடித்தல் கடத்தல் என்பதாக வ்யாக்யாந மிருந்திருக்க முடியாதென்பதை விவேகிகள் எளிதி லுணருமாறு ஒரு சிறு விஷயம இங்கு தெரிவிக்கப் படுகிறது. மேலே "ஸாகரம் ஶோஷயிஷ்யாமி" முதலான ப்ரதிஜ்ஞைக்குச் சேரவே முன்னம் ஸமுத்ர மாரணம் மனதால் நினைக்கப் பட்டது என்பதாகவே பலரும் சொல்லி வருகிறார்கள். "ஸாகரோச் சோஷணே நவா" என்பது 19வது ஸர்க்கத்திலேயே ப்ரஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அங்கு ப்ரஸ்துதமான விஷயமே "அத்யமே மரணம்" என்பதில் மனதால் ஸங்கல்பிக்கப்பட்டு அப்பால் "ஸாகரம் ஶோஷயிஷ்யாமி' என்று காரியத்திலும் காட்டப் பட்டதாக வருளிச்செய்கிறார்கள். இவ்விடத்தில் விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டிய விஷயம் ஒன்றே! மரணமென்பதும் ஸாகர ஶோஷணம் என்பதும் பர்யாயமாகுமா? என்பது.

நன்கு ஆராய்வோமானால் இவை பர்யாய மாகாது. ஶோஷணம் நீரை வற்றச் செய்தல் மரணம் ப்ராணவிமோசநம், ஸமுத்ரத்திற்காவது ஸமுத்ர தேவதைக்காவது ப்ராண விமோசநமென்கிற வார்த்தை உதிக்க அவகாஶமே கிடையாது. ஸாகர ஶோஷணத்தையே தேவதையினுடைய மரணமென்போமானால் அது எப்படிப் பொருந்தும். நாம் நமது கிணற்று நீரையோ மற்றும் ஏரிதடாகங்களின் நீரையோ வற்ற வடித்து நமக்கு ஆகவேண்டிய காரியங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டால் இது வருண தேவதையை மரணம் செய்வித்ததாக ஆகுமோ? சரணாகதி செய்தது வருண தேவதையைக் குறித்து அவன் முகங்காட்டா விட்டவாறே பெருமாள், அவ்வாறான அவன்கிடக்கட்டும் கடலை வற்றுவித்து நாம் அக்கரை செல்வோம என நினைத்து ஸாகரஸலில ஶோஷணத்திலே ஒருப்பட்டார். அதுகண்டகடற்கரையன் அந்தோ! நமது ஸொத்து பாழாய்ப்போகுமே யென்று பதறி வந்து முகங்காட்டி அணைகட்ட அநுகூலனானன்.

இதனால் "ஸாகரோச்சோஷணே நவா" என்ற விடத்திலும் "ஸாகரம் ஶோஷயிஷ்யாமி" என்றவிடத்திலும் கடல் நீரை

சோஷித்தாவது—என்றும் கடல் நீரை சோஷிப்பேன். என்று அர்த்தமாகுமே யல்லாமல் ஸமுத்ர மாரண மென்பதான வார்த்தைக்கு உதயமே கிடையாது. இவ்வாறிருக்க முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் 'பொருந்தவே இத்தை முடித்தல் என்று வ்யாக்யாதம்' என்கிறவாதம் எவ்வாறு பொருந்தும்.

தண்ணீர் வருண தேவதையின் சரீரமாதலால் அதை வற்றச் செய்வதே தேவதையின் மரணம் என்று சொல்லுவதும் பொருந்தாது. உலகத்தில் ஏதேனும் ஒரு ஜலாஶயத்தை வற்றச்செய்தாலும் வருண மாரணம் வந்து விட்டதாகச் சொல்ல வேண்டிவரும்.

தவிரவும் உலகமெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஶரீரமே யாதலால் சிலசேதன சேதனங்களுக்கு நேரும் விநாஶமும் பகவந்மரணம் என்ன வேண்டிவரும். வருணனும் ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கு ஶரீரபூத னென்பது வேதாந்த ஸித்தமாதலால் இங்குச்சொல்லும் வருணனுடைய மரணமும் ஸ்ரீ ராமனுடைய மரணமாகவே முடிகிற தென்று சொல்லவும் நேரும். ஆதலால் இத்தை முடித்தல்-என்பது இற்றை முடிதல் என்றே இருந்திருக்கவேண்டு மென்பதே சில பெரியோர்கள் திருவுள்ளமாகக் காணப்படுகிறது.

இன்னமும் திருவிருத்தத்தில் "இறையோ விரக்கினும்" என்கிற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் "தனக்கு ஶரணமென்றால் இரங்குமதன்றே; தனக்கு மரணமானு விரங்கு மதிறே" என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிசசெய் திருக்கையாலே [ஸாகரத்திறகு மரணம்] என்கிற அர்த்தம் அவர் திருவுள்ளத்தில் உள்ளதாகப் புலப்படுகின்றதே யென்று சில ஸ்வாமிகள் ஸாதிக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி தத்வப்ரதிஷ்டையில் அண்ணாஸ்வாமி விரிவாக ஸமாதானமு ஸாதித்திருந்தாலும் அடியேனுடைய சிற்றறிவிற்குத் தோற்றுகிற ஸமாதானத்தை இங்கு விண்ணபிக்கிறேன். மேற்குறித்த வாக்கியம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸமுத்ரசரணாகதிப் ப்ரகரண விஷயம் என்று நினைப்பதற்கும் ப்ரஸக்தியில்லையே. அந்த ஸ்ரீஸூக்தியிருக்கிற ஸந்நிவேசத்தைச் சிறிது உற்று நோக்கினால் இதை எளிதில் அறியலாம். அவ்விடத்தில் மூன்று வாக்கியங்கள் உள்ளன :—

1. "இதுதான் ஶரணமென்றால் இரங்கு மதன்றிக்கே அம்புக்கு முகங்காட்டுமதிறே.

2. அது ஆர்த்திக்கு இரங்குமதல்லவே, அம்புக்கு இரங்குமதிறே; 3. தனக்கு ஶரண மென்றால் இரங்குமதன்றே; மரணமானால் இரங்குமதிறே." என்பன அங்குள்ள மூன்று வாக்கியங்கள். இவற்றுள் முதல்வாக்கியத்தினால் அருளிச செய்யபட்ட அர்த்தமே சிறிது விவரண ரூபமாக முநபேதே

இரண்டாம் வாக்கியத்தினால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. அந்த அர்த்தமே மூன்றாம் வாக்கியத்தினாலுமருளிச் செய்யப்பட்டதென்கை அழகியதாகுமோ? வாக்கியமும் அதற்கு இணங்கினதாக இல்லையே. "தனக்கு ஶரணமெனால்" என்பதில், தனக்கு என்றது யாரைச் சுட்டுகிறது. ஸாகரத்தைச் சுட்டுகிறது என்று பிறர் சொல்ல வேண்டும். அப்படியானால் ஸாகரத்திற்கு ஶரணம் என்கிற விந்த வாசகம் அர்த்தமற்றதாகும். ஸாகரத்தை ஶரணமென்று பெருமாள் கொண்டாரேயல்லது ஸாகரத்திற்குத் தான் ஶரணமென்று சொல்லியிருக்கவில்லையே. அன்றியும் "தனக்கு மரணமானால் இரங்குமதிறே" என்பதும் பிறருடைய அபிப்ராயப்படிக்கு அநுவயிக்கவே மாட்டாது. [மரணமனால்—ஸாகரத்திற்கு மரணமானால்] என்று கொண்டால், மரணமான பிறகு இரங்குவதற்கு என்ன ப்ரஸக்தி?

ஶரணமென்றால் என்றது போலே மரணமென்றால் என்று பங்கதி யிருந்திருக்குமானால் ஒருவாறு பிறரது அபிப்பிராயம் பொருந்தலாம். பங்க்தி அப்படியில்லையே. மரணமானால் என்றிருப்பதை உற்று நோக்க வேணும். அதற்கு அடுத்தபடியாக முகங்காட்டுமதிறே என்றிராமல் இரங்குமதிறே என்றிருப்பதும் முக்கியமாக நோக்கத்தக்கது. ஆதலால் அது பொருளன்று. அந்த மூன்றாவது வாக்கியம் ராமாயண ப்ரகரணத்தை நோக்கியதேயன்று. தனக்கு என்றது பராங்குச நாயகி தனக்கு என்றபடி.

இக் கடலை இத் தலைமகள் இப்போது ஶரணமென்று வணங்கியிருக்கிறாள்; இப்போது இது இரங்கிற்றில்லை; "ஈங்கிவள் தன் நிறையோ இனியுன் திருவருளாலன்றிக் காப்பரிதால் முறையோ" என்றபடி இவள் முடியும்படியான நிலைமையில் உளளாதலால் அந்த நிலைமை இவளுக்கு நேர்ந்தபிறகு 'அந்தோ! முன்னமே முகங்காட்டாதொழிந்தோமே!' என்று பிறகு இரங்கும்போலும் என்பதாகவே இங்குக் கருத்துத் தோன்றுகின்றது. இக் கருத்தில், தனக்கு என்று இரண்டிடத்திலுமுள்ளது தலைமகளையே சுட்டுதலால் வைரூப்யமில்லாமல் பொருந்திவிடுகிறது. இங்ஙனம் ஸ்ரீஸூக்தி தாத்பரியம் அடியேனுடைய சிற்றறிவில் தோன்றியதை விஜ்ஞாபித்தேன். பெரியார் ஆழ்ந்து நிரூபித்து யுக்தமாக எது தெரிவித்தருளினாலும் சிரஸா வஹிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நாம் பிடித்ததையே சாதிக்கவேணுமென்கிற ஆக்ரஹம் சிறிது முடையேனல்லேன். "நாம் பெரியோமல்லோம் நாம் நன்றும் தீதும் நமக்குரைப்பாருள ரென்று நாடுவோமே."

வர்த்தமானம்.

திருவாடிப்பூரமஹோ த்ஸவம்.

[பத்ராதிபர்.]

அடுத்த மாதம் ஆடி மாதம். ஆடிதனிற் பூரத்தில் நமது வைஜயந்தீ பத்ரிகையின் 9 வது ஸஞ்சிகை வெளிவரப் போகின்றமையால் அத்திருவாடிப் பூரத்தில் ஆண்டாளின் பெருமையைப் பற்றி யஶோசிதம் ப்ரசுரிக்கப்படும். அத்திருவாடிப் பூர உத்ஸவம் ஆனியிலேயே ஆரம்பிக்கப்படுவதால் ஆனி தன்னிற்சோதி நன்னாளிலேயே அவ்வுத்ஸவம் நடைபெறும் ப்ரகாரத்தை யனைவருமறியுமாறு அடியே னறிந்தபடி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஷை உத்ஸவம் ஸ்ரீமான் ஆ. வா. பெ. பெரிய வாலகுரு வாரேட்டியாரவர்களின் ஆதரவில் அதிவிமர்சையாய் நடைபெறும.

அநேகம் வித்வான்களின் உபந்யாஸங்களும், சங்கீதக் கச்சேரிகளும், மேளக்கச்சேரிகளும் நடைபெறும். மத்யானத்தில் ஸன்னிதியில் விசேஷமாய் ததீயாராதநம் நடைபெறும். இரவு ஆங்காங்கு அநேகம் பேர்களின் உதவினுயிலேற்படும் த்ரவ்ய ஸஹாயத்தைக் கொண்டு ததீயாராதனம் நடைபெறுவது வழக்கம்.

12-7-36 ஆனி 29-ல் அங்குரார்ப்பணம் புறப்பாடு

13-7-36 ,, 30 மாலை ஸேனை முதலியார்

14-7-36 ,, 31 காலை த்வஜாரோஹணம்
,, மாலை 16-வண்டிச சப்பரம்

15-7-36 ,, 32 காலை தங்கப்பல்லக்கு தந்தப்பல்லக்கு
இரவு சந்த்ரப்ரபை ஸிம்மவாஹநம்

16-7-36 ஆடி 1. காலை தங்க, தந்தப்பல்லக்குகள்
இரவு-தந்த நாற்காலி சிறிய திருவடி

17-7-36 11 2-காலை பல்லக்குகள்.
இரவு சேஷவாஹநம் கோவர்த்தநகிரி

18-7-36 ,, 3-இன்று ஐந்தாவது உத்ஸவம் இவ்வுத்ஸவத்தை கண்ணாரக்கண்டு ஸேவித்தனுபவிக்க வேண்டுமேயலலாமல் எழுதவும் பேசவும் இயலாது.

காலை வடபத்ரஶாயீ. 1. திருவேங்கட முடையான். 2 சுந்தரராஜன். 3. திருத்தண்காலப்பன். 4. ஆண்டாளுடன் ரங்கமன்னார் (5) ஆக இவ்வைந்து திருநாமங்களும் பெரிய கொட்டகையில் எழுந்தருள, பெரியாழ்வார் தந்தத் தோளுக்கினியானி

லெழுந்தருளி மங்களாசாசநம் பண்ணும் வைகரியையும் அப்போது அவ்விடத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டிகளின் பெருமையையும் பார்த்தனுபவிக்கப் பதினாயிரம் கண்கள் வேண்டும். ராத்திரி ஐந்து திருநாமங்களும் ஐந்து பெரிய திருவடியின்பேரிலும் ஆண்டாள் பெரிய ஹம்ஸ வாஹனத்திலும் பெரியாழ்வார் சிறிய ஹம்ஸவாஹநத்தின் பேரிலுமாக வீதி எழுந்தருளும் ஸேவை வாசா மகோசரம்.

19-7-36 ஆடி 4 காலை பல்லக்கு இரவு தண்டியல் ஆனைவாஹநம்

20-7-36 ஆடி 5 காலை தோளுக்கினியான் மாலை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஸன்னிதியில் ஶயநத்திருக்கோலம்

ஜநககுல ஸுந்தரியான ஸீதாப்பிராட்டியின் மடிமீது ரகுகுல திலகனை பெருமாள் ஶயநித்துக்கொண்டிருந்தவன்று அவ்வழகை அநுபவிக்கப்பெறாத அஸ்மதாதிகளை இன்று அநுபவிப்பிப்பதற் கென்றே இத் திருக்கோலம் பூண்டதென்று சொல்லலாம். இரவு கண்ணாடிச் சப்பரத்தில் கண்டார் கண்கள் களிக்குமாறு எழுந்தருளி ஸேவை ஸாதிப்பர்கள்.

21-7-36 ஆடி 6 காலை பல்லக்கு

இரவு தங்க வட்டவணையில் ஆண்டாளும் மன்னார் குதிரை நம்பிரான்மேலிலு மெழுநதருளி வடக்கு ரதவீதியில் வையாளி ஸேவை ஸாதித்து திருத்தேரைக் கடாக்ஷித்து எழுந்தருள்வர் 22-7-36 ஆடி 7 இன்றே நமக்காக ஆண்டாளவதரித்த திருவாடிப்பூரம்.காலையில் திருத்தேருக்கு எழுந்தருள்வார்கள். இந்தத் திருத்தேர் மிகவும் பெரியது. இந்தமாதிரியான திருத்தேர் மற்றெங்கும் கண்டிருக்க முடியாது. இனிமேலும் காணவும் நேராது. இத் திருத்தேர் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீ வானமாமலை 19வது பட்டம் பெரிய பட்டர்பிரான் ராமாநுஜஸ்வாமி, பட்டர்பிரான் கோதைக்குப் பாங்காகப் பண்ணி ஸமர்ப்பித்தது. இத் திருத்தேர் ஆண்டாள் திருவுள்ளப்படி 1 நாளிலும் 1 வாரத்திலும் 1 மாதத்திலும் நிலைக்கு வரும்படி நேரும். அவ்வாறு நிலைக்கு வந்ததும் முத்துக்குறி உத்ஸவம். மறுநாள் தீர்த்தவாரி மாலை ஆஸ்தானம் அலங்கரிப்பர்கள்.

இவ்வுத்ஸவத்தில் கூடும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டிபோல மற்றெங்கும் காணக்கிடையாது ஆதலின் “அணியரங்கள் திருமுற்றத் தடியார் தங்களின்பமுறு பெருங்குழுவு கண்டு யானுமிசைந்துடனே என்று கோலோவிருக்கும் நாளே என்று பெருமக்கள் ப்ரார்த்தித்த படியே நமக்குக் கிடைத்திருக்குமித் திருவாடிப்பூர உத்ஸவத்தில் அடியார்கள் குழாங்களைக் கண்ணாரக் கண்டு வாயாரப் புகழ்ந்து அநுபவிப்போமாக.

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாஶக பத்ரிகை.

தொகுதி 1.	பத்ராதிபர் வடகரை இராமாநுஜாசாரியார்	பகுதி 9.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑍇 |
𑌯𑌃𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑍍𑌵𑌰𑌮𑌶𑍀𑌶𑌮𑌤𑍍 ||
𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌂𑌶 𑌸𑌦𑍍𑌰𑌾𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌯𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀 |
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌵𑍈𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌵𑌿𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌤𑌾𑌮𑍍 ||

திருவாடிப்பூரம்.

[பெருமாள் கோவில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

இன்று பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையாய் ஆண்டாள் பிறந்த திருவாடிப்பூரம். இத்திருநன்னாளின் சிறப்பு சொலப்புகில் வாயமுதம் பரக்கும்.

"பெரியாழ்வார் பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளை வாழியே" என்று நாடோறும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வுலகம் ஸேவிக்கிற வாழித் திருநாமத்தின்படி இவ் வாண்டாள் பெரியாழ்வார் திருமகள் என்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்தாலும் ஆழ்வார்கள் பதின்மர்க்கும் இவள் ஒரு திருமகள் என்பது பூருவாசாரியர்களின் ஒருமிடறான திருவுள்ளம். மணவாளமாமுனிகள் உபதேச ரத்தினமாலையில் "அஞ்சு குடிக்கொரு சந்ததி" என்றருளிச் செய்கிறாராண்டாளை. அஞ்சுகுடி யென்பதற்கு இரண்டுவகையான பொருள் ஏற்கும். பொய்கையாழ்வார் தொடங்கிப் பெரியாழ்வாரளவுமுள்ள ஆழ்வார்

களைக் கணக்கிட்டால் ஆழ்வார்கள் குடி ஐந்து என விளங்கும். எங்ஙனே யென்னில்; பொய்கை பூதம் பேயாழ்வார் மூவருஞ் சேர்ந்து முதலாழ்வார்களென்று ஒரு ஸமுதாயமாக வழங்கப் பெறுதலால் அம்மூவருஞ் சேர்ந்து ஒரு குடி. திருமழிசைப் பிரான், நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார் ஆகிய நால்வரும் நான்கு குடி: ஆகவே அஞ்சுகுடி யென்றது ஆண்டாளுக்கு முன்னே திருவவதரித்திருந்த ஆழ்வார்களனைவரையும் சொல்லிற்றாகி, அவர்கட்கெல்லாம் ஒரு சந்ததியாகத் தோன்றியவள் ஆண்டாள் என்றதாக ஒரு நிர்வாஹம்.

இனி மற்றொரு நிர்வாஹமாவது, அஞ்சுகுடி யென்பதை 'அஞ்சுகின்ற குடி' என [வினைத்தொகையாக]க் கொண்டு ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் விவக்ஷிக்கிறபடி. எம்பெருமானுக்கு என் வருகிறதோ வென்று அஞ்சுகின்ற தன்மை பெரியாழ்வாருக்கு மிகவும் விசேஷித்து இருப்பினும் ஆழ்வார்கள் பதின்மர்க்கும் அந்த அச்சம் ஸாதாரணமாகவுண்டு. இது "மங்களா சாசனத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள் தங்கள் ஆர்வத்தளவு தானன்றி" என்ற உபதேச ரத்தினமாலைப் பாசுரத்தினாலேயே நன்கு காட்டப்பட்டது. பெரியாழ்வார்க்குப் போலே பொங்கும் பரிவு மற்றையோர்க்கு இல்லையெனினும் மங்களாசாசனத்தில் ஆர்வம் அனைவர்க்கு முண்டு என்று மாமுனிகள் தாமே அருளிச் செய்தாராதலால் அஞ்சுகுடி யென்பதனால் ஆழ்வார்களனைவரையும் கொள்வது பொருத்த முடைத்தேயாகும். ஆகவே, பதின்மர்க்கும் ஆண்டாள் ஒரு சந்ததி யென்றதாயிற்று.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனும் கோதா ஸ்துதியில்—
"ഭോക്തും തവ പ്രിയതമം ഭവതീവ ഗോദേ ഭക്തിം നിജാം പ്ര
ണയഭാവനയാ ഗൃണന്തഃ ഉച്ചാവചൈർവിരഹസംഗമജൈരു
ദന്തൈഃ ശൃംഗാരയന്തി ഹൃദയം ഗുരവസ്ത്വദീയാഃ=போக்தும் தவ ப்ரியதமம் பவதீவ கோதே! பக்திம் நிஜாம் ப்ரணய பாவநயா க்ருணந்த:, உச்சாவசைர் விரஹஸங்கமஜை ருதந்தை: ஶ்ருங்காரயந்தி ஹ்ருதயம் குரவஸ் த்வதீயா:" என்ற ச்லோகத்தில் 'த்வதீயா: குரவ:" என்ற ஸ்ரீ ஸூக்தியினால் ஆழ்வார்களனைவர்க்கும் ஆண்டாள் திருமகள் என்னுமிடத்தை ஸூசிப்பித்தருளினார். மேற்குறித்த ச்லோகத்தின் தாற்பரிய விசேஷம் மிக்க சுவையுடைத்தாதலால் அதனை இங்கே சிறிது விவரிப்போம்.

கோதாய்! புருஷோத்தமனான எம்பெருமானை யநுபவிக்குந் திறத்தில் ஆண்மையுடையார் அநுபவிப்பதிற் காட்டிலும் பெண்மையுடையார் அநுபவிப்பது சிறக்கும். நீ இயற்கையிற் பெண்ணாகப் பிறந்தாயாதலால், "கண்ணீர்கள் முலைக் குவட்டில் துளி சோரச் சோர்வேனைப், பெண்ணீர்மை யீடழிக்குமிது தமக்கோர் பெருமையே" என்றும் "கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம் பழியப் புகுந்தொருநாள், தங்குமேல் என்னாவி தங்கு மென்றுரையீரே" என்றும், 'பெண்ணின் வருத்த மறியாத பெருமான்" என்றும் "சொல்லும் பிறருக் கில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங்கோடும் அள்ளிப்பறித்திட்டவன் மார்விலெறிந்து என்னழலைத் தீர்வேனே" என்றும் "கொம்மை முலைகளிடர்தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல்" என்றும் செயற்கையாகவன்றிக்கே இயற்கையாகவே பேசியநுபவித்தாய்; உனது திருத்தகப்பன்மார்களான ஆழ்வார்கள் இங்ஙனே பேசுவதற்குப் பாக்கிய மற்றவர்களாய் ஆண்மக்களாக அவதரித்தவர்களாயிருந்துவைத்தும் நீ பேசியிருக்குங் கட்டளையிலே தாங்களும் பேசப் பாரிப்புக்கொண்டு தங்களுடைய பக்தியை ப்ரணயமாக மாற்றிப் பெண்மையை மாநஸிகமாக ஆவாஹனம் செய்துகொண்டு பாசுரங்களைப் பாடி உவந்தனர் என்றபடி. இதனால், எம்பெருமானை அநுபவிக்கும் வகையில் மற்றை யாழ்வார்களிற் காட்டிலும் ஆண்டாளே மிக்க வீறுபாடுடையாள் என்பது தெற்றென விளங்கிற்று.

இவ்வாண்டாள் அருளிச் செய்த திவ்வியப் பிரபந்தங்களிரண்டனுள் திருப்பாவையின் சிறப்பு உலகமுணர்ந்ததேயாகும். "கோதை தமிழ் ஐயைந்துமைந்தும் அறியாத மானிடரை வையஞ் சுமப்பதும் வம்பு" என்ற ஆன்றோர் திருவாக்கு ஒன்றே போதும் அதன் பெருமையைப் பாரோர் நன்கு அறிதற்கு. அதற்கு வியாக்கியான மிட்டருளின ஒரு மஹான் "கோதை தமிழ் ஐயைந்துமைந்தும் வாசோவிதேயமாக வேணுமென்கிறதன்று; ஆண்டாள் ஸ்ரீ ஸூக்தியாக ஒரு முப்பது பாசுர முண்டு என்றறியுமத்தனையே போதுமாய்த்து; அவ்வறிவு மில்லாதார் பூபாரமே கிடீர்." என்றுரைத்த சுவை அற்புதமானது.

திருப்பாவையில் ஆறுவது பாசுரந் தொடங்கிப் பதினைந்தாவது பாசுரத்தளவும் பத்துப் பாசுரங்களினால் ஆண்டாள் தன்னுடைய திருத்தகப்பன்மார்களான ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும்

திருப்பள்ளி யுணர்த்துகிறுளென்பது பெரியார் நிர்வஹித்துப் போரும் ஒரு பரம ரஸ்ய ரஹஸ்ய விசேஷார்த்தம். ஆழ்வார்களை எந்த அடைவில் ஆண்டாள் பேசியிருக்கின்றுளென்னில், தன்னைப் பெற்றெடுத்து வளர்த்த பெரியாழ்வார் தொடங்கி அவரோஹணக் கிரமமாகப் பொய்கை யாழ்வாரளவுஞ் சென்று, அவ் வேழு திரு நாமங்களையும் ஏழு பாசுரங்களினுலுணர்த்தி, பிறகு தன் காலத்திற் குப்பின்பு திருவவதரிக்கப் போகின்ற அன்பர் தாள் தூளி, நற் பாணன், நன்கலியன் என்ற மூன்று ஆழ்வார்களையும் அகக் கண்ணினுலுணர்ந்து அவர்களை மூன்று பாசுரங்களில் அடைவே உணர்த்தித் தலைக்கட்டுகிறுள்.

ஆகவே ஆழ்வார்கள் திருப்பள்ளி யெழுச்சியான இப்பத்துப் பாசுரங்களில் ஒவ்வொரு பாசுரத்தில் ஒவ்வொரு ஆழ்வார்க்குண் டான சொற் பொருத்தம், பொருட் பொருத்தம் முதலியன ஈண்டுச் சுருக்கமாக நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

1. புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண்.—இது பெரியாழ்வாரைத் திருப் பள்ளியுணர்த்தும் பாசுரம். பிள்ளாய்! என்பது இதில் விளி. அறிவில்லாதவனைப் பிள்ளை யென்பது. எம்பெருமானுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் முதலிய திருக்குணங்களை மறந்தே இவ்வாழ்வார் மங்களா சாஸனத்தில் ஈடுபட்டாராதலால் பிள்ளை யென்னத் தகுதியுடையாராயினர். "ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞானத் தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்" என்ற ஸ்ரீ வசநபூஷண திவ்யஸூக்தியும் மங்களா சாஸநத்திற்கு அஜ்ஞானத் தையே மூலமாகக் காட்டிற்று. இவ்வாழ்வார் பெரும்பாலும் நந்த வனத்திலேயே போது போக்குவராதலால் அவ்விடத்து அடை யாளமாகிய 'புட்களின் சிலம்புதல்' முன்னே கூறப்பட்டது. புள்ளரையன் என்று பெரிய திருவடியின் ப்ரஸ்தாவம் செய்திருப்ப தில் இப்பெரியாழ்வார் பெரிய திருவடியின் அம்ஸமாகத் திருவவ தரித்தவர் என்று குருபரம்பராப்ரபாவாதிகளிற் கூறியுள்ள விஷயம் முத்ராலங்காரரீதியில் ஸூசிதமாகிறது.

'வெள்ளைவிளிசங்கு' என்கிற சொல்தொடர் முதன் முத லாகப் பெரியாழ்வாருடைய திருவாக்கில் தோன்றியது. (பெரியாழ் வார் திருமொழி 4-1-7 காண்க.) அதனை இங்கு அநுவதித்துக் காட்டுவது ஒருவகையான விங்கம். [பேய்முலை நஞ்சுண்டு.] பெரி யாழ்வார் திருமொழியில் (சீதக் கடலில்) கண்ணபிரானுடைய சரித்

திரங்களில் பேய்முலை நஞ்சுண்ட கதை முதன் முதலாக அநுஸந்திக்கப்பட்டது. "பிறங்கிய பேய்ச்சி முலை சுவைத்துண்டிட்டு" என்றது காண்க. மறுபடியும் அந்தச் சரித்திரத்தை அநுஸந்திக்கையில் சகடாஸுரபங்கத்தையும் கூட்டி யநுஸந்தித்தார். "நாள்கனோர் நாலைந்து" என்ற பாசுரங்காண்க. அதற்குப் பொருந்த இங்கு "பேய்முலை நஞ்சுண்டுகள்ளச சகடங் கலக்கழியக் காலோச்சி" என்றது. "வெள்ளத்தரவில்" என்று தொடங்கிப் பெரியாழ்வார்க்குள்ள 'விஷ்ணுசித்தர்' என்னுந் திருநாமமும் அதற்கு விவரணமான "அரவத்தமளியினோடும்" "பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை" என்ற பாசுரங்களின் தாற்பரியமும் நன்கு ஸூசிதம்.

2. கீச்சுகீசென்றெங்கும்.—இது, பெரியாழ்வார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான குலசேகராழ்வாரையுணர்த்தும் பாசுரம். 'பேய்ப்பெண்ணே!, நாயகப் பெண்பிள்ளாய்!, தேசமுடையாய்!, என்ற மூன்று விளிகளும் குலசேகராழ்வாரை வற்புறுத்துவன. பெருமாள் திருமொழியில் *மெய்யில் வாழ்க்கையை *என்ற வொரு பதிகத்தினால் தம்மைப் பெரும்பேயராகச சொல்லிக்கொண்டவர் இவ்வாழ்வார். *ஏர்மலர்ப் பூங்குழல், ஆலைநீள் கரும்பு, மன்னுபுகழ்க் கௌசலை தன் * என்ற பதிகங்களில் பல பெண்களின் தன்மையையடைந்து பேசினார்இவர். "கொல்லி காவலன் கூடல் நாயகன்" என்று அரசரான தன்மை தோற்றப் பேசினராதலால் நாயகப் பெண்பிள்ளாய் என்றது. அன்றியும, ஒரு ஹாரத்தில் நட்ட நடுவிலுள்ள மணியை 'நாயகக்கல்' என்பதுண்டு. குரு பரம்பரையில் எம்பெருமானாரை நடுநாயகமென்று யதிராஜஸப்ததியில் தேசிகன் கூறினர்; "யதிராஜேந நிபத்த நாயக ஸ்ரீ: மஹதீ குருபங்க்தி ஹாரயஷ்டி:" என்றார். அது போலவே ஆழ்வார்களுள் குலசேகரர் நடுநாயகமாகவுள்ளவர். பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் மழிசையர் மாறன் என முன்னே ஐவர்; பட்டநாதன் கோதை தொண்டரடிப் பொடிகள் பாண்பெருமாள் கலியன் எனப் பின்னே ஐவர்; நடுவே குலசேகரர். ஆகவே இதுபற்றியும் நாயகப் பெண்பிள்ளாய் என்ற விளி நன்கு பொருந்தும். [தேசமுடையாய்!] பகவத்கீதையில் [18—43.] "ஶௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர் தாக்ஷ்யம்—க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்." [ஶௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர் தாக்ஷ்யம—க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்.] என்று தேஜஸ்ஸு க்ஷத்ரியதர்மமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கிணங்க இந்த விளி

இவ்வாழ்வாருடைய க்ஷத்ரியத்வத்தைத் தெரிவிக்கும். அன்றியும், "தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜநிகள் போலே ப்ரஹ்ம ஜன்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டை நாளில் பிறவி உண்ணுட்டுத் தேசிறே." என்ற ஆசார்யஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியின்படியும், அதற்கும் மூலமான "மண்ணுட்டிலாராகி யெவ்விழிவிற்றாலும், ஆழியங்கைப் பேராயற்கு ஆளாம் பிறப்பு—உண்ணுட்டுத் தேசன்றே" என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரத்தின்படியும் பகவத் சேஷத்வத்திற்கு அநுகூலமான பிறப்பே தேஜஸ்ஸென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது; அப்படிப்பட்ட பிறப்பை *ஊனேறு செல்வத்து *என்ற பதிகத்தில் பாசுரந்தோறும் ஓரோவிதமாக விரும்பினவர் இவ்வாழ்வாரேயாதலால் தேச முடையார் இவரேயாகத் தகும். இப்பாட்டில் "ஆனைச் சாத்தன்" என்ற பதப்பிரயோகம் கவனிக்கத்தக்கது. இச் சொல் மலையாள பாஷையிலிருந்து திசைச சொல்லாகத் தமிழில் வழங்குவதென்பர். (ஆனசாதம் என்று மலைநாடர் வலியனென்னும் பறவையை வழங்குவராம். இவ்வாழ்வார் மலை நாட்டில் திருவவதரித்தவராதலால் அத்திசைசசொல் இங்குப் பரவசமாகவே அமைந்ததுபோலும்.) காசும் பிறப்பும் என்று ஆபரண விசேஷங்களைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவமிருப்பது இவ்வாழ்வாருடைய சரிதையில் ஆபரண ப்ரஸ்தாவமுள்ளவாற்றை ஒருவாறு நினைப்பூட்டும். "ஆரங்கெடப் பரனன்பர் கொள்ளாரென்று அவர்களுக்கே வாரங்கொடு குடப்பாம்பில் கையிட்டவன்" என்ற தனியனும் ஸ்மரிப்பது. "வாசநறுங்குழலாய்ச்சியர் மத்திஞலோசைபடுத்த தயிரரவம்" என்றது, பெருமாள் திருமொழியில் "கெண்டை யொண்கண் மடவாளொருத்தி கீழையகத்துத் தயிர் கடையக் கண்டு...வண்டமர் பூங்குழல் தாழ்ந்துலாவ.......தண் தயிர் நீ கடைந்திட்ட வண்ணம்" என்ற பாசுரத்துச் சொற்சுவைகளை நன்கு நினைப்பூட்டும். [நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப் பாடவும்] க்ருஷ்ணுவதாரத்தில் குதிரைவடிவாக வந்த கேசியென்னு மஸுரனை வதஞ் செய்ததனுல் கேசவனென்றது. இவ்வாழ்வார் தமது திருமொழியில் முதன் முதலாக இந்த வரலாற்றையே பேசி யநுபவித்தார்—*மாவினை வாய்பிளந்து கந்தமாலை * என்று. ஸ்வப்ரபந்தத்தை "நலந்திகழ் நாரணனடிக்கீழ் நண்ணுவாரே" என்று நாராயணனைப் பாடித் தலைக் கட்டினர். [கேட்டே கிடத்தியோ] இவ்வாழ்வார் நாடோறும் அந்தணர்களைக்

கொண்டு ஸ்ரீராமாயண பாராயணஞ் செய்வித்துத் தாம் கேட்டவர். கேட்டு, இருந்த விடத்திலிராமல் படையெடுத்துஞ் சென்றவர்.

3. கீழ்வானம் வெள்ளேன்று.—குலசேகரர்க்கு அடுத்த முந்தினவரான நம்மாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. கோதுகலமுடைய பாவாய்! என்றவிளி நம்மாழ்வாரை வற்புறுத்தும். ['கோது குல முடைய' என்று வழங்கிவரும் பாடம் பரமக்ருபையுடன் மறக்கத்தக்கது. அப்பாடம் நெடுநாளாகவே நாடெங்கும் பரவியதனாலாய அநர்த்தம் பெரிதுமுண்டு. ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமி வியாக்கியானம் செய்தருளுமிடத்து "குலம் குலமாக வுனக்குப் பரிசர்யை பண்ணும்படி......" என்றுரைத்திட்டார். அது, 'கோதுகுலமுடைய' என்கிற (தவறுதலான) பாடத்தில் அபிநிவேசத்தினால்போலும். வஸ்துதஸ்து, வட மொழியில் கௌதூஹலம் என்றசொல் தமிழில் கோதுகலமெனத் திரிந்தது. இதில் குகரம் நுழைய ப்ரஸக்தியில்லை. "கோதுகலமுடைக் குட்டனேயோ" என்றார் பெரியாழ்வாரும்.) கோதுகலமாவது ஆசை; ஆசையையுடைய என்றது - எம்பெருமானிடத்தில் ஆசையையுடைய, அல்லது எம்பெருமானுடைய ஆசையைத் தன்னிடத்திலே கொண்டுள்ள-என்று இருவகையாகவும் பொருள்படும். பட்டர் நம்மாழ்வாரைப் பற்றிப் பேசும் போது "ரிஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வமிவோதிதம்" என்று க்ருஷ்ண குதூஹலமே நம்மாழ்வாராக வடிவெடுத்தது என்றார். க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா என்றதும்-க்ருஷ்ணனிடத்தில் த்ருஷ்ணை, க்ருஷ்ணனுடைய த்ருஷ்ணை என இருவகையாகவும் விரியும். இதனால் தேறின பொருளை "கைம்மா துன்பொழித்தாயென்று கைதலை பூசலிட்டே, மெய்ம்மாலா யொழிந்தேன் எம்பிரானு மென்மேலானே" என்ற பாசுரத்தினால் நம்மாழ்வார்தாமே வெளியிட்டருளினர். "ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:— ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம் அஹம், ஸச மம ப்ரிய:" என்றபடி, நானும் எம்பெருமானிடத்துக் குதூகலங் கொண்டேன், அவனும் என்னிடத்துக் குதூஹலங் கொண்டான் என்றருளிச் செய்தவர் நம்மாழ்வார். பாவாய்! என்ற விளியும் இவர்க்குப் பொருந்தும்: திருவாய்மொழியில் "சூழ்வினை யாட்டியேன் பாவையே" என்றும் "என்பாவை போயினித் தண்பழனத் திருக்கோளூர்க்கே" என்றும் பலவிடங்களில் தம்மைப் பாவையாகச் சொல்லிக்கொண்ட

வர் இவ்வாழ்வார். 'எழுந்திராய்' என்ற சொல்லாற்றல் நன்கு நோக்கத்தக்கது ; உட்கார்ந்திருப்பவரையன்றோ எழுந்திரா வென்பது. மற்றையாழ்வார்களெல்லாரும் அர்ச்சையில் நின்ற திருக் கோலமாகவேயுள்ளார்; நம்மாழ்வாரொருவரே வீற்றிருந்த திருக் கோலம். "பத்மாஸநோபவிஷ்டம்" என்கிற பூர்வாசார்யச்லோக ரத்னமும் இங்கு அநுஸந்தேயம். [கீழ்வானம் வெள்ளென்று.] உதயகாலத்தில் கிழக்கு வெளுக்கும். இங்கும் வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயமாதலாலும், அதுதானும் கலியுகத்தின் உதயகாலத்தி லாதலாலும் கிழக்கு வெளுத்ததாகச் சொல்லிற்று. கீழ்வான மென்றபோதே மேல்வானம் நினைவுக்குவரும். நித்தியவிபூதி மேல் வானமாகும். லீலாவிபூதியானது நம்மாழ்வாருடைய திரு வாய்மொழி யவதாரத்தாலே "ஓராயிரத்துளிப்பத்து உரைக்கவல் லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்மூரெல்லாம்" "வையம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணூடே" இத்யாதிப்படியே தானே பரமபதமாயிற்று. ஆகவே கீழ்வானமான இவ்விபூதிவெள் ளென்றது. [எருமை சிறுவீடு மேய்வான்] வீடு என்று மோக்ஷம்; சிறு வீடு என்று கைவல்ய மோக்ஷம். இந்த ஸங்கேதமிட்டரு ளினவர் நம்மாழ்வார்; திருவாய் மொழியில் (4-1-10) "குறுக மிகவுணர்வத்தொடு நோக்கி" என்ற பாசுரத்தின் பொருள் கொண்டு இஃது அறியத்தக்கது. எருமை யென்பது தாமஸப்ர க்ருதிகளை. நம்மாழ்வார் திருவவதாரம் செய்தருள்வதற்கு முன்னே பலரும் தாமஸப்க்ருதிகளாய் நல்வீடு செல்லாது சிறுவீடு முதலியவற்றிற் சென்று பாழாயினர் என்பது இங்கு ஸூசிதம். [மிக்குள்ள பிள்ளைகளுமித்யாதி.] மற்றைப் பிள்ளைகளையும் போக வொட்டாமல் தடுத்து இப்பிள்ளைவாசலில் வந்து துவள்வதனால் இவ ளுக்குண்டான விலக்ஷணமான ஏற்றம் தோற்றுவதுபோல, மற்றை யாழ்வார்களிற் காட்டில் நம்மாழ்வார்க்குண்டான ப்ரபந்நஜந கூடஸ்த த்வமாகிற ஏற்றம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. "போவான் போகின் றாரை" என்ற பிரயோகம் வெகு ஆச்சரியமானது. 'போவதற் காகப் போகிறவர்கள்' என்று சொல்லுவதுண்டோ ? இல்லை ; அப்படியிருக்க ஏன் சொல்லிற்று? போவதுதானே ஸ்வயம் ப்ர யோஜன மென்று காட்டுவதற்காகவே சொல்லிற்று. இத்தகைய பிரயோகம் முதன் முதலாக நம்மாழ்வார் திருவாக்கில்தான் வந்தது; திருவிருத்தத்தில் "போவான் வழிக்கொண்ட மேகங்களே !"

என்றார். [உன்னைக் கூவுவான் வந்துநின்றோம்.] "கூவிக்கொள்ளுங் காலமின்னங்குறுகாதோ" "என்னைக் கூவியருளாய் கண்ணனே" "கூவிக்கொள்ளாய் வந்தந்தோ" என்று பலகாலும் விரும்பினபடியே கூவுவான் வந்து நின்றோமென்கிறாள். [மாவாய் பிளந்த தேவாதிதேவனை] இப்போது ஆண்டாள் நோற்பது போல நம்மாழ்வாரும் ஒரு திருவாய்மொழியில் நோன்பு நோற்றார்; வீற்றிருந்தேழுலகும் என்ற திருவாய் மொழியில் "ஏற்ற நோற்றேற்கு" என்று முதலிலும் "வீண்டமிழ்நூற்க நோற்றேன்" என்று முடிவிலும் வருவதுகாண்க. அங்ஙனம் நோற்ற திருவாய் மொழியில் தேவாதிதேவனை அநுபவிக்கின்ற ஆழ்வார் மாவாய் பிளந்தானென்ற விசேஷணத்தையே முதற்பாட்டில் இட்டருளினர்; "வெம்மாபிளந்தான் தன்னை" என்றதுகாண்க. ப்ரதமப்ரபந்தத்தில் "இமையோர் தலைவா!" என்றும், சரமப்ரபந்தத்தில் "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்றும் தேவாதி தேவனையே முந்துற முன்னம் சேவித்தாராழ்வார். [சென்று நாம் சேவித்தால்] "வானநாயகனே! அடியேன் தொழவந்தருளே" என்று தேவாதி தேவனை நீர் உம்மிடம் வருமாறு அழைத்தீர்; அங்ஙனமல்லாமல் அவனிடம் நாம் சென்று சேவிக்கலாம் வாரும் என்றழைக்கிறாள் போலும். [ஆவாவென்று] "ஆவாவென விரங்கார் அந்தோவலிதே கொல், மாவாய் பிளந்தார் மனம்" என்றும், "அடியேற்கு ஆவாவென்றாயே" என்றும் நீர் விரும்பினபடியே மாவாய்பிளந்த பெருமான் உமக்கு ஆவாவென்பன் என்று காட்டுகிறபடி. [ஆராய்ந்து] "ஆரென்னையாராய்வார்" என்ற உம்முடைய குறையும் தீரும் என்று காட்டியபடி.

4. தூமணிமாடத்து. நம்மாழ்வார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான திருமழிசைப்பிரானை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இதில் மாமான் மகளே! என்ற விளி ஒருவகையான தேஹஸம்பந்தத்தில் நோக்குடையது. ஆண்டாளுக்கும் திருமழிசை யாழ்வார்க்கும் ஒரு வகையான தேஹஸம்பந்தமுண்டு: அதாவது — ஸ்ரீதேசிகன் கோதாஸ்துதியில் "கமலாமிவாந்யாம் கோதாம்" என்றும் "ஸந்தஃ பயோதி துஹிதுஸ் ஸஹஜாம் விதுஸ்த்வாம்" என்றும் அருளிச் செய்த படியே ஆண்டாள் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியாவள்' "ஹாமஹ்வீ லொகஜநநீ க்ஷீரஸாமராஸம்பவா — பார்க்கவீ லோகஜநநீ க்ஷீரஸாகரஸம்பவா" என்ற அமரகோசத்தின்படியும்

இதிஹாஸபுராண வரலாற்றின் படியும் லக்ஷ்மீ (ஆண்டாள்) ப்ருகு குலத்தில் தோன்றியவள் திருமழிசைப்பிரானும் ப்ருகுகுலத்தில் தோன்றியவரென்பது சரித்ரஸித்தம். இத்தகைய ஸமாந குலஸம்பந்தம் இங்கு நோக்கத்தக்கது. ரிஷிகுலத்திலே பிறந்து பிரம்பன் குடியிலேயானூர் அவர்; ப்ராஹ்மண குலத்திலே பிறந்து கோபாலர் குலத்திலேயானூள் இவள். இதுவும் ஒரு ஒற்றுமைநயம். [தூமணி மாடத்து] சிறந்த மாணிக்கக் குப்பியினுள்ளேயுள்ளது வெளியில் நிழலிட்டுத் தோன்றும். திருமழிசைப்பிரான் "உட்கிடந்த வண்ணமே புறம் பொசிந்து காட்டிடே" என்று வேண்டிக் கொண்டபடியே உள்ளிருந்த திருமால் அப்படியே வெளியிற் பொசிந்து காட்சிதந்தமையால் இவர் தூமணிமாட மென்னத் தகுதியுடையார். [சுற்றும் விளக் கெரிய] விளக்காவது ஞானவொளி. "சாக்கியங் கற்றோஞ் சமண்கற்றோம் சங்கரனுராக்கிய ஆகமநூல் ஆராய்ந்தோம்" என்றபடி இவ்வாழ்வார் ஸகலமதங்களிலும் புக்கு ஸர்வதோமுகமான ஞானவிளக்கம் பெற்றவராதலால் சுற்றும் விளக்கெரிதல் இவர்க்கு அஸாதாரணம். "யானறிந்த வாறு-ஆரறிவார்" என்றும் "என்மதிக்கு விண்ணெல்லா முண்டோ விலை" என்றும் இவரது பாசுரங்களினுலும் இது ஸித்தம். [தூபம் கமழ] சிறந்த ஞானமிருத்தல்மாத்திரம் பயன்படாது; அது நன்கு பரிமளிக்க வேண்டும். எம்பெருமானையன்றி வேறொரு தெய்வத்தைத் தொழாதிருத்தலே ஞானத்திற்குப் பரிமளம். "மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்" என்பது இவ்வாழ்வாருடைய திருவாக்காகும். [துயிலணை மேல் கண்வளரும்] இவ்வாழ்வாருடைய திருக்கண் செல்வது சயனத்திருக்கோலமான எம்பெருமான் களின்மீதுதான். கச்சி வெஃகாவிலும் திருக்குடந்தையிலுமே பெரும்பாலும் இவர் காலம் கழித்தது. சயனத்திருப்பதிகளையே ஒரு கோர்வையாக வெடுத்துப் பாசுரம் பாடினவரும் இவ்வாழ்வார்; "நாகத்தணைக் குடந்தை வெஃகாத் திருவெவ்வுள், நாகத்தணையரங்கம் பேர் அன்பில்-நாகத்தணைப் பாற்கடல் கிடக்குமாதி நெடுமால், அணைப்பார் கருத்தனுவான்" என்றது காண்க. [துயிலணை மேல் கண்வளரும் மாமானுடைய மகளே!] மகள் என்றதனுல், விதேயத்வம் சொன்னபடி. மகள் சொற்படி தந்தை கேட்பதும் தந்தை சொற்படி மகள் கேட்பதும் வழக்கம். மாமான் என்றது மஹா மஹான் என்றபடி. துயிலணைமேல் கண்வளரும்மாமான் யதோக்தகாரி

யெம்பெருமான்; அப்பெருமாள் இவ்வாழ்வார் சொற்படி கேட்டவர்; "கணிகண்ணன் போகின்றான்—நீயுமுன்றன் பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொள்" என்ற போது அப்படியே சுருட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டார்; "உன்றன் பைந்நாகப்பாய் விரித்துக் கொள்" என்ற போதும் அப்படியே. இனி, துயிலணை மேற்கண்வளரும் மாமான்—ஆராவமுதன்; அப்பெருமாளும் "எழுந்திருந்து பேசு வாழி கேசனே" என்ற இவ்வாழ்வாரது வேண்டுகோளின்படி எழுந்திருந்தவர் என்பது ப்ரஸித்தம். [உன் மகள்தான் ஊமையோ] வாய்திறவாமலே ஹஸ்தசேஷ்டை முதலியவற்றால் காரியம் செய்வது ஊமைகளின்பணி. இவ்வாழ்வாரும் யாத்திரையடைவில் பெரும்புலியூரென்னும் கிராமத்தில் ஒரு வேதியன் வீட்டுவாசல் திண்ணையில் சிறிது பொழுது எழுந்தருளியிருக்க அங்கு வேதமோதிக் கொண்டிருந்த அந்தணர்கள் நீறு பூத்த நெருப்புப் போலுள்ள ஆழ்வாருடைய மஹிமையைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் அவரைக் கீழ்ச்சாதியாரா கவெண்ணி வேதாத்யயநம் அவருடைய காதிற் படலாகாது என்று கருதி ஓத்துத் தவிர்ந்திருக்க, அக்குறிப்பையறிந்த ஆழ்வார் அவ்விடத்தை விட்டுத் தூரத்திற் சென்று வேறோரகத்து மேடையில் வீற்றிருக்கையில் அந்த வேதியர்கள் மீண்டும் வேதமோதத் தொடங்கி, விட்ட வாக்கியம் தோன்றாது மயங்கி நிற்க, ஆழ்வார் அதுகண்டு கறுப்பு நெற்களைக் கையுகிராலே இடந்துபோட, அப்பொருளுள்ள வேதவாக்கியம் அவர்கட்குத் தோன்றிற்று: அதாவது—"க்ருஷ்ணாநாம் வ்ரீஹீணாம் நகநிர்பிந்நம்" என்பது. உடனே அவர்கள் ப்ரதக்ஷிண ப்ரணாமாதிகளால் இவரை உபசரித்து க்ருதார்த்தராயினர் என்பது சரித்திரவரலாறு. இங்ஙனமாக, வாய்திறவாமலே இங்கிதத்தினால் காட்டினது பற்றி ஊமையோ என்றது. சொன்ன சொற்களைச் செவியேற்காதவர் செவிடர்: அந்தச் செவிடும் இவரது சரிதையில் ப்ரஸித்தம்: முன் சொன்ன பெரும்புலியூரில் அந்தணரடிகள் யாகஞ் செய்து கொண்டிருந்த விடத்தில் இவ்வாழ்வாரை எழுந்தருள்வித்துக் கொண்டு போய்ச் சில மஹான்கள் இவர்க்கு அக்ர பூஜை செய்விக்க, அப்போது அங்கிருந்த பல சிசுபாலஜ்ஞாதிகள் எண்ணிறந்த வசை மொழிகளை வர்ஷிக்க, அவற்றை இவ்வாழ்வார் செவியேற்காதிருந்தனர் என்ற வரலாறு காண்க. [அனந்தலோ] தூக்கமோ என்றபடி. பரமைகாந்திகட்குத் தூக்கமாவது பாஹ்ய

விஷயங்களிற் சிறிதும் நெஞ்சு செல்லா திருக்கப்பெறுதலே. "உன்னைத் தெரித் தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கிவழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது" என்றும் "தொழிலெனக்குத் தொல்லைமால் தன்னுமமேத்தப் பொழுதெனக்கு மற்றதுவே போதும்" என்றுமருளிச் செய்யு மிவ்வாழ்வார்க்கு இந்த நிலைமையே அனந்தலாகும். [ஏமப்பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ] மற்றை யாழ்வார்களிற்காட்டிலும் இவ்வாழ்வாருடைய பரனிமகாந்தித்வம் மிக விலக்ஷணம் என்பது இங்கு அறியத்தக்கது. "பிதிரு மனமிலேன் பிஞ்ஞகன்றன்னை டெதிர்வன், அவனெனக்கு நேரான்" என்னும் படியான திருநாவீறு இவர்க்கே அஸாதாரணமன்றோ. இதுதான் பெருந்துயில்; எம்பெருமானை யொழிந்த மற்றையோரைக்கண்கொண்டு பாராமையிற் பெருமை.

[மாமாயன்] "மாயமென்ன மாயமே" என்றும், "மாயமாய மாக்கினாய் உன்மாயமுற்றுமாயமே" என்றும் பலகாலும் எம்பெருமானது மாமாயங்களைப் பேசுகிறவர் இவ்வாழ்வார். [மாதவன்] "மாதவனை யேத்தாதார் ஈனவரே" என்றவரும் இவ்வாழ்வாரே. "திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேன்மின் தேவு" என்றதுங்காணலாம். [வைகுந்தன்] "வைகுந்தச் செல்வனார் சேவடிமேல் பாட்டு" என்றவர் இவ்வாழ்வாரே. வைகுந்தனது சேவடிமேல் தாம் பாசுரம் பாடினவராகச் சொல்லிக் கொண்டார். ஆகவே, மாமாயன், மாதவன், வைகுந்த னென்ற திருநாமங்கள் இவ்வாழ்வார்க்குப் பரமபோக்யங்களென்பது ஸூசிதம்.

5. நோற்றுச் சுவர்க்கம்.—திருமழிசை யாழ்வார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான பேயாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. ஓடித் திரியும் யோகிகளாய் ஒருவரோடு ஒருவர் சேராமல் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் [illegible] ஒன்று சேர்த்து அநுபவிக்கக் கருதிய எம்பெருமான் ஒரு பெருமழையை வியாஜமாக்கித் திருக்கோவலிடை கழியில் [illegible] பவித்தானென்பது வரலாற்றின் சுருக்கம். இப்பேயாழ்வாரைப் பற்றித் திருவரங்கத் தமுதனார் நூற்றந்தாதியில் அருளிச் செய்யுமிடத்து "மன்னிய பேரிருள் மாண்டபின் கோவலுள் மாமலராள் தன்னொடுமாயனைக் கண்டமை காட்டும் தமிழ்த் தலைவன்" என்றார். பொய்கையாரும் பூதத்தாரும் இருவிளக்கேற்றி யிருளையகற்ற, இவ்வாழ்வார் "திருக்கண்டேன் பொன்மேனிகண்டேன்" என்று

தொடங்கிப் பலானுபவம் செய்தருளினார் என்பர் ஆன்றோர். அவ்வர்த்தமே யிங்கு முதலடியிற் பொலியும். நோற்று—மற்றையிரண்டு ஆழ்வார்களும் விளக்கேற்றுகையாகிற உபாயானுஷ்டானஞ் செய்யவே என்றபடி. சுவர்க்கமாவது ஆனந்தானுபவம். "யஸ்த்வயாஸஹ ஸஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயாவிநா" என்று ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் இளைய பெருமாள் அருளிச் செய்ததுங்காண்க. "வாசல் திறவாதார்" என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகவும் பொருத்தமான லிங்கம். திருக்கோவலிடைகழியில் பொய்கையார் முன்னே புகுந்து தாளிட்டுக் கொண்டார்; பிறகு பூதத்தார் வந்து சேர அவர்க்கு அப்பொய்கையார் வாசல் திறந்தார். பிறகு வந்து சேர்ந்த பேயார்க்குப் பூதத்தார் வாசல் திறந்தார். இப் பேயார்க்குப் பிறகு ஒருவரும் வந்து புகாமையினால் வாசல் திறக்க வேண்டிற்றில்லை ஆகவே வாசல் திறவாதார் என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகப்பொருத்தமாக அமைந்த குறிப்பு. [நாற்றத்துழாய்முடி நாராயணன்] இவ்வாழ்வாருடைய பாசுரங்கள் திருத்துழாய்மயமாகவே யிருக்கும். *திருக்கண்டேனுக்கு அடுத்த பாசுரம் "பொன்தோய் வரை மார்பில் பூந்துழாய்" என்பது. அதற்கடுத்த பாசுரம் "மலராள் தனத்துள்ளான் தண்டுழாய்மார்வன்" என்பது. முடிவுபாசுரத்திலும் "தண்டுழாய்த்தார் வாழ்வரை மார்பன்" என்றார். இடையிலும் பலபாசுரங்கள் காண்க. ஒன்பதாவது பாசுரத்தில் [நாமம் பல சொல்லி யென்பதில்] நாராயணனையும் திருத்துழாயையும் கண்ணனையும் சேர்த்துப் பாடினார் பேயார். இதுவும் ஒரு சிறந்தபொருத்தம். "காண்காணென விரும்புங்கண்கள்" என்று ஒரு நொடிப்பொழுதும் கண்மூடி யிருக்க மாட்டாமையைச் சொல்லிக்கொண்டநீர் கும்பகர்ணனுக்கும் மேலாக இன்னமும் துயில் கொள்ளல் தகுதியோ என்கிறாள் பண்டொருநாளென்று தொடங்கி. இப்பாட்டில் நட்ட நடுவில் இராமபிரானுடைய திவ்விய சரித்திரமொன்றை ஆண்டாள் அமைத்தது பேயாழ்வாருடைய திருவந்தாதியில் நட்ட நடுவில் "அவனே—இலங்காபுரமெரித்தானெய்து" என்றும் "எய்ததுவும் தென்னிலங்கைக் கோன்வீழ" என்றும் அருளிச் செய்தமைக்கு நன்கு ஒக்கும். திருமழிசையாழ்வாரை யுணர்த்தின கீழ்ப்பாட்டில் அனந்தலோ என்று வெறும் அனந்தலே சொல்லிற்று. இப்பாட்டில் ஆற்றவனந்தலுடையாய்! என்கிறது. மழிசையர் கோனுக்கும் இவ்வாழ்வார் ஆசாரியராதலால் விசேஷணமிட்டபடி.

அனந்தல் என்று ஹேயமான உறக்கமன்று சொல்லுகிறது. "உரோவிந்யஸ்தஹஸ்தாஸ்தே நித்ராயந்தே ஸுநிர்ப்பரா:—உரோ விந்யஸ்த ஹஸ்தாஸ்தே நித்ராயந்தே ஸுநிர்ப்பரா :—" என்று பகவச் சாஸ்திரங்களில் கொண்டாடப்பட்ட 'அனந்தல்' பரமை காந்தித்வ ஸீமா பூமியைக் காட்டுமது. [அருங்கலமே!] எம்பெருமானது திருவருளை மிக அருமையாகப் பெற்ற ஸத்பாத்ரமே! என்றபடி. பாசுரந் தொடங்கும்போதே "திருக்கண்டேன் பொன் மேனி கண்டேன்" என்று ஆனந்தமாகத் தொடங்கப் பெற்ற பகவத் பரமக்ருபா பாத்ரபூதர் மற்றொருவர் ஆழ்வாரில்லையே. [தேற்றமாய் வந்து திற] உம்முடைய திருநாமமோ பேயார்; பேய்த்தனமாக வாராமல் தேறிவந்து திறவும் என்கிறாள்.

6. கற்றுக் கறவை. பேயார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான பூதத்தாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இதில், "குற்ற மொன்றில்லாத கோவலர் தம் பொற்கொடியே!" என்ற விளி பூதத்தார்க்கு நன்கு பொருந்தும். பல பொருள்களை யுடையதான கோ என்னும் சொல் மொழி என்ற விடத்திற்போல ஸ்ரீஸூக்தியைச் சொல்லுகிறதிங்கு. கோவலர்—ஸ்ரீஸூக்திகளை யருள வல்லவர்களான ஆழ்வார்கள். "குற்ற மொன்றில்லாத" என்ற விசேஷணம் முதலாழ்வார்கள் மூவர்க்கே பொருந்தும். யோநிஜத்வமாகிற வொரு குற்றம் மற்றை யாழ்வார்களுக்குண்டு. அக்குற்ற மொன்றும் இல்லாத கோவலர்—முதலாழ்வார்கள்; அவர்களுள் பொற்கொடியே! ="கோல் தேடி யோடுங் கொழுந்ததே போன்றதே மால்தேடி யோடும் மனம்" என்கிற பாசுரத்தினால் தம்மை ஒரு கொடியாகச் சொல்லிக்கொண்டவர் பூதத்தாழ்வாரே யாவர். எம்பெருமானாகிற உபக்நத்தைத் தேடிச் செல்லுகின்ற கொடிபோல்வேன் நான் என்றவர் இவரேயிறே. "கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து" என்றது முதலாழ்வார் மூவர்க்கும் பொதுவான வாசகம். கற்றுக் கறவை—கன்றாகிய கறவை, (கறவை யென்பதனால் ஸ்ரீஸூக்தி விவக்ஷிதம்.) மற்றை யாழ்வார்கள் பெரிய பெரிய பாசுரங்களை யளித்தார்கள். முதலாழ்வார்கள் அங்ஙனன்றிக்கே வெண்பாவாகிய மிகச் சிறிய பாசுரங்களை யளித்தார்கள். பொய்கை யாழ்வாரருளிய திருவந்தாதி கறவைக் கணம்; பூதத்தாழ்வார் திருவந்தாதியும் சேர்ந்து கறவைக் கணங்கள்; பேயாழ்வார் திருவந்தாதியும் சேர்ந்து கறவைக் கணங்கள் பல. க்ரமேண ஏகவசந த்விவசந பஹுவசநங்கள் இணங்கின

அழகு காண்க. [செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச் செய்யும்] தேச மெங்கும் திரிந்து பகவத் விரோதிகளை நிரஸிக்க வேணுமென்கிற அர்த்தத்தை "எண்டிசையும் பேர்த்தகரம் நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகாள்! தீர்த்தகரராமின் திரிந்து" என்ற பாசுரத்தினால் வெளியிட்டவர் இவ்வாழ்வாரே. "புற்றரவல்குல்" என்பது இடை யழகை வருணிப்பதாகும். ஸ்வாபதேசத்தில் இடையழகாவது பக்தியின் பெருமை. ஞானம் பக்தி விரக்தி என்ற மூன்றில் பக்தியானது இடைப்பட்டதாதலால் இடையழ கென்பது பக்தியின் அழகையாகும். இவ்வாழ்வார் தம்முடைய திருவந்தாதியை முடிக்குமிடத்து "என்றனளவன்றால் யானுடைய வன்பு" என்றே முடித்தார். இதனால் இவரது இடையழகு நன்கு வெளிப்பட்டதாயிற்று. அன்பிலே தொடங்கி அன்பிலே தலைக் கட்டினார். புனமயிலே! என்ற விளியும் இவர்க்கு அழகாகப் பொருந்தும். பொழிலிடத்தே வாழும் மயில்; இவ்வாழ்வார் தோன்றிய தலமோ திருக்கடல்மல்லை; அதனைப் பாடின கலியன் "கடி பொழில் சூழ்கடன் மல்லை" என்றே பன்முறையும் பாடினர். மயில் மேகத்தைக் காண்பதிலே மிக்க குதூஹல முடைத்தாதலால், மேகம் நீர்பருக வருமிடமான கடற்கரையிலே மயில்கள் மகிழ்ந்து நிற்கும். இவ்வாழ்வார் நின்றவிடமும் கடற்கரையிலே யிறே. [சுற்றத்துத் தோழிமாரித் யாதி.] இவர்க்குப் பொய்கையாரும் பேயாரும் சுற்றத்தவர்கள்; மற்றையாழ்வார்கள் தோழிமார். [முகில் வண்ணன் பேர் பாட.] முந்துற முன்னம் முகில் வண்ணன் பேர் பாடினவர் இவ்வாழ்வாரே யாவர்; "உலகேழும் முற்றும் விழுங்கும் முகில் வண்ணன்....எத்துமென்னெஞ்சு" என்ற இவர் பாசுரம் காண்க. புனமயில் முகில் வண்ணனைத் தானே பாடும்.

7. கனைத் திளங்கற் றெருமை. பூதத்தாழ்வார்க்கு அடுத்து முந்தினவரான பொய்கை யாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. தங்காய்! என்ற விளி இவர்க்கு நன்கு பொருந்தும். உலகில், தங்கையென்று ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியையும் தமக்கையென்று மூதேவியையும் வழங்குவர்கள். 'சேட்டை தம் மடியகத்து' என்ற திருமாலைப் பாசுரத்தில், தமக்கைக்கு வாசகமான ஜ்யேஷ்டா என்ற சொல்லால் மூதேவியைக் குறித்தமை காண்க. ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி தாமரை மலரிற் பிறந்தவள். 'வனச மலர்க்கருவதனில்வந்தமைந்தான் வாழியே' என்கிறபடியே பொய்கை யாழ்வாரும் தாமரைப் பூவில்

தோன்றியவர். இந்த வொற்றுமைநயம் பற்றித் தங்காய்! என விளிக்கத் தகுதியுடையாரிவ் வாழ்வார். “நனைத்தில்லஞ் சேறாக்கும்’ என்ற விசேடணமும் இவர்க்கு வெகு நேர்த்தியாகப் பொருந்தும். ராவணவதாநந்தரம் திருவயோத்திக்கு மீண்டு எழுந்தருளா நின்ற பெருமாளை நோக்கி பரத்வாஜ மஹர்ஷி “பங்கதிக்தாங்கஂ ஜடிலொ ஹஸ்தஸ்நாஂ வ்ருதீக்ஷதெ—பங்க திக்தஸ் து ஜடிலோ பரதஸ் த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்றார். இங்கு பரதாழ்வான் சேறு பூசப் பெற்றிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டதன் கருத்து யாது? இரவும் பகலும் நிசசலும் அழுதழுது நனைத்தில்லம் சேறாக்கினன் என்றபடி. “வண் பொன்னிப் பேராறு போல் வருங் கண்ண நீர் கொண்டு அரங்கன் கோயில் திருமுற்றம் சேறு செய் தொண்டர்” என்றார் குலசேகரப் பெருமாளும். அவ்வண்ணமாகவே பொய்கையாழ்வாரும் “பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சி யழுதேன்” என்று தாமே பேசினபடியே அழுதவராதலால் நனைத்தில்லஞ்சேறாக்கின ரென்க.

[கனைத்து] முதன் முதலாகப் பேசத் தொடங்கும் போது கனைப்பது இயல்பு. பொய்கையார்க்கு முன்னம் பேசினவர்கள் யாருமில்லை. இவரே முதன் முதலாகப் பேசத் தொடங்கினவரென்பது இவ்வினையெச்சத்தினால் தோற்றுவிக்கப்படும். [இளங் கற்றெருமை] எருமை யென்றால் மஹிஷீ; லக்ஷித லக்ஷணக்ரமத்தால் தேவ தேவ திவ்யமஹிஷீ என்றவாறு. எம்பெருமானுக்கு திவ்ய மஹிஷியான பிராட்டியை யொப்பவர் இவ்வாழ்வார் என்பது ஸூசனை. “இளங் கன்றுகளையுடைய” என்று விசேஷண மிட்டதனால், மற்றை யாழ்வார்களனைவரும் இவர்க்கு வத்ஸ ஸ்தாநீயர்களாய் இவர் மாத்ரு ஸ்தாநீயர் என்று காட்டினபடி. ஆழ்வார்களுள் முதல்வரிறே யிவர். [கன்றுக் கிரங்கி] இவர் ஸ்ரீ ஸூக்தியருளிச் செய்யத் தொடங்கினது கன்றுகளான நம்போல்வார் பக்கலிலுள்ள பரம க்ருபையா லென்கை.

[நினைத்து முலைவழியே நின்றுபால் சோர.] பகவத் குணங்களை நினைத்தவாறே அந்த நினைவுதானே ஊற்றாகப் பால் போன்ற ஸ்ரீ ஸூக்திகள் பெருகப்புக்கன என்றபடி. [பனித்தலைவீழ நின் வாசல் கடைபற்றி] இவர் பொய்கையில் தோன்றினவராதலால் இவரது வாசற் கடையைப் பற்றுவார்க்குப் பனித்தலை வீழ ப்ராப்தமே யாகுமிறே. [சினத்தினா லித்யாதி.] இது ஸ்ரீராம குண

கீர்த்தனம். மஹர்ஷிகளின் ஞானக் கண்ணுக்கும் இலக்காகாத வொரு ஸ்ரீராம சரிதம் இவ்வாழ்வாருடைய அகக்கண்ணுக்கு இலக்கானமை "பூமேய மாதவத்தோன் தாள் பணிந்த வாளரக்கன் நீண் முடியைப், பாதமத்தா லெண்ணினன் பண்பு." என்ற இவரது பாசுரத்திற் பொலியும். அதில் "நாமே யறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே!" என்றதற்குப் பொருந்த "மனத்துக் கினியானை" என்றாள். [இனித் தானெழுந்திராய்] "பழுதே பல பகலும்" என்கிற பாசுரம் பேசின பிறகுங்கூட உறங்கலாமோ? என்கை. முமுக்ஷுப் படியில் "பழுதே பல பகலும் போயினவென்று இழந்த நாளைக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விரகில்லை" என்ற ஸ்ரீ ஸூக்தியும் இங்கு அநுஸந்தேயம். [அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்து] "அறியுமுலகெல்லாம் யானேயு மல்லேன்" என்ற இவ்வாழ்வாரது பாசுரத்தை அழகாக நினைப்பூட்டுகிறபடி காண்மின்.

இப்பாசுரத்தோடு ஆண்டாளுக்கு முந்தின ஆழ்வார்களை யெல்லாம் உணர்த்ததிற்றாயிற்று. "ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்" என்றுமுள்ள ஸம்ப்ரதாயப்படிக்கு ஸ்ரீ மதுரகவிகளும் ஆண்டாளும் ஆழ்வார் கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்களாதலால் இவ்விருவரையு முணர்த்துவதும் இப்பாட்டிலேயே அறியக் கிடக்கிறது. எங்ஙனே யென்னில்; நற்செல்வன் தங்காய்! என்றது நற்செல்வன் தங்கையே! என்று பொருள்படுதலால் நற்செல்வன் தன்னுடைய கையாக இருப்பவனே! என்றபடியாகும். இங்கு நற்செல்வ னென்பது நம்மாழ்வாரை. அவர் திருவாய் மொழி அருளிச் செய்கையில் மதுரகவிகள் அவருடைய கையின் ஸ்தாநீயராயிருந்து பட்டோலை கொண்டாராதலால் இந்த விளி மதுரகவிகட்குப் பொருந்தும்.

இனி நற்செல்வனென்று எம்பெருமானுரைச் சொல்லிற்றாகி அவருடைய தங்கையென்று ஆண்டாளையுஞ் சொல்லக் குறையில்லை. "கோதற்றஞானத் திருப்பாவை பாடிய பாவை தங்கை" என்றும், "பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாள் வாழியே" என்று முள்ளவை காண்க. ஆண்டாள் தன்னைத்தானே உணர்த்திக் கொள்ளுகை பொருந்துமோவென்று விரஸமாக வினவுவார்க்கு நாம் விடை யளிக்க வல்லோமல்லோம். சொற்சுவை அமைந்திருக்கு மழகை அநுபவித்துப் போருகிறோ மத்தனை.

இனிமேல் மூன்று பாசுரங்கள் ஆண்டாளுக்குப் பிறகு தோன்றிய மூன்று ஆழ்வார்களை அடைவே உணர்த்துவன. பிந்திய

ஆழ்வார்களின் படிகள், முந்தியே ஆண்டாளுக்கு எங்ஙனே தெரியுமென்று சிலர் சங்கிப்பரேல், "விஷயஸ்ய வைதிகா꞉ ஸ்வீயம் ஹ்ருதயேந நாநுபாஷிண꞉" என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ஸூக்தியையும் "ருஷீணாம் புநராத்யாநாம் வாசமர்தோ(அ)நுதாவதி" என்ற பவபூதிபாஷிதத்தையும் அன்னவர்கட்கு நினைப்பூட்டுவோம்.

8. புள்ளின்வாய் கீண்டானை.—இது ஆண்டாளுக்கு அடுத்த தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரம். [போது அரிக் கண்ணினாய்!] புஷ்பங்களை ஹரிப்பதிலேயே த்ருஷ்டியைச் செலுத்துபவரே! என்றபடி. புஷ்ப கைங்கரிய பரரிறே இவ்வாழ்வார். "துளபத் தொண்டாய தொல் சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி" "தொடை யொத்த துளவமுங் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி" என்றவை காண்க. பாவாய்! என்ற விளியும் இவர்க்கு நன்கு பொருந்தும். பதிவ்ரதா சிரோமணியைப் பாவை யென்பர். இவ்வாழ்வார் அரங்கனொருவனுக்கே வாழ்க்கைப் பட்டு வேறொரு திருப்பதி யெம்பெருமானை நெஞ்சிலும் நினையாதவராதலால் இவ்வகையான கற்புச் சிறப்பு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. திருவேங்கடமுடையானெதிரே ஒருவர் "பதின்மர் பாடும் பெருமாள்!" என்று ஏத்த, அதைக்கேட்ட பெரிய கேள்விஜீயர், 'சோழியன் கெடுத்தான் காணும்; அந்த ஏற்றம் நம் பெருமாளுக்கில்லையே; நம்பெருமாளொருவர்க்கே' என்றார் என்ற ஐதிஹ்யமும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது.

[நன்னாளால்] 'மார்கழித்திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்' என்ற திருவாக்கிலேயே இச் சொல்லும் வருகின்றது. தொண்டரடிப் பொடிகள் திருவவதரித்தது மார்கழித்திங்களே யாதலால் நன்னாளென்னத்தட்டுண்டோ? [கள்ளந் தவிர்ந்து] 'சூதனாய்க் கள்வனாகி' என்றும் 'கள்ளமேகாதல் செய்து' என்றும் 'கள்ளத் தேனனுந் தொண்டாய்' என்றும் பலகாலும் தமது கள்ளத்தைப் பேசிக் கொண்டாரிவ்வாழ்வார். இவரது சரிதையிலும் பொன் வட்டில் விஷயமான கள்ளம் அடிபட்டுக் கிடக்கிறது. அது தவிர்ந்து பகவத் பாகவத கோஷ்டியில் கலந்த படியை ஈற்றடி தெரிவிக்கின்றது. பெரியாழ்வார் போலவே இவ்வாழ்வாரும் பெரும்பாலும் பூம்பொழில் வாஸமுடையவராதலால் அவ்விடத்து அடையாளமாகப் புள்ளும் சிலம்பினகாண் என்பது இப்பாட்டிலும் புகுந்தது. [குள்ளக் குளிரவித்யாதி.] நீராட்டம் முதலிய நித்ய

கர்மாநுஷ்டானங்களையும் தவிர்ந்து சிலகாலம் பள்ளிக்கிடந்தமை இவ்வாழ்வாரது சரிதையிற் காணத்தக்கது. புள்ளின்வாய் கீண்டானை யென்று தொடங்கிக் கண்ணபிரானுடையவும் இராமபிரானுடையவும் கீர்த்திமை பாடினபடி சொல்லுகிறது. இவ்வாழ்வார் திருமாலையின் முடிவில் 'வள வெழுந்தவளமாட மதுரைமாநகரந் தன்னுள், கவளமால் யானை கொன்ற கண்ணனை யரங்கமாலை' என்று கண்ணபிரானுடைய கீர்த்திமையையும், திருப்பள்ளியெழுச்சியில் "மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவப் பிரதமாட்டிய வடுதிறலயோத்தி யெம்மரசே யரங்கத்தம்மா!' என்று இராமபிரானுடைய கீர்த்தியையும் பாடினமை யுணர்க. 'பிள்ளைகளெல்லாரும்' என்றது ஆண்டாள் தனக்கு முந்தின ஆழ்வார்களெல்லாரையுஞ் சொன்னபடி.

9. உங்கள் புழைக்கடை.—தொண்டரடிப் பொடிகளுக்கு அடுதத திருப்பாணாழ்வாரையுணர்த்தும் பாசுரமிது. இதில், நங்காய்! நாணாதாய்! நாவுடையாய்! என்ற மூன்று விளிகளும் பாண்பெருமாளுக்கு நன்கு பொருந்தும். நங்கை யென்பது குணபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. லோக ஸாரங்க மஹாமுனிகள் வந்து என் தோளின் மீது ஏறிக் கொள்ளுமென்ன, அத்யந்த பாரதந்திரிய ஸ்வரூபத்தை நினைத்து அதற்கு உடன்பட்டமை குணபூர்த்தி, அங்ஙனம் அந்தணர் தலைவரது தோளின்மீது ஏறி யிருக்கச்செய்தேயும் சிறிதும் செருக்குக் கொள்ளாமல் 'அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்' என்றே பேசினவராதலால் நாணாதவர். (நாண்—அஹங்காரம்.) 'பாண்பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்தும் பழமறையின் பொருளென்று பரவுமின்கள்' என்று தேசிகன் பணித்தபடி ஸகல வேதார்த்தங்களையும் பத்துப் பாசுரத்திலே அடக்கிப் பேசின பரம சதுரராதலால் நாவுடையார். "கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்' என்று சங்கொடு சக்கரமேந்தின வழகையநுபவித்தமை சுட்டியும், 'கரியவாகிப் புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்கள்' என்று கண்ணழகில் ஈடுபட்டுப் பேசினமை சுட்டியும் 'சங்கொடு சக்கர மேந்துந் தடக்கையன் பங்கயக் கண்ணானைப் பாட' என்றாள். இவ்வாழ்வார் தமது சாதி நிலைமைக்கு ஏற்ப வாழ்ந்த விடத்தைக் கருதி உங்கள் புழைக்கடையித்யாதி அருளிச் செய்யப்பட்டது. இவரது சரிதையில் ஸம்பந்தப் பட்ட லோகஸாரங்க மஹாமுனிகளின் தன்மையைக் காட்டுவது

போலுள்ளது செங்கற் பொடிக் கூறையித்யாதி. 'எங்களை முன்னமெழுப்புவான்வாய் பேசும் நங்காய்' என்பதில் ஒரு அழகிய பொருள் தொனிக்கும். (அதாவது—)எழுப்புவதாவது—தூக்கிக் கொள்வது. எங்களை என்றது பாகவதர்களை யென்றபடி. பாண் பெருமாளே! உம்முடைய முதற்பாசுரத்தில் 'அடியார்க் கென்னை யாட்படுத்த விமலன்' என்ற சொல் நயத்தை நோக்குங்கால் பாகவதர்களை நீர் தோளில் தூக்கிக் கொண்டாடுபவர் போலத் தெரிகின்றது. உமது கதையோ அப்படியில்லை.

மஹாபாகவதரான லோகஸாரங்க மஹா முனியின்தோளின் மீதேறி நீர் இருந்ததாகவுள்ளது. ஆகவே, முந்துறமுன்னம் பாகவத சேஷத்வத்தை நீர் சொல்லிக்கொண்டது வாய்பேசு மத்தனையே போலும் என்று விநோதமாகக் கூறுகிறபடி.

10. எல்லேயிளங்கிளியே.—பாண் பெருமாளுக்கு அடுத்தவரும் ஸர்வகநிஷ்டருமான திருமங்கை யாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இவ்வாழ்வார் இரண்டு ஆய்ச்சிகளுக்குப் பரஸ்பர ஸம்வாதமாக * மானமரு மென்னோக்கி என்றொரு பதிகம் அருளிச்செய்தவராதலால் இவரையுணர்த்தும் பாசுரமும பரஸ்பர ஸம்வாதரூப,'மாகவே அமைக்கப்பட்டது. 'கிளிபோல் மிழற்றி நடந்து மென்கிளிபோல் மிக மிழற்று மென்பேதையே' என்று பல பாசுரங்களில் இவர் தம்மைக் கிளியாகச் சொல்லிக்கொண்டவராதலால் கிளியே! என்ற விளி இவர்க்குப் பொருந்தும். அன்றியும், சொல்லிற்றைமே சொல்லுவது கிளியின் இயல்பு அதுபோல இவர் 'மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கம் கூற' என்றபடி நம்மாழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்திகளை யநுஸரித்தே அருளிச் செய்பவராதலாலும் கிளியென்றது. இரண்டாமடி திருமங்கையாழ்வாருடைய விடையளிப்பு. [வல்லையுன் கட்டுரைகள் பண்டே உன்வாயறிதும்.] இது கலியனைநோக்கி ஆண்டாள் கூறுமது. 'வாசிவல்லீரிந்தளூரீர்! வாழ்ந்தேபோம் நீரே' என்று நீர் மிகக் கடினமாகப் பேச வல்லீரென்பது எனக்கு, [பண்டே—நீர் அவதரித்துப் பாசுரம் பேசுவதற்கு முன்னமே] தெரியுங்காணும் என்ருள். அதுகேட்ட கலியன் வல்லீர்கள் நீங்களே = 'கொள்ளுமபயமொன்றில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங்கோடும், அள்ளிப்பறித்திட்டவன் மார்பிலெறிந்து என்னலழலைத் தீர்வேனே' என்று அற வெட்டிதாகச் சொன்ன உன் பேச்சு கடினமா? என்

பேச்சு கடினமா? நீயே பார்க்கலாம்—என்றார். என்ற வுடனே *நண்ணாதவாளவுணர் *கண்சோர வெங்குருதி *முதலிய திருமொழிகளில் தாம் அநுஸந்தித்த பாகவத சேஷத்வ காஷ்டையை நினைத்து *நானே தானாயிடுக என்றார். "உனக்கென்ன வேறுடைமை" என்றது திருமங்கை யாழ்வார்க்கு அஸாதாரணமான திருமடல்திவ்ய ப்ரபந்த வக்த்ருத்வத்தை யுளப்படுத்தியதாகும். [எல்லாரும் போந்தாரோ இத்யாதி.] கலியனுக்கு முன்னமே மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் அவதரித்து, பன்னிருவர் என்கிற ஸங்கியை இவரோடு நிரம்பிற்று என்று தெரிவிக்கப்பட்டது.

[வல் ஆனை கொன்றானை—மாயனைப் பாட.] ஆனையைக் கொன்ற விஷயத்தை ஒரு ஆச்சரியமாக எடுத்துப் பேசினவர் கலியன். "ஆவரிவை செய்தறிவார் அஞ்சனமாமலை போலே" என்ற பெரிய திருமொழி காண்க. அடிக்கடி கலியன் வாய்வெருவுவதும் வல்லானை கொன்ற வரலாற்றையே; "கவள யானைகொம் பொசித்த கண்ணனென்னும்" இத்யாதிகள் காண்க. [மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லானை மாயனைப் பாட] எம்பெருமான் தன் திறத்தில் மாறு செய்பவர்களது செருக்கை வெகு ஆச்சரியமாக அடக்குபவன் என்பதைக் காட்டுகின்ற சரிதைகளுள் கோவர்த்த நோத்தரண கதை மிகச் சிறந்தது. மாறு செய்த இந்திரனுக்கு ஒரு தீங்கு மிழைக்காமலே கண்ணன் அவனது கொழுப்பை யடக்கினனிறே. இக் கதையிலே கலியன் மிக்க ஆற்றமுடையவர்; பெரிய திருமொழியை முடிக்கும் போதும் "குன்றமெடுத்து ஆநிரை காத்தவன் தன்னை" என்றார்; சரமப் பிரபந்தமாகிய திருநெடுந் தாண்டகத்தை முடிக்கும் போதும் "குன்றெடுத்த தோளினனை" என்றே தலைக் கட்டினார்.

ஆக விங்ஙனேயுள்ள பல்வகைப் பொருத்தங்களினால் ஆண்டாள் ஒவ்வொரு பாசுரத்தாலும் ஒவ்வொரு திருத் தகப்பனாரை யுணர்த்தினளென்று நிர்வஹிக்கும்படி. இப்பொருத்தங்களை இன்னமும் விவரிக்கப் புகுந்தால் "பன்னி யுரைக்குங்கால் பாரதமாம்" என்ற கணக்கிலே விரிவு பெரிதுடைத்தாகுமென்று ஸம்க்ஷிப்தமாயிற்று.

காலேவாஷிஹயஜாவலீயாணாம் மாரய ஸங்ஷிதா |
மொஷாவஸிக்ஷிமஷவ பூகாமிவெக்ஷா வயாம உபெஷ
ஸியாக ||

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்.

[பத்ராதிபர்.]

165வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி

வ்யூஹமாவது ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நிர்வஹிப்பதற்காகவும் ஸம்ஸாரி சேதனர்களின் அநிஷ்டங்களை யகற்றி இஷ்டங்களை அளித்து ரக்ஷிப்பதற்காகவும், ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமையை நினைத்து இந்த ஸம்ஸாரத்தை யொழித்து தன்னை யடையவேண்டுமென்று நினைத்துத் தன்னை யுபாஸிக்கு மவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தை யொழித்துத் தன்னையடையும்படி யான யநுக்ரஹத்தைப் பண்ணுவதற்காகவும் வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்த பேதத்தால் நான்கு வகைப்பட்டிருக்கும்......

1. இதில் வாஸுதேவர் நித்யோதிதரான பரவாஸுதேவனிடத்தில் நின்றும் உத்பன்னராய் ஶாந்தோதிதர் என்கிற பெயரை யுடையராய் ரூப குணங்களால் பரவாஸுதேவரை யொத்து ஸங்கர்ஷணாதி வ்யூஹத்திற்குக் காரண பூதராய் பகவத் விஷய ஜ்ஞாநத்தால் அடையப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையை யுடைத்தான சேதநர்களால் உபாஸிக்கத் தகுந்தவராயிருப்பர்.

2. ஸங்கர்ஷணர். வாஸுதேவரிடத்தில் நின்றும் உண்டானவராகையால் ஜ்ஞாநாதிஷட் (ஆறு) குணங்களையு முடைத்தாயிருந்தாலும் தான் செய்யவேண்டிய கார்யங்களுக் கநுகூலமான ஜ்ஞாந பலங்களாகிற விரண்டு குணங்களோடுங் கூடி அசித்தோடு அவிசேஷமாய்க் கிடக்கு மாத்ம தத்வத்தை யதிஷ்டித்து தன்னுடைய அதிஷ்டான விசேஷத்தால் ஆத்மாவை ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து நாமரூபங்களை யுடையதாகச் செய்து வேதாதி ஶாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தநத்தையும் ஜகத் ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக்கடவராய் சேதநர்களின் ஸுஷுப்தி தசையில் ஹ்ருத் கர்ணிகையை ஸ்தாநமாகக் கொண்டு பாஹ்ய விஷயங்களையும் ஸ்வாப்ந விஷயங்களையும் அநுபவிப்பியாமல் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமான ஆனந்தத்தை யறிவித்து அநுபவிப்பியா நிற்பர்.

3. ப்ரத்யும்நர், ஐஶ்வர்ய வீர்யங்களாகிற விரண்டு குணங்களை யுடையராய் ஜ்ஞாந ப்ரஸாரணத்திற்கு யோக்யமான மநஸ்தத்வத்தை யதிஷ்டித்து ஶாஸ்த்ரோக்தமான தர்மாநுஷ்டான யோக்யமான

வுபதேசத்தையும் ஸூத்தஸத்வநிஷ்டர்களாய் முகபாஹூருபாதங் (முகம் தோள் தொடை கால்)களிலிருந்து முண்டான ப்ராஹ்மணாதி மநு சதுஷ்டய மிதுநங் (ஸ்திரீ புருஷர்)களை ஸ்ருஷ்டிக்கக் கடவராய் சேதநர்களின் ஸ்வப்ந தசையில் கண்டத்தை ஸ்தாநமாகக் கொண்டு ஜாக்ரத்தசையில் (விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது) கண்களால் காணப்பட்ட பதார்த்தங்களின் பழக்கத்தாலுண்டான விஷயங்களையும் ஜாக்ரத்தசையில் காணப்படாத தாத்காலிகமாக ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களையும் தோற்றுவித்து அநுபவிப்பியா நிற்பர். . . . . . .

4. அநிருத்தர். ஸக்தி தேஜஸ் என்கிற இரண்டு குணங்களோடுங் கூடி ஜகத் ரக்ஷணத்தையும் ஜகதுஜ்ஜீவந ஹேதுவான ஜ்ஞாநப்ரதாநத்தையும், ராஜஸதாமஸகுணப்ரசுரர்களாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய் ஸர்வ நியந்தாவாய் ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனையறியாதே அவன் விஷயமான ஜ்ஞாந பக்திகளின்றிக்கே பகவந்நிந்தையைப் பண்ணா நின்றுகொண்டு பூர்வஜன்மங்களில் பண்ணப்பட்ட கர்மத்தின் பலமாக ஸவர்க்காதிகளில் ரமித்து பலாவஸாநத்தில் அத: பதிதர்களாய் "புநரபிஜநநம்புநரபி மரணம்" என்கிறபடியே மாறி மாறிப்பல பிறவிகளை யடைந்து ஸம்ஸார மார்க்கத்தி லிசசை யுடையர்களாய்த் திரியா நிற்கும் மிஸ்ரவர்க்க ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணக்கடவராய் சேதனர்களின் ஜாக்ரத்தசையில் வலதுகண்ணை வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டு பாஹ்யமான பதார்த்தங்களை யறிவித்து அநுபவிப்பியா நிற்பர்.

கந்தாடை ராமாநுஜார்ய ஸூக்தி விமர்ச:

(பி. ஆர். ஆராவமுதய்யங்கார்.)

വാചാടൊപക്ഷമ വാഗ്മീദേവാ സൂക്തീനാം
ശ്ലോകവ്യാഖ്യാസൂത്രൈര്യേശാ ഹരതു ഭവതി ।
ശേഷായണനാം കൊങ്കിയണനാമപി ശബ്ദേഷു
ഖക്ഷാക്ഷരാ ശാന്ദ്രസൂക്തിഭിരുപഹിഷാണാം ॥

ஆனிதன்னிற் சோதி நன்னாளில் அவதரித்த வைஜயந்தீ பத்திரிகையில், ஸ்ரீமத். சேனங்குளம் கந்தாடை ராமாநுஜாசாரியார் ஸ்வாமியின் வியாஸமாக "அத்யமே ச்லோகார்த்த தத்வ ப்ரதிஷ்டா

கண்டனம்" என்பதைப் படித்தேன். ஷெ ஸ்வாமி தம்முடைய வியாஸத்திற்கு, 'கண்டன'மென்று திருநாமம் சாத்தி அவ்வளவிலேயே பரமானந்த மெய்தினர் போலும். பாமரர்களுங்கூட உகப்பதற்கு விஷயமாகாதபடி "ததாபி' ப்ரேமேண' ப்ருவாமி 'ச்லோகம்' ச்ரோத்ரப் புடத்தோஷகரம் ந்ருணாம்' என்றபடிக்கு யமனுகவுள்ள ஷெ ஸ்வாமியின் ஸப்தார்த்த விந்யாஸங்களைப் பொருள் படுத்தி விடையளிக்க வேண்டிய அவசியம் சிறிதும் தென்படாமையால் அது பற்றி அடியேன் யாதொன்றும் எழுதத்தேவையில்லை.

அத்யமே ச்லோகார்த்த விஷயமாக அண்ணாஸ்வாமி யெழுதியிருக்கும் விஷயங்கள் ஒருபுறமிருக்கட்டும். பத்ராதிபரான ஸ்ரீமான் வடகரை ஸ்வாமி சுருக்கமாகவும் கல்நெஞ்சும் கரையும்படியாகவும் வெகு அழகாக எழுதி வெளியிட்டிருக்கின்ற விஷயங்கள் போதுமே விவேகிகளின் உள்ளம் குளிர்வதற்கு. நேற்று ஆனி மாதப் பத்ரிகையிலும் அவர் நாலே பக்கத்தில் ஸாரமாக வெளியிட்டிருக்கின்ற விஷயத்திற்கு மேல் யாருக்கும் வக்தவ்யமான விஷய லேஸமும் கிடையாதென்பது திண்ணம். ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் பரிசயமுள்ளவர்கள், அத்யமே ச்லோகத்திலுள்ள மரண பதத்தை மே என்பதிலிருந்து பிரித்து ஸாகரஸ்ய என்பதோடே கூட்டுவதற்கு நெஞ்சிலும் நினையார்கள். இதற்கு மேல் இங்கு நாம் எழுதுவது பிஷ்ட பேஷணமே யாகும்,

இல்லாததும் ஏலாததுமான அர்த்தத்தை நம்பிள்ளையினுடையதாகப் பழி சுமத்திப்பேசுமவர்கள், க்ரமமான அந்வயத்திலே கிடைக்கிற பொருளை விட்டு அக்கிரமமான அந்வயத்தை என்ன அர்த்த ஸ்வராஸ்யங்கொண்டு நம்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றினரென்று சிறிது நிரூபிக்கவேண்டுமே. ஸமுத்ர சரணாகதி ப்ரகரணத்தில் பெருமாள் பட்டினிவிட்டுக் கிடந்ததைக் கொண்டு ப்ராயோபவேசமென்கிறது பாட்டிகள் கதையென்று ஷெ கண்டன ஸ்வாமி யெழுதுகிறார். அந்த பாட்டிகள் தாம் மஹா வித்வான்களாய் ஆக்ஷேபகர்களாக எழுந்திருக்கிறார்களென்பதை இவர் அறிந்திலர்போலும். பட்டினி விட்டுக்கிடப்பது தானே ப்ராயோபவேசமும். வேறு என்ன? "ஸ்ரீராமாயணம் ஸமுத்ரோபவேசனம் உதன்வதிகம் என்கிற ஸமாதியில் அமைந்தது" என்று எழுதியுள்ள விவர் "இற்றை முடிதல் கடத்தல்" என்கிற பாடத்தையே நன்கு ஸ்தாபித்தவராகிறார். மே மரணமென்று ஸமுத்ரோபவேசனம்

ஸாம்ராஜ்யம் ஸௌராஷ்டிஷ்வநீதி என்று ஸம்ஶயாவசிதம். இங்ஙனல் லாமல் அத்யமே ச்லோகத்திலேயே ஸாகரமரணமும் ஸங்கல்பித மென்பார்க்கு பக்ஷவைஷம்யதோஷம் ததவஸ்தமென்ன வேண்டு மத்தனை யாகையால் ஸம்ப்ரதாயவைஷம்யதோஷ மென்றது பொருந்தவே மாட்டாது. மணல் சோற்றில் கல் ஆராய்வது போன்ற ப்ரவ்ருத் தியில் அடியேன் தலையிடுதல் அழகல்லாமையால் இவ்விசாரத்தில் இவ்வளவோடு நிற்கின்றேன்.

ஷை கண்டன ஸ்வாமி எழுதி வருகையில், 97 லக்க மிட்டு "தென்மொழியில்தான் ப்ரஸங்கமென்றிருந்தோம்; கண் டது வடமொழியிலும் கண்டதே பாண்டித்யம்" என்றொரு அதிகமான ப்ரஸங்கம் செய்திருக்கிறார். 'எப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ கோசங் களிலும் பரிதாபகரமான பாடப் பிழைகள் புகுந்துவிட்டன' என்று அண்ணாஸ்வாமி தத்வ ப்ரதிஷ்டையில் பஹுளமாக நிரூ பித்து வருகையில் ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் முதலிலும் முடிவிலும் இரண்டு பாடப் பிழைகள் ஸம்பதிதங்களாய்விட்டன என்று ப்ராமாணிக பண்டிதர்கள் கொண்டாடும்படியாக நிரூபித்திருக்கிறார். அதில் பரிஹாஸமாக இந்த ஸ்வாமி இங்ஙனம் எழுதுகிறார். சென்னையில் நாலாறு மாத காலமாய்ச் சில வித்வான்கள் கூடி ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அநேக வியாக்கியானங்களுடன் தேவநாகரலிபி யில் மாஸ ஸஞ்சிகையாகப் பதிப்பித்து வருகிறார்கள். அதில், சித் திரைமாதத்தில் வெளிவந்த ஸஞ்சிகையில் "வ்ருத்தி வ்ரஸவ ஸம்ஹ வாத்" என்று பிழையான பாடத்தையே பதிப்பித்திருந்தார்கள். அங்ஙனம் பதிப்பித்த வித்வான்கள் காஞ்சீபுரம் வைசாகோத்ஸவத் திற்கு எழுந்தருளி யிருந்தபோது, ஷை பிழையான பாடத்தை நீங் களும் பதிப்பிக்கலாமோ? என்று அண்ணாஸ்வாமி கேட்டார். அது எப்படிப் பிழை? என்று அவர்கள் கேட்டார்கள். ஶாஸ்த் ரஜ்ஞர்கள் முன்னிலையில் அண்ணாஸ்வாமி நிரூபித்துக் காட்டினார். ஸ்ரீ பாஷ்ய தாள கோஶத்தையும் ஸம்பாதித்துக் காட்டினார். அவர்கள் பரம த்ருப்தி யடைந்து, அடுத்த ஸஞ்சிகையில் அண்ணா ஸ்வாமியின் திருவுள்ளப்படி வ்ருத்திவ்ரஸவ ஸத்பாவாத் என்று திருத்தி வெளியிட்டுவிட்டார்கள். தேசிகன் தத்துவடீகையில் ஸத்பாவாத் என்கிற பாடத்தையே கொண்டிருக்கிறாரென்பதையும் வித்வான்கள் அறிவார்கள். சென்னை பச்சையப்பன் காலேஜ் ஸம்ஸ் க்ருத பண்டிதரான ஸ்ரீ. உ. வே. வி. அனந்தாசாரியர் ஸ்வாமியே

அண்ணாஸ்வாமியுடன் இந்த ஆராய்ச்சியைச் செய்து தெளிவுபெற்றவர். அந்த ஸ்வாமியே இப்போது திருத்தம் வெளியிட்டிருப்பவர். இங்ஙனம் அண்ணாஸ்வாமியின் ப்ராமாணிக நிரூபணங்களை ஆதரிக்கச் சில பாக்யசாலிகளை ஏற்படுவர்கள். "கற்றோர்கள் தாமுகப்பர்" என்கிற மணவாள மாமுனிகளின் பாசுரம் பழுதுபடாமே உபயவித அதிகாரிகளும் என்றைக்கு மிருப்பதில் வியப்பில்லை. (ஸ்ரீபாஷ்ய) சரமஸூத்ர பாஷ்யத்தில் ஸம்ஹவாஶங்கா என்கிற பாடம் ஸம்ஹாவநாஶங்கா என்று மாறிற்று என்பது அண்ணா ஸ்வாமி யெழுதியிருப்பது. ஸம்பாவநா என்பதற்கே ஶங்கா என்று அர்த்தமாதலால் மீண்டும் ஶங்கா என்பது புநருக்தியாகிப் பொருந்தாதென்பது வித்வான்கள் எளிதாக வுணரக்கூடிய விஷயமிது. [ஸம்ஹாவநாத்மிகா ஶங்கா] என்று இந்த கண்டனஸ்வாமி பாஷ்யம் ஸாதிக்கிறார். வெங்கடாசலவைபவே தமிழ் வெங்கடாசலாத்மகவைபவதற்கு..... என்பதுமாகிய ஸ்ரீஸூக்திகளையும் கண்டோமுக்கு இதிலும் வியப்பில்லை.

அந்தோ! இத்தகைய மேதாவிகள் தங்களுக்குரிய விபூஷணத்தைப் பூண்டு விளங்குதல் அழகியதாகுமே!.

இதற்கு மேல் இது விஷயமான கண்டனம் அங்கீகரிக்கப்பட மாட்டாதென்பதை ஸவிநயம் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

பத்ராதிபர்

வர்த்தமானங்கள்

ஸ்ரீரங்கம்

ஆவணி 12. (27-8-36) திருமுளை, ஆவணி 13. (28-8-36) திரு பவித்ரோத்ஸவம், ஆவணி 21. (5-9-36) சாற்றுமுறை, ஆவணி 2 (8-9-36) ஸ்ரீஜயந்தி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருநக்ஷத்திரம்.

காஞ்சீபுரம்

ஆவணி 6. (21-8-36) உலகளந்த பெருமாள் சன்னிதியில் பவித்ரோத்ஸவம், (26-8-36) பூர்ணாஹுதி. யதோக்தகாரி. 1-9-36-ல் பூர்ணாஹுதி. தேவப்பெருமாள், 1-9-36-ல் ஆரம்பம், 7-9-36-ல் முடிவு

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

அத்யமேச்லோகார்த்த தத்வவிமர்சம்.

[காரப்பங்காடு வித்வான் சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி தமையனார் குமாரர் சேனங்குளம் வித்வான் வெங்கடாசாரியார்.]

ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் கடலைநோக்கிப் பெருமாள் சரணம்புகுந்ததாகச் சொல்லுமிடத்திலுள்ள (ஸக்ருதேவ ஶரணம் வாபி தரணம் ஸமாஸ்ருவா) என்கிற ச்லோக விஷயமாக ஸ்ரீ அண்ணாஸ்வாமி திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையில் முன்னம் வெளியிட்ட நிரூபணங்கள், அதன்மேல் விளைந்த ஆக்ஷேபங்களுக்கு ஸமாதானமாக அவதரித்த தத்ப்ரதிஷ்டை, தத்வபரிசிஷ்டம், பிறகு வைஜயந்தீ பத்ரிகையில் வெளிவந்தவைகள் ஆகிய இவையெல்லாம் அடியேன் ஸேவிக்கப்பெற்றேன். இவற்றால், ஏற்கனவே பலவருஷகாலமாக அடியேனுக்குண்டாயிருந்த ஸம்சயம் நீங்கி ஒருபடி தெளிவுபெற்ற முறையை இங்கு ஒருவாறு விண்ணப்பிக்க எண்ணமுண்டாகியது.

இதில் அடியேனுடைய அபிப்ராயத்தைக் கேட்டார் ஒருவருமில்லை. "உன்னுடைய அபிப்ராயம் எப்படி?" என்று சிலர் கேட்பதற்கும் அடியேன் ஒருவிதத்திலும் அர்ஹனுமல்லேன். வ்யக்தி ஒன்றிருப்பதாக நினைத்து ஸ்வப்நேப்யவுங்கூட நினைவுக்கு விஷயமாகக்கூடியவனல்லன் அடியேன். அப்படியிருக்கவும் அடியேன் இங்கு விண்ணப்பிக்கத் தொடங்கியது என்னெனில்; என் சொல்லுவேன்? "காக்கைவாயிலும் கட்டுரைகொள்வர்" "பல்லியின் சொல்லும் சொல்லாக்கொள்வதோ வுண்டுபண்டுபண்டே" இத்யாதிக்கணக்கிலே யாகுமத்தனை.

ஸ்ரீ. உ. வே. ஆஸூரி. ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமிக்கும் ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமிக்கும் இதுவிஷயமான அபிப்ராய பேதம் ஏற்பட்டிருப்பதாய்த் தெரிந்தது. இரண்டு மஹா கஜங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற விஷயத்தில் ஶசகஶிஶக ந்யாயமான அடியேன் ஸ்வாபிப்ராயத்தை ஒருவிதமாக எடுத்துக் காட்டுவதென்பது வஹிதவாக்ய ஸாமாந்ய ந்யாய ஸாஹசர்ய ஸாநுஷங்கத்துக்கு ஏற்பட்டதொரு விதூஷகவ்யாபார விஶேஷமாகும். ஆகையால், "அடியேனுக்குப்பட்ட முறை இப்படி; பெரியாருடைய அபிப்ராயபேதமோ அப்படி; அடியேன் தெளிந்துகொள்ளும் முறை எப்படி?" என்று தெரிந்துகொள்வதற்காகவே அடியேன் சிறிது விண்ணப்பிப்பது என்று கொள்வது.

முதலில் ஒரு முக்கியவிண்ணப்பம். இக்காலம் பொதுவாகவே பண்டிதர்களும் விவேகிகளும் குறைந்த காலம். அதிலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் மிகக்குறைவு. அதிலும் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தில் மிகக்குறைவு. அப்படிப்பட்ட இக்காலத்தில் ஸ்ரீ. ஆஸூரி. ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. உ. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி ஆகிய இரண்டு திருநாமங்களும் நம் தர்ஶனத்திற்கு இரண்டு மஹாரத்னம். அடியேனுக்கு இவ்விரண்டு திருநாமங்களிடத்திலும் யஶ்சித்திக்ஷ என்கிற பொதுவான முறையன்றிக்கே பூருவாசாரியர்களிடம்போல் அவதார விஶேஷமென்கிற ப்ரதிபத்தியே கனத்திரா நின்றது. இது ஸத்யம்ஸத்யம் புந ஸத்யம் உத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே | விஶேஷஜ்ஞர்கள் குறைந்துவருமிக்காலத்தில் கிடைத்திருக்கிற அருமருந்தான இவ்விரண்டு திருநாமங்களையும் கருவிலே திருவிலாத அடியேன்போல்வாரான இக்காலத்திலுள்ளாரும் பிற்காலத்தவரும் நெடுங்காலம் அநுபவித்து வாழும்படி இவ்விரண்டு ஸ்வாமிகளின் காலம் பல்லாண்டு பல்லாண்டாய்ச் செல்லும்படி ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகர்களான தேவப்பெருமாளும் எம்பெருமானாரும் பரிபூர்ணகடாக்ஷம் செய்தருளவேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் காலப்பழமை முதலிய பல ஹேதுக்களாலே பலவிதமான மாறுதலடைந்திருப்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அதை இக்காலத்தில் ஆராய்ந்து நிர்ணயிப்பார் ஆரு

மில்லை. அச்சு ஏற்பட்டது ஒரு பெரிய குறை. தாள கோசங்களும் பிழையற்றது கிடைப்பதரிது. இருக்கிற தாள கோசங்களும் பல விடங்களில் கரையானுக்கு இரையாயின. ஆகையால் ஸ்ரீஸூக்திகளில் பல பிழைகளிருப்பதை இருந்தபடியே அநுபவிக்கவேண்டி வருகிறது.

அடியேன் பல பல க்ரந்தங்கள் ஓலையில் ஏறியருளப்பண்ணியிருக்கிறேன். ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதாதிகளுக்கு மேல்பட்டிருக்கும் அடியேனேறியருளப்பண்ணின க்ரந்தங்கள். அடியேனுக்கு ஒருவர் ஏடுபார்த்துச் சொல்லவில்லை. அடியேனே பங்க்திகளைப் பார்த்துப் பார்த்து எழுதியது. அவற்றில் எத்தனையோ விடங்களில் (ற்ற) என்னவேண்டு மிடங்களில் (த்த) என்றும், (ன்ற) என்னவேண்டு மிடங்களில் (ன்ன) என்றும் இப்படி எத்தனையோ விபர்யாஸங்களுடன் எழுதியிருக்கிறேன். கொஞ்சநாள் அதற்காக ஏடுகளை அடித்தும் கிழித்துமிருக்கிறதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற அடியேனுக்கும் ஸ்வபாவஸித்தமான அவஸ்தையே ஏற்பட்டு எழுத்துக்கள் மாறுபட்டிருக்கிறது. மணிப்ரவாள ஸ்ரீ கோசங்களை எந்தத் திருமாளிகையிலிருந்து எடுத்து ஸேவித்தாலும் தமிழிலக்கண ரீதிக்குப் பொருந்தின அக்ஷர விந்யாஸங்களோடு கூடின தாளகோசம் ஒன்றுகூட இல்லையென்று அடியேன் ஸத்யமாக விண்ணப்பிக்கமுடியும். இந்த விண்ணப்பத்தைப் பொய்யாக்குவதற்காகவாகிலும் ஒருவர் ஒரு நல்ல தாளகோசத்தை ஸம்பாதிக்க முயற்சிகொண்டு பார்க்கலாம். பூருவாசாரியர்கள் தம்தம் திருக்கையால் ஏறியருளப்பண்ணின ஸ்ரீகோசம் நமது பாக்யவசத்தால் கிடைத்தாலொழிய, மற்றைப்படி பின்புள்ளார் திருவெழுத்துச்சாத்திய தாளகோசங்களெல்லாம் ஒரோவகையான ஸம்ப்ரதாயங்களோடு கூடியவையே காணப்படும்.

ஆதலால் யாநெட்டி யென்னுள் பாசுரத்தினீட்டில் அண்ணா ஸ்வாமி நிரூபித்திருப்பதுபோன்ற மாறுதல் ஸாதாரணமாக ஸம்பாவிதமே யென்கிற எண்ணம் அடியேனுடைய நெஞ்சைவிட்டு அகலவில்லை. அடியேன் சிலநாள் திருநாராயணபுரத்தில் இருந்ததுண்டு. அங்கு ஸ்ரீமண்டயம் ஆழ்வார் ஸ்வாமி திருக்குமாரர் மஹாவித்வான் ஸ்ரீ தாதாசாரியர் ஸ்வாமி ஸ்வஹஸ்தத்தால் தெலுங்கு லிபியில் ஒரு மணிப்ரவாள க்ரந்தம் ஏறியருளப்பண்ணி

யிருந்தார். அதை ஶோதிப்பதற்கு அடியேனைக்கூட இருக்கும்படி நியமித்தார்; ஶோதிக்கும்போது ["ஊன்வாட வுண்ணுதென்கிற படியே"] என்று வந்தவிடத்தில் தெலுங்கு லிபியில் (உஊன்வாட) என்றெழுதியிருந்தார். இங்ஙனே பல மாறுதல் இருந்தன. அவை களைத் திருத்தினேன். தெரிந்தவர்களுக்கும் இப்படி பல பிழை கள் ஸம்பவித்துவிடுகிறது. நல்ல நிரூபகர்கள் ஏதேனும் ஒரு தாள கோஶத்தை யெடுத்து ஆநுபூர்வியாக ஊன்றி ஸேவிக்கப்புகுந் தால் எல்லாம் அவரவர்களின் திருவுள்ளத்திற்கே நன்றாய்ப் புலப் படும். எல்லாரும் இப்போது அச்சு ஸ்ரீகோஶங்களிலேயே பழகி வருவதால் ஓலை ஸ்ரீகோஶங்களின் தன்மைகளை அநுபவமுடை யார் எடுத்துரைப்பது சிற்றத்திற்கு உடலாகிறது. இது நிற்க.

ஜகத்ப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த (அடியேனுடைய வித்யாசார்யரான) காரப்பங்காடு. ஸ்ரீ. உ. வெ. சிங்கப்பெரு மாள் ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் அடியேன் ஸ்வரூப க்ரந்தங்களை அதிக ரிக்கும்போது பகவத்விஷயத்தில் யானொட்டியென்னுள் பாசுரம் வந்தவாறே அப்போது ஶரணாகதி விஷயமாக நேர்ந்த ஸந்தேஹத்தையும், ஸ்ரீ; உ. வே. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் திரு வாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையில் இதுவிஷயமான விபுல விசா ரத்தை ஸேவிக்க நேர்ந்தபோது, அடியேனுக்கு ஸம்ப்ரதாயாசா ர்யரும் மஹாவித்வானுமான ஸ்ரீ. உ. வே. சேரங்குளம் பஹுகுடும்பி வரதாசார் ஸ்வாமி ஸாதித்த ப்ரகாரமும், இதை யொட்டி அடியேனுக்குப்பட்டதொரு ப்ரகாரமுமாகிய இவை களை யதாஶ்ருதமாக விண்ணப்பித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

ஸ்ரீ சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் யானொட்டியென் னுள் பாசுரம் காலக்ஷேபமாகும் ஸமயத்தில், அத்யமே ச்லோகத் தில் ஸ்வாமி நம்பிள்ளை வ்யுத்க்ரமாந்வயம் காட்டியிருப்பதற்கு நிதானமென்ன என்கிற கேள்வி பிறந்தது. மேல் ஸாவஶோநய என்றி ருப்பதைக் கடாக்ஷித்து வ்யுத்க்ரமாந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றியது என்று அரும்பதத்திலிருப்பதான வார்த்தையும் நடந்தது. சரணா கதி காலத்திலேயே நிக்ரஹாபி ஸந்தியையும் பெருமாள் உள்ளத்தே கொண்டாரென்பது பெருமாளுடைய சீலத்திற்குப் பொருந்துமா என்கிற ப்ரஸ்தாவமும் விளைந்தது. ஏட்டில் பாடம் தவறியிருக்

குமோ என்கிற ஸம்சயமும் உண்டாயிற்று. அரும்பதக்காரர் விவரித்திருப்பதால் பாடம் மாறுதலும் கொள்ள இடமில்லையே என்னும் வார்த்தையும் நடந்தது. கடைசியில், இந்த இடத்தில் நெடுநாளாய் சங்கை ஜநிப்பதுண்டு என்கிற பேச்சுமுண்டாயிற்று. ஆனால், இவ்விடத்தில் உள்ளபடியே கொள்ளவேண்டியது இது தான் என்றாவது, பாடபேதம் இருந்திருக்கத்தான் வேணுமென்றாவது முடிவு பிறந்ததாக இப்போது ஞாபகமில்லை. சங்கைகள் தோன்றிய ப்ரஸ்தாவம் நடந்ததுமட்டும் இப்போது நன்றாக ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

ஸ்ரீ அண்ணாஸ்வாமியின் திவ்யார்த்த தீபிகையை ஸேவித்த பிறகு பழைய ப்ரஸ்தாவமெல்லாம் ஒருபடி ஞாபகத்திற்குவந்தது. இந்தஸமயம் சித்தியா எழுந்தருளியிருந்தால் இதுவிஷயமாக ஸ்வாமி திருவுள்ளம்பற்றும் முறை எப்படி யிருக்குமென்று தெரிந்துகொள்ளப் பெறலாமேஎன்றும் தோன்றிற்று. ஸ்ரீஸ்வாமி சித்தியா (சிங்கப்பெருமாள்) அடிக்கடி ஸாதிப்பது ஒன்றுண்டு; அதாவது — ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளுக்குப் பின்னிட்டாருடைய க்ரந்தங்களில் யாவத்ஸம்சயமும் ஸ்வரஸமன்று என்று கொஞ்சம் சுதந்த்ரியாய் ஸாதிப்பதுண்டு. அடியேனுக்கும் அந்த வாஸனையே ஏறி அரும்பதவுரைகளில் ஆங்காங்கு அடியேனும் தோஷங்களை நினைப்பதுண்டு.

ப்ரக்ருதத்தில் ஸ்ரீ அண்ணாஸ்வாமி காட்டியபடி பாடபேதம் புகுந்தபடியையும் அரும்பதவுரைக்கு அந்யதாஸித்தி ஸாதித்திருக்கிற முறையையும் ஸேவிக்கும்போது வாஸ்தவமாய் பரமத்ருப்தியுண்டாயிற்று, அந்தஸமயம் சேனங்குளத்தில் ஸ்ரீ பஹுகுடும்பி வரதாசாரியர் ஸ்வாமி ஸ்ரீபகவத்விஷய ப்ரவசநம் நடத்திக்கொண்டிருந்தார். அதேஸமயத்தில் அடியேனிடத்திலும் பகவத்விஷயம் ப்ராரம்பித்து ஸேவித்து வந்தார்களு முண்டு. இரண்டிடத்திலும் ப்ராயேண ரஸிகர்களாயே சேர்ந்திருந்தார்கள். அடிக்கடி அண்ணாஸ்வாமியின் க்ரந்தங்கள் கிடைக்கும்போதெல்லாம் அவற்றை காலக்ஷேப கோஷ்டியில் பலரும் கேட்க வாசித்து அநுபவிப்பது வழக்கம். அநேகநாள் அதுவே காலக்ஷேபமாக முடிவதுமுண்டு, அத்யமேச்லோகார்த்தவிஷயமான அண்ணா

ஸ்வாமியின் திவ்யார்த்ததீபிகை கிடைத்தபோதும் அப்படியே கோஷ்டியில் வாசித்து அநுபவித்து ஆனந்தித்துவிட்டு, ஸ்ரீ உ. வே. பஹுகுடும்பஸ்வாமி ஸந்நிதிக்குக் கொண்டுபோனேன். அந்த ஸ்வாமி அடியேனையே ஸேவிக்கச்சொல்லிக் கேட்டருளி, சற்றுப் போது மௌனமாக இருந்துவிட்டு—"இந்தவிடம் நெடுநாளாகவே கொஞ்சம் ஸந்தேஹாஸ்பதமாயிருந்தது; இந்தவிடத்தில் பாடபேதம் புகுந்தமை காட்டியிருப்பது முதலிய நிரூபணங்கள் வெகு அழகாகவும் மிகவும் பொருத்தமுடையதாகவும் இருக்கிறது. ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியினுடைய ஆராய்ச்சிகள் மிகவும் அழகியவை" என்று நெடும்போது கொண்டாடி, பின்னையும், "யதிதே ஸஹஸ்ரநாமி வதனம் ஸ்தோத்ரங்ஙப்படியே அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திப் பெருமைகளைக் கொண்டாடுவதற்கு நாம் ஆர்" என்று ஸாதித்துவிட்டு, இந்த நிரூபணம் மிகவும் அழகியது; பரமாநந்த ஜநகமாயிருக்கிறதென்று தாம் சொன்னதாக எழுதும்படிக்கும் அடியேனிடம் நியமித்தார். அந்தஸ்வாமி பரவசமாய்ப் பேசினது முழுவதையும் அடியேன் இங்கு எழுதவில்லை. அப்போதே அண்ணஸ்வாமி ஸந்நிதிக்கு எழுதிக்கொண்ட விண்ணப்பத்திலும் இங்ஙனே சுருக்கமாகவே சிலது விஜ்ஞாபித்தேன். அப்போது கோஷ்டியிலிருந்தார் பலரும் திவ்யார்த்த தீபிகையிலுள்ளபடி கேட்டுப் பரமரஸமாகக் கொண்டாடினார்கள்.

"ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியர்ஸ்வாமி இதுவரையில் ஆதுநிகர்களை மட்டும் தூஷித்துவந்தார்; இப்போது பூருவாசாரியர்களையும் தூஷிக்கத்தொடங்கிவிட்டார்" என்று சில விபக்ஷிகள் சொல்லக் கேட்டேன். ஶாந்தம் பாபம், ஶாந்தம் பாபம் என்று செவி புதைக்கவேண்டிய வார்த்தைகள் இவை. பூருவாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளின்மீது அணுமாத்திரம் அவத்யம் சொன்னாலும் ஸஹிக்கமாட்டாமல் ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் ச்ரமங்களை ஸஹித்து எல்லிப் பகலென்னாதெப்போதும் படாதன பட்டு வருகின்ற அண்ணஸ்வாமிக்கு இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளினாலாவது சிலர் கைம்மாறு செலுத்துகின்றார்களேயென்று வியந்தேன். அண்ண ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திகளை யனுபவித்து ஆநந்திக்க ப்ராப்தியில்லாதாருடைய திரளிலே அடியேனை எம்பெருமான் நிறுத்தாமைக்கு மிகவும் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தாநம் பண்ணி நிற்கிறேன்

ஶ்ருத விஷயத்தில் அண்ணஸ்வாமி இவ்வளவு நிரூபணம் செய்தருளாதிருந்தால் ஸ்வாமி நம்பிள்ளைபக்கலில் சிலர் அவத்யம் சங்கிக்கவும் இடமுண்டாகுமே. அதற்கு அவகாஶ மறுப்பதன்றோ அண்ணஸ்வாமி செய்தருளும் கைங்கரியம். பூருவாசாரியர்கள் தவறாக எழுதிவிட்டார்களென்று அண்ணஸ்வாமி எழுதுகிறாரோ? அதில் பாடபேதம் புகுந்துவிட்டது என்றன்றோ நிரூபித்திருக்கிறார். காட்டிய முறையில் குறையுண்டாகில் சொல்லலாமத்தனை போக்கி வீணே த்வேஷம் காரணமாக அஸம்பத்தோக்திகளை ஏதுக்காகப் பெருக்கவேண்டுமென்று மறுத்துரைத்தேன், பூருவாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை நன்கு பாதுகாப்பதற்காகவே அண்ணஸ்வாமியின் க்ரந்தங்கள் அவதரிக்கின்றனவென்று உண்மையுணர்ந்து உகப்பவர்கள் பொலிக பொலிக.

ஶ்ருதவிஷயத்தில் அடியேனுடைய புல்லிய அறிவுக்குப் பட்டதொரு முறையை இங்கு எடுத்துரைப்பேன். அண்ணஸ்வாமி "இற்றை முடிதல் கடத்தல்" என்கிற பாடபேதம் காட்டியபிறகுதான் அடியேன் சிறிது ஆராயப்புகுந்தேன். இற்றை முடிதல் என்கிற பாடத்திற்குப் பொருத்தமாகவே சில உபபத்திகள் நெஞ்சிலே பட்டன. அடியேனுக்குப்பட்டவைகளும் அதற்கும் மேற்பட்ட அம்ஶங்களும் பலமுகமாக வெளிவந்திருந்தாலும் இரண்டொன்றைமட்டும் இங்கு முக்கியமாக விஜ்ஞாபயே.

(இத்தை முடித்தல்) கடத்தல் என்கிறபாடமே நம்பிள்ளை திருவுள்ளமாயிருக்குமானால், மூலத்திலுள்ள ஸாகரபதத்திற்குத் தகுதியாக(கடலைமுடித்தல் கடத்தல்) என்ன ஶ்ராப்தமாயிருக்க, அப்படியில்லாமல் (இத்தை) என்றது சேராது. மூலத்தில் ஏதத் ஶப்த ஶ்ரவணமில்லையே. ஶ்ரீகூக்தாஹண ஸாபேக்ஷமாகவே வியாக்கியானம் செய்வதாயிருந்தால் (இத்தை) என்று நிர்த்தேஶித்திருந்தாலு மிருக்கலாம். விஜ்ஞிதாய ரூமாக அருளிச்செய்யுமிடத்தில் (இத்தை) என்று ஸாதிப்பது நம்பிள்ளை மௌலிக்கு ஒத்ததாகத் தோற்றவில்லை. (இற்றை) என்று பாடமானால் மூலத்தில் அத்ய என்பதற்கும் இதற்கும் எவ்வளவு பொருத்தமென்பதையும் இதன் ஸ்வாரஸ்யத்தையும் ரஸிகர்கள் உணரலாம்.

"இற்றைப் பறைகொள்வான்" என்று திருப்பாவையிலும் "இற்றை யிரவிடை யேமத்தென்னை" என்று பெருமாள்

திருமொழியிலும் இன்னம் அநேக இடங்களிலும் இற்றை யென்கிற பிரயோகமிருந்தாலும் இப்பிரயோகம் வசனங்களில் அவ்வளவாகக் காணவில்லையே என்று சிலர் சங்கிப்பதும் அழகிய தல்ல, (என்றிய) என்றும், (குவால்) என்றும் இப்படி பல பதங் களை ஈட்டில் அபூர்வமாகவே பிரயோகித்திருக்கக் காண்கிறோம். இது வொருவிஷயமாகாது. முழுதும் ஊன்றி ஆராய்ந்தவர்களு மில்லை.

இத்தை என்கிற பாடங்கொண்டு கடலைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளுமளவில் ஶரணாகதி காலத்திலேயே நிக்ரஹாபிஸந்தியை யும் பெருமாள் நெஞ்சிலே கொண்டாராகக் கொள்ளவேண்டி வருகிறது, அது பெருமாள் ஶீலத்துக்கு மிகவும் பொருந்தாது. ஸாமாந்யமாயுள்ள ஒருகுரங்கையும் இசைவிக்க இழிந்தவர் ஹாவஹெஉம் துளியுமில்லாமே (ஸமுத்ரம் ஶரணம் கத:) என்று ஶரணாகதியைத்தானே நெஞ்சிலே கொண்டார். வேறு உபா யத்தை நெஞ்சிலே கொண்டதாக இல்லை. இங்குக் கடலரையன் ஒரு தேவஜாதியாயிருக்க, அவனைக் கால்கட்டும்போது நிக்ரஹாபி ஸந்தியையும் நெஞ்சிலே கொண்டாரென்பது பொருந்துமோ?

தவிர, மஹாராஜர் புதியர்; அவருடைய ஹாவம் ஒருவ்கை யாலும் தெரிந்துகொள்ள வழியில்லை. இங்குக் கடலரையன் பெரு மாள் திறத்தில் விஶேஷாஸக்தியை ஆதரத்தோடு முந்தியே காட்டியவன். பிராட்டியைத் தேடிச் சென்ற திருவடி கடலைக் கடக்கும்போது அவர் விஷயத்தில் மைநாகத்தையிட்டு மரியாதை செய்தான். அந்த ஸமயம் அநுமானுக்குக் கடலரையன் அங்ஙனம் மரியாதைசெய்யவேண்டிய அவசியமில்லை. செய்யாவிடில் கடலை நிந்திப்பார் ஆருமில்லை. அப்படி யிருக்கவும் திருவடி விஷயத்தில் அஸ்தாநே பயஶங்கையும், தான் ஏதேனும் கிஞ்சித்கரித்ததாக வேணுமென்கிற ஆதராதிஶயமும் காரணமாகவன்றோ கடலரச னுக்குப் பரபரப்பு உண்டானது. பகவத்விஷயத்தில் அஸ்தாநே பயஶங்கை விளைந்து துடிக்கும் அதிகாரிகளைக்காட்டிலும் பாகவத விஷயத்தில் அங்ஙனே துடித்துப் பரபரப்புக்கொண்ட இக்கடலை உத்தமாதிகாரியாகக் கொள்ளவேண்டியதாச்சுதே. ஸக்ருதாஸீநத் த்தையே !குவாலாகக் கொள்ளும் பெருமாள் இப் ப்ரபரப்பை எவ்வளவு பெரிதாகக் கொள்வர் !, ஆஸக்தியெஶம் கிஞ்சித்கார

மையாலன்றோ ராவணனை முடித்தது. அது கிடைக்கைக்காகவே யன்றோ அரும்பாடுபட்டது. பெருமாள் தாம் செய்யும் நன்மைகளை அவன் விலக்கமாட்டாத ஒருவைபெற்றபின் (நிவ்ருத்தம் ப்ரயோஜநம்) என்று தம் நினைவு கூடிற்றாக வுகந்தார் என்றன்றோ பெரியார் பேச்சு: அப்படியிருக்க, ப்ரக்ருத விபீஷணாபி உதயத்தை ஆதராதிசயத்தோடு காட்டியிருக்கின்ற கடலரசனை முடித்துவிடுவதான நினைவையும் முந்தியே நெஞ்சில் கொண்டாரென்பதை இசைய பாவியேன் நெஞ்சு கொஞ்சமும் துணியவில்லை.

இனி, ராஜநீதியில் ஸாமாதி சதுருபாயங்களில் ஏதேனுமொன்றை, கார்யஸாதகமாகக் கொள்ளுவதும், ஒன்று பலியாவிடில் மற்றொன்றைக் கைக்கொள்ளுவதும் ப்ராப்தம். அந்த முறையில் இங்கு முந்தி ஸாமப்ரவ்ருத்தி; அது பலிக்கக் காணாவிடில் தண்டோபாய ப்ரவ்ருத்தியை நெஞ்சில் கொண்டதாகக் கொள்ளலாம் என்னில்; அதுவும் இங்குப் பொருந்தாது. இங்கு சரணாகதியானது ராஜநீதிப்படி மந்திரிகள் ஒன்றுகூடி ஆவாபோத்வாபங்கள் செய்தோ, அல்லது ஏகமனதாய் முதலிலேயே நிர்ணயிக்கப்பட்டோ வந்ததில்லை. இதற்கு முந்தி விபீஷணாழ்வானைப் பரிக்ரஹிக்கும் விஷயமாக ஆலோசித்த முறையை நோக்கவேணும். பெருமாளுக்கு விபீஷணனை அங்கீகரிக்கத் திருவுள்ளமிருந்தும் அதை மந்த்ரிகள் வாய்க்கொண்டு நிர்ணயித்ததாகவன்றோ இருப்பது. தவிர, லங்கை புகுந்தபின்பு மந்த்ரிகளுடன் கலந்து அங்கதப்பெருமாளைக் கொண்டு "ஸீதையைவிட்டு சரணமடைகிறாயா? சண்டைக்கு வருகிறாயா? என்று ராவணனைக் கேட்டு வரவிட்டபோது ஸாமத்தையும் தண்டத்தையும் உடன் ப்ரஸ்தாபித்துவிட்டதுபோல் இங்கு இல்லையே. அங்கு ராஜநீதியை யநுஸரித்து ஸாமத்தில் கேட்போம்; தவறில் தண்டத்தில் ப்ரவ்ருத்தி செய்யவேண்டியதென்கிற நிர்ணயம் செய்துகொண்டு ஆள்விட்டது.. அப்படி ஒன்றுகூடி யிங்கு ஆலோசனை நடைபெறவில்லை.

கடற்கரை சேர்ந்தவுடன், "இனி யிவ்விடத்திலிருந்து கடல் கடப்பதற்கு ஒரு முடிவு செய்துகொள்ளவேண்டியது, ஆகையால் ஸைந்யத்தை இங்கு நிறுத்துவோம் என்று ஸைந்யம் நிறுத்தப்

பட்டது. அந்தப்படி ஆலோசனை தொடங்கப்பட்டது'' என்பதாக அந்தஸமயம் சொல்லவில்லை. விபீஷணன் வந்தபிறகும் மேற்குறித்த ஆலோசனை விஷயமாக மந்த்ரிகள் ஒன்றுகூடினார்களென்றுவது இதைப்பற்றி ஏதாவது ஆலோசனை செய்தார்கள் என்றுவது தோன்றும்படியான வாக்யங்கள் ஒன்றுமில்லை. மந்த்ராலோசனை செய்யவேண்டியது அவசியந்தானே, ஸமுத்ர தரண ப்ரஸ்தாவந்தான் எப்படிவந்தது? என்று கேள்விபிறக்கும். வந்தவழி இப்படியாக வேணுமென்று தோன்றுகிறது. அதாவது — மஹாராஜர் விபீஷண விஷயத்தில் விசேஷ விரோதத்தைச் செய்தவர். பின்னிட்டு அவரை ஸாதுவாக அறிந்து கொண்டபிறகு தனக்கு அநுதாபம் பிறந்திருக்கவேண்டியது ப்ராப்தம். அதற்கு அறிகுறியாக அவரை ஆதரித்து அவசியமாக மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தைப்பற்றி ஆதரம் தோற்றக்கேட்டது. இது வார்த்தைப்பாட்டிலே கேட்டது. ஆலோசனைக்காகக்கூடிக் கேட்டதல்ல. அப்படியாகில் விபீஷணனை இளையபெருமாளோ பெருமாளோ கேட்டிருக்கலாம். 'ஸமுத்ர தரணத்திற்காக மந்த்ராலோசனை உபக்ரமிக்கப்பட்டது' என்றும் சொல்லியிருக்கலாம். அப்படியொன்றுமில்லை. மஹாராஜர் கேட்டதுகொண்டு, மஹாராஜர் அவரிடத்தில் தமக்குண்டான அன்பு மிகுதியைக்காட்டுவதற்குக் கேட்டதென்று தோற்றுகிறது. அவரும் ஸரணாகதி தமக்கு பலிக்கக் கண்டவராகையாலே (எருது கெட்டார்க்கும் எட்டே கடுக்காய்) என்கிற கணக்கிலே கடலரசனைச் சரண்புகுவது ஸுகோபாயமாய் நமது காரியம் கைகூடுமென்று தெரிவித்தார். இதைக் கேட்டதும் மஹாராஜர் பெருமாள் இருந்தவிடம் தேடிவந்து விபீஷணாபிப்ராயத்தை வெளியிட்டார் என்றிருக்கிறது.

மஹாராஜர் பெருமாளிருந்த விடம் தேடிவந்ததாகச் சொன்னபடியாலே மந்த்ராலோசனை உபக்ரமிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ள இடமில்லை என்று தோற்றுகின்றது. நிற்க, சொன்ன உபாயத்தைப் பெருமாளும் தமது சீலத்திற்குப் பொருத்த

முடையதாயிருந்ததாகையாலே ஏற்றுக்கொண்டாரித்தனே. குரங்கின் காலிலும் விழுமவர் ஒரு தேவயோகியின் காலில் விழ இசையாதொழிவரோ?

இவ்வவதாரம் (ஸமஸ்த ஜவவநாசக) (ஸர்வ ஜவஸ் ஸாவ நாசக) உத்யாதிப்படியே வாநர ஸுக்ரீவ ரக்ஷா நுஷவத்திற்காகவே ஏற்பட்டதாகையால் சரணமடைவதிலும், அதிலும் அன்றின்ற கன்றுக்கித்யாதிப்படி ஸக்ருதே வரிஷ்ரூஷீத விப்ரயத விபீஷண னிடத்திலுண்டான ஆதராதிசயத்தால் அவர் வார்த்தையைக் கேட்பதிலும் மிகவுகப்பாகையாலே ஏற்றுக்கொண்டார். ஆகவே ஸமகாலமாக நிக்ரஹாபிஸந்தியும் நெஞ்சிலே யுண்டென்று கொள்வது பொருந்தாது.

மேலும், விபீஷணஸ்ய ஜ்ஞாய ஜிதாதியைக்கொண்டு வார்த்தைப்பாட்டிலே ஸாஞ்ஞகதி வரவில்லை, பிறகு ஆராய்ச்சி செய்தும் அது நிர்ணயிக்கப்பட்டது. "லக்ஷ்மண! விபீஷணன் சொன்ன உபாய பரிக்ரஹம் எனக்கு ருசிக்கிறது; உன் அபிப்ராய மெப்படி?" என்று பெருமாள் கேட்டிருப்பது முதலியவற்றைக் காணலாம். ஸாமம் பலிக்காவிடில் ஊண்டத்தையே கொள்ள வேண்டுமென்கிற ப்ரஸ்தாவமே யில்லை. இராவணனுக்கு அங்கதப் பெருமாளை விட்டபோது அப்படிப்பட்ட நிர்ணயம் முந்தியே உண்டாயிருந்ததன்றோ, ராவணன் துஷ்ப்ரக்ருதியாய் அக்ருத்யத் திலே ஊன்றி நின்றானாகையாலெ அப்படிக் கேட்கவேண்டிற்று. இங்கு அப்படி யில்லாமையாலே ஸாமத்தையே நிர்ணயித்தது.

முகங் காட்டாவிட்டவாறே தண்டத்தில் ப்ரவ்ருத்தி நேர்ந்தது என்று சொல்லுவதற்குங்கூட அவகாசமில்லாம லிருக்கிறது. ஸாமம் பலியாதவாறே மேல் என்ன செய்ய வடுப்பது? என்று மந்த்ரிகளுடன் கலந்திருக்கவேண்டுவது பெருமாள் சீலத்திற்குப் பொருந்தியது. அப்படியன்றிக்கே ஒரு நிர்ணயமின்றிச் சீறி வில்லெடுத்தமுறைக்கு ஒத்துமையாக ஒரு ஸாவகல்பநம் செய்வதே உசிதமென்று தோன்றுகிறது. "முந்தி தவஸா ஷெஸதவெருந ஸாமநெ ஷூஷணெநவா என்றுளது. மேல் ஸாமநாம் ஷெஷயிஷ்யாமி என்றுளது. நடுவிலுள்ளதான ஸக்ருதெ ச்லோகத் திலும் ஸாமரணமே ஸவிஸய விஷயம். அதுவிஷயமாக

மந்த்ரிகளுடன் கலக்கவேண்டிய அவகாஶமு மில்லை. மேலும் ஸாஶோநஜ்ஞமான ஓாந ஹெஊங்களுக்கு ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே உண்டத்தையே கைப்பற்றவேண்டு மாசையாலே கொண்டார்” என்று சொல்லலாகாது. ராஜநீதிப்படி செய்கிற காரியம் இது என்னும்பக்ஷத்தில் எதுவிஷயமும் மந்த்ரிகள் ஆலோசனைக்கே வராமல் பெருமாள் செய்யமாட்டாரே. திடீரென்று அவரையு மறியாமல் வந்ததாகவன்றோ சீற்றம் தோற்றுகிறது. இளையபெரு மாளும் ஓடி மறுத்தாரே; அவருக்கு ஸமுத்ரதரணம் அநிஷ்டமா? அவர் மறுத்தது உபாயாந்தர சிந்தை பண்ணுவோமென்ற கருத்தினாலன்றோ? ஒரு கருத்துமின்றியே ஸஹஸா மறுக்கப் போவரோ?

தவிரவும், தவஸா ஸெதுபந்தெந ஸாகரொ ஷோஷ ணெநவா என்றவிடத்தில ஸாகரொ ஷோஷணம் உணஸாய்ய மாகக் கொண்டதன்று. திருவடிவாய் கொண்டு லங்காப்ரஸ்தாநத் தைக் கொண்டபோது ஸமுத்திரத்தை நினைத்துக் கலங்கினர் மஹாராஜர். அவரை ஸமாதானப்படுத்தவேண்டி, உபாயகமந மில்லாமலே, எப்படியும் தாண்டிவிடுவோம். ஶூரர்கள் இருக்கி றார்கள் என்றும், இன்னம் பலவிதமாக வாருஷொஷாஸாயக மாக வார்த்தைகளைச் சொல்லக்கேட்டு வௌருஷம் தலை யெடுத்து ‘ஸமுத்திரத்தை அணைகட்டியோ வற்றவைத்தோ தாண்டுவதற்குத் திறமையுண்டு’ என்று பேசும்போது, இரண்டு காரியமும் ஸாமாந்யமானதல்லவே, எப்படி கைகூடும்? என்று ஶங்கை விளையாமைக்காக (தவஸா) என்றார். தவொஶேஷி ப்ரயாக்தமான ஸெதுபந்தத்தையோ, சுமஹ்ஸாஷிகளுக்குப் போலே தத்ஸாய்யமான ஸாகர ஶோஷணத்தையோ கொண்டு தாண்டுவேன் என்று சொன்னபடி. அங்கு உணப்ரஸ்தாவ ப்ரஸக்தியே யில்லை. முதலில் அந்த இடத்தில் தண்டம் நெஞ்சில் தோற்ற நியாயமுமில்லை.

சுஊய்டு ஊரண மென்றவிடத்தில், காவநுண்ய்ந் தலையெடுத்து ஶெஷ வாருஷாஜாயாமென்று சித்திரகூடத்தில் பரதாழ் வான் படுகாடு கிடந்ததுபோல் பெருமாளும் தெஊநும் தலையெடுத்

துக் கல் நெஞ்சரும் நெஞ்சிளகிக் காரியம் செய்தே தீரும்படி ஈநதிக்ரணீயமான ஊற்றத்தை நெஞ்சிலேகொண்டு கிடந்தபடி. கடலரையனே! இரங்காவிடில் நான் முடிந்தே கிடப்பேன் என்று யிற்றுக் கிடந்தது. தவஸா என்ற வங்கு மஹாராஜர் வார்த்தை கேட்டு பௌருஷம் தலையெடுத்து ஸாமர்த்தியம் தோற்றப் பேசினது. இங்குக் கடல் இரங்கவேண்டி ஜெநூமடியாக நைச்சியந் தலையெடுத்துக் கிடந்தபடி. அது க்ஷத்ரியத்வப்ரயுக்தமான பௌருஷத்துக்கும் பரத்வத்துக்கும் சேரும். இது அவதார மெய்ப்பாட்டுக்கும் நீர்மைக்கும் பொருந்தும்.

பிறகு ஸாமம் மோக்ஷயிஷ்யாமி யென்றதும் உண்டோபாயமே இனித் தகுந்ததென்று கொண்டதன்று. மண்டலமிட்டுக் கிடந்த மஹாநாகம் கால்பட்டதும் சீறிப் படமெடுப்பதுபோல், ஜெநூமடங்கலும் தோற்றத் தாம் கிடந்தகிடை கடலுக்குத் திரஸ்காரஹேதுவாய் விழுந்ததென்கிற பாவம் விளைந்ததனுல் உடனே ஆலோசனை வேண்டாதே சீறிப்பேசினபடி, இயற்கையாயுள்ள க்ஷத்ரியத்வ ப்ரயுக்தமான பௌருஷம் தலையெடுத்துப் பேசினபடி. இதுவும் பரத்வத்துக்குப் பொருந்துமது.

கீழே தவஸா ஐதூரிவவநமும் ஶரணாகதிக்கு ஒத்துமைப் பட்டதாகவே கொள்ளலாம். தபஸ்ஸானது ஜெவதாஷூஸாஜ ஐநகவநூாவாா விசேஷந்தானே. இங்கு ஶரணாகதியும் ஜெவதாஷூஸாஜ ஐநநாயகமாகக்கொண்டதுதானே. * தஸூாஸூாஸ ஜெஷாஜிதூரிப்படியே ஶரணாகதியும் தபஸ்ஸுதானே. ஆகையால் தவஸூாயுமான ஸேதுபந்தனமோ மோக்ஷணமோ வமிவஉம் விவக்ஷிதமான முறைக்கு ஶரணாகதி இசைந்ததாகிறது. ஆகவே வமிவஉமும் உஷாஸிஸம்யியில்லை. பிந்தியும் உபாயவிஜநாயீநமான நிர்ணயம் காரணமாக வந்ததுமில்லை. தத்தூாஜிகஸாவாநுஸரணமாக வந்ததித்தனே. தத்தூாஙக ளில் உதிக்கும் ஸாவாநுகுணமாக சொலவும் செயலும் யாருக்கும் மாறுபடுவது இயல்வே. எம்பெருமானுக்கும் ஒரு சேதந விஷயத்தில் கஉமடியாக ஸ்வாதந்திரியம் தலையெடுத்து கூிவாஜி யென்

பதும், அருள் தலையெடுத்தபோதாக உதாரி யென்பதும் உள்ளது தானே.

பெருமாளும் பிராட்டியும் அவதாரத்துக்கு முந்தி ராவண வதத்தை ஒருவாறு ஸங்கல்பித்துக்கொண்டுதானே அவதரித்தது. பிந்தி தபஸ்வீமாக இருவரும் காடேறவந்தபோது தண்டகாரண்ய வாஸிகளான மஹர்ஷிகளின் ஶரணாகதஸம்ரக்ஷணமாக விரோதி வத ப்ரதிஜ்ஞையைப் பெருமாள் செய்தருளினபோது, பிராட்டி விரோதிவதம் ஸுவிச்லேஷத்திலே மூட்டுவிக்குமென்றும் அப்பால் பெருமாளுக்கு என்ன தீங்கு விளையுமோவென்றும் கூசி பரிவு தலையெடுத்து அப்போதுண்டான பாவத்துக்குச்சேர பெருமாள் திருமுன்பே 'நாம் காட்டில் வாழுமிக்காலத்தில் இக்கார்யம் வேண்டா; நாட்டிலே சென்று முடிசூடி வாழுங்காலத்தில் கைக் கொள்ளலா'மென்று தடுத்துரைத்தது தத்காலோசிதமாக அப்போதுண்டான பாவத்துக்கீடாகச் சொன்னபடி யன்றோ. இப்படி மஹாஸங்கல்பத்திலும் பாவபேதமடியாக வார்த்தைகள் வேறுபடுமேயானால் கிம்வக்தவ்யம் |

பிராட்டி தடுத்தவிடத்தில் ஸுக்ஷ்மமான தர்மஸூக்ஷ்மத்தை ஶ்ரீ தர்மரக்ஷணஸ்வீகாரமென்கிற வியாக்கியானம், ஓரிடத்திலும் சொல்லப்படாத பிராட்டி ஸ்வாதந்த்ர்யம் பண்ணினது, அதுக்கீடாக உதாஹரித்த வெஷம்ய தாதம், இன்னம் பலவும் லக்ஷணவிஶேஷ விரோதங்களால் தோஷம் என்பதை இங்கெடுத் துரைப்பதை க்ரந்தவிஸ்தரபயத்தால் விரியுமென்று விட்டொழித்தேன்.

ராவணவதமஹாஸங்கல்பத யாகையாலே ஸத்யஸங்கல்ப மென்று ஸங்கல்பித்தபடி செய்யாதொழிந்தது குறையென்று கூறுவது பொருந்தாது. அநுஸந்தானத்துக்கு விஷயமாவ தொன்றைக்கொள்ளவேணும். அதுவன்று இது. அப்படியாகில், சக்ரவர்த்தி துஞ்சினனென்று வார்த்தை செவிப்பட்டதும் 'வனவாஸம் முடிந்தபிறகும் அயோத்திக்கு நான் வருவதில்லை' என்று சொன்ன

வார்த்தையும் அநுஷ்டானத்திற்கு வாராதது விரோதிக்கும். ஏவஞ்ச, ஸதுஶ்லோகத்தில் தண்டோபாயாவலம்பியென்று ஒருபோதும் ஒருவகையாலும் கொள்ள இயலாது. ஆகையால் (இற்றை முடிதல் கடத்தல்) என்றே ஈட்டுப்பாட மிருக்கவேணும்.

அப்போதுதான் த்ருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகாநுஸந்தானமும் நேரும். (இத்தை முடித்தல்) என்னுமளவில், கடல் ஸ்தானத்தில் ஆழ்வாராகும்போது, ஆழ்வாரை முடித்தல் என்னவேண்டிவரும். இற்றை முடிதல் என்கிற பாடம் ஸ்ரீராமாயண ப்ரகரணத்திற்கு நன்கு பொருந்துவதுபோலவே ஈட்டு ப்ரகரணத்திற்கும் வெகு ஸ்வாரஸ்யமாகப் பொருந்துகிறபடியை ஸஹ்ருதயர்கள் ஸ்வயமூஹிக்க வேணும். [யாமுட்டியென்னுள் இருத்துவமென்றிலம்] என்று பாசுரமிருப்பதால் ஆழ்வா ரிசைவுகொண்டு எம்பெருமான் அவருள்ளத்தே புகுர நினைத்தமை தோற்றுகிறது. ஆழ்வாரை யிசைவித்து அவர் நெஞ்சிலே புகுவோம்; அவரிசையாவிடில் அவரை வஞ்சித்துப் புகுவோம்; வஞ்சனையும் பலிக்காவிடில் ஆழ்வார் திருமுன்பே படுகாடு கிடப்போம் என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றினமை இங்கு விவக்ஷிதம். ஸர்வ ஶக்தனுக்கு இப்படியும் ஒரு திருவுள்ளமுண்டாகப் பொருந்துமோ வென்று கேட்கலாகாது. ஆழ்வார் பாசுரங்களிலே ஆழ மூழ்கினவர்களுக்கு இத்தகைய ஶங்கையும் உதியாது, ஸமாதானமும் அநபேக்ஷிதம்.

இப்படி பலவகைப் பொருத்தங்களையும் நோக்குமிடத்தில், அண்ணாஸ்வாமி நிரூபித்திருக்கிற வகைகளே ஸ்வரஸமாகத் தோற்றுகிறது. பலகாலமாகப் பலபேர்கள் ஆதரிக்கிற பாட மென்றும் அரும்பதக்காரர்கள் வியாக்கியானித்த பாட மென்றும் கொண்டு வாதிப்பது அழகியதல்ல. "மால் உமது வாஞ்சை முற்றும்" என்ற திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிப் பாசுரத்தை (மாலமுது) என்றோதியும் இன்னமும் வெவ்வேறுவகையாக ஓதியும் மஹான்களும் ஸ்வயம் விஶேஷார்த்தாநுஸந்தானங்கள் செய்யக்

கெட்டிருக்கிறேன். இப்படிப்பட்டவை வாவாஉமொவரம். அரும்பதக்காரர்களைப்பற்றி அடியேனும் விரிவாகச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இயற்பா அரும்பதவுரையில், பொலாகஜாத ஸுதூவஸம்வாத மென்று வந்தவிடத்தில் [கஜாத ஸுதூஃ — யாயிஷிரஃ] என்றெழுதிப்புள்ளார். யுதிஷ்டிரனுக்கு அங்கு என்ன ப்ரஸக்தியோ தெரியவில்லை. இங்ஙனேயாகப் பார்க்கும்போது அரும்பதவுரைகளின் கவிவாரித ரமணீயகத்தை ப்ராமாணிக ப்ராஜ்ஞர்கள் இசையாதொழியார்கள்.

ப்ரக்ருதவிஷயத்தில் விஸம்வாத முடையவர்களோ மஹான் களா யிருக்கின்றார்கள். அல்பஜ்ஞனை அடியேன் விவாதத்தை வளர்த்தும் முறைக்கு இத்தனை யெழுதினேனல்லேன். வாவெூ வாயூ ஸூநுங்கள் அனேக விடங்களில் மொயநீயங்கள். மொ யநாயூம் ஆராய்ச்சி ஆவச்யகம். ஆராய்ச்சியில் ஏதேனும் அபிப் ராயபேதம் வந்து புகுமானால் அதை விவாத விஷயமாக்கிப் பல ரறியப் பரவவிடாமல் ஸமரஸமாய்க் கலந்து ஒருபடி நிர்ணயித்து வெளியிடவேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். சிறியே னுடைய இவ்வவிப்ராய ப்ரகாஶநம் மஹான்களுக்குச் சீற்றத் திற்கு உறுப்பாகாதொழியவேணும். இப் புன்மொழிகளிலுள்ள பிழைகளையும் பொறுத்தருளவேணும்.

யயாவகவ்ருதிஹாதாநாம் விஷயாணாம் நிவெதநே |
ககாவஷீரூஷிதூஉஜூஃ ப்ரஉாணஉயவஜி தாஃ ||

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாஶக பத்ரிகை.

தொகுதி 1.	பத்ராதிபர் வடகலை இராமாநுஜாசாரியார்	பகுதி 10.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑍇 |
𑌯𑌃𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑍍𑌵𑌰𑌮𑌶𑍀𑌶𑌮𑌤𑍍 ॥
𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌂𑌶 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀 |
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌵𑍈𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌵𑌿𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥

ஆவணியில் ரோஹிணி நாள்.

[ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

இம்மாதத்தில் நமது வைஜயந்தீபத்ரிகை வெளிவரும் நாளாய இத்திருநன்னாளில் உலகுக்கோர் முந்தைத்தாய் தந்தையான கண்ணபிரானும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகுக்குப் பேராசிரியரான பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் திருவவதரித்தனர். இவ்விருவருடைய பெருமையையும் இன்று நாம் அநுபவிக்க ப்ராப்தமாகின்றது. ஆனாலும், எம்பெருமானுடைய அவதாரத்திற் காட்டிலும் ஆசாரியர்களின் அவதாரமே மிகச் சிறந்ததாதலாலும் கண்ணபிரானுடைய பெருமை பெரும்பாலும் ப்ரஸித்தமேயாதலாலும் இப்போது நாம் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் பெருமையைச் சிறிது அநுபவிக்க ஆசைகொண்டோம்.

இவ்வாசிரியர் தம் சரித்திரவரலாறுகளைப்பற்றி இங்கு நாம் ஒன்றும் எழுதப்புகுகின்றிலோம். இவர் தம்மால் உலகுக்கு விளைந்த மஹோபகாரங்களைப்பற்றிப் பேசுவோம். ஆழ்வார்களின்

அருளிச்செயல்களுக் கெல்லாம் மிகச் சிறந்த வியாக்கியானமும், ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் பலபல ச்லோகங்களுக்கு இன்சுவையே வடிவெடுத்த வியாக்கியானமும், ஆளவந்தாரருளிய ஸ்தோத்ர ரத்நத்திற்கு உருக்கமான வியாக்கியானமும், சில ரஹஸ்யார்த்த க்ரந்தங்களும் முதலானவை இவர் அருளிச் செய்தவையாகும்.

நம் பிள்ளையென்கிற லோகாசார்யரின் திருவடிவாரத்தில் நெடுநாள் பரிசர்யைபண்ணிப் பெற்ற விசேஷார்த்தங்களையே இவ்வாசிரியர் தமது திவ்யக்ரந்தங்களில் அமைத்தருளினார். இவர் தாம் நம் பிள்ளையைபபற்றி ஒரிடததில் அருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகள் நினைவுக்கு வருகின்றன; அவற்றை இங்குக் குறிபபிடுவோம்; பெரிய திருமொழியில் (5—8—7) "அந்தணனொருவன்" என்ற விடத்து வியாக்கியானத்திலே—"முற்பட த்வயத்தைக் கேட்டு இதிஹாஸ புராணங்களையும் அதிகரித்து, பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேபத்துக்குடலாக ந்யாயமீமாமஸைகளும் அதிகரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலேயாம் பிள்ளையைப் போலே...." என்றருளிச் செய்தார். இதனால், நம் பிள்ளை ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் வரியடைவே அதிகரித்து அந்தப் பாண்டித்யம் முழுவதையும் அருளிச் செயற்பொருளுபந்யாஸங்களிலே உபயோகப்படுத்தி வந்தாரென்பது விளங்கும். அவவண்ணமாகவே இவ்வாசிரியரும் ஸகல சாஸ்த்ரஜ்ஞராகித் தமது ஞானவிளக்கத்தை வியாக்கியானங்களருளிச செய்வதில் வெகு அழகாகச் செலுத்தி இவ்வுலகுக்கு மஹோபகாரகர்களில் ப்ரதமஸ்தானம் பெற்றருளினார்.

அருளிச் செயல்களுக்கு வியாக்கியான மிட்டருளும் திருப்பணியில் மறறுஞ சில ஆசாரியர்களும் கைவைத்ததுண்டு. ஆனால், பூர்த்தியாக நாலாயிரத்திற்கும் வியாக்கியானமிட்டருளினவர் என்னும் பெருமை இவ்வாசிரிய ரொருவர்க்கே அஸாதாரணமாக அமைந்ததாகும். இவ்விஷயம் உபதேசரத்தினமாலையில், "பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை தெள்ளார்வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை, மணவள யோகி திருவாய் மொழியைக் காத்த குணவாளரென்று நெஞ்சே கூறு." "நஞ்சீயர்செய்த வியாக்கியைகள் நாலிரண்டுக்கு, எஞ்சாமை யாவைக்குமில்லையே—தஞ்சீரால் வையகுருவின் தம்பி மன்னுமணவாளமுனி செய்யுமவை தாமுஞ் சில," "பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும் தெரிய வியாக்கியைகள் செய்வால்—அரிய அருளிச் செயல் பொருளை

ஆரியர்கட்கிப் போது அருளிச் செயலாய்த் தறிந்து.'' என்ற பாசுரங்களினாலும் உணரத் தக்கது. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் நானூறு பாசுரங்களுக்கு மாத்திரம் இவ்வாசிரியர்தம் வியாக்கியானம் லுப்தமாயிருந்த தென்றும், மணவாளமாமுனிகள் பலருடைய பிரார்த்தனைக்கிணங்கி அக்குறையைத் தாம் நீக்கியருளினரென்றும் ஸம்ப்ரதாயம் வல்ல பெரியோர் பகர்வர்.

"கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும் கற்பமும் சொற்பொருள் தானும், மற்றைநிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினாலருள் செய்து'' என்கிறபடியே பரமகாருணிகனாக ஸர்வேச்வரன் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்துக்கு அணிவிளக்காக அனேகவிதமான சாஸ்த்ரங்களை உபகரித்தருளினான். அவற்றுள் வேத சாஸ்த்ரமே மூலப்ரமாணம். அது வடமொழி வேத மென்றும் தென்மொழி வேதமென்றும் பாகுபாடுற்றது. வடமொழி வேதத்திற்கு வித்யாரண்யஸ்வாமிகள் பலபலபண்டிதர்களை வைத்துக் கொண்டு பாஷ்யம் அவதரிப்பித்தார். இவ்வுலகுக்கு அது வொரு மஹோபகாரம். அந்த வடமொழி வேதத்திற்காட்டிலும் பலவகையினும் சிறப்புப்பெற்ற தமிழ்வேதத்திற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பரம ரஸபரிபூர்ணமான வியாக்கியானமிட்டருளினது யாவர்க்கும் கைம்மாறிலாத பேருதவியாகும்.

இவ்வாசிரியரின் வியாக்கியானசைலி அநுபவிக்க அநுபவிக்க அனைவரையும் ஆனந்தக்கடலில் அமிழ்த்துவதாகும். மற்றையோர் பத்தெட்டு வாக்கியங்களினால் விரியவுரைக்கும் பொருளைச் சிறியதொரு வாக்கியத்தினால் மிக அழகாக அருளிச் செய்து வைக்குந் திறம் இவர்க்கு அஸாதாரணமானது.

கடல் ரத்நாகரமென்று பெயர் பெற்றிருத்தல் போல இவ்வாசிரியரது வியாக்கியானக் கடல் எண்ணிறந்த விசேஷார்த்தரத்ன நிதியாகப் புகழ்பெற்றுள்ளது. அவற்றுள சில அர்த்த ரத்னங்களை ஈண்டெடுத்து விளக்குவாம்:—ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் பட்டர் நஞ்சீயர் முதலான பூருவாசாரியர்கள் அருளிச் செயல்களுக்கு ஆங்காங்கு அழகாக நிர்வஹித்துக் கொண்டிருந்த அர்த்த விசேஷங்களை இவ்வாசிரியர் நமக்கு எடுத்தூட்டியிருக்கின்றாராதலால் அப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களை முந்துற அனுபவிப்போம். திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயலான பெரிய திருமொழியிற் செல்வோ மிப்போது.

(1—2—10) "கரியமாமுகிற்படலங்கள் கிடந்து அவை முழங்கிட, களிறென்று பெரியமாசுணம் வரையெனப் பெயர்தரு பிரிதி." என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில்—மலைப்பாம்புகளானவை யானைக்கு அஞ்சிப் புற்றிலேபுக்கொளிக்கும் என்று நஞ்சீயர் அருளிச் செய்தார்; அதைக் கேட்ட நம் பிள்ளை 'இதுவோ இதுக்கு அருளிச் செய்யும்படி?' என்று கேட்க; "நீர் இப்படிக் கேட்கும்போது ஒன்றை நினைத்தல்லது கேளீர்; அத்தைச் சொல்லும்" என்று ஜீயர் நியமிக்க, நம் பிள்ளை பணித்தபடி—பெயருகையாகிறது போக்குவரத்து இரண்டுக்கும் ஸாதாரணமாயாய்த்திருப்பது; இனித்தான் மலைக்குச் சிறப்புச் சொல்லுமவர்கள் மலைப்பாம்புகள் ஆனையை விழுங்கு மென்னக் கடவர்கள்; ஆகையாலே கரியமாமுகிற் படலங்கள் கிடந்து முழங்க, அவற்றைப் பெரிய மலைப்பாம்பானது ஆனையாக வெண்ணி ஆஹாரமாகக் கொள்ளக்கருதி மலைபெயர்ந்தாற்போலே கால் வாங்கிவந்து கிட்டா நிற்கும் என்று பொருள் கொள்ளலாம் போலிருக்கிறதே என்று விஜ்ஞாபிக்க, ஜீயர் அதுகேட்டு 'இப்படியேதான் பொருள்' என்று போரக் கொண்டாடியருளினார்—என்கிற ஐதிஹ்யம்உள்ளது.

இதனைச் சிறிது விவரிபபோம்; சில மலைப்பாம்புகள் யானையைப் பார்த்து அஞ்சி நடுங்கி ஓடிப்போய்விடுமென்றும், பல மலைப்பாம்புகள் யானையை அணுகி விழுங்கி விடுமென்றும் தமிழ் நூற்களால் தெரிகின்றது. 'திரையன்பாட்டு' என்ற ஓர் பழைய நூலில்—" கடுங்கண்யானை நெடுங்கை சேர்த்தி, திடங்கொண்டறைதல் திண்ணமென்றஞ்சிப், படங்கொள் பாம்பும் விடரகம் புகூஉம், தடங்கொள் உச்சித்தாழ்வரையடுக்கத்து" என்றதனால் மாசுணம் களிற்றைக் கண்டு அஞ்சி யொளிக்குமென்பது தெரிகின்றது. "ஞால்வாய்க் களிறு பாந்தட்பட்டெனத், துஞ்சாத் துயரத்தஞ்சு பிடிப்பூசல், நெடுவரை விடரகத்தியம்பும், கடுமான் புல்லிய காடிறந்தோரே." என்று சங்க நூல்களுள் ஒன்றான நற்றிணையிலும், "பரியகளிற்றை அரவு விழுங்கி மழுங்கவிருள் கூர்ந்த, கரிய மிடற்றர் செய்ய மேனிக் கயிலைமலையாரே" என்று தேவாரம் திருக்கயிலாயம் முதல் திருமுறையிலும், "இடிகொள் வேழத்தை எயிற்றொடு மெடுத்துடன் விழுங்கும், கடியமாசுணம் கற்றறிந்தவரென வடங்கிச், சடைகொள் சென்னியர் தாழ்விலர் தாம் மிதித்தேறப், படிகள் தாமெனத் தாழ்வரை கிடப்பனபா

ராய்." என்று கம்பராமாயணச் சித்திரகூடப் படலத்திலும் உள்ள பாட்டுக்களால் மாசுணம் யானையை விழுங்கும் என்பது தெரிகின்றது. அஞ்சி யொளித்தல் சிறுபான்மையும், விழுங்குதல் பெரும் பான்மையுமாயிருத்தலால் "களிறென்று பெரிய மாசுணம் வரை யெனப் பெயர்தரு" என்ற இவ்விடத்திற்கு—மலைப்பாம்புகள் மேகங்களை நோக்கி யானைகளாக ப்ரமித்து அவற்றை விழுங்குதற் காக மலை பெயருமாபோலே பெயர்ந்து கிட்ட வருமிடம்—எனப் பொருள் கொள்ளுதல் நன்கு பொருந்துமென்பது நம் பிள்ளை திரு வுள்ளமாயிற்று.

(1—3—1.) "முற்றமூத்துக் கோல் துணையா" என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில் ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச் செய்கிறார்! நஞ்சீயர் ஸந்ந்யாஸாச்ரமஸ்வீகாரம் செய்துகொள்ளும்போது த்ரிதண்டம் தரித்துக்கொள்வதற்கான மந்த்ரம் "ஸவா ஊரமா ஓபாயீ—ஸகா மாகோபாய" (ஓ த்ரிதண்டமே! நீ எனக்குத் துணையாயிருந்து என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்) என்பதாகக் கேட்டு, ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தனும் பரம சேதநனுமிருக்கிற எம் பெருமானையே துணையாகப் பற்றவேண்டியிருக்க, அசேதநமான தண்டத்தை நோக்கி இங்ஙனே சொல்லும்படியாக ஒரு ஆச்ரமம் நேருவதே: என்று (நஞ்சீயர்) ஸாதித்தாராம்.

இவ்விடத்தில் இன்னுமோர் ஐதிஹ்யமும் சொல்லுவதுமுண்டு; நஞ்சீயர் பட்டர் திருவடிகட்கு அந்தரங்கராய் வர்த்திக்கிற நாளிலே ஒரு கைசிகத்வாதசியன்று பட்டர் ப்ரஹ்மரதத்திலெழுந்தருளித் திருவீதியலங்கரிக்கப் புறப்பட்டவாறே நஞ்சீயரும் ஸ்ரீபாதம் தாங்கப் புக, "உத்தமாச்ரமியாய் த்ரிதண்டதாரியான உமக்கு இக்காரியம் தகாது" என்று பட்டர் முதலானோர் மறுத்துக் கூற, நஞ்சீயர், 'எனக்கு நீ துணையாகி என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்னும் பொருளுடைய மந்திரத்தைச் சொல்லி ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட இந்த முக்கோல்தானே இன்று எனக்கு விரோதியாகிறதோ? இக்கோல் எனக்குத் துணையல்லவோ? ஸ்வரூப ரக்ஷணத்திற்கு இக்கோல் இடையூறாயின் இஃது எனக்கு வேண்டா' என்று சொல்லி த்ரிதண்டத்தை விட்டெறியப் போனாராம். அப்போது அவருடைய பக்தி விசேஷத்தைக் கண்டு அனைவரும் வியந்தனர்.]

(3—7—3) "அஞ்சுவன் வெஞ்சொல் நங்காய் அரக்கர் குலப் பாவை தன்னை, வெஞ்சின மூக்கரிந்த விறலோன் திறம் கேட்கில்."

என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில்—“ பட்டர் இப்பாட்டை யருளிச் செய்து, ஒரு ஸ்த்ரீயை விரூபையாக்கினவனுடைய திறம் கேட்கில் அஞ்சுவன் என்கையால் இத்தலைக்கு குணஹாநியாய்த் தோற்றுகின்றது ; இது ஆழ்வார் அருளிச் செய்யக்கூடாது ; இது எங்ஙனே சேரும்படி ? என்று ஆச்சானைக் கேட்க ; ‘ துடுப்பிருக்கக் கைவேகவேணுமோ ? எம்பெருமானார் தாமே அருளிச் செய்து வைத்தாரிறே’ என்ன, அருளிச் செய்தபடி எங்ஙனே ? என்று கேட்க, முன்பொரு புணர்ந்து உடன் போக்கிலே பிறந்த ப்ரமாதத்தைக் கேட்டு அத்தை நினைத்து இப்போது பயப்படுகிறாள் என்றருளிச் செய்தார்—என்றுள்ளது.

இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்: இவ்விடத்தில் ஆழ்வாருடைய திருத்தாயார் சூர்ப்பணகாபங்க விருத்தாந்தத்தை யெடுத்துரைத்து ‘இப்படிப்பட்ட தன்மையைக் கேட்க நான் அஞ்சுகின்றேன்’ என்று சொல்லியிருப்பதன் கருத்து யாது ? அரக்கியின் மூக்கையறுத்ததுபோலே என் மகளின் மூக்கையும் (திருவாலி யெம்பெருமான்) அறுத்திடுவனோவென்று அஞ்சுகின்றேனென்பதாகவன்றோ இங்குக் கருத்துத் தோற்றுகின்றது. குணக்கடலாகிய எமபெருமான் விஷயத்தில் இவ்வாறு நினைத்து அஞ்சுதல் கூடுமோ ? இது குணஹாநி சொல்லுகிறபடியாகுமன்றோ என்று பட்டர் சங்கித்து ஆச்சானைக் கேட்டார். அதற்கு ஆச்சான், ‘துடுப்பு இருக்கக் கைவேக வேணுமோ ? எம்பெருமானார் இனிதாக நிர்வஹித்துப் பொருளருளிச் செய்து வைத்திருக்க நாம் ஏன் வருந்தவேண்டும். என்று சொல்லி அப்பொருளையும் வெளியிட்டார்; அதாவது—‘அரக்கர் குலப்பாவை தன்னை மூக்கரிந்த விறலோன்’ என்றதனால் பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் நேர்ந்த பிரிவு தெரிவிக்கப்படுகிறது. இராவணன் ஸீதையைக் கவர்ந்து சென்றதற்கு மூலகாரணம் சூர்ப்பணகையின் அங்கபங்கமே யாதலால் இந்த அங்கபங்கத்தை ப்ரஸ்தாவிக்கும் முகத்தால் ஸ்ரீ ராம ஸீதைகளின் பிரிவு நினைப்பூட்டப்படுகின்றது. ஆகவே முன்பு இருவருமாய்ப் புறப்பட்டுச் சென்று ஒருவரை யொருவர் பிரிந்து பலநாள் வருந்திக்கிடக்க நேர்ந்ததே ; அவ்விதமாக இப்போதும் இவர்களுக்கு [வயலாலி மணவாளனுக்கும் பரகாலநாயகிக்கும்] ஏதேனும் விதிவசத்தாலே பிரிவு நேர்ந்து பரிதபிக்க ப்ராப்தமாகுமோ வென்று அஞ்சுகின்றேன்—என்பதாம்.

(4—4—6) "தான் போலு மென்றெழுந்தான் தரணியாளன் அது கண்டு தரித்திருப்பானரக்கர் தங்கள், கோன் போலு மென்றெழுந்தான், குன்றமன்ன இருபது தோளுடன் துணித்த வொருவன் கண்டீர்—நாங்கூர்த் திருத் தெற்றியம்பலத்தென் செங் கண்மாலே."—இப்பாட்டின் முன்னடிகட்குப் பொருள் சொல்லு வது ஸூக்ஷ்மபுத்திசாலிகளுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு இயலாது. மூற்காலத்தில் ஆப்பான் திருவழுந்தூரரையர் என்கிற ஒரு ஸ்வாமி யும் இன்னுஞ் சில முதலிகளுமாக இதற்குப் பொருள் என்ன வென்று ஆராயத் தொடங்கினர். அவர்கட்குப் பொருள் புலப் படவில்லை. அப்போது பட்டர் மிகச் சிறு பிராயத்தவராயிருந் தார். அப்போது அவர் அருளிச் செயல் மூலம் ஓதியிருந் தாரல்லர். ஆனாலும் பட்டர் சிறுபிராயமே தொடங்கி எல்லா வழிகளிலும் தமது ஸூக்ஷ்ம புத்தியைச் செல்லவிட்டுப் பல வகையான அர்த்த விசேஷங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டு ஆச்சரிய மாக விளங்கிவந்தமையால் பல பெரியோர்களும் பட்டரைப் பணிந்து அர்த்தங்கள் கேட்பதுண்டு: அப்படியே கீழ்ச் சொன்ன அரையர்முதலானோரும் பட்டரிடம் சென்று இப்பாட்டுக்குப் பொருள் என்ன? என்று கேட்டனர். அப்போதே பட்டர் 'பாசுரத்தை விளங்கச் சொல்லுங்கள்' என்று சொல்லி ஒருகால் பாசுரத்தைக் கேட்டவாறே 'தான் போலுமென்றெழுந்தான் தரணியாளன் அது கண்டு தரித்திருபபான் அரக்கர் தங்கள் கோன் போலும்' என்கிறவரையில் இராவணன் வார்த்தையின் அநுவாதம் என்று சொல்லிப் பொருளை விளக்கிக் காட்டினர். இங்கே பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தி வருமாறு—"ஆப்பான் திருவழுந்தூரரையரும் மற்றுமுள்ள முதலிகளுமாக இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறதென்? என்று பட்ட ருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஒருகால் இயலைக் கேளா 'ராவணன் வார்த்தை காண்' என்றருளிச் செய்தார். [தான் போலுமித்யாதி] ஒரு க்ஷத்ரியன்போலே எதிரி யென்று வந்தான்; அது கண்டு தரித்திருப்பான் ராக்ஷஸராஜனும்—என்று கிளர்ந்தெழுந்த ராவண னுடைய மலைபோலேயிருக்கிற இருபது தோளையும் துணித்த தனிவீரன் கிடீர்"—என்று. இப்பொருளை விவரித்துக் காட்டு வோம். நாங்கூர்த் திருத்தெற்றியம்பலத் தெம்பெருமான் யாவ னென்னில்; இராவணனுடைய மலைபோன்ற இருபது தோள்களை

யும் துணித்த தனிவீரன். அந்த இராவணன் எப்படிப்பட்ட வனென்னில்; மிகவும் அஹங்காரந் தோற்றச் செருக்கி வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டே போர்க்களத்தில் கிளர்ந்தவன். அப்படி அவன் செருக்குடன் சொன்ன வார்த்தை ஏதென்னில்; '|தான் போலுமென்றெழுந்தான் தரணியாளன் அது கண்டு தரித்திருப் பான் அரக்கர் தங்கள் கோன் போலும்' என்கிற இவ்வார்த்தை யாம். இவ்வார்த்தைக்கு அர்த்தமேதென்னில் ?; இராமனென்று ஒரு பயல் தான் ஒரு பெரிய க்ஷத்ரியன் போல எதிரியென்று வருகிறதாம்; அதைக் கண்டு ஒருவன் பொறுத்திருக்கிறதாம்.. அப்படிப் பொறுத்திருப்பவன் ராக்ஷஸர்கட்குத் தலைவனென்று பெயர் சுமந்திருப்பதாம். என்று வெகு அற்பமாகச் சொல்லி யுத்தத்திற்குக் கிளம்பினனென்கை. இதனால், இராமன், தனக்கு எதிரியென்று புறப்படுவதற்கும் தகுதியற்றவன் என்பதும், இரா மன் போர்க்கு வரச் செய்தேயும் இராவணன் தான் ஆறியிருப்பது தன் பெருமைக்குத் தகாதென்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டனவாம்.

இப்பாட்டின் இவ்வரிய பெரிய பொருளை உணராதவர்கள் பிறரும உணர்ந்து கொள்ள இடமில்லாதபடி " தான் போலு மேன்றெழுந்தான்" என்றும் "கோன்போலு மேன்றெழுந தான்" என்றும் பாடத்தையே மாறுபடுத்திப் பதிப்பித்தும் ஓது வித்தும் வருவது வருந்தத்தக்கது.

(5—1—2) "பள்ளச் செறுவில் கயலுகளப் பழனக் கழனி யதனுள் போய்ப், புள்ளுப்பிள்ளைக்கு இரைதேடும் புள்ளம் பூதங் குடிதானே."—முற்காலத்தில், ஆலவாயுடையான் என்பானொரு தமிழன் பட்டரிடம் வந்து இப்பாட்டில் ஒரு கேள்வி கேட்டான்: பள்ளச் செறுவில் கயலுகள' என்ற போதே அவ்விடத்து வயல் களில் மீன்கள் அளவற்றுக் கிடக்கின்றமை வெளிவந்துவிட்டது ; அப்படி யிருக்க ஈற்றடியில் 'இரைதேடும்' என்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? மீன் அருமைப் பட்டிருந்தாலன்றோ இரைதேட வேண்டும் ; கொள்வார் தேட்டமாம்படி குறையற்றுக் கிடக்கும் போது தேடிப்பிடிப்பதாகச்சொல்லுவது பொருந்துமோ? என்று கேட்டான் ; இதற்குப் பட்டர் அருளிச் செய்ததாவது—பிள் ளாய்! நீ கற்றவனாயினும் சொற்போக்கு அறிந்திலை ; "பிள்ளைக்கு இரை தேடும்" என்றுள்ளது காண் ; அங்குள்ள மீன்கள் நிலமிதி யாலே தூணும் துலாமும் போலே தடித்திருக்கும் ; அவை

பறவைக்குட்டிகளின் வாய்க்குப் பிடிக்கமாட்டாவாகையால் உரிய சிறுமீன்கள் தேடிப்பிடிக்க வேண்டுமத்தனையன்றோ என்றவாறாம். (வா) பாலசிஷ்யர்கள் அவகாஹித்துக் கொள்ளக்கூடிய சிறு விஷயங்களை மஹாசாஸ்த்ர ஸாகரத்திலிருந்து ஆசாரியர்கள் உபதேசிக்கத் தேடுகின்றமை இவ்விடத்திற்கு உள்ளுறை பொருளாகும்.

(தொடரும்.)

இந்த வியாஸத்தின் அநுபந்தம் இனி "அருளிச் செயல் விசேஷார்த்தங்கள்" என்ற மகுடத்தின்கீழ் ஸஞ்சிகை தோறும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்

[பத்ராதிபர்]

(201-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.)

கீழ் வாஸுதேவாதி வ்யூஹங்களைப்பற்றி யதாமதி தெரிவிக்கப்பட்டது. இங்கு அந்த வ்யூக சதுஷ்டயங்களில் நின்றுமுண்டாய் தங்களை த்யாநியாநிற்கும் சேதனர்களின் லலாடாதி (நெற்றி முதலான) அவயவங்களில் வீற்றிருந்து அவரவர்களின், தாபத்ரயாதிகளாலுண்டாகும் தாபத்தின் ஶமநத்தையும், ஶரீர ரக்ஷணத்தையும் பண்ணுநிற்கும் கேஶவாதி வ்யூஹாந்தரங்களைப் பற்றிச் சிறிது தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அடியேன் சிற்றறிவுடையனாதலால் அடியேனால் எழுதப்படுமவைகளில் தவறுகள் மலியக் காணக்கூடும். அத்தவறுகளை அறிவாலுயர்ந்த பெரியோர்கள் திருத்தி யநுக்ரஹித்தால் அவைகளை அனைவருமறியுமாறு வைஜயந்தியின் வாயிலாய் வெளியிட்டு அவர்கள் செய்த பெருநல்லுதவிக்குத் தலையல்லால் கைமாறிலாதவனாகக் கடவேன்.

கேசவன், நாராயணன், மாதவன் என்று சொல்லப்படுகிற மூன்று திருநாமங்களும் ஶாங்கோதிதர் என்கிற வ்யூஹவாஸுதேவரிடத்தில் நின்றும் உத்பன்னர்கள். கோவிந்தன், விஷ்ணு, மதுஸூதனன் என்கிற மூன்று திருநாமங்களும், ஸங்கர்ஷணரிடத்திலிருந்து உத்பன்னர்கள். த்ரிவிக்ரமன், வாமனன், ஸ்ரீதரன் என்று சொல்லப்படுகிற மூன்று திருநாமங்களும் ப்ரத்யும்நரிடமிருந்து உத்பன்னர்கள். ஹ்ருஷீகேசன், பத்மநாபன் தாமோதரன் என்கிற மூன்று திருநாமங்களும் அநிருத்தரிட

மிருந்து உத்பன்னர்கள். ஆக வாஸுதேவ, ஸங்கர்ஷண, ப்ரத்யும்ந, அநிருத்தர்களென்கிற வ்யூஹசதுஷ்டயத்தில் நின்றுமுண்டான கேஶவாதி வ்யூகாந்தரங்கள் பன்னிரண்டு.

1. அவர்களில் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நியந்தாவாய் தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்களின் க்லேஶத்தைப் போக்குமவனுயிருக்கும் கேஶவன் ஸ்வர்ணவர்ணனுய் நான்கு சக்ரங்களை ஆயுதமாகக் கொண்டு ஸ்ரீதேவியோடு லலாடத்தில் வீற்றிருந்து "லலாடே ஸததம் தே(ஒ)வ்யா ஸ்ரீயாஸஹ விராஜிதம்—சதுஶ்சக்ரம் நமஸ்யாமி கேஶவம் கநக ப்ரப(ஹ)ம் என்று தன்னை வணங்குமவர்களை வாழ்வியாநிற்பன்.

2. ஸமஸ்த சேதநாசேதநங்களை ஆதாரமாகவும் ஆதேயமாகவுமுடைய நாராயணன் நீருண்ட காளமேகம்போல் ப்ரகாஶியாநின்றுகொண்டு நான்கு ஶங்க(வ)ங்களை ஆயுதங்களாகவுடையனுய் அம்ருதோத்பவா தேவியோடு கூட வயிற்றின் நடுவில் வீற்றிருந்து "அம்ருதோத்பவயா தேவ்யா ஸமாஶ்லிஷ்டமதோத(ஒ)ரே—நாராயணம் க(வ)நஶ்யாமம் சதுஶ்ஶங்க(வ)ம் நமாம்யஹம் | என்று தன்னைத் தொழுவார்க்குத் துணையாகாநிற்பன்.

3. மாவித்யா(ஓ)ச ஹரே: ப்ரோக்தா தஸ்யா: ஸ்வாமீ த(ய)வ: ஸ்ம்ருத: என்கிறபடி ஸமஸ்தமான வித்யைகளுக்கும் ஸ்வாமியாயிராநின்ற மாதவன் இந்த்ர(ஊ) நீலநிப(ஹ)னுய் நான்கு க(ம)தைகளைக் கையிற்கொண்டு கமலா தேவியோடு ஹ்ருத(௨)யத்தில் வீற்றிருந்து நித்யம் கமலயா ஶ்லிஷ்டம் ஹ்ருத(௨)யேஹம் த(௨)யாம் பு(வை) தி(யி)ம்—மாத(ய)வம் மணி ப(ஹ)ங் காப(ஹ)ம் சிந்தயாமி சதுர் க(ம)த(௨)ம் | என்று தன்னைச் சிந்திப்பார்க்குச் சரணுயிருப்பன்.

4. நஷ்டாம்ச த(ய)ரணீம் பூர்வம் கோ(ஶ)விந்தோ(ஒ)யஸ் ஸலப்த(ஓ)வாந் என்கிறபடி நஷ்டமான பூமியையடையப் பெற்றவனை கோ(ஶ)விந்தன் சந்த்ரனைப்போல் ப்ரகாஶியா நின்றுகொண்டு நான்கு தநுஸ்ஸுகளை ஆயுதங்களாகவுடையனுய் சந்த்ர(ஊ)ஶோ பி(ஹி) நீ தேவியுடன் கண்டத்தில் வீற்றிருந்து தே(ஒ)வ்யாச சந்த்ர(ஊ) ஶோபி(ஹி)ந்யா தே(ஒ)வம் கண்டே(௦) விராஜிதம்—சந்த்ர(ஊ) பா(ஹா)ஸம் சதுஶ்

ஶார்ங்க(ம)ம் கோவிந்த மஹமாஶ்ரயே | என்று தன்னையாஶ் ரயிக்குமவர்களை, யாதரியா நிற்பன்.

5. நதத(உ)ஸ்தி விநாயத் ஸ்யாத் மயா பூ(ஹ-பி)தம் சராசரம் என்கிறபடியே எங்கும் வ்யாபித்திரா நிற்கும் விஷ்ணுவானவன் பத்ம கிஞ்சல்க நிபனும் நான்கு ஹலத்தை (கலப்பைகளை) ஆயுதங் களாகக்கொண்டு விஷ்ணு பத்நீதேவியோடு கூட வயிற்றின் வலது பக்கத்தில் வீற்றிருந்து விஷ்ணு பத்ந்யாக்ய(வூ)யா தேவ்யா குக்ஷௌ த(உ)க்ஷிண பார்ஶ்வக(ம)ம்—விஷ்ணும் சதுர்ஹலம் வந்தே(தெ) பத்ம(கூ) கிஞ்சல்க ஸந்நிப(ஹ)ம் | என்று தன்னைச் சேவிப்பார் க்ஷேமத்தைக் கருதாநிற்பன்.

6. மத்வாக்ய (யூாவூ)ம் அஸுரம் ஹந்தி என்கிறபடி மது என்ற அஸுரனைக் கொன்று நிஷ்ப்ரதிபக்ஷ லக்ஷ்மீகனான மது ஸூதநன் கமலத்தின் காந்தியையுடையனாய் நான்கு உலக்கை களை ஆயுதங்களாகக் கொண்டு வைஷ்ணவீ தேவியோடு வலது புஜத்தில் வீற்றிருந்து வைஷ்ணவீ ஸம்ஜ்ஞயா தேவ்யா கலிதம் த (உ) க்ஷிணே பு (ஹ) ஜே—சதுர்முஸலமப்ஜா (ஜா) ப (ஹ) ம் ஸம்ஶ்ரயே மதுஸூதநம் என்று தன்னை யடைந்தார்களை ஆதரியா நிற்பன்.

7. த்ரிரித்யேவம் த்ரயோ வேதா: கீர்த்திதா முநிஸத் தமை:—க்ரமேஸே தாம்ஸ்ததா (யா) ஸர்வாந் த்ரிவிக்ரம இதி ஸ்ம்ருத: | என்கிறபடி ஸர்வவேத ப்ரதிபாத்ய ((தூ))ன யிருக்கும் த்ரிவிக்ரமன் அக்நிவர்ணனாய் நான்கு கத்திகளைக் கையில் தரியா நின்றுகொண்டு வராரோஹா தேவியோடு வலது தோளில் வீற் றிருந்து தக்ஷிணாம்ஸே தயாவார்யம் வராரோஹாயிபம் ப்ரஹூம் அக்நிவர்ணம் சது: வட்கம் ஹாவயாமி த்ரிவிக்ரமம்—என்று தன்னை த்யாநிப்பார்க்கு ரக்ஷகனாயிருப்பன்.

8. த்ரு (தூ) ஷ்ட்யா ஸ்வகாந்த்யா வாமாநி ஸுகா (வா)நி நயதீதி ய: என்கிறபடி ஸுவப்ரதனான வாமநன் பா(வா)ல ஸூர்யகாந்தியையுடையனாய் நான்கு வஜ்ராயுதங்களையுடையனாய் ஹரிப்ரியா தேவியோடு வயிற்றினிடது பக்கத்தில் வீற்றிருந்து ஹரிப்ரியாயுதம் குக்ஷௌ வாமபார்ஶ்வஸ்த (ய) புண்டரக (ம)ம்—வாமநம் பா(வா) லஸூர்யாப(ஹ)ம் சதுர்வஜ்ரம்

விஹாவயே | என்று தன்னை ஸேவிப்பார் பாபங்களைப் பஞ்சு போல் பரக்கடியா நிற்பன்.

9. ஶ்ரியம் த(ய)ரதி நித்யம் யঃ ஶ்ரீயரஸ்ஸது கீர்த்திதঃ என்று பெரிய பிராட்டியாரை பரத்வத்திற்போலே வ்யூஹத்திலும் விடாமல் மார்பில் தரியாநின்ற ஶ்ரீயரன் புண்டரீகநிஹனாய் நான்கு பட்டாக்கத்திகளை ஆயுதங்களாகக்கொண்டு ஶார்ங்கிணீ தேவியோடு இடது புஜத்தில் வீற்றிருந்து வாமவாஹேள மஹாவாஹம் ஶார்ங்கிணீபதி மவ்யயம்—ஶ்ரீயரம் புண்டரீகாஸம் சதுঃ பட்டஸமாஶ்ரயே என்று தன்னை யடைந்தாரை யாதரியா நிற்பன்

10. ஹ்ருஷீகாணீந்த்ரியாண்யாஹுঃ தேஷாமீஶோய தோஹவாந்—ஹ்ருஷீகேஶஸ்ததோ விஷ்ணுঃ வ்ருதோ தேவேஷுகேஶவঃ என்று இந்த்ரியங்களை நியமியாநின்ற ஹ்ருஷீகேஶன் மின்னற்போல் ப்ரகாஶியாநின்றவனாய் நான்கு முத்கரங்களை ஆயுதங்களாகவுடையனாய் தேவதேவிகாதேவியுடன் இடதுதோளில் வீற்றிருந்து தேவதேவிகயா தேவ்யா ஶ்ருதம் வாமாம்ஸஸம்ஶ்ருதம்-சதுர்முத்கரதூரமப்யே (ஷே) மி ஹ்ருஷீகேஶம் தடித்ப்ரஹம் | என்று தன்னையடைந்தார்க்கடைக்கலமா யிருப்பன்.

11. பார்த்தி(யி-)வம் ஹ்ருரிபத்மஞ்ச நாஹா வஷ்டதளம் மஹத்—யஸ்ய ஹேமமயீ திவ்யா கர்ணிகா மேருருச்யதே | யஸ்ய நாஹள தத்பத்திঃ பத்ம நாஹஸ் தஹுச்யதே என்கிறபடி உந்தியில் பத்மத்தையுடைய பத்மநாபன் சூர்யனைப்போல் ப்ரகாஶியாநின்றவனாய் பஞ்சாயுதங்களையுமுடையனாய் மஹாலக்ஷ்மீ தேவியோடு ப்ருஷ்டபாகத்தில் (முதுகில்) வீற்றிருந்து ப்ருஷ்டேஸம்ருஷ்டயா தேவ்யா மஹா லக்ஷ்ம்யா வ்ராஜிதம்—பஞ்சாயுயம் பத்நாஹம் ப்ரணமாம்யர்க்க ரோசிஷம் | என்று தன்னை வணங்கினாரை வாழ்வியா நிற்பன்.

12. தாமாநி லோகநாமாநி ஹாந்தியஸ்யோதராந்தரே— என்கிறபடி லோக நாமங்களை உதரத்திலுடைய தாமோதரன் பட்டுப்பூச்சிபோல் ப்ரகாஶியா நின்றுகொண்டு நான்குபாஶங்களைக் கையிலே யுடையனாய் லோகஸுந்தரீ தேவியோடு பிடரியில் வீற்றிருந்து ஸதா ககுதமதம் லோக ஸுந்தரீபதிமவ்யயம் தாமோதரம்சதுঃ பாஶம் இந்த்ரகோப நிஹம் ஹஜே என்று தன்னைத் துதிப்பார்க்குத் துணையாகா நிற்பன்.

ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரிக்கும்போது அநுஸந்திக்கும் ப்ரகாரம் ப்ரஸங்காத் இங்கு எழுதப்படுகிறது.

	திருமண்	ஸ்ரீ சூர்ணம்
நெற்றியில்	கேஶவாய நம:—	ஸ்ரீயை நம:
வயிற்றில்	நாராயணாய நம:—	அம்ருதோத்பவாயை நம:
மார்பில்	மாதவாய நம:—	கமலாயை நம:
கழுத்தில்	கோவிந்தாய நம:—	சந்த்ரஶோபிந்யை நம:
வயிற்றின் வலது பக்கத்தில்	விஷ்ணவே நம:	விஷ்ணு பத்ந்யை நம:
வலது புஜத்தில்	மதுஸூதநாய நம:	வைஷ்ணவ்யை நம:
வலது தோளில்	த்ரிவிக்ரமாய நம:	வரரோஹாயை நம:
வயிற்றினிடது பக்கத்தில்	வாமநாய நம:	ஹரிப்ரியாயை நம:
இடது புஜத்தில்	ஸ்ரீதராய நம:	ஶார்ங்கிண்யை நம:
இடது தோளில்	ஹ்ருஷீகேஶாய நம:	தேவதேவிகாயை நம:
முதுகில்	பத்மநாபாய நம:	மஹாலக்ஷ்ம்யை நம:
பிடரியில்	தாமோதராய நம:—	லோகஸுந்தர்யை நம

த்யானம்

(வி. கே. ஆ. எஸ். ரகுநாதாச்சாரி, பி. ஏ., எம். ஐ. எஸ். ஏ.)

நாமெல்லோரும் தியானமென்ற வார்த்தையை அடிக்கடி பிரயோகப் படுத்துகிறோம். ஆனால் அது எதைக்குறிக்கின்றது, அதனுடைய தன்மை தானென்ன? என்பனவற்றைப் பற்றி நாம் ஸாதாரணமாக ஆராய்வதில்லை. அதன் பொருள் நம் மனத்தகத்தே பதிந்து கிடக்கின்ற தாதலின் அச்சொல் வழங்கி வரத் தலைபபட்டு விட்டது. தியானம் என்ற பக்குவ நிலையை நமமுணர்ச்சிகளால் சிறிதளவு அறிதலாகுமாயினும் விவரித்துரைத்தல் கடினமானதே.

இவ்வுலகத்திலே நாம் தோன்றிய காலத்திலேயே நம்முடன் பிறப்பாகத் தோன்றி நம்மை முற்றிலும் அழித்து விடுகின்ற 'பற்று' என்று ஸாதாரணமாகக் கூறப்படும் ஆசையாகிற பந்தத்தை நாமறிவோமல்லவா? அது எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நமக்குக் கீழ்மைத்தனத்தை உண்டு பண்ணுவிக்கின்றதோ அவ்வளவுக்

கவ்வளவு நமக்கு மேன்மையை யளிக்கக்கூடிய 'பற்று' மொன்றுளது. அதனை நாம் 'பக்தி' என்ற பெயர் கொண்டழைக்கிறோம். எப்படி நீசப் 'பற்று' உலகப் பொருள்களுக்கும் நமக்கும் பாந்தவ்யத்தை ஏற்படுத்து விக்கின்றதோ அப்படியே தூய்மையான 'பற்றாகிய' பக்தியும் ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கு மந்தரங்க ஸம்பந்தம் செய்விக்கின்றது. அது சேஷியின்பால் சேஷனுக்கு அர்ஹதவத்தையும் சேஷன் பால் சேஷிக்குக் கிருபா கடாக்ஷத்தையும் நிலை பெறச் செய்கின்றது. இவ்வளவு குணவிசேஷங்களுள்ள பக்தி தலை யெடுத்து ஓங்கி வளருங் காலத்திலே தளிர்த்து நிற்கின்ற தன்மையில் தியானமாக மிளிர்ந்து முற்றின நிலையிலே தியானமே ஆகிவிடுகின்றது (மாகவே தழைக்கின்றது.)

இப்படிப்பட்ட தியானம் ஒருவர் பால் காணப்படுமாயின் அவர் எம்பெருமானுடைய பரி பூர்ண கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திரரானவரென்பதை நாம் அநேக வாயில்களால் அறியலாகும். பண்டைக் காலத்தில் ஒரு முனிவர் வனமொன்றில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவரிடம் சிஷ்யனாக விருப்பான் வேண்டி ஒருவன் வந்து சேர்ந்தான். வெகு நாட்கள் வரையில் அவன் அவருகந்த பணிவிடைகளைச் செவ்வனே இயற்றி வந்தும் அவர் அவனுக்கு ஒன்றுமுபதேசியாது மோனமாகவே யிரா நின்றார். அந்நிலையிலும் அவன் தன்குன்றாப் பக்திப் பெருக்கினால் சற்றும் மனம் தளர்ந்திலன், நொந்து மிலன். முதலில் நம்பிக்கை யேற்பட்டு அது பக்தியாக வளர்ந்து பிறகு பக்தி முதிர்ந்து தியானமாக வளர ஆரம்பித்தது. இப்படித் தியானத்திலேயே சில நாள் சென்றது. ஒரு நாள் காலை முனிவர் ப்ருஹத் சங்கியை கழித்து கொள்ளச் சென்றார். சிஷ்யனும் கூடவே சென்றான். முனிவரை நெருங்கி ஒரு பன்றி வர அவர் 'டுர் டுர்' என்று உச்சாரணம் செய்தார். உடனே பன்றி விலகிப போயிற்று. சிஷ்யன் ஸத்ஸங்கத்திலே இத்தனை நாள் பொறுமையுடன் வதிந்து வந்தவனேயன்றோ? ஆகவே எப்படி அசுசித்தன்மை பொருநதிய பன்றி 'டுர் டுர்' என்று சொன்ன காலத்திலேயே முனிவரை விட்டு விலகிச் சென்று விட்டதோ அவ்வண்ணமே இகப்பற்றும் 'டுர் டுர்' என்று சொன்னவளவிலே அகன்றிடலாகும் என்று அவனுக்கு எண்ண முதித்தது. அவ்விநாடியே முனிவர், தனக்கு இத்தனை நாள் பொறுத்ததின் பெரும் பலனையளித்துவிட்டார் என்று

ஆனந்தக் கூத்தாடினார். மேனி சிலிர்த்தான். மெய் மறந்தான். அவன் வாயினின்றும் 'டுர், டுர்' என்ற சொற்களே புறப்படலாயின. அவ்விடத்திலேயே குரு சரணாரவிந்தத்தின் பால் ஏகாக்ரசித்தனாய்த் தனக்குபதேசிக்கப்பட்ட மந்த்ரத்தை உச்சாடனம் செய்துகொண்டேயிருந்து பரிபக்குவ நிலையை யெய்தினவளவிலே "கனக கிரிமேல் கரியமுகில் போல் வினதை சிறுவன் மேற்கொண்டு" எம்பெருமான் அவனுக்குக் காட்சியளித்து ஆசிர்வதித்துச் சிலகாலம் அடியார்கள் நிமித்தம் இப்பூமியில் வசிக்கும்படி ஆக்ஞாபித்தான். சீடனும் எம்பெருமான் கட்டளையைச் சிரஸாவஹித்துச் சின்னாள் உலகத்திலே இனிது வாழ்ந்திருந்து பிறகு" இந்த உடல் விட்டு இரவி மண்டலத்தூடேகி

இவ்வண்டங் கழித்திடையிலாவரண மேழ்போய்
அந்தமில் பாழ்கடந்து அழகார் விரசைதனிற் குளித்து அங்கு
அமானவனாலொளி கொண்டசோதியும் பெற்று அமரர்
வந்தெதிர் கொண்டலங்கரித்து வாழ்த்தி வழிநடத்த
வைகுந்தம்புக்கு மாமணி மண்டபததுச் சென்று
அடியார்கள் குழாங்களுழ கோலக்க மிருக்க
ஆநந்தமயமான மாமணி மண்டபத்துப
படியாதுமில் படுக்கையாயிருக்கும நந்தன்
பணாமணிகள் தம்மினொளி மண்டபத்தினிடையில்
வடிவாரும் மாமலராள் வலவருகும் மற்றை
மண்மகளும் ஆய்மகளும் இடவருகும் இருக்க
நடுவாக வீற்றிருக்கும் நாரணனைக் கூடினான்.

பின்னும் வால்மீக முனிவருடைய ராம நாம ஜபம் எவருமறியாததன்று. இப்படிப்பட்ட தன்மை வாய்ந்தது தியானம்.

ஆகவே தியானமே இவ்வுலகத்தினின்றும் நம்மைக் கைதூக்கி விடுவதாகிய உண்மைப் பொருளாகும். மற்றவை யனைத்தும் தோற்றமேயன்றி நித்தியமானவையல்ல. மாயையே உருவாகிய யிவ்வுலகத்திலேயே மக்களாய்த் தோன்றினநாம்அநுஸரிக்கக் கூடிய முக்கிய கடமைதானென்னெனில், பரிசுத்தம் பொருந்திய தூயவாழ்க்கையைக் கைப்பிடித்தொழுகுதலேயாகும். அப்பொழுதுதான் பற்றறும் பக்தியுறும் தியானம் வளரும். பக்குவ நிலையெய்தும்.

ஆமாம், எல்லோரும் புண்ணியமானதொரு கண்ணிய வாழக்கையை நடத்துதல் வேண்டுமென்று நாக்கடிப்பாகவும் வாய்ப்பறையாகவும் சாற்றுதலியலும். ஆனால் அநுபவ பூர்வமாகக் கையாளுதற்கில்லையே, எத்தனையோ பெயர் அவ்வண்ணம் முயன்றும் தம் முறுதியினின்றும் நழுவிப் போந்தனரே ஆதலின் இஃதியலாததாகும் என்று ஒரு சிலர் கூறுவர். அநேகர் அவ்வண்ணமாகத் தாழ்ந்தும் போயிருப்பதாகக் காணப்படலாம். ஆனால் உண்மை யஃதன்று ஏனெனில் "இருப்புறினும் தொண்டர்க்கு வேண்டுமிதமல்லால் திருப்பொலிந்த மார்பனருள் செய்யானன்றோ? ஆகவே நாம் செய்யவேண்டியதென்ன? எவர்க்கும் இத்தகைய மேன்மைத்தான காரியம் முடித்தற்பாலதன்று என்று சொல்பவர்க்கு அதை முடித்துக் காட்ட முற்படவேண்டும். இவ்வண்ணம் முற்படுவது அஹம்பாவத்தைக் காட்டாது. ஏனெனில்? இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் சிரஸாவஹித்து நாம் முடித்துக் காட்டினால் எல்லோரும் நம்மைப்போல முற்பட்டு நற்பலனை யடைவர். ஆகவே நாம் உலகோர் மாட்டு நன்மை செய்தோரேயாகின்றோம். 'நாம் கைக்கொண்ட காரியத்தைப் பூர்த்தி செய்வோமென்றெண்ணி யிருப்பது பேதமைத்து' என்று கலியின் மாயையினால் கவரப்பட்டுரைப்பவருடைய கட்டுரைகட்குச் சிறிதும் செவி சாய்க்காது நாம் தியானத்தின் மாட்டு நம்முடைய சிரத்தையைத் தினே தினே அதிகரிப்பித்துக் கொண்டே செல்லவேண்டியதே நமது கடமை. அதன் பலனைப் பற்றி நமக்குக் கவலை யெற்றுக்கு? நாம் விதியை யநுஸரித்துக் கர்மத்தைச் செய்துவருவோமாயின் ஸர்வாந்தர்யாமியே அதனுடைய பலனை இனிதாக்கிடுவன். அதையே யன்றோ பகவத்கீதையிலும். "நான் ஸ்வேச்சாதிகாரி. ஆயினும் பக்த பராதீனன்" என்ற கருத்துப்பட ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மா அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

ஆகவே, நாம் நம்முடைய காரியத்திலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்து பிறருடைய தூண்டுதலானவார்த்தைகளையும் அவருடைய அசிரத்தையையும் கொஞ்சமும் கண்ணெடுத்துப் பாராது நம்முடைய மேற் போக்கையே கவனித்துவரவேண்டும். நாம் உய்வதன்றிப் பிறரையும் உய்விக்க வழிகாட்டியாக விருக்கும் இத்தூய்மையான வாழ்க்கையிலே நாம் ஈடுபட் டிருப்போமாயின் முயற்சியே திருவினையாக்கிவிடும். நம்முடைய தியானம்

சிறிதளவும் தளர்ச்சி யடையாவண்ணம் நாமதனை இமைபோலப் பாதுகாத்து வரல் வேண்டும். அன்பும் தியானமும் ததும்பும் தன்மை என்னே பெரிது! அன்பு அதிகரிக்க அதிகரிக்கத் தியானமும் தசேவத் ததும்புகின்றது. மேற்கண்ட வற்றால் தியானமே ஒருவற்கு நிரந்தரமான ஸந்தோஷத்தை மிகுதியும் தரவல்லது என்பது வெள்ளிடை மலையன்றோ ?

மேன் மேலும் ஒருவனுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டக்கூடிய தியானத்தின் சக்திகள் வெகு அபூர்வமானவையே யாகும். பக்தனொருவன் கல்லிலும் கடவுளைக் கண்ணாரக் காணலாகும் என்றால் அதன் சக்தியினருமை தானென்னே ! அச்சக்தி நிரந்தரமாயிருப்பது. எந்நாளும் அழியாதது. உயிருதறிய உடலத்திலும் உயிரையுண்டாக்க வல்லபெருமை அச்சக்திக்குளது என்பதினின்றே அச்சக்தியின் போற்றருந்தன்மை தெற்றென விளங்குவதாகின்றது. இச்சக்தியைத் தன்னகத்துக் கொண்டு ஒளிரும் தியானம் எவருக்கு ஸ்ரீய: பதியின் பால் இயற்கை யாகவே உண்டாகின்றதோ அவர்கள் உண்மையிலேயே மிகுந்த ஸந்தோஷ வந்தராகின்றனர். தியானம் இயற்கையிலேயே உண்டாதல் வேண்டும் என்று ஒரு பெரியார் பின்வருமாறு வற்புறுத்தி யுள்ளார். "நம்பிக்கையினாலும் தியானத்தினாலும் ஏற்படும் ஒரு சக்தியைக் கொண்டு வெகு எளிதில் ஈட்டிடைடப் [illegible] அடைதல் கூடும். ஆனால் வாதத்தினால் ஒரு காலும அதனை யெய்துதலியலாது"

ஆகவே நாம் "ஒன்றே செய்க. ஒன்றும் நன்றே செய்க. நன்றும் இன்றே செய்க" என்ற பிரகாரம் மேற்சொன்னபடி தூய வாழ்க்கையில் இன்று தொட்டே ஈடுபட்டு தியானப் பிழம்பாய் ஒளிர்ந்து, எம்பெருமானுடைய திருப்பாதார விந்தங்களை நாம் புகலுறுமாறு எம்பெருமானார் தம கருணை நோக்கெனுந் தூடுப்புக்கொண்டு நம்மை உந்திச் செல்வாராக.

கோயில் அண்ணன் திருவடிகளிலே சரணம்

ஸ்ரீ பாஷ்ய முத்ரணம்

[ஸ்ரீ. உ. வே. அனந்தாசாரியார் ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிட் பச்சையப்பன் காலேஜ்]

ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜன் அருளிச செய்த ஸ்ரீ பாஷ்ய க்ரந்தத்திற்கு முக்கியமான அநேக வ்யாக்யாநங்களுடன் தேவநாகர

3

லிபியில் ஒரு பதிப்பு இதுவரை வெளிவராதது பெருங்குறையாகக் காணப்படுகிறது. இக் குறையைப்பற்றி, வடதேசங்களில் (காசி, கல்கத்தா முதலிய இடங்களிலிருந்து வந்த அநேக வித்வான்களும் அடியேனிடத்தில் சொன்ன துண்டு. நமது தென்தேசத்தில் அவதரித்த அபூர்வ க்ரந்தங்களை நல்லநிலையில் ஸம்ரக்ஷிக்கவேண்டுவது தென் தேசத்தவர்களுடைய கடமையல்லவா? இக்குறையை நீக்குவதன் பொருட்டு ஸ்ரீஸ்ருதப்ரகாசிகை முதலான பத்துவ்யாக்யாநங்களுடன் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அச்சிட்டு வருகிறோம். அதில் கூரெஷ்ரோமாவ ஷஷ்ஹீ ஸஃஷ்ரு ஊகி வ்யதிவுஷவ ஸஹூவாக, என்ற வங்க்தி ஆஸேது ஹிமாசலம் பரிநிஷ்டித வித்வான்கள் அனைவராலும் ஸேவிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதற்குமுன் அச்சிட்ட அநேக முத்ரித புஸ்தகங்களிலும் இப்படியே பாடம் இருந்தபடியால் இந்த பாடத்தில் விவாதம் இல்லை என்று எண்ணி அச்சிட்டோம். கழிந்த வைகாசிமீ பெருமாள் கோயிலில் ஸ்ரீ தேவப்பெருமாள் மஹோத்ஸவத்தில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார் ஸ்வாமி அடியேனிடத்தில், வுதிவரஷவஸஹூாவாக என்றல்லவோ சுத்தமான பாடம் அதை கவனித்ததில்லையோ? என்று கேட்டார். அடியேன் இந்த பாடபேதத்தைப்பற்றி கேள்விப்படாததால் அப்படி இருக்குமோ வென்று ஸம்சயப்பட்டு, அந்த ஸ்வாமிக்கு, அடியேன், இன்னும் பல ஸ்ரீகோசங்களைப்பார்த்து ஆராய்ந்தும், இன்னும் பல வித்வான்களைக் கேட்டும் தெரிந்து கொண்டு நிர்ணயம் சொல்லுகிறேன் என்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டேன். ஷை அண்ணங்கராசார் ஸ்வாமி சிறிதுநேரத்துக்கெல்லாம் பழைய ஓலைப்ரதி ஒன்றை அடியேனுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அதைப் பார்த்ததில் ஸஹூாவாக என்ற பாடமே இருந்தது. அதற்குப்பின் அங்கு எழுந்தருளி இருந்த அநேக வித்வான்களிடம் இந்த விஷயத்தை ப்ரஸ்தாபித்தபோது சிற்சில பெரியவாள் ஸஹூாவாக என்ற பாடமே சரி என்று ஒப்புக் கொள்வதுண்டு எனத் தெரியவந்தது. அதன்மேல் ஸ்ரீ தத்வடீகையை அச்சிடுவதற்காகப் பரிசோதித்தபோது அதில் வரதிவுரஷவஃ—கவவாஉாவவாஉஃ, தஸ்ரு ஸஹூாவாக என்று வங்க்தியைக் கண்டோம். கண்ட பிறகு ஸஹூாவாக என்ற பாடமே ஸ்ரீ தேசிகன் உகந்தருளின பாடம் எனத் தெரியவந்தது. ஸஹூவாகஎன்ற பாடம் ஸ்ரீ தேசிகனுடைய காலத்தில் இருந்திருக்

காது. அப்படி இருந்தால் ஸ்ரீ தேசிகன் அந்த பாடத்தையும் எடுத்து ஆவாபோத்வாபங்களைச் செய்யாமல் இருக்கமாட்டார். ஆகையால் ஸஹேவாஸ என்ற பாடம் பிற்காலத்தில் முளைத்திருக்க வேண்டும் என ஊஹிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவ்விரண்டு பாடங்களில் ஸஹாவாஸ என்பதே ஸகல ஹ்ருதயங்களுக்கும் என்றும் தோன்றுகிறது. இவ் விரண்டு பதங்களுக்கும் அர்த்தத்தில் ஸ்வல்ப வ்யத்யாஸம் உண்டு. சந்தர்பாநு குணமாக ஒருபதத்தினுடைய அர்த்தத்தை மற்றொரு பதத்திற்குக் கொள்ளவேண்டியதுண்டு. ஸஹேவாஸ என்னும் பாடத்தை ஒப்புக்கொண்டால் அதற்கு ஸஹாவாஸ என்ற பதத்தின் அர்த்தத்தை ஆரோபணம் செய்து வாக்யார்த்தத்தைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டி வரும். ஸஹாவாஸ என்னும் பாடத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் அந்த ச்ரமம் இல்லை. இந்த விஷயத்தில் பண்டிதர்கள் யதோசிதம் வ்யவஸ்தை செய்துகொள்ளுவார்கள் என்று விஜ்ஞாபிக்கிறேன்.

> நிசுக்ஷ்ணாணாம் விசேஷாம் ஸாரஸாரவிவேகி நாம
> வஹாதி வரணாஜோஜ வராமாநு ஶிரஸாநிஶம்
> சுநதாவாயகநாசேஸள நஷுாநஷிஜ நஷு்யே:
> ஸ்ரீ ஹாஷ்ய வாலஸஹஸம்வித்யைவ ஸதாம்தஶேஷ ||

வெ. சுநதாவாயகர்.

பத்ராதிபரின் குறிப்பு

ஸ்ரீ பாஷ்ய விஷயமாய் ஏற்பட்டிருக்கும் சர்ச்சையைப் பற்றிச் சிறிது கவனிக்கும்படி நேர்ந்ததில் 1916-ஷத்தில் ஸ்ரீதராசார்யரால் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டு ஸ்ரீப்ருந்தாவனத்தில் ஸ்ரீநிவாஸ யந்த்ராலயத்தில் அச்சிட்ட புஸ்தகத்தில் "ஸஹாவாஸ" என்றே மூலம் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. 1886-ஷத்தில் பாரத்வாஜ ராமாநுஜாசார்யரால் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டு காஞ்சீபுரம் திருவேங்கட முதலியாரால் அச்சிடப்பட்ட ஸ்ரீபாஷ்ய க்ரந்தத்தில் ஸஹவாஸா என்றே அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இது விஷயம் ஸ்ரீ அனந்தாண்பிள்ளை கோவிந்தப்பங்கார் ஸ்வாமியிடம் ப்ரஸ்தாபித்த காலத்தில் மேற்சொன்ன பாடங்கள் பழையதாள

கோசங்களில்மாத்ரமல்ல அச்சுப்புஸ்தகங்களிலும் முன்னமேயே அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைச் சொல்லி ஷை க்ரந்தங்களை யும் எடுத்துக்காட்டினர். இத்தால் ஸ்ரீஅண்ணங்கராசாரி யாரநுக்ரஹித்த பாடமே பெரியோர்கள் திருவுள்ளமாகக் காணப் படுகிறது. இவ்வாறிருக்க அபத்தபாடத்தை ஆதரித்து அதை ஸமர்த்திக்க முன்வருவது ஆரியர்கட் கழகன்றென்பதை ஸவி நயம் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இங்ஙனம் பத்ராதிபர்

எண் குணத்தான்

(பந்தல்குடி பாரத்வாஜ மாடபூசி ரே. திருமலை ஐயங்கார், காரியதரிசி, தமிழ்ச் சங்கம் திருவல்லிக்கேணி)

எண் குணத்தான் என்பது எண்வகைப்பட்ட குணங்களை யுடையான் என்று பொருள் படும். இதனை, "எட்டுமா மூர்த்தி எண் கண்ணன் எண்திக்கு எட்டு இறை எண் பிரகிருதி எட்டு மாவரைகள் ஈன்ற எண்குணத்தோன்" என்று எம்பெருமானை விவகரித்தார் ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன். ஐந்து பூதங்கள், சந்திரன், சூரியன். யாகம் பண்ணுகிறவன் முதலிய எட்டுப் பெரிய உடம்புகளை உடைய ருத்திரன், நான்கு முகங்களில் எட்டுக் கண்களை யுடைய பிரம்மா, எட்டுத்திக்குகளு, அஷ்டதிக் பாலகர்கள், பஞ்சபூதங்கள், மஹத், அகங்காரம், மனசு ஆகிய எண்வகைப் பிரகிருதிகள், ஹிமயம் முதலான எட்டுப்பெரிய மலைகள் இவற்றை எல்லாம் உண்டு பண்ணின எட்டுக் குணமுள்ளவ னை எம்பெருமான் என்பது இதன் பொருள். "இவனுக்கு எட்டு குணங்க ளென்கிறது கர்மவஶ்யஜராமரணஶோகக்ஷுத்பிபாஸை களன்றிக்கே யொழிகையும், நித்யங்களான போகங்களை யுடையனாகையும்" நினைத்தது முடிக்கவல்லனாகையும் (கர்மத்துக்கு உட்படாமை, கிழத்தனமில்லாமை, மரண மில்லாமை, பசி யில்லா மை, தாஹ மில்லாமை, சோக மில்லாமை, நித்யமான போகங்களை யுடைமை, நினைத்ததை முடிக்கவல்லமை என்பன.)

நாயனர் கடவுள் வாழ்த்ததிகாரத்தில் "கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெண் குணத்தான் றாளை வணங்காத்தலை" எனப் பகர்கின்றார்.

பரிமேலழகர் உரை பின் வருமாறு.

"தத்தமக்கேற்ற புலன்களைக் கொள்கையில்லாத பொறிகள் போலப் பயன் படுதலுடைய வல்ல, எண்வகைப்பட்ட குணங்களை யுடையானது தாளை வணங்காத் தலைகள்."

"எண் குணங்களாவன—தன்வயத்தனாதல், தூய உடம்பினனாதல், இயற்கை யுணர்வினனாதல், முற்று முணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை என இவை இவ்வாறு சைவாகமத்திற் கூறப்பட்டது." அணிமா, மகிமா, கரிமா, லகிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் முதலியவற்றை முதலாக வுடையவன் எனவும் கூறலாம் கடையிலாவறிவு, கடையிலாக் காட்சி, கடையிலா வீரியம், கடையிலா வின்பம், நாம மின்மை, கோத்திர மின்மை, ஆயுவின்மை, அழியாவியல்பு என வகுப்பர் சமணர்.

எண் குணத்தான் என்பதை ஆனந்தவல்லியிற் சொல்லுகிற கணக்கிலே எண்ணுக்குபெருகியிருப்பதாய் ஆனந்தாதி குணத்தை யுடைய ஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணன் எனக் கொள்வது சாலப் பொருந்தும்.

ஆழ்வாரும், "எண்பெருக்கந் நலத்து ஒண்பொரு ளீறில வண்புகழ் நாரணன் திண் கழல் சேரே" எனப பணித்துள்ளார்.

"இப்படி ஸகல ஸமாஶ்ரயணீயனாகச் சொல்லபபட்ட ஈஶ்வரன் தான் ஆர்? என்னில்,—அஸங்க்யேயராய் ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வபாவராயிருந்த ஸர்வாத்மாக்களையும் நித்யஸிதத கல்யாணகுணங்களையு முடையனாயிருந்த நாராயணன் அவனுடைய ஆஶ்ரிதரை ஒருகாலும் கைவிடாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவமான திருவடிகளை ஆஶ்ரயி என்கிறார்" (ஆராயிரப்படி)

"பத்தாம்பாட்டு. அழகிது; அப்படியே யாகிறது; பஜநத்துக்கு ஆலம்பநமான மந்த்ரம் எது? என்ன,—அது இன்னதென்றும், அதினுடைய அர்த்தம் அநுஸந்தேயமென்றும் சொல்லுகிறார். இது தன்னைப் புறம்புள்ளார் ஜபஹோமாதிகளாலே கார்யங் கொள்ளா நிற்பர்கள்; நம் ஆசார்யர்கள் 'ஸ்வரூபாநு ஸநதாநத்துக்கு ஈடா யிருக்கிற இதினுடைய அர்த்தாநு ஸந்தாநம் மோக்ஷ ஸாதநம் என்று தாங்களும் அநுஸந்தித்து, தங்களைக் கிட்டினார்க்கும் உபதேசித்துக்கொண்டு போருவர்கள். * * * ஆழ்வான் இப் பாட்டளவும் வரப்பணித்து, இப்பாட்டளவிலே

வந்தவாறே 'இத்தையுந் தம் ஆசார்யர்கள் பக்கலிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கோள்' என்ன, பட்டரும் சீராமப் பிள்ளையும் எழுந் திருந்து போகப் புக்கவாறே அவர்களை யழைத்து, 'இன்னபோது இன்னார் இருப்பார், இன்னார்போவார் என்று தெரியாது;இருந்து கேளுங் கோள்' என்று திருமந்திரத்தை உபதேசித்து, இப் பாட்டை நிர்வஹித்து, 'இப்பாட்டை இதுக்கு அர்த்தமாக நினைத் திருங்கோள்' என்று பணித்தான்'' (ஈடு).

நிற்க, கௌதமமஹரிஷி

"அதாஷ்டாவாத்ம குணா:—தயா ஸர்வபூதேஷு க்ஷாந்திரநஸூயா ஶௌசம் அநாயாஸோ மங்களமகார்ப்பண்யமஸ்ப்ருஹேதி'' என்றும், "யஸ்யைதே சத்வாரிம்ஶத் ஸம்ஸ்காரா ந சாஷ்டாவாத்மகுணா ந ஸ ப்ரஹ்மண: ஸாயுஜ்யம் ஸாலோக்யம் ச கச்சதி'' எனவும் கூறுகிறார். இவற்றின் பொருள் கூறுதும். பிராஹ்மணர் களுக்கு அவசியமாக ஆத்மகுணங்கள் என்று எட்டுக்குணங்கள் அபேக்ஷிதங்கள். அவை யாவன தயை, க்ஷாந்தி அநஸூயை, ஶௌசம், அநாயாஸம், மங்களம், அகார்ப்பண்யம், அஸ்ப்ருஹை. ஒரு பிராஹ்மணனுக்கு நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களும் பூர்ணமாக இருநதாலும், இந்த எட்டு ஆத்ம குணங்கள் இல்லாமற்போனல் அவனுக்குப் பிரஹ்ம ப்ராப்தி இல்லை. சத்துருவாயினும், மித்ரனு யினும் ஒருவனை ஆபத்தினின்று யதா சக்தி ஸம்ரக்ஷிப்பது தயை. இதரர்கள் நமக்கு எவ்வித தீங்குசெய்யினும் அவர்கள்மேற்கோபங் கொள்ளா திருத்தல் க்ஷாந்தி. பிறருக்கு எவ்வித ஶ்ரேயஸ் ஸம் பவித்தாலும் அதில் அஸூயையின்றிக்கே ஆனந்திக்கும் குணம் அநஸூயை. அபக்ஷ்யங்களை விலக்கி, ஸத்ஸங்கம் செய்து, ஸ்வதர் மத்தை அநுஷ்டித்தலே ஶௌசம். தர்மத்தை அனுஸரித்ததாயி னும் எப்பொழுதும் பீடாகரமாக இருக்கும் வியாபாரத்தை விலக் குதல் அநாயாஸம். ப்ரஶஸ்த காரியங்களைச் செய்து அப்ரஶஸ் தங்களை விலக்குவதே மங்களம். தமக்குள்ளது அற்பமாயினும் அதில் ஏதாவதொரு அம்சத்தை நாடோறும் பிரீதியுடன் மற்ற வர்களுக்குத் தானம் செய்வதே அகார்ப்பண்யம். தம்முடைய நியாயமான பரிஶ்ரமததால் தமக்கு வருமபொருளைக் கொண்டு திருப்தி அடைவதும், பிறருடையபொருளுக்கு ஆசைப்படாமல் இருப்பதுமே அஸ்ப்ருஹைஇவை விரிக்கிற் பெருகும்.

புஷ்பங்கள் எம்பெருமானுக்கு போக்யங்கள், அவற்ருல் அவனை அர்ச்சிக்கிருேம். மேலே சொன்ன எட்டு ஆத்மகுணங்களோடு கூடிய ஒரு சேதனன் எண் குணத்தானை எம்பெருமானை ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்வதே ஸ்வரூபம். எனவே எண்குணத்தான் எண்குணத்தானை வணங்கி உய்யலாம்என்பதாயிற்று, " எட்டுமாமலர்—

𑌅𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌦𑌯𑌾 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 ॥
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌤𑌪𑌃 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌤𑌥𑍈𑌵𑌚 ।
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌕𑌰𑌂𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥

எட்டுப் புஷ்பங்களாவன ஒருவனுக்கும் தீங்கு செய்யாமை, இந்திரியங்களை அடக்கல், எல்லாரிடமும் இரக்கமுள்ளவனு யிருத்தல், ஒருவன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளல், தன்னையும் எம்பெருமானையும் பற்றிய அறிவு, தபஸ், தியாநம், உண்மை பேசுவது.

" தனக்கு வமையில்லாதான் ருள்சேர்ந்தார்க் கல்லான்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது "

" நம்பியைத் தென் குறுங்குடி நின்றஅச்
செம்பொனே திகழும் திரு மூர்த்தியை
உம்பர் வானவர் ஆதியஞ் சோதியை
எம்பிரானை என் சொல்லி மறப்பனே ?

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

ப்ரபந்ந குலம்

(ஸ்ரீ. உ. வே. திருமலை நல்லான் ராமகிருஷ்ணய்யங்கார்.
ஆழ்வார் திருநகரி.)

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 பதியான ஸர்வேசுவரன் " 𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯𑍇𑌤𑌿 " ஸங்கல்பித்து, " 𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌯𑌾 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌶𑌃 " என்கிறபடி நான்கு வர்ணங்களையும் படைத்து அவையவைக்கான குணங்களையும் கருமங்களையும் வகுத்து வைத்தான். ஏகப்ரகாரமாய் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனுயிருக்கிற

ஆத்மவஸ்து பேதாஸஹமானாலும், ஶரீர ரூப உபாதிக்ருத பேதத்தைக்கொண்டு ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரியத்வாதி வ்யபதேசம் உபபந்நமே யெனப்பூர்வர்கள் உபபாதித்துப் போந்தனர். ஆக பகவத்தாஸ்யமே ஆத்மாவுக்கு நிரூபகம் என்று உணர்ந்த பெரியோர் வர்ணாஶ்ரம வித்யா விருத்தங்களை கர்தபஜந்மம், ஶ்வவ்ருத்தமம், சில்பநைபுணம், பஸ்மாஹுதி, ஶவவிதவாலங்கார மென்று கழிப்பர்கள். ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியாதவர் ப்ராஹ்மண்யாதிப்ரயுக்தம் குலம் உச்ராயம் என்றுப்ரமிப்பர்கள். தோல்புரையே போமதுவான இதன் உண்மையை அஜ்ஞர்கள் எங்ஙனம் அறிவர்?

சரீர விநாசாவதியான இத்தகைய குலங்களைவிட, முடிவிலா (யாவதாத்மபாவி) வடிமைக்குலம் நலமிக்கதென நவில வேண்டுமோ? ப்ரபந்நரெனினும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எனினும் அடியாரெனினும் ஒக்கும். ஆன்றோர் அடியார்தம் குலத்தையே ஆசைப்படுகிறார்கள். பகவத் பாகவதஸம்பந்தமுள்ள விடங்களில் அசேதநகீட ஜந்மங்கள்கூட அவர்கட்கு இனித்தாயிருக்கிறது. பகவத் தாஸ்யத்தில் ஜாததாஸ்வாதனாயுள்ள எவன்தான் அதைவிடமுடியும்? பிரபந்நகுலத்திற் பிறப்பு "ஜாயமான கடாக்ஷம்" என்கிறபடியே ஜாயமாந காலகடாக்ஷவிஷயீபூதனான ஆயிரத்திலொரு ஞானவானுக்கே கிட்டும். இக்குலத்திற் பிறப்பாவது, ஞானமனுட்டான மானமிவை நன்றாகவுடைய குருவை யடைந்து பகவத்ஸம்பந்தத்தை யுணருகை. "ஸ ஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி" என்கிறபடி பரஹமசம்பந்தத்தை யுணர்ந்த பின்னரே யிவன் பிறந்தவனாகிறான். "அன்று நான்பிறந்திலேன்" என்கிற திவ்ய ஸூக்தியும் இங்கு ஒப்பநோக்கற்பாலது. சாரீர சம்பந்தத்தோடு ஞானஸம்பந்தமும் ஒரேகுலத்திலுண்டானால் அது பொன்மலர் நாற்றமுடைத்துப் போலாகும். "பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய" (பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோகம்) என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியில் இவ்வுபய ஸம்பந்தமும் ஒள்ளொடுங்கி யுளது. இவ்வுபயசம்பந்தமும் பெறுகை, பட்டருக்கு ஆழ்வான் பக்கல் கிடைத்தது. இத்தசைபபேற்றை ஸ்ரீ ஆண்டாள் பக்கலிலும் காணலாம். இவ்விருசம்பந்தங்களையும் தந்தையும் பெண்ணும் "மாயன்மணி வண்ணன் தாள்பணியும் மக்களைப் பெறுவர்களே" "வாய்த்தநன்மக்களைப் பெற்று

மகிழ்வரே." என்றும் "நிச்சலும்பாடுவார் நீள்விசும் பாள்வரே" என்றும் பரமபதத்தோடு வாசியற நமோ நாராயணாய வென்பாரே என்று சூழ்ந்திருந்தேத்தும் பல்லாண்டோடு வாசியற ஒக்க பலமாக வருளியிருப்பதால் இதனது பெருமை தெரியவரும். நன்மக்களாவர் நன்மையுடையமக்கள். நன்மையாகிறது பகவச் சேஷத்வமாகிற ஆத்மஸ்வரூபநிரூபகதர்மம். அத்னை யுடைத்தாதல் பற்றி ஆத்மாவை "நன்பொருள்" என்று கூறுவதுமுண்டு. "நம்பினேன் பிறர்நன்பொருள் தன்னையும்" என்கிறவிடத்து நன்பொருள் என்கிறபதத்திற்கு ஆத்மாவென்று வியாக்கியானித் திருப்பதுங்காண்க. அவ்விடத்திய வியாக்கியானமாவது :—" நன்பொருள் என்கிறது ஆ.ஆத்மாவை... ....
வைலக்ஷண்யத்தை யுடையனுகையாலே................பகவச்சேஷத்வத்தளவில் நில்லாதே சேஷத்வகாஷ்டையில் நிற்கக்கடவ ஆத்மவஸ்துவைக்கிடீர் நானபஹரித்தது." என்று.

ஆகவிங்கு நன்மக்கள் என்கிறது ஆத்மகதபேஷத்வாநுரூபமானப்ரபதனத் திலிழிந்தவரை யென்று கூறத்தட்டில்லை. "வைஷ்ணவோ நஃ குலே ஜாதஸ் நஸ் ஸந்தாரயிஷ்யதி" வைஷ்ணவோ: குலே ஜாதஸ்ஸநஸ் ஸந்தார விஷ்யதி) என்றிறே பிதிருக்களும் தங்கள் குலத்தில் வைஷ்ணவன் உண்டானுல் போர உவப்பது. "வாயுநன்மக்களைப் பெற்றுமகிழ்வரே" என்கிற விடத்திலும் "பெரியாழ்வாரைப் போலே பகவத்ப்ரவணரான புத்ரர்களைப் பெற்று ஹ்ருஷ்டராவர்கள்" என்று பெரிய வாசசான் பிள்ளை வியாக்கியானம் செய்தருளினுர். இதிலிருந்து "ப்ரபந்ந புத்ர லாபத்தையே ஸ்ரீஆண்டாள் பலமாகக் கருதி அருளினளென்று வெளியாகின்றதன்றே? ஆக ஸ்ரீ ஆண்டாளும் பெரியாழ்வாரும் தாம் கை கண்ட ஶரீர வித்யாஸம்பந்தங்களினுலுண்டாகும் ஆநந்தம், எல்லோருக்கும் ஒக்க உண்டாகவேணு மென்று ஆஶாஸிக்கிறுர்கள். "ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச் சான்றேனெனக் கேட்டதாய்." என்று புத்ரஸம்ருத்தி பெரிதும் பெற்றேரை மகிழ்விக்குமன்றே?. கூடுமனமுடையீர் வரம்பொழிவத் தொல்லைக் கூடுமினே" "போதுவீர் போதுமின்" என்று மனமுடையோர் எல்லோரையுமே தங்களது பரபந்நகுலத்திற் சேர வழைக்கு மிவ்விருவருடைய கருணையைபபாருங்கள்.

பிராம்மண குலாதிகளிற் பிறப்பு அநாதி கர்மாதீனமாயிருக்

கும். தோல்புரையே போமதுவான பிராஹ்மண குலத்தில் பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் பஹுவித போக்யதாபேக்ஷையுண்டு. பிரபந்நகுலப் பிறப்புக்கு இச்சையொன்றே வேண்டுவது எல்லாமவனே என்றிருப்பேவமையும். "கஷ்டம் கலௌ" என்கிறபடியே க்லேசசாத்யமான கர்மத்துரையில இறங்கவேண்டிய அவஶ்யமில்லை. ப்ரபந்நனுக்கு பகவத் ஸம்பந்ததைதயிட்டே கிராமகுலாதிவ்யபதேசம்.

"வநசாரீவ்ருஷேஷ்வ்ருஷ் வேநவத்யூரேசா வாராஹிஹ |
விஷ்ணு நாவ்ருஷேஷ்வ்ருஷவ்ருஷவா ம் ஸ வஸவஹி ||

என்னும்பிரமாண மிங்கு அநுஸந்தேயம். பகவத்ஸம்பந்தத்தைத் யிட்டுத்தான் "குருகூச்சடகோபன் என்னும், காரிமாறன் என்னுமாழ்வாருக்கு ஸ்வக்ராம குலவ்யபதேசம். "வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்கள்" என்றும், "கோயில்வாழும் வைட்டணவர் என்றும் பகவத்ஸம்பந்தாந்வயா தேசத்தைக் கொண்டு தந்தையும் பெண்ணும் வ்யபதேசிக்கையாலே மேலேகாட்டிய ப்ரமாணம் பகவத்ஸம்பந்தமற்ற க்ராமகுலங்களையே குறிக்கும் எனக்கண்டு கொள்க. பிராமணனுக்கு வேதாத்யயனம் போலே ப்ரபந்நனுக்கு சந்தங்கள் ஆயிரமும் அறியக்கற்கை. பிராம்மணுதியருக்கு காம ப்ரம்ஶாதிபயமும், "ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா" என்று ஈசுவரன் கோபத்திற்காளாகிறபயமும் உண்டு. ப்ரபந்நனுக்கது இல்லை. இவன் பரவிருத்திபரனன்றே! ப்ரபந்நன்புரிந்த அறியாவிழுக் காட்டிலுள்ள அபராதங்களை தோஷங்களில் போக்யத்வபுத்தி ரூபமான வாத்ஸல்யம் கொண்டவீஶ்வரன் பொறுத்தருள்வான். ஆக நிர்பயமாய் பலிஷ்டமாய் தர்மாஷ்டமான வொருராஜகுலம் போலேயாயிற்று ப்ரபந்நகுலமும். ஈசுவரவாத்ஸல்யம் ப்ரபந்நரல்லாதார் விஷயத்தில் கிடையாதோவெனில் ஆம் இல்லையென்க. எல்லாம் தானேயாக நடத்திப் போருமவர்களாக நினைப்பவரிறே ப்ரபந்நேதரர் "பராத்து தச்ச்ருதே:" என்று ஜீவகர்த்ருத்வம் ஈசுவராதீனம் என்கிற ஸித்தாந்ததைதத் புணர்ந்து, என்னும் செயற்பாலதென்? என ஸ்வப்ரவிருத்தியை விட்டு "களைவாய் துன்பங்களையாதொழிவாய்" என்று கிடக்குமவரிறே! ப்ப்ரபந்நர்கள். இத்தகையோர் அபராதம் புரியப்ரஸக்தியேது.? காஷாசித்கமாகவதெங்கேயானும் உண்டானுலும் ஸர்வபாவேந தன்னைப்பார்க்கும் மஹாத்மாவானவிவன் செய்ததை அவன்

போக்யமாகவே கைக்கொள்வானத்தனை. "என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்றிறே அவனருளும் சந்தை. ப்ரபந்நேதரர் ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளால் ஸ்வதந்திரராய் ஸ்வர்க்கத்தை லபிக்குமாப்போலே பாபமடியாக நரகாநுபவமும் பண்ணிப்போருகிறார்கள். இதனால் ஈசுவரனுக்கு வைஷம்யநைர்க்ருண்ய ப்ரஸக்திபரிஹ்ருத மாயிற்று. ஒருதகப்பன் ஸ்வேச்சாதீநப்ரவ்ருத்தியில்லா சைசவாவஸ்தையிலுள்ள தன்புத்திரன், தன்னைக் காலாலுதைத்திடில் அதைப்போக்யமாகக் கொள்கிறான். அப்புத்திரனே ஸ்வதந்திரனான பின்னர் அச்செய்கை தந்தையின் சினத்திற்கே ஆஸ்பதமாகும். இதுபோல்தான் ஈசுவரனுக்கு ப்ரபந்ந ப்ரபந்நேதரர்கள் விஷயத்திலிருக்கு மிருப்பும். தோஷபோக்யத்வப்புத்தி வாத்ஸல்யமாயின் "ஶாஸ்திரானர்த்தக்யம்" என்கிற சங்கையும் இதனால் ஒருவாறுபரிஹ்ருதமாயிற்று. சாஸ்திரம் பிரவிருத்தி பரருக்கேயன்றி நிவிருத்திபரருக்கில்லை. நஶாஸ்த்ரம் நைவசக்ரம:" என்னக் கடவதிறே. எனவே குழந்தைகள்போல் தனக்கென்றொரு பிரவிருத்தியின்றிக்கே மாசில்லாதாராயிருக்குமவர்கள் ப்ரபந்நர் என்றதாயிற்று. இதுகொண்டே ப்ரபந்நகுலத்தை "மாசில்குடி" என்று ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தார். மாசாவன அகங்காரமமகாரங்கள். "அஹந்தே நாஹந்தேவிஹரணபதம்" என்று அகங்காரத்தை ப்ரபந்நர்கள் "வானேமறிகடலோ மாருதமே" என்கிற கணக்கிலேவிரட்டி யடிப்பவர்கள். ஆகையாலிறே மாசில் குடியாயிற்று ப்ரபந்நகுலம். "நாவிஷ்ணு:-ப்ருதிவீபதி:" என்றும் "திருவுடை மன்னரைக்காணில் திருமாலைக்கண்டேனே" யென்றும் அரசரை ஈசுவரனாகவும், "குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடுமிடத்தில்" என்று தெய்வத்தோடொப்பக் குழந்தையை கொண்டாடியிருப்பதாலும் அரசர்குலம் போலும் குழந்தையினம் போலுமுள்ளது தொண்டர் குலம் என்னதாயிற்று. ராஜகுலம் ஸ்ரீஸம்ருத்தியுள்ளது. இக்குலமும் அழியாத ஸ்ரீஸம்ருத்தியுடையது. ப்ரபத்தியே இதற்குத் தலைசிறந்த ஸ்ரீஆகும். "ஶரீரஸ்த்ரயோராஜ்ஞ" என்று உற்றாரையும் ஊரையும் பொகட்டு ஆகாசத்திலே நின்று ப்ரபத்தி பண்ணும் விபீஷணாழ்வானை "அந்தரிக்ஷகதஶ்ஸ்ரீமாந்" என்று ஸ்ரீ உள்ளவனாகக்கூறிற்றிறே ஸ்ரீராமாயணம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர் என்னும் வ்யபதேசமும் இதுபற்றியே எனக்கொள்க.

குழந்தைகள் மனம் கல்மஷமற்றது. “பாலெ்யநதிஷ்டாஸெஸு” என்று பெரியோரைப் பாலியமாக விருக்கவாசை கொள்ளுமாறு வேதபுருஷனும் விரும்புகிருன். “சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலியிடைச் சென்றுகேள்” என்று “பாலகனென்றும பரிபவம் செய்யும்” மதியைநோக்கிப் பணித்த பெரியாழ்வார் குழந்தைகளின் பெருமையறிந்தவரில் தலைவராகிருர். கண்ணனிடம் ஆழ்வார்கள் ஈடுபட்டதற்குக்காரணம் ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யங்களுக்கு ஏற்றவவனது குழந்தைச் செய்கைகளே யாகும். எத்திறம் உ-,றெ ரு ஈந்திருந்தேங்கிய வெளிவே! என்று உரலினேடிணைப்பிற் போலமற்ற அவனது பிடுக்குச் செய்கைகளில் ஆழ்வார் ஈடுபடவில்லை. ப்ரபநநவம்சம் ராஜா குலஸாதிருஸ்யத்தையும் குழந்தைத்தன்மையும் பெற்றிருப்பதை ஸ்ரீபட்டர் ஸ்ரீரங்க ராஜாஸ்தவத்தில் அழகாக நிரூபித்திருக்கிருர்.

“ கிஞ்சாபூவத்தி பலதாரித விஷண்ணாயா
ஊசுமஸ்ரு ராஜகடாக உசலுமீதம் கிலெவம்
ஸ்ரீரஙராஜகஙயா வசயாயிதகவம்
யதாவராயூதி ஊஷூடதி ஸாஹஸெ ஷிநு ”

ஊஸெவெயெபூவசூஞெ ஊயாஜெதாஞரஜிதெ. என்று னிறே கீதாசாரியன். ஸவகாரத்தால ஊஜஸாத்யவஸாயம் கூறப்படுகிறது. அதுவே ப்ரபத்திபலஹேது. ப்ராபத்திபலதாரித என்னும் சொற்கள் ஸ்ரீபட்டரது அநுவதந பக்தியை அழகுற அறிவிக்கின்றன. வாநரபலத்தைக் கொண்டு ஸாதாரணமான வோர்ஸாகரத்தைத் தாண்டக்கிடீர் சக்ரவர்த்திதிருமகன் “சுஞெஊரணம் வாயுதரணம் ஸாமரவஹூவா” என்று அசிக்தன் போலே பேசிப்படுத்தது. ப்ரபந்நகுலராஜனே ப்ரபத்திபலங்கொண்டு தன்னேடு தன்பரிவாரங்களும் “யாமுறுமை அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்” என்று “ஊஊாயா” என்று கூறப்படுகிற வைஷ்ணவ மாயாஸாமரத்தைத் தாண்டும்படி செய்தருளினன். அத்தகையமாசில் குடிப்பிறபபுக் கிடீர் அறிவிற் சிறுமனி சனுமடியேனை ஸ்துதிஸாஹஸத்தில் இறக்குகிறது. ராஜ குலத்திற் பிறந்தவனுக்கு ராஜாபராத பயமில்லைகிடீர். இதனுல ராஜாகுல ஸாத்ருச்சயம் கூறப்பட்டது. இனிக்குழந்தைத் தன்மையைக் கூறுகிருர் ஸ்ரீரங்கராஜேதி. ஆதிதம்பதிகளின் திருவடிகள் செய்த லாலனை ஸதுதியிலிறங்கஹேது. பட்டா ரங்கராஜனுக் ஸ்வீகிருத புத்திரர் என்று ப்ரஸித்தமிறே. ப்ரபந்நன்தலைக்கு மேலேயும் தனிர்புரையும் தண்மை திருவடிகளுக்கு இயற்கையாம். லாலித புத்ரார்களுக்கு அபராதபயம் இல்லை யென்பது வெள்ளிடைமலை.

ஆக இவ்விரு திருஷ்டாந்தங்களையும் கொண்டு ப்ரபந்நகுலத்தின் பெருமையை நாம் நன்கு அறிந்து கொள்ளுகிறோம் அன்றோ?

அடியேன் இப்பத்திரிகையில் முதன் முதலின் எழுதும் வியாசமிது வாதலின் ஒருவேளை இது இப்பத்திரிகை நடைக்கு ஒவ்வாமலுமிருக்கலாம். ஆயினும் விஷய ஶௌரவத்தை யுத்தேசித்து இதையாதரித்திடல் வேண்டுமென வறிஞர்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

திருமலை நல்லான் ரநாமகிருஷ்ணய்யங்கார்

ஓர் ஸந்தேஹ நிவ்ருத்தி.

(ப்ரதிவாதி பயங்கரம், ஸ்ரீ .உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்.)

சமையலறைகளில் பலவகையான துராசாரங்கள் நடக்கின்றன. நமது க்ருஹங்களிலுள்ளசமையலறைகளில் நடப்பவற்றைப் பற்றி நாம் சொல்லவரவில்லை. பெரும் பெரும் தேவாலயங்களில் திருமடைப்பள்ளிகளில் நடக்கிற துராசாரங்களைப் பற்றியே இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கிறோம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ தேவாலயங்களில் ப்ரஸாதவிநியோகம் விசேஷமாக நடைபெறுகின்றது ஆசாரசீலர்களானமஹா சிஷ்டர்களும் பகவத் ப்ரஸாதமென்று மிக்க பக்தியோடு உட்கொள்ளுகிறார்கள். அதைப்பெறுவதற்குப் பெருமுயற்சிகளும் செய்கிறார்கள். தம்தம் திருமாளிகைகளில் விறகு முதலியவற்றையும் ஜலம் விட்டுக்கழுவி அடுப்பிலிடும் மஹா சிஷ்டர்கள் தேவாலயங்களுள் நுழைந்தபின் அந்த ஆசாரங்களையெல்லாம் மறந்து விடவேண்டியிருக்கிறது. தேவாலயச் சமையலறைகளில் நடக்கும் துராசாரங்களைக் கட் கூடாகக் கண்டால் எவ்வளவு முட பக்தியுள்ளவர்களாயிருந்தாலும் அந்த ப்ரஸாதங்களை வுட்கொள்ள முற்படமாட்டார்களென்பது உண்மை. இதற்காகவே திருமடப்பளிகளில் யாரும் போகாதபடி பார்த்துக்கொள்ளும் வழக்கமுமுண்டு. சில பெரியோர்கள் வேணுமென்றே சமையலறைகளுள் நுழையாமல் ஒதுங்குகிறார்கள். ‘உள்ளே என்ன நடக்கிறதென்பதை நாம் பார்க்கக்கூடாது; அதெல்லாம் தேவரஹஸ்யம்’ என்று சொல்வதையும் நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆகவே, திருமடைப்பள்ளிகளில் நடக்கும் துராசாரங்களை அறியாதார் இல்லை. யாவரும் அறிநதுவைத்தும அவற்றைக் கவனிப்பதில்லை. வாய்க்கு இன்பமாகப் பண்டங்களைப புஜிப்பதிலேயே பெரும்பாலும் அனைவர்க்கும் ஊக்கம. எங்கேயாவது ஆசாரங்களைப்பற்றி மேலதிகாரிகள் கவனிப்பதாயிருந்தால் தளிகைபண்ணுகிறவர்கள் கிடைப்பதே அரிதாய்விடுகிறது.

இவ்விதம் துராசாரங்கள் நடக்கப் பெரியோர்களும் கூசாமல் பிரஸாதங்களை வாங்கிப்புஜிக்கிறார்களே, இதற்கு ஏதாவது சாஸ்த்ர ஆதாரமுண்டோ வென்று வெகுநாளாக நாம் சங்கை கொண்டிருந்தோம். வைகாநஸஸூத் ராநுவர்த்தியான ஒரு மஹானுடன் ஸமீபகாலத்தில் நாம் ஸம்பாஷிக்கையில் அவர் வைகாநஸ தர்ம ஸூத்ரத்தில் இதற்கு ஆதாரம் இருப்பதாக எடுத்துக் காட்டினர். அதில் மூன்றாவது ப்ரபாடகம், நாலாவது கண்டம், பதினோராவது ஸூத்ரம்.——

[ஆதுரே! பாலே! பசநாலயே! ச! சௌசம்! ந! வி சாரணீயம்; யதாசக்தி! ஸ்யாத்.] என்றுள்ளது. ரோகி, சிறுவன், சமையல்வீடு இவற்றில் சுத்தியைப்பற்றி விசாரிக்கத் தேவையில்லை; யதாசக்தி இருக்கலாம்——என்பதே இதன் பொருள்.

இந்த ப்ரமாணதாரம் இருந்தாலும் வேணுமென்றே துராசாரங்களைச் செய்யாமல் கூடுமானவளவு ஸதாசாரங்களில் முயல்வது நலம்.

வர்த்தமானங்கள்

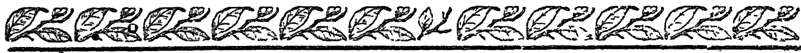
திருவல்லிக்கேணித் தமிழ்ச் சங்கம்

ஷை சங்கத்தினுதரவில ஸ்ரீஜயந்தீ உத்ஸவத்தை முன்னிட்டு ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீவானமாமலை ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி திருவல்லிக்கேணி மடத்தில் அடியிற்கண்ட உபந்யாஸங்கள் நடைபெற்றன. 6-9-36-மாலை 4-மணிக்கு அட்வகேட் ஸ்ரீமான் R. கேசவய்யங்கார் **கேசவன் கீர்த்தி** என்னும விஷயத்தைப்பற்றி மிகவும் அழகாக 2-மணிநேரம் உபந்யஸித்தார். 7-9-36 மாலை 6 மணிக்குமேல் அட்வகேட் ஸ்ரீமான் C. நரஸிம்மாசாரியார் **கண்ணனும் தென்குருகூர் நம்பியும்** என்ற விஷயத்தைப்பற்றி $1\frac{1}{2}$ மணிகாலம் தற்காலம் ஆங்கிலேய பாஷாபிமானிகளும் உகக்குமாறு எளியநடையில் உபன்யஸித்தார். 8-9-36 மாலை 4 மணிக்குமேல் **கண்ணன் திருவவதாரத்தைப்** பற்றி ஸ்ரீமான் R. கேசவய்யங்கார் உபந்யஸித்தார். இன்னும் 9-10 11-12-13 தேதிகளிலும் அனேகம் வித்வான்களின் உபந்யாஸங்கள் நடைபெறுமென்று தெரியவருகிறது.

ஸ்ரீ ரங்கம்:—புரட்டாசி 31-உ (16-10-36) நவராத்ரி உத்ஸவாரம்பம்.

திருப்பதி:—ப்ரஹ்மோத்ஸவ ஆரம்பம் புரட்டாசி 6-உ (21-9-36) கருடஸேவை 10-உ(25-9-36) திருதேர்

வாநமாமலை:—புரட்டாசி 14-உ (29-9-36) ஒன்றான வாநமாமலை ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி உத்ஸவ ஆரம்பம் 23-உ (8-10-36-ல்) கன்னிப்புனர்வசுவில் சாற்றுமுறை.

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாஶக பத்ரிகை.

தொகுதி 1.	பத்ராதிபர் வடகரை இராமாநுஜாசாரியார்	பகுதி 11

ஸ்ரீரஸ்து

ஶ்ரிய꞉காந்தாய நம꞉

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம꞉

தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம꞉ பரமயோகிநே |
ய꞉ ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரமஶீஶமத் ||
வேதவேதாந்த வேதாங்க ஸத்ராத்தாந்தப்ரவர்த்திநீ |
ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ரும்பதாம் ||

புரட்டாசித் திருவோணம்

பத்ராதிபர்

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய꞉ கவிதார்க்கிககேஸரீ
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி

நமது வைஜயந்தியின் பதினோராவதுபகுதி புரட்டாசித் திருவோணத்திலவதரிக்க நேர்ந்ததுபற்றி அத்திருநன்னாளின் பெருமையைப்பற்றிச் சிறிது எழுத நேர்ந்தது.

புரட்டாசித் திருவோணத்திற்குப் பெருமையென்? எனில் ஆசார்ய சிகாமணியாகிய நம் ஸ்ரீ நிகமாந்ததேசிகன் அவதரிக்கும் பாக்யம் பெற்றதே. அத்திருநன்னாளில் அவ்வாசார்ய சிகாமணியின் பெருமையைச் சிறிது எழுதி யநுபவிக்கும் பாக்யம் சிற்றறிவுடையவடியேனுக்கு ப்ராப்தமாயிற்று.

அம்மஹாநுபாவரான ஸ்ரீ தேஶிகன் பெருமையைப் பற்றிப் பேசவும் எழுதவும் சீலமில்லாச்சிறியனான வடியேன் அர்ஹனல்லே

ளுயினும் அம்மஹாநுபாவர் நமது எம்பெருமானுர் தர்மநமென்கிற விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்குச் செய்திருக்கும் உபகாரங்களும், அவரது ஞாநபக்தி வைராக்யங்களும், அவரது ஸ்ரீஸூக்திகளும் அவருடைய அவதார ரஹஸ்யத்தின் பெருமையும் அறிவொன்றுமில்லாதவடியேனையும் சிறிது எழுதும்படி தூண்டின.

பவளம் சங்கு முத்து முதலான ரத்நங்களை யுடையதாய் அதனுல் ரத்நாகரமென்று ப்ரஸித்தமான ஸமுத்ரத்தின் நீர் உவர்க்குமாயினும் அச்சமுத்திரத்தை நீக்குவாருண்டோ? அதுபோலவே சமுத்திரத்தின் உவர்நீர்போல நிஷ்ப்ரயோஜனமான என்னுடைய புன் சொற்களில் ஸ்ரீதேசிகன் பெருமைகளாகிற ரத்நம் பொதிந்திருக்கின்றமைபற்றி என்புல்லிய சொற்களையும் ஆரியர்கள் ஆதரிப்பார்களென்று நம்புகிறேன்.

இம்மஹாநுபாவர் பொய்கை யாழ்வாரவதரித்த காஞ்சீபுரத்திற்கருகே ஹிமவநம் என்று ப்ரஸித்தமான திருத்தண்கா என்கிற திவ்ய தேசத்தில் எம்பெருமானுரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட எழுபத்து நான்கு ஸிம்ஹாஸநாதி பதிகளில் தூப்புல் (விஶ்வாமித்ர) குலதிலகராய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ அனந்த ஸோமயாஜியாரின் பௌத்ரரான ஸ்ரீ அனந்த ஸோமயாஜியாருக்கும் கிடாம்பி அப்புள்ளார் ஸஹோதரியான தோதாத்ரி அம்மைக்கும் திருக்குமாரராக கலி 4369 ஶாலிவாஹந ஶகாப்தம் 1190 விபவஸு புரட்டாசி மாதம் திருவோண நக்ஷத்திரத்திலவதரித்து, பெரிய திருவடியின் பேரருளால் ஹயக்ரீவ மந்த்ரோபதேஶத்தைப் பெற்று, அம்மந்த்ரத்தால் ஹயக்ரீவரையாராதித்து, அவருடைய கடாக்ஷத்தால் ஸமஸ்தமான வித்யைகளையும் கரதாமலகமாகக் கற்றறிந்து, குதர்க்கவாதிகளான புறமதத்தவர்களை புறங்காட்டியோடும்படி தர்க்கித்து, அப்ரகாரங்களைப் பின்புள்ளாரு மறியுமாறு ஶததூஷணி ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் முதலானக்ரந்தங்களையருளிச்செய்து, அப்பெருமையினுல் **கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹம்** என்கிற பிருதைப்பெற்று, வேதாந்தார்த்தங்களை ப்ரவசனம் செய்து அனேக வேதாந்த க்ரந்தங்களையுமருளிச்செய்து, வேதாந்தாசார்யர் என்கிற பெயர்பெற்று, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரருளிச் செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கு தத்வடீகை முதலான க்ரந்தங்களையு மருளிச் செய்து, இவவிருள் தருமாஞாலத்தைத்தமது ஸ்ரீ ஸூக்திகளால் தெருள் தருமா ஞாலமாக்கி வாழ்வித்தருளினுர்.

இவரது அவதாரத்தைப் பற்றிப்பேசா நின்ற ஶ்லோக ரத்ந மொன்று இங்கு நினைவுக்கு வருகின்றது. அதாவது, 𑌵𑍇𑌦𑍇 𑌸𑌂𑌜𑌾𑌤𑌖𑍇𑌦𑍇 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌜𑌨𑌵𑌚𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌸𑌂𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑍇 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑍇 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇—𑌮𑌾𑌯𑌾𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌸𑌮𑍋𑌦𑍇 𑌕𑌲𑌿𑌕𑌲𑍁𑌷𑌵𑌶𑌾𑌚𑍍𑌛𑍂𑌨𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑍇𑌽𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯 𑌯𑍋𑌽𑌭𑍂𑌤𑍍 𑌸 𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌘𑌣𑍍𑌟𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑌃 (வேதே ஸம்ஜாத கேதே முநிஜநவசநே ப்ராப்த நித்யாவமாநே ஸங்கீர்ணே ஸர்வவர்ணே ஸதி ததநுகுணே நிஷ்பரமாணே புராணே—மாயாவாதே ஸமோதே கலிகலுஷவஶாச் சூந்யவாதேऽவிவாதே தர்மத்ராணாய யோபூத் ஸ ஜயதி பகவாந் விஷ்ணு கண்டாவதார:) கலியின் கொடுமையால வேதபுருஷன் வேதத்தையடையவும், அவ்வேதார்த்தத்தை பரத்யக்ஷீகரித்த மஹாநுபாவர்களான முனிகளின் வசநம் அவமாநத்தை யடையவும, ஸர்வஜாதிகளும் பேதமின்றிக்கலக்கவும் வர்ணாஶ்ரம பேதங்களைப்பற்றிப் பேசா நின்ற புராணங்கள் அப்ரமாணங்களாகவும், மாயாவாதம் ஆனந்த மடையவும், ஶூந்யவாதம் நிராபாயமாய்ப் பரவவும், ஆகாநின்ற காலத்தில் தர்மத்தைப் பரிபாலிப்பதற்காக எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் வ்யாபித்திராநின்ற விஷ்ணுவான திருமலைமாலின் திருமணியின் திருவவதாரமாக யாவரொருவர் அவதரித்தாரோ? அந்த தேஶிகன் ஸர்வோத் க்ருஷ்டராய் விளங்கா நிற்கிறார்—இன்னும் 𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑍇𑌶𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌘𑌣𑍍𑌟𑌾𑌂𑌶𑍋𑌽𑌥𑌵𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍—𑌯𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌂𑌶𑍋𑌽𑌥𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌤𑌰𑍍𑌕𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌳𑌂 | வேங்கடேஶாவதாரோயம் தத்கண்டாம் ஶோதவாபவேத்—யதீந்த்ராம் தவேத்யேவம் விதர்க்யாயாஸ்து மங்களம் | திருவேங்கடமுடையான் திருநக்ஷத்திரமான திருவோணத்திலவதரித்ததை நோக்குமிடத்து திருவேங்கடமுடையானே இக்கலியுகத்தில் ஸ்ரீதேஶிகனா யவதரித்தாரோ? என்றும், குதர்க்கவாதிகளான புறமதத்தவர்களின் வாதங்களை யடக்கி தம்முடைய கம்பீரமான ஸ்ரீ ஸூக்திகளே எங்கும் பரவும்படி பண்ணுகையால் திருமலைமால் திருமணியின் திருவவதாரமோ? என்றும், ஶாங்கராதிமதங்களைக் கண்டித்து விஶிஷ்டாத்வைத மதத்தை ஸ்தாபிக்கையாலே யதிஶ்ரேஷ்டரான எம்பெருமானாரே

மறுபடியும் ஒரு அவதாரம் செய்தருளினாரோ? என்றும் விதர்க்கிக்கத்தகுந்த தேசிகனுக்குப பல்லாண்டு) என்று அவர் திருக்குமாரரான ஸ்ரீ நயனாசாரியாரருளிச் செய்திருக்கையால் இவரது அவதாரத்தின பெருமை வாசாமகோசரம்.

ஸ்ரீ வெங்கடாரியேணகரூதாஃ ப்ரபந்தாஃ ஸங்க்யாதா பூர்வ்யாம் விபுதைர் நஸங்க்யாஃ—ஸ்ரீ வேங்கடார்யேண க்ருதா: ப்ரபந்தா: ஸங்க்யாது பூர்வ்யாம் விபுதைர் நஸங்க்யா: என்கிறபடி இவரநுக்ரஹித்த ஸ்ரீஸூக்திகள் அஸங்க்யாதங்கள்.

ஸ்ரீ தேசிகனருளிச் செய்திருக்கும் க்ரந்தங்களில் வைராக்கிய பஞ்சகமென்றொரு க்ரந்தரதந முளது. அக்ரந்தத்தை தேசிகனருளிச் செய்ததின் காரணத்தையும் வைராக்யபஞ்சகத்தினர்த்தத்தையும சிறிது கவனித்தால்' ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்கள் நன்கு விளங்கும்.

திருமலைமால திருமணியின அவதாரமான தூப்புல் வேதாந்த தேசிகன் கூரத்தாழ்வானைப்போலே உஞ்சவ்ருத்தி செய்து அதனால் அந்தர்யாமி ஆராதநத்தை குறைவற நடத்தி உபயவேதாந்த ப்ரவசநம் பண்ணிக்கொண்டு த்யாக மண்டப மென்கிற பெருமாள் கோவிலில் பேரருளாளனையே யெல்லாமாகக் கருதி அவருக்கு அநுதினம் பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டு பரமானந்தமா யெழுந்தருளியிருக்கும் காலத்தில் விஜய நகர ஆஸ்தாநத்தில் விசேஷமான செல்வாக்குடைய வித்யாரண்யர், விரக்தாக்ரேஸரரான தேசிகனுடைய உஞ்சவ்ருத்தி ஜீவனத்தை யறிந்து இவருக்கு விசேஷமானத் த்ரவ்யஸ்ஹாயத்தைச் செய்யக்கருதி விஜய நகரத்திற்கு விஜயம் செய்யவேண்டுமென்று விஜ்ஞாபந பத்ரிகை யொன்றனுப்ப அதைக் கடாக்ஷித்த ஸ்வாமி தேசிகன் இந்த வித்யாரண்யர் நம்முடன் பழகி நம்முடைய ஸ்வபாவங்களை நன்கறிந்தும் இவ்வாறு எழுதுவதே! என்று போர நொந்து அவருடைய பத்ரிகைக்குப் பதிலாக அனுபபிவைத்த ஶ்லோகமொன்றே போரும். தேசிகனுடைய ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களின் பெருமையை யுணர்த்துகைக்கு. அதாவது.

நாஸ்தி பித்ரார்ஜிதம் கிஞ்சிந் மயாகிஞ்சிதர்ஜிதம்
அஸ்தி மே ஹஸ்திஶைலாக்ரே வஸ்து பைதாமஹம் தநம் ||

என்னுடைய பிதாவினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தொன்றுமில்லை.

என்னால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டதும் ஒன்றும் கிடையாது ஆனால் அத்திமாலையின் அக்ரத்தில பிதாமஹனால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பொருள், எனக்கு தனமாக விருக்கிறது.

இதன் கருத்து யாதெனில் பிதா ஸ்வயமாக ஆர்ஜித்த பொருளை அவரிஷ்டப்படி விநியோகப்படுத்திக்கொள்ளக் கூடும. ஆதலின் அப்பொருளைத் தன்னுடையதென்று எவ்வாறு சொல்லமுடியும்? ஆதலால பித்ரார்ஜிதம எனக்குக் கிடையாதென்றார். தனக்கு ஸம்பாதிக்கவேண்டுமென்கிற இஷ்டமே கிடையாது. அவ்வாறு ஸம்பாதிக்கவேண்டிய ஆவஸ்யகமுமில்லை. ஒருக்கால் தனக்கென்றொரு செல்வம் வந்தாலும் அச் செல்வம் வந்ததுபோலவே செலவும ஸ்வாபாவமுடைத்தாகையால் அதையும் நம்புவதற்கில்லையென்று எனனால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டதும் ஒன்றுமில்லை என்றார். பிதாமஹனால் ஸம்பாதித்து ஸம்ரக்ஷிதமாக வைக்கப்பட்ட பொருளைத் தன்னாலும் தன் பிதாவாலும் இருவரும் சேர்ந்தாலும் மற்றெவராலும் அழிக்கமுடியாது. ஆனால் அதனாலேற்படும் வருமானத்தை யதேஷ்டமாக அநுபவிக்கலாம. ஆதலின் பைதாமஹம் தநம் எனக்கிருக்கின்றதென்றார். இது ஒரு ஸ்லேஷை. உண்மையென்ன வெனில் ?

அத்திமாமலையில் வீற்றிருக்கும் பேரருளாளன், பிதாமகன் என்கிற ப்ரஹ்மாவின் யாகத்தில் ஹவிர்பாகக்ரஹணார்த்தம் எழுந்தருளினவராதலால் பேரருளாளனைப் பைதாமஹம் தநம் என்றார். சேலேய் கண்ணியரும் பெரும் செல்வமும்....அவரே என்னுமாப் போலே இவரும் பேரருளாளனே என்க்கு தனமென்கிறார்.

இவ்வாறு தம்முடைய விரக்திதோன்ற எழுதி யனுப்பிய ஸ்லோகத்தைப் பார்த்தும் வித்யாரண்யர் ஸ்வாமி விஷயத்தில் வைத்திருந்த பக்த்யதிஶயத்தால் எப்படியாவது ஸ்வாமி விஷயத்தில் சிறிது கிஞ்சித் கரித்து க்ருதார்த்தராக வேண்டுமென்று நினைத்து மறுபடியும் எபபடியும் எழுந்தருளவேண்டு மென்று போரப்ப்ரார்த்திக்க, அபபோது அநுக்ரஹித்த ஸ்லோகரத்நங்கள் ஐநது. அவைகளுக்கே வைராக்ய பஞ்சகமென்று பெயராகும். அது முமுக்ஷுக்களுக் கத்யந்தம அறியவேண்டியது ஆவஶ்யகம்........ஆதலின் அவ்வைராக்ய பஞ்சகம், பெருமாள் கோவில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியாரநுக்ரஹித்த உரையுடன் இங்கு அச்சிடபபடுகிறது.

வைராக்ய பஞ்சக வ்யாக்யாநம்

[ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

அவதாரிகை :—*திருமலைமால் திருமணியாய்ச் சிறக்கவந் தருளின தூப்புல் வேதாந்த தேசிகன் ஸர்வதோமுகமான ஞானம் படைத்ததுபோலவே விரக்தியையும் லோகவிலக்ஷணமாகப் பெற்றவராதலால் கூரத்தாழ்வானைப் போலவே தாமும் உஞ்சவ்ருத்தியையே கொண்டு பெருமாள் திருவாராதநத்தைக் குறையற நடத்திக்கொண்டு செந்தமிழும் வடமொழியும் திகழ்ந்த நாவர்க்கு உபய வேதாந்த க்ரந்தப்ரவசநம் செய்தருளா நின்றுகொண்டு *கார்மேனி யருளாளர்கச்சிப்பதியிலே பேரருளாளனை மங்களாசாஸநஞ் செய்து கொண்டெழுந்தருளி யிருந்தார். இவர்க்குப் பரம மித்திரரான ஸ்ரீ வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள் விஜயநகர மஹாராஜனிடத்தில் மிகுந்த வாஞ்சையும் பெற்றுப் பலபல வித்வான்களை ஆதரிப்பதற்குரிய ஸௌகர்யங்களையுடையரா யிருந்தபோது இந்த ஸ்ரீதேசிக சிகாமணியை ஸ்மரித்து இவருடைய ஏழைமையைப் போக்கிச் செல்வச் சிறப்பை யுண்டாக்கக் கருதி அந்த விஜயநகரராஜனிடத்திற்கு எழுந்தருளுமாறு ப்ரார்த்தநா பத்ரிகையை அனுப்ப, அதனைக் கடாக்ஷித்தருளின ஸ்வாமி தேசிகன் தம்முடைய நிஷ்டா விசேஷங்களை அந்த வித்யாரண்ய ஸ்வாமி அறிந்துவைத்தும் வீணாக இப்படி ஆஹ்வாநம் பண்ணுகிறாரே! எனத் திருவுள்ளம் நொந்து, அவருடைய பத்திரிகைக்கு உத்தரமாக

நாஸ்தி பித்ரார்ஜிதம் கிஞ்சிந் ந மயா கிஞ்சிதார்ஜிதம் |
அஸ்தி மே ஹஸ்திசைலாக்ரே வஸ்து பைதாமஹம் தநம் ||

என்கிற ச்லோகத்தை யெழுதியனுப்ப, அவரும் அதைக் கண்டு, ஸ்வாமி தேசிகனிடத்தில் அவர் தாம் வைத்திருந்த ப்ரீத்யதிசயத்தினால் எப்படியாவது இவர்க்கு அபிமதத்ரவ்யலாபம் பண்ணி வைக்க வேணுமென்கிற ஆசையினால் மீண்டும் மிக நிர்ப்பந்தித்துப் பத்ரிகை விடுக்க, அப்போது ஸ்வாமி அநுக்ரஹித்தருளி யனுப்பிய ச்லோக ரத்நங்கள் **வைராக்ய பஞ்சக**மென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கும். இதன் பொருளைச் சிறிய ஞானத்தர்களும் எளிதாகத் தெரிந்துகொள்ளுமாறு சிறிய உரை எழுதப்படுகின்றது.

ஸ்வாமி தேசிகனுடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் ஒவ்வொரு பதத்திலும் பலபல விசேஷார்த்தங்கள் அமைந்திருக்குமென்பதை அடியேன் சிறிய ஞானத்தன் அநுபவிக்கவும் அநர்ஹன் யாதவாப்யுதயத்தில் முதல் ஸர்க்கத்தில் ஒன்பதாவதான * ।கீ்ரூகாதஹெிகயா ஷுவஷீநு க்ரூவாரஹெஷிதயா ஷுயபூ। வஸெகா விஸூஶிஉ௦ வீதூ௦ விஹ:ஃ ஸ்ரீரோநஜீஜநக* என்ற ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்திலே "ஐதூ௦ விஷிஜெ்ராஷுவ௶தூ ஸாவாஷுதி வஶெஉவஶெ । கவிதாகிடுகவஸிஂஹவஸ்) காஶெ்ஷ வஷிெதஷுவி ||" என்று தீக்ஷிதர் பணித்திருப்பதை நினைப்பூட்டுகின்றேன். ஆசார்ய கடாக்ஷ விசேஷத்தினல் அப்படிப் பட்ட விசேஷார்த்தங்களைப் பெற்று மிக விரிவாகவே வியாக்கியானஞ் செய்யலாமாயினும், விரிவின்றித் தெளிவான பொருளை ஸ்பஷ்டமாக வுணர்த்தும் வியாக்கியானமே வேணுமென்று பல பக்தர்களின் அபேக்ஷை தெரிவதாலும், ஸ்வாமி தேசிகனுடைய திவ்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளெல்லாவற்றுக்கும் அடியேனுடைய ஆயுளில் உரையெழுதி வெளியிட வேணுமென்கிற குதூஹலம் மிக்கிருப்பதனாலும், மற்றும் பலவகை ஸௌகர்யங்களை அநுஸரிக்க வேண்டியதனாலும் சுருக்கமான வியாக்கியானமே யெழுதப்படுகின்றது. ....

க்ஷாணீகொணஶதாஂஶவாவந கஷாஉவடிாரமவடிாநவ
க்ஷஹ்)க்ஷூநஶஜ்ரவாடரவநாயநு)ாஜஉநு)ாஉஹ ।
ஜெவ௦ஸெவிதஹெவநிஸ்ரீநஹெஹயொஸஉயாஷஃவரா
யாநாஉஷிஉஶெ கஶெவஉநயெ உஶெசூஷு விஶெசுஶதாபூ ||

1\. க்ஷோணீ கோண ஶதாம்ஶ பாலந கலாதுர்வார கர்வாநல க்ஷுப்யத் க்ஷுத்ர நரேந்த்ர சாடு ரசநா தந்யாந் நமந்யாமஹே—தேவம் ஸேவிதுமேவ நிஶ்சிநுமஹே யோஸௌ தயாளுஃ புரா தாநா முஷ்டிமுசே குசேலமுநயே தத்தே ஸ்ம வித்தேஶதாம் !

(பொழிப்புரை). பூமண்டலத்தின் ஏகதேசத்திலே நூற்றிலொருபாகத்தை ஆளுகையாகிற தொழிலினுலுண்டாகிய அடங்காச் செருக்காகிய தீயினல் (கதுவப்பட்டு) நிலைகலங்கிநின்ற அல்ப ப்ரபுக்களைப் புகழ்வதனல் செல்வம் பெறுகின்றவர்களை ஒரு பொருளாக மதிக்கமாட்டோம்; (எம்முடைய அத்யவஸாயம்

எப்படிப்பட்டதென்றால்) இரக்கமுடையனான யாவனொரு எம்பெருமான் முற்காலத்தில், ஒரு முஷ்டியளவான அவல் கொடுத்த குசேல முனிவனுக்குக் குபேரனாகுந் தன்மையைக் கொடுத்தருளினானோ அந்தப் பரம புருஷனை அடிபணிவதற்கே அறுதியிட்டிரா நின்றோம்.

“இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூமி: ஸஶைலவநகாநநா” என்றாற் போலவும் * ஒருநாயகமாய் ஓடவுலகுடனாண்டவர் * என்றாற் போலவும் பூமண்டலம் முழுவதையும் அரசாளவல்லவர்கள் இப்போது இல்லையே. பூமியின் பலகோடி நூறாயிரத்தில் ஒரு பங்குமாத்திரமான நிலத்தை ஆளப்பிறந்த அற்ப அரசர்களே உள்ளார்கள். இந்த அல்ப அதிகாரத்திற்கே இவர்களுடைய அஹங்காரம் வாசாமகோசரம். அந்தச் செருக்கினால் நீக்கதுவினாற் போல் தடுமாறிக்கிடக்கின்ற அந்த அல்பர்களிடஞ் சென்று ‘நீ இந்திரன் சந்திரன் குபேரன்’ என்று இல்லாத பொய்யுரைகளைப் புனைந்து புகழ்ந்து ஜீவிப்பவர்களுடைய ஜீவநத்தை ஒருபிழைப பாகவே மதிக்கமாட்டேன். “உனக்குப் பணி செய்திருக்குந் தவமுடையேன் இனிப்போயொருவன் தனக்குப் பணிந்து, கடைத்தலை நிற்கை நின்சாயை யழிவு கண்டாய்” என்னும்படியான திண்ணிய அத்யவஸாயமுடைய நான் அந்த எம்பெருமானைத் தவிர்த்து மற்றொருவன் மனைக்கடையிலே புகுந்து துவளமாட்டேன்; “அடிமை யென்னும் அக்கோயின்மையாலே அங்கங்கேயவை போதருங் கண்டாய்” என்றாப்போலே எம்பெருமானை அடிபணிந்தார்க்கு ஐஹிகத்தில்தானும் ஒரு குறை யுண்டாகுமோ? அபெருமான் அல்பஸந்துஷ்டன் என்னுமிடமும் குசேலோபாக்கியான முகத்தினால் நன்கு அறியக் கூடியதன்றோ. ஆகவே ஆமுஷ்மிகத்திற்குப் போலவே ஐஹிகத்திற்கும எம்பெருமான் கைபார்த்திருக்குமத்தனையே நமக்குள்ளது-என்றாராயிற்று.

* கொணோ வாசூவுஜெஷெ ஷூாதீணாதீநாஂவ வாசநெ। வநகஉெஶ, ஶூஷாதீநாஶஶுளவ ஶஶெஉெவிவ * என்கிற மேதிநீ கோஶத்தின்படி கொணஶஜூம இங்கு வநகஉெ ஶாயஜகம். [வாடுஶரவநா] அரசர்களைப் புகழ்வதை தவாடுஞ்க்தீ யென்பர்கள். பொதுவாகப் புகழ்ந்துரைப்பதற்கும் பெயர். “விஶயவாகெ்ரு ஷிஶூாவிஶயவாகெ்ரூவ” என்பர் கோஶகாரர்கள். “வாடுஶரவநாஂ ஶநூாஂநஉநூாஉஷெ” என்பது புதிய பாடம்.

யாநாஸிஃ ஹரிதா உவஷிஃ—யாநாஉவஷிஃ, தாஂஉஂவ தீதி யாநாஉவஷிஉக், தவெஷு இவ்விடத்தில் வூஷூதமான குசேலமுனி சரித்திரத்தை கதிவிவஉ ஸாமு ஸஂஷுதஹ ரூபமாக எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறேன் ; ரஸிகமநீஷிகள் கண்டு களிக்க. .... க.

2. ஸீமஂ கிஉநமஂ ஹவெஉநமஉளஉாஂ பாயிதஂ
வயஃவூஷூதிவஉிாகஂ கிஉ ந யாாகஂ ஸாாஸஃ ।
கயநூஉமஉஷூகஂ வயி வடிஷூாஂ கஷூாஂ
ஹஜஂதி விபயா உயு ஹஹஹ ! கஃக்ஷிதஃ கஃக்ஷிதஃ ॥

2. ஸிலம் கிமநலம் பவேதநலமௌதரம் பாதிதும் பய: ப்ரஸ்ருதி பூரகம் கிமு ந தாரகம் ஸாரஸம்—அயத்நமலமல்லகம் பதிபடச்சரம் கச்சரம் பஜந்தி விபுதா முதாஹ்யஹஹஹ ! குக்ஷித: குக்ஷித:||

ஜாடராக்நியைத் தணிப்பதற்கு [அதாவது, பசி தீருவதற்கு] நிலங்களில் கதிர் பொறுக்கி ஜீவித்தல் போதாதோ? (அது தானும் கிடைக்காவிடினும்) ஒரு சிறுங்கை நிறைக்கும்படியான குளத்துத் தண்ணீர் தாரகமாகமாட்டாதோ? வழிகளிலே (விழுந்துகிடக்கின்ற) எளிதாகக் கிடைக்கக்கூடிய அழுக்கடைந்த கந்தைத் துணியும் கௌபீனமாகப் போதுமே. (இப்படியிருந்தும்) பண்டிதர்கள் வயிற்றுக்காக வீணாய் அரசர்களைப் பணிகின்றார்களே ! ஐயோ !.

மநுஸ்ம்ருதியில் நான்காவது அத்யாயத்தில * கஷெஉாஹெ ணெவ ஹஃதாநாஉஷுஉாஹெண வா வஉநஃ । யா வூதிஷாஂ ஸஉாஷூய விவூா ஜீவெஉநாவஷி * என்று அந்தணன் ஜீவிக்கவேண்டிய வழியைச் சொல்லத்தொடங்கி * யாதூாஉாதூ வூஸிஷுயஉஂ வெஷூஃ கஉஉஷிாஹஷிஉவெதஃ । கஷெமெஉந ஶரீாஸு கஉவீஉத யநஸஷுயஃ * என்று ஶாஷூய கஉடஂ வஸஂவயஉநிதூகஉஉாநஉஷாந வஉவஉகவூாண யாாண உாதூத்திற்காகப் பொருளீட்டலாமென்று சொல்லி, எவ்வகைக் கருமங்களால் பொருளீட்டுவதென்ன, * ஐதாஉூதாஹாஂ ஜீவெதூஉ உூதெநவூஉூதெநவா । ஸதூாநூதாஹாஉவிவாந ஶ்வவூதூா கஉாவந * என்று சொல்லி அவற்றை மேல்

ச்லோகங்களிலே விவரிக்கிறார்—* ஜீ தஜ ஸாமஷவிமல் ஜெதுயஜ்ர தம் வந்ராஷயாவிதஜ * உத்ராஷியாலே. இங்கு குல்லூக பட்டருடைய வியாக்கியானம்—“ வனலெகெககயா நராஷி மாவஸகொதுயநஜ உமஷஃ; ஜெஜயதாக்ஷகாநெகக யாநெராதுயநம் வியஃ” என்று. அதுவே இங்கு வியஜ எனப்பட்டது. ஔஷரஜ—தஷிதவதிஃ.

கநமஜ என்ற இரண்டில் முதலது அவ்யயம். (அபர் யாப்த மென்றபடி.) அஷ்டச்லோகியில் “ கதமாதுதூஜவி வதவதூஜநஜ ” என்று பட்டரும், அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் “ஜெஷவீஜவாதூஜநஜ ” என்று ஆழ்வானும் ப்ரயோகித்தமை காண்க. [வரவ்ருதி வஸிரகஜ] “ வாணிநிகஸணஃ வர வர்திஃ” என்றான் அமரன். இதைத் தமிழர் சிறங்கை என்பார் கள். ‘ சொறங்காய் ’ என்பது ஆபாஸ வழக்கு ஸாரவி ஸம— ஸாரஜ. கயநஜஜஜகஜ என்று ஒரே பதமாகக்கொண்டு சிலர் உரைப்பர்கள் ; “ஆதுஷநம் ஸம்வியாநம் களவீநம் ஜஜஜகஜ” என்று வைஜயந்தீ கோசம் என்றும காட்டுகிறார்கள். கயநஜ கஜகஜகஜ என்று மூன்று பதமாகவே பிரிக்கவேணு மென்றும், மேற்காட்டிய கோசத்தில் ‘ கஜவீநம் ஜஜ கஜகஜ ’ என்று பதச்சேதமென்றும் பெரியோர் பணிக்கக் கேட்டிருக்கை. தமிழ்க கோசங்களிலும் “ அல்லகம்....கௌபீனம்” என்று காண்கிறது இங்கு தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி சைலியை ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து கஜம் என்கிற பதம் ஆவச்யகமாயிருப்பதால் ஜஜஜக மென்று விவக்ஷித்து ப்ரயோகித்திருக்கமாட்டா ரென்றும் அறுதியிட லாகிறது. உத உவரி விவெஷநவிலக்ஷணாநாம் ஜநஃ வரணஜ ||

கயநம்—கவிஷ்ரஜநெ நா யநஃ யவந்தக. கநாயாஸா ஷஷதியாவக. *வடதுரம் ஜீணவஷரம் கதுரம் ஜஜஷஸி ஷிதம் * உத்ரஜரஃ. * கஷஹெதூலெத வெஷெ * உதிவ கஜரஃ. “ கக்ஷிதஃ கக்ஷிதஃ ” என்ற விடத்தில் மஷநா வராவம் ரஸிக்கத்தக்கது. ஒன்றில், ஸாவவிஹக்கஷவிக் வதஜயஃ— கக்ஷிநிஜதுஜதுயஃ. மற்றொன்றில் கக்ஷி தூஷம் வியீயாவஹவநாதும், * ராஜ்ஞ ராஷ்டவாயி

வக்ஷாரூரூவஸுவேஷீக்ஷிதஃ" என்ற அமரகோஶத்தில் படிக்கப்பட்டுள்ள ஷீக்ஷிதுபதத்திற்கு இது பர்யாயம். * மௌர்ஜ்ா கஃ வ்ரூயிலீ வ்ரூஷீ * என்ற அமரகோசத்தின்படி கஃஶ ஜூம் வ்ரூயிலீவயாயமாதல் அறிக. கஂ க்ஷியதீதி கக்ஷிஸ; க்ஷி நிவாஸ ஗த்யோரிதி யாதஃ ; கயவா, கௌ (ஸுஷ்ஞூ) க்ஷியதீதிவா. * க்ஷி க்ஷயெயாயெயாரிதவி யாதஃ. (2)

3. ஜ்வலத ஜலதிகோ்ராயக்ரீயஸக்ரூவீட ஸவவரூா
ப்ரதிஸடவடஜ்வாலாமாலாகுலொ ஜடராநலஃ ।
தூணவி வயஂ ஸாயஂ ஸஂஂமூஷூஷூகா
பரிமளமுசா வாசா யாசாமஹெ ந மஹீஶ்வரா ॥

3. ஜ்வலது ஜலதிக்ரோட க்ரீடத் க்ருபீட பவ ப்ரபா ப்ரதி பட படு ஜ்வாலா மாலாகுலோ ஜடராநல:—த்ருணமபி வயம் ஸாயம் ஸம்புல்ல மல்லி மதல்லிகா பரிமளமுசா வாசா யாசாமஹே ந மஹீச்வராந்.

கடலினிடையே களித்து வர்த்திக்கின்ற (பாடபாக்நி யென்னப் படுகிற) நெருப்பினுடைய ஜ்வாலைக்குத் தோள்தீண்டியாயும், (எவ்வளவு ஸமுத்ரங்களையும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் கொள்ளை கொள்ளவல்ல) ஸாமர்த்திய முடையதாயிருக்கின்ற ஜ்வாலாபுஞ்ஜங்களினால் வ்யாப்தமாயிருக்கின்ற ஜாடராக்நியானது (தாராளமாக) எரியட்டும்; (எவ்வளவு கொடிய பசி மிகுந்தாலும்) மாலைப் பொழுதில் மலர்ந்த சிறந்த மல்லிகைப்பூவின் நறுமணத்தை வீசுகின்ற வாக்கினால் அரசர்களிடத்தில் நாம் ஒரு சிறு புல்லையும் யாசிக்கமாட்டோம்.

கடலினிடையே அபாரமான கடல்நீரைப் பருகிக்கொண்டு பாடபாக்நி யிருப்பதாக நூற்கொள்கை. அதனால் தான் கடல்நீர் புறம்போகாமல் ஒரு மர்யாதையிலே நிற்பதாகவும் கூறுவர். *வாஷண்ஸா ஗ரஹோபாடபாக்நிஃ* இத்யாதிகளைக் கொண்டும் இதனையறியலாம். அப்படிப்பட்ட பாடபாக்நி போலவே நம்முடைய ஜாடராக்நியும் எவ்வளவேனும படர்ந்து எரியட்டும்; (அதாவது) எவ்வளவு தீவ்ரமான பசி பொறுக்க வொண்ணாதபடி நலிந்தாலும் நலியட்டுமென்றபடி. 'புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னாது' என்னுமாபோலே அந்த நிலையி

யிலும் * என் நாவிலின் கவி யாறெருருவர்க்குங் கொடுக்க கில்லேனென்கிறார் பின்பாதியில். மல்லிகை மலரின் பரிமளம எவ்வளவு கொண்டாடத் தகுநதோ அவ்வளவு கொண்டாடு தற்குரிய நம் வாக்கு எமபெருமான் விஷயததில் ப்ரஸரிக் குமே யல்லது அல்ப பரபுக்களின் விஷயத்தில் சிறிதும் ப்ரஸரிக்க மாட்டாது: அருமருந்தன்ன வாக்கைக கொண்டு அன்னவர்க ளிடத்தில் ஒரு த்ருணமும் யாசிக்கமாட்டோம் என்றாராயிற்று. விஷயமஹாபவத்தைப் பற்றததமவாக்கைத தா்மே புகழ்தல்ஏற்கும்.

கௌராஃஸஹ்ல்ர வக்ஷணயா உயூவதுஜெலவாவகஷ். க்ஷூவீடு ஸவஃ—கஷீஃ. (க்ஷூவீடமென்று ஜலத்திற்குப் பெயர்) *க்ஷூவீட யொநிஜ்ஷுமநஃ* ஐதூ௦ரஃ * கஷெூரபாவஃ * ஐதிரூக்ஷுதிஜூாயயா ஜஷவஹு உதூதிஷறெநி௦தியாவக. “ விடுதிஷடா... வஷூரஸீ ; * விடுதிவகூவிடுதிஉ௦விடுதூீகவிஜேராயிநஃ *ஐதி ஷூஷூ ஸவயஜூாயெ ; ஜ௦ாயாநாக” ஐதி ஒஹாஜஃ || [ஒஜீ௦தஜீகா] * ௦தஜீகா ௦வதீஜுகா விடுகாணூ௦ஜூதஜூஜ | விடுஸஷூவாவ காநூ௦ரெநி * ஐதூ௦ரஃ. யாஷயாதா ஷிக௦ஜுக மாதலால் தூணம், ௦ஹீஸூஸாநிதி க௦ஜுவஷஷயம் (ந)

4. ஒரீஸ்வரத்வாரவஹிவிஜுதஜிஜுகா
ஒராவஷிகாயெஜரவீதொ௦யஜீஷி |
யஷஜூநாஹம் நிரவாயஜேஷூ ௦ஜ
யநஜூயவஹுநஹெஷணம் யநம் ||

4. துரீஸ்வரத்வார பஹிர்விதர்திகா துராஸிகாயை ரசி தோயமஞ்ஜலிஃ—யதஞ்ஜநாபம் நிரபாய மஸ்தி மே தநஞ்ஜய ஸ்யந்தந பூஷணம் தநம்.

(அஹங்காரமே வடிவெடுத்த) கெட்ட ப்ரபுக்களினுடைய வாசல் திண்ணையில தூவண்டிருக்கு மிருப்புக்கு இதோ ஒரு கும்பிடு கொடுக்கப்பட்டது. (அப்படிப்பட்ட நிலைமை நமக்கு வேண்டா மென்றபடி.) ஏனெனில், அர்ஜுநனுடைய தேருக்கு அலங்கார மாய் மைபோன்ற நிறமுடையதாய் அழிவற்றதான (கண்ணபிரா னென்கிற) செல்வம் எனக்கு உள்ளதன்றோ.

அஹங்காரிகளான அரசர்களைக் காணவேண்டிச் செல்லுமவர் கள் வாசல் திண்ணையிலே யிருந்துகொண்டு ‘மஹாப்ரபுவை இப்

போது ஸேவிக்க நேருமோ?' என்று கேட்பதும் அங்குள்ள இவா உஶாஜநகங்கள் * நிகூராதி ஷூநி ஹாஷ்நெக ஶூதி கவஸாரம் ஶோஷயநூரெஷு நீவ்யமூரெ க்ஷ்நே வாயம் மஷிதாவெ ஸூெரா ஹாஷ்ய சூயாஷி யாஷி * என்றாற்போலே திரஸ்கரிக்கவுமாய்ப் படும் பரிபவங்கள் நமக்குக் கனவிலும் நேரவேண்டா என்கிறார். * ரஷிநொயெஹூஷி:* என்றது அதிலுள்ள ஜாகுப்ஸையைக் காட்டினபடி. இங்ஙனம் சொல்லுதல் கவிமரபு. "ஊஷூ நரொஷூ கவயெ நிரவநூவாய" என்றார் ஆளவந்தாரும்.

பிரபுக்களை ஸேவியாவிடில் சரீர போஷணம் முதலியவை எங்ஙனே நடைபெறு மென்ன; * யொமகேக்ஷம் வஹாவூஹம் * என்று தேர்த்தட்டிலே நின்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணின பெருமானே நமக்கு அழியாச் செல்வமாதலால் அப்படிப்பட்ட பெருமானாலே நித்ய ஸ்ரீமான்களான நாம் பிறர்மனை திரிதந்துண்ணவேண்டிய கடப்பாடு உடையோமல்லோம் என்றாராயிற்று. யக என்றது யஸ்மாகாரணாக என்று அர்த்தமுள்ள அவ்யயம்.

கூஜநாஹம், நிரவாயம் என்ற இரண்டு விசேஷணங்களும் வ்யவிஸ்யநவரவநூகம். வெளுத்த ரவூமாயும் அழிந்து போவதாயுமிறே உலகத்தில் தனமுள்ளது; இங்ஙனன்று காணும் தெய்வததேரினில் கீதை செப்பிய எங்கள் தனம் என்கிறார். நிரவாய மென்றவிடத்து * உஷ்யாஷ்யொமகவெ ஹூஷயாஷூகாரம் யமெநூஷிராவெஷி யஶொராவிஷூஹூநாணை: | ய: வ்யஷூராநூவிரதம் வரிவஷ்ணாரஷூ: ஶெரயஷூநெ ஷிஶநா ஶாஸூதிகம் ஊகாநூ: * என்ற அப்பய தீக்ஷிதருடைய ச்லோகம் நினைக்கத் தகும். "யொம கேக்ஷம் வஹாவூஹம்" என்ற பகவத் ப்ரதிஜ்ஞையையே நம்பியிருக்கிறோமென்று காட்டுதற்காகவே 'யநூயஷூநெ ஹஷணம்' எனப்பட்டது. .... (௪)

5. ஶரீரவநாவயி வ்யஹநிஷெவணாவாஷநாக
கூவிடியநுயவ்ஶஷும் யநம் ஊடிநம் |
யநூயவியநம் யநஷாஷவேஷஶரவயநம்
ஸாஸாயநவாயநம் ஸாஷநஸாம் ஸொராயநம் ||

5. ஶரீரபதநாவதி ப்ரபு நிஷேவணு பாதநாத் அபிந்தந தநஞ்ஜய ப்ரஶமதம் தநம் தந்தநம்—தநஞ்ஜய விவர்த்தநம் தநமு தாடகோவர்த்தநம் ஸ்வஸாதநமபாதநம் ஸுமநஸாம் ஸமா ராதநம் ||

இந்தவுடல விழுமளவும் அரசர்களை அநுவர்த்திப்பதாகிற ஆபத்திற்குக காரணமாய்க்கொண்டு ஜாடராக்நிக்கு சாநநியைத் தருகின்ற பொருள் பாழாகுக. அது நமச்கு வேண்டா. அர்ஜுநனை அபிவ்ருத்தி செய்ததும், கோவர்த்தன மலையைக் கொற்றச் குடையாகத் தாங்கிநின்றதும், தேவதைகளுக்குப் பரமத்ருப்தியை அளிக்க வல்லதும், எதையும் நாம அடைவதற்குச் சிறந்த ஸாதந மானதும், தன்னை நம்பினார்க்கு ஒருவகையான தீங்கையும் தர மாட்டாததுமான செல்வமன்றோ செல்வம். அதாவது *திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வம். அதுவிறே நமக்குள்ளது.

க்ஷுத்ரப்ரபுக்களைப் பணிந்து பொருளீட்டுமவர் தங்கள் ஆயுள் உள்ளளவும அவர்களைப் பணிந்தே தீரவேண்டும். பொருளீட்டுவதற்கு முன்பு அவர்களைப் பணிநதேயாக வேண்டுமென்பது நிர்விவாதம. அபாரமான பொருளை ஆர்ஜித்துவிட்டு விலகிவிடலாமே யென்னில்; அதுவுமாகாது; ஆர்ஜித்த பொருளுக்கு அபாயம் விளையாத படி அடிக்கடி அவர்களை உபஸத்தி செய்தாக வேண்டும. ஆகவிப்படி யாவஜ்ஜீவம் ஸ்வரூபநாசத்தை ஸஹித்துக்கொண்டு பொருள் படைப்பது இந்தப் பாழும வயிற்றுக்காகவே யாதலால் அபபடிப் பட்ட பொருள் நமககுத் தேவையில்லை. சரீரயாத்திரை ஆத்மயாத்ரை என இரண்டையும் நிர்வஹிக்கவல்ல பரமபொருள் நமக்குக் கைப்பட்டே யிருக்கின்றது என்றார்

அபிந்தந தநஞ்ஜய:=ஜாடராக்நியைச் சொல்லுகிறது. இந்தநம் உதகம் என்றது அந்நத்திற்கும் உபலக்ஷணம். சோறுந் தண்ணீரும் எதிர்பார்க்கிற அக்நி என்றபடி. தநஞ்ஜய ஶப்தம அக்நிக்கும் அர்ஜுநனுக்கும் பெயர். இங்கு அக்நியையும் மூன்றும் பாதத்தில் அர்ஜுநனையும் சொலலுகிறது. தநம் என்பது அஸாரமென்றபடி. யிக் என்கிற ஸ்தானத்தில் தநமென்கிறது என்பாருமுளர். இங்கு வஸந்ததிலகாவ்ருத்தில அக்ஷராநுப்ராஸத்தில் தநஶப்தம் நான்கு தடவை வந்திருக்கிறது;

மேல் உர்த்தரார்த்தத்தில் இந்தப்பதமே ஏழுதடவை வந்திருக்கிறது; இதனால் எற்றைக்கும ஏழேழ் பிறவிக்கும் துணையாக நிற்கும் தனம் அதுவே யென்று ஸூசிப்பித்தபடி. இந்த ச்லோகத்தில் பல்வகையான அர்த்த விசேஷங்கள் தொனிக்கும். அறிவுடையார் ஆழ்ந்து அறிக.

[தனஞ்ஜயவிவர்த்தநம்] "தனஞ்ஜய வ்ருத்தம் தனம்" என்று கீழ்ச் சொன்னபடியே தனஞ்ஜய ஸாரதிவ்ருத்தமான தனம் போலன்றியே இது தனஞ்ஜய வ்ருத்திகரமென்கிறார். [உத்தர்ஷ ஷோ வர்த்தநம்] எடுத்து வஹிக்கப்பட்ட கோவர்த்தன மலையை யுடையது. திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணபிரானுடைய அதிமாநுஷ சீலவ்ருத்த வேஷங்களைக் கண்டு ஆயர்களனைவரும் 'இவனே நமகுலக் கொழுந்து; இவனது கட்டளைப்படியே நாம் நடக்கவேண்டும்' என்று அறுதியிட்டிருந்தனர்: அங்ஙனமிருக்கையில் சரத்காலம் வந்தது. அப்போது இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவது போல் வழக்கப்படி இந்திரனுக்குப் பூசைசெய்யப் பற்பல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜா த்ரவ்யங்களுமாகிய இவைகளைச் சேகரிப்பதைக்கண்டு க்ருஷ்ணன் 'ஓ பெரியோர்களே! நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கே பூஜை செய்வது தகுதி; இக் கோவர்த்தநகிரியே பசுக்களுக்குப் புல்லுந் தண்ணீருங் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்கு என்ன பயனுண்டு, ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் நீங்கள் இபபூசனை யனைத்தையும் இம மலைக்கே இடுங்கள்' என்ன, இடையர்கள் இதைக்கேட்டு அங்ஙனமே செய்ய, கண்ணபிரான் தானே ஒரு தேவதாரூபங் கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுது செய்தருள, அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பல மேகங்களை ஏவி, கண்ணன் விரும்பி மேய்க்கிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டரான இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்கு தரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்த பொழுது கண்ணன் கோவர்த்தன மலையை யெடுத்துக் குடையாகப் பிடித்து மழையைத் தடுத்து எல்லாவுயிர்களையுங் காத்தருளினன் என்ற வரலாறு இங்கு உணர்க.

உத்3யோக3ஸ்தா2நமென்ற விதில் மற்றொரு பொருளும் தொனிக்கும்; அதாவது, நாநாயமான ஸாஸ்த்ரத்திற்கு வாக்கும் அர்த்தமாதலால் வாக்கின் வ்ருத்தியையும் நிர்வஹிப்பது இந்த ஸ்தாந மென்கை. வயிற்றை வளர்க்கிற ஸ்தாநம் அது; வாக்கை வளர்க்கிற ஸ்தாநம் இது என்று ரஸோக்தி. [ஸாத4நாஸ்தா2நம்] ஐஹிகங்களான க்ஷுத்ர பதார்த்தங்களை மாத்திரம் வாங்குவதற்கே அது ஸாதனம்; ஆமுஷ்மிகங்களான சிறந்த ச்ரேயஸ்ஸுக்களுக்கும் இது ஸாதனம் என்றவாறு. ஸோபாநாநி ஸாதநாநி யஸ்ய தத் என்று பஹுவ்ரீஹியாய் பக்திபரபத்திகள் முதலிய சிறந்த ஸாதனங்களை யுடையது என்றும் விவக்ஷிதம். அந்த ஸ்தாநத்தின் ஸாதனங்கள் [ஆர்ஜநோபாயங்கள்] ஹேயமென்று காட்டினபடி [க்ஷயஸ்தாநம்] கொள்ளக் கொள்ளக் குறையும் அது; * கொள்ள மாளாவின்பவெள்ளம் இது; ஜ்ஞாதிதஸ்கராதிகளால் கொள்ளை கொள்ளப்படுகையாகிற வ்யயங்களும் இதற்கில்லை. * க்ஷயாக்ஷ விஹாமாஹம் க்ஷயேவ திவஸம்வக்ஷம் | அதஸ்கரஸஹ்ருஹ்யம் வ்ருஷயம் ஸ்தாநம்ஹி நம்: || [ஸாதுஜநஸாம்ஸோராஸ்தாநம்] அறிவுடையார்க்கும் அமரர்க்கும பேரின்பம் பயக்கு மென்றபடி. இப்படிப்பட்ட சீரிய பொருளாக ஸ்வாமி விவக்ஷிக்கும் ஸ்தாநம் இன்ன தென்பது விளங்க விசேஷ்ய நிர்தேசமில்லா விடினும் விசேஷணப் பொருத்தங்களாலே எம்பெருமானுகிற பரம் பொருளே அது என்பது வெளிப்படை ....॰ (ரு)

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்

[பத்ராதிபர்]

233-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி

கீழ்வாஸுதேவாதி வ்யூஹங்களைப பற்றியும், அந்த வ்யூஹங்களிலிருந்து உத்பன்னர்களான கேசவாதி பன்னிருதிருநாமங்களைப் பற்றியும் தெரிவித்துக்கொண்டேன்; இனி விபவாவதாரங்களைப் பற்றிச்சிறிது விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறேன்.

விபவமென்பது அஜாயமானோபஹுதா விஜாயதே என்கிறபடி பிறப்பிலியான பரமபுருஷன் ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தம் தன்

னுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை அநேகப்ரகாரமாக்கிக் கொண்டவதரித்தல் என்று அர்த்தமாகலாம். அவ்விபவமாவது இத்தனை யென்று கணக்கிட்டுச் சொல்ல வொண்ணாதபடி அஸங்க்யாதமாய் கௌணமென்றும் முக்யமென்றும் இரண்டுவகைப்பட்டிருக்கும். இதில் கௌணமென்பது அவ்வளவு ஶ்ரேஷ்டமானதன்று. முக்யமென்பது ஶ்ரேஷ்டமானது. ஸர்வேஶ்வரன் லோக ரக்ஷணார்த்தமாக ஒருசேதனனை ஆவேஶித்துச் சில கார்யங்களை ஸ்வேச்சையாலே செய்யுமதை கௌணமென்று சொல்லுவார்கள். அதுவும் ஸ்வரூப ஆவேஶமென்றும் ஶக்த்யாவேஶமென்றும் இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும். ஸ்வரூப ஆவேஶமாவது தன்னுடைய ஶுபாஶ்ரயமான அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே ஆவேஶிக்கை. பரசுராமாவதாரத்தை ஸ்வரூப ஆவேஶ அவதாரமென்பர்கள். ஶக்த்யாவேஶமாவது உசிதகாலங்களில் சில சேதனர்களிடத்தில் தனது ஶக்திமாத்ரத்தாலே ஆவேஶித்து அக்கார்யம் முடிந்த பிறகு கடக்கநிற்கை.

இதுதான் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ப்ரஹ்மாவுக்குள் ஆவேஶித்து ஸ்ருஷ்டித்து அக்கார்யம் முடிந்தபிறகு அவனைவிட்டகன்று நிற்றல். இதுபோலே ருத்ரனை ஆவேஶித்து ஸம்ஹரித்தல். மற்றும் அக்நிமுதலான தேவர்களை ஆவேசித்து அவ்வோ காரியங்களைச் செய்தல். ஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவனான ப்ரஹ்மாவும், ஸம்ஹாரத்தைப் பண்ணுகின்ற ஶங்கரனும், வேதங்களை விபாகித்து, பஞ்சமவேதமாகிய மஹாபாரதத்தைப் பண்ணிய வ்யாஸமஹருஷியும், வென்றிமா மழுவேந்தி மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்று அவ்வரசர்களின் ரக்தங்களால் பித்ருதர்ப்பணத்தைப் பண்ணிய பரசுராமனும், அகார்ய சிந்தாஸமகாலமேவ ப்ராதுர்ப்பவம் ஶ்சாபத(ய)ர: புரஸ்தாத் அகார்த்யத்தை அகத்தில் நினைக்க ஆரம்பிக்குமப்பொழுதே அவர்கள் முன்னே வில்லும் கையுமாய் ஆவிர்ப்பவித்து ரக்ஷித்துப்போந்த கார்த்தவீர்யார் ஜுநாதிகளும் பகவானுடைய ஆவேஶாவதாரமா யிருந்தாலும் அஹங்கார விஶிஷ்ட ஆத்மாக்களை கார்யார்த்தமாக ஆவேஶித்து அக்கார்யம் முடிந்தபின் தான் கடக்க நிற்கையால் அவ்வவதாரங்கள் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸிக்கத் தகுந்தவைகளாக ஆகமாட்டா.

முக்யாவதாரமாவது ஶுபாஶ்ரயமான தன்னுடைய அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை அதற்கேற்பட்ட ஸ்வபாவவிஶே

ஷங்களொன்றையும் விடாமல் ஆதியஞ்சோதி யுருவையங்கு வைத் திங்குப் பிறந்து என்கிறபடியே தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவர ஸஜா தீயமாக்கி ஸகலமநுஜநயந விஷயமாக்குகை. அவ்வவதாரங்களா வன மத்ஸ்ய கூர்மாத்யவதாரங்கள்.

இவைகளில் மத்ஸ்யாவதாரமாவது சென்ற கல்பத்தின் கடைசியில் சதுர்முக ப்ரஹ்மா நித்ரைசெய்யும் காலத்தில் மூன்று லோகங்களும் ப்ரளய ஜலதியில் முழுகாநிற்க நித்ரைபண்ணிக் கொண்டிருக்கும் ப்ரஹ்மாவின் முகங்களில் நின்று வேதங்கள் ஆவிர்ப்பவித்தன. அப்போது ஸமீபத்தில் வர்த்தியாநின்ற ஹயக் ரீவன் என்று பெயரையுடைய அஸுரனொருவன் அவ்வேதங்களை அபஹரித்துக்கொண்டு அப்ரளயார்ணவத்தில் முழுகி மறைந்து விட்டான். அத்தையறிந்த பரமகாருணிகனான பரமபுருஷன் அந் நீருக்குச் சளைக்காத மீனுருக்கொண்டு அம்மஹார்ணவத்தில் ப்ர வேசித்து ஹயக்ரீவனென்கிற அவ்வஸுரனைக்கொன்று அவ் வேதங்களைக்கொணர்ந்து ப்ரஹ்மாவிற்குக் கொடுத்தான். இதுவே ஸர்வேஸ்வரனுடைய விபவாவதாரங்களில் முந்தினதாயிருக்கும்— இவ்விடத்தில் மதஸ்யாவதாரத்தைப் பற்றி ஸ்ரீ பாகவதத்தில் ஸ்ரீ ஶுகர் பரிக்ஷித்மஹாராஜாவிற்குச் சொன்ன ப்ரகாரத்தைச் சிறிது எழுதி அநுபவிக்க ப்ராப்தமாகிறது.

அதாவது நடந்த கல்பத்தில் ஸத்யவ்ரதன் என்கிற ராஜருஷி ஒருவன் இருந்தான். அவன் ஒருகால் க்ருதமாலா என்கிற நதியில் ஜலதர்ப்பணம் பண்ணுநிற்க, அவரது அஞ் சலி தீர்த்தத்தோடே மீன் ஒன்று கையில் வந்தது. ஜலத் தோடே கையில் வந்த அம்மீனை அம்மன்னன் அத்தீர்த்தத் தோடே நதியில் விட்டுவிட்டான். அவ்வாறு நதியில் விடப்பட்ட அம்மீனானது, பரம காருணிகனான அம்மன்னனை நோக்கி, ஓ தீனவத்ஸல! நான் இநத நதியில் என்னுடைய ஜ்ஞாதிகளான மத்ஸ்யங்களின் உபத்ரவம் ஸஹிக்க முடியாமல் உன் கையில் அடைக்கலம் புகுந்தேன். நீ மறுபடியும் அந்த நதியிலேயே என்னை விட்டு விட்டாய். அடைக்கலம் புகுந்தவர்களைக் கைவிடலாகுமோ? என்று மிகவும் இரக்கமாய் வேண்டிக் கொண்டது. தன்னை அநுகரஹிப்பதற்காக பரமப்ரீதியுடன் பரமபதத்திலிருந்து பரம புருடன் மீனுருவாய் வந்ததை யறியாத அம்மன்னன், ஆர்த்தி யுடன் சொன்ன அம்மீனின் வார்த்தையைக் கேட்டு மிகவுமிரங்

கித் தன்னுடைய தீர்த்த பாத்திரததின் ஜலத்தில் அம்மீனை ஆதர வுடன் எடுத்துவிட்டு தன் ஆஸ்ரமத்திற்குக் கொண்டு வந்தான். அன்றிரவே அம்மீன் அப்பாத்ரம் போதாதபடி அதிகமாக வ்ருத் தியடைந்து அவ்வரசனை நோக்கி அய்யா அரசனே! இத்தீர்த்த பாத்ரம் நானிருப்பதற்குப் போதாது. மிகவும் கஷ்டப் படுகிறேன். எவ்விடத்தில் நான் சுகமாக ஸஞ்சரிக்க முடியுமோ? அவ்விடத்தில் என்னை கொண்டுபோய் விடவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண் டது. அப்போதே அம்மன்னன், அம்மீனை எடுத்துக்கொண்டு போய், அகன்றதொரு தடாகத்தில் விட்டான். ஜலத்தில் விட்ட வுடன் அத்தடாகத்தளவு வ்ருத்தியடைந்து எனக்கு சுகமாக வசிக்க இத்தடாகமும் போதாது ஆகையால் பெரியதோர் ஜலா ஶயத்தில் என்னைக் கொண்டு விட்டு விட வேண்டுமென்று மிகவும் வேண்டிக்கொண்டது. உடனே அத் தடாகத்தளவு அகன்றிருக் கும் அம்மீனை எடுத்துக்கொண்டுபோய் ஸமுத்ரத்தில் விட்டான். அப்போது மீன் அவ்வரசனை நோக்கி ஓ மன்னனே! சிறிய மீன் பெரிய மீனுக்கு ஆஹாரமென்பதை யறியாயோ? இச்சமுத்தி ரத்திலிரா நின்ற பெரிய மீன்கள் என்னைத் தின்று விடுங்களே. இதில் என்னை விடுவது உசிதமா? என்று சொல்லிற்று.

இவ்வாறு சொல்லாநின்ற அம்மீனைப் பார்த்து ஸத்யவ்ரதன் உன்னைப்போன்ற பெரிய மத்ஸ்யத்தை நான் எங்கும் கண்டதில்லை இவ்வளவு பெரிய உன்னைத் தின்னும் படியான மத்ஸயம் எங்கே யும் கிடையாது. ஒரு தினத்தில் நூறு யோஜனை தூரம் வளர்ந்த நீ யார்? ப்ரஹ்ம ஶப்தவாச்யனான ஸ்ரீமந் நாராயணனே நீயாக வேண்டுமென்றும், நீ உலகைக் கடாக்ஷித்து வாழ்விக்க இம்மீனு ருக் கொண்டிருக்கிறாய் என்றும் பலவாறு ஸ்தோத்திரம் பண்ணி னான். அப்போது மீனுருக்கொண்ட பகவான் ஓ ஸத்யவரத இந் றைக்கு ஏழாவது நாள் யுகமுடிவு. அப்போது ப்ரளய முண்டாகப் போகிறது. அச் சமயம் ப்ரளய சமுத்ரத்தில் ஓர் ஓடம் தோன்றும். அதில் நீ ஸமஸ்தமான ஓஷதிகளோடும் ஸப்தருஷிகளோடும் ஸம ஸ்தமான வித்துக்களோடும் கூட ஏறி யாதொரு வருத்தமு மின்றி ஏகார்ணவத்தில் ஸஞ்சரிக்கப்போகிறாய். அவவோடமானது பெருங்காற்றால் அங்குமிங்கும் அலைக்கப்பட, அப்போது ஸமீபத்தி லிராநின்ற பெரிய ஸர்ப்பமாகிற வாஸுகியினால் அந்த ஓடத்தை என்னுடையகொம்பில் கட்டிவிடு. நான் ப்ரஹ்மாவின் இரவு முடி

யும் வரை அப்ரளயத்தில் ஸஞ்சரிப்பேன். நான் பரப்ரஹ்ம ஶப்த வாச்யன். ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் நிரதிஶயமான பெருமையை யுடையவன். உன்னுடைய அழகான ப்ரஶ்நங்க ளால் இவ்வர்த்தத்தை உனக்கு அறிவித்தேன். நீ இதை யறி வாய் என்று சொல்லி பகவான் அந்தர்த்தாநமாய் விட்டார்.

அப்பால் ஸத்யவ்ரதன் தர்ப்பங்களை கிழக்கு நுனியாயிருக் கும்படி பரப்பி அதன்மேல் வடகிழக்குத் திசையை நோக்கி உட் கார்ந்துகொண்டு மதஸ்ய ரூபதாரியான பகவானுடைய பாதார விந்தத்தைப் பரிவுடன் த்யானம் செய்துகொண்டு பகவானால் சொல்லப்பட்ட அக்காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அந்த ஏழாவது தினத்தில் மேகங்கள் ஊழிமுதல்வனுருவம்போல் கருத்து ஆகாஶத்திற் சிறிது மவகாஶமின்றிப் பரந்து மின்ன லோடும் இடியோடும் கூடி அதிபயங்கரமாக இடைவிடாது வர்ஷிக்க, எங்கும் ஜலமயமாய் ஸமுத்ரமும் வேலையைக் கடந்து உலகம் முழுதும் வ்யாபித்து விட்டது. அப்போது பகவானை த்யாநித்துக் கொண்டிருந்த ஸத்யவ்ரதன் முன்னே ஓர் ஓடம் தென்பட்டது. உடனே ஸத்யவ்ரதன் அவ்வோடத்தில் ஸமஸ்தமான வித்துக்களோடும் ஸப்தருஷிகளோடும் ஒஷதிகளோ டும் ஏறிக்கொண்டான். அதைப்பார்த்த ருஷிகள் ஸத்யவ்ரத னைப்புகழ்ந்து ஓ அரச ஶ்ரேஷ்டனே! தன்னைத்துதிப்பார் க்லே ஶத்தைப் போக்குமவனான கேஶவனை த்யாநம் செய்வாயாக. அவன் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் ஸங்கடத்தில் நின்றும் நம் மைக் காப்பாற்றுவான் என்று சொல்ல, ஸத்யவ்ரதனும் அவ் வாறே த்யாநிக்கப் பரமகாருணிகனான ஸர்வேஶ்வரன் அனேக யோஜனை தூரமுடைய ஸ்வர்ண மயமான திருமேனியையும் ஒற்றைக் கொம்பையுமுடைய ஓர் மீனுருவாய் அப்ரளயார்ண வத்திலாவிர்ப்பவித்தான். ஸமீபத்தில் நீண்டதோர் ஸர்ப்பமும் காணப்பட்டது. உடனே ஸத்யவ்ரதன் அவ்வோடத்தை மீனுரு வாகிய பகவானுடைய கொம்பில் அந்தப்பெரிய ஸர்ப்பத்தைக் கயிராக் கொண்டு கட்டிவிட்டுப் பரமானந்தபரிதனாய் பகவானைப் பலவாறு ஸ்தோத்ரம் பண்ணினார். அவ்வாறு ஸ்தோத்ரம் பண்ணா நின்ற ஸத்ய வ்ரதனைக்கடாக்ஷித்து மத்ஸய பகவான் அப்ரளயார்ணவத்தில் ஸஞ்சரியாநின்று கொண்டு ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஆத்மதத்வத்தையும் அவ்வாத்மா

பகவானையடைவதற்கு ஸாதனமான பக்தியோகத்தையும் ப்ரதி பாதியா நின்ற மத்ஸ்ய புராணத்தை யருளிச்செய்தான். ஸத்ய வ்ரதன் ஸப்தருஷிகளோடு கூட ஓடத்திலிருந்து கொண்டே மத்ஸ்ய பகவானால் சொல்லப்பட்ட அப்புராணத்தைக் கேட்டுப் பரமானந்த மடைந்தான்.

வேதங்களை அபஹரித்துச்சென்ற ஹயக்ரீவனைக்கொன்று அவ் வேதங்களை மீட்டு ப்ரளயம் போனவுடன் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருந்த ப்ரஹ்மாவிற்குக் கொடுத்தான்.

இவ்வாறு ஜ்ஞாந விஜ்ஞாந ஸம்பன்னனாய் மீனுருவாகிய பகவானுடைய அநுக்ரஹத்தைப்பெற்ற அந்த ஸத்யவ்ரதனே இந்தக் கல்பத்தில் வைவஸ்வத மநுவாயிருக்கிறான். இந்த ராஜருஷியான ஸத்யவ்ரதனுக்கும் மாயா மத்ஸ்ய ரூபியான பகவானுக்குமிடையே நடந்த இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைச் சிந்திப்பார் இவ்வுலகில் அவர்கள் நினைத்த ஸமஸ்தமான ஐஶ்வர்யங்களையு மடைந்து ஶரீரவியோகாநந்தரம் "நசபுநராவர்த்ததே" என்கிற பரமபதத்தையடைந்து பகவானுக்குப் பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டு பரமானந்த மடைவர்கள்.

ஶ்ரீ. உ. வே. ஜகத்குரு அநந்தாசார்ய ஸ்வாமி விஷயமான செய்யுட்கள்

T. K. இராமானுஜன்
செந்தமிழ் உதவி பத்திராசிரியன்

கொச்சகக் கலிப்பா

1. ஆரியமும் செந்தமிழும் ஆந்திரமும் முதலாய
சீரியபன் மொழிகளிலும் தேயமெலாம் நனிபுகழும்
மாரியென வுரைவழங்கும் வள்ளல் அநந்தாரியனார்
ஏரியல்செந் தாமரைத்தாள் எப்போதும் பணிகுவமே.

2. மன்னு புகழ்முமேபை நம்பி வழித்தோன்றிக்
கன்னி முதலிமய மட்டும் கடல்வண்ணன்
றன்னடியார் வாழச் சமயப் பகைதடிந்து
மன்னுகதிர் ஞாலங் கடந்து மறைந்ததுவே.

3. தென்னாட்டுப் புலவர்திறம் தேயமெல்லாம் கொண்டாட
இந்நாட்டுப் பரசமய இகலழித்துத் திறைகொண்டார்
எந்நாட்டும் அதுபுரிய எண்ணி அநந்தாரியனார்
பொன்னாட்டுள் இன்றின்று புக்கனரோ புகல்வீரே.

4. உலககுரு என்றே உரைக்குமுறைக்கேற்ப
நிலமுழுதுந் தஞ்சீர் நிறுவினார் வானத்
தலமும் அடியிணைக்கீழ்த் தங்கப் புரிந்து
நிலவுறச் செய்தற்கு நினைந்து பிரிந்தாரோ.

5. அண்ணல் மிகு காதி அநந்தாரியனார்தாம்
கண்ணன் கழல்கட்கு அனவரத கைங்கரியம்
பண்ணி மகிழ்தற்கிப் படிதகா தென்றெண்ணி
விண்ணுலகில் இன்று விழைந்து புகுந்தனரோ.

6. ஆழ்வார்கள் செய்கலையும் ஆன்ற பழமறையும்
ஏழ்பாரும் உய்ய இசைக்கும் அநந்தாரியனார்
வாழ்வான வைகுந்த வானாடு புக்கனரேல்
தாழ்வாரை ஆளும் தகையார் இனியாரே?

7. வேதம் முதலான விழுநூல்கள் பற்பலவும்
கோதகல ஆய்ந்து குணம்பலவும் தந்துபதிக்
தாதரவோ டெங்கட் கருளும் அநந்தாரியர்போல்
ஏதமறப் பன்னூல் தருவார் இனியாரே.

8. நித்தியமும் நைமித்திகமும் நெறிதவறுப்
பத்திமையோர் செய்யப் பரமனார் வீற்றிருக்கும்
உத்தமமாம் கோயில்பல ஊர்தோ றெடுப்பித்தற்கு
அத்தன் அநந்தாரியன்போல் வல்லார்கள் ஆரினியே.

9. சென்றவிட மெல்லாம் திருமால் பரத்துவமே
நன்று விரித்துவரும் நாவீறுடையபிரான்
இன்று திருநாடு புகுந்தாலும் எழுகதிர்போல்
துன்றும் ஒளியோ டுலகுதொழத் தோன்றுவரே.

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் ஜகத்குரு அனந்தாசார்ய ஸ்வாமிகளின் பிரிவு

[C. P. ராஜகோபாலன்]

"ஊழி பெயரினும் தாம் பெயரார் சான்றாண்மைக்
காழி யெனப்படுவார்"

என்பது மூதுரை.

ஊழி பெயரினும் தம் புகழ் குன்றாது வைகுந்தவானாடளவும் செல்லும் கீர்த்தியாய், மண்மிசைப் பிறந்த பயன் எய்தி, விண்ணுளார் செல்வம் வீறெய்த நம் ஜகத்குரு சுவாமிகள், சென்ற ஆடித் திங்களில் சாப்ரா என்னும் நகரில் வியோகமடைந்தார் என்பதை கேட்டுப் பரிதபிக்காத சஜ்ஜனிகள் எவர். சென்ற நூற்றாண்டில் அன்னார் நம இந்து மதத்திற்கும் ஸ்ரீ பகவத் ராமானுஜஸித்தாந்தத்திற்கும் சிறப்பாகச் செய்து வந்த அரியதொண்டு எம்போல்வரால் அளவிடற்பாலதோ. இருள் தருமாஞாலத்தில் கலிமிக்க காலத்தில் ஆழியானருளால், மாயாவாதிகள் செறுக்கடங்கும்படிக்கும், எம்பெருமானார் தரிசனமே தழைத்தோங்கவும் தம்முடைய சரீரம் பொருள் ஆவி மூன்றையும் தனக்கென வாழா பிறர்க்குறியனவாக்கித் தம்வாழ்நாளைக் கழித்தார் என்று கூறுவது மிகையாது. மரவுரியுடுத்து மலைவன நெற்கொரித்து முதிர்வன சருகு வாயில் வந்தால் வன்பசி தவிர்த்து அனல் வெயில் மழையால் வருந்தி மூலவனலை சிரமளவு எழிப்பியும் நீரினிடைமூழ்கியும் தேகம் நமதல்லவென்று சிற்சுக வபேக்ஷையில் நிற்கும் அன்பரினும் துளக்கமில் நல்தவ முனிவர் கரைகண்டோர் யாவரினும் சீரிய பெருமை நம் ஸ்வாமியினுடையதாகும். திருமாலடியாரல்லாதவர் வீடில்லாதவரே என்று தெளிந்து அப்பெருமானையே, சதா சிந்தித்தும், அச்சிந்தனையின் பயனைக் கேட்டார்களை பிணிக்குந்தகையவாய் கேளாரும் வேட்ப மொழிகள் நவின்று, தனக்குள் அமைத்த தேவபிரானையே புறத்திலும் (பல கோயில்களில்) அமைத்து திவ்ய தேசங்கடோறும் சஞ்சாரம் செய்து இரகஸ்ய கிரந்தகளின் ஸாரத்தை பல்லோர்க்கும் பயன்படும்படி இம்மையும் வீடும் பயக்கும்படி செய்யத் தெள்ளியார் திருநான்மறை வல்லவருள் பெரியோராவர்.

இவர் தம் குணங்களைப் பேசப்புகில் வாய் படைத்த பயன் பெறு வோம். அவை சொலப்புகில் வாயமுதம் பரக்கவேண்டும். சிறு மாமனிசர் என்பதற்கேற்ப மிகவும் தூரிசமான திருமேனியோடு தூய வெள்ளை தரித்து, காண்பார்க்கு எளியாராய், தம்மை அடைந் தோர்க்கு அருள் பொழியுமுகத்தராய் புறந்தூய்மை நீரான் அமை வதுபோல் அகந்தூய்மையும் வாய்மையார். கண்டவர் மனம் வழங் கும்படி கவரும் சக்தி வாய்ந்தவர். அரும் பெரிய வேதாந்த விளக்கின் தத்வங்கள் லேசில் எவர் மனதிலும் பதியும்படி எடுத் துச் சொல்லும் பேராற்றலுள்ளவர். வள்ளலென்னும் பெயர் இவர் மாட்டு வாயானவாய், பேசும் பேச்சில்லாமல் ஈந்துவக்கும் இன்பம் பெற்றவர். அன்றாது அறுபதாவது அப்த பூர்த்தி விழாவில் செய்த தானதருமங்களும் பின்னர்ச் செய்த பெரிய தானங்களும் இன்னும் எவர் உள்ளத்திலும் பதிந்து கிடக்கின்றன. சிந்தையா லும், சொல்லாலும், செய்கையினாலும், ஸ்ரீ பகவத் ராமானுஜ ஸித் தாந்தத்தை வடநாட்டில் நிலைநாட்டிய பெருமை இவர் ஒருவருக்கே உரியது தென்னாட்டில் இருப்பது இயல்பேயாகும். வடதேசத் தில் பல பாஷைகள் நிறைந்த இடத்தில் அப்பாஷைகளில் வல்லு நராகி சித்தாந்த ஸ்தாபனம்செய்து, பெரிய அரசர்களையும் ஜமீன் தார்களையும், மற்றும் பல்லோரையும் இச்சித்தாந்தத்தைத் தழுவும் படிசெய்யும் வன்மை எவ்வித ஆற்றலும் ஊக்கமும் வேண்டுமென் பதை அளித்தல் இவர் தம் பெருமையின் நற்கூறு அறிந்ததாகும். இவர் தாம் வேங்கடத் துறைவார்க்கு நமவென்பது போலல்லாமல் இந்தியாவின் தலைமை நகரமாகிய பம்பாயில் யாவரும் கண்டு வியக் கும்படியாய், விண்ணினின்று இழிந்ததோ! என்னலாம்படி மணிப் பெட்டகம்போன்ற அரவணைத்துயின்ற ஆழியானுக்கு ஆடகமா டம் அமைத்தது அப்பெருமான்பால் கொண்டுள்ள எல்லையில் பிரே மத்திற்கு ஓர் சாட்சியாகும். இதுவே இவரது ஞாபக சின்னமாக என்றும் விளங்கும் .ஸ்ரீ ராமானுஜ சித்தாநதம் பரவவேண்டுமென் னும் முழுநோக்கத்துடன் இத்தகைய நிலயம் ஒன்றை நிறுவியது, அர்ச்சாவதாரத்தில் பெருமையும், தேங்கின மடுக்கள் போலே என் றும் தாகித்தவர்க்கு பருகும் அமிர்தமாகும். இத்தூய வாழ்க்கை யுடையார் பெருமை கூறப்புகின், அது "துறந்தார் பெருமை துணைக் கூறின் வையத்திறந்தாரை எண்ணிக் கொண்டற்று" என் பதுவேயாகும்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ பாஷ்ய விஷய ப்ரம நிராஸ:

(முசர்ப்பாக்கம் அக்காரம் திருவேங்கடாசாரியர் எழுதியது)

ஸ்ரீராமானுஜஸித்தாந்தவைஜயந்தீ திருவாடிப்பூர சஞ்சிகையில், பி. ஆர். ஆராவமுதய்யங்கார்ஸ்வாமி எழுதியதாக அடியில் கண்ட விஷயம் பிரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் முதலிலும் முடிவிலும் இரண்டு பாடப்பிழைகள் ஸம்பதிதங்களாய் விட்டன என்று பிராமாணிக பண்டிதர்கள் கொண்டாடும்படியாக ஸ்ரீ அண்ணஸ்வாமி தத்வப்ரதிஷ்டையில் நிரூபித்திருக்கிறார். அதாவது "க்ஷேத்ரமா வஷஷீ ஸம்ஸ்த இதி வ்ருதி வ்ருஸவ ஸம்ஹவாரக்ஷ" என்ற விடத்தில்-ஸம்ஹவாரக்ஷ. என்கிற பாடம் சரியானதில்லை. ஸஹ்வாராக்ஷ என்கிறபாடம்தான் சரியானது என்றும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பழைய தாளகோசங்களைக் கொண்டும் வித்வான்கள் முன்னிலையில் சொந்தமான உபபாதநங்களைக் கொண்டும் நிரூபித்துக் காட்டினதாகவும் அந்த வித்வான்களும் ஒத்துக்கொண்டதாகவும். நிகமாந்ததேசிகன் தத்வடீகையில் ஸஹ்வாராக்ஷ என்ற பாடத்தையே ஆதரித்திருப்பதாகவும்; ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் சரமஸூத்ர அவதாரிகையில் "யதிவ ரஸேவாரவஷாயக்ஷம்"—"வாநராவ்ருத்தி ஸம்ஹவாரஸ்ஞா இத்யாஹ. என்ற விடத்தில். ஸம்ஹாவநாரஸ்ஞா என்றுமாறி தப்பாக வந்துவிட்டதாகவும் ஸம்ஹாவநெயும் ஸங்கையும் பர்யாயமானதால் இது தப்புபாடம். ஸம்ஹவாரஸ்ஞா என்றேயிருக்க வேணும், என்றும் காட்டினதாகவும் வெளிவந்தது.

இந்த விஷயத்தில் அனைவரும் பிரமிக்காமல் தெளிவு பெறுவதற்காக நிரூபணம் பண்ணவேண்டியதாக வந்தது. "வ்ருதிவ்ருஸவஸம்ஹவாரக்ஷ" என்கிற விஷயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்ருதப்ரகாசிகையின் உபபாதனத்தை நன்றாக யோசித்தால். ஸம்ஹவாரக்ஷ என்றபாடமே ஸ்ருதப்ரகாசிகாசார்யருக்கு அபிமதம் என்று தோற்றுகிறது.

"வ்ருதிவ்ருஸவொऽவவாஜாவவாஜ: ஸவிருஷொஜ்ஞாநதிக்ஷ்ராதி வ்ருயொமெஷ "ஜ்ஞாऽவிஜயஜஸ்ய காரணெ" இதி ஸூத்ரு விஹிதாயாம் ஷஷ்ட்யாம் [illegible] ஸாவகா

ஶக்யம், ஸவிஶேஷா வ்யாவ்ருத்திரிதி ஹி தஸ்ய வாக்யஸ்யார்த்த: யத்யபி ஜ்ஞாநவத்வம் க்ருத்வஞ்ச—தயாபி ஸவிஶேஷ இதி ஷஷ்டீ ந க்ருத்யோக்தாநிஹிதா; ஸவிஶேஷோ ஜாநீத இதி திஙந்தவ் ஸாநாதிகரண்யாத், யாதோவிஶேஷண்தூ வ்யாவ்ருத்தி த்தர ணாயித்யாது; ந ஹி தஸ்ய க்ருத்யோக்தாநிஹிதஸ்ய ஸிஶ்யதி கதோ நாத்ரவ்யதிவ்யஸவவ்யாஷ்டீரிதி நிஷேயஸ்ய ஸாவ காசுஸ்ய" இந்த உபபாதநப்பிரகாரத்தால் "ஸம்ஹவாத்" என்கிற பாடமே அங்கீகரித்ததாக ஏற்படுகிறது. எப்படியெனில் ஸத்தா வாத் என்றுபாடமானல், வ்யதிவ்யஸவம் இருப்பதால் என்று அர்த்தமாகும். இந்தவாதிக்கம் ஸித்தாந்த கௌமுதி ஸமாஸ விதிகள் படித்தவர்கள் எல்லாருக்கும் இருப்பதாக தெரிந்த விஷயம். அவர்களுக்கு இருப்பதினல் என்று சொல்லவேண்டியதில்லை. இருந்தாலும் பிரகிருதஸ்தலத்தில் அந்த வாதிக்கம் வ்யவதிக்குமா, வ்யவதிக்காதா, என்கிற ஸந்தேஹத்தைப் போக்க ப்ரக்ருதஸ்தலத்தில் ஸம்பவிக்கும் என்று உபபாதநம் பண்ணு வதுதான் ந்யாய்ய மௌலி. ஆகையால் சாஸ்திரத்தில் பிரதிப்ர ஸவ மிருந்தாலும் பிரகிருதத்தில் ஸம்பவிக்கிறபடியால் என்று சொன்னல் தான் உபபாதநம் பண்ணிக்காண்பிப்பது வ்யாக்யா தாக்களுக்கு பணியாக விருக்கும். ஶ்ரீதவ்யாஸஶிகாமணிகள் உபபாதநம் பண்ணிக்காண்பித்ததினல் 'ஸம்ஹவாத், என்ற பாடமே அந்த வ்யாக்யாதாவுக்கு திருவுள்ளமாகத் தெரிகிறது. ஸத்தாவாத் என்ருல் ஶாஸ்திரத்தில் இருப்பதனல் என்றர்த்த மாகும். அது வ்யாகரணஶாஸ்த்ரம் படித்தவர்களுக்குத் தெரியு மாதலால் அது சொல்லவேண்டிய விஷயமாக விராது. சில விடத் தில் சாஸ்திரத்திலிருப்பதால் என்று சொன்னலும் அது பிர கிருதத்தில் ஸம்பவிக்கிறபடியால் என்று ஶேஷபூரணம் பண்ணியே தீரவேண்டி வரும். ஆகையால் வ்யதிவ்யஸவ ஸம்ஹவாத். என்றபாடத்தில் ஶாஸ்திரத்தில் ஏற்பட்ட வ்யதிவ்ய ஸவம் ப்ரக்ருதத்தில் ஸம்பவிக்கிறபடியால் என்றர்த்தமாகிறபடி யால் ஶ்ரீதவ்யாஸஶிகாமணிகள் ப்ரக்ருதத்தில் ஸம்பவத்தை உபபாதநம் பண்ணிக் காண்பித்தபடியால் அவருக்கு ஸம்ஹவாத். என்ற பாடமே திருவுள்ளத்திலிருப்பதாகத் தோற்றுகிறது.

அவர் ஸஹ்ஸ்ராவாக் என்றாவது ஸம்ஹவாக் என்றாவது ப்ரதீகம் எடுக்காமலிருந்தாலும், உபபாதனப் பிரகாரத்தில் ஸம்ஹவாக் என்ற பாடமே தத்ஸித்த மென்னக்குறையில்லை, தாளகோசங்கள் அனேகங்களில் அடியேன் ஸ்வாமி சன்னிதியில் காலக்ஷேபம் பண்ணினது முதல் பார்த்ததில் ஸம்ஹவாக் என்ற பாடமே காண்கிறது. அச்சிட்ட கோசங்களிலும் அப்படியே காணப்படுகிறது. அதற்கு உபபாதநமும் பண்ணி அந்த பாடமே ஸாது என்று காண்பித்தாய் விட்டது. இனி ஏதாவது கோசத்தில் ஸஹ்ஸ்ராவாக் என்ற பாடமிருந்தாலும் தஸ்யப்ரக்ருதேஸ்ஸம்ஹவாக் என்று சேஷ பூரணம் பண்ணி அர்த்தம் நிர்வஹிக்க வேண்டியதாயிருப்பதால் அதைக் காட்டிலும் ஸம்ஹவாக் என்ற பாடமே ஸாது வாதலால் இதுவே ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நம் என்று தெளியக்கடவது. தத்வடீகையில் கூட ஸ்ரீமந்நிகமாந்த குரு இந்த பாடத்தையே ஆதரித்ததாகவே கொள்ளலாம். எங்ஙனே யென்னில் "ப்ரக்ருதேரிதி—ப்ரதிப்ரஸவோசிதவாக்நிராஸ: தஸ்ய ஸஹ்ஸ்ராவாக்." என்றிருக்கிறது. இங்கு செய்யவேண்டிய உபபாதநம் முன்னமே செய்யப்பட்டிருக்கிறது. "ககுணி ஷஷ்டீ இத்யநேந ஸாமாநாதிகரண்யநிஷேத ஆஸம்ஹவாநாத் இதி ஸூசிதம். 'ஜநிகர்த்து:' இத்யநுசாஸநாத் ஸம்ஹவாக: ஸ்வோத்பத்தி ஹேதுஸ்ய ப்ரக்ருதி: ஸ்வாதிகாரணஷஷ்டிஸந்தோஷ: ஸப்தம்யந்தாயோஜநீய இத்யபிப்ராயேணாஹ—என்றிருக்கிறது. முன்னிலிருக்கும் இந்த உபபாதநத்தால்—பின்னால்—தஸ்யஸஹ்ஸ்ராவாக் என்றிருந்தாலும், ப்ரதிப்ரஸவஸ்யாஜ்ஞாநாத் ஸஹ்ஸ்ராவாக் தஸ்யப்ரக்ருதே ஸம்ஹவாக் என்றும் சேஷபூரணம் பண்ணி அர்த்தம் கொள்ளத் தட்டில்லை. ஆகையால் தத்வடீகை பங்க்தியும் ஸஹ்ஸ்ராவாக் என்ற பாடத்திற்கு ஸாதகமாகவாகாது. ஆதலால் ஸம்ஹவாக் என்ற பாடமே ஸாது; ஸஹ்ஸ்ராவாக் என்றபாடம் சேஷபூரணம் பண்ணி அர்த்தம் கொள்ள வேண்டியதாயிருப்பதால் அஸாது வென்றே தோற்றுகிறது.

இனி ப்ரத்யாவ்ருத்தி ஸம்ஹவாஸ்ஸ்ரீ, ப்ரத்யாவ்ருத்தி ஸம்ஹர்த்தாஸ்ஸ்ரீ என்ற விரண்டு பாடங்களில் எதுஸாது வென்.

ருல், ப்ராசீந தாளகோசங்களிலும் அச்சிட்ட கோசங்களிலும் நிர்வாஹநிரூபகர்களின் க்ரந்த ப்ராசீந பாடங்களிலும் ஸம்ஸ்க்ருதமாக என்றே யிருப்பதால் இதுவே சரியான பாடம். அநிரூபகர்களின் அபத்தமான பாடங்களைக்கண்டு இதுதப்பு என்று சொல்லுவதா யிருந்தால் ஒவ்வோரிடங்களிலும் அளவில்லாமல் தப்புகளைக்காட்டி புஸ்தகங்களைப் பெருக்கலாம் ஆனால் அது நிரூபகர்களின் பணியாகாது. எது நிர்வாஹ நிரூபகர்களின் பணியென்றால்? அதுகேட்க. ஸ்ரீபாஷ்யம். த்விதீயாத்யாயம் த்விதீயபாதம் உத்பத்த்யஸம்பவாதிகரணத்தில் “ந ச கர்த்து: கரணம்” என்கிற ஸூத்ர ஸ்ரீ பாஷ்ய ச்ருதப்ரகாசிகைகளிலும் வேதாந்தஸாரதீபங்களிலும் அச்சிட்ட எல்லா கோசங்களிலும் தாள கோசங்கள் அநேகங்களிலும் அடியில் காண்பிக்கப்பட்ட ரீதியில் பாடங்கள் காண்கின்றன. “யதி ஹி த்ரிகுணாத்மகாதிகரணாநபேக்ஷாத் ப்ரதாநாத் ஸ்வதந்த்ரம் ஸ்வயமேவ ஜக்தம் ஸ்ருஜ்யதே” என்று ஸ்ரீ பாஷ்யம் “அநபேக்ஷாத் ப்ரதாநாதிதி”—என்று ச்ருதப்ரகாசிகையில் ஸ்ரீபாஷ்யப்ரதீகம் “அத்ர ஸ்வப்ரதாநாத் அநபேக்ஷாத் ப்ரதாந த்ரைகுண்யமாத்ரமபேக்ஷ்ய தயா என்று ச்ருதப்ரகாசிகாஸூக்தி:.

“அநபேக்ஷிதபுருஷா: என்று வேதாந்த ஸார ஸ்ரீ ஸூக்தி: “அநபேக்ஷாத்ப்ரதாநஸ்ய ப்ரவ்ருத்திஸ்யாத் ப்ரவ்ருத்திஸ்யாத்வா என்று தீபவாக்யம் இந்த ரீதியில் தெலுங்கு லிபியில் முதலில் அச்சிடப்பட்ட ஸ்ரீபாஷ்யம் அதின் வ்யாக்யாநங்களிலும் “அநபேக்ஷாத் ப்ரதாநம் என்றே காணப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு. “ஸம்ஸ்க்ருதஸ்வரம் ஸ்வநபேக்ஷம்:” ||8-2-72|| என்கிற வ்யாகரண ஸூத்திரத்தால். “அநபேக்ஷ்” என்கிற ஹகாராந்த ப்ராதிபதிகத்திற்கு அகாரத்தில் ஆகாரம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விதி. ‘அநபேக்ஷ்.’ ப்ராதிபதிகத்திற்கு ஸம்யோகாந்தத்திலும் ஸுப்ரத்யயங்கள் வந்து லோபித்து ஸுப்நிவ்ருத்தத்தால் “ஸ்வஸ்தி ஜகம் அஸ்து” என்பதனால் அஸம்ஜ்ஞ வந்து. ஆகாரம் வரவேண்டியதாயிற்று. அப்படியிருக்க “அநபேக்ஷாத்

யாஸ்தம்-என்று ஸ்ரீஹாஷ்ய ஶ்ருதப்ரகாஶிகாதீவ ஸாரங்களில் ஸாதித்திருப்பன வ்யாகரணவிருத மாகவே ஏற்படுகிறது. இதைப் பற்றி அடியேனுக்கு ஆசார்யரான திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமான் திருமலை அனந்தாண் பிள்ளை. புரிசை ஸ்ரீரங்காசாரியர் ஸ்வாமி வெகு நாளாக யோசித்து யோசித்து ஏற்படாமல் அடியேன் அந்த ஸ்வாமி சன்னிதியில் ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் பண்ணும் போதும் வ்யஸதமாய் அதற்குத்தகுந்த பரிஹாரம் ஏற்படாமல் யோசிக்கிற காலத்தில் எம்பெருமான் கிருபையினால் ஒரு ஸ்ரீபாஷ்ய தாளகோஶம் கிடைக்க அதுவும் ஒரு வித்வானால் முன்னூறு வருஷங்களுக்கு முன்னால் தப்பில்லாமல் எழுதப்பட்டதாயிருக்க அதில் வ்யக்ருதஸ்தலத்தில் பார்க்க "ஜநயாஹா ஸ்வயாஸ்தம் என்றிருந்தபடியால் அடியேனுக்கு இந்த பாடமே சரியானதென்று அருளிச்செய்தார். சிலர் ஜநயாஹா ஸ்வயாஸ்தம் என்கிற பாடம் தவிர வேறு பாடம் கருணையால் ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீ ஸூக்தியை நாம்வேறு விதமாகத் திருத்தக்கூடாதென்கிற பக்த்யதிசயத்தால் இந்த ஸமாஸத்தை யொருவிதமாக ஸமர்த்தநம் பண்ணி எழுதியுமிருக்கிறார்கள். அது அவ்வளவு த்ருடீகரமாக வில்லாததால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்குத்தகுந்த ஸ்ரீ கோஶமும் கிடைத்தபடியால் ஸ்ரீஸ்வாமி திருத்தி யருளினார். இப்படி யோசித்துச் செய்யவேண்டிய விஷயங்களிருக்க யோசிக்காமலே ஸம்ஹவாஸ என்கிற பாடத்தை திருத்தி ஸஹவாஸ என்ற பாடத்தை ஸாயா வென்று சொல்லுவது அடியேனுக்குச் சரியாக தோற்றவில்லை.

வைஜயந்தீ க்ராஹக மஹாஶயர்கள் சன்னிதியில் ஓர் விண்ணப்பம்

நமது வைஜயந்தீ, கார்த்திகையில் கார்த்திகை ஆரம்பித்து நாளது புரட்டாசித் திருவோணத்தோடு 11-ஸஞ்சிகைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அடுத்த அற்பிசியில் திரு மூலத்தோடு 12-சஞ்சிகைகளும் வெளிவந்து அப்த பூர்த்தியாய் இரண்டாவது வருஷம் ஆரம்பமாகும். ஆதலின் இந்த வருஷத்துச் சந்தாத் தொகை ரூ. 1-12-0 இதுவரை அனுப்பாமலிருக்குமவர்களுக்கு வி. பி. மூலம் ஸஞ்சிகை அனுப்பினால் ஷை செலவு அதிகப்படுமாதலால் அடியேனிடத்தில் க்ருபை பண்ணி மணியார்டர் செய்தருள வேண்டுகிறேன்.

—பத்திராதிபர்.

வர்த்தமானங்கள்

பனஸவாடியில் கோயில் கொண்டிருக்கும்
ஸ்ரீ வெங்கடேசப்பெருமாள் தாது ௵ ப்ரஹ்மோத்ஸவம்,

1936௵ அக்டோபர் ஸ்ரீ 15தேதி முதல் 25ம் தேதி வரையில் நடைபெரும். 16௳ த்வஜாரோஹணமும் 24௳ தீர்த்தவாரியும் நடைபெறும். ஒவ்வொருநாளும இரண்டு வேளையும் ஸ்வாமி புறப்பாடு வீதிகளில் நடக்கும். தென்னிந்தியாவிலிருந்து வேத பாராயணக்காரர்களும் திவ்யப்ரபந்தம் ஸேவிப்பவர்களும் வந்து பாராயணம் ஸ்வாமியின் முன்னும் பின்னும் நடத்துவார்கள். தென்னிந்தியாவிலிருந்து பாண்டு வாத்தியக்காரர்களும் நாதஸ்வரக்காரர்களும் வந்து உத்ஸவ காலத்தில் வாசிப்பார்கள். வாண வேடிக்கையும் நடக்கும். வட இந்தியாவில் இப்படிப்பட்ட உத்ஸவம் வேறு எங்கும் ஸேவிக்க முடியாது. பக்த ஜனங்கள் எல்லோரும் இஷ்ட மித்ரர்களோடு வந்து உத்ஸவத்தில் கலந்து கொண்டு ஆனந்திக்கக் கேட்டுக் கொள்ளப் படுகிறார்கள்.

உத்ஸவ விவரம்

அக்டோபர் ஸ்ரீ 14௳ புதன்கிழமை மிருத்ஸங்க்ரஹணம், அங்குராரோபணம். 15௳ வியாழக்கிழமை ஸேனைமுதலியார் வீதிசோதநோத்ஸவம். 16௳ வெள்ளிக்கிழமை காலையில் துவஜாரோஹணம், வெள்ளிச்சப்பரம் பேரீதாடனம். ராத்திரி ஹம்ஸ் வாஹனத்தில் புறப்பாடு. 17௳ சனிக்கிழமை காலை பல்லக்கு, ராத்திரி சேஷ வாஹனம். 18௳ ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை பல்லக்கு, ராத்திரி கருட வாஹனம். 19௳ திங்கட்கிழமை காலை பல்லக்கு, ராத்திரி அனுமந்தவாஹனம. 20௳ செவ்வாய்க்கிழமை காலை பல்லக்கு மோஹினிவேஷம், ராத்திரி ஸிம்மவாஹனம். 21௳ புதன்கிழமை காலை தோளுக்கினியான் சூர்ணுபிஷேகம். ராத்திரி யாளிவாஹனம். 22௳ வியாழக்கிழமை காலை பல்லக்கு, ராத்திரி யானை வாஹனம். சௌபாடியில் வாணவேடிக்கை. 23௳ வெள்ளிக்கிழமை காலை பல்லக்கு, ராத்திரி குதிரைவாஹனம். 24௳ சனிக்கிழவை காலை பல்லக்கில் சௌபாடிக்கு எழுந்தருளி, தீர்த்தம் ஸாதிப்பது, ராத்திரி ஆனந்த விமானம். 25௳ ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை புஷ்ப யாகம், ராத்திரி புஷ்பபல்லக்கு.

இப்படிக்கு,

தேவஸ்தானம்—கார்யகர்த்தா.

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாஶந பத்ரிகை.

தொகுதி 1.	பத்ராதிபர் வடகரை இராமாநுஜாசாரியார்	பகுதி 12.

ஸ்ரீ:
ஶ்ரிய: காந்தாய நம:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகிநே |
ய: ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரமஶீஶமத் ||
வேதவேதாந்த வேதாங்க ஸந்தர்ப்பார்த்தப்ரதர்ஶிநீ |
ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ரும்பதாம் ||

அற்பசியில் திருமூலம்

[பத்ராதிபர்]

ஸ்ரீஶைலேஶ தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்

மூலம் என்கிற நக்ஷத்திரமானது ஸமஸ்தமான நன்மைகளுக்கும் மூலமாக (காரணமாக) இருப்பது பற்றியே மூலம் என்று வழங்கப்படுகிறது.

மேலும் ஆண்மூலம் அரசாளும் என்ற பழமொழி அநுவர்த்தமாகும்படி மணவாளமாமுநிகள் அற்பிசியில் திருமூலத்திலவதரித்து ஸத்யோ லோகாந் ஜயதி என்கிறபடி தம்முடைய ஹிதமான அமுத மொழிகளால் இவ்வுலகை வாழ்வித்தருளினார். இவருடைய அவதாரத்திற்கு யோக்கியமான அத்திரு நக்ஷத்திரத்தைப்பற்றி ஒரு மஹாநுபாவர் யந்த்ரோத்தாரணப்ரஜ மாஸ்ய

வதார ச்லோகம் காரணாவயத்ரு யதீந்த்ர: கராமணிகவி ரோபிர்—சூவஸீ ஊவஸ்ஹுமணிதவ்) ஶோவி ஸகுரா ச்லோகம் தநெவ ஜமநஹ்)ாநெயேகச்லோகம் | எந்த அற்பிசியில் திருமூலத் திருநாளானது கருணையங் கடலான காந்தோபயந்த்ரு (மண வாளமா) முநிகளின் அவதாரத்திற்குக் காரணமாயிற்றோ? அந்தத் திருமூலம் அஸத்துக்களில் அக்ரகண்யனை அடியே னுடைய ஸத்தைக்கு மூலமாகவும் இருள் தரு மாஞாலத்திலுள்ள ஆத்மாக்களின் அப்யுதயத்திற்கு மூலமாகவும் ஆயிற்று என்று அருளிச் செய்தமை போற்றற்குரியது. இவ்வளவு பெருமை வாய்ந்த இவ்வாசிரியரின் பெருமையைப்பற்றி மனஸாலும் நினைக்க வரிதாயிருக்கப் பேசவும் எழுதவும் துணிவது ஸாஹ ஸமே யாகும். பாற்கடலின் பாலை முற்றவும் பருக நினைத்ததொரு பூனையைப்போல் ஆசை பற்றி வரையலுற்றேன்.

இம்மஹாநுபாவர் "செந்தமிழ் வேதியர் சிந்தை தெளிந்து சிறந்து மகிழ்ந்திடு நாள், சீருல காரியர் செய்தருள் நற்கலை தேசு பொலிந்திடு நாள், மந்தமதிப் புவி மானிடர் தங்களை வானி லுயர்த்திடுநாள், மாசறு ஞானியர் சேரெதிராசர்தம் வாழ்வு முளைத்திடுநாள், கந்தமலர்ப் பொழில் சூழ் குருகாதிபன் கலைகள் விளங்கிடு நாள், காரமர் மேனி யரங்க நகர்க்கிறை கண்கள் களித் திடுநாள், அந்த மில்சீர் மணவாளமுநிப்பரனவதாரம் செய்திடு நாள், அழகு திகழ்ந்திடுமைப்பிசியில் திருமூலமதெனு நாளே" என்று கொண்டாடத் தகுந்த, கலியுக வருஷம் 4471 சென்ற ஶாலிவாஹன ஶகாப்தம் 1292-வதான ஸாதாரண வருஷம் அற்பிசி மாதம் 26-வது தினம் வியாழக்கிழமை ஶுக்ல பக்ஷம் மூல நக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய சதுர்த்தீ திதியில் சொட்டைக் குலத்தில் கோமட மென்கிற குடியில் திகழக் கிடந்தான் திரு நாவீறுடைய பிரான் தாதரண்ணரரையர் குமாரராக உடையவ ருடைய அபராவதாரராய் உபய விபூதியும் கொந்தளிக் கும்படி அவதரித்தருளினார். அவதார ஶ்லோக மிருக்கும்படி—

வாமொஹாவம் மதாயாம் கலியாமஶாதி ஶ்ரஷாயெ ஶகா ஜெ வஷெ ஸாயாரணெ கெ ஸஷிமதநாமெ வாஸரெ தீர ஸம்வெ)—வாரெமெஜெவெ வதாயஜ்ரம் ஸஜெநிவதியள ஶாஜ்ஜவகெ ஸாகஷா ஹ்ராஜநூமுவா வ)தாரெ யதிவதிர வரொ ரஷ்)ஜாஶாதநாஶ |

இவ்வாசார்ய சிகாமணி இவ்வுலகிலவதரித்தவன்றே கலி, வாஞேமறிகடலோ காஞே ஒருங்கிற்றுக் கண்டிலம்....

இவ்வாறு உலகை வாழ்விக்க அவதரித்தருளின மாமுனி களுக்கு தாதரண்ணரும் பத்து நாளும் கடந்த விரண்டா நாள் ஜாத கருமம் செய்து திருவிலச் சினையும் ப்ரஸாதித்து, இவ ருடைய திவ்யதேஜஸ்ஸைப் பார்த்து இதொரு அவதார விசேஷ மென்று கருதி பணமாடரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளி கொள் மணவாளரான அழகிய மணவாளனுடைய திருநாமத்தை இவர்க்குக் திருநாமமாகச் சாற்றி யருளினர்.

இவ்வாறவதரித்த மாமுனிகள், உசித காலங்களில் அன்ன ப்ராஶந சௌளோபநயநாதி ஸம்ஸகாரங்களை ஶாஸ்திர விதிப் படி செய்யப்பெற்று வேதாதி ஸம்ஸ்க்ருத ஶாஸ்த்ரங்களை அதி கரித்து திருத்தகப்பஞரான தாதரண்ணரிடம் தமிழ் வேதங்களா கிற திவ்ய ப்ரபந்தங்களையும் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களையும் அதிகரித்து பதினறுவது திரு நக்ஷத்திரத்தில் ஷோடஶ கலைகளோடு கூடின பூர்ண சந்தரனைப்போலே ஸகல கலா ஸம்பூர்ணராய் விளங்கா நின்றார்.

அப்பால் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனர் திருத் தகப்பஞரால் திருக்கல்யாணம் செய்விக்கப்பெற்று மாதுலகுல மான சிக்கில் கடாரத்திற்சில காலம் எழுந்தருளியிருந்தார்.

அக் காலத்தில் ஆழ்வார் திரு நகரியில் தர்ஶந ப்ரவர்த்த கராயெழுநதருளியிருக்கும் திருமலையாழ்வார், பின்னல் தர்ஶந ப்ரவர்த்தகராவார் யாரோ? என்று ஆலோசியாநின்றுகொண்டு தொண்டர்க்கமுதான திருவாய் மொழியின் திவ்யார்த்தங்களை நிலத் தேவர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குப் பரமபோக்யங்க ளாக அருளிச் செய்யாநின்றுகொண்டு இதர ஶாஸ்த்ரங்களை அநாதரித்து திருவாய் மொழியின் ஶப்தரஸம் அர்த்தரஸம் பா(ஹா)வரஸம் முதலானவைகளை ஸர்வதா அநுபவியா நின்று கொண்டிருக்கையாலே திருவாய் மொழிப்பிள்ளை என்று எல்லா ராலும் போற்றும் பெருமையையுடையவராய் ஆழ்வார் திருவடி களையே தஞசமாகக் கருதி ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ணுநின்றுகொண்டெழுந்தருளியிருந்தார்.

அப்போது நாயனரும் மாதுல குலமான சிக்கில் கிடாரத்தில் நின்றும் புறப்பட்டுத் தம்முடைய ஜன்ம பூமியான ஆழ்வார்திரு

நகரிக்கெழுந்தருளி பொருநற்சங்கணித்துறையிற் சங்கங்கள் சேருமாப்போலே ஶங்க வண்ண நம்பியான ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமாகையாலே ஶுத்தஸ்வபாவரான தாமும் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளை யாஶ்ரயித்து விலக்ஷண ஸம்பந்தத்தை யுடையராய் ஸாங்கோபாங்கங்களோடு த்ரவிட வேதமான திவ்யப்ரபந்தங்களின் திவ்யார்த்த விஶேஷங்களை திருவாய் மொழிப்பிள்ளையின் திருவருளால் கையிலங்கு நெல்லிக்கனிபோலறியப்பெற்று அன்னையு மத்தனுமாசாரியனுமனைத் துறவும், மன்னிய பேரு முபாயமும் தெய்வமு மற்றுமெல்லாம், என்னை யளித்த திருவாய் மொழிப்பிள்ளை என்று ஶேஷித்வ ஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்கள் மூன்றையும் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை விஷயத்திலேயே அநுஸந்தித்துக் கொண்டெழுந்தருளி யிருந்தார்....

இவ்வாறு தம்மிடத்தில் பக்தி பண்ணுகின்ற மாமுனிகளை பிள்ளை மிகவு முவந்தருளி அந்த உவப்பின் மிகுதியால் உமக்கு உடையவர் திருவடிகளே உபாயோபேயமென்று அத்யவஸித்திருமென்று நியமித்தருள அவ்வாறே மாமுனிகளும் தமது ஆசார்யரான திருவாய் மொழிப்பிள்ளை தமக்கு ப்ராப்யப்ராபகமாகக் காட்டிக் கொடுத்த உடையவர் திருவடிகளில் அத்யந்த ப்ராவண்யத்தையுடையவராய் அப்ராவண்யத்தின திஶயத்தாலே யதிராஜ விம்ஶதியென்கிற உடையவர் விஷயமான ஸ்தோத்ரத்தை யருளிச் செய்து அத்தாலே வல்லார்கள் வாழ்த்தும் குருகேசர் தம்மை மனத்துவைத்துச், சொல்லார வாழ்த்தும் மணவாளமாமுனித் தொண்டர் குழாம், எல்லாம் தழைக்க வெதிராஜ விம்ஶதி யன்றளித்தோன், புல்லாரவிந்தத் திருத்தாளிரண்டையும் போற்று நெஞ்சே என்று பின் புள்ளாருமீடுபட்டு யதீந்த்ர ப்ரவணர் என்று போற்றும் படியானார். பிள்ளையும் யதிராஜவிம்ஶதியைக் கேட்டு மிகவுமுகந்தருளி [illegible] பாரடியிலே தாம் கண்ட உடையவரை மாமுனிகளுக்குத் திருவாராதனமாக விரங்கியருளினார்.

இவ்வாறு திருவாய் மொழிப்பிள்ளை தமக்குத் திருவாராதனமாக வநுக்ரஹித்த உடையவரையும் ஆழ்வாரையும் ஆராதியாநின்று கொண்டு திருவாய் மொழிப்பிள்ளை திருவுள்ளத்தை மிகவு முகப்பித்து, ஈடு முப்பத்தாறாயிரம் முதலான அருளிச்

செயல் வ்யாக்யானங்களை காலக்ஷேபம் பண்ணிக்கொண்டெழுந் தருளியிருந்தார்.

அக்காலத்தில் மாமுனிகளுக்கு ஒரு குமாரரவதரித்தார். அவர்க்கு, பிள்ளை நியமனப்படி இராமாநுஜய்யன் என்று திரு நாமம் சாத்தியருளினார்.

இவ்வாறு வாழ்ந்தருளும காலத்தில் ஒரு திருவாதிரை யன்று திருவாய் மொழிப்பிள்ளை "இன்றோ? எதிராஜரிவ்வுலகில் தோன்றிய நாள், இன்றோ கலியிருள் நீங்கும் நாள், என்று பல தடவை இத்தையேசொல்லி ஈடுபட்டு மேலொன்றும் சொல்லாமல் மோஹித்து நிற்க நாயனாரும இன்றோதான் வேதியர்கள் வாழ விரை மகழோன் தான்வாழ வாதியர்கள் வாழ்வடங்கு நாள் என்று அப்பாட்டை பூர்த்தி செய்தருள பிள்ளையும் இத்தைக்கேட்டருளி மிகவும் உகந்தருளினார்.

இவ்வாறு ஆசார்ய ஶிஷ்யக்ரமம் நன்றாக நடைபெறா நிற்க, பிள்ளையும் நிதய விபூதியிலே நித்ய கைங்கர்ய நிரதராய் வாழக் கருதி அதற்கு இடையூறான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யொழிக்க தம்முடைய ஆசார்யரான உலகாரியன் திருவடிகளை ப்ரார்த்தித் துக் கொண்டிரா நிற்க, திருமேனியிலே மிகவும் தளர்வு ஏற்பட்டு மிகவும் ஆர்த்தியோடே எழுந்தருளியிருக்க, இவ்வாறு வருந்து வதற் கடியென்? என்று நாயனார் முதலான முதலிகள் கேட்க பிள்ளையும் காலம் கலிகாலமாயிருக்கிறதே உலகில் ஆழ்வார்களரு ளிச்செயல்களில் ருசி விஶ்வாஸங்களுடையராய்ப் ப்ரவசநம் பண் ணிக்கொண்டு போருவாரார்? என்று க்லேஶப்படா நிற்கின்றேன் என்ன, அப்போது நாயனார் அப்படியே அடியேன் செய்கிறேன் என்று விண்ணப்பிக்க பிள்ளையும் பரம ப்ரீதராய் நாயனாருக்கு ஸம்ஸ்க்ருத ஶாஸ்த்ரத்தி லிருக்கும் ப்ராவண்யத்தைப் பார்த்துச் சங்கித்து நாயனாரைக் கடாக்ஷித்து ஸம்ஸ்க்ருத ஶாஸ்த்ரத்தில் பலகால் கண்வையாதே எம்பெருமானார்க்கு உகப்பாக ஒருகால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைக் காலக்ஷேபம் செய்து நமக்கும் எம்பெருமானார்க் கும் இஷ்டமாக ஆழ்வார்களருளிச் செயலையே எப்போதும் கால க்ஷேபம்செய்து கொண்டு பூர்வாசார்யர்களைப் போலே நம்பெரு மாளுக்கு மங்களாஶாஸநம் செய்து கொண்டு கோயிலிலே நிதய வாஸம் பண்ணவேண்டும் என்று நியமித்தருளி மற்ற முதலிகளை நாயனார் கையில் காட்டிக்கொடுத்து முதலிகளைப் பார்த்து நாய

ஞரை அவதார விசேஷமென்று நினைத்து நம்மைப்போலே ஆத ரித்துப் போருங்கோள் என்று நியமித்தருளி ஸ்வாசார்யரான பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளை த்யாநியா நின்றுகொண்டு திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினர்.

நாயனரும் பிள்ளையை ப்ரஹ்ம மேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்துப் பள்ளி படுத்தி அவர்பெருமைக்குத் தக்கபடி திருவத்யயநம் நடத்தி யருளினர்.

அப்பால் நாயனரும் பிள்ளை நியமநப்படி ஆழ்வார்களருளிச் செயலைக் காலக்ஷேபம பண்ணிக்கொண்டு ஆழ்வார் திருநகரியிலே சிலகால மெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே அழகிய வரதர் (வாநமா மலை ராமாநுஜ ஜீயர்) முதலானவர்கள் மாமுனிகளின் வைபவத் தைக்கண்டு அவர் திருவடிகளில் ஆஶ்ரயித்தார்கள். அவர்களில் வாநமாமலை ராமாநுஜ ஜீயர் மஹா விரக்தராய் ஸர்வ ஸங்க பரித் யாக பூர்வகம் ஆஶ்ரம ஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டு மாமுனிகளுக்கு "நிழலுமடி தாறுமானோம்" என்னும்படி பாதரேகாமயராய் நித்ய ஸேவை பண்ணிக்கொண்டெழுந்தருளி யிருந்தார்.

இப்படி அந்தரங்கரானவர்களோடு எழுந்தருளி யிருக்கும் மணவாள மாமுனிகள். நம்பெருமாளை மங்களாஶாஸநம் பண்ணிக் கொண்டு யாவத் காலம் கோயிலிலே யிருக்கவன்றோ நமக்கு ப்ராப்தம் என்றறுதியிட்டு அப்போதே ஆழ்வார் திருமுன்பே சென்று திருவரங்கம திருப்பதியிலே நம்பெருமாளை ஸேவிக்க விடை கொள்ளுகிறேன் என்று விண்ணப்பிக்க, அப்படியே ஆழ் வாரும் விடை கொடுத்தருள, வாநமாமலை ராமாநுஜ ஜீயர் முத லான முதலிகளோடே புறப்பட்டு நடுவே வில்லிபுத்தூருறையும் வடபெருங் கோயிலுடையானையும் பெரியாழ்வாரையும் ஆண் டாளையும் திருவடிதொழுது அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு திருமா லிருஞ் சோலை நின்றான் கழைகழல் தொழுது முடிச்சோதியிற் படியே கிரீடாதி நூபுராந்தமாக முற்று மநுபவித்துத் தீர்த்த ப்ர சாதங்கள் ப்ரஸாதிக்கப்பெற்று விடைகொண்டு அதித்வரை யோடே கோயிலேற வெழுந்தருளி கங்கையிற் புனிதமாய் காவிரி யில் நீராடி, கேஶவாதி பன்னிரண்டு திருநாமங்களையும சாத்திக் கொண்டு, திருவரங்கப் பெருநகரைத் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து நிற்க, அவ்வளவில் அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார்களனை வரும் வந்தெதிர்கொண் டெழுந்தருள்வித்துக் கொண்டு அக்காலத்

தில் கோயிலுக்கதிபதியா யிருக்கும் பட்டர் திருமாளிகைக் கெழுந்தருள பட்டரும் மாமுநிகளை அப்யுத்தாந ப்ரணம புரஸ்ஸரமாக வுபசரித்து ஆஸநத்திலே எழுந்தருளச்செய்து தேவரீரை ஸேவிக்கும்படியான பாக்யம் பெற்றோம் என்று மிகவும் ப்ரீதராய் திருவாய்மொழியில் ஒரு பாட்டை உபந்யஸிக்கும்படி வேண்டிக் கொள்ள அப்படியே மாமுனிகளும் ஈட்டில்படியே ஒரு பாட்டையுபந்யஸித்தருள திருமாலை தந்த பெருமாளாகிற பட்டரும் போரவித்தராய்மாமுநிகளுக்குமுப்பத்தாறுயிரப்பெருக்கர் என்று திருநாமம் சாத்தி மிகவும்கொண்டாடி மாமுநிகளை ஆதரவுடன் எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு போக மாமுனிகளும் யதாக்ரமமாக 'உடையவர் ஆழ்வார் ஸ்ரீரங்க நாயகியார் முதலானவர்களைத் திருவடிதொழுது ப்ரதக்ஷிணமாக உள்ளேசென்று கருவூலம் முதலானவைகளை ஸேவித்து ப்ரணவாகரமான விமாநத்தையும் ஸேனை முதலியாரையும் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து அழகிய மணவாளன் திருமண்டபத்திலே எழுந்தருளித் தெண்டன் சமர்ப்பித்து, பெரிய திருவடியையும் த்வார பாலகர்களையும ஸேவித்து அவர்களை அநுமதிகொண்டு உள்ளே சென்று மணத்தூணருகே நின்று அரங்கமா கோயில்கொண்ட கரும்பினைக் கண்ணாரக் கண்டு வாயாரப்புகழ்ந்து அமலனாதி பிரானிற்படியே பாதாதி கேஶாந்த மநுபவித்து, பழுதே பல பகலும் போயின வென்றிழந்த நாளுக்கு அநுதபித்து, அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியாய்க் கண்வளர்ந்தருளும் பரமனை, படுத்த பைநாகணைப் பள்ளிகொண்டானுக்குப் பல்லாண்டென்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணிற்க, அழகிய மணவாளனும் மாமுநியைத் தன்னுடைய கருணாம்ருதவ் ருஷ்டிகளாலே குளிரக்கடாக்ஷித்துத் தம்திருப்பவள வாய் திறந்து நம்மிராமாநுஜனைப்போலே நீரும் நம்வீட்டில் கைங்கர்யத்தையும் தர்ஶந ரஹஸ்யங்களையும் ஆராய்ந்துகொண்டு உம்முடைய ஶரீராவஸாநத்தளவும் இங்கேயே வாஸம் பண்ணிக்கொண்டிரும் என்று நியமித்தருளி தீர்த்தம ப்ரஸாதம் சடகோடன் திருமாலைகளும் ப்ரஸாதித்தருள, மாமுனியும் மஹாப்ரஸாதம் என்று அங்கீகரித்து நம்பெருமாள் நியமனப்படியே அங்குண்டான ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை யெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து அவைகளை ப்ரசாரம் செய்துகொண்டு அரங்கமா நகரிலேயே நித்ய வாஸம் பண்ணிக் கொண்டெழுந்தருளி யிருந்தார்.

அக்காலத்தில் கோயில் கார்யங்களை நிர்வஹித்துப் போகிற உத்தம நம்பி பெருமாள் அமுது செய்தருளுகிற தளிகை முதலானவைகளைச் சிறிது தாழ்வாக நடத்துவதை வாநமாமலை ராமாநுஜ ஜீயர், நாயனார் ஸன்னிதியில் விண்ணப்பிக்க, நாயனாரும் அழகிய வரதரைக்குறித்து பெருமாளுக்கு எல்லாக்கைங்கர்யங்களையும் குறைவற நடத்தும்படி இந்த உத்தம நம்பியையே திருத்திப்பணி கொள்ளும்படி பெருமாளை நீரே ப்ரார்த்தியும் என்று சொல்லி தானும் ப்ரார்த்திக்கப் பெருமாளும் அப்படியே அநுக்ரஹித்தருளினார்.

அப்பால் அழகிய மணவாள நாயனார் திருமலை முதலான திருப்பதிகளை ஸேவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பெருமாள் சன்னிதியிற்சென்று விடைகொண்டு புறப்பட்டு திருவெள்ளறையிற் பங்கயச் செல்வியாரைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு செந்தாமரைக் கண்ணரைத் திருவடிதொழுது திருக்கோவலூரிடை கழியில் முதலாழ்வார் மூவரையும் ஸேவித்து, அவர்கள் புருஷகாரமாகத்திருக்கோவலூராயனைத் திருவடி தொழுது, அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுப் பரன்சென்று சேர்திருவேங்கடம் சென்று, பாத பீடத்திலடியிட்டேறுமாப் போலே ஶேஷகிரியை ஏறி ஸேவாக்ரமத்திலே ஸேவித்து, அகலகில்லேன் இறையுமென்றலர் மேல் மங்கையுறையும் திருமார்பனை திருவேங்கடமுடையானைப் புகலொன்றில்லா வடியேன் உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன் என்று அடி பணிந்து நிற்க, திருவேங்கடத் தப்பனும் தீர்த்தப்ரஸாதம் சடகோபன்அநுக்ரஹிக்கப் பெற்று விடைகொண்டு உலகேத்தும் ஆழியானத்தியூரான் பெருமாள் கோவில் சென்று பேரருளாளனைத் தெண்டன் சமர்ப்பித்து நிற்க, பேரருளாளனும் "நம் மிராமாநுஜனைப்போலே யிருப்பாரொருவரைப் பெற்றோம்" என்று அதி ப்ரீதியோடே தீர்த்தம் ப்ரசாதம் திருமாலை திருப்பரியட்டம் சடகோபன் ப்ரஸாதிக்கப் பெற்று, க்ருதார்த்தராய் திருவெஃகாமுதலான திருப்பதிகளையும் திருவடி தொழுது, ஸ்ரீபெரும்பூதூரெழுந்தருளி இதுவோ? பெரும்பூதூர் இங்கே பிறந்தோ வெதிராசரெம்மிடரைத் தீர்த்தார் இதுவோதான் தேஙகும் பொருநல் திருநகரிக் கொப்பான ஓங்கு புகழுடையவூர்" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஊருக்குள்ளே ப்ரவேபித்து, சந்நிதிக்குள்ளே சென்று யோநித்ய மச்யுதபதாம்புஜ ....ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே என்று எம்பெருமானா

ரைத் தெண்டன் சமர்ப்பித்து எதிராஜன் திருவுருவை நெஞ்சுள்ளும் கண்ணுள்ளும் நின்று நீங்காதபடி நிலை நிறுத்திக்கொண்டு தீர்த்தப்ரஸாதம் ப்ரஸாதிக்கப்பெற்று சீராரும் எதிராசர் திருவடிகள் வாழி என்று மங்களாமாஸநம் பண்ணி ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஸேவிக்க நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு மறுபடியும் பெருமாள் கோவிலுக்கெழுந்தருளி கிடாம்பியாச்சான் வம்மஸ்தரான கிடாம்பி நயினாரிடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸேவித்துக்கொண்டு அங்கே சிறிதுகாலமெழுந்தருளியிருந்து அப்பால் பேரருளாளரிடத்தில் விடைபெற்று திருவரங்கம் திருப்பதியை அடைந்து அழகிய மணவாளனை அடிபணிந்து நிற்க, வந்தவரை வாழ்விக்கும் பெருமாளான அழகிய மணவாளன் தீர்த்தப்ரஸாதங்கள் ப்ரஸாதித்து, இனிமேல் இங்கேயே நித்யவாஸம் பண்ணிக்கொண்டிரும் என்று நியமிக்க அப்படியே ஸ்ரீரங்கத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணி நின்றுகொண்டு காலே காலே வரவரமுநிः கல்பயந்மங்களாநி என்றபடி ஒவ்வொரு சமயமும் தவறாது நம்பெருமாளை மங்களாமாஸநம் பண்ணிக்கொண்டெழுந்தருளி யிருந்தார்.

இவ்வாறிருக்கும் காலத்தில் ஒருசமயம் பெருமாள் மங்களாமாஸனத்திற்கிடையூறாக ஆமௌசமொன்று ஏற்பட, அதனால் பெருமாளை ஸேவிக்க முடியாமற்போக, பெருமாள் விம்லேஷம் ஸஹிக்கமாட்டாதவராய் பகவதநுபவத்திற்கு விரோதிகளான சரீரஸம்பந்தமுடைய பந்துக்களை பரித்யஜித்து, த்ரிதண்ட காஷாயாதிகளைத் தரித்து, உத்தம ஆம்ரமமான ஸந்யாஸ ஆம்ரமத்தை ஸ்வீகரித்துப் பெருமாளை தெண்டன் சமர்ப்பித்து நிற்க, பெருமாளும் அதி ஸந்தோஷத்துடனே துயரறு சுடரடியான சடகோபனையும் ப்ரஸாதித்துத் திருப்பவளவாய் திறந்து அழகிய மணவாள ஜீயர் என்கிற திருநாமத்தையே நீர் எப்போதும் வஹிக்கக் கடவீர் என்று நியமித்தருளி பல்லவராயன் மடத்தை இவர்க்கு வாஸஸ்தானமாக அநுக்ரஹித்து உத்தம நம்பி முதலானோரைக் கடாக்ஷித்து நம் அழகிய மணவாளஜீயரை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுபோய் மடத்தே வைத்து வாருங்கோள்! என்று நியமித்தருள, அவர்களும் அப்படியே ஜீயரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுபோய் மடத்திலே எழுந்தருளப்பண்ணி மணவாள மாமுனியே இன்னமோரு நூற்றாண்டிரும் என்று மங்களாமாஸநம் பண்ணி தெண்டன் சமர்ப்பித்து வந்தார்கள்.

அப்பால் வாநமாமலை ராமாநுஜஜீயர் முதலானோர்களைக் கொண்டு மடத்தை ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்வித்து தமது ஆசார்ய ரான திருமலை ஆழ்வார் பெயரையிட்டு ஒரு காலக்ஷேபகூடத்தை ஏற்பாடுசெய்து அதற்கு ரஹஸ்யம் விளைந்த இடமான பிள்ளை லோகாசார்யர் திருமாளிகையிலிருந்து மண்கொண்டுவந்து அக் கூடத்திற்கு மண் இடுவித்து அக் கூடத்தைக் குருகுலவாஸ மாகக் கருதி அவ்விடத்திலேயே, ரஹஸ்யார்த்தங்களை யருளிச் செய்யா நின்று கொண்டெழுந்தருளியிருந்தார்.

அக்காலத்தில் திருவரங்கன் திருமுற்றத்தடியார்களனைவர் களும் நம்மை யுஜ்ஜீவிப்பிக்க அழகியமணவாளன் இங்கே எழுந் தருளினாற் போலே அழகியமணவாளஜீயரும் இங்கே எழுந்தருளி னார் என்று மிகவும் ஆதரித்துப் போந்தார்கள்.

அக்காலத்தில் கோவிந்ததாஸரப்பன் என்கிறபட்டர்பிரான் ஜீயர், மாமுநிகளின் ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களைக்கண்டு ஆஶ்ர யித்து, உடையவர் விஷயத்தில் எம்பாரைப்போலே மாமுநி களின் திருவடியை க்ஷணகாலமும் விட்டுப்பிரிய க்ஷமரன்றிக்கே ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவித கைங்கர் யங்களையும் செய்துகொண் டெழுந்தருளியிருந்தார்.

இவ்வாறு எழுந்தருளியிருக்கும் மாமுநிகளின் அப்ரதிம வைபவத்தைக்கண்டு முதலியாண்டான் வம்ஶஸ்தர்களான கோயிற் கந்தாடை அண்ணன் முதலான ஆசார்ய புருஷர்கள் மாமுனி களின் திருவடியை ஆஶ்ரயிக்க உத்தேசித்திருக்க அழகிய மண வாளனும அவர்கள் ஸ்வப்நத்திலே எழுந்தருளி மணவாள மாமுனிகளின் அவதார விசேஷத்தைத் தெரிவித்து அவரை யாஶ்ரயிக்குமபடி நியமித்தருள, அவர்களும் உடையவர் திரு மேனி ஸம்பந்தத்தை யுடையவர்களாய் அபிஜந வித்யாவிருத் தங்களாலுயர்ந்த தங்கள் பெருமையைப் பாராதே இவர் திருவடி களில் ஸம்பந்தமே தங்களுக்கு உத்தாரகமென்று நினைத்து மாமுனிகளை யாஶ்ரயித்தார்கள்.

இப்பேர்ப்பட்ட ஶிஷ்யஸம்பத்துடனே மாமுனிகள் ஸ்ரீரங் கத்தில் வாழ்ந்தருளும் அந்நல்லடிக்காலத்தில் குத்ருஷ்டிமதாவ லம்பியான ஒருவன் கோயிலிலே தன்னுடைய மதத்தை ப்ரசாரம் செய்யா நிற்க, ஸர்வஜ்ஞரான மாமுனிகளும் கலையறக் கற்ற மாந்

தர் காண்பரோ? கேட்பரோ? என்கிறபடி அவனை அலக்ஷியம் செய்து அவனை ஊரைவிட்டு ஓட்டத் திருவுள்ளம்பற்றி வாதூல வம்ஶஸ்தரான வேடலப்பையை வரவழைத்து அவரைக்கொண்டு அவனை ஊரைவிட்டு ஓடும்படி செய்தருளினர்.

அக்காலத்தில் பெருமாள் கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிரதிவாதி பயங்கரரான அண்ணா மாமுனிகளின் வைபவத்தை யறிந்து அவரிடம் ரஹஸ்யார்த்தங்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று உத்தேசித்துக் கோயிலுக்கு வந்து மாமுனிகளை தெண்டன் சமர்ப்பித்து நிற்க, மாமுனிகளும் ஒன்றுந் தேவின் ப்ரவேஶத்தைச் சிறிது உபந்யஸிக்க இவர்க்கு த்ரவிட ப்ரபந்தத்தில் தான் பரிசயம் விஶேஷமாகவுண்டென்றிருந்த அண்ணாவும் உபயவேதத்திலு மிவர்க்கிருக்கும் ப்ரவீணதையை ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு மிகவும் உகந்து, அடியேனை ஆட்கொண்டருளவேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ள, மாமுனிகளும், நீர் ப்ரதிவாதி பயங்கரர். நாம் ஸாது. இது எங்ஙனே கூடுவது? என்ன அண்ணாவும், ஒ்ஷிஃ வா மொஷீஷ-ு வாவாஓியஙஙகஃ —ஸ்ரீ வெஷ்வாநாஂமொஷீஷ-ு தூரவ ஐதி விஶுதஃ அடியேன் பிரதிவாதிகள் கோஷ்டிகளில் பயங்கரன் என்று ப்ரஸித்தனா யிருப்பது போலவே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டியில் தாஸன் என்றும் ப்ரஸித்தனானவன் என்ன, அதைக்கேட்டு மாமுனிகள் மிகவுமுவந்தருளி அவர்க்கு பஞ்ச ஸமஸ்காரங்களையும் ப்ரஸாதித்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸர் என்கிற திருநாமத்தையும் அநுக்ரஹித்தருளினர்.

அப்பால் தமது ஆசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யவதரித்த ஆழ்வார் திருநகரியில் ஆழ்வாரை ஸேவிக்க வாசையுண்டாய் நம்பெருமாளை விடைபெற்று ஆழ்வார் திருநகரிக் கெழுந்தருளி அங்கே யாத்ருச்சிகமாய் எழுந்தருளின ஆயியிடத்தில் ஆசார்ய ஹ்ருதயார்த்தத்தைக் கேட்டு அவ்வர்த்தத்தை அங்குள்ளார்க்கு அழகாக அருளிச் செய்துகொண்டிருக்க, அக்காலத்தில் அத்தேசத்திற்கதிபனான வொருவன் மாமுனிகளின் அப்ரதிம வைபவத்தைக்கண்டு திருவடிகளில் ஆஶ்ரயிக்க, அவனைத் திருத்திப் பணிகொண்டு அவனைக் கொண்டு காளமேகன் திருமண்டபம் முதலான அனேக கைங்கர்யங்களை ஆழ்வாருக்கு முகோல்லாசமாகச் செய்தருளினர்.

அப்பால் திருக்குறுங்குடி யெழுந்தருளி அங்கு திருவேங்கட முடையான் என்கிற ஒருப்ராஹ்மணனைத்திருத்திப் பணிகொண்டு அவர்க்கு திருவேங்கடதாஸர் என்று திருநாமம் சாற்றி அவரை நம்பி கைங்கர்யத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கும்படி நியமித்தருள அவரும் அப்படியே நம்பிக்கு அனேக திருப்பணி முதலான கைங்கரியங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தார். இவ்வாறு திருக்குருகூர் நம்பிக்கும் திருக்குறுங்குடி நம்பிக்கும் அனைத்தழகும் கண்டருளப்பண்ணி மற்றும் அத்தேஶத்திலுண்டான திவ்யதேசஶங்களில் கைங்கர்யங்களைச் செய்வதற் கநுகூலமான ஆஶ்ரிதர்களை நியமித்து, **பிறந்தகத்தில் சீராட்டுப் பெற்றாலும் தன்னைச் சிறந்து கக்கும் சீர்க்கணவன் றன்னை மறந்திருக்கலாமோ?** மனமே என்று அழகிய மணவாளனிடத்தில் திருவுள்ளம் சென்று கோயிலுக் கெழுந்தருளி முன்புபோலே எழுந்தருளி யிருந்தார்.

அக்காலத்தில் எறும்பியப்பா கோயிலுக் கெழுந்தருளி நம்பெருமாளை ஸேவித்து, கோயில் கந்தாடை அண்ணனோடு மடத்திற்கு வந்து மாமுனிகளைத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்க, மாமுனிகளும் இவர் ஒரு பெரிய வித்வான். இவருகக்கும்படி விஷய மருளிச் செய்யக் கருதி பரத்வப்ரதிபாதகமான உயர்வற வுயர் நலத்தின் ப்ரவேஶத்தை யுபந்யஸிக்க, அப்பாவும் அதைக் கண்டு இவர்க்குத் தமிழில் தான் பரிசயமுண்டென்றிருந்தோம் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலு மிவர்க்குண்டான பாண்டித்யம் வாசாமகோசரம் என்று போரவும் மாமுனிகளைப் புகழ்ந்து போற்ற, மாமுனிகளும் ப்ரீதராய் அப்பாவை மடத்திலே அமுதுசெய்யும்படி ப்ரார்த்திக்க, அப்பாவும் தருவரேல் புனிதமன்றே என்கிற விஶேஷஶாஸ்த்ரத்தை யறியாதவராய், யதியின் அன்னத்தைப் புஜிக்கக் கூடாதென்கிற ஸாமாந்யஶாஸ்திரத்தை யடியொற்றி, அவ்வாறுசெய்ய மறுத்து, ஊருக்கு எழுந்தருளினார். ஊரில் சென்று தம்முடைய திருவாராதனப் பெருமாளான சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்குத் திருவாராதனம் ஸமர்ப்பிக்கக் கோயிலாழ்வாரைத் திருக்காப்பு நீக்கப் புக, எவ்வளவு ப்ரயத்நம் செய்தாலும் திறக்க முடியாமற் போகவே அப்பாவும் அன்று அமுது செய்யாமல் மூசித்துக் கிடக்க, அன்றிராத்திரி அவர் ஸ்வப் நத்திலே பெருமாள் எழுந்தருளி ஆதிஶேஷாவதாரமான அழகிய மணவாளமாமுனியினிடம் அபசாரப்பட்டுவந்த உம்முடைய கையால் திரு

வாராதனம் கண்டருளோம் மாமுனிகளை யாஶ்ரயித்து வாரும் என்று நியமித்தருள, அப்பாவும் உடனே கண்விழித்துப் பெருமாள் நியமனப்படியே கோயிலேற வெழுந்தருளி, கோயிற் கந்தாடை அண்ணனை புருஷகாரமாகக் கொண்டு மாமுனிகள் திருவடிகளை யாஶ்ரயித்துக் க்ருதார்த்தரானார்.

இவ்வாறு ப்ரஸித்தமான ஶிஷ்யஸம்பத்தோடே மாமுனிகள் கோயிலி லெழுநதருளியிருக்கும காலத்தில் நம்பெருமாள் தான் சக்ரவர்த்திக்குப் புத்திரனாய் அவதரித்த காலத்தில் "இமௌஸ்ம முனிஶார்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்த்திதௌ" முனிஶ்ரேஷ்டரான விஶ்வாமித்ர மகரிஷியே! இந்த நாங்களிருவரும் தேவரீருக்கு சிஷ்யர்கள் என்று, விஸ்வாமித்ரரை ஆசார்யராக வரித்தும், "அவனே பின்னோர் தூது ஆதிமன்னர்க்காகிப் பெரு நிலத்தார் இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்றபடி பாண்டவர்க்குத் தூது செல்ல கிருஷ்ணனாயவதரித்த காலத்தில் சாந்தீபினி மகரிஷியை ஆசார்யராக ஆஶ்ரயித்து ஸமஸ்த்தமான ஸமஸ்க்ருத சாஸ்த்திரங்களையும் அப்யசித்து ஆசார்யனுக்குக் குருதக்ஷிணை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டி அவருடைய திருவுள்ளமேதென்றபேக்ஷிக்க, சாந்தீபினியும் முன்னொருகால் மறிகடல் வாய் மாண்ட தன்புத்திரனைக் கொணர்ந்து கொடுக்கும்படி அபேக்ஷிக்க, அவ்வாறே ஓதுவித்ததக்கணையாய் அப்புதல்வனைக் கொணர்ந்து கொடுத்து அவர்களைத் திருப்தி செய்வித்தாலும், நம்மை யறிந்துவைத்தே நம்மிடத்தில் எல்லையில்லா வாநந்தத்தை யுடைய பரமவிலக்ஷணமான மோக்ஷ புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷியாதே இவ்வாறு அபேக்ஷிப்பதே என்று அத்ருப்தி யடைந்தவனாகையால் இந்த அர்ச்சாவதாரத்தில் முன் ஆஶ்ரயித்த ஆசார்யர்களைப்போ லன்றிக்கே ஆசார்யனுக்கு வகுத்த ஸமஸ்த குணங்களுக்கும் கொள்கலமான மணவாள மாமுனியை ஆசார்யராக வரித்து, அர்ச்சாவதாரத்தை ப்ரதிபாதியா நின்ற ஆழ்வார்களருளிச் செய்த த்ரவிடவேதத்தின் அர்த்தத்தை அனைவரும் விஶ்வஸித்து கேட்டு க்ருதார்த்தராகப் பண்ணவேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, மணவாள மாமுனியைக் கடாக்ஷித்து, நமது பெரிய திருமண்டபத்தில் ஒருவருஷம் த்ரவிட வேதத்தை ஈடுமுதலான ஸமஸ்த்தமான வ்யாக்கியானங்களுடன் அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று நியமிக்க, மாமுனியும் தந்யோஸ்மி, அநுக்ருஹீதோஸ்மி,

என்று மிகவும் உகப்போடே ஒரு ஸம்வத்ஸரம் திருவாய் மொழியை ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி முதலான வ்யாக்யானங்களுடன் உபந்யஸித்தருளினார்.

பெருமாளும் பிராட்டியும் ஸமஸ்தமான பரிவாரங்களோடும் ஸிம்ஹாஸநத்தி லெழுந்தருளி ஒரு ஸம்வத்ஸரம் திருவாய் மொழியினர்த்தம் கேட்டருளி சாத்து முறைதினத்தில் ஆசார்ய ஸம்பாவனை ஸமர்ப்பிக்க அடைக்காய் முதலான அநேக பரிசுகளைத் தட்டில் அமர்த்திவைக்க, அப்போது அழகிய மணவாள பட்டருடைய ஒரு குழந்தையாய்ப் பெருமாள் எழுந்தருளி ஸ்ரீ ஶைலேஶ தயாபாத்ரம் என்கிற தனியனை அருளிச் செய்துவிட்டு மறைய அங்குள்ள பெரியோர்கள் இதென்ன ஆஶ்சர்யம் குழந்தை எங்கே? ஶ்லோகம் சொல்வதெங்ஙனே? என்று ஶங்கியா நிற்க, பெருமாளும் அருளப் பாடிட்டு அத்தனியனை ஓலையிலெழுதி மஞ்சள் காப்புச் சாத்தும்படி நியமிக்க, அப்படியே செய்ய, அதையும் தட்டில் வைக்கச் சொல்லி அப்பிள்ளையைப் பார்த்து வாழித் திருநாமம் சொல்லும்படி நியமிக்க, அவரும் வாழிதிருவாய் மொழிப்பிள்ளை என்று உபக்ரமித்து மணவாளமாமுனியே இன்னமொரு நூற்றாண்டிரும் என்று முடிக்கப் பெருமாளும் மிகவுமுகந்து ஸமஸ்தமான வரிசைகளையும் ஶோதித்து மாமுனிகளை மடத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணி வாருங்கோள் ! என்று உத்தம நம்பி முதலானவர்களை நியமித்தருள அவர்களும் அப்படியே ஸமஸ்தமான கோயில் பரிவாரங்களோடு மாமுனியை மடத்திலே எழுந்தருளச் செய்து வந்தார்கள்.

அநந்தரம் அழகிய மணவாளன், கோயில் திருமலை பெருமாள் கோவில் முதலான திவ்யதேஶங்களிலெல்லாம் ஸேவாகால முபக்ரமிக்கும்போது ஸ்ரீ ஶைலேஶ தனியனை உபக்ரமித்து மணவாள மாமுனியே இன்னமொரு நூற்றாண்டிருமென்று முடிக்கவேண்டும் என்று நியமித்தருளினார்.

இன்னமும் இத்தனியன் வைபவத்தை திருவேங்கடமுடையானும திருமாலிருஞ் சோலை மலையானும் ப்ரகாஶிப்பித் தருளினார்கள். இவ்வாறு ப்ரஸித்த வைபவததையுடைய அழகிய மணவாளமாமுனியின் வைபவத்தை யநுஸந்தித்து அவர் பொன்னடியாஞ் செங்கலப் போதுகளை யுன்னிச் சிரத்தால் தீண்டுவார்

அமானிவனின் கரத்தால் ஸ்பர்சிக்கப்படுவார். இவ்விடத்தில் காரப்பங்காடு ஸ்ரீ உ. வே. சிங்கப் பெருமாள் ஸ்வாமி மணவாளமா முனிகளின் திருவடிகளை உன்னிச் சிரத்தாலே தீண்டுமவர்களுக்கு அமாநவகரஸ்பர்சம் அநாவஸ்யம் என்றருளிச் செய்வர்.

மன்னுயிர் காளிங்கே மணவாள மாமுனிவன்
பொன்னடியாம் செங்கமலப் போதுகளை—உன்னிச்
சிரத்தாலே தீண்டிலமானவனும் நம்மைக்
கரத்தாலே தீண்டல் கடன்.

ப்ரபந்நர் யார்

திருமலைநல்லான் ராமகிருஷ்ணய்யங்கார்
சிரோமணி ஆழ்வார் திருநகரி

கீழ் ப்ரபந்ந குலத்தைப்பற்றிச் சிறிது விவரிததோம் இதில் ப்ரபத்தி ஸ்வரூபத்தையும், ப்ரபந்நர் யார்? என்பதையும் பற்றிச் சிறிது கூறுவோம்.

(1) ப்ரபத்தியானது "ஈசுவரனுக்கு நான் அடியான்" என்று உணர்கை. ஈசுவர ஸம்பந்தம் என்று முளதாதலின் அவனடியான் யானென்று இசைந்து அதை அநுஸந்திப்பதே ப்ரபத்தி யென்று கூறியதாயிற்று சேஷத்வமாவது சேஷியின் இஷ்டப்படி உபயோகிப்பதற்குத் தகுந்ததன்மை. சேஷத்வமும் அடிமையும் ஒரே பொருளன. "ததேகசேஷத்வாநுஸந்தாநம் ஶரணாகதிः என்பர் ஶ்ருதப்ரகாசிகா சார்யர். சரணாகதிபதம் ப்ரபத்தியைக் குறிக்கிறது. ஆழ்வாராதியரிடம் இத்தகைய ப்ரபத்தி நிலைநிற்கிறது. ஆதலின் அவர்கள் பிரபந்நர்களாகிறார்கள். பிரபந்நர்—பிரபத்தியுடையோர்.

(2) எனவே அவனுகந்தபடி உபயோகிக்கத் தகுந்ததன்மையே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் என்று உணர்ந்த பெரியோர், ப்ரபத்தியைக் கூடத்தான், அநுஷ்டிக்கும் உபாயம் என்று நினையார்கள். உபாயமும் ஈசுவரன்தான் அவர்களுக்கு. உபேயமும் அவனே. "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்" என்று அவன் திருவடிகளையே உபாயமாக அத்யவஸிக்கிறார் ப்ரபந்நஜன கூடஸ்தர். ஆறு—உபாயம். எல்லா மவனதருள்டியாகவே என்

றிருப்பர் ப்ரபந்நர். "அதுவு மவன தின்னருளே" என்னக் கடவதிறே! காதல் கடல்புரைய உண்டாவதும், அவாவற்று வீடு பெறுகையு மவனால்தான். அவனுக்காகத் தன்னைக் கொள்வது தான் புருஷார்த்தம். உமக்கே நாமாட்செய்வோம். கைங்கரியங்கள் கூட அவன் முகஉல்லாஸத்திற்காகத்தான்! அதனால் தனக்கு உண்டாகும் ஆநந்தம் அவஸாத ஸ்வேதம்போலே. அவஸாத ஸ்வேதந்யாயமாவது:—நெல் குத்துவது உமியை வேறுக்கி அரிசியைப் பெறுவதற்காகத்தான். ஆனால் குத்தும்போது வேர்வையுண்டாகிறது. வேர்வைக்காக நெல்குத்துவ தில்லையன்றோ? அதுபோல் ஸ்வாநந்தத்திற்காகக் கைங்கரியம் செய்வார்களன்று ப்ராந்நர்கள், நிற்க,

(3) ஆழ்வார்கள் பிரபந்நர்கள் என்பதில் ஒரு ஸந்தேஹம் உண்டாகிறது. "நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்று விதிக்கப்பட்ட பக்தி ரூபமான பகவத் விஷய காமம் அன்றோ "மயர்வறமதி நலமருளினன்" என்கிறபடியே அவனருளடியாக ஆழ்வாருக் குண்டாயிற்று? பக்திமான்களான அவர்களை ப்ரபந்நர் என்ப தெப்படி? ஒருவருக்கே பக்தியும், பரபத்தியு மிசையாது, விருத்ததர்மங்களாகையாலே. பிரவிருத்தி பருக்கானதுபக்தி, நிவிருத்தி பருக்கானது ப்ரபத்தி. ஸம்ஸார ப்ரவ்ருத்தி ப்ரதிபந்தக ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி: பகவான் பிரவிருத்திக்குத்தடங்கலான தன் பிரவிருத்தியில் நின்று ஒழிதல்" என்று கூட ப்ரபத்தி லக்ஷணம் கூறுகிறார்கள். சேஷத்வாநு ஸந்தாநம் செய்பவன் ஒரு பிரவிருத்தியிலும் தானிறங்கமாட்டானன்றோ? பிரபத்தியையே உபாயமாக நினையாதவன் எப் பிரவிருத்தியில்தா னிறங்குவான்? எனவே பக்தியும் ப்ரபத்தியும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டனவாதலின் ஒருவரிடமே அவை யிருக்கமாட்டா. ஆதலின் பக்தி நிஷ்டர்களான ஆழ்வார்களைப் பரபந்நர் என்பது பொருந்தாது.

(4) உண்மைதான் நீ நினைப்பதுபோல் பக்தி, ஸாதந ரூபமாக ஆழ்வார்களுக்கு இருக்கும் பக்ஷத்தில் உன் கூற்று, சற்று பொருந்தும். ஆனால் அவர்களுடைய பக்தி ஸாதநரூபமன்று. நின்பாதமே சரணகத் தந்தொழிந்தாய் என்று அவன் பாதத்தை மட்டும் உபாயமாகப் பற்றியிருக்கும் ஆழ்வார்பக்தியையும் ஸாதநமாகக் கோண்டார் என்பது ஏற்குமோ? பின்னையவர்களது பக்திதான் எது என்னில்? அத்யந்தப்ரீதிரூபமான ஸாத்யபக்தியென்

கிறோம். கர்மத்தை அங்கமாகவுடைய உபாஸநாரூபமான பக்தி தான் ஸாதநபக்தி. அத்தகைய பக்தி ஆழ்வாருக்கு இல்லை. விதுராதிகளைப்போல அபசாரத்ராதிகரணத்திற்கு இலக்காகாவிடினும் ஸாதநபக்தியாயின் அவனருள இவர் பெற்ற வேற்றம் போய்விடும் ஆக ஸாத்யபக்தியென்றே கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. ஸாத்ய பக்தியை ஸாதந மென்று கூறமுடியாது. பகவத் விஷயமான காதலே ஸ்வயம்பிரயோஜனமானது. அதுவே மிக்க சுவையுடைத்து.

"நின்புகழில், வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ-நீயவர்க்கு
வைகுந்தம் என்னருளும் வான்"

(உனது கல்யாணகுணங்களை அநுஸந்திப்பதைக்காட்டிலும் வைகுந்தம் இனிய தாமோ?) என்கிற உதாரப் பேச்சை நோக்கிடில் இவ்வுண்மை புலனும். ஆதல்பற்றித் தான் அதையே ஸாத்யமாகக்கொண்டு "ஸாத்யபக்தி" யென்கிறார்கள். பிரயோஜனத்திற்கு ப்ரயோஜநாந்தராபேக்ஷை கிடையாதிறே. உபாஸநத்திற்கோவெனின்? அவித்யா நிவிருத்தி ரூபமான மோக்ஷம் பிரயோஜனமாதலால் அது ஸாதனமாகிறது. ஸாதநமாயின் பிரவிருத்தியில் மூட்டும். பலனுக்காக ஸாத்யமாயின் பிரவிருத்தியில் மூட்டாது. அதுவே பலனாதலின் பலனடைந்தவன் அவ்விஷயத்திலேயே முயல்வதில்லை யல்லவா. ஆகவே ஸாத்யபக்தி நிவிருத்தி பரருக்கே யன்றி ப்ரவிருத்தி பரருக்கில்லை. சுருங்கக் கூறுமிடத்து ஸாத்ய பக்தியையே பிரபத்தி என்றிடில் அது பிசகாகாது. இப்பொழுது ஸாத்யபக்திக்கும் பிரபத்திக்கும் விரோதகந்தமாவது இருக்கிறதா வென்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

(5) ஸாத்ய பக்தியும் பிரபத்தியும் ஒன்றுதான் என்பதன் உண்மைக் கருத்தாவது:—ஸாத்யபக்தி யுள்ளவனுக்கவ்வளவே நிற்கவொண்ணுது. அதுதான் பிரபத்தியின் முந்தியநிலை. ப்ரபத்தி காரணத்வேநவே ஸாத்ய பக்தி எங்குமுளதாம். பகவத் விஷயமான காதல், தன் சேஷத்வரூபஸம்பந்தத்தை புணராமல் நிலைநிற்க முடியாது. பார்யைக்குத் தன் பர்த்தாவினிடம் உள்ள காதலை, தான் அவன் காதலியென்று கருதாதவரை நிலைக்குமோ? இதனுல் தான் ஸாத்யபக்திமான்களை ப்ரபந்நர் என்று காரியகாரணங்களின் அபேதத்தைக்கொண்டு வ்யவஹரிக்கிறார்கள். "ஹஸ்தா

ஏவமாதிஷு ஸர்வேஷு" பக்தாநேவபராங்குசாதி புருஷாந் என்று பக்தர்களாகக் கூறப்படு மாழ்வார்களே, "காஸாரஸம்யமிமுகா: கமலாஸஹாயபக்தா: ப்ரபத்தி பதவீநியதா மஹாந்த:" காஸர்ரஸம்யமிமுகா: கமலாஸஹாயபக்தா: ப்ரபத்தி பதவீநியதாமஹாந்த: என்று ப்ரபந்நர்களாகவ்யவஹரிக் கப்படுகிறார்கள். இதன் சைலியிலேயே கீழே காட்டிய உண்மை உணர்த்தப்படுகின்றதை உற்றுணர்மின்.

(6) இனி மற்றோர் சங்கை. ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் ப்ரபந்நர் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறோம். மதுரகவிபோல்வார் ப்ரபந்நராவார்களா? அவர்கள் நித்யசத்ருவான பகவத்ஸௌந்தரியத்திலாழுங்கால்படுமவர்களன்றே? "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ" என்று விதிக்கப்பட்ட ப்ரபத்தியவர்களுக் கேது? ஆசாரியனே உபாயோபேயமென்றன்றோ பற்றுவர் சரமபர்வநிஷ்டர். மதுரகவி யாழ்வார் நன்மையால் மிக்க நான் மறையாளர்கள் புன்மையாகக்கருதும் தன்னை ஆண்டிடும் தன்மையான் சடகோபநம்பிதான் என்கிறார். இதுபோல் மணவாள மாமுனிகளும் "தந்தை நற்றாய் தாரம்தனயர் பெருஞ் செல்வம் என்றனக்கு நீயே எதிராசா" என்றும்,

> தென்ன ரங்கர்தமக்காமோ தேவியர்கட்காமோ
> சேனையர் கோன்முதலான சூரியர் கட்காமோ
> மன்னியசீர் மாறனருள் மாறிதனக்காமோ
> மற்றுமுள்ள தேசிகர்கள் தங்களுக்குமாமோ
> என்னுடைய பிழை பொறுக்க யாவருக்கு முடியும்?
> எதிராசா உனக் கன்றியாரொருவர்க்காகேன்
> உன்னருளாலெனக்கு ருசிதன்னையு முண்டாக்கி
> ஒளிவிசும் பிலடியேனை ஒருப்படுத்து விரைந்தே.

என்றும் எதிராசனையே எல்லாமாகவும் பற்றியிருக்கிறார். இத்தகையோரை ப்ரபந்நர் என்று கூறமுடியுமோ? ஸித்திவ்யவஸ்தீய நிக்ஷேபேஷ்வேதாரோபஜாயதே நத" என்று சரமபர்வநிஷ்டர் பக்திப்ரபத்திகள் துஷ்கரங்களானபோது சரமபர்வமே உத்தாரகம் என்று நிஷ்கர்ஷித்திருப்பதும், மேலான சரமபர்வநிஷ்டர் துஷ்கரமான ப்ரபத்திமான்களாகார் என்பதை வலியுறுத்துகிறது என்று.

(7) இதற்குச் சுருக்கமாக விடையளித்து வாசகர்களிடம் அடுத்த கட்டுரை யெழுதுவதற்காக விடைபெற்றுக் கொள்ளு கிறோம். சரணாகதியின் ஸ்வரூபத்தை யலசிப் பார்த்தால் சரமபர்வமும் அதன் கண் அடங்கும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. தச்சேஷத்வாநு ஸந்தாநம் ததீய சேஷத்வத்தளவிலன்றி நில்லாது அவனடிமையின் எல்லை நிலமாமிறே அவனடியார் தம்மடிமை. ஐஐஐ ஊதஸ்ஷுஷ வீ ரதிாஹுயிகா ஸவெஐ'' என்று அடிமையின் எல்லைநிலம் சென்றவனிடமிறே! தானுவப்பதாக ஈசுவரனும் கூறுகிறார் எல்லைநிலமான ததீய சேஷத்வத்தளவில் சென்றவனுக்குத் தான் ப்ரபந்நத்வ பூர்த்தி. உண்டபோது ஒரு வார்த்தை உண்ணுதபோதொருவார்த்தை பேசுபவரை பரிஹஸிப்பவரிறே சரமபர்வநிஷ்டர். உண்டபோது :—அநுபவிக்கிறபோது. ருஷி அரசனுக்கு விருந்தளித்தானெனில் அவன் பரிகரத்திற்குமென்று சொல்லவேண்டுமோ? ஈசுவரனைச் சேர்ந்தாரை ப்ரபத்தி ரூபவிருந்திலிருந்து விலக்க முடியுமோ? உத்தமன் தன்னைவிடத் தன்னைச் சேர்ந்தாரை யுபசரிப்பதிலேயே கண்ணுங் கருத்தாயிருப்பான். அது போல் தான் ஈசுவரனும் தன்னைச் சேர்ந்தார் விஷயத்தில் இலை பூ முதலியவைகளையே அன்போடு கொடுத்திடல் ''தஃஹம் ஸக்ஷு)வஹுரதம் சுஹாமி'' என்று பெரு விருந்தாகக் கொள்ளுமவன். ஞானனந்த மயமான நன்பொருளை (ஆத்மாவை) அவனதென இசைந்து நல்கிடில் அது அவனுக்குப் பெரிய விருந்தாவதற்கையமென்ன? ''விஃபாா ஞாநி வஹஜெமஹீநி மணவஷிவ'' என்று அநந்யார்ஹத்வ,அநந்யப்ரயோஜநத்வ விசிஷ்டமான விதுரனிட்ட வந்நத்தைப் பெருவிருந்தாகக் கண்ணன் கொண்டதைக் கண்டோமிறே. மடிதடவாத சோற்றில் கடுங்கிறுக்கனிறே. ஆசார்யனே உபாயோபேயம் என்று ப்ரபத்தி பண்ணுபவருக்கு ப்ரபந்நத்வ பூர்த்தி யுண்டென்று இதனுல் நிரூபிக்கப்பட்டது. ராஜஸம்பந்திகளை உபசரித்திடில் ராஜோபசாரம் செய்ததாமாப்போலே அவனடியாரைப் பற்றிடினுமவன் தன்னைப் பற்றினதாகவே கருதிக் கொள்கிறுன். ''ஊமெகஂஶரணஂ வ்ரஜ'' என்கிற இடத்தில் தன்னையும் தன்னைச் சேர்ந்தவனையும் எனக் கொள்ள வேண்டும். ''ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மெ மதம்'' என்று அவனைச் சொன்னுல் அவனதாத்மாவான ஞானிகளையும் குறிக்கத் தட்டில்லை. ததீயவ்ய

திரிக்த மநந்யார் ஹத்வம் என்றும் கொள்ளவேணும். ஆக ஶாஸ்த்ர ப்ரவ்ருத்தௌ, ஶாஸ்த்ரைகஸமதிகம்ய, என்கிற இடங்களில் ஆசார்யாதி ப்ரபதநபரரையும் ஸ்வீகரித்தல் யுக்தமே. இல்லாதபோது சரமபர்வமும் த்யாஜ்ய கோடி ப்ரவிஷ்டமாகுமத்தனை.

(8) "ராமாநுஜார்யம் நமத" என்று ப்ரபத்தியிற் காட்டில் வேருக சரம பர்வத்தைக் கூறுவானென் என்னில்? ஆசாரியனிடம் பிரபத்தி செய்யாவிடினும், ஆநுகூல்யமாத்திரத்திய அவனது அபிமானத்திற் காளாவதால் மட்டும் கரையேறுவதைக் கொண்டு அங்ஙனம் கூறப்பட்டதெனக் கொள்க. திடமான "அத்யவஸாயம்" (தீர்மானம்) அபேக்ஷிதமாயிருக்கும பிரபத்தியில் அதுவு மின்மையால் ஆசாரியன் அபிமானித்தல் ஸாகரமாம் அன்றே? ஆதல்பற்றி ஆசாரியாபிமானம் வேறெனமேலாகச் செல்லப்பட்டதென்றறிக. ஆயின் ஆசாரியாபிமான பாத்திரரானவர் (ப்ரபத்தியின்மையால்) ப்ரபந்நராகாரே யெனில்? இவர்களுக்கு நேரேப்ரபத்தி யில்லாவிடினும் பரம்பரையாகப் ப்ரபத்தியுண்டு. (ஸ்வாபிமாநாதிஶ்ரிதஸம்பந்தப்ரபத்திவிஶிஷ்டம் ஆசார்யாபிமாநதாவீதி) ஆசாரியனிடம் ப்ரபத்தி நேரேயுளது. அவன் ஸம்பந்தமுள்ள சிஷ்யனிடம் ஆசாரியன் மூலமாயிருக்கிறது. ஆதலால் அவனையும் ப்ரபந்நன் என்னக்குறையில்லை. ஆசாரியபரபத்தியைவிட ஆசார்யாபிமானத்திலொதுங்குகைமேல். செய்(வயல்) நிரைய நீர் நின்றல் பக்கத்துவயலில் பொசிந்து காட்டுமாப்போல் ஆசாரிய நிஷ்டப்ரபத்தி யிவனிடமும் ஸம்பந்திக்கத் தட்டில்லை. நம் ஆசாரியர்கள் ஆசாரியாபிமானத்திலேயே ஒதுங்கிப் போவார்கள்.

" கவாம் ஶ்ருங்கஸ்யாந்தரவிஜநிமாநாஶ்ரிதாந் ப்ராப்ய பூர்வே
பஶ்சாந்நாந்யான் ஸ்ரீமத் தேஶிகா ஶாக்திநாமாம்ஶ்ச

என்று ஆசாரியர்களில் முன்னவரும், பின்னவரும், மஹாபூர்ணமிதி வக்ஷ்யம் ஸாதி ராமாநுஜார்யே" என்கிறபடியே நிருபாதிக ஆசாரியனை உடையவர் சம்பந்தம் (திருமுடி திருவடி சம்பந்தங்களால்) பெற்று உயர்ந்தனர் என்பதை இங்கு நோக்குக.

(9) இங்கு சுருங்கக் கூறுமிடத்து பகவானல் விதிக்கப்பட்ட பிரபத்தியே மோக்ஷஸாதகம்; (ஸ்ரீஶ்ரிதகஸ்ஸாஶ்ரித ஸம்ப

ஸித்வ கந்த்ரா ஸம்பந்த வ்யவஸ்தைகோக்ஷ காரணம், ஸாக்ஷாத்பரஸ்பரா ஸம்பந்தத்வம் ஸ்வாமிந: இதி) நேராகவோ, பரம்பரையாக வோ ப்ரபத்தியுடையவர்கள் பிரபந்நர்கள். நமக்காக எம்பெரு மானார் ரங்கராஜனிடம் பரபத்தி செய்திருப்பதால் நாமும் ப்ர பந்நர்களே.

" காலத்ரயேபி கரணத்ரய நிர்மிதாதி
பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத்க்ஷமைவ |
ஸாசத்வயைவ கமலாரமணேர்த்திதாயத்
க்ஷேமஸ்ஸவவஹி யதீந்த்ர பவச்ச்ரிதாநாம்,"

மூன்று காலங்களிலும் மூன்று கரணங்களினாலும் செய் யப்பட்ட பாபத்தை உடையவனுக்கு உன்க்ஷமைதான் சரணம். அது தேவரீரால்ரங்கராஜனிடம் ப்ரார்த்திக்கபபட்டதென்பதே தேவரீரை யடைந்தோருக்கு க்ஷேமம்) என்னும் வரவர முனிகளின் பிரமாண மிங்கு அநுஸந்தேயம். ஆக நமக்கெல்லா மெம்பெரு மானார் திருவடிகளே தஞ்சம் என்றிருப்பே அமையும்.

ஸ்ரீபாஷ்யபாட பரிஷ்கரணம்.

(ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதிபயங்கரம். அண்ணங்கராசாரியர்.)

அடியேனுடைய தத்வப்ரதிஷ்டா க்ரந்தத்தில் ப்ராஸங்கிக மாக, ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நேர்நதுள்ள இரண்டுபாடப் பிழைகளைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவம் செய்யப்பட்டிருந்தது. முதல் ஸூத்ர பாஷ்யத் தில் [வ்ருத்தி வ்ருத்தவ ஸம்ஹாராச்ச] என்ற ஸ்ரீஸூக்தியில் ஸம்ஹ வாச்ச என்று ஓதப்பட்டுவருவதும், சரமஸூத்ரபாஷ்ய அவதாரி கையில் [வாநராவ்ருத்தி ஸம்ஹாரசக்கா] என்ற ஸ்ரீஸூக்தியில் ஸம்ஹாவநாசங்கா என்று ஓதப்பட்டுவருவதும் இடைச் செருக லாக நேர்ந்த பிழைகள் என்றும் ப்ராசீந தாளகோசங்களில் இத்தகைய பிழையானபாடம் இல்லையென்றும், இப்பாடங்கள் ஒரு வகையாலும் பொருந்தவும் மாட்டா என்றும் அடியேன் விவாக நிருபணம் செய்திருக்கிறேன். ஸ்ரீமான். உ. வே. சேனங் குளம் கந்தாடை ராமாநுஜாசார்யர்ஸ்வாமி யென்கிற மஹான்,

மேற்குறித்த இரண்டிடங்களிலும் தற்காலம் ஓதப்பட்டுவருகிற பாடங்களே அழகாகப் பொருந்துமென்று இந்த வைஜயந்தீ பத்ரிகையிலேயே எழுதியிருந்தார். அதன் பிறகு அடியேனுடைய நிரூபணங்களுக்குள்ள உபபத்திகளை ஆராய்ச்சி மணிமாலையில் விரிவாக வெளியிட்டேன்.

தற்காலம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தைப் பத்து வியாக்கியானங்களோடு சென்னையில் தேவநாகரிலிபியில் பதிப்பித்துவருகின்ற வித்வான்களும் ஷ்ருதிஷ்ரு ஸஹஸம்ஹவாஸ என்ற பாடத்தையே முதலில் பதிப்பித்து மாத ஸஞ்சிகையை வெளியிட்டுவிட்டு, பிறகு அடியேனுடைய நிரூபணங்களை ஆமோதித்து (அடுத்த ஸஞ்சிகையில்) "ஸஹாவாஸ என்கிற பாடமே ஆசார்யாபிமதமாகத் தெரிகிறது" என்று வெளியிட்டார்கள்.

அடியேனுடைய நண்பரான ஸ்ரீமான் ஆராவமுதாசாரியர் இவ்விஷயங்களைச் சுருக்கமாகத் திருவாடிப்பூர வைஜயந்தீ ஸஞ்சிகையில் வெளியிடுவித்திருந்தார். அதைக் கடாக்ஷித்தருளின ஸ்ரீ. உ. வே. மு. அ. திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி "ஸ்ரீபாஷ்ய விஷய ப்ரமநிராஸ:" என்கிற வொரு வியாஸமெழுதிச் சென்ற புரட்டாசித் திருவோணஸஞ்சிகையில் வெளியிடுவித்துள்ளார். இந்தஸ்வாமியின் திருவுள்ளமாவது—(1) ஷ்ருதிஷ்ரு ஸஹஸம்ஹவாஸ என்கிறபாடமே யுக்தம். இதுவே ச்ருதப்ரகாசிகைக்கு நன்கு பொருந்துவது. (2) ஸம்ஹாவநாஸம்கா என்பது யாரோசில அசடுகள் சொல்லிவருகிற பாடமாதலால் அதை எடுத்துக் கழிக்க வேண்டிய அவசியமேயில்லை—என்பதே. ஸ்ரீஉவே. சே. கந்தாடை ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியைப்போல் இந்தஸ்வாமியும் ஸம்ஹாவநாஸம்கா என்கிற பாடத்தை ஸமர்த்திக்க முயற்சி கொள்ளாததைப்பற்றி உவப்பே. மைஸூரிலும் காஶியிலும் பரீக்ஷை கொடுத்த பண்டிதரென்று உலாவுகின்ற அந்த மஹநீயருடைய திருவுள்ளம் கன்றுமாறு "அபிஜ்ஞர்களின் அபஸ்வரங்கள்" என்று இவர் அவலீலையாக எழுதினதைப் பற்றிமாத்திரம் உள் வெதும்புகின்றேன். ப்ராஜ்ஞர்கள் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்த ஸ்ரீகோஸங்களிலும், அனேக வித்வான்களின் திருவாய்களிலும் "ஸம்ஹாவநாஸம்கா" என்ற பாடத்தை அடியேன் கண்டும் கேட்டுமிருந்தபடியால்தான் அதைபற்றிப்ப

ப்ரஸ்தாவம் விளைந்தது. இத்த (மு. அ. தி.) ஸ்வா ஏவ்ரதிவ்ர ஸவஸம்ஹவாஸ என்பதே சுத்தபாடம் என்று போராடுவது போலவே, ஸம்ஹாவநாஸஜ்ஞா என்பதே சுத்தபாடமென்று போராடுகிற மஹாபண்டிதர்களு முளராதலால், ஸம்ஹவாஸ மிறன் கவவாரத்தை நிரஸிக்க முயன்றதுபோலவே ஸம்ஹாவநா ஶம்கா என்ற கவவாரத்தையும் நிரஸிக்க அடியேன் முயன்றது மிகவும் யுக்தமே.

வ்ரக்ஷூதம், ஸம்ஹவாஸ என்கிற பாடமே யுக்தமென்று ஸமர்த்திக்கப்புகுந்த ஸ்ரீமத் திருவேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின் நிரூபணங்களைப்பற்றி அடியேனுடைய விமர்சங்களை இங்கு விஜ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன். "வ்ரதிவ்ரஸவ ஸம்ஹவாஸ என்கிற விஷயத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகையின் உபபாதநத்தை நன்றாக யோசித்தால் ஸம்ஹவாஸ என்கிறபாடமே யுக்தமாகத் தோற்றுகிறது"—என்று முதலில் எழுதிவிட்டு, ச்ருதப்ரகாசிகா ஸ்ரீ ஸூக்திகளையும் உதாஹரித்துக்காட்டிவிட்டு, "இந்த உபபாதந ப்ரகாரத்தால் ஸம்ஹவாஸ என்கிற பாடமே அங்கீகரித்ததாக ஏற்படுகிறது" என்று கூறி, "எப்படியெனில்" என்று தொடங்கி மேல் உபபாதனம் செய்திருக்குமழகு ஆச்சரியமானது. இவர்தாமெடுத்துக்காட்டியுள்ள ச்ருதப்ரகாசிகா ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்து ஸம்ஹவாஸ என்கிறபாடமே புலப்படுகிறதென்பதை யன்றோ நிரூபித்துக்காட்டவேண்டும். அதற்காகவேயன்றோ (எப்படியெனில்) என்ற அவதாரிகையும் இவர் இட்டுக்கொண்டார். மேலே இவர் செய்கிற நிரூபணத்திற்கும் ச்ருதப்ரகாசிகைக்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லையென்பதை அனைவரும் காணலாம். ததாஹி;—

"ஸஜ்ஞாவாஸ என்று பாடமானால் ப்ரதிப்ரஸவம் இருப்பதால் என்று அர்த்தமாகும். இந்த வார்த்திகம் ஸித்தாந்த கௌமுதி ஸமாஸவிதிகள் படித்தவர்களெல்லாருக்கும் இருப்பதாகத் தெரிந்தவிஷயம். அவர்களுக்கு 'இருப்பதினால்' என்று சொல்லவேண்டியதில்லை" என்கிறவிதனையே கஸக்ரஸ எழுதியுள்ளார். இது இவருடைய சொந்த யுக்திவாதத்திற் சேருமத்தனை போக்கி ச்ருத ப்ரகாசிகா ஸூக்திக்கு இது விவரணமாகுமோ? இவர் "எப்படியெனில்" என்று ஆரம்பித்தது தம் சொந்த யுக்தியை விவரிப்பதற்கோ? அன்று. ச்ருதப்ரகாஶிகா

காரருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியின் ஹ்ருதயத்தை விவரிக்கப் புகுவதாக ப்ரவேசம் காட்டிவிட்டு அஸம்பத்தமான வேறொன்றை எழுதப் புகுந்துவிட்டார்.

இவருடைய அபிப்ராயம் முற்றிலும் பிசகு என்பதை ஸுஸ்பஷ்டமாக நிரூபிக்கிறேன் காண்மின். இங்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஸாதிக்கிற விஷயம் வ்யாகரண சாஸ்த்ரம் வாசித்தவர்களுக்கெல்லாம் தெரியுமாகையாலே அதை இவர் எடுத்துக்காட்டுவது நிஷ்பலம் என்று இவர் கருதுவது யுக்தமன்று. அந்தந்த சாஸ்த்ரங்களை வாசித்தவர்களுக்கு அவ்வவ் விஷயங்கள் தெரிந்தவையே. ஆதலால் எதுவுமே எழுத வேண்டாவாகும். மல்லிநாதர் முதலானோர் வியாக்கியானங்களில் அடிக்கடி उक्तञ्च என்றும் इति वामनः என்றும், इति पाणिनिः என்றும் பலபல ப்ரமாணங்களை உதாஹரிக்கிறார்கள். அமரம்வாசியாதாரில்லை; அப்படியிருக்க उक्तञ्च என்று இவர் ஏன் எழுதுகிறார்? पूर्वविज्ञाताக்களுக்கு ஸ்மரிப்பித்தல், அஜ்ஞர்களுக்கு அபூர்வமாகத் தெரிவித்தல் என்கிற இரண்டையும் பயனாகக் கருதிப் பல பல சாஸ்த்ரார்த்தங்களை व्याख्याताக்கள் ஆங்காங்கு எழுதிவருவது வழக்கம். ஒன்று பார்க்கலாம். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் "अनावृत्तिश्शब्दादनावृत्तिश्शब्दात्" என்பது கடைசி ஸூத்ரம். இதில் [शब्दात्] என்பதற்கு சாஸ்திரமிருக்கிறபடியாலே என்று அர்த்தம். அங்கு விவக்ஷிதமான [illegible]யான औपनिषद्वचन மிருப்பது வேதாந்திகளுக்குத் தெரிந்ததே. அதை வியாஸர் புதிதாக நிருமித்துவிடவில்லை. அது இருக்கிறது என்று காட்டுவது தவிர வேறொன்றும் செய்யவுமில்லை. அந்த ஒரு ஸூத்திரத்தில் மாத்திரமன்று; நூற்றுக்கணக்கான ஸூத்ரங்களில் (श्रुतेश्च) என்றும் (स्मृतेश्च) என்றும் तत्तत्प्रमाणसद्भावमात्रத்தையே காட்டி வருகிறார் श्रुतिस्मृतिविज्ञர்களுக்கு அவை தெரியுமாதலால் இவர் ஏதுக்கு तत्सद्भावத்தைக் கூறுகிறாரென்று கேட்டால் என்ன விடையோ? தெரிய வேணும்.

இரண்டாவதாக இந்த ஸ்வாமி எழுதுவ தென்னவென்றால். 'சாஸ்த்திரத்திலிருப்பதால் என்று சொன்னாலும், 'அது ப்ரக்ருதத்தில் ஸம்பவிக்கிறபடியால்' என்று சேஷ பூரணம் பண்ணியே

யாகவேணும் என்று அபூர்வ-விலக்ஷண-நியமபரிக்ஷணம் பண்ணு கிறுர். இதுவும் அயுக்தம். ப்ரக்ருதத்திற்குப் பொருந்தக் கூடிய ப்ரமாணங்களைத் தானே மஹான்கள் எடுத்துக்காட்டுவர்கள். ஸங்கா பரிஹார ரூபமாக ஸாஸ்த்ரத்தை யெடுத்துக்காட்டின மாத்திரத்திலேயே அது ப்ரக்ருதத்தில் இஷ்ட ஸாதகம் என்பது தேறிவிட்டபடியால் இவர்சொல்லுகிற பேஷபூரணம் ஸர்வாத்மநா அநபேக்ஷிதம். ஸாயகஸாஸ்த்ர ஸஹாவத்தைக் கொண்டு உஹா விதமான ஸங்கைக்குப் பரிஹாரமாக ஸாயக ஸாஸ்த்ர ஸஹாவ ஶாஸ்த்ர வ்ருத்ஸமர்தநமே அபேக்ஷிதமென்று தெளிக.

ஸாஸ்திரத்தில் வ்ருதிவ்ருஸவ மிருந்தாலும் அது ப்ரக்ருதத் தில் ஸம்பவிக்கிறதென்பதை உபபாதநம் பண்ணிக்காட்டினுல் தான் வ்யாவ்ருத்த வ்ருத்தி யாகும் என்று இவர் எழுதுவது ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்குக் குறை கூறினபடியே யாகும். ஏனென்னில்; வ்ருதிவ்ருஸவ ஸாஸ்த்ரம் ப்ரக்ருதத்தில் ஸம்பவிக்கிற தென் பதை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் எங்கே உபபாதநம் பண்ணிக் காட்டியிருக் கிறுர்? ஒரு அக்ஷரமேனு முண்டோ? ஸம்ஹவாக என்று ஸாதித் திருக்கிறுரே யென்னில்; வ்ருதிஜ்ஞாஶாஸ்த்ரமே உபவாதநமாய் விடுமாகில எல்லாரும் ஸூத்ரகாரர்களாக ஆய்விடலாம். ஸம்ப விப்பதற்கு ஹேது யுக்திகளை நிரூபணம் பண்ணிக் காட்டினுலன்றே உபவாதநமாகும். அது அணுமாத்திரமும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் இல்லையே;

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் இல்லாவிடினும் ச்ருதப்ரகாஸிகையில் அது உள்ளது என்னில்; ச்ருதப்ரகாஸிகையிலும் இது கிடையா தென்பதை நாம் அடுத்தபடியாகவே விவரிக்கப்போகிறோம். இவரிஷ்டப்படி வைத்துக் கொண்டாலும், ஸம்ஹவாக என்பது ஸ்ரீபாஷ்யத்திலுள்ளதாக இவர் சொல்லுகிறுராகையாலே ஸம்ஹவ மொவுமான உபவாதநம் அதுதன்னிலேயே யிருந்தாலன்றிப் பயனில்லையே. ஸூத்ரகாரமெளஸீ என்று இவர் எழுதியிருக் கிறுரே, எதை க்ரந்த காரமௌலியாக எழுதுகிறுர்? ப்ரதிஜ்ஞா மாத் ரத்தையேயா க்ரந்த காரமௌலியாக எழுதுகிறுர்? அந்தோ! இது மிக நன்று;

இங்கே ச்ருதப்ரகாஸிகையின் க்ருத்யம் எவ்வளவென்னில்; ஸூத்ரஹாஜிஜ்ஞாஸா என்கிறவிடத்தில் வ்ருதிவ்ருஸவ ஸாஸ்த்ரம்

ஸம்பவிக்குமா? ஸம்பவிக்காதா? என்கிற விசார லேசமும் அவர் செய்திருக்கவில்லை. உள்ள பங்க்தியை யாவரும் காணலாம். அவர் எவ்வளவில் போயிருக்கிறா ரென்னில்; கேண்மின்;—வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்தில் [ப்ரதிபதவிதாநா ஷஷ்டீ ந ஸமஸ்யதே] என்றும் [க்ருத்யோகா ச ஷஷ்டீ ஸமஸ்யதே] என்றும் இரண்டு அநுசாஸநங்களுள்ளன. ஒரு சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு மற்றொரு சாஸ்த்ரத்தை ஸர்வாத்மநா பாதிப்பது கூடாது. அப்படியானால் பாதிதமான சாஸ்த்ரம் உதிர்மலே யிருந்து விடலாம். ஸம்பவே விஷயதஃ இரண்டு சாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஸாமஞ்ஜஸ்யம் காட்டித்தீரவேண்டியது ப்ராமாணிகர்களின் கடமை. ஆகவே மேலெடுத்துக் காட்டிய ஸமாஸநிஷேத சாஸ்த்ரம், ப்ரதிப்ரஸவ சாஸ்த்ரம் என்ற இரண்டனுள் ப்ரதிப்ரஸவ சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராபல்யம் இசைந்தால் நிஷேதசாஸ்த்ரத்திற்கு ஏதேனு மோரிடத்திலாவது ப்ரவ்ருத்தி காட்ட வேண்டுமே; ப்ரதிபதவிதாநா ஷஷ்டீ ஸமாஸநிஷேத சாஸ்த்ரம் ஸாவகாசமாகக் கூடிய இடம் எது? என்று விசாரித்துக்கொண்டு (ஸர்பிஷோ ஜ்ஞாநம்) என்ற விடம் ஸமாஸநிஷேத சாஸ்த்ராவகாசஸ்தல மென்று காட்டினார். அதற்குமேல், ஜ்ஞாநம் என்பதும் ஜிஜ்ஞாஸா என்பது போலவே க்ருதந்தமே யாதலால் [க்ருத்யோகா ச ஷஷ்டீ ஸமஸ்யதே] என்கிற ப்ரதிப்ரஸவசாஸ்த்ரம் அங்கும் ப்ரவர்த்திக்கத் தடையில்லாமையாலே * ப்ரதிபதோக்தாதிநிஷேத சாஸ்த்ர வையர்த்த்யமே வந்து விடுகிறதே என்கிற சங்கையை யதோக்தாதியாலே தோற்றுவித்து, மேல் ததாபீத்யாதியாலே என்ன ஸமாதானம் காட்டினா ரென்னில்; க்ருத்யோகா ஷஷ்டீ என்பதற்கு க்ருத்யோகம் நிமித்தீக்ருத்ய விஹிதா ஷஷ்டீ என்று பொருளாதலாலும் ஸர்பிஷஃ என்பதிலுள்ள ஷஷ்டியானது கர்த்ருகர்மணோஃ க்ருதி க்ருத்யோக நிபந்தந மன்றிக்கே ஜ்ஞோऽவிதர்த்தஸ்ய கரணே இதி ப்ராதிபதிக ஸூத்ர விஹிதமென யாதலாலும், க்ருத்யோகா ச ஷஷ்டீ ஸமஸ்யதே என்கிற ப்ரதிப்ரஸவசாஸ்த்ரம் அங்கு ப்ரவர்த்திக்க வழியில்லை; ஆகவே ஸமாஸநிஷேதசாஸ்த்ரம் அங்கு ஸாவகாசமே யாயிற்று என்று தலைக் கட்டினார். ஸர்வதா,

இவ்வளவும் ஶஸூஶாஸ்தா நு ஸம்யி விசார ஶீக்ஷணமே யன்றி, ஜகஹஜிஜ்ஞாஸா என்கிற ப்ரக்ருத ஸ்தலத்தில் வ்ருதி வ்ருஸவ ஶாஸ்த்ரம் ஸம்பவிக்குமா? ஸம்பவிக்காதா? என்கிற வ்ருஷாவமருமும் ச்ருதபரகாஶிகையில் கிடையாது. இப்படி பரமிப்பதற்குங்கூட அங்கு ஸாமீப்ருவெஶமும இல்லாதிருக்க எது கொண்டு இவர் ப்ரமித்தாரோ அறியோம்.

மேலும், இவர் கருதுகிறபடியே கொண்டாலும் [வ்ருதிவ்ரு ஸவஸு) வ்ருக்ஜெ வ்ருவ்ருத்தி ஸம்ஹவாக] என்று பங்கதி யிருந் திருக்கவேணும் வ்ருதிவ்ருஸவ ஸம்ஹவாக என்பது ஶாஸ்த்ரீக வழியே யன்று. ஷாயமெ ஶஸ்வ்ருயொமெ நாவாவகம் வக்ஷம் வ்ருயொகூவு மாதலால் ஸ்ரீஹாஷ்யகாரர் ஒருகாலும் அப்படி அசட்டு ப்ரயோகம் செய்தருள மாட்டார். மேலும் முதலில் எவ்விதமான வொக்ஷம் வ்ருாஷமாயிற்று என்பதைக் கவனித் தால் மேலே எவ்விதமான ஸமாதானம் சொல்லவுரியது என்ப தும் தெளிவாகும். வ்யாகரண ஶாஸ்த்ரத்தில் ஸமாஸாபவாக்ஷம் இருக்கிறதே என்று வொக்ஷம் வந்ததே யல்லது வேறில்லை. அதற்குத்தக்க ஸமாதாநம் என்ன? அந்த ஶாஸ்த்ரத்திலேயே அந்த ஸமாஸாவவாக்ஷத்திற்கும் கவவாக்ஷம் இருக்கிறது என்ன வேண்டுவதே. அதைத்தான் பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்தார். அதற்கு ஏற்ற ஸ்ரீஸூக்தி ஸஹூாவாக என்பதேயாம். வ்ருதி வ்ருஸவ ஶாஸ்த்ரம் இங்கு ஸம்பவிக்குமா? ஸம்பவிக்காதா? என் கிற விசாரத்திற்கு உத்திதியே கிடையாது. கஉணி ஷஷ்ட்ரா ஷஸாஸநிஷெயம் ப்ரகிருதத்தில் ஸம்பவிக்குமா? ஸம்பவிக்காதா? என்கிற விசாரம் எப்படி இல்லையோ? அப்படியேதான் இதுவும் என்று நன்கு தெளியக்கடவது. வவதெந, தத்வடீகா பங்க்தி களைப்பற்றி இவர் எழுதியிருப்பதும் ஸாக்ஷவுராஷம். (ஶேஷபூரணம்—ஶேஷபூரணம்) என்று இவர் அடிக்கடி ஸாத ராஸஂதமான தொன்றை எழுதிக்கொண்டிருப்பது வ்யுத்பந் நர்கள் அருவருககத்தக்கது. ஶெஷம் கொவெந வூரயெக என்னப்பட்ட ஶெஷவூரண மொன்றே இவர்க்கு ஶரண மென்னலாம். தாஜ்ருஶ ஶெஷவூரணம் இவர்க்கு ஸவஜெத்ருவ உண்டு.

திருத்தம் செய்யவேண்டியிருந்தால் நிதானித்து யோசித்துச் செய்யவேண்டுமென்று இவர் எழுதுகிறார். அடியேன் திருத்தம் செய்யவந்தவனல்லேன். ஈவபாஸ வ்யாகரண ஸம்ப்ரதாயத்தினால் திரோஹிதமாயிருந்த ஸ்வபாவத்தை யெடுத்துக் காட்டினேனத்தனை. தாம் பார்த்த பல ஓலை ஸ்ரீ கோசங்களில் ஸம்ஸ்வாஸ என்றே பாட மிருக்கின்றதாக இவர் எழுதுவது யதார்த்தமாயிருக்குமாயின், அநவதாரஸ்யைக்ஷு என்றே பல ஓலை ஸ்ரீ கோசங்களிலும் தாம கண்டதாகத் தாமே தெரிவிக்கும் ஈவபாஸத்தோடொக்க அந்த ஈவபாஸமும் வஜநீய மென்று தாமே தெளியக் கடவர்.

ஸாஷ்ஜீவ ஸாரங்கள் பலவற்றிலும் அநவதாரஷி...... என்றே காணப்பட்டாலும் அதைப் பொருள்படுத்தும் பண்டிதர் எங்கு மில்லை. ஸ்ஜ்ஞாந என்பதைச் சேர்த்து எழுதவேண்டு மிடங்களில் ஸஜ்ஞாந என் றெழுதாமல் ஸஜ்ஞாந என்றே பெரும்பாலும் எழுதியும் அச்சிட்டு மிருநதாலும் அதைக் கணிசிப்பாரில்லாதாபபோலவே இந்த ஹகாரப் பிழையையும் கணிசிப்பா ரில்லை. அநவஷாஷி யென்றே அஹிஜ்ஞமொஷிகளி லெங்கும் ஸவ்யவஹாரம். இதைப்பற்றி இவரெழுது மைதிஹ்யம் ஈதிஹாஸிஸீயமும் ஈவாரஸ்வு மாகும். தகதுயவ்ரவ்ராநத்தில் ராமம்என்று நாலைந்து இடங்களில் ஸாதிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அவ்விடங்களிலெல்லாம் ராமம் என்றே அச்சிட்டு விட்டார்கள். அது கொண்டு மயங்குவாராருமில்லை.

கிம்பஹுநா? ஸ்ரீ காஞ்சியில் ஸுப்ரஸித்த விதவானாக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ உவே. எம்பாவையங்கார் ஸ்வாமி திருமாளிகையிலிருந்த ஸ்ரீ ஸாஷ்ய தாளகோசத்தை அடியேன் ஐஊ வரமாக ஸம்பாதித்து ஸேவித்ததில் ஸஹாவாஸ என்கிற பாடம் காணப்பட்டது. கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலிய இடங்களுக்கு விடைகொள்ளும்போதுகளில் அங்கங்கு ஓலை ஸ்ரீகோசங்களை ஆராய்ந்ததிலும் பெரியோர்களை யடியணிந்து கேட்டதிலும் இதுவேதான் அநவஷவாஸ மென்று அறுதியிடப்பட்டது. ஸவிரவிசார நிர்ணீதமான வதுவே ஸமயத்தில் வ்யகாசித மாயிற்று. இதில் ருவியிலாதாரைப்பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை. வரம்வரஷாஸ.

ஸ்ரீ இராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி

[ஸ்ரீ. உ. வே. கீரனூர் நரஸிம்ஹாசாரியார்,
அட்வகேட், திருவல்லிக்கேணி.]

மதம் என்றும் தர்சனம் என்றும் சொல்லப்படும் சாஸ்திரங்களின் கொள்கைகளினால் நாம் இப்பிறப்பில் சுகமே வாழ்ந்து மறு பிறப்பிலும் பேறு பெற்றாலன்றி பிரயோஜனமில்லை. ஸ்ரீ இராமாநுஜ ஸித்தாந்தம் என்று சொல்லப்படுகிற மதமானது நாம் பிரத்யக்ஷமாய் கண்டு அநுபவிக்கிற நம்முடைய சரீர தத்வத்திலிருந்து கண்டு பிடிக்கப்பட்ட மதம் இதில் சொல்லப்படும் தத்வங்கள் அனைத்தும் சரீராத்ம பாவத்திலிருந்து ஸம்பாவிதமாகிறது. உடலிலுள்ள அவயவங்கள் ஒவ்வொன்றும் உயிருக்கு அநந்யார்ஹஷேமாய் அந்த சேஷத்வத்தின் காரியமாய் ஒன்றோடொன்று ...த்து உழைத்து வருகிறதல்லவா? இந்த சரீராத்ம பாவத்திலிருந்து தோன்றும் தத்வம் ஹிதம் புருஷார்த்தங்களாகிற இம்மூன்றையும் பரக்கப் பேசுவதுதான் விசிஷ்டாத்வைத மதம். பல காரணங்களினால் இம்மதத்தின் அருமை பெருமைகளை நம்மவர்கள் பலருமே அறியாமலிருக்க மற்றவர்கள் எவரும் அறியவில்லை என்பது ஆச்சரியமல்ல. கலா பேதங்களாலும் கிராம குலாதி வ்யபதேசங்களாலும் அஹங்காரம் மகாரங்கள் மேலிட்டு தட்டித் தடுமாறுகிறோம். இதை நீக்கவேண்டுவது அவசியம். ஸ்ரீ இராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி பத்திராதிபர் இக்குறைகளை நீக்கப் பல படிகளாலும் பிரயத்தனங்கள் பண்ணிவருகிறார். அப்பத்திரிகையை அனைவரும் ஆதரிப்பது அவசியம். பல துளி பெரு வெள்ளமாம. வருஷச் சந்தா 1—12—0. அந்தச் சந்தா போதாததால் சிலர் மாதம் ஒரு ரூபாய் உபகரித்து வருகிறார்கள். சக்தியாநுஸாரம் விஷய தானமும் பொருள் தானமும் பண்ணி இப்பத்திரிகையை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டு மென்பதுதான் அடியேன் கைகூப்பி வணங்கிச்செய்யும் விண்ணப்பம்.

[ஸ்ரீ. உ. வே. ஆர், கேசவய்யங்கார், அட்வகேட்,
திருவல்லிக்கேணி.

"ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி" எனும் திருநாமம் பூண்ட இப்பத்திரிகையைத் தகவும் வலிமையும் பொருந்திய மஹா ரஸிகரான வடகரை ஸ்ரீ. உப. வே. ராமாநுஜாசாரிய ஸ்வாமி தலைவராயிருந்து மாதந்தோறும் வெளியிட்டு வருகிறார். தற்பொழுது இப்பத்திரிகையின் இரண்டாவது ஆண்டு ஆரம்பமாகப் போகிறது. எம்பெருமானார் தரிசனத்தைக் கசடற வோதிக்கற்று உலகெங்கும் பரவச்செய்வதே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்

களுக்கு பரம புருஷார்த்தம். இத்தரிசனம் ஒன்றேதான் "அகில தம: கர்சனம்" ஈதொன்றே ஸர்வலோக ஹிதைஷி. பரன் ஸர்வ சேதாசேதந விசிஷ்டன். உலகனைத்தும் பரனுக்கே விசேஷணம், எனும் எம்பெருமானார் தரிசன உண்மையறிவின்மைதான் உலகத்தின் குழப்பங்களுக்கும் துயரங்களுக்கும் காரணம். அன்பே சேதநஸ்வரூபம். அருளே ஈசுவர ஸ்வரூபம். உலகனைத்தும் பரனுக்கே சரீரம், எனும் மறைமுடி வுண்மையே எம்பெருமானார் தரிசனமாய் அவதரித்தது. இவ்வொன்றே உலகு காக்கும் உண்மை. இத்தரிசன உண்மையை நன்கு விளக்கிப் பரவச்செய்வதே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு என்றுமுற்ற ஓர் கைங்கரியம். "சாரீரகம்" எனும் திருநாமம் இத்தரிசனம ஒன்றில்தான் இசைந்து நிலை நின்றது. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் விஹூதிகளா யிருததலாலேயே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான பரஸ்பர மித்ர ஹாவமும, சேஷஹாவமும் விளங்கி நிற்கும் நமக்குள்ளேயே காலகதியால் பிறபட்டார் சிலர்களுடைய சொற்களும் நூற்களும நமது ஸ்வரூபத்தை மறைக்கவும், நாம் ஒருவரை ஒருவர் அணுகாதிருக்கவும், ஊடு சுவர்களாயே போந்தன என்பதை உணர்ந்தார் துயருறுதிருக்க முடியாது. அச்சுவரிடித்து அத்துயர் தீர்ப்பதே எம்பெருமானார்க்கு அன்னார் விஹூதிகள் செய்யும் பணி. இப்பணி பூண்டாரையே எம்பெருமானார் ஆட்கொள்வார் என்பது அடியேன் துணிவு. இப்பணி பூண்டார் இப்பத்திராதிபர். பத்திரிகை வாயிலாக வெளியிடக்கூடிய உண்மைகள் சில உபதேசத்தால் அறியப்பட வேண்டிய ரஹஸ்யங்கள் சில. ஈதே தொல்நெறி. இநநெறி காத்து உண்மை விளக்குவதே சான்றோர் கடன். உண்மையை உள்ளவாறே உலகு காமுறுமாறு விளக்கவேண்டும். அதுவே அரிய அறம். இக்காலததிய சிலர் அவ்வறம் துறந்து மனம் போன போக்கெல்லாம் சென்று தாம் வாய்படைத்ததை- மட்டுமே விளக்கச் சொல்மாரி பொழியுமவையெல்லாம் அபசார கோடியிலேயே அடைக்கப்பட்டு ப்ராமாணிகர்களுக்கு அநாதரணீயங்களாயே ஒழியும். அத்தகைய கோது எள்ளளவும் அணுகாது இப்பத்திராதிபர் தொல்நெறி நின்று அரிய ஆராய்ச்சிகளைச்செய்து ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்த உண்மை எம்போலியர்களுக்கும் நன்கு புலபபடுமாறு எளிய நடையில் ரஸம் பெருக எழுதபபட்டு வருவது சாலவும்போற்றி புகக்கத்தக்கது. இவ்வாறே மேன்மேலும் ஓங்கி வளர்ந்து எங்கும் நன்கே பரவுமாறு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் இப்பத்திரிகையைப் பொருளாலும், விஷயத்தாலும், உதவி, ஆதரிக்கும் கடமைப் பாடுடையார்கள் என்பது அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்.

குறிப்பு:—இச் சஞ்சிகை 284-ம் பக்கம் 9-வது வரியில் பேருமுபாயமும் என்பதை பேறுமுபாயமும் என்று திருத்திப் படிக்கவும்.